

Bombay Sanskrit & Prakrit Series No. XXXIV.

THE
GAÜDĀVAHO

A PRAKRIT HISTORICAL POEM

BY

V Â K P A T I

Originally Edited

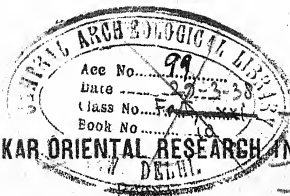
BY

SHANKAR PANDURANG PANDIT, M. A.

Re-edited for the Second Edition

BY

NARAYAN BAPUJI UTGIKAR, M. A.

BHANDARKAR ORIENTAL RESEARCH INSTITUTE

1927

Copies can be had direct from the Bhandarkar
Oriental Research Institute, Poona, India,
P. O. Deccan Gymkhana.

Price Rs. 5½

COPIES 1200.

Printed By S. N. Joshi, at the Chitra Shala Press, 1026
Sadashiv Peth, Poona City, and Published by V. G. Paranjpe,
M. A., LL. B., D. Litt., Secretary Bhandarkar Oriental Research
Institute, Poona.

Table of Contents.

	Pages.
Dedication of the First Edition	5
Mr. Pandit's Motto of the First Edition	6
Prefatory Note to the Second Edition	7-8
Critical Notice	i-xii
Introduction	xiii-cvi
Notes I—V	cvi-cxxx
Supplementary Notes added to the Second Edition	cxxxxi-cclxvii
Analytical contents of the Critical Notice, Introduction &c	cclxviii-cclxx
Synoptical Contents of the Poem	cclxxi-cclxxii
Sanskrit Sūchīpatram of the Gaṇḍavaho	1-12
The Text of the Gaṇḍavaho with Commentary	1-344
Appendix A (Stanzas Not Included in the Text)	345-352
Appendix B (Showing sequence of Stanzas in the MSS)	353-360
Various Readings	361-396
Alphabetical Index of words occurring in the Text	397-492

CENTRAL ARCHAEOLOGICAL
LIBRARY, NEW DELHI.

Acc. No. 4555

Date. 8. 4. 56

Call No. H. P. 8k / vak / p. v

DEDICATED

to

GEORG BÜHLER, Esq., Ph.D., LL.D., C. I. E.

&c., &c.

PROFESSOR OF SANSKRIT IN THE UNIVERSITY OF VIENNA

AS A TOKEN OF

GRATITUDE AND ADMIRATION

काल-वसा णासम् उवागयस्स सप्पुरिस जस-सरीरस्स ।
अट्ठिलवायन्ति कहिंवि विरल-विरला गुणुग्गारा ॥
(वाक्पतिराजस्य । श्लोकः ९४५ तमः)

*When ages have destroyed the renown of a great
and good man, praises of his virtues are met with
very rarely, like the osseous of Buddha.*

(Vākpati, Gaṭṭhavaho, S'loka 945)

Prefatory Note to
THE SECOND EDITION.

The present Edition is practically a page to page reprint of the First Edition edited by the late Rao Bahadur Shankar Pandurang Pandit. I have however added four Supplementary Notes, dealing with some of the more important points treated of by the late Rao Bahadur Pandit, especially with regard to the original frame-work or form of the poem, the date of Yas'ovarman, which depending as it does on that of the Kashmirian King Lalitāditya, is the basis of the dates of Vākpatirāja and Bhavabhūti. It will also be seen that Pandit strenuously contends against accepting the correction (based on Chinese accounts) of thirty-one years to Kalhana's chronology; but the correction seems justified on independent grounds, such as the mention by Vākpatirāja of the Solar Eclipse in his poem. Pandit's plea based on a searching analysis of Kalhana's chronology, however, remains, if I may say so, forceful.

One more point only may be alluded to viz., the interesting question about the personality of Umveka, which name Pandit found (Introduction pp. cxi ff.) in a MS of the *Mālatī-Mādhava* in place of Bhavabhūti in two of the colophons of the ten acts of that play. As I have tried to make out, relying on the researches of Professors Jha and Kupuswami Shastri (Supplementary Note III, pp. cclx ff.), the personality of Umbeka or Umveka has now become more distinct and his identity with Bhavabhūti highly possible. If

this could be further substantiated, Bhavabhūti's relations with Kumārilabhaṭṭa would derive great significance. Even now, the chronological implications of the equation, Umbeka = Bhavabhūti = one of the disciples of Kumāriḥ do not conflict with accepted dates.

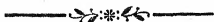
The English Synopsis of the poem will be found helpful in readily forming an idea of the framework of the poem, the accessories in which, according to some scholars, far outweigh the essentials.

Nasik
February 1927.

}

N. B. U.

CRITICAL NOTICE

Account of the Mss. Material

The following edition of the *Gaiḍavaho* is based upon four manuscripts written in Devanāgarī characters, viz:—

J, a copy of an old palmyra leaf manuscript in the Jain Bhāṇḍāra or sacred library of manuscripts at Jesselmere in Rajputana, obtained by my friend Professor G. Bühler, Ph. D., C. I. E., in the year 1874 during his tour in Rajputana and Northern India, undertaken in search of Sanskrit MSS. It consists of 224 large folio leaves of country paper, written on one side, with thirty-three lines to a page, each line containing thirty to thirty-five letters. It begins thus ६०॥ नमः श्रीजिनेन्द्रेभ्यः । and ends thus : ॥ ३ ॥ गौडवचसारटीका समाप्ताः ॥ छ । छ ॥ ६०३ ॥ छ ॥ छ ॥ शुभं भवतु ॥ छ ॥ छ ॥ छ ॥ संवत् १९३१ वैशाखसुदी १३ । ॥ १३ ॥ श्री ॥ It contains the text and a commentary by what appears to be a Jain author named Upendra-Haripāla or Haripāla, son of Upendra. When the circumstances under which the transcript was made are remembered, it is no wonder that it is not so correct as Jain manuscripts usually are. Dr. Bühler having come across the original manuscript of the work in the Jesselmere Bhāṇḍāra, caused a copy to be made at once, with instructions that it should be finished during his short stay of less than a week at that place. A very ordinary scribe hurriedly finished the copy within the prescribed time, and Dr. Bühler, after such cursory revision as he could ensure to it, brought it away with him, and kindly gave it to me that I might edit it. I gladly undertook the task, though I did not feel by any means sure that it would be possible to prepare a satisfactory edition from a single indifferent manuscript of a work of considerable difficulty (to me) connected with the Prākṛit language in which the poem is written. I began my labours, but I had not worked for many months at the manuscript

when I found that the imperfections and faults of commission and omission which were in it were very great, indeed too great to allow any hope to be entertained that I could make anything out of it. Fortunately, shortly after this, news was received by Dr. Bühler that a copy of the poem existed in an old manuscript library at Pāṭaṇ near Sidhpur, in the territory of H. H. the Gaekwad—a library which, it is believed, once belonged to and was actually used by, the celebrated Jain scholar, Hemachandra. This welcome news was conveyed to me by Dr. Bühler, and I at once sent my own copyist to Pāṭaṇ to make a copy from the manuscript for me. The copy I thus procured is called

P, a very correct and reliable transcript containing the text of the poem most carefully transcribed, page for page, and line for line, according to the original. The latter has never been seen by me, but my writer reports to me that he found it so old that it often crumbled to pieces to the touch in the process of copying, and that many leaves of it had already had their ends worn away by age and use; a result well accounted for when we remember that the MS. is, as will presently be seen, over six hundred and fifty years old. **P** begins at once with the first couplet, preceded merely by what appears like the sign for the figure sixty, thus ॥ ६० ॥, and ends thus:—कहावीर्दं समरं ॥ गायतः ॥ ११६८ ॥ श्लोकतः ११९० मंगलं भवतु सर्वज्ञ...तथा च लेखकपाठकाभ्यां ॥ छ ॥ संवत् १२८६ वर्षे रवी गौडवर्षे नाम महाकाव्ये समाप्तमिति ॥ छ ॥

It contains seventy-four pages, of thirteen lines to the page, each line containing about fifty letters, and has the stanzas numbered. The accession of **P** materially brightened my prospects of making out a fair text of the poem, and I again began to work at the edition, though, as every scholar concerned with the study of the Prākṛit languages might easily understand, I still felt it would be better to have some more manuscripts, of the text at least. Just at this time Dr. F. Kielhorn acquired for the Deccan College Government collection of manuscripts, a palmyra leaf manuscript of the poem which I designate by the letters

DC. a most beautiful little manuscript about fourteen inches in length by one and three-quarter inches in breadth, having 110 leaves with four to five (sometimes three) lines to the page, each line containing about fifty-three letters. It begins thus : ॥ ॐ नमः सरस्वत्यै ॥ and ends thus ॥ छ ॥ ॐ ॥ छ ॥ ॐ ॥ छ ॥ ॐ ॥ छ ॥ This is a very old manuscript. Dr. F. Kielhorn very properly remarks upon the use of letters in this manuscript to express numerals, in connection with the question of its age. In appearance it is much older than **K**, older by one or two centuries. Its age may, therefore, be fully seven or seven and half centuries. It is in a good state of preservation, except that in parts it is eaten through by moths which in several places have, as usual, left regular lines of their destructive action. The letters are of the old Jain style, and the numerals on the leaves are expressed on the left margin by means of letters, and on the right by ordinary figures. For fuller details of the method of expressing numbers by means of letters, the reader may refer to Dr. F. Kielhorn's report* on Sanskrit manuscripts published at Bombay in the year 1881. When I received this manuscript all that could be reasonably desired for establishing the text of the poem was obtained. The manuscript is exceedingly carefully written in beautiful Jain characters, and appears to have been revised with care, and also now and then contains short marginal notes in Sanskrit, explaining words and phrases in the text. While the edition was being printed after the materials for making out the text of the poem had been strengthened as above set forth, I heard from Dr. Bühler that the great Jain Bhāṇḍāra at Khambāyat or Cambay was reported to possess a manuscript of the *Gaiḍavaho*, which appeared to contain a longer poem than was known to be contained in those manuscripts that had been discovered till then. After a good deal of somewhat lengthened negotiations I succeeded, through my venerable friend the late Rao Bahadur Bholanath Sarabhai of Ahmedabad, and Mr. Shamrao Narayan

* Also see Pandit Bhagvanlal Indraji. *Indian Antiquary*, Vol. VI. p. 42.

Lād, Divan to H. H. the Nawab of Cambay, in inducing the custodians of the Bhāṇḍāra to lend me the manuscript for collation. I received at first only the first half of the manuscript and when I returned this I got the second half. I have designated this manuscript by the letter

K, written on palmyra leaves of about twelve and half inches in length by a little less than one and half inches in breadth, containing 232 leaves with three lines to the page, each line containing thirty-seven letters on an average. It is in old Jain characters, and is very beautifully and correctly written. Like **Dc** it appears to have been carefully revised and corrected, containing as it does short marginal notes in Sanskrit, explanatory of words and expressions in the text. It ends as follows: कहरायलंछणस्त वपइरायस्त गडवहे ॥ गाहा-
वीढं समत्तं ॥ इति महाकाव्ये समाप्तमिति ॥ कथानिलानानदिश ॥ छ ॥
मंगलं महाश्री ॥ संवत् १२८९ वर्षे पौष शुद्धि ८ भौमे अघेह वटपट्टके
गोडवहमहा । Here follow about fifteen letters which are so worn out as to be illegible.

K is, therefore, six hundred and fifty-three years old. But it is in a very excellent state of preservation, owing probably to the care which is taken of the Bhāṇḍāra in which it is deposited.

Of the four manuscripts upon which we base this edition of the *Gaiṇḍavaho* two are thus a little more than six hundred and fifty years old, one is between six hundred and fifty to seven hundred and fifty years old, and the date of one is unknown, but it is certain that it is not modern, as no palmyra leaf MSS. are written by the Jains, I believe, on this side of the fifteenth century.

Out of the four manuscripts **J** is the only one that contains the commentary, the rest giving merely the text. While the text of the poem has, accordingly, been made out from very excellent, independent, and reliable sources, I cannot but regret that that of the commentary has had to depend upon nothing but the Jesselmere copy, mended by my own frequent conjectures.

Account of the commentary and commentator.

Nothing is known as to who Haripāla the commentator was, or when he wrote. All that we know of him is from what is said in the only MS. of his commentary that we have got. It is said that he is the son* of Bhaṭṭa (scholar) Upendra of Jalandhara, and that in his childhood he read the poem with his father, who, in the course of his teaching, appears to have explained some of the passages to him in a manner different from that of other teachers. It is not certain that Haripāla was a Jain, though the commentary as given by the single MS. begins with an invocation to Jina. But this circumstance may be due to the fact that the original MS., coming as it does from a Jain library, was copied by a Jain scribe. Besides the circumstance that he commented upon a Prākṛit poem,—and it is usually Jain scholars who do so—the only fact that might go to show him to have been a Jain is his peculiar Jainish style, marked by such peculiarities, for instance, as the use of the particle *kila* at the head of a sentence, a use which, so far as I know, is only found in Sanskrit works by Jain writers.

The commentary of Haripāla is in many places hardly a commentary, but merely a Sanskrit construction of the Prākṛit text, word for word, in the order of the original, or a *chhāyā* (shadow) as such a version is usually called. It rarely explains, though it often makes remarks, on points connected with allusions contained in the text. Indeed, it is often prolix. But whenever it does explain the text it can hardly be said to be clear and to the point. Even if it had at least given the Sanskrit rendering in the order of the components of ordinary Sanskrit sentences, instead of merely running in the order of the necessarily complex arrangement of the original verse, it might have been more serviceable to popularise the poem. Of course in the present state of Prākṛit studies, even such a commentary as Haripāla has given us must be welcome, and I have accordingly done my best to restore it as far as I could from the scanty material furnished by the manuscript J and incorporated it in the edition. But I am far from being satisfied

* See comment on stanza 788 (and the colophon at the end of the Com.—N. B. U.)

with all my numerous emendations of the text of Haripāla. I have invariably given in footnotes what I found in J under the letters MH, signifying the commentary text of Haripāla as found in the Manuscript J. I made an attempt, through the Government of Bombay, to move the political authorities in Rajputana with a view to obtain for me a loan of the original manuscript from which J had been copied; but the custodians of the Jesselmere Bhāndāra would not part with the manuscript out of their town, and being unable to proceed to Jesselmere myself I had to do without it as best I could.

Haripāla generally comments upon the text which is given by J. But I have to explain that I have not invariably adopted his text as given in that manuscript, but have very often preferred the reading of one or more of the other manuscripts according as I thought proper, with a view to restore what appeared most probable as the reading of the poet. Whenever, therefore, the reading in the text of the poem is different from that explained by Haripāla, I have put a star over the word or expression in the commentary, which corresponds to the latter, in order to prevent the reader from being confounded, and to guard him against presuming that the commentator is explaining the text as given in the stanza above.

Wherever the commentary has not only been emended, but has also been supplemented by what appeared to have been obviously left out by the copyist, the words interpolated have been enclosed within brackets.

Although, however, the text of Vākpāti has not been invariably adopted from J or rather from the commentary of Haripāla (for Haripāla often differs from the reading of J) but frequently as it was exhibited by the other manuscripts, it is necessary to state that the *order* of the verses as commented upon by Haripāla has been preserved in the edition as I found it in the manuscript J. The manuscripts do not all agree as to the order of the verses, but in some places they each give them in one slightly different from that observed by the others. They agree as to the sequence of the main course of the poem,

giving the large divisions or *mahākūlakas* in the same order, but there is considerable variety in the position assigned in a few of the *kūlakas* to individual verses in the different manuscripts. And where there is not much logical sequence between the couplets forming any particular *kūlaka*, except that they belong to and form part of that *kūlaka*, and therefore relate to the same subjects, such as a landscape, a particular season, and so on, the verses follow each other in different orders in the different manuscripts. This variety in the order of the verses caused very considerable difficulty in the work of collation.

Recensions of the Text.

It is remarkable that the commentary of Haripāla is called at the end hereof हरिपालविरचितगौडवधसारटीका 'Commentary composed by Haripāla' on the *sāra* (substance) of the *Gauḍavadha*. Mark the word गौडवधसार (*Gauḍavadha-sāra*). What can the word *sāra* be intended to mean? Ordinarily it means *substance*, and, as applied to a composition, *abstract*. In the present case it can hardly be taken with *ṭikā* (commentary), so as to signify substance-commentary or short commentary giving the substance of the *Gauḍavadha*, as that would be a most unusual compound. The word *sāra* must, therefore, be taken with *Gauḍavadha*, and this makes us conclude that Haripāla considered that he was commenting upon a *sāra* of the *Gauḍavadha*, and not upon the *Gauḍavadha* itself. When news of the manuscript K was received by me and it was thought that it contained more matter than did the other manuscripts, I was led to imagine that a clue to the sense of the expression *Gauḍavadha-sāra* would be obtained. But on examining into the contents of the manuscript, I found that it contained no more than did the MSS. previously found. Nor can *sāra* be interpreted in the sense of a part such as the prologue or prelude to a large work. The meaning of Haripāla could, therefore, be either that the text or version of text he was acquainted with contained portions that he could not reconcile with each other, and therefore, rejected such as he considered inconsistent with his idea of the poet's executing his design,

styling what remained a *sāra* or substance, not wishing to be responsible for regarding the rejected portions as spurious; or that he was acquainted with various versions or redactions of the work, each differing from the others by the number of verses it contained, its readings, and the order in which the verses were found to follow each other in it. He might, in the latter case, have considered the additional verses found in the other versions known to him as interpolations, or the arrangement of the stanzas as being apocryphal, and believed, that both an expurgation of the supposed or real interpolations, and a rearrangement of the verses were necessary to restore the poem to its original purity—in fact, an edition of the text. Such an interpretation of the word *sāra* would not, I think, be far-fetched, and it is only in this way that I can understand the phrase.

I am not satisfied, however, that all the additional verses found in the other MSS. we have are interpolations. Many of them are of as good merit as those accepted by Haripāla, and there are no circumstances, internal or external to the poem, which might justify their being suspected to be spurious. I am far from being in a position to assert that some of them may not be spurious, but it would be difficult to say which, if any, might be so condemned. And as I felt that a great many of them, especially those that were found in all the other MSS., had quite as good a title to be considered as genuine as those forming the version of Haripāla, and as I did not, I must confess, feel much confidence in the judgment of the commentator, as far as I could judge from his commentary, I have incorporated most of them in the edition, and subjoined a commentary or a *chhāyā* of my own enclosed in brackets. A few that were accidentally left out at first, or were too fragmentary, owing to the condition of the manuscript, viz., **P**, which contained them have been given in an appendix (A) with a *chhāyā* of my own in Sanskrit. I have had the less hesitation in embodying the additional verses in the edition, because all the MSS. which contained any or all of them are very old and otherwise very reliable. If, however, the discovery of further materials in the

shape of more manuscripts of the text, or other and more ancient commentaries, should unquestionably show that any of the verses are really apocryphal, there would be no difficulty in expunging them hereafter, as the present edition clearly shows what they are, and where they were found.

If we except J, which, owing most probably to the hurry in which it was copied, contains numerous blemishes and is very imperfect on that account, all the other MSS. are excellent, and form independent sources whence to derive authority for forming a text. I have adopted whatever readings appeared to me to be most acceptable as being probably the original readings, and have carefully preserved all difference of lection in a collection of "*Various Readings*" attached to the edition. Great care has been taken to preserve all real variety of reading or even spelling found in the various MSS.

I have added an *Index Verborum* at the end of the book, which I trust will prove useful to readers of Prākṛit literature and students of the Prākṛit language, and will serve as an humble contribution towards the compilation of a Prākṛit dictionary which it is much to be wished, some scholar may, as soon as materials are available, undertake, as the want of such a work is keenly felt by all students of Prākṛit. I have marked all roots by the usual sign of root, thus √, and have further endeavoured to distinguish Prākṛit roots from Sanskrit ones by adding the letter *p* to the former, occasionally referring them to places in Hemachandra's Prākṛit Grammar (H. P.). Hemachandra's *Deśināmamālā*, sometimes quoted, is referred to under the letters H. D.

I had once proposed to myself to add to the edition explanatory *Notes* on the poem, but for various reasons have not been able to carry out my intention.

System of orthography followed in the Text.

The mode of orthography observed in my text of the poem is mostly that of the best manuscripts when they agreed with the rules recognised by the chief of the Prākṛit grammarians, Hemachandra. The only innovation I have made is the addition of a semi-circular sign placed over letters which, though

३ (Gaṇḍavaḥo)

they might be expected optionally to be pronounced long, are intended to be pronounced short, as for example, चिरहंदि, परंपराहं, सिसिराहं, सयलाहं, पराहं. The grammarian would at once write परंपराइ, सिसिराइ, सयलाइ, and प।इ. But the manuscripts mostly write ए and ओ instead of and उ, though the metre requires the vowel to be pronounced short. I have accordingly adopted the orthography of the MSS. and modified it as indicated, to help the metrical reading. It may as well be explained here, why particles like पि (अपि), वि (अपि), चेअ or चेय or चिअ (एव) are written not separately, but as if they formed part of the words which they follow. I consider that they are all used as enclitics, and the forms, which they assume in passing from Sanskrit into Prākṛit, can only be explained from such a consideration. That is to say, they more often than not take their corruption into the Prākṛit forms *along with the words* to which they cling, and not as independent words. Otherwise तचेय could not come from तस् एव, *i. e.* if each of the latter had been corrupted separately. Besides, many of them are acutally used as enclitics in the Vedic language, *i. e.* without accents, though written inaccurately as separate independent words, and in classical Sanskrit, which does not write accents, they are pronounced like enclitics, that is to say, without stress.

As the poem is not divided into chapters or any division which might have facilitated the reader's comprehension of its contents at a glance, I have thought it necessary to prefix an analysis in Sanskrit of the whole book, and trust that it may help the reader to form an idea of its contents and arrangement before and without going through it from the beginning to the end. It is of course needless to say that I am personally responsible for both the index and the analysis.

Of the four MSS. used, two, viz. J and Dc, which belong to the Government of Bombay, have been returned for safe custody to the Superintendent of the collection of manuscripts in the Deccan College at Poona; K has been returned to the Jain Bhāṇḍāra at Cambay, and P, which belongs to me, is in my possession.

I cannot but regret that this edition which I began ten years ago should have been so long delayed. But besides the want of leisure in the midst of my official engagements, I have to plead, in extenuation of the long delay, the circumstance that I began the edition with most imperfect materials (those furnished by the Jesselmere manuscript), and was doubtful for a considerable time whether I should after all publish such a one as could be made out from a single imperfect manuscript, and was, therefore, looking out for more manuscripts. And every time that I succeeded in getting a new manuscript, I found it necessary to revise my previous labours, and to give them the benefit of the new material, and also found that I had not delayed the work without some real advantage. And though I am quite conscious that the edition cannot be free from many imperfections even as it is now issued, I have only the consolation of being sure that I have made the best use of the materials I have had the good fortune to obtain, and that if I had to depend upon nothing but the Jesselmere transcript and my own conjecture, the book would have been still more imperfect than I have been able with the additional material to make it.

In conclusion, it affords me sincere pleasure to express my sense of gratitude to my friend Dr. G. Bühler, for placing at my disposal the first materials for the edition and for afterwards assisting me to find two of the other manuscripts. I am also indebted to Mr. K. M. Chatfield, Director of Public Instruction, for his liberality in enabling me to edit the work as a contribution to the *Bombay Sanskrit Series*. And lastly, I cannot conclude this notice without warmly acknowledging the assistance rendered me by my learned friend Sivram Sāstri Tātke in compiling the Index.

INTRODUCTION

—:o:—

1 ABSTRACT OF THE POEM.

The *Gaudavaho* or *Gaudavadha* is a historical poem in Prākṛit by Vākpati, composed in the Āryā metre, in celebration of the glory of his patron king Yas'ovarmā of Kanauj. The name of the poem has reference to the slaying of the king of Gāūḍa or Upper Bengal by Yas'ovarmā; for it literally means, 'the slaying of the Gāūḍa,' that is to say, the king of the Gāūḍa country, and must obviously have been suggested by the great Prākṛit poem *Rāvaṇavaho*. The poem, as given out in this edition, contains just twelve hundred and nine couplets or two thousand four hundred and eighteen lines. Before making any remarks upon the author, or his patron Yas'ovarmā, or the time when they flourished, or the position they occupy in the history of the country, or the language in which the poet has chosen to write, or the merits of his poetry, or lastly, upon his contemporaries, it appears to me that it will be advisable to give here a short analysis of the poem, especially as the latter is not, as is the case with most similar poems in Sanskrit and Prākṛit, divided into chapters, called sargas, adhyāyas, or utchohvhāsas, but is one long continuous composition, now and then interrupted by *kulakas* of unequal lengths, which can hardly be called divisions. A *kulaka* is a group of couplets, sometimes very short and sometimes very long, which has often to be construed as forming one sentence, each couplet thereof generally making an adjectival or similarly dependent clause, and rarely an independent and

complete sense. The shortest *kulaka* in the poem consists of five couplets, and the longest contains one hundred and fifty couplets.* It is only the longer *kulakas*, embodying some episode or story taken from the Sanskrit epics or the *Purāṇas*, that contain independent sentences.

INVOCATIONS.

The poem opens with a long series of invocations in honour of various deities or ideas. The first sixty-one couplets are so devoted. It must not be supposed, however, that the invocations are long, formal, unmeaning, dull and insipid praises, but mostly afford to the poet opportunities for the display of much poetical imagery or of lively yet philosophical observations. The first deity invoked is BRAHMADEVĀ. Then come in order the following, the popular myth connected with each of them being utilized by the poet for some brilliant stroke of imagination: HARI, NṚSĪMHA (the Man-Lion Incarnation), MAHĀVARĀHA (the Boar Incarnation), VĀMANA (the Dwarf Incarnation), KŪRMA (the Tortoise Incarnation), the MOHINĪ (the Apsaras Incarnation), KRISHṆA, BALABHADRA (brother of KRISHṆA), BĀLA-KRISHṆA (the last two taken together), MADHUMATHA (the slayer of the Asura MADHU, or Vishṇu), S'IVA, GAŪRĪ (the spouse of S'IVA), SARASVATĪ (the goddess of learning), CHANDRA (the moon), SŪRYA (the sun), AHIVARĀHA (the Serpent-Boar Incarnation), GAṆAPATĪ, LAKSHMĪ (the goddess of wealth), KĀMA (the god of love), and GANGĀ.

ABOUT POETS.

Then follow thirty-seven couplets† about poets gene-

* See 857-1006. † 62-98.

rally, their excellences, defects, aspirations and disappointments. This part opens thus: 'Victory to the poets on whose tongues this world with all its changes seems to lie either [to be shown] as full of joy or as contemptible.' The effect of poetry on susceptible hearts is described thus: 'Those persons feel happy in the midst of adversity, and distressed in the midst of prosperity, whose hearts are susceptible to the pathos of poetry.'* Describing the powers of good poets Vākpati says: '[When described by poets] that which exists seems as if it did not exist, and that too which does not exist seems as if it did exist; that which exists appears just as it exists: such are the powers of [description] of good poets.'† The comparison between Lakshmi (riches) and Sarasvatī (learning) is characteristic: 'Even a particle of Lakshmi, being enjoyed, illumines as well as it comforts [the enjoyer]; but the goddess Sarasvatī, if not perfect, makes [the possessor] ridiculous in a strange manner.'‡ Describing the advantages derived by the detractors of virtues in the course of their study of virtues, undertaken with a view to criticise them unfavourably, the poet says: 'By repeatedly running down the merits of others, detractors of merits come to know merits in such a manner that of those very merits, they become the possessors.'§ Of ordinary critics it is said: 'Most people, having only common intelligence, appreciate common poets: that is why common poets attain to great renown.' But with competent critics it is other-wise: 'Merit, how small soever, existing in others, delights; merit, how great soever, existing in them-

* 64. † 66. ‡ 68. § 71.

selves, does not satisfy. Of virtue and discrimination this is the substance.* Speaking of the errors of poets ancient and modern, Vākpati complains: 'The primitive poets committed mistake owing to the times in which they lived, when there were no beaten paths for them to follow; whereas now many poets are led in vain to attempt difficult tasks executed by their predecessors';† so that both ancient and modern poets have had their pitfalls. Vākpati does not, however, think that modern poets have no fields left them; on the contrary, he says their predecessors have not touched more than the borders of the poets' fields: 'Where, it is asked, is there anything; indeed, previously unseen in the regions travelled by former poets? But in truth the borders being excepted, everything is new[to modern poets]'.‡ The difference between bad poets, who are always at a loss to find a subject, and good poets, upon whom subjects crowd is thus stated: 'The minds of indifferent poets wander greatly in search of a subject; whereas subjects come to the hearts of good poets without any labour on their part to find them.'§ Masters of language end by becoming in effect mute for want of those who can hear them; so that few people know personally their excellences. In ordinary men the knowledge of the merits of those masters is confined to that of their names: 'Good poets with a single purpose cultivate their language to such an extent that owing to their being without equals they become as it were dumb. For who examines the extent of great men's excellence? In their name, when once it is established among the people, and simply in their name their virtues shine.'||

* 75, 76. † 84. ‡ 85. § 86. || 88, 89.

The enchanting powers of good poets are depicted in this verse : 'Victory to the net of fancies of great poets; which, causing illusion, resembles darkness, and which, affording instruction, resembles light, and which is thus at once full of contrarieties.' *

THE PRĀKRIT LANGUAGE.

Speaking of the capacity of the Prākṛit language the poet says: 'New subjects, rich compositions sweet on account of the softness† of their words : these have nowhere abounded, since the world began, except in Prākṛit. All languages enter Prākṛit, all languages are derived from it; for all waters resort to the ocean alone, and, from the ocean alone all waters take their origin.' Here, (i. e., in Prākṛit), a peculiar pleasure is felt by the heart, that causes the eyes both to expand and to close, that extends within and extends without.‡ Vākpati describes the condition of his heart in reference to the task of writing the *Gaṇḍavaḥo* in the following manner : 'Here my heart is as if it were frightened, as if it were ashamed, as if it were stopped, as if it were tired, as if it were distressed, as if it were emaciated, as if it were elated with delight.' §

THE POEM BEGINS. YASOVARMĀ, THE HERO.

After the above preliminary introduction the poem, such as it is, begins in the way usual with narrative

* 91. † 92-94. § 98.

† In commenting upon couplet 65, which relates to the interdependence of Sanskrit and Prākṛit, the commentator quotes the following lines to show how harsh Sanskrit can sometimes be :

*Danashtrāgarādhāyā prāgya drāḥ-kāśmānāvākrasthānash-
chakshasepa.*

Devaḍhrugbhīḍ, itivākaṭṭyah saṃjādvofah saṃpāt ketuh ||

c (*Gaṇḍavaḥo*)

poems of this kind: 'There is a king named Siri Jasa-vammo (S'ri Yas'ovarmâ), who delights the great Indrabhy destroying all sorrow from the earth, and whose virtues are renowned as far as the end of the four quarters of the globe; who, when he marched with his army, caused the dust to rise to the heavens; who, when he marched with his army, made by the weight of the latter the great serpent that supports the earth feel distressed under it.'*

The next ninety-three couplets are devoted to a description of the great prowess, handsomeness and impetuosity of Yas'ovarmâ; in one place the praise being this: 'so great was the valour of that hero, that when he fought on the battlefield, and the damsels of the gods saw him fight, they were fascinated by his bravery and his puissance, and are, I should think,' says the poet, 'still mad with what they used then to see.'† Even the great Indra, who hacked away the wings of the mountains of the earth, felt honoured when Yas'ovarmâ sat on the same seat with himself. Taking this occasion, the poet describes‡ how the mountains fled from place to place when pursued by Indra's thunderbolt, how they sought shelter in the waters of the ocean, how they in vain flew into the air towards the heavens to save themselves from destruction; how even the great Meru, the abode of the gods, was seen burning with the fire of the thunderbolt; how the great Malaya mountain of the south, with its snakes coiling themselves round the sandal trees, suffered from the thunderbolt; how the mountains, falling upon the earth after their wings were cut, made the subterranean S'esha (the great earth-supporting snake), feel the shock, and made it almost shake

* 29-101. † 113. ‡ 114-120.

off the earth from its head; how the enormous mountains falling into the sea, made the waters thereof dash up high into the air; how a mighty mountain, trying to enter the ocean, found that, instead of itself being able to be merged in the ocean, the ocean, being smaller, itself entered into its enormous caves and disappeared; and how the mountains, being struck by Indra's thunderbolt, began to burn and appeared to melt all at once.

This description is followed by seven* couplets, in which the poet describes how the courtesans of Yas'ovarmanā enjoyed their baths (*jala-kridā*) in the bathing places (*vāpīs*) of his conquered enemies.

YAS'OVARMĀ, AN INCARNATION OF BĀLA-HARI.—

A DESCRIPTION OF THE WORLD'S CONFLAGRATION.

Then follows a kulaka of fifteen couplets in which a description is given of the world's periodical conflagration (*pralaya*), and the poet says that Yas'ovarmanā is the incarnation of the Bālaka-Hari (Hari in the shape of an infant) who alone survives the conflagration. As usual, except the last verse, there is nothing that refers to Yas'ovarmanā. But as elsewhere the description, viz., of the burning of the world, is truly grand and touching. Here are a few specimens of the scenes: 'From the golden Meru mountain great streams of melted gold issuing from its cavities, flowed down towards the nether regions, and appeared like a great fire with its flames burning downwards.'† 'The garden of the gods (*Nandanavana*) burns together with the palms of the hands of the goddesses that covered the tender buds and sprouts [for the purpose of saving them], and with the bees involved in the smoke.§ 'The fire, with its flames

* 161-166.

† 167-181.

‡ 167. § 168.

shaking with the air of the *châmaras* plied by the *Apsarases*, burns the king of the gods (Indra) with some difficulty, as if trembling with fear.* 'The fire burns slowly the treasures of Kubera, with the guardian snakes spouting heavy showers of their liquid poison; and thereby checking the rise of its flames.†

THE WIDOWS OF YAS'OVARMĀ'S ENEMIES.

The above is followed by a short‡ description of the widowed condition of the wives of Yas'ovarmā's enemies killed by him, intended to show that he was skilled in destroying his adversaries.

YAS'OVARMĀ'S EXPEDITION OF CONQUEST.

Yas'ovarmā starts at the end of a rainy season, in the manner of king Aja in the *Raghuvamśa*, on an expedition of conquest§ (vijayayātrā). When he leaves, he is met by good omens, such as showers of heavenly flowers dropped down by the gods, cool breezes wafting perfums from the garden of the gods, and treasures moving with their guardian serpents.|| At the same time the damsels of his capital, more beautiful than the wife of Kāma, came out to the windows to witness the king's procession, and in the joy of the spectacle many forgot to finish their toilets, and many wore their ornaments in the wrong places.¶ Also the great poets and bards of the court and of the city came forth to sing auspicious hymns; and praised Yas'ovarmā to the effect, that even that Indra, who lopped the wings of the mountains, nodded his head in admiration when he thought of him. Taking this opportunity, the poet returns to his favourite theme of the destruction by Indra of the wings

* 172. † 178. ‡ 182-19. § 192. || 193-201. ¶ 202-211.

of the flying mountains, and gives us some excellent original scenes without repetition.* This is followed by a description of Yas'ovarmâ's steeds as they go forth with the rest of the procession, after which comes a description of his stately elephants.

As Yas'ovarmâ proceeded with his army, first the harvest and then the cold season soon set in. This gives the poet an opportunity to treat us to some excellent specimens of description of the season. Yas'ovarmâ arrives in the valley of the S'oua or Sone.† He proceeds to the Vindhya Mountains, a few reflections‡ on which lead him to the temple of the celebrated non-Aryan deity Vindhyavâsinî Devi or 'the goddess residing in the Vindhya,' whose seat has for so many centuries been established on the slopes of those hills, north of the range. The king offers a hymn of fifty-two§ couplets to the goddess. The following will give an idea of the king's address to the famous non-Aryan Kâli of the Vindhya. 'Thy arched gate is adorned with strings of bells, as if they were removed from the necks of the family of the Buffalo-Demon (Mahisha) brought away by thee as captives. The head of the Buffalo-Demon, whitened by the effulgence of the toes of thy feet, looks as if surmounted by a block of snow given by the Himâlava, thy father, to help thee. Strings of the black bees lie about in the perfumed yard of thy temple, as if they were the chains of people set free by thee [from the misery of the world of innumerable births] on their simply offering a praise to thee.'||
 'The Himâlaya became great in name, because he is thy father; the Vindhya too becomes

* 212-254. † 2.0-279. ‡ 280-284. § 285-338. || 285-287.

great, because thou livest in one of its caves. Walking about in thy temple, attracting to thyself the flames by the noise of thy foot-ornaments, thou seemest as if thou lovedst to walk in a burning ground covered over with human skulls.* Thy gate-yard, besmeared in every place with the offerings of blood, appears as if it were covered with bits of the twilight torn to pieces by Hara [to gratify thy jealousy.]† 'If, O Kāli, thou didst not cause the destruction [of life], how would the whole person of thy endless form be covered with strings of skulls?'‡ 'Not even for a twinkling of an eye is the garden round thy temple abandoned by the peacocks as if attached by friendship to the peacock of thy Kumāra who is hard by.§ 'The inner part of thy temple, darkened by the black, shining, unsheathed knives, bows and swords, offered to thee by warriors, does not frighten the owls even during day time.¶ 'The reflections of the red banners having fallen upon the glossy slabs of stone here [in thy temple!], the jackals lick the slabs mistaking the reflections for streams of the blood of the plentiful offerings [made to thee].¶¶ 'Thy lamps, dim on account of the deep innermost part of thy temple where they are, seem to burn dimly on account of the darkness caused by the hair of the numerous heads offered to thee.*** 'The Kōli women, anxious to get a sight of the human victim as he is being slaughtered, and crowding together so as to mount upon one another, can only offer thee from on high the perfume they bring with them, instead of at thy foot.†† 'The branches of the trees, red with the blood of the pieces

* 290, 311. † 294. ‡ 297. § 303. ¶ 310. *** 318.
 †† 319. The commentator is wrong in interpreting these lines as referring to the figures in the ceiling.

of human flesh, which were hung from them [during the previous night], testify to some great achievement, in these nocturnal cemeteries, by means of the sale of a hero's flesh,* an allusion to the practice of slaying a hero, and selling his flesh near Kālī's temple, with a view to the attainment of some difficult object of the seller's desires. Referring to the daily sacrifices of human beings it is said, 'Here Revati, thy attendant, naturally lean, goes before thee, as if she had lost flesh by the frightful spectacle of a dead human body always lying before thee.'† 'In this manner the king, who was guided to the temple by a S'abara having a turmeric leaf for his garment, paid with due ceremonies his homage to the goddess who lived in a cave of the Vindhya.‡

The hymn to the goddess is followed by an address to a human skeleton, which the king saw lying rotten and dried up before the goddess. Says he: 'Why even now does this redness appear in the region of thy heart, the bones of which have become reddened by exposure to the elements for a long time, as if it were the redness of wrath? In that same forehead, covered over with worms issuing from the joint, cruel death seems to have drawn a line of ripple as if in place of a smile. On the face, the crooked and circular lines of dust, drawn by the white ants, are now the ornamental love-lines painted with the sandal paste of the Malaya. Alas! that same lotus-like head, which would not rest except on the arms, resembling the young shoots of a bambu, of the beloved one, is resting on a pillow made of an ant-hill. In place of the large and soft crown of hair, there have risen, alas! from the skull, filled with mud

* 327. † 329. ‡ 338.

large tufts of hard grass. Alas ! One shudders at that line of teeth marked with yellow-red dirt, as if it were the yellow-red colour of many a scroll of betel-leaf chewed by them. Those wings of the black bees resting on him show, as if Kâma still shot violently this one with his arrows of manjarî (long clusters of blossoms) furnished with the feathers. To this poor man the world, though illumined by the sun, though brightened by the moon, though supplied with fire, though having the brilliance of gems, became all of a sudden filled with unbroken darkness. In this manner did the king, whose heart was softened at the sight of the dead human body, long mourn, full of feeling thoughts and reflections.*

The above is followed by a description of what he and his army observed in the regions of the Viudhya. It is said, in a somewhat obscure passage, that the king of the Magadhas, that is, the Gauda whose destruction has supplied the name to the poem, fled before him through fear, 'darkening the space before him with the dâna (the liquid oozing from the temples) of his elephants in rut, as if he carried before him the darkness of a night which he created by charms.†

The heroes of Yas'ovarman's army, observing the scenes around them in the summer or hot season, and affected by some of them, indulge in many a reflection on the loves they had left at home.

As Yas'ovarman proceeded further, the rainy season came. And here the poet treats us to some of his characteristic descriptions of all that the king and his army saw at that time in the places, through which they were passing. Everything strikes the poet in an

original manner, as it does every true poet. Just before the rains come, occasional showers allay the thirsty sides of the mountains, from the fissures of which begin to rise the wild plantain trees. When the rains are heavy 'the rivers carry waters, which are struck by violent torrents of rain,' in which, owing to the destructive cranes, the small fishes run about, and which are undrinkable and yellowish with mud;* 'the cobras, burned with their own fiery poison, and longing for the first rain to cool them, bear the first heavy torrents of rain, though they strike and hurt their hoods;† 'even a single fall of rain improves the colour of the sugar-canes, green after the dust has been washed away from them, and having parts of their blades still yellow on account of the recent heat;‡ 'owing to the new clouds, the days appear as just begun, though the sun has risen high, and as going to close immediately, though yet far from the end;§ 'strange is the appearance of the plains, as they look large on account of the absence of all cattle, and as the paths look deep on account of the grass growing up on both sides thereof;|| 'the nights are preceded by long twilights, and are accompanied by the doubly loud noise of the mountain streams and by the unbroken chirping of the crickets;¶ 'the regions of the woods gladden the heart with the gladdened trees, with the breezes cool after the rain has ceased, and with the cattle returning home by the dry footpaths.'**

The vassals and nobles of the king of the Gaudas, who took to flight with him, felt ashamed of their conduct, and immediately returned to fight Yas'ovarmâ,

* 384. † 390. ‡ 392. § 400. || 401. ¶ 402. ** 411.

d (Gaudavaho)

'shining,' as the poet says, 'like the sparks of light issuing from a shooting star, and running in the opposite direction.* A great battle ensued, and the blood of Yas'ovarmâ's enemies, the allies of the Gaudian king, reddened the field. The gods saw the great battle from the skies, and strewed heavenly flowers upon the victor. The king of the Gaudas, or Magadhâdhipa, was pursued and slain by Yas'ovarmâ, who then proceeded to that coast which was covered with woods perfumed by the cardamom. He enjoyed his wanderings through the long and extensive plantations of the cocoa-palms.

Yas'ovarmâ then conquers the king of the Vangas. The Vangas were powerful in the possession of a large number of warlike elephants, But Yas'ovarmâ subdues them, and they submit to him and acknowledge him as their suzerain. The conquering hero proceeds, passing through fields chequered by gourds and by flocks of deer sitting at their ease. Distressing S'esha (the earth-supporting snake) with the weight of his marching army, he went by the road across the Malaya mountain (the southern Sahyâdri), accepting the submission of the king† of the Deccan. Who this king of the southern quarter or country was, it is not possible to say, as the only reference to his subjugation takes no more than part of one single couplet.

Then Yas'ovarmâ arrived on that shore of the sea, where Vâli, taking under his arm-pit the mighty Râvân, who could root up the Kailâsa from its foundations, roamed about at ease. This gives the poet an opportunity to describe how Râvân had ingratiated himself into the favour of S'îva by offering him his heads.‡

* 414. † 423. ‡ 42 4430.

Yas'ovarmâ then marches upon the Pâras'ikas, and conquers them after a very long and hard-fought battle, in which many of his enemies were slain.*

Then our hero is said to have levied tribute in those regions also which were made inaccessible by the western mountains (the Ghauts). These had once been removed from the plains of the Deccan and thrown back towards the sea. This refers to a Paurânic legend, according to which king Prîthu, wishing to measure the earth with his great bow, found the spaces to be measured smaller than his bow, being straitened by the mountains that stood on the east and on the west. He, accordingly, pushed out the mountains in both directions, and cleared the intermediate space for purposes of measurement. This legend gives the poet another opportunity of exhibiting his powers of describing mighty events connected with great phenomena, in which he so wonderfully excels. He describes how Prîthu found, that, when with the end of his bow he threw a great mountain towards one direction, it caused, by its heavy fall the earth to sink under it in that direction, so as to cause the mountains on the opposite side to roll further back from the sea, and how therefore he could only partially succeed in clearing the Deccan, and how he put the mountains close together near the seas on the east and the west.†

Yas'ovarmâ then comes to the banks of the Narmadâ, and passes some time there. This gives the poet a pretence for singing the unrequited love of that sacred river for the kingly sage Kârtavîrya.

The hero then comes to that part of the sea-shore

* 431-439. † 446-450.

where the gods, who churned the ocean, first saw the jar of nectar, and stays there for a while.

He then marches to Marudes'a or Mârvâd. Thence he proceeds towards S'rikautha, or Thanesar, in the Punjab, and makes a long stay there in memory of the sarpasattra (snake-sacrifice) performed in that place by Janamejaya to avenge his father Parîkshiti's wrongs. Taking the occasion, the poet gives one of his grand descriptions. The destruction of the snakes and the impending ruin of Indra afford him great opportunities of description, which he certainly does not neglect.

Yas'ovarmâ then enjoyed with his damsels a bath (jalakridâ) in the pond at Kurukshetra, where Bhîmasena had struck Duryodhana as he lay hidden therein, and recalled to his mind, while there, the scenes of the war of the *Mahâbhârata*. Yas'ovarmâ, full of compassion, then makes some reflections on the folly and the consequent misery of Duryodhana. He thence visits the place where Karna, one of the great heroes of the *Mahâbhârata* had fought, and makes some reflections upon him and his valour, and also upon his unbounded generosity.*

Yas'ovarmâ thence proceeded to the site of Ayodhyâ, the city of Haris'chandra, with whom it had ascended bodily into heaven, and built a new temple (suraprâsâda) there in one day. The mention of the ascension of Haris'chandra's city into heaven leads the poet to some of the most beautiful descriptive passages in the poem, in which he gives a life-like picture of what might naturally happen if a living city with all its

appurtenances, gardens, houses, wells, temples, gates, birds, and animals were suddenly to go up high into the air, and if the inhabitants were to suddenly find themselves changed into residents of a region where the conditions of life were so different from what they were accustomed to before. 'Although there was the celestial garden (*Nandana*), delightful with the divine trees, and with its juicy blossoms and fruit, the earthly trees, and not the heavenly garden, were fondled, owing to previous attachment,'* says the poet, referring to the trees that had accompanied the citizens of Ayodhyâ.

Yas'ovarmâ then received the submission of the people living on the Mandara mountains, † and proceeded towards the north, which is known in connection with the lord of the Yakshas, and there especially his valour became more unbearable, *i. e.*, his prowess was felt even more than it had been during the previous parts of the expedition. 'There he was welcomed by regions, which were perfumed with the gum exuding from fissures in the devadârus, and which were cooled with the smell of the new liquor scented with spices.'‡ The Himalayan regions are alluded to.

And now follows a *kulaka* of one hundred and forty-six couplets, § giving a description of the various objects, scenes, temples, lakes, forests, rivers, trees, and other things that his army had seen in the course of their expedition. It does not appear that the objects are taken up for description in any particular order, such as geographical, or the order of the line of his journey, or of the seasons, but are mentioned at random. Nor is it possible to identify many of the localities referred to

§ 505.

† 509-10.

‡ 512.

§ 513-658.

by the descriptions given, as few names are mentioned. To convey an idea of the manner in which the poet treats this part of his subjects, it will suffice to say, that first come certain lake scenes, then follows a description of some high mountains, followed by that of villages on the banks of large lakes; then come marshy lands, followed by shores covered with little shells, and so on. The poet shows, as usual, an utter disregard of conventionalities, and seems to care for nothing that does not strike his own senses or his own imagination. One or two specimens may here be given of the poet's look at what others might have considered not very noteworthy. Referring to village life and the periodical festivities thereof, he says, 'Happy are the days of village festivities, when the children are adorned, when the women are heavy with pride at the newly dyed *sâdis* worn by them, and when the ignorant villagers stand motionless and enjoy the sports.'* Referring to half-ripened mangoes still hanging on the trees, the poet says: 'Here pleases the mango fruit, of the colour of the somewhat dusky, full cheek of a young Tamil woman, painted with turmeric, and hanging on the tree on account of its being not yet completely ripened,'† the custom of covering the cheeks with turmeric being still very common, and cherished among Tamil women. Speaking of forest villages, the poet says: 'Here are these charming villages in the forests, in which the boys are delighted by the fruit they have received, which look beautiful with their houses of good timber, and which are not overcrowded with people.'‡ Referring to abandoned villages, the poet says: 'The heart somewhat clings to the abandoned villages, in which the trees

have burst through the walls, in which the smoke rises only from the sheds of the cowherds, and in which a few crows perch here and there.* Here is a grove of vast trees, in which the deserted *lingam* is sometimes washed by a passing recluse coming from a distant village, which is near a mountain, which smells strongly with the dropped leaves, and in which there is a pond of water, deep and somewhat green.† Of the condition, during the rains, of monks living in the mountain caves, it is said, 'here in caves, of which the stones have become loose owing to the leaking of the stream water therethrough, dwell monks wearing yellow-brown garments as pale as an old seed of a jujube fruit.'‡

When Yas'ovarmâ returns home after 'having thus conquered the world,' he dismisses, to return to their homes, the numerous kings whom he had compelled to accompany him after they had been conquered by him. The poet here describes§ in what sad, neglected, and mournful condition they found their homes. The flower-plants, he says, flowered, and there beging nobody to pluck the flower, it dropped down when propelled by the rise of the fruit: 'Here, propelled by the fruit, drops to the ground the flower of those plants, the buds of which once used to decorate the hair of young women.¶ 'Those same halls of the houses became like oblong wells without water, having lost their roofs, but still retaining the naked walls standing high.'¶ 'Those same terraces, of which the pillars were once variegated with many precious gems, are now only ornamented with the gem in the hood of a cobra chancing to wander in them.'** Referring to the fields once so well culti-

* 608. ¶ 609. † 615. § 659-688. ¶ 661. ¶ 662. ** 663.

vated he says: 'The fields, not being visited by the ploughshare for a long time, are now overgrown with excessive harita grass, and with many bushes of the arka, which, owing to the quality of the soil, have grown so vigorously.*

The above is followed by a short description of how the wives of Yas'ovarṃā's soldiers enjoyed themselves in the rains, after the return home of their husbands.†

After Yas'ovarṃā returned to Kānauj, the panegyrists sing‡ his praises and his glorious victories. From the first three verses of this kulaka, it would appear that after he had killed the king of the Gaudas, or rather of the Magadhas, he carried the ladies of his harem into slavery, and made them ply the chāmaras over him in public darbar. For referring to the greatness of the mighty foe whom he had killed, and to the want of any smile on the faces of the royal slaves, the panegyrist sings as follows:§ 'So puissant was the king of the Magadhas, that when he struck a blow on the head of his enemies' elephants, and the elephants, smarting with pain shook their heads, the bees rose therefrom and at once fondly repaired to the flowers which the gods, pleased with his bravery, threw down upon him; the shines of smiles do not appear on the faces of these damsels of that Magadha-Lord, because they are driven away by the resplendence of thy great glory.'|| The ladyslaves dared not weep or show that they sorrowed, while king Yas'ovarṃā was sitting full of joy over his victories. The poet says, the little reflections of the hairs of the chāmaras plied by them, which fell into

* 667. † 689-694. ‡ 695-737.

§ The translation is not literal, but gives the sense of the text.
|| 695-696.

their transparent cheeks, looked as if they were streams of the tears which, for fear of giving offence, they were drinking, and which were, while being drunk, seen through their transparent cheeks.* The panegyrist goes on to say, that Yas'ovarmâ's victorious war elephants having no more enemies left to conquer, try their strength with the sides of the hills.†

Then follows a short kulaka of twelve‡ couplets describing Yas'ovarmâ's love to the ladies of his harem—after which comes another of twenty-seven couplets, which also describes his loves to young women. Another kulaka of eleven§ couplets describes the toilet of young damsels after ablutions in the bathing ponds (*jalakridâ*).

The above ends by a statement that at the end of spring, the king goes to live outside the city in a summer retreat, followed by a description of the beauty of young damsels.||

PERSONAL HISTORY OF THE POET.

Here begins an important part of the poem, a part, that is to say, in which are given some particulars of the personal history of the poet.¶ These particulars are, that Vâkpati was poet laureate or head poet at the court of Yas'ovarmâ, and enjoyed his favour; that he was either a pupil or friend of Kamalâyudha, another poet; that he was either a pupil or a personal admirer of Bhavabhuti; that he was an admirer of the works of Bhâsa, Jvalanamitra, Kuntideva of the author of the *Raghuvams'a*, of Subandhu and Harichandra; and that he was read in the Nyâyasâstra (logic or dialectics), the

* 697. † 698, 699. ‡ 738-749. § 777-787.
 || 792-796. ¶ 797-804.

science of poesy, in the Purâṇas or legendary works, and in the works of many poets, and admired them; and that his hearers 'nodded their heads with admiration of his excellent words which filled up their ears, as if shaking those words down in order to make room for the excellences of more of his poetry;* and that he was once requested by an assembly of learned people, fond of poetry and elegant literature, while speaking of good men, to celebrate the life of Yas'ovarmâ.

THE POET REQUESTED TO WRITE HIS POEM.

They said that Yas'ovarmâ was an emanation of Hari† (Vishṇu) nay, that he was Hari himself;‡ that as he was the lord of the world, he was the same as Kṛishṇa,§ for he was an expert in the art of love and was rich in the possession of exquisite beauties; that he was endowed with excellent qualities,|| and that he was so handsome that he was beloved even of the women of his enemies; and that such being his qualities and his good fortune, they, the lovers of fine letters, were desirous of hearing from Vakpati a complete narrative of the manner in which he had killed the lord of the Magadhas.¶

VAKPATI'S REPLY.

Vakpati replies as follows. He feels delighted at the idea of singing the exploit of Yas'ovarmâ, and could hardly conceal his joy; Yas'ovarmâ was no ordinary king, but was even greater than Prithu of ancient renown, who came to the succour of the Mother Earth and restored her to her former condition of fixity, when she was threatened and distressed by the Dānavas, and thus was immortalized by her being called (Prithvi) after

* 803.

† 805-816.

‡ 817-826.

§ 827-832.

|| 838.

¶ 844.

his name.*The poet goes on to say, that in this mortal life of short duration, full of misery and imperfection Yas'ovarmâ was the only man whose deeds and virtues were worth hearing; and taking this occasion, he dilates in one hundred and fifty couplets on the vanity of this life, on the wickedness of the bad and the supportability of life derived from virtue. This is one of the best and most remarkable parts of the poem, and abounds in sentiments of the very highest order.† 'See this paradox: much liquor intoxicates, not little; but Lakshmi, when plentiful, does not intoxicate as it does when paltry.'‡ 'Good men are filled with two sorrows always, viz. that they are not born in the time of good people, and that they are born in the time of bad people.'§ Referring to the fact that kings are usually surrounded by bad people and not by good ones, the poet says: 'if any virtuous men ever find any place at all in the palaces of kings, it must be that they are there because others also are there, or on account of some other reason, but not because of their virtues||'. With reference to the fact that none honour those whom the king dislikes, the poet says: 'why do good men seek to be honoured [by the people] for those same virtues, which make them hateful to kings?¶ To illustrate that success in life belongs to mediocrity, it is said: 'who does not turn away from those who have no merits at all? or, who does not distress himself with jealousy of those who have excellent merits? He lives happy who is neither excellent in merits nor altogether devoid of them.'** The sign of the highest virtues a man may possess is given as follows: '[In their presence] even

* 848-856 † 857-1006. ‡ 864 § 872. || 876. ¶ 877. ** 878

the wicked behave like good men, even good men, seem to betray wickedness : this is the boundary-line of virtues that shine afar.* 'Although greatness is the result of virtues, ignoble persons place greatness in that which is not the result of virtues. They thus expect that virtues should spring from that from which they do not spring.† 'The world will be devoid of virtues in proportion that virtues do not shine, and in proportion that vices prosper.' Thankful for some little virtue that is still to be seen in the world, the poet observes : 'I consider that it is the foreshadow of the krita-yuga (the krita-age) that will next begin, that even in the height of this kali age there is some purity to be seen.‡' Speaking of misers who are never tired of praising the liberality of their ancestors, the poet observes : 'Praising the liberality of others as to giving, how is it that misers, who do not feel the desire themselves to give, do not feel shame ?'§ Adverting to the question as to what constitutes happiness the poet observes : 'absence of sorrow is not pleasure, nor is that which is called pleasure true pleasure : that which is pleasure when you have given up pleasure is alone pleasure. The most dreadful sorrows rise in the midst of the greatest enjoyment of pleasure. For it is in the greatest light that shadow is the thickest.¶' 'The compassionate hearts of the great, even when distressed, enjoy happiness by means of their sorrows, even as those of poets do by means of their compositions. The wise, who are born first in this and then in that good family in this endless world, regard them as merely temporary lodgings.** Of vulgar people who lighten

their grief caused by the loss of relations, &c., by lamenting, the poet says: 'With nothing but sighs, born of sorrow, does the world lighten sorrow, like an elephant that lightens his fatigue with sprays produced by fatigue.* Equally vain, and, besides, destined to be short-lived, is the joy that melts into tears at the meeting of relations: 'When at the meeting of dear relations tears flow down, it is really because, I suppose, the hearts trickle for fear of the [approaching] separation.† The more does the worldly man try to extricate himself, the more tight become his bonds: 'Oh fool, to thee bound by the ties of affection, how can there be any laxity of thy ties? The bond of him who struggles to be loose becomes the more firm.‡ On the vanity of fame, even in the case of the good, Vākpati says: 'Of the body of renown of the good, destroyed by the effect of time, rare remembrances are to be met with at times here and there, like little bits of bones.§ What is the true giving up of the world? 'Then is the true giving up of worldly pleasures, when the heart is satisfied with any circumstances that may happen to surround a man; as for reviling Lakshmi, why, that is nothing but love of worldly pleasures, combined with unshaken jealousy.|| As for calling that 'giving up of worldly pleasures,' which consists in retirement into the forest, our poet says: 'Why not call that which some men practise love of worldliness, namely, they give up homes full of troubles, and delight themselves in forest regions adorned with perennial streams?¶ For, to a man retreating, for example, to the Vindhya, much pleasure is afforded by rivers with their numberless birds, crystal waters of

* 940. † 941. ‡ 942. § 945. || 947. ¶ 948.

which the bottom can be seen, and mountains noisy with young elephants.* Says our author, 'Indeed even his own wife abandons a man who has lost his wealth and importance. For does the night, the spouse of the moon, remain with him throughout when he is not full?' Alluding to men who run after many gods, the poet says: 'Oh heart, rest in some one. Unfortunate one ! how much distress wilt thou undergo ? Even a beggar is better if he belongs to one man than if he belongs to the whole world.† 'May you,' says the poet, 'who live in the world full of such vanity, attain to precious fruit by hearing the [celebration of the] sacred virtues of this king,' i. e., Yas'ovarmâ.‡

The poet goes on to say that Yas'ovarmâ, to test^t whose puissance S'iva assumed the form of a lion^u excelled in valour, greatness, piety, in all the good qualities of his family and in compassion.§ It is possible that this self-imposed metamorphosis of S'iva into a lion refers to some fancied or true encounter, that Yas'ovarmâ had had with a lion.

Then follows a small kulaka|| in which the poet says, that Yas'ovarmâ is no less than an incarnation of Hari (Vishnu). And in order to characterize Hari, he gives one of his grand descriptions of the churning of the ocean by that deity.

A set of four¶ couplets then gives a description of Yas'ovarmâ's kingly prowess, and his power of striking terror by his presence.

Yas'ovarmâ is Kes'ava himself, that is to say, identical with Vishnu, as his renown extends to all the quarters of the globe.**

* 950. † 954. ‡ 1006. § 1007-1015.

|| 1016-1039.. ¶ 1040-1043. ** 1044-1045.

Nor is Yas'ovarmâ deficient in the qualities which usually adorn a protector of the religion of his forefathers. As in many former instances, the Mother Earth assumed the form of a cow and came to him, supplicating protection for herself and for the religion of the world from her oppressors.*

Yas'ovarmâ was an ornament to the lunar race of kings to which he belonged.†

The above is followed by four‡ couplets describing the saubhâgya of Yas'ovarmâ, that is to say, his great personal attractions, which fascinate all beauty even in the harem of his conquered enemies.

The poet sums up and says, that such being the greatness of Yas'ovarmâ, even the two-thousand-tongued S'esha would not be able to do justice to it, if he were to attempt the task. Who was he that he should venture upon that stupendous undertaking ?§

THE POET PROMISES TO SING YAS'OVARMÂ'S GLORY.

'Nevertheless,' he goes on, 'Hear at the end of the night this poem, the mirror of the proud valour of the king's arm, which is distinguished for the slaying of the eastern king. I now compose this *Gauidavaḥo* which has a great beginning, and which being heard, both kings and poets shall give up all pride.'|| 'But just now,' says he, 'it is evening time.' The refusal to narrate the story of the slaying of the Gauda king in the evening, and not till the next morning, is merely a contrivance to get an opportunity of describing the circumstances under which the evening and the morning present themselves to the eye of a poet, such as our author is. And he describes in his graphic manner the scenes

* 1042-1068. † 1064, 1065. ‡ 1066-1069.

§ 1070-1072. || 1073, 1074.

INTRODUCTION.

of the evening hour, at the end of which description he resorts to his bed, 'as if unable to properly sing the deeds of the king.'*

In the following verse he says, that as the renown of great men encourages a man to celebrate it, so the same discourages him from undertaking the task for fear that he may not be able to accomplish it as well as it ought to be accomplished.†

Then follow seventeen‡ verses devoted to the amorous actions of young people, suited to that time of the evening. This is followed by a similar kulaka of twenty-five couplets.

When it dawns next morning a kulaka of twenty§ couplets is devoted to the portraying of the scenes of the hour.

THE POET PREPARES TO SING HIS POEM.

The poet then commences to sing 'the deeds of him whose deeds were like the deeds of of Chânakya,' *i. e.*, of Yas'ovarmâ, great in the art of polity.

This is followed by twenty|| couplets describing how everything in the world appeared perfectly calm, as if all attention to hear the poet sing his poem. The four quarters of the globe, free from darkness, and clear, appeared as if ready to receive the writing in which the poem was going to be imprinted on them. The young sun, which was just then rising, appeared like an auspicious pitcher, put forth by the East as by a young damsel. The goddesses in heaven suddenly rushed out to hear the poet sing Yas'ovarmâ's deeds, regardless of the embraces of their divine spouses. The gods plucked the flowers in the Nandana garden to throw them down

* 1120. † 1121. ‡ 1122-1138. § 1164-1183. || 1185-1204.

in token of congratulation. The skies sent down shower in auspicious manifestation of joy. The forest recluses started forth in great hurry to hear the poem. The birds left their perching places on the trees, as if to hear the poet sing the deeds of the king. The people crowded to the poet, and, being reflected in the great hanging mirror, appeared to show as if the citizens rose to the top of their houses to hear him. The gods came down in their balloons to take part in the hearing. The poets addressed the king and congratulated him on the victory of his arms and on the acknowledgment of his supremacy by all his enemies. When the day had become as golden as if it had all been strowed over with gold dust, and as the poet was going to commence, as if wholly possessed by Sarasvati (the muse of poetry), the people became, as it were, dumb through curiosity.*

And now he who directly gave away to his favourite dependents the Lakshmis (riches) of his enemies, as if he did not, on account of their natural hostility as being the spouses of enemies, believe in them [and, therefore, did not care to bring them to his house]; he at whose re-coronation with victory at the end of the successful expedition, the queens of his enemy, just reduced to slavery, drank their tears after they had concealed them by immediately plying the *châmaras* of that king this purifying, and new, and beautiful, and wonderful, and excellent life is being celebrated. Do ye hear it.†

2. THE PRESENT POEM IS MERELY A PRELUDE.

Such are the contents of the *Gaṇḍavaho*. The first question that occurs to the reader at the end of the

above couplets is: where is the *Gaiḍavaḥo*, the life, the history, the celebration of Yas'ovarmā's exploits for which the poet prepared the reader, and to hear which he brought down even the gods themselves? Or, in other words, is the poem of 1200 couplets that we have the whole poem, or is it merely the prelude to the main poem which we have not yet got? It would appear at first, that neither the manuscripts nor the commentator Haripāla enable us to answer the question decisively either one way or the other, although so far as can be learnt from the commentator's remarks, in spite of himself, his language would, in one or two places, seem to prove, as will presently appear, that what we have is only a prelude, and that the poem is or was to be a continuation. Before stating, however, the conclusion to which I have come, it will be necessary to recapitulate somewhat fully those passages in the poem which bear upon the question at issue.

The poem bears the name of *Gaiḍavaḥo*, or 'the slaying of the Gaudian king,' called the king of the Magadhas. But up to couplet 797, which begins the personal history of the poet, and which marks the end of the expedition of conquest forming the chief burden of the previous part, and where the second part, with the circumstances under which Vākpati undertook the task of celebrating the slaying by Yas'ovarmā of the Gaudian king, begins, the only mention of the Gaudian king or of his death, after the solitary and short statement in 354, that he fled through fear, is contained in—

- (1) Couplet 414, page 119, where it is said that 'the multitude of the [allied] kings of the lord of Magadha who gave himself up to flight

having returned at once, appeared like the sparks of fire [issuing from a] shooting star [and running in the opposite direction.]

But this mention of the Magadha king is made in the most incidental manner, and with no direct purpose to refer to him as the hero who has given the name to the poem. The reference to him is no better than that to the king of the Vāṅgas in 419-421, indeed, it is much more incidental. It is less as a mention of the king whose killing has given the name to the poem, than that of the kings of the Deccan (422-423), or of the Pārasikas, (431-439), or of the kings of the Mahendra mountain, (509-510). The next time we hear of the Gaudian king is in—

- (2) Couplet 417, page 120, where we are told, that ' the king (*i.e.*, Yas'ovarmā having slain the king of the Magadhas who was fleeing, proceeded to those woods on the seashore which were perfumed by the cardamom.'

Even the commentator feels that this is too short a mention of the slaying of such an enemy as has supplied the name to the poem, and quoting from a work on *Alaṁkāra* he observes: "although it has been laid down " that ' the family, the valour, the learning, &c., of the " enemy conquered should be described, and thereby the " greatness of the victorious hero should be heightened." " still that direction applies to the first conquest by a " hero. As for Yas'ovarmā, who had won numerous vic- " tories, such a description of his enemy, as is here " given, does not fail to redound to his glory, since the " greatness of his enemy may be inferred from his " (Yas'ovarma's) valour. " Such a slaying, without

mention of the Gaudian king's family, &c., may be free from the objection referred to by the commentator; but it certainly is not enough by any means to justify the name *Gaṇḍavaḥo* given to the poem.

The next mention we meet with of the king of the Gaudas or Magadhas is in the panegyric (695-697) which is addressed to Yas'ovarmā when he returns home, and, sitting in public darbar, makes the queens of the king of Magadha ply the chāmaraś over him in token of their reduction to be his slaves. This clearly shows that the Gaudian king had been already killed, and that his ladies had been taken prisoners and turned into slaves by Yas'ovarmā; but there is nothing more said about him.

This is all that occurs about the slaying by Yas'ovarmā of the Gaudian king in the whole of the account of the expedition of conquest, undertaken and successfully carried out by him, but which was neither led for the express purpose of slaying or subduing him, nor dealt with him in a special manner.

We then come to the second part of the poem, which begins with the personal history of the poet, at the beginning of which we are told that the poet was, while sitting in an assembly of learned people, requested by them to describe fully the manner in which Yas'ovarmā slew the king of the Gaudas. Here is the request:—

‘These persons (*i.e.*, we) wish to hear sung by you at full length the death, as it was formerly accomplished, of the king of the Magadhas by this Yas'ovarmā [who is] so high [as we have just described]*] .

Mark the words 'at full length.' The word in the original is *nīśesam*, which literally means, 'without anything being omitted or left unsaid.' This request appears directly to refer to the bare mention made before (417, 695-697) of the slaying, and to imply that that bare mention is not enough, and that, therefore, the event should be described more fully, and without leaving any circumstance connected therewith undescribed. What is the poet's reply to that request?

The poet replies that Yas'ovarmā is greater than the great Prithu himself; that he is one who alone deserves to be sung in this world, which is full of imperfections and vices and miseries; that to test his valour even S'iva metamorphosed himself into a lion, and found that he stood the test; that, in short, he is an incarnation of Vishnu, of Kes'ava; that he is full of royal puissances; that he is pious and strong, and willing to support the religion; that he is descended from the lunar race of kings; that he is handsome. This being so, even the two-thousand-tongued S'esha would not be able to do justice to his great virtues and deeds. "How can I sing his life and his conquest of the king of the Gaudas? Still I will sing to-morrow morning, at the end of this night, this poem, the mirror of the proud valour of the king's arm, distinguished for the destruction of the eastern king. I now compose this *Gaiṇḍavaho* having a great beginning, which being heard, both kings and poets shall give up all pride." Even after this he feels uncertain, whether he ought to undertake such a difficult task, and goes to sleep. When the morning dawns, every thing, every being, every god, and every goddess comes to hear the poet sing the

great exploit of Yas'ovarṃā. 'When all darkness, like a very Kali-Age, unable to bear the relation of the noble doings of a virtuous man, the ornament of all pure men and of all performers of good deeds, and as if, with its heart broken, has fled away,'* and when the whole world, mortal and immortal, animate and inanimate, is thus ready and anxious to hear the poet, the latter after having performed the duties of the morning 'began to relate to them (the learned people who had requested him to that effect) the exploit of him whose exploits were like those of Chāṇakya.† The poets of the court congratulate Yas'ovarṃā's virtues and his prowess that had accomplished the death of the Gaudian king, upon their good fortune in being celebrated by Vākpati. It is further said, that, as the day began to be golden, i.e., it began to shine, and as the poet was going to relate the exploit, the world began to look dumb with expectancy.‡ And, lastly, the poet finishes his reply by saying, 'The exploits of him, who gave the wealth of his conquered enemies to his favourite dependents, and who brought away the wives of his enemy into slavery, are now being sung by me. Hear the same.'§

The above leaves little doubt that the poem is still to come, which is to give a full description of how Yas'ovarṃā killed the king of Magadha.

It may be added further, that if we are to take the present poem as the whole poem, and not merely as the prelude, it is a singular one. For we have neither the name of the Gaudian king, nor that of his capital, nor the reasons|| why he was killed, nor the circumstances

* 1179. † 1184. ‡ 1205-1206. § 1207-1209.

|| The kings of part of the Gaudian country appear to have been great supporters of Buddhism about Yas'ovarṃā's time. The latter

under which, nor the manner in which, he was killed. It is improbable in the highest degree that the killing of an unnamed and, therefore, obscure king who is disposed of in three or four couplets out of twelve hundred and more—most of which have no concern with him or his death—could have given the name to the poem which it bears.

Then we may remark that in couplet 1074, where the poet promises to relate the story of the slaying of the Gaudian king, *i. e.*, sing the *Gaiḍavaho*, the latter is designated as 'having a *great* beginning,' *maharâmbho*, just such a beginning as the poem we have got, forms. Further, in couplet 1168, the poet says, that in the early morning when he was going to relate the exploit of Yas'ovarmâ, this happened: 'Then from the sky fell small stars, as if they were a shower of flowers dropped by the gods, who gathered at the hour of the *great* narration of the king's brave exploit.' 'Viyada' (vikata) is the word used in the original. That word mostly bears the sense of 'large' in size, 'great,' 'grand,' in importance and surroundings, the idea of largeness in size never being altogether forgotten. *Viyada* could only apply to a long, great, and grand narration that was to come after the great prelude, and not to a short incidental mention of the Gaudian king and his death, such as has already been made in the previous part of the poem.

There is, therefore, no force in the suggestion that might occur to some, in the absence of any more parts

was a great patron of Brahminism. Is it probable the feud, which ended in the slaying by Yas'ovarmâ of the king of the Gaudas, had its origin in religious hatred? It may be the Gaudian king killed by Lalitâditya was a Buddhist.

of the poem, that the *Gaṇḍavaḥo*, to hear which the poet called together all heaven and earth, is that which he had already been singing in the portions preceding, the portions in which the greatness of Yas'ovarmā had already been celebrated, and the death of the Gaudian king had already been incidentally mentioned. If such were the case, what could Vākpati mean by telling his interlocutors in 1073 to hear the story of the destruction of the eastern king the next morning? What was he going to narrate the next morning? that which he had already sung? Surely, our poets are not in the habit of giving a reading of their poetry which is already before the public, and calling it new!

The commentator in explaining the word '*eyam*,'* (this, viz., the poem *Gaṇḍavaḥo*) uses the words, *etam vakshyamānakathāgrabandham*, i.e., 'this poem, namely, the poem that is to come hereafter,' containing a narration. In his comment on the next couplet, he observes on the words, *rayaṇi-viramammi*: ('at the end of the night'): *rayaṇi-virama iti upodghātaprāyam ābhāṣitam*, which appears to mean, 'the expression *'at the end of the night'* shows that what has been said [so far] is like an introduction.

The conclusion, accordingly, to which the materials and consideration set forth above lead me is, that what we now have of the poem is merely the preface or prelude, and that the real poem, giving a full account of the circumstances under which Yas'ovarmā slew the king of the Magadhas, has not been found, if it was ever written, or, it may be, has not come down to us; and that the bare reference to, and short mention, in one or

two places, the flight and death, of the king of the Gaudas, before the second part of the present poem begins, are merely made to serve as incidents which make the learned friends of Vâkpati prefer their request to him that he should narrate *fully* the story of the slaying by Yas'ovarmâ; and that there is nothing to militate against this conclusion either in the MSS. or in the commentary; indeed, the latter directly supports the conclusion so far as it says anything on the subject.

3 PRAKRIT STUDIES.

A few observations may not be out of place here on the importance of the studies in Prâkrit. After the excellent edition by S. Goldschmidt of the *Râvanavaho* or the *Setukâvya*, the present work is the only one in the Prâkrit language that is being given out to the public, that is to say, a Prâkrit composition not being a grammatical or a lexicographical treatise. The importance of Prâkrit studies can hardly be over-estimated in the present state of philological research in India. In the first place, we have the most important part of the vast Jain literature in the Prâkrit language. We look forward with hope to the results which will be yielded by a close and systematic study of the Jain literature, results which may tell favourably upon our present hazy ideas on the subject of ancient Indian history, biography, and bibliography. The connection between works like the present and the religious literature of the Jains is illustrated by the fact that whatever Prâkrit poetry, lexicography, or grammar has been preserved to us, we owe to the Jains, who have generally taken care of it because it forms the ke

proper comprehension of their religious books, which are mostly in Prākṛit. Secondly, the elucidation of the construction of the modern vernaculars of India will be a nearly hopeless task, but for the medium between them and Sanskrit, furnished by Prākṛit. The modern vernaculars would be full of insolvable riddles, if Prākṛit did not come to our help. Thirdly, Prākṛit works, being written in a language much better if not quite fully understood by the people when they, a great many of them at least, were composed, must be valuable to us as sources of our knowledge of the period between the rise of Buddhism and the invasion of the Mahomedans; because they, having appealed more directly to the people than could have been done by Sanskrit works of the same time, have a better claim than the latter to inform us about many things concerning that period. I purposely speak measuredly about their having appealed to the common people directly. For Prākṛit literature and Prākṛit language had already in the latter part of the above period, attained to a form and style considerably above the understanding of the ordinary people, as it is impossible to suppose that the long compounds of Bhavabhūti in the Prākṛit speeches of his plays, or the highly-worked expressions of Vākpati were within the easy comprehension of ordinary folks even of their own time. But there can be no doubt, they were intelligible to a very much larger class than Sanskrit could have been. Fourthly, the study of Prākṛit is a better medium for the acquisition of many of the present vernaculars of India than anything else: a knowledge of Sanskrit and of Prākṛit would introduce a student to the study of the vernaculars with a facility which would not be attainable

by any other means. Fifthly and lastly, if we succeed in unearthing and bringing to light works like the present, they might directly furnish us with some valuable dates that might throw light on many parts of the genesis of Sanskrit literature.

Prākṛit poetry rightly boasts of certain charms which are peculiarly its own. It possesses a softness and sweetness which comes nearer home to us than the artificial adornments in Sanskrit. It justly lays claim to a larger amount of reality of thought and expression than ought to be assigned to later Sanskrit, as nearly the whole of the literature written in the latter was composed in a language foreign to the writers. And using, as they did, a language rich in forms and conventional phrases and figures, they naturally cared less for personal observation and personal sentiments than did their Prākṛit brother poets. The latter, having to use a language less rich, less plastic, less conventional, less used by poets and writers, less learned and less esteemed, had necessarily to study their matter more carefully, in order to make up thereby the deficiencies and the disadvantages attendant upon the use of the vulgar tongues. Accordingly, we find much less conventionalism, less commonplace verse, less ready-at-hand set phrases, set ideas and set sentiments, to suit set circumstances in their poetry, than in the Sanskrit compositions of the corresponding class of writers. To illustrate these positions we may observe, that Vākpati rarely speaks of the conventional lotus in describing the feet, hands, faces, eyes, or heads of his heroes. He does not speak of objects or things that he had not seen or felt himself, except when he describes imaginary Paurāṇic events, such as the destruc

tion of the snakes in the sacrifice by Janamejaya, or the smashing of the wings of the mountains by Indra, when his imagination runs as lively as if he were describing events which he had personally witnessed. He describes little homely scenes and circumstances and little chapters in village and country life, such as we do not see noticed often in Sanskrit poetry.

4 VĀKPATI'S PRAKRIT POETRY.

Vākpati has little incident in the *Gaiṇḍavaḥo*: indeed, there is none beyond a very meagre programme of Yas'ovarmā's expedition of conquest. But he is a master in bringing a master-poet's eye to look upon ordinary things, and finding out all the poetry that is in them. He has a wonderful way of laying under contribution some mythical event, and of giving an original description of it from the stand-point of his own imagination. Thus he takes up the myth of Indra having hacked the wings of all the mountains (which is a myth based upon the Vedic allegory of Indra fighting the rain-withholding cloud and felling it into rain), and gives a most vivid and life-like picture of what happened. The snake sacrifice of Janamejaya, Prithu's battle with the mountains in the Deccan plains undertaken with a view to remove them, in order that he might measure the plains with his immense bow, the churning of the ocean by Vishṇu, the final but periodical destruction of the world when everything including the gods themselves is burned away, and the bodily ascension to heaven of Haris'chandra and his capital, Ayodhya, may be referred to, as having been described in a perfectly original manner by the poet. Nor is Vākpati wanting in know-

ledge as to what is the sentiment to which he should appeal when he comes upon some famous ancient spot, connected with the story of the *Mahābhārata* or *Rāmāyaṇa* or with current facts, so as to awake in his readers a lively recollection of past history. His reflections upon the dried up human skeleton lying before the Kālī of the Vindhya, his appropriate observations addressed to Duryodhana and Karna when he passed through Kurukshetra, and his reminiscences of the loves of Narmadā may be referred to as instances in point.

The observations and unsparing condemnations, which he passes upon the vanity of this world, are in keeping with the idea of what a poem ought to contain in Prakṛit. There is a great deal of wisdom, such as must have passed for philosophical truth in those centuries, and still passes for popular wisdom, in what he says; and he neither spares king nor peasant, neither the scholar nor the ignorant, neither learning nor wealth.

I cannot conclude these remarks on the poetry of Vākpati without alluding to his beautiful picture of country scenery of all kinds, when he passes in review what Yaśovarman's army saw on their march out and on their way back home. All that part of the poem seems full of country life, and to embody nothing, as it were, but what the poet had witnessed with his own eyes, and what none but a true poet of nature like him could picture in such life-like colours.

The style of Vākpati is highly cultivated, and very pregnant, but often presents difficulties to an early Prakṛit student, which would at first discourage him. Though learned, however, Vākpati is not pedantic, in-

deed, like his fellow Prākṛit poets and unlike his Sanskrit confreres, he is free from puns or plays upon words, and from analogies or similes drawn from grammatical or dialectical quibbles. He chiefly delights in two figures of speech, the simile and the utprekshā, and once the reader has become acquainted with the poet's partiality for the last figure, he has only to separate the fact or what the poet has to predicate, from the utprekshā in order to easily understand him. The uncertainty about the identification of the words in Prākṛit with their Sanskrit equivalents is, in the eye of a modern reader, a great disadvantage from which Prākṛit poetry suffers, and Vākpati can claim no exemption from this misfortune. But the greater is the student's acquaintance with Prākṛit literature and the rules of Prākṛit grammar, the less will be his difficulty in reading Prākṛit poetry. Perhaps, in many places Vākpati might have used words more easy to identify, and shorter compounds of words; but he might not then have been so sententious, or so exact, or so free from prolixity, or so appropriate. As it is, it appears, there is no word used by him which could have been dispensed with, no expletives, no tautologies. The partiality for long compounds is a vice of the age to which he belonged, and though it considerably detracts from the merits of his otherwise most excellent poem, we must not judge him independently of what the scholarship of his age considered as essential and beautiful.

Vākpati's own opinion, however, about the *Gaiḍavaḥo* appears to be, that it is inferior to his earlier poem entitled *Maḥumaha-vijaya* (*Madhumatha-vijaya*), mentioned in couplet 69, where he says, 'How can my language, which attained its perfection in the

Mahumaha-vijayo, be again young like a bud in this poem? The after-flower of wild plants is [more] meagre than the first-flower'.* Nothing is known of this other poem, except that the Jains call it a *Prabandha*; from its name it would appear that it probably had the death of the demon Madhu by the hand of Vishnu for its subject. Enquiries made in parts of Gujraṭh and Kathiavar have hitherto failed to elicit any information regarding it, though there is no reason why we should give up all hope that it may yet come to light.

5 IS PRAKRIT A GENUINE LANGUAGE?

The remarks I have just made on the style of Vākpati, and the justification of his long compounds, which I have sought to derive from the kind of style appreciated by people in his age, and still appreciated in our own days, naturally lead me to a question which is sometimes suggested to a reader of Prakṛit, as, indeed, it is sometimes suggested to a reader of Sanskrit compositions of a certain kind also; the question, namely, whether Prakṛit, such as that presented to us by works like the *Gaṇḍavaho*, was ever a real language, or was it made by the writers of Prakṛit works, assisted by Prakṛit grammarians? The following are among the circumstances which give rise to the question.

First, the words found in Prakṛit compositions appear so airy, so unreal, and so unidentifiable, that it seems difficult to explain how they could have formed the vocabulary of a people requiring any preciseness. Take,

* The latter part of Haripāla's comment on this couplet is not very clear, and the verse he quotes seems to have no application to the sense which he gives rightly enough.

for example, the words, अध्युत्त for आर्यपुत्र; अविवोभ for अवियोग; ओभास for अवकाश; ओभार for अवतार, अपचार, and अपकार; केअअ for केतक; गअ for गज, गद, and गत; कअ for कृत and कच; मअ for मृत, मृग, मद, मत, and मय; वाअ for वात, वाद, वाक, and वाज.

Secondly, the grammars, explaining the corruption which Sanskrit words and forms undergo in the course of becoming Prākṛit, appear to teach rather how to *make* Prākṛit out of Sanskrit words than the simple fact how they *became* Prākṛit by the natural process of decay and corruption.

Thirdly, the form in which Prākṛit compositions have come down to us is so artificial, so made up, and so difficult, that the ordinary people, to whom Prākṛit belonged as a vernacular, could not have used or understood it.

Fourthly, we know that long after Prākṛit had ceased to be spoken as vernacular, authors wrote in it, and even the grammars, which seem to teach how to make Prākṛit out of Sanskrit words, were themselves written many centuries after the language had ceased to be spoken as a living speech, understood by the common people.

Fifthly, the rules given by grammarians on the formation of Prākṛit words appear too few and too general to embody the numerous and various laws, under the operation of which a rich language becomes corrupted and assumes a new living and growing shape.

Sixthly, the Prākṛit works which have come down to us appear to possess too few forms of popular speech, idiom and phrase, to be evidence of a once really true vernacular.

Seventhly, the Prâkrit literature appears, to a great extent, too exclusively to confine itself to words derived from Sanskrit, and to ignore the mixture of many non-Aryan words which it must certainly have possessed from the earliest times, and which are seen in almost all the modern vernaculars of India of the present day; so that if the works which are in Prâkrit were really in the vernacular of the people, they could not but have contained a large number of those words.

It is true, it might be added, that all the above considerations may not apply to all Prâkrit compositions equally, but most of them do to every one of those known to us, as having any pretension to literary character.

Now I do not propose to do more than merely touch upon the question which I have tried to state above, chiefly because the materials for a satisfactory solution are not yet available. The complete means, with which to answer the question, would only be afforded by very old specimens, especially if written in prose, of the different modern vernaculars which arose from the several forms in which Prâkrit once existed. Not only do many such specimens not exist, but even those that do exist, though comparatively very modern, have not been published, and are not available for comparison. But I may indicate in brief what I think of the doubts raised by the several considerations set forth above. We will proceed to deal with them in the same order in which they are given.

As to the airiness and the apparent unreality of Prâkrit words. It is quite true that one and the same Prâkrit form stands for several Sanskrit originals,

and it is often puzzling to find out which of these it represents. Pāa, or pāya, as it is often written, might mean pāda, foot; or pāta, fall; or pāka, ripening, cooking. Vāsa might stand for Sanskrit pārśva, side; or pāsa, snare; or vāsa, residence; or vāsa, smell; or vārsha, relating to a year; or vyāsa, a compiler. But whatever the airiness that we see at first sight in these words, it is not singular to Prākṛit, but has taken place in the derivation of other languages from their ancient originals. The French language is full of instances of this kind. Thus, for example, *e'*, (though written *et*) stands for *et*; *a* for *habet*; *vu* (though written *veut*) for *vult*; *pu* (written *peut*) for *potest*; and *voit* (written *voit*) for *videt*. *A priori*, therefore, there is nothing singular in the fact that in Prākṛit, words lose most of their single consonants, and are often so weakened as to appear to possess many hiatuses, though in practice the last seeming defect is remedied by such contrivances as the insertion of a consonantal *y* between two vowels. But an answer exists more satisfactory than the analogy of other languages. It is, that in the modern Aryan and even non-Aryan vernaculars of India, many of these airy sounds are actually found, and are in use in those very senses which the Sanskrit words to which they are referred bore. Thus pāya, or pā, pāā or pāū, a foot, exists in most of the Aryan vernaculars. So rāy, rāi, rāv, rāū, a king (rājā); māy, māt, māya, māt (mātā), mother; bhūy, bhui (bhūmi), ground; mūh, mōh, muha, mū (mukha), face or mouth; sahi, saī, saī, (sakhi), a female friend; māy mai (mrīga), a deer; and numerous similar instances may be quoted of words used to this day in the current tongues. But when we are on this subject we must

not forget that only a few of the dialects in which the Prâkrit of ancient days existed, have been cultivated by being written in by some celebrated poets or authors and thereby brought to the front, while others which existed side by side with them have been neglected and allowed to die away. Thus of the various dialects once spoken and still partially spoken in Ma-hârâshtra, that which was spoken in the Deccan, has come to the front, whereas those spoken in Konkan, Khandesh, the Berars, and Nagpur, have been left uncultivated and are dying away. Some of the latter have preserved old Prâkrit words which pure Marâthî does not possess and does not therefore recognise; e.g., mât for mâli (gardener), koî for koîi (a caste of aborigines), dhui or dhûy for dhûli (dust) in the Khandeshî, and nat for nadî (river), vai or vây for vriti (fence), râi or rây for râji (a grove of trees), asaga or asagi for asoka (an asoka tree) in the Konkani dialect. These instances would seem to justify the conclusion, that not only are forms, which appear so boneless in Prâkrit, actually found in use, but also that those words which appear peculiar to Prâkrit compositions would be found in some form or other in old vernacular works, if these be thoroughly examined, or in some dialect or other in the country.

As regards the suspicion that the grammatical rules teach how to *make* Prâkrit words instead of explaining Prâkrit words made by natural processes, it may be remarked, that the rules are indeed so sententious and so few, as at first sight to give rise to that suspicion; but there is nothing in them which necessarily implies any justification for such a suspicion. The fault is rather of the style and of the intended want of thorough

ness in the grammars. Till Hemachandra wrote his chapter on Prākṛit Grammar, Vararuchi was the chief authority on the construction of the Prākṛit dialects, and lucid and useful as his aphorisms are, they are not thorough, and appear to have been intended rather to explain the chief features of the corruption through which the more striking Prākṛit words and forms derived their origin, than to give a complete treatise on the formation of all or even most Prākṛit words and forms, such as that which Hemachandra endeavoured many centuries after, to write regarding one of the Prākṛit dialects. It is, therefore, easy to suppose that after the Prākṛit dialects ceased to be vernacular, and, indeed, even during their currency, Prākṛit writers may have used in their compositions words formed by themselves or by others according to the rules given by Vararuchi. For on the authority of grammatical rules—originally intended to explain words which actually existed—it has, strange as it may seem, always been the custom in India to form words and use them in poetry and prose, somewhat regardless of the question whether they had ever existed in the speech of the educated or of the uneducated. But the presence of such vocables and forms—more of the former than of the latter—does not, I think, justify any doubts as to the legitimacy of the bulk of Prākṛit words and forms, when the greater portion of them are proved to be genuine by the evidence of living vernaculars.

The third consideration is, that a good many of the Prākṛit works are too artificial and difficult in their style to have been intelligible to vernacular audiences or readers. This is a fault of the writers, and not so much of the language. We must not forget, that nearly

all who wrote Prākṛit were Sanskrit scholars, and it may be said that we have probably no Prākṛit compositions—the works of purely vernacular Prākṛit writers. It was, therefore, inevitable that learned Sanskrit poets and prose writers should have introduced in their Prākṛit compositions forms of style, such as long compounds, to which they were accustomed in the Sanskrit literature that was valued in their days. Their purely vernacular readers may have understood them with that amount of facility with which educated Marāṭhī readers understand the *Rāmavijaya*, the *Hari-viaya*, and the *Pāṇḍavapratapa* of S'rīdhara, but not to the same extent that even the uneducated labourer understands the *Abhaṅgas* of Tukārām.

The fourth ground of suspicion is, that Prākṛit continued to be written long after it had ceased to be vernacular. This is undeniable. And in assessing the value of any given Prākṛit work, we have to bear its age in mind as an important consideration. If, to hazard a guess, a Prākṛit work belongs to this side of the sixth or seventh century of the Christian era, its value as a vernacular work is considerably less than if it comes from an earlier date. And the nearer we come to our own times, the more must a Prākṛit composition be supposed to be written in a dead language like Sanskrit, indeed, more dead, because, after they ceased to be understood as vernaculars, the Prākṛits have been less studied and understood than Sanskrit.

The reply to the fifth objection has already been anticipated above. The most complete grammar extant is that of Hemachandra (A.D. 1089-1174). Much had existed in Prākṛit which was not explained by

Vararuchi, whose grammar was not intended to be exhaustive, but merely illustrative of a few prominent facts. One or two of the Prākṛit dialects are disposed of by him in less than twelve aphorisms of three or four words each. And even Hemachandra is not much more exhaustive in his treatment of some of the dialects. We may remember that Vararuchi must have had plenty of materials in living speech, if he had intended to explain the formation of all the dialects, but Hemachandra could only rely upon the scanty specimens of written remnants of some of the more obscure dialects for materials, wherewith to form and illustrate his rules regarding those dialects. Nevertheless the several dialects of Prākṛit were growing as current languages, and were developing themselves into the modern vernaculars, regardless whether the grammarians analysed and explained them thoroughly or only superficially.

The sixth and seventh objections may be considered together. They are, (6) that the Prākṛit works extant contain too little of truly popular idiom and phrase, and (7) that they have too few of the non-Aryan words which the Prākṛit vernaculars must have had, and which the modern languages of India actually possess. The explanation of this appears to be, that the Prākṛit writers, wherever they have abstained—and they have largely abstained—from the use of popular idiom and non-Aryan vocables, they did so in obedience to a sentiment of very general application, viz., that it is not dignified enough for poetry or poetical prose to contain such expressions. Whenever it was possible to use a Sanskrit-descended phrase or vocable,

the preference was always given to such, and the too popular phrases and non-Aryan words were carefully avoided. In Marāṭhī poetry, for example, the preference has always been given to Sanskrit forms of speech and Sanskrit-descended words over those of non-Aryan or foreign features. Thus mātḥā or sīra (head), is preferred to doken uḍara (belly) to pōṭ, bhūmi or bhūi (ground) to jamīn, mārga or māga (road) to rastā, netra or nayana (eye) doḷā, āsana (seat) to baithaka (though this is from upaviṣṭa) vastra (garment) to kapadā and so forth. In Moropant's voluminous works, vocables derived from the Arabic or Persian or even other Aryan modern languages of India are carefully excluded, although when he wrote towards the beginning of this century, Marāṭhī was full of words from Arabic and Persian. The sentiment is very general, that poetry would look too vulgar if it contained words of very ordinary use or expressions, too idiomatic to look like learned or cultivated. This consideration is, in my opinion, not insufficient to account for the absence of popular idioms or of non-Sanskritic vocables from those Prākṛit works that have come down to us. We may observe, however, that a large number of non-Sanskritic words have been preserved to us by the lexicographers, and collected in his *Deśnāmamālā* by Hemachandra, and a large mass of them exists in nearly every vernacular language deriving its origin from Sanskrit.

We may safely believe, therefore, that in spite of a great many words which the poets formed from Sanskrit on the analogy of genuine Prākṛit derivatives from Sanskrit, and which they used in their compositions, just as Marāṭhī poets have borrowed and freely used

in their works, Sanskrit words merely deprived of their terminations, the Prākṛit works must be regarded as written in genuine vernacular, if written when Prākṛit was vernacular, and in genuine Prākṛit acquired by study, if written after the language had become a dead language. The *Gaṇḍavaḥa* was probably written after the vernaculars of the present day had already commenced their derivation, and were recognised as separate popular dialects, although many, especially educated persons, still understood Prākṛit; and the term Prākṛit appears to have still applied to all the different dialects which were gradually assuming the shapes which they bear at the present day. Thus the poet says: * 'all languages enter this (Prākṛit) and all languages take their start from this: the waters (i. e., the rivers) enter nowhere than into the sea, and start (as vapour) from nowhere else than from the sea.' Even in the present day most vernacular readers and speakers will understand by Prākṛit the modern vernaculars of India, such as Marāṭhī, Gujerāthī, Hindī, &c.

✓ 6 THE PERSONAL HISTORY OF VĀKPAṬI

Nothing † is known under this head beyond what the poet has himself told us in the present poem. The first fact that we know is, that he was at the court of Yasovarmā, and was his favourite friend, *paṇayilave*, (literally, a particle of a favourite friend), and the head of the poets, or poet laureate (*Kaī-rāya*). Then the poet tells us that 'the excellences in his extensive narrative compositions still shine like particles of the liquid nectar of poetry that came out from the ocean Bhavabhūti' ‡. This means

* 93. † See Note II for Jain references to him. ‡ 799,

that he churned the ocean Bhavabhūti long before this time, and that whatever excellences there are in his voluminous poems are merely like particles of the nectar of poetry which he had obtained when he churned that ocean. It is clear that the word 'still' (*ajjavi=adyāpi*) proves that Bhavabhūti was not living when Vākpati wrote this verse, or, indeed, when he wrote his 'voluminous'* works. The modest way in which he mentions the excellences of his poetry by the side of the 'ocean Bhavabhūti,' has to be understood in this sense, that though he succeeded in obtaining much 'nectar of poetry' by churning the ocean, he has only succeeded in transferring a few particles of it into his poems—which, but for the particles, are, owing to their bulk, so much chaff—in the shape of whatever merits these possess. We have next to consider what this churning of 'the ocean Bhavabhūti' means. It is true, there is no word for *churning* in the original. But how was 'nectar' to come out of the 'ocean,' otherwise than by that process by which the gods succeeded in obtaining their nectar from the great ocean? If Vākpati 'churned' Bhavabhūti, that can only mean that he read his works, as 'churning' cannot properly be understood of the process of learning as a pupil from a teacher. If he did not 'churn' him, that is to say, if we have not to understand the figure in that sense, *niggaya* (come out) has to be taken to mean that Vākpati in his younger days, received from Bhavabhūti, his excellences of the art of poetry and that they were as but so many

* This epithet furnishes a further argument in favour of my conclusion, that the present poem is but a prelude to a large work, as otherwise 'voluminous' (*viyaḍa*) could not well apply to a poem of little more than twelve hundred couplets.

I (Gauḍavaho)

'particles of nectar' from an 'ocean of nectar.' This would necessarily mean that Vākpati was a pupil of the other. This is not improbable, seeing how very respectfully he speaks of him. Besides, there is the distinct mention* in the *Rājataranginī* to the effect that Bhavabhūti was patronised by Yas'ovarmā. A further argument still exists to prove that Vākpati was in personal association with the former in his younger days either as a pupil, or as a young admirer. That argument is in the word 'still' (*ajjavi*). For if we suppose that in his youth Vākpati simply read, studied, and learned the excellences of poetry from the *works* of Bhavabhūti, and did not learn them by personal communication, the word 'still' would not be necessary, or, indeed, have any appropriate sense whatever, as the ocean of Bhavabhūti's *works* might have been churned again. It appears clear to me, therefore, that Vākpati had been in his youth either a pupil or a personal admirer of Bhavabhūti, who was alive then but had died since, i. e., the *Gāḍāvaho* was written after his death. ✓

Further, we are told, that Vākpati was well versed in *nyāya* (dialectics), lyric poetry, drama, and, the *Purāṇas*, and also took delight in reading light and serious poets, and that lovers of poetry and elegant literature used to admire his works.

Lastly, we have the statement that, though there is not much merit in Vākpati, he shines simply because he is allowed by Śrī Kamalāyudha to admire him, that is to say, he is honoured by Kamalāyudha with his friendship; and that he (Vākpati) was an admirer

* See *infra*, note † on page lxi.

of the works of Bhāsa, Jvalanāmītra, Kuntīdeva, of the author of the *Raghuvamśa*, of the work of Subandhu, and of the work of Harichandra.* About Kamalāyudha, Jvalanāmītra, Kuntīdeva and Harichandra much is not known. The two couplets, where all the seven names just given occur, are not found in the Jesselmere MS, and of course not commented upon by Haripāla, but are taken from the two manuscripts Dc and K, both very good and old. If no doubt is to be thrown upon these two *primā facie* reliable witnesses, a limit *ad quem* to the age of these authors, whoever those of them are who are not yet much known, is provided by the passages.

Verses from the present poem are often quoted by Hemachandra in his grammar of the Prākṛit language. Thus, for example, under Sūtra I. 7, are quoted couplet 86, अत्थालोयण &c., and couplet 188, उक्तासु अपज्ज्ञते, &c., under Sūtra I. 8, is quoted couplet 319, विससिञ्जन्तमहापद्म &c., under I. 145, is quoted couplet 410, वाराहिलिङ्गवत्; and under sūtra I. 6 is quoted गृहोऽवस्तामस्ता, &c., 18.

✓ 7 DATE OF YAS'OVARMĀ.

As regards the date of Yas'ovarmā, upon which depends that of Vākpati, the sources of information that might be expected to be available to us are chiefly: first, the *Rājataranginī* of Kalhana, history of the kings of Kashmir; second, tables of the dynasties and genealogies of the kings of Kanauj; and third, facts specially relating to king Yas'ovarmā.

There is little available to us from the second and third sources to help us in fixing the date of Yas'ovarmā, though it is not unlikely that detached facts under the third source may in future come to be known.

As far as the account of the *Rājataranginī* is concerned, it may be said that that work incidentally but unmistakably bears first upon the history of Yaśovarmā, and secondly upon his date. It may not be out of place here to give a summary of the particulars narrated by the *Rājataranginī* which concern the hero of the *Gaṇḍavaho*. They are contained in the account regarding king Lalitāditya of the Karkota or Nāga dynasty of Kashmir. Lalitāditya is described as having held imperial sway over India, and brought several trans-Indian regions bordering upon Kashmir under subjection. He was most powerful and was dreaded by his enemies. He spent nearly all his life in expeditions of conquest. He levied tribute from the eastern kings, by which are probably meant the then rulers of Oude and Northern Behar, and wore the turban of victory in the Antarvedi* or the region between the Ganges and the Jamna. After the subjugation of the eastern kings the very first victory he obtained was a bloodless one over King Yaśovarmā of Kanauj.† He is described as having in no time dried him up, even as the powerful sun of the harvest season dries up a stream that has been flowing down a hill-side during the previous rains. 'The king of Kanauj showed himself to be one who eminently knew what was the best thing to do, when he gave his back to Lalitāditya, and became his obedient servant. But his allies were more proud than even he was, for the breeze bearing the perfume of the sandal, though only an ally of a flower-garden, is taller than the garden itself.‡ It appears that the peace was made between Yaśovarmā

* *Rāj.*, iv, 133. † *Ibid.*, iv., 134. ‡ *Ibid.*, 147.

and Lalitāditya against * the wishes of Mitrasarmā, the latter's minister of peace and war, and that Lalitāditya's soldiers felt dissatisfied that a treaty was made between the two kings before they (the soldiers) had gratified their desire of fighting by long warfare. Mitrasarmā appears to have indicated his dissent in the treaty when it was written. Accordingly when the allies of Yaśovarmā showed fight, Lalitāditya took advantage of the adverse advice of his minister of peace and war as also of the bellicose attitude of his army, and, after the unsuccessful opposition of Yaśovarmā's friends, deposed the king of Kanauj and rewarded his own minister with the five† great titles. 'Yaśovarmā, in whose service were the poets‡ Vākpati, Bhavabhūti and others, having thus been conquered, became a dependent of Lalitāditya employed in proclaiming his praises like a court bard. Why say more ?

* The couplets 138 and 139 appear to be corrupt. Have we to read as follows ? Even then they do not yield a good sense.

श्रीयशोवर्मणः संघौ सांघिविग्राहिकौ नयं ।
न यन्नियमनालेखे मित्रशर्मणस्य चक्षुमे ॥
सोभूत्संघिर्यशोवर्मललितादित्ययोरिति ।
लिलेखालेखनिर्देशादनर्थत्वं विदन् प्रभोः ॥

† *Rāj. IV.*, 141.

‡ The original words are: कविर्वाक्पतिराजश्रीमवभूत्यादिसेवितः । जितो ययौ यशोवर्मा तद्गुणस्तुतिवन्दिताम् ॥ which literally means 'poet Yaśovarmā, in whose service were Vākpatirāja, Śrī Bhavabhūti and others, &c.' But Yaśovarmā is not stated either by Vākpati or by Kalhana or any one else, as far as I know, to have been a poet. It is highly probable we have to read कविवाक्पति°, &c., instead of कविर्वाक्पति°, &c. Professor Max Müller makes Rājasrī (*India: what can it teach us ?* p. 334) a separate poet, but no such poet as Rājasrī is heard of, and the *Gaṇḍavaho* speaks of Vākpati as Vākpatirāja, and not simply Vākpati. See also *Prabhāvakacharita*, XI. 465, quoted further on. 'Śrī' is a very ordinary affix to apply to the name of a poet like Bhavabhūti

The land of Kanauj from the banks of the Yamunâ to the banks of the Kâlikâ came under his sway, as if it had been a yard attached to his house. Having thus subjugated Yaśovarmâ, even as the river Ganges goes down the Himâlaya his army proceeded to the regions of the Eastern Sea.* Then we are told that he seized all the elephants in the kingdom of the Gaudas. He went on conquering one kingdom after another of the Southern peninsula, including the 'Seven Konkans,' and the regions to the west, and, returning to the North, he subjugated the people of Bukhara, the Bhauttas and other peoples. Wherever he went he built towns and cities, and erected temples in them dedicated to different deities, giving lands for the maintenance of the temples. To the god Âditya in the city of Lalitâpura, which he built and named after himself, he gave Kanauj with territory attached to it.†

Lalitâditya was a great and good ruler, or rather a brilliant but generous victor. But Kalhana, with a true historical instinct, rare to find among the class of writers to which he belongs, mentions some acts of folly and injustice of which that king was guilty. Among the latter it is related that while living in Parihâsapura, a city built by himself, he caused the king of the Gaudas to be murdered ‡ in the Trigrâmî.§ The followers of the Gaudian king were, the author of the *Râjataranginî* tells us, wonderfully brave, most loyal and ready to give up their lives in avenging the death of their king.

* *Râj.*, 148.

† *Ibid.*, 188.

‡ It is probable this king of the Gaudian country and his followers were Buddhists, as otherwise it is difficult to understand how the latter destroyed a Brahmanical temple and reduced the idol to atoms.

§ *Râj.* IV. 323. The text of the couplet appears corrupt.

They travelled all the way to and entered Kashmir under the pretext of visiting the goddess S'ārādā, and in a body surrounded the temple of Madhyastha-Deva, a shrine that was a favourite of Lalitāditya. The latter being absent in distant regions, the priests of the besieged temple closed the gates and shut themselves up within. The Gaudians attacked another god called Rāmasvāmī and, mistaking it for Parihāsa-Hari or Madhyastha-Deva, rooted it out and broke it to pieces which they threw in all directions. They were, however, pursued by the soldiers and mercilessly cut down, glad to die after having taken their revenge. The Gaudian heroes were as brave and impetuous, as if they were Rākshasas, and fell upon the prey, the god Parihāsa-Kes'ava or Pari-hāsa-Hari, the most favourite god of Lalitāditya. The prey was saved by the sacrifice of the god Rāmasvāmī.* 'The world was deprived of the shrine of Rāmasvāmī, it is true, and the temple is still empty and abandoned, but the world is filled with the renown of the heroes of the Gaudian country who sacked it in revenge of their master's death.'

✓ This is all in the history of king Lalitāditya that bears upon that of Yas'ovarmā. Lalitāditya, according to the *Rājataranginī*, must have come to the throne in 695 A. D. He is recorded to have reigned thirty-six years, seven months, and eleven days, between 695 and 732 A. D. Accordingly, his conquest of Kanauj and destruction of the sovereignty of Yas'ovarmā, if that was really achieved, must have occurred in the first ten years or so of the eight century, if not earlier.

Out of the account given in the *Rājataranginī* we may

* *Rāj.*, 334.

safely accept as true without any doubt these facts : first, that Yas'ovarmā was a contemporary of king Lalitāditya of Kashmir; second, that he did not, when attacked by the latter in his expedition of conquest, come off successful, and had to become his vassal, if, indeed, he was not entirely deprived of his throne; third, that Vākpati and Bhavabhūti were poets at his court; and fourth, that Lalitāditya reigned for thirty-six years, seven months and eleven days. I say the defeat, if not the total ruin of Yas'ovarmā by Lalitāditya, may be accepted as a fact, because Kalhaṇa shows throughout his part of the *Rājataranginī* that he is a safe witness as to the main facts of his narratives, not only as a compiler or chronicler of accounts, which he found in the old chronicles that served as materials for his own, but even as a critical and discriminating historian. He often relates incidents recorded by the previous chroniclers, but does not hesitate to throw doubt on their character, or even reject them as unworthy of credence, when he believes that such is the case. It is possible that the old records which contained the narrative of Lalitāditya's reign and his achievements, may have exaggerated the extent of their greatness. But Kalhaṇa's way of recounting the history of Lalitāditya's doings in the Doab, and the particulars detailed concerning the treaty at first concluded between the two kings, do seem to entitle the account to be accepted as true enough in the main. To these considerations may be added this one—viz., that Vākpati, who began his *Gauḍa-vāho* with the professed intention of narrating the circumstances, under which Yas'ovarmā slew the king of the Gaudas, not only ends so far as we yet

know, without saying anything about the matter but has also given* clear indications of doubts whether the slaying of the Gaudian king by Yas'ovarmā should be narrated at length after all, as if a great calamity had befallen his hero, which discredited his renown, and justified hesitation on the part of our poet, whether he should relate the achievement of his patron over his enemy, when he had himself been reduced or been deprived of his throne by a superior foe. It is somewhat disappointing that Yas'ovarmā's enemy, the Gaudian king, is not even named by Vākpati; and more so, that Lalitāditya too is described by Kalhana as having caused a king of the Gaudas to be slain. This king too is not named, and might either be the successor of that one whom Yas'ovarmā killed or a king of another part of the Gaudian country. It may be mentioned in this connection that a king of the Gaudas is mentioned and named in the narrative which Kalhana's *Rājataranginī* furnishes of the reign of Jayāpīḍa, the grandson of Lalitāditya, whom he succeeded twelve years after the end of the latter's reign. Jayāpīḍa is said to have married Kalyāṇī, the daughter of Jayanta, the king of the Gaudas, and after having conquered the five Gaudian peoples, to have made his father-in-law Jayanta supreme king over them all.

Although, however, the duration of the reign of Lalitāditya as given by Kalhana must undoubtedly be accepted as correct, it is the opinion of some scholars that his date does not seem to rest upon the same firm basis of certainty and accuracy. The date is not, it is quite true, mentioned anywhere by Kalhana,

* See 845; also p. xcvi.

but has to be obtained by calculation; and although the results of the calculation, which fix the dates of many of the kings named by Kalhana, may be as a matter of fact quite correct as having, to him, rested on independent evidence not available to us, part of the materials of that calculation are not quite so satisfactory in every respect as to put the conclusions to be drawn therefrom beyond all doubt on their uncorroborated authority. The chief materials from which the date is deduced are: first, the date of Kalhana, S'ake 1670-71 or A. D. 1148; second, the date of Gonarda III. who reigned 2330 years before S'ake 1070; and third, the names as well as the durations of the reigns of the kings that reigned between those two points of time. Now, though the date of Kalhana, as given by himself, must be perfectly correct, the same cannot be said, it may be urged, of the period that had passed from Gonarda III. to the date of Kalhana, and of the durations of the reigns of the kings that had passed up to the date of Lalitāditya. The names of the kings and the durations of their reigns may be given here, I think, with advantage. They are as follows:—

Kings of the Gonarda dynasty.—GROUP 1.

B. C.		Ys. ms. ds.
1184	1. Gonarda III. <i>reigned for</i>	35 0 0
1149	2. Bibhīshana I.	53 6 0
1095	3. Indrajit	35 0 0
1060	4. Rāvana	30 6 0
1030	5. Bibhīshana II.	35 6 0
994	6. Nara I. <i>alias</i> Kinnara	39 9 0
955	7. Siddha	60 0 0
895	8. Utpalāksha	30 6 0

B. C.		Ys.	ms.	ds.
864	9. Hiranyāksha <i>reigned for</i>	37	7	0
827	10. Hiranyakula	60	0	0
767	11. Vasukula.....	60	0	0
707	12. Mihirakula <i>nick-</i> <i>named Trikotihā,</i> <i>(killer of three</i> <i>crores of people) ...</i>	70	0	0
637	13. Baka	63	0	13
574	14. Kshitinanda	30	0	0
544	15. Vasunanda.....	52	2	0
491	16. Nara II.....	60	0	0
431	17. Aksha	60	0	0
371	18. Gopāditya	60	0	6
311	19. Gokarna	57	11	0
253	20. Narendra I. <i>alias</i> <i>Khimkhila.....</i>	36	3	10
217	21. Yudhishthira I.... <i>no period is mentioned.</i>			
	<i>Total Gonardas, GROUP 1 "1014 9 9,"</i>			
	<i>The Vikramāditya dynasty.—GROUP 2.</i>			
169	22. Partāpāditya I.....	32	0	0
137	23. Jalaukas	32	0	0
105	24. Tunjina I.	36	0	0
	<i>Change of dynasty ("Anyakulajo Rājā").</i>			
69	25. Vijaya	8	0	0
61	26. Jayendra (<i>dynasty</i> <i>ends</i>)	37	0	0
24	27. Sandhimati <i>alias</i> <i>Āryarāja (Jayendra's</i> <i>minister)</i>	47	0	0
	<i>Total Vikramādityas</i> <i>and others, GROUP 2 ..</i>	192	0	0

A. D.	<i>The Gonardas restored.</i> —GROUP 3. Ys. ms. ds.		
24	28. Meghavāhana ... reigned for	34	0 0
55	29. Pravarasena I. <i>alias</i> Tunjina II.	30	0 0
88	30. Hiranya and Toramāna (<i>dynasty</i> <i>interrupted</i>)	30	2 0
118	31. Matrigupta the poet, (<i>protege' of the great</i> <i>Vikramāditya of</i> <i>Ujjain, defeater of</i> <i>the S'akas</i>)	4	9 1
	<i>The Gonardas restored again.</i>		
123	32. Pravarasena II.	60	0 0
183	33. Yudhishtira II	21	3 0
204	34. Narendra II. <i>alias</i> Lakshana	13	0 0
217	35. Ranāditya <i>alias</i> Tunjina III.....	300	0 0
517	36. Vikramāditya	42	0 0
559	37. Balāditya.....	37	4 0
	<i>Total Gonardas after</i> <i>the first restoration. GROUP 3</i> ..		
	<i>The Karkota or Nāga dynasty.</i> —GROUP 4.		
596	38. Durlabhavardhana <i>alias</i> Prajñāditya	36	0 0
632	39. Durlabhaka <i>alias</i> Pratāpāditya II.	50	0 0
682	40. Chandrapīda	8	8 0
691	41. Tārāpīda	4	0 24
	<i>Total Karkotas up to</i> <i>the end of Tārāpīda</i> ..		
	<i>Grand total up to the</i> <i>end of Tārāpīda.</i> ..		
	1,878 0 4		
695	42. Muktapīda <i>alias</i> LALITĀDITYA.....		

Deducting the period of 1,878 years, and 4 days from 2,333* years, 7 months, and 15 days, we get 455 years, 7 months and 11 days before the time of Kalhana (the end of S'aka 1072), or S'aka 616 years, 4 months, and 19 days, or, with the addition of seventy-eight years, two months and fourteen days, the difference between the S'aka and Christian eras, A. D. 694 years, 7 months, and 3 days, *i. e.*, the 3rd of August 695 as the end of the reign of Tārāpīḍa, or, which is the same thing, as the accession of king Lalitāditya.

Looking, however, over the list, we may observe, that besides the improbably long† periods assigned to most of the kings of the first group, eleven out of the twenty-one kings have figures which are too suspiciously round (three thirty-fives, six sixties, one seventy and one thirty) to reasonably demand unquestioning credence. Then we have the fact that the length of the reign of Yudhishṭhira I, No 21, is not mentioned, but has to be inferred to have extended to forty-eight years and ten days, from the circumstance that the total period of the twenty-one kings of the group is stated by Kalhana at the end of the *Tarāṅga* to be one

* As to this period see *infra*, note on pages xciii fg.

† Kalhana at the beginning of his *Tarāṅginī* mentions fifty-two kings—of whom he names seventeen—as those of whom no history had been preserved, and relegates them to a period anterior to that which began with Gonarda III., nothing but the names, the order and the monuments of the seventeen kings being known. Is it not highly probable, that some of these seventeen and some of the unnamed kings really belong to the first part of our list, and that years which belonged to them have by the predecessors of Kalhana, and after them by Kalhana himself, been made to swell the reigns of so many of the kings of the earlier groups into the suspicious sixties, thirties, thirty-fives and seventies?

thousand and fourteen years, nine months and nine days. In group 2 there is nothing extraordinary to raise suspicion, except perhaps the absence of months and days. The third group at once arrests attention at No. 35, Raṇāditya, who is put down as having reigned for the extraordinary period of 300 years. It is said that Raṇāditya married the goddess Kālī, who was born as a princess in order to become his wife, and that through her connection he was enabled to live so long. It is probable that the period of three hundred years is like those of which Kalhana tells us the detailed* history was lost, and that the name of one king only who reigned in that period being known, the whole period was assigned to him. The round figure of 300 years, even when assigned to a dynasty lost to history, or to anarchy, or to foreign government, or to displaced kings, is of course such as cannot be accepted as accurate without independent evidence, and it is impossible to say what was the exact period of which no history was forthcoming.

The list distinctly improves with the fourth group or with the beginning of the Karkoṭa or Nāga dynasty. There is in that group nothing that is suspicious. There the periods of reigns assigned to the kings also become more and more detailed by the addition of months and days, and appear to belong to easy and every-day probabilities by being short.

The remarks I have just made on the defects of the list up to the end of the third group do not, however, justify suspicious as to the *general* correctness of the periods assigned to the various dynasties or to indivi-

* See *Rāj.*, I., 11.

dual kings, especially after the beginning of group 2. Though we may not feel prepared to accept the correctness of the periods assigned to the kings in the first group, there is no reason to doubt that from Gonarda III. to the revolution which compelled Yudhishtira, I. (No. 21), to quit his capital and go into exile, the period given by Kalhana, viz., 1,014 years, 9 months and 9 days, is the period that had actually passed. For Kalhana must have given the figure on the authority of the previous chronicles, lists of kings, memoirs and inscriptions which he mentions at the commencement of his *Tarāṅgīnī*, and which he must have critically examined.* The period assigned to group 2, as also the reigns given to the six kings thereof, must likewise be considered to have been based upon the author's materials derived from the same sources, similarly examined. Whatever may be said—and much can be said—against the years of the ten kings (28-37) comprised within group 3, we may safely accept as correct the period of 572 years, 6

* That Kalhana did not, in giving the accounts that he has given in his *Tarāṅgīnī*, draw upon his imagination but upon ancient traditions, is shown by the fact that the *Si-yu-ki* or "the Memoirs of Hiouen-Thsang" relates, on the authority of ancient Sanskrit books which he translated, substantially the same story as Kalhana does about two facts in the history of Kashmir, viz.: 1st, the fact, that that country which was once the bed of a vast lake, came to be miraculously reclaimed, that a race of dragons possessed the lake as its presiding spirits, and that even when the lake was turned into the kingdom of Kashmir the dragons (Nāgas) continued to be its guardian spirits; and 2nd, that Mihirakula (No. 12) was a cruel king, who was a great enemy of Buddhism, and who acquired a notoriety for killing people, whether offending or not, men, women and children. See *Rāj.*, I., 25-31; 291-329. M., Stanislas Julien's *Mémoires de Hiouen-Thsang*, Vol. II., pp. 163-170; and 190-197.

months, and 1 day, which Kalhana gives to that group. The four reigns of group 4 which preceded the accession of Lalitāditya appear to be free from objection.

There is, therefore, no reason to doubt the correctness of the date of Lalitāditya's accession, A. D. 695, (which is the date, supplied as above, by the *Rājataranginī*, and not A. D. 696 as has hitherto been supposed), until independent facts are brought forward to show that it must be set aside in favour of another. General Cunningham in his learned, laborious and valuable work, *Ancient Geography of India* (Buddhist period),* has adopted a correction of thirty-one years, so that the accession of Lalitāditya falls, according to him, in A. D. 727 (he takes 696 A. D. as the accepted date of Lalitāditya's accession) instead of in A. D. 695. My esteemed and honoured friend Professor G. Bühler has accepted this correction on the additional authority of the Jains, who state that Yas'ovarmā was living in Samvat 800 or A. D. 744. Other orientalists, Professor Max Müller† among them, have acquiesced in the correction on the authority of General Cunningham and Professor G. Bühler. Any one, therefore, who does not feel convinced by the view of the eminent scholars just named, can only venture to differ with them with considerable hesitation. Accordingly I need not apologise for a somewhat lengthy examination of the grounds of the correction, and of the reasons which might be relied upon in favour of the date supplied by the Kashmirian chronology. General Cunningham bases his conclusion in favour of his correction of thirty-one years on the following data, viz.

* Pages 90, 91, 92. † *India: what can it teach us?* p. 334, note 1.

- (1) that when *Hien-Tsang*, the Chinese traveller, entered Kashmir in A. D. 631, the younger brother of the king's mother came on to meet him, that according to the *Rājatarāṅgiṇī* the reigning king in Kashmir in A. D. 631 was Pratāpāditya II., but that Pratāpāditya's mother had no brother, so that there must be a mistake in the history given by Kalhana; probably Pratāpāditya's father Durlabhavardhana *alias* Prājñāditya was the reigning king in A. D. 631; that *Hien-Tsang* passed two years in Kashmir; and that, therefore, Pratāpāditya must have come to the throne at least three years after the year 631 A. D.; there is, therefore, a mistake in Kalhana's chronicles amounting to three years at least;
- (2) that according to M. Re'musat * Chandrāpīḍa, the son and successor of Pratāpāditya, applied to the Chinese emperor for aid against the Arabs; the date of the application is A. D. 713, while, according to the native chronology, Chandrāpīḍa reigned "from† A. D. 680 to 688," which shows an error of not less than 25 years; and
- (3) that about A. D. 720 the emperor granted the title of king to Chandrāpīḍa; Chandrāpīḍa must, therefore, have been living as late as the previous year A. D. 719, which makes the error in the Kashmirian chronology amount to exactly 31 years.

* *Nouveaux Mélanges Asiatiques*, I., 197, as referred to by General Cunningham. I regret I have not been able to see the book.

† More correctly speaking, the reign of Chandrāpīḍa extended from A. D. 682 to 691. For *Hien-Tsang* on Kashmir, see Note V,

Now as regards the first point, it may be observed that the reigning king in Kashmir in A. D. 631 was *not* Pratâpâditya, as General Cunningham supposes, but his father Durlabhavardhana or Prajñâditya, and Pratâpâditya, according to *calculation*, did not come to the throne till towards the close of the year 632 A. D. The inaccuracy, therefore, of three years based upon the supposition that Pratâpâditya, who had no uncle, was the reigning prince in A. D. 631* must, it is clear, be given up as altogether untenable.

As regards the statement that Chandrâpîḍa, and Muktâpîḍa *alias* Lalitâditya applied for aid to the emperor of China, and that the date of Chandrâpîḍa's application is A. D. 713, whereas Chandrâpîḍa, according to Kalhana, must have reigned "from A. D. 680 to 688," I find that the reigns of both Chandrâpîḍa and Muktâpîḍa are given at great length by the Kashmirian historian. But during the reign of neither is any mention made of any trouble by the Mlechchhas, as the Arabs would be called, nor indeed by any foreign enemy or invaders. Kalhana frequently mentions such trouble whenever it has occurred, or even trouble caused by the neighbouring tribes or enemies immediately beyond

* we must here remember that like most of the dates of *Hsiuen-Tsang* this one is "approximately inferred" by general Cunningham. (See Appendix A to his *Ancient Geography*) and is not given by *Hsiuen-Tsang* himself either in the *Si-yu-ki* (*Mémoires de Hsiuen-Tsang*) or in the *Histoire de la vie de Hsiuen-Tsang et de ses voyages dans l'Inde*. The Chinese pilgrim may have really entered Kashmir in 629 or early in 630 A. D.; or Pratâpâditya's accession, though happening during his stay in the country, has not been noticed by him. He seldom concerns himself with the politics of the places he visits, unless they bear upon those religious matters in which he is interested as a very pious, faithful, and rather credulous pilgrim.

the border, but no mention of any foreign invasion, threatened or actual, is made in the account of the two kings. It does not appear, that the memoirs from which he was compiling his account of the two reigns were meagre or of the nature of summaries. Even little incidents, involving the grant of compensation for land taken up for building a temple, is noticed in the reign of Chandrāpīḍa. This king, besides, was a devout follower of Brahmanism, and was not a Buddhist, and is not likely to have applied to the emperor of China for assistance against any Arab invasion. Peace, internal and external, is stated to have been the characteristic of Chandrāpīḍa's reign. As regards the alleged application by Lalitāditya, that appears even more improbable. The account of his reign is particularly detailed, and so full, both as regards his internal and external policy, that it is not credible that a mention or reference to an invasion of his kingdom by the Arabs could have been omitted. Nor is it likely that any invasion by the Arabs could have taken place or been threatened during his reign, which was one of aggression all round and full of brilliant victories. He is described as having carried his arms of conquest far beyond the borders of Kashmir towards the north and the north-west, and to have died in an expedition of conquest towards Persia. No mention is made of any foreign invasion. Mukṭāpīḍa was even more pronounced in his hostility to the religion of Śākya than Chandrāpīḍa, as is clearly proved by his having brought away a statue of Buddha as a trophy from the Gaudian country, and to have made a present of it to a Buddhist servant of his State, on the latter

praying for it, in consideration for the communication of an engineering secret. I do not think it is possible that Lalitāditya could have or even need have applied to the emperor of the Chinese for aid. We have further to remember, that if invasions by the Arabs had taken place or been threatened both during the reigns of Chandrāpīḍa, and of Mukṭāpīḍa, the fact, on account of its repeated character, would have become so noted, (the difference between the accession of Chandrāpīḍa and that of Mukṭāpīḍa being barely eight years and nine months), that it would certainly have been referred to by the chronicler of the latter's reign, and then repeated by Kalhaṇa in his own narrative. We must, therefore, reject as unfounded or mistaken, the statement that Chandrāpīḍa and Mukṭāpīḍa applied to the emperor of China for aid against the Arabs, even if we felt satisfied that M. Remusat correctly restored the Sanskrit names from his Chinese text, and correctly identified them with those of the Kashmir kings.

I am afraid we cannot treat in a better way the Chinese statement that the title of king was bestowed by the emperor of China on Chandrāpīḍa about the year A. D. 720. For, among other reasons, it is not enough, when we have to deal with such a list of kings as that given by the *Rājataranginī* from Vikramāditya, No. 36, to Utpalāpīḍa, No. 54, merely to say that there is some mistake amounting to 31 years in the native chronology, but we must show where exactly that mistake lies. For the periods of reigns of the kings comprised in the list just referred to, have been given in considerable detail, presumably after they were verified by Kalhaṇa by the aid of the inscriptions on temples and

other public buildings erected by those kings, most of which were extant in his time, as also by the various chronicles, memoirs, lists and other records, which he mentions at the beginning of his work.

As regards the Jain statement that Yas'ovarmā was living in Sāmvat 800 or A. D. 744, it may be observed that, so far as we know, there is nothing to make that statement, even if* it be found to be based upon such reliable testimony as to be accurate, necessarily inconsistent with the earlier date of A. D. 695 being, with the *Rājataranginī*, assigned to the accession of Lalitāditya. For Yas'ovarmā may have had a long reign, beginning from some date anterior to A. D. 695 (a supposition not quite necessary to make) and ending by some year after A. D. 744. He may have continued to reign as a vassal of Lalitāditya after his subjugation by that king, and to reign even after the latter's death. But as a matter of fact the statements of the Jains have little or no value at all as bearing upon the date of Yas'ovarmā, as I have shown at considerable length in a separate note already referred to.

There is, however, a different way of arriving at the date of Lalitāditya's accession (A. D. 695), which satisfactorily proves that the correction of 31 years, which has been proposed, cannot be accepted. This method is the method of calculating back from the date of the finishing of Kalhana's *Rājataranginī* to the accession of Lalitāditya. I call this a different method, because

* See Note II.—Observe also Professor Max Müller's valuable caution: "It should be borne in mind that all these statements taken 'from Jain authorities' are either of very modern or of very doubtful date." (*India : What can it teach us ?* p. 333).

the dates and reigns of the kings from Lalitāditya up to Jayasimha, the contemporary of Kalhana, rest on a far more sure and certain basis than those of most of the earlier predecessors of Lalitāditya. This will become apparent from the following continuation of the list.

The Karkota dynasty continued.—GROUP 4.

A. D.		Ys.	ms.	ds.
695	42. Muktāpida <i>alias</i> LALITĀDITYA...reigned for	36	7	11
732	43. Kuvalayāpida.....	1	0	15
733	44. Vajrāditya Vāppiyaka <i>alias</i> Lalitā- ditya II.	7	0	0
740	45. Prithivīpida	4	1	0
744	46. Saṅgrāmāpida	7*	0	0

* The reading which refers to the duration of Saṅgrāmāpida's reign appears to be incorrect. The words are: जातो वसन्तमिथानायां वसि-
वात् सप्तवासरान् । संग्रामापीडनामाय तदुत्पाद्यामववृषः । where वासरान् is obviously
a mistake for वस्रान्. For in the first place, if the reading वासरान् be
adhered to the total period of years given at the end of the fourth
Taraṅga becomes just less by 7 years and more by 7 days, being 853
years, 5 months, and 27 days, instead of 260 years, 5 months, and 20
days as given by Kalhana. The difference is at once adjusted, and
the correct total gained, by reading वस्रान् for वासरान्, a very likely
misreading. Secondly, the probabilities are that Saṅgrāmāpida did not
reign for such a short period as seven days. For that king is stated to
have 'become king by causing his brother and predecessor Prithivī-
pida to be violently set aside (तदुत्पाद्यामववृषः)'. If he had died after such
a short time as seven 'days' reign, the fact would have been spe-
cially noted by the historian. Thirdly, Kalhana says of Saṅgrāmāpida
and his predecessor Prithivīpida, that 'the kingdom, having got these
brothers, did not shine, even as the orb of the sun does not shine when
'it gets the Hemanta and Ś'is'ira seasons' (Mārgas'irsha to Phalguna).
Rāj., IV., 400. If Saṅgrāmāpida had reigned for seven days only, his
reign could not have been compared to the duration of a season along

A. D.		Ys. ms. ds.
751	47. Jayāpīḍa,..... reigned for	31 0 0
	48. Jajja (<i>brother-in-law</i> <i>and minister of</i> <i>Jayāpīḍa usurping</i>)....	3 0 0
785	49. Lalitāpīḍa.....	12 0 0
797	50. Prithivīpīḍa II. <i>alias</i> <i>Samgrāmāpīḍa II</i>	7 0 0
804	51. Chippatājayāpīḍa <i>alias Brihaspati</i> <i>(son of Lalitāpīḍa</i> <i>by a concubine)</i>	12 0 0
816	52. Ajitāpīḍa, <i>son of Chip-</i> <i>pata's brother, de-</i> <i>posed, and succeeded</i> <i>by</i>	41 0 0
	53. Anangāpīḍa (<i>son of</i> <i>Samgrāmāpīḍa</i>)...	
	54. Utpalāpīḍa (<i>son of</i> <i>Ajitāpīḍa</i>).....	
Total up to the end of the fourth Tarāṅga ...		260 5 20

From the 89th to the 31st
year of the cycle.

with that of his brother, who reigned for more than four years. Then, again, of the successor of Samgrāmāpīḍa it is said, 'Samgrāmāpīḍa having died a natural death (*śānte*), Jayāpīḍa, the youngest son of Vappiya, succeeded to the kingdom in the natural course of things.' (शान्तेय संग्रामापिण्डे कर्तव्यान् वप्पियारमजः । राजा श्रीमान् जयापिण्डः प्राप राज्यं ततः कर्मात्), a language which would not have been used, if Samgrāmāpīḍa's death had anything strange or notable in it either in the way of being unnatural or having followed so shortly after his reign began. Lastly, whenever Kalhana records a very short reign as that of a few hours or a few days he generally indicates the same by some such word as *kṣaṇika*, *śamuparāya* &c., which he has not done in the present instance.

A. D. *Change of Dynasty.*—GROUP 5

857	55. Avantivarmâ son of Sukhavarmâ son of Upala Brother of the concubine above referred to, from * [Phalg. kr. 1] of 31 to Āshādha s'.3 of 59	Ys. ms. ds. reigned for 27 4 18
884	56. Sāṃkaravarmâ, up to Phalg. kr. 7 of 77	18 7 19
903	57. Gopālavarmâ.....	2 0 0
	58. Saṅkata	0 0 10
905	59. Sugandhâ, Queen ... <i>Dynasty changed</i>	2 0 0
	60. Nirjitavarmâ alias Paṅgu (grandson of S'ûravarmâ). He hardly reigned—not at all, in fact— when he was suc- ceeded by his son, 10 years old, named	
907	61. Pārtha, up to Pausa [kr. 1] of 97, i. e., for 19 yrs., 9 ms. 23 ds. less by 4 yrs., 0 ms., 10 ds. of Gopāla, Saṅkata	

* The brackets, which enclose the dates in the list, show that the day and the month, though not given by Kalhapa, are those that can be inferred for convenience of calculation from certain limits from and to specified by him, within which certain specified events occurred.

7 DATE OF YAS'OVARMÂ.

lxxxix

A. D.

Ys. ms. ds.

and Sugandhâ...reigned for 15 9 13

923 Nirjitavarmâ or Paṅgu
 again, up to Mâgha
 [*kr.* 1] of 98,..... 1 1 0

924 62. Chakravarmâ, *up to*
 Mâgha [*kr.* 1] of 9 „ 11 0 0

935 63. Śūravarmâ, *up to*
 Mâgha [*kr.* 1] of 10 „ 1 0 0

936 Pârtha *again, up to*
 Āshādha [*kr.* 1] of 11 „ 0 5 0

936 Chakravarmâ *again,*
 up to Jyeshṭha [*s.* 8] of 13 1 11 23

938 64. Unmattāvanti, *up to*
 Āshādha [*kr.* 1]
 of 15 „ 2 0 7

Total years, GROUP 5, end
of the 5th Taranga.

83 4 0

Dynasty changed.—GROUP 6.

940 65. { Yas'askara, *up to*
 Bhâd. [*kr.* 3] of
 24, *including*
 66. { Varnata *who*
 reigned a few days
 before Yas'as-
 karâ's death, „ 9 0 0

949 67. Saṅgrāmaḍeva, *up to*
 Phâlg. [*kr.* 10] of 24 „ 0 6 8

950 68. Parvagupta, *up to*
 Āshādha [*kr.* 13] of 26 „ 1 4 4

L (Gaṇḍavaho)

A. D.		Ys. ms. ds.
951	69. Kshemagupta, <i>up to</i> <i>Pausha</i> [s'. 1] of 34, <i>reigned for</i>	8 6 3
960	70. Abhimanyu, <i>up to</i> <i>Kârt.</i> [s'. 3] of 48... „	13 10 3
973	71. Nandigupta, <i>up to</i> <i>Mârg.</i> [s'. 12] of 49... „	1 1 9
975	72. Tribhuvana, <i>up to</i> <i>Mârg.</i> [s'.] of 51 ... „	1 11 23
976	73. Bhîmagupta..... „	5 0 0
981	74. Diddâ, Queen, <i>up to</i> <i>Bhâd.</i> [s'. 8] of 79 ... „	22 9 3
<i>Total years, GROUP 6, end</i> <i>of the 6th Taraṅga.</i>		<hr/> 64 0 23
Dynasty changed.—GROUP 7.		
1004	75. Saṁgrāmarāja, <i>up to</i> <i>Āshādha</i> [kr. 1] of 4 ... „	24 9 8
1029	76. Harirāja, <i>up to</i> <i>Āshādha</i> [s'. 8] „	0 0 22
1029	77. Ananta, <i>up to</i> <i>Kârt.</i> [s'. 6] of 39, <i>when he</i> <i>crowned his son</i> <i>Kalasa</i> „	35 3 28
1064	78. Kalasa, <i>up to</i> <i>Mârg.</i> [s'. 6] of 65..... „	26 1 0
1090	79. Utkarsha and Harsha, <i>up to</i> <i>Bhâd.</i> [s'. 5] of 77 „	<hr/> 11 8 29
<i>Total years, GROUP 7, end</i> <i>of the 7th Taraṅga...</i>		<hr/> 97 11 27

A. D.		Dynasty changed.—GROUP 8.		
1102	80. Uchchala, up to	Ys.	ms.	ds.
	<i>Pausha</i> [s'. 6] of 87			
		reigned for	10	4 1
1113	81. Radda alias S'aikha ..		0	0 1
1113	82. Salhana, up to <i>Vais'</i> .			
	[s'. 3] of 88..... ..		0	3 26
	<i>Dynasty changed.</i>			
1113	83. { Sussala, up to <i>Phalg.</i>			
	{ new moon of 3, in-			
	{ cluding 6 ms., 12 ds. of			
	84. { Bhikshachara	15	9	27
1129	85. Vijayasimha, still			
	reigning in the 25th			
	year or A. D. 1151,			
	i. e., S'ake 1072..... ..	22	0	0
	Total to end of S'ake			
	1072, or A. D. 1151 ..	48	5	25

Now counting back from the date to which Kalhana carries his narrative, which, for the sake of convenience, we will suppose is the close of the year S'ake 1072, we come to the same date to which we came before, and regarding the reliableness of which as based on Kalhana's materials up to Lalitāditya we have already remarked. Thus :

Ys. ms. ds.

Period from the accession of Lalitāditya			
to the end of the Karkota			
dynasty, or <i>Taranga IV.</i>	161	8	26
Do. from the end of the Karkotas			
to the end of Unmattāvanti, or			
Group 5	83	4	0

Period from the end of Unmattāvanti to the end of Diddā, Queen, or Group 6.....	Ys ms. ds. 64 0 23
Do. from the end of Diddā, Queen, to the end of Utkarsha or Group 7.....	97 11 27
Do. from the end of Utkarsha up to the date when Jayasimha had reigned 22 years or up to the end of Kalhana's narrative, end of S'aka 1072, Group 8 ...	48 5 25
<i>Total years up to end of Kalhana's narrative, end of S'aka 1072 ...</i>	<hr/> 455 7 11

At the beginning of his *Rājataranginī* Kalhana says, that the cycle year of the era used in Kashmir was 24, and that at the time he speaks 1,070 years of the S'aka era had already passed. At the end of his book he says that the cycle year is 25, and that in the latter year Jayasimha had from the time of his accession to the throne passed twenty-two years. Jayasimha came to the throne on the new-moon day of Phālguna of the year 3, so that he must have finished his twenty-second year on the new-moon day of Phālg. 25, or just a fortnight before the end of that year. If, therefore, we suppose that Kalhana began his work in the early part of the year 24, he took just two years to finish it. Further, when he says that in the year 24 of the local cycle 1070 years of the S'aka era had passed, we have taken this to mean that he began his work in the very early part of that year, almost on the new year's day; so that we have got to deduct the number of 455 years, 7 months, 11

days from 1072, which gives us 616 years, 4 months, 19 days S'ake, or the 3rd of August 695, A. D., as the calculation date of Lalitāditya's accession.*

* If we count up all the totals of the whole list of 85 kings, we find that at the *end* of S'ake 1072 the period of 2,333 years, 7 months, and 15 days had passed from the accession of Gonarda III. But at the beginning of the cycle year 24, or end of S'ake 1070, Kalhapa tells us that 2,330 years had passed from the accession of Gonarda III. We have shown above that he brought his narrative to an end just at the close of the year 25, so that at the end of that year or S'ake 1072 we may say 2,332 years had elapsed. But the total obtained by adding up the reigns of all the kings is 2,333 years, 7 months, and 15 days, or 1 year, 7 months, and 15 days more. How is this difference to be accounted for? I cannot say exactly. Probably the word *prāyas*, [प्रायः] in verse 53 of *Rāj. I.*, where the author says that '[at the beginning of] the cycle year 24, some 2,330 years had passed,' has to be understood to mean 'some, more or less, by a few months and days'. We must suppose that when Kalhapa wrote the above verse, he was not quite sure how many months and days, more or less, than the round figure of 2,330 years, the total of all the kings would come to, and that, leaving it to be gathered from all the totals when he should have finished his work, he secured himself against small inaccuracies by the use of *prāyas*. This must have been the case, because the materials, which he had before him, and into the details of which he was to examine as he would come to describe the period of each king or of each group of kings, showed differences from each other, as to the exact period that had elapsed from the accession of Gonarda III., though we may suppose they did not show very wide divergencies on the subject. If this view is correct, we must presume that the other numbers of years he mentions as having passed from the beginning of the Kali age, or as having been taken by the fifty-two kings whose history was lost, &c., (*Rāj.*, I., 48-56), were mentioned subject to such correction. The only other alternative which might explain the difference of 1 year, 7 months, and 15 days is the supposition that in group 3, the numbers of years given to the ten kings may be mistaken to that extent. This supposition becomes probable from the fact, that the total of the ten reigns is not given in words at the end of the third *Tārāṅga* which contains their history, as is the case with every other

When the date of the king from whom we start, viz., Gonarda III., and the date up to which the narrator brings us, are known, when the period between the two dates is also known, and lastly, when the periods of the reigns of the kings who reigned during that period are given, the date of any king in the list must of course be the same whether counted up from the beginning or back from the end; and I am aware that objection may be taken to the importance I attach to the agreement between the dates obtained above by the methods referred to. But the support I seek is from the fact that the part of the list, over which we go in counting back from the date of Kalhana, is made up of dates and periods obviously so unassailable on account of their details, as also on account of the very detailed and apparently reliable account given of the reigns of the kings, that the result of the count-back must be accepted as independent and unassailable, unless undeniable facts are brought forward to justify any suspicions of error.

Those that accept the correction of thirty-one years have to show how the mistake of such a period is to be adjusted; that is to say, they have to show where it occurs in the list of kings, and how the list is to be corrected throughout. If it occurs anywhere in that portion of the list which precedes the reign of Lalitāditya, and if they accordingly bring down his accession by thirty-one years, they will have to alter all the dates of the kings subsequent to Lalitāditya even up

group. If this supposition be correct, it is only a collation of different manuscripts of the *Rājataranginī* and a carefully prepared new edition of that valuable book—a great desideratum—that can be expected to explain the difference. On the *Rājataranginī*, see Note III.

to Jayasimha, the contemporary of Kalhana. I feel sure no one will seriously venture to do this, as no one can assert that all the dates of the kings, from Jayasimha back to where the mistake may be supposed to have occurred before the time of Latitāditya, are wrong—including Kalhana's own date, in fact. As for the *post*-Lalitāditya part of the list, I do not see the likelihood of a mistake of thirty-one years occurring anywhere in it. It is this fact which attaches especial value to the agreement of the date of Latitāditya, obtained by the two ways of counting which I have mentioned above. Differing, therefore, very reluctantly from General Cunningham and my friend Professor G. Bühler, I venture to hold that in all that the former has urged, or in all that may be derived from the statements of the Jains, no such facts as will justify any suspicions of error have been brought forward, and my conclusion, therefore, is that A. D. 695 is the correct date of the accession of Lalitāditya.*

Yas'ovarmā must, accordingly, have reigned in the latter part of the seventh and the first part of the eighth

* My friend Professor Rāmkrishṇa Gopāl Bhāṇḍārkar's statement in his preface to his valuable edition, 1876, of the *Maṇvatīmādhava* in the Bombay Sanskrit Series, p. 9, that Lalitāditya reigned, according to General Cunningham, from 693 A. C. to 729 A. C., appears based upon some mistake, unless my friend was referring to some other writing of that scholar than his *Ancient Geography of India*. The date given at p. 245 of Prinsep's *Indian Antiquities*, Vol. II., under the name of General Cunningham, must be considered as obsolete in 1876, as the *Ancient Geography* had been published in 1871. See also, General Cunningham's *Arch. Surv. of India*, 1873, Vol. III., p. 135.

Professor Max Müller says (*India: What can it teach us?*) that we may for the present be satisfied with 700 A. D. as the date of Lalitāditya's accession. But this satisfaction rests merely on an assurance.

century. As we must suppose that he had finished his own expedition of conquest and slain the king of the Gaudas before he was himself overthrown by Lalitāditya, and, as Lalitāditya's victory over him was one of the earliest achievements of that sovereign, it would follow that some considerable portion of his reign must have fallen in the latter part of the seventh century.

This is the date which is obtained through the *Rājataranginī*. No data are to be had at present from dynastic lists and genealogical tables relating to the kings of Kanauj, nor from any independent facts relating to Yas'ovarma.* We must, therefore, be content at present with the results arrived at from a study of the chronicles of Kashmir.

8 WHEN WAS THE POEM WRITTEN?

As to the question, when the *Gaiḍavaḥo* was written, it appears to me that there are certain facts in the poem which seem to answer it, and to show that it was composed long after the destruction of the king of the Gaudas by Yas'ovarmā, if, indeed not after the death of Yas'ovarmā himself. I make this latter suggestion as it occurs to me in consequence of the fact, that it is not Yas'ovarmā that commands the poet to chronicle the facts of his victory over the Gaudian king, nor is it the poet himself who undertakes the work of his own motion to please his master. The circumstances under which he commences the work have already been set forth before. But we may prominently recall to our memory a few of them here.

* In one or two inscriptions Yaśovigraha is mentioned, but there are no materials to identify him with Yaśovarmā. See also Note 11.

When the poet commences to relate his own personal history he tells us: 'Now of that monarch, who placed all the burden of the world upon the firm pillar of his arm, there was an humble favourite named Vappairāya (Vākpati-rāja), having the title of Kavi-rāja.* Mark the verb in the past tense 'there was.' Does not this indicate that when the poem was written, Yas'ovarmā was dead? In narrative style the present tense is often used in place of the past, but the reverse is not the practice. Let us proceed, however, to another passage. 'Then he (Vappai) was addressed by certain persons fond of poetry, as they sat conversing together, and as the conversation turned on the stories of good men, and as their eyes sparkled with wonderment,† as follows: we 'wish to hear sung by you at full length the death, as it was *formerly* accomplished, of the king of the Magadhas by Yas'ovarmā.‡ The adverb, which I have italicized, requires an explanation. For if at the time that the lovers of poetry are addressing Vākpati, some years had not elapsed since the 'death of the king of the Magadhas was accomplished by Yas'ovarmā,' the simple past tense (*nittavio*, literally, 'made to lie down,' killed) would have been sufficient. The addition of *purā*, formerly, appears to indicate that a considerable time had passed since that event took place. Indeed, *purā* is usually used to indicate a past time since which many important events have taken place, or many ages have gone by. In this case the latter supposition is out of the question. If the former must be the case, are we not rather to suppose that besides the defeat and reduction of Yas'ovarmā by the king

* 797. † 804. ‡ 844.

of Kashmir, the event of his own death had also occurred? That the latter had happened, and that the former was still somewhat prominent in people's memories, seems hinted at in the following couplets. 'Thereupon,' *i. e.*, on being asked to narrate the history of the Gaudian king's death, 'he (Vâkpati), gently smiling and manifesting goodness, spoke as follows, because the hearts of the pure are ever opposed to a spirit of cavilling.'* If I understand this passage aright, does it not imply that the poet could, having regard to the loss of estimation which Yas'ovarmâ had suffered through his defeat at the hands of the king of Kashmir, have hesitated to comply with the request, if he had not allowed *sadbhâva*, goodness, to get the upper hand of him? Do not, further, the words of the second line show that whatever other people thought, *he* at all events was free from the spirit of cavilling at the proposal?† Lastly, when the poet promises his interlocutors that he will narrate the story of the death of the king of the Gaudas by the hand of Yas'ovarmâ, the poets, *i. e.*, his interlocutors, sing a panegyric of Yas'ovarmâ,‡ which ends thus: 'In this manner at that moment were uttered by the poets, praises of address of the virtues of the monarch (Yas'ovarmâ), which, though they were really absent, appeared to be present, because they were imagined to have presented themselves there.'§ This appears to

* 845. † See also 98, where the poet speaks of his heart as 'stopped and pained,' as he commenced to narrate the story of Yas'ovarmâ. What should have 'pained' and 'stopped' it, except the sense of Yas'ovarmâ's misfortunes and his death? Then he says, his heart felt happy. This seems to refer to his sense of gladness that he was going to sing the glory of his kind master, though no longer alive.

‡ 1194.

§ 1204.

me almost conclusive that Yas'ovarmâ had been dead at the time, as otherwise the virtues of a living monarch could not be spoken of as 'absent' by his own subjects, and in all probability, his dependents. Nor is the praise of the poets a praise of the virtues of the monarch personified, but is addressed to the monarch himself. There is an earlier passage also which would seem to tend in the same direction as the later passages just quoted. Having described how the damsels of heaven felt enamoured of Yas'ovarmâ when they saw him fight bravely in the field of battle, Vâkpati sums up this: 'The young wives of the gods, in whom the passion of love was in this manner excited by the pleasure they felt at the sight of his fighting on the battle-field, are, I believe, still love-sick in their hearts.*' Here again the word 'still' (*ajjani*) appears to imply, that it is no longer possible for 'the young wives of the gods' to gratify their eyes by witnessing the fighting on the battle-field by Yas'ovarmâ, that is to say, that Yas'ovarmâ was no longer alive. If it were otherwise, the simple verb—the present tense used in the sense of the past—would have been sufficient. The addition of 'still' would appear to be unnecessary even if it be supposed that Yas'ovarmâ was alive, but was no longer fighting. The fighting referred to in the passage quoted is not that of any particular occasion, but all fighting generally by the monarch. The expression 'still' can, therefore, only refer to a state of circumstances under which any fighting whatever by him had become impossible, i. e., he had been dead.

It seems, therefore, highly probable that since Yas'ovarmâ slew the king of the eastern country, many years had passed, a number of great events had occurred, including his own defeat by the stronger monarch of Kashmir and his own death, and that Vâkpati, in spite of the misfortunes which had overtaken his master and patron, and which had lowered him in the estimation of the world, began his poem 'having a great beginning' to celebrate the great event of that monarch's reign, in consideration of his sense of the many royal favours he had received from him, but that he was either not able to finish that poem, or if he did finish it, it has not yet come to light, or—have we unfortunately even to say, it has not descended to our times?

The above considerations lead us to infer that the *Gaiḍavaḥ* was probably written in the first quarter of the eighth century or between A.D. 700 and A. D. 725. For Yas'ovarmâ must have slain the Gaudian king long before he was himself deprived of his throne by Lalitâditya, which event must have occurred, if it did occur, in the very early part of the eighth century, as it was the first exploit of the Kashmirian king after he came to the throne in A. D. 695.

9 SUMMARY OF FACTS KNOWN BEFORE A. D. 700.

As the *Gaiḍavaḥ* that is now being placed before the public is one of the very few works of Indian literature, of which the date is fortunately known, and as it fixes the date at least of one other important Sanskrit author, viz., the great dramatist Bhavabhūti, it will, I think, be of interest to summarise here some

of those facts and ideas which occur in the poem, and in finding the earliest date of which we have not yet been altogether successful. As the tendency is very common to bring the origin of Indian facts, beliefs, and events rather too near to our own time, it is of some importance to have incontrovertible dates for some of them.

The Paurāṇic idea that Brahmadeva was born in the lotus that arose from the navel of Viṣṇu, and that he lives there.

Hari or Viṣṇu is the only one that survives the periodical destruction of the world.

The following avatāras and gods are mentioned:

The Man-Lion incarnation; the Boar incarnation; Vāmana; the Tortoise; Mohinī; Kṛishṇa; Balabhadra, (of Śeṣha); Madhumatha; Śiva (with the three eyes, the clotted hair, his destruction of Kāma, the story of the Kīrāta, his having killed Kāma and having drunk the poison, Kumāra his son being a strict bachelor); Gaurī (with the story of her having killed Mahishāsura and being thus identified with Chāmunda and Kālī of skull-necklaces); Sarasvatī, the daughter of Brahmā; Ahivarāha; Gaṇapati; Lakshmi, as she started forth from the churned ocean; Gaṅgā on the head of Śiva.

Śeṣha, the great snake, supports the earth on his head.

Yas'as or glory is white.

The Ganges (Bhāgirathī) wanders in the three worlds.

The mountains had formerly wings. They were afterwards chopped away by Indra, by means of his vajra (thunderbolt) which worked like an intelligent ally.

When a king is reduced to submission, the victor

enjoys a bath with his damsels in the bathing ponds (*vâpîs*) or oblong wells of the conquered one.

When the periodical destruction of the universe occurs, Hari is the only survivor, and he is then in the form of an infant boy.

Yama rides on a buffalo.

The Apsarases ply the *châmaras* over Indra.

The treasures of Kubera are guarded by snakes, and do not move except as an omen of divine favour.

The widows—at all events of the Kshatriya race, did not shave their heads, but neglected to dress and adorn their hair with flowers, jewels, &c.

The elephant's forehead produces pearls.

Arjuna (*s.e.* Sahasrâjuna) had a thousand arms.

The horse was originally produced from the Himalaya.

It was a custom for kings to undertake expeditions of conquest without any provocation, it seems, against kings with whom they had no friendship, as soon as the monsoons were over and the time to reap the early crops arrived.*

The Vindhya mountains were full of large herds of elephants.

The temple in the Vindhyas dedicated to Kâlî or Vindhya-vâsintî devî, was an important one. She was identified with Pârvatî, and spoken of as Chandî, Nârâyani, Kalyâni, S'amkarî, Bhagavati, S'abari, Devî,

* Or, as Bâna says, at the commencement of the year according to the era of Vikrama: धवलस्युल्लुङ्गापिच्छप्रच्छादितकपोलभागभास्वरेण वमन्निव विक्रमकालम् अकालेपि विकासिकाशकाननविशदं शरदारम्भम् &c. *Harshacharita* VI.

Mahishāsura-mathanī, and Bhairavī. The gateway of her temple contained many bells. The temple was surrounded by swarms of bees. The door was covered over with stains of blood of the sacrifices offered. She had a necklace of human skulls. There were peacocks round her temple. Human sacrifices were offered to the goddess. The flesh of human beings was exposed at night about her temple for sale to those who wished to offer it to her. The temple was adorned by many red banners, probably the offerings of devotees. It was visited by jackals in search of the flesh and blood lying about the steps. The goddess was identified with the lightning, into which the infant daughter of Vasudeva, smashed by Kāmsa, turned herself. Devotees shaved their heads and offered the hair to the goddess. The lamps in the inner shrine burned dimly. When a human sacrifice was offered, the women of the Kolis (a race of aborigines), hurried up to obtain a sight of the victim, as he was being slaughtered. Victims were slaughtered daily before the goddess, and streams of blood flowed through the temple-yard. The S'abarās, who inhabited the Vindhya forests had for their clothing merely a few leaves covering their loins.

Forest recluses (munayas) lived in the caves of the Vindhya surrounded by the arjuna trees with their hanging blossoms, and by kutaja bushes in flower.

The people living in the Vindhya used to store grain, as is still done in parts of India, in high cylinder-shaped bambu or wicker baskets (*kusthā*), and to keep dried flesh on the tops thereof, that it might be used by them in the rains. The dust of the stored grain

issuing from the mouths of the granaries heightened the smell of the flesh, and when the heavy continuous rains confined the people to their homes, the strong smell of the flesh made them joyous.*

The women in the Deccan adorned their hair with the ketaki flower.

Ravana, the king of Lañkā, cut his heads and offered them to Śiva to gain his favour. Vāli seized him and held him, immense as he was, under his armpit and walked about on the shore.

The Pārasikas (occupying some part of Kathiawad or Sind ?) were conquered by Yas'ovarmā. When the blood ran to their faces, it appeared blue.

The arms of warfare mentioned are, (1) the sword *karavāla*, *asi*; (2) the many-edged sword, *khadga*, (3) the spear, *bhalla*; (4) the bow and arrow, *dhonus* and *bāṇa*; and (5) the disk, *chakra*.

King Prithu wished to measure the earth enclosed between the eastern and the western seas. He removed the mountains, and pushed them to be near each sea, and then measured the space thus cleared.

Narmadā, (the presiding deity of the river of that name), once conceived love for the royal sage Kārtavīrya, but her love was not requited by him.

The myth of the churning of the ocean by the gods, and the jar of nectar, &c., taken out therefrom.

The wilds and deserts of Marudes'a (Mārvād) contained lions and elephants.

Śrīkanṭha, of which Thanesar was the capital, was

the district where Janamejaya performed the snake sacrifice to avenge the wrongs of his father.

Duryodhana is called a fool for having wished to bind Krishna, who had bound the whole world with the fetters of Mâyâ.

It was quite proper the Bhîma smashed the thigh of Duryodhana.

Ayodhyâ, the city of Haris'chandra, ascended with him bodily into Heaven.

The jars of copper, &c., holding treasure and buried underground were secured with chains, apparently to prevent them from shifting their ground, as was believed they often did.

It was apparently a custom with victors to take away the harem of their conquered enemies, and make them perform the duties of menials, such as plying the châmarâ, &c.

The beloved spouse of Sûrya (the sun) could not bear the effulgence of her husband, and went away from him. So Sûrya, in order to reduce his excessive effulgence, planed off his body with a file.

The city of Kanauj was also called Gâdhipura.

The moon was created from the eye of Atri.

Balarâma, the brother of Krishna, was much given to drink and to get intoxicated.

Châpakya was the performer of great and brave and unexpected events.

When a king had brought to a victorious issue an expedition undertaken with a view to subdue his neighbours, he was coronated with victory, i. e., he performed a ceremony in which he was crowned with

N (*Gaûḍavaha*)

victory. The name of the ceremony was *vijayābhi-
sheka*.

In conclusion, I confess I have spent a great deal more time on this work than I had any idea I should have to, when I undertook the edition. But I do not believe the time has been wasted. I sincerely believe Vākpati is a poet who ought not to lie unnoticed. His originality and his lively poetical imagination, and his very terse style entitle him to the attention of the general reader, to say nothing of the historical merit of his work, and the philological value attaching to his language. And although I may not have succeeded in giving to the public a good edition of his commentator, I have no reason to fear that his own text has not been as well restored as was possible under the circumstances; and if I succeed in bringing him to the notice of the lover of poetry, I shall not have worked in vain. May his merits be recognised by the reader!

S. P. P.

Simla, 18th July 1886.

NOTE 1.

AN ACCOUNT OF KANAUJ.

AS DESCRIBED BY HIOUEN-THSANG AND BĀNA.

Solittle is known about the ancient history of Kanauj, though one of the most flourishing cities of ancient India, and so meagre is the narrative of genuine details about Yas'ovarmā in the fulsome panegyric of Vakpati, that the account which *Hiouen-Thsang* has given about the kingdom of Kānyakubja (about 640 A. D.), as he found it some forty or fifty years before the time of Yas'ovarmā, and which was then under the celebrated Harshavardhana, the patron of the poet Bāna-bhaṭṭa, may be translated here without much apology.

" The kingdom of Kānyakubja is about 670 miles in circumference. The capital is in the vicinity of the Ganges; it is " over three miles long and a little less than a mile in breadth. " The towns are defended by solid walls and deep moats. " There are many towers and pavilions; groves in flowers, and " lakes and tanks, of which the water is pure and transparent " like a mirror. The bazars are full of the rarest merchandise of " foreign countries. The inhabitants are rich and happy, and " every caste rolls in wealth. Flowers and fruits abound " everywhere, cultivation and harvest take place at regular " times. The climate is temperate. The manners of the people " are sincere and honest. The inhabitants have some noble " and graceful traits of character; they wear clothes of satin of " a brilliant colour. They apply themselves ardently to the " cultivation of literature; they speak with clearness and discuss " with subtlety. One-half follows the true doctrine (Buddhism).

"the other half attach themselves to error (Brahmanism).
 "There are a hundred monasteries, which contain about six
 "thousand monks, and where they study, at the same time, the
 "doctrines of the *great and small vehicles*.* There are about
 "two hundred temples of the gods and several thousands of
 "heretics (Brahman priests).

"In the age when men enjoyed extraordinary longevity, the
 "ancient capital of the kingdom of Kānyakubja was called
 "Kusumapura. The king was surnamed Brahmadatta. Thanks
 "to the virtue and wisdom which he had possessed in his former
 "existence, he was endowed this time with great civil and mili-
 "tary talents. His power caused all Jambudvīpa (India) to tremble,
 "and the renown of his name caused terror among the neighbour-
 "ing kingdoms. He had a thousand sons full of sagacity and
 "a hundred daughters of charming beauty.

"At that time there was a Rishi who lived on the banks of
 "the Ganges. For many times ten thousand years, he kept
 "his soul plunged in contemplation; his body resembled a
 "dried up tree. One day some passing birds which perched
 "in that place let a fruit of the Nyagrodha tree drop on the
 "shoulder of the Rishi. After many summers had succeeded
 "many winters, the fruit produced a large and bushy tree.
 "At the end of a great number of years the Rishi awoke at
 "last from his contemplation. He wished to uproot that tree
 "but he feared lest he should thereby destroy the nests of
 "the birds. The men of that time exalted his virtue and
 "surnamed him the *Rishi of the great tree* (Mahāvṛkṣa†
 "Rishi?) The Rishi directed his eyes towards the banks of
 "the river (Ganges); afterwards walking in the groves, he
 "saw the daughters of the king who were marching one after
 "another and dallying together. The love of the world of

* Two schools of Buddhist doctrine so called, *Mahāyāna* and *Hinayāna*.

† It is more probable that 'Mahākṛṣa' or 'Mahānaga' is the name alluded to by the Chinese traveller and not, as suggested by his French translator, 'Mahāvṛkṣa,' which as a name sounds unlikely.

“ desires awoke in him, and sensual appetites inflamed his heart. Then, pointing with his finger towards the city of flowers (Kusumapura), he wished to go and wait upon the king in order to ask for one of his daughters.

“ The King, apprised of the Rishi's arrival, himself went forth to receive him, and spoke to him thus in a benevolent tone: ‘Great Rishi, you have placed your affections outside the creation; how can you act so lightly?’

“ ‘Sire’, replied the Rishi, ‘after having remained, during a great number of years, in the bosom of the forests, I came out of the extacy of contemplation. As I was walking and throwing my looks everywhere I saw the daughters of Your Majesty, and the fire of love kindled itself in my heart. I come to you from a long distance for asking you for one of them.’

“ At these words the king showed extreme embarrassment. ‘Now,’ said he to the Rishi, ‘you may return to your abode, and please return on the day of the nuptials.’ The Rishi obeyed the order of the king and went back into the forest.

“ The king asked his daughters one after another, but none of them wished to respond to the wishes of the Rishi.

“ The king feared the puissance of the Rishi, and consumed himself with sorrow and grief. The youngest of his daughters having watched a moment when the king was free spoke to him thus in a calm tone: ‘the king, my father, possesses a thousand sons, and all the kingdoms are happy to obey his laws; why does he consume himself with sorrow and grief, as if he had something to be afraid of?’

“ ‘The Rishi of the great tree,’ replied the king, ‘has deigned to throw his eyes upon you and to ask me for a spouse, but you have all disdained to respond to his wishes. The Rishi is very powerful, and he can, if he wishes, call up good luck or bad luck. If he does not obtain the object of his desires, he will certainly give himself up to rage, and will destroy my

"kingdom, and abolish the sacrifices* of my ancestors, in a manner that my disgrace will reflect upon our first king. "I think seriously of these misfortunes and am truly very "much trembling."

"His young daughter made her excuses to him and spoke "to him thus: 'give up your deep sorrow; we alone are to "blame, I desire to sacrifice my sorry person for prolonging "the duration of your dynasty."

"At these words the king was transported with joy, and "gave orders that his chariot should be made ready to conduct "her to her spouse. When he arrived at the hermitage of "the Rishi, he offered him his thanks, and spoke to him: 'Great "Rishi, since you have condescended to lower upon the world "your noble affections which used to soar out of the world, I "venture to offer you this young daughter for your spouse.' "The Rishi, having looked at her, showed visible displeasure. "Sire,' said he, 'it is in contempt for my old age that you "wish to marry me to this ugly girl.'

"I interrogated my daughters one after another,' returned "the king, 'but they were unwilling to respond to your wishes. "There was only this young daughter who expressed the "desire to become your servant."

"The Rishi became enraged and pronounced this imprec- "tion: 'May the ninety-nine others become hunch-backed this "very instant. In consequence of that deformity they will "never be able to marry in their life.'

"The king having sent to verify the fact, they were already "hunch-backed. Since that† event the city changed its name "and was called Kānyakubja, that is to say, the city of the "hunch-backed daughters.

* The abolition of the sacrifices – a system of religion to which the Brahmins were from time immemorial devoted – was a punishment which Buddhists in power, real or imaginary, were most prone to inflict, and which is frequently alluded to in many similar passages in *Hsuen-Tsang's* works.

† Kalhana appears to allude to a similar legend, though it is not a Buddhist Rishi but Marut (the wind, or wind-god?) that causes the daughters to be hunch-backed. *Rāj.*, IV., 134.

"The present king is of the Vaiśya* caste; his title is "Harshavardhana; he reigns and possesses all the territory†; "one counts three kings in two generations. The title of "his father was Prabhākaravardhana‡; his eldest brother was "called Rājavarḍhana.§ Rājavarḍhana ascended the throne in "his capacity as the eldest son, and governed in a virtuous "manner. At that time, Ś'āśāṅka, king of the kingdom of "Karnasuvarṇa in Eastern India, said every day to his minis- "ters: 'when in the neighbourhood there is an able king, it "is an ill-luck to the kingdom.' Thereupon he, attracted "him perfidiously to a place of meeting and killed him.

"The people of ¶Kānyakubja having lost their prince, the "kingdom became a prey to disorder. Then a minister

* General Cunningham thinks *Hiouen-Tsang* was misled here. *Arch. Surv. of India* Vol. I. The affix 'Vardhana,' however, shows that the Chinese pilgrim was most probably right. The Karkotakas of Kashmir, descended from a Kāyastha, were Vaiśyas, and affixed 'Vardhana' to their names, as 'Durlabhavardhana,' &c.

† This shows that *Hiouen-Tsang* is speaking of a time when Harshavardhana had already conquered Kānyakubja, which event did not take place until after some years after the murder of Rājavarḍhana. But when he says one counts three kings in two generations, which implies that Prabhākaravardhana and Rājavarḍhana had reigned in Kānyakubja, he apparently shows that he was misinformed. (See further on.) In fact *Hiouen-Tsang* ignores throughout his narrative the fact, that Prabhākaravardhana and Rājavarḍhana reigned at Thanesar and not at Kānyakubja, and that it was Harshavardhana who reigned at Kānyakubja. In his account of the kingdom of Thanesar he does not mention that any of those kings reigned there. In fact he says nothing about who the king of Thanesar was at the time of his visit to that kingdom.

‡ Parbhākaravardhana would at first sight appear to be a very unlikely name. But Bāṇa confirms it (see further on), and though *Hiouen-Tsang's* transliteration is defective, M. Julien's explanation 'l'augmentation de (rather, la personne qui augmente) celui qui procure l'eclat' of the Chinese phrase gives its exact import. The name has reference to the fact that its owner was a great worshipper of the sun.

§ This should be Rājavarḍhana. (See further on.)

¶ This, too, is based upon the mistaken notion that the kingdom of Kānyakubja belonged to and was ruled by Harshavardhana's father and brother before he succeeded to it.

" named Bâpi* who enjoyed much influence spoke thus to his
 " colleagues : ' the destiny of the kingdom is going to be decided
 " to-day. The eldest son of our first king is dead; the
 " brother of that prince is benevolent and humane, and Heaven
 " has endowed him with filial piety and respect. By the im-
 " pulse of his heart he will love his relations and will have
 " confidence in his subjects. I would desire to see him inherit
 " the kingdom. What do you think ? Let each one of you
 " speak his sentiment.'

" As all admired his virtue, nobody advised differently.
 " Then the ministers and the magistrates exhorted him to
 " mount the throne : ' Royal prince,' said they to him, ' be
 " pleased to listen to us. Our first king† had accumulated
 " merits and amassed virtues, and he had reigned with glory.
 " When Râjavardhana had succeeded him, we thought that he
 " would go to the term of his career. But by the incapa-
 " city of his ministers he went to throw himself under the sword
 " of his enemy ; that has been, for the kingdom, an incalculable
 " dishonour. It is we who are culpable. Public opinion shines
 " in the songs of the people, and everybody submits himself
 " sincerely to your brilliant virtue. Reign, therefore, glori-
 " ously over the country. If you can avenge the injuries of
 " your family, wash the shame of the kingdom, and illumine
 " the heritage of your father, what merit will be comparable to
 " yours ? We pray you, do not repulse our wishes.'

" 'From all time,' replied the prince royal, 'the heritage of
 " a kingdom has been a heavy burden. Before ascending the
 " throne, one ought to reflect maturely. As for myself I
 " possess, in truth, only mediocre virtue; but to-day as my
 " father and my brother are no more, if I refuse the heritage
 " of the crown, shall I be able thereby to do good to the people ?
 " It is just that I should obey public opinion, and that I should

* This is the same as Bhandi, the son of the sister of the king's
 mother, mentioned by Bâna. In the vernacular the name must have
 been pronounced Bhândi (the ñ representing a mere nasalization of
 the â), from which Bhâpi or Bâpi is an easy corruption for a
 Chinaman to make.

† That is, the head of the dynasty, the father of Râjavardhana.

"forget my weakness and incapacity. Now on the banks of the Ganges,* there is a statue of Avalokitesvara Bodhisatva. As he works many miracles I desire to go and pray to him."

"He repaired soon to the statue, abstained from food, and offered fervent prayers. The Bodhisatva, touched by the sincerity of his heart, appeared to him in person and questioned him thus: 'What do you ask with such pressing entreaties?'"

"I have only gathered round me misfortunes," replied the prince royal; "I have lost my father, who was good and affectionate, and my eldest brother, model of sweetness and humanity, has been detestably massacred. His death has been for me a double chastisement. I see myself that I have little virtue; nevertheless the inhabitants of the kingdom wish to elevate me to honours, and demand that I should succeed to the throne for illumining the heritage of my father. But as my mind is obtuse and devoid of knowledge, I venture to pray for your saintly opinion."

"The Bodhisatva said to him, 'In your former life you lived in this forest; you were the Bhikshu of the hermitage and you acquitted yourself of your duties with indefatigable zeal. In consequence of that virtuous conduct, you have become the son of the king. The sovereign of the kingdom of Karpasuvarnapura having destroyed the law† of Buddha, it is necessary that you should succeed to the crown for reviving the splendour of the kingdom. If you soak yourself through with affection and compassion, if your soul commiserates with misfortune, you will before long reign over the five Indies. If you wish to prolong the duration of your dynasty, it is necessary that you should follow my instructions. Through my secret protection I will procure for you a brilliant good fortune, and no neighbouring king shall be able

* This proceeds upon the misinformation, on which *Hien-Tsang* acted, that the dynasty reigned at Kānyakubja even before the accession of Harshavardhana. The fact is that it was not for some years after Harshavardhana became king, that he became supreme ruler at Kānyakubja.

† The law or law of Buddha referred to in this account is the religion or, as we might say, the S'āstra of Buddha. The sovereign referred to is S'āsānka.

"to resist you. But do not mount the seat of the lion (the *siñhāsana*), and do not take the title of great king (*Mahārāja*)."

"After having received these instructions, he retired. He then accepted the heritage of the kingdom, designated himself by the name of royal prince (*Rājakumāra*), and took the title of *S'ilāditya*. Thereupon he gave the following order to his subjects. 'The murder of my brother has not yet been avenged, and the neighbouring kingdoms have not submitted to my laws; I do not see the time when I shall be able to eat my food with tranquillity. Do you all, magistrates, unite your hearts and your arms.'

"Soon afterwards he assembled all the troops of the kingdom and made the soldiers exercise. He had an army of five thousand elephants; the cavalry counted twenty thousand horse, and the infantry fifty thousand men. He marched from the west to the east for chastising those kings who had not submitted. The elephants did not leave their trappings, nor did the men their coats of mail. At last in the middle of the sixth year he returned home master of the five Indies. After having aggrandised his territory, he still augmented his army; the corps of elephants was increased to sixty thousand, the cavalry to a hundred thousand. At the end of thirty years,* the military operations ceased, and by his wise administration he spread everywhere union and peace. He applied himself to economy, cultivated virtue, and practised good to such an extent as to forget sleep and food. He prohibited, in the five Indies, the use of meat, enjoining that if any one killed a living being, he would be condemned to death without the hope of pardon. Near the banks of the Ganges he

* It is clear from this that *Hiouen-Thsang* has hitherto been narrating what he heard as having passed considerably more than thirty years before, during which time the Buddhist admirers of the king had obviously invented many miracles, and probably falsified much of his true history. Indeed, as the pilgrim speaks of the religious operations having commenced at the end of thirty years of military operations, and of a religious assembly having been convoked by him every five years, it would appear that at the time he is speaking *Harshavardhana* had already reigned at least for thirty years.

" caused to be built several thousands of stūpas, which were
 " each a hundred feet high. In the towns, large and small, of
 " the five Indies, in the villages, in the cross-ways, and on the
 " crossings of roads, he caused to be built houses of help
 " where there were deposited food, beverages and medicines
 " that they might be given in charity to travellers, and to poor
 " and indigent people. Those beneficent distributions never
 " ceased. Everywhere where the Saint (Buddha) had left
 " the trace of his foot he caused Sanghārāmas to rise. Every
 " five years he convoked an assembly called the great assembly
 " of deliverance (*moksha-mahā-parichehḥada*). He exhausted
 " the treasures and store-houses of the State for doing good
 " to all men. He only reserved the arms, which were not fit
 " to be given away in charity. Each year he called together
 " the Śramanas of different kingdoms. On the third and
 " seventh days he made them the four presents. He decorated
 " richly the *Seat of the Law* and caused to be arranged,
 " in large number, the *Seats of the exposition of the Law*
 " (Buddhist texts). He ordered the monks to argue together,
 " and judged of their strength or of their weakness. He
 " remunerated the good and chastised the wicked, dismissed
 " the ignorant and elevated the illustrious.

" If any one observed faithfully the rules and the discipline,
 " if any one distinguished himself by the purity of his virtue,
 " the king made him sit upon *the seat of the lion* (*Śimhāsana*,
 " the throne), and himself received, from his mouth, instruction
 " on the Law. If any one, though practising a pure and irre-
 " proachable conduct, was devoid of wisdom and learning, he
 " took pleasure in giving him tokens of his esteem and respect.

" If a man forgot the rules and the discipline, and exposed
 " his vices on the great day, the prince expelled him from his
 " kingdom and did not wish to see him or to hear of him any
 " longer. When the petty kings of the neighbouring kingdoms,
 " their ministers, and their great officers practised the good
 " without intermission and followed virtue with indefatigable
 " zeal, he conducted them by the hand, made them sit on his
 " throne, and called them his good friends. As for those who

"followed a different practice he disdained to speak to them
"in the face. If he had need of consulting anybody on any
"subject, he prepared himself for a friendship with him by a
"continual exchange of messengers. Sometimes he himself
"visited his domains and examined the practices of the in-
"habitants. He had no fixed residence anywhere; in every
"place where he stopped he caused a cottage to be constructed
"and there he lived. Only in the three months of the rainy-
"season, he suspended his tours. Every day, in his palace of
"travel* he caused to be prepared exquisite food for nourish-
"ing the men of different creeds and knowledge; one thousand
"monks and five hundred Brāhmans. He divided each day
"into three parts. In the first he occupied himself with pub-
"lic affairs and matters of government; in the second he
"applied himself to acts of merit and cultivated the practice of
"virtue and indefatigable zeal; the whole day was insuffi-
"cient for him.

"In the commencement (*Hiouen-Thsang*) having received
"an invitation from king Kumāra,† he had replied to him: 'I
"am going from the kingdom of Magadha into the kingdom
"of Kāmarāpa.'‡

"At that time, king S'ilāditya was touring about in his
"State. As he found himself in the kingdom of Kaju-ghira,
"he gave the following order to king Kumāra§: 'it is necessary
"that with the foreign|| monk of the monastery of Nālanda
"you should come promptly to see me.'

"Thereupon the monk, accompanied by Kumāra, came to
"the king. After the monk had refreshed himself from his
"fatigue, king S'ilāditya spoke to him: 'from what kingdom
"do you come? What is the object of your desires?'

* Unless it is a royal tent, the *palace of travel* appears to have
been a house intended for the lodging and boarding of travellers,
a dharmasālā or rather annasatra, as we would now call it.

† This is Harshavardhana S'ilāditya, who called himself Kumāra-
rāja instead of Māhārāja.

‡ That is, Assam.

§ This is king Kumāra *alias*, Bhāskaravarmā of Kāmarāpa
or Assam.

|| This refers to *Hiouen-Thsang*.

“ ‘I come,’ replied the traveller, ‘from the kingdom of the great *Thang*; I request permission to search the Law of Buddha.’

“ ‘In what country is the kingdom of the great *Thang*?’ asked the king. ‘What distance separates it from here?’

“ ‘It is situated,’ replied he, ‘to the north-east of this kingdom, and is several times ten thousand *li** from here. ‘It is the country which Indians called *Mahāchīna*.’

“ ‘I have heard it said,’ returned the king, ‘that in the kingdom of *Mahāchīna* there is an emperor called the king of *Chin*. In his youth, he distinguished himself by a marvelous penetration; when he grew up, he showed, in the art of war, a divine talent. Formerly, under the preceding reign, the empire was a prey to disorder; it was divided and shaken in all parts; each ran to arms, and men were plunged in misery. But the emperor, called, *the king of Chin*, who had conceived vast projects in early days, displayed all his benevolence and his tender compassion. He saved men from ruin and pacified the interior of the empire. His laws and his beneficent acts extended themselves far and wide. The people of other countries and foreign lands embraced his reforms with love and declared themselves his subjects. The multitude of the people, whom he generously feeds, sing pieces of music in honour of the victories of the *king of Chin*. It is already a long time ago that I heard his praises resound. Is the eulogy of his brilliant virtues well founded? Is he the same one who is called the great *Thang*?’

“ ‘Yes’ said he to him, ‘*China* is the name of the kingdom of our first king, and *Ta-Thang* (*the great Thang*) is the name of the present dynasty. Formerly, when the sovereign had not yet inherited the throne, they called him *the King of Chin*; now that he has received supreme power they call him *the son of Heaven*,—emperor.

“ ‘At the end of the preceding dynasty, the people were without a master; the weapons of war moved about pêle

* About six *li* make a mile.

“mêle and sacrificed men. The king of Chîn, who had received from Heaven a great soul, exhibited his benevolence and his compassion. Thanks to the puissance of his arms the wicked were exterminated; the eight regions commenced to breathe again, and the ten thousand kingdoms came to him to offer tribute. He feeds with bounty all the creatures: he reveres the *three Precious Ones*;* he lightens the imposts and diminishes the punishments; the kingdom has superabundant resources, and the people enjoy unlimited peace. It would be difficult to enumerate completely his great views and his magnificent reforms.”

“Wonderful” cried out S’ilâditya; “the people of that country owe their happiness to the saintly king.”

“At that time king S’ilâditya being on the point of returning to the *city of hunch-backed daughters* (Kânyakubja) convoked the assemblage of the Law.†

“Preceded by a multitude of many hundreds of thousands, he kept himself to the southern bank of the Ganges. King Kumâra, preceded by a multitude of many tens of thousands, occupied the northern bank. Then the bands, separated by the river which flowed between them, advanced together, by water and by land. The two kings opened the march. The four corps of army formed an imposing escort. The one set mounted upon boats, the other upon elephants, advanced to the sound of drums, of conches, of flutes, and of guitars. At the end of ninety days, they arrived near the *city of hunch-backed daughters*, in the middle of a great forest of trees and flowers, which was situated to the west of the Ganges. At that moment, twenty kings of different kingdoms, who had received in advance the orders of S’ilâditya, had each brought the most distinguished S’ramanas and Brâhmanas of their kingdoms; the magistrates and the warriors had come to join the grand assemblage.

“The king (S’ilâditya) had built in advance, to the south

* The *Three Precious Ones* (Triratna) are Buddha, Dharma, and Sangha.

† A synod to discuss religious matters.

" of the Ganges, an immense Sanghârâma. To the east of the
 " Sanghârâma he had raised a tower, richly decorated, and
 " about one hundred feet in height. In the middle, there was
 " a golden statue of Buddha of the same size as the king. In
 " the middle of the tower he had set up an altar made of pre-
 " cious metals, for bathing the statue of Buddha upon.

" Fourteen or fifteen *li* to the north-east of that place, he
 " constructed, outside, a palace of travel. It was then the
 " second month of spring. From the first day, he had
 " presented the S'tramapas and the Frâhmapas with exquisite
 " food. On the twenty-first day, from the palace of travel up to
 " the great monastery, he had caused to be established, upon
 " the two sides of the road, pavilions that exhibited the richest
 " ornaments. Musicians, who were premanently engaged, gave
 " harmonious concerts by turns. The king started in proces-
 " sion, from his palace of travel, a golden statue of Buddha,
 " hollow in the middle and embossed, which was about three
 " feet high. It was carried on a great elephant which was
 " covered with housings of a great price.

" The king (S'ilâditya) under the costume of Indra, carried a
 " precious parasol and kept to the left of the statue. King
 " Kunâra in the character of king Brahmâ, held in his hand a
 " white fly-flap, and kept to the right hand side. Each of them
 " had for escort a corps of five hundred elephants covered
 " with coats of mail. In front and in the rear of the statue
 " of Buddha there were a hundred grand elephants. They
 " carried musicians who beat the drums and filled the air
 " with harmonious sounds. King S'ilâditya strewed at each
 " pace, in honour of the *Three Precious Ones*, fine pearls,
 " precious stones of all sorts and flowers of gold and silver.
 " He mounted at first the altar made of precious materials,
 " and washed the statue with perfumed water. The king
 " took it himself upon his shoulders, and carried it to the top
 " of the western tower. Then, to honour it, he offered tens,
 " hundreds, thousands of silk clothes, ornamented with all
 " sorts of precious stones. At that moment, there were only

“ twenty S'ramapas who followed the statue; the kings of the
“ different kingdoms served as the escort.

“ After the meal was eaten, the king assembled (in a conference) the men of different persuasions (the monks and the
“ Brāhmapas), who discussed the most abstract expressions, and
“ spoke of the most exalted principles. At the approach of the
“ evening the king returned from thence into his palace of
“ travel. Each day they conducted the golden statue in that
“ manner, and it was accompanied in great pomp as at the first
“ time. But, when the last day of the assemblage arrived, all
“ of a sudden the great tower took fire and the double-storied
“ pavilion, which rose upon the gate of the monastery, became
“ the prey of the flames. The king then said: ‘I exhausted, by
“ giving away in charity, the wealth of my kingdom. After the
“ example of our ancient king I built the monastery, and I
“ wished to distinguish myself by meritorious works; but my
“ feeble virtue has not found support. In the sight of such
“ calamities and of such doleful omens, what need have I
“ to live longer?’

“ Then he burned perfumes, addressed humble prayers to
“ Buddha, and pronounced this oath; ‘Thanks to the good
“ works of my former life, I have become the king of the five
“ Indies. I desire, by the force of my virtue, to extinguish the
“ terrible conflagration. If that vow must remain without
“ effect, may I die this very moment!’

“ At these words, he rushed out of the gate; the fire extinguished itself as if it had all been put out at a stroke, and the
“ flames disappeared. The kings, witnesses of the miracle,
“ showed an increase of fear and of respect; but he, without
“ changing his countenance, and with the same tone of voice
“ as before, questioned the kings in these terms:

“ ‘That sudden conflagration has reduced to ashes the structures which I had just finished. What do you think of that event?’

“ The kings prostrated themselves at his feet, and replied
“ to him, their eyes bathed in tears:

" 'We hoped,' said they, 'the sacred monument, which you had just finished, would last up to future generations. Who would have thought that on the first day it would be reduced to ashes? Add to that that the Brahmans are rejoicing from the bottom of their heart and are congratulating themselves.'

" The king said to them: 'By that which has just happened one can recognise the truth of the words of Buddha. The Brahmans and the men of other persuasions obstinately maintain that everything is eternal. But our great master (Buddha) has taught us the instability of (all things). As for myself I have completed my charities, and I have* satisfied the wish of my heart. In seeing that conflagration extinguish itself I have recognised anew the truth of the words of *Zu-lai* (Tathāgata). That has been a great honour, and there is no cause for abandoning oneself to tears.'

" In finishing these words, he followed the kings, and ascended from the eastern side to the top of the great *stūpa*. Arrived on the summit he cast his looks in all directions; then he descended the steps. But all of a sudden a strange man ran up to him with a dagger in his hand. The king, forcibly pressed, stepped back some steps, and re-ascended the staircase; then stooping down, he seized the man to hand him over to the magistrates.

" At that moment the magistrates filled with fear and with trouble, could not run to his succour. All the kings demanded that the man should be killed. But king S'ilāditya, without showing the least anger in his countenance prohibited his being put to death. The king himself questioned him in these words:

" 'What harm have I done to you that you should have committed such an outrage?'

" 'Great king,' replied he; 'your beneficence is free from

* This appears clearly to indicate that Harshavardhana had already had a long reign by this time, having successfully carried on military operations for thirty years, built his monasteries, convents, stūpas, towers, and saṃghāramas, and held several quinquennial councils, so that he had probably reigned over thirty years,

"partiality, and the men within, and those without owe their happiness to you, but I, stupid that I am, and incapable of forming noble projects, am left to be dragged in consequence of a word of the Brahmans. All of a sudden, I have become an assassin, and I am charged with killing the king."

"The king said to him: 'Why have the Brahmans formed that culpable design?'"

"'Sire,' he replied, 'after having assembled the princes of all the kingdoms, you have emptied your treasures and your store-houses in honouring the S'ramapas, and in establishing a statue of Buddha; but the Brahmans, whom you brought from long distances, have not received from your Majesty any mark of attention. They have felt, therefore, a deep shame and charged the senseless man, who is speaking to you, with the duty of committing that infamous outrage.'

"Thereupon the king severely interrogated the heretics and their partisans. There were five hundred Brahmans, all endowed with superior talents, who had come at the invitation of the king. Jealous of the S'ramapas whom the king had loaded with offerings, they had let go an incendiary arrow which had set the precious tower on fire. They hoped that, in the efforts that would be made for extinguishing the fire the crowd would disperse itself in disorder, and they wished to take advantage of that moment for killing the king. Having missed the occasion which they had watched for, they had employed that man, in order that he might attack him in a narrow passage and stab him.

"At that moment the ministers of all the kings demanded the extermination of the Brahmans. The king punished the ring-leaders of the plot, and pardoned their accomplices. He deported five hundred Brahmans beyond the frontiers of India, and returned to the capital.

"To the north-west of the city, there is a Stûpa which was built by king Aśoka. Formerly, in that place *Zu-tai* (Tathâgata) explained the most excellent laws.

"On one side, you see places where the four past Buddhas

"sat and where they walked for taking exercise. There is
"yonder a small Stûpa which contains the hairs and nails of *Zu-*
"lâi (Tathâgata), and another which is called the Stûpa of the
"exposition of the law. On the south side, and quite close
"to the Ganges, there are three Saṅghârâmas, which have
"similar walls and different gates. The statues of Buddha
"have an imposing beauty; the monks are grave and silent;
"they get themselves served* by many thousands of Brahmins.
"In a casket adorned with precious stones, which is contained
"in a pure house (Vihâra), there is a tooth of Buddha an inch
"and half (*sic*) long. It has a marvellous brilliancy and extra-
"ordinary colour which changes from morning to evening.
"People come up from all sides; the magistrates and the men
"of the kingdom meet together and offer their worship to it.
"Each day the multitude numbers by hundreds and thou-
"sands. The guardians, seeing that the noise and the confu-
"sion increased from day to day, have established a heavy tax
"and published a proclamation in all places, that whoever
"wishes to see the tooth of Buddha, should have to pay a
"large piece of gold.

"Nevertheless, the devotees, who come to see and adore
"the tooth, are always just as numerous, and gladly pay the
"tax of the piece of gold. On each day of the fast, the tooth
"is taken out and placed upon an elevated pedestal. Hundreds
"and thousands of men burn incense and strew flowers with
"full hands. But, whatever is done, the box of the tooth
"never disappears under the bits of flowers.

"In front of the monastery there are, to the right and to the
"left, two Vihâras, each about a hundred feet high. The
"foundations are in stones, and the building is in bricks. The
"statues of Buddha which rise in the middle, are ornamented
"with a multitude of precious stones. They are sometimes

* This is probably mere bragging. Neither was the king a bi-
goted tyrant so as to force his Brahman subjects to serve the monks,
nor were the Brahmins of the period so slavish and forgetful of self-
respect as to engage themselves as servants of the Buddhist priests.

"cast in gold or in silver, sometimes in brass. In front of each of the two Vihāras, there is a small monastery.

"To the south-east and at a little distance from those monasteries, there is a great Vihāra, of which the foundations are of stones and the building is of bricks. It is about two hundred feet high. In the centre, there is a statue of *Zu-lai* (Tathāgata), which is exhibited in a standing posture. It is about thirty feet in height. It is cast in brass, and adorned with precious stones of rare beauty.

"On the stone walls which surround the Vihāra, skilful sculptors have represented, in the greatest details, all the acts of *Zu-lai* (Tathāgata), when he led the life of a Bodhi-sattva.

"To the east and at a little distance from the stone Vihāra, you see the temple of the god Sun.

"To the south and not far from the monument you see the temple of the god Maheśvara Deva. Those two temples are built with a blue stone of the most beautiful brilliance, and are ornamented with admirable sculptures. They are exactly of the form and dimension of the Vihāra of Buddha. Each of the temples has a thousand servants for washing and sweeping it. The noise of the drum and the chants accompanied by the guitar are heard there day and night without intermission.

"Six or seven *li* to the south-east of the capital and to the south of the Ganges, there is a Stūpa, about two hundred feet high, which was built by king Āśoka. In ancient days, in that place, *Zu-lai* (Tathāgata) preached during six months on the non-eternity of the body, on the uselessness of its mortifications, and on its inherent impurity.

"On one side you see several places where the four past Buddhas sat, and where they walked to take exercise. There is further on a small Stūpa which contains the hairs and nails of *Zu-lai* (Tathāgata). If a sick man respectfully takes turns round it with a living faith, he will never fail to recover health and to obtain good luck.

"To the south-east of the capital, he (*Hiouen-Thsang*) travelled "one hundred *li* and arrived at the city of Navadevakula. "It is situated on the eastern bank of the Ganges; its circumference is twenty *li*. You see there tanks of pure water "and groves in blossom which are reflected therein.

"To the north-west of the city of Navadevakula, and to the "east of the Ganges there is a temple of the gods, of which "the pavilions and towers of several stories are as remarkable for the beauty of the work as for their extraordinary "structure.

"Five *li* to the east of the city, there are three monasteries "the walls of which are similar and the gates dissimilar.

"You count there about five hundred monks. They study "all the principles of the school of the Sarvāstivādas, who "attach themselves to the *small Vehicle*.

"About two hundred paces in front of these monasteries "there is a Stūpa which was built by king Āśoka. Although "its base is deep in the earth, it has still a height of one "hundred feet. Anciently, in that place, *Zu-lai* (Tathāgata) "explained the law during seven days. In the interior of the "monument, there are relics which constantly strew a brilliant "light.

"On one side, you see several places where the past four "Buddhas used to sit and where they walked for taking "exercise.

"Three or four *li* to the north of the (three) monasteries, "there is on the bank of the Ganges a Stūpa, about two "hundred feet high, which was built by king Āśoka. Anciently, in that place, *Zu-lai* (Tathāgata) explained the law "during seven days. At that epoch, there were about five "hundred demons who came to find Buddha. After having "heard the exposition of the law and having understood it, "they gave up the life of demons and were born among the "gods.

"On one side of the Stūpa, built in the place where the law

" was expounded, you see several places where the past four Buddhas used to sit and where they walked to take exercise.

" On one side, there is, beyond, a Stûpa which contains the hairs and nails of *Zu-lai* (Tathâgata).

" Leaving the kingdom (of Kânyakubja), he (*Hien-t'sang*) journeyed about six hundred *li* to the south-east, " crossed the Ganges, and, directing his course towards the " south, he arrived in the kingdom of *O-yu-to* (Ayodhyâ). "

[Translated from M. Stanislas Julien's *Mémoires de Hien-t'sang*, Bk. V.]

The following is a sketch of what the Sanskrit poet Bâna or Bânabhattacharya* says about Harshavardhana in his elaborate work called *S'ri-Harsha-charita*† or history of king Harsha. Bâna was a contemporary of Harshavardhana, who patronized him as a scholar and poet, and treated him with much respect and honoured him with his confidence.

" There was a powerful king named Pushpapâtî who " reigned at Sthâpvisvara *i. e.*, Thanesar, situated in the country " of S'rikaptha. " [Sthâpvisvara or Thanesar is situated, according to Bâna, on the banks of the river Sarasvatî]. " Pushpa-

* General Cunningham appears to be mistaken when he says (*Arch. Surv. of India* Vol. XVII, p. 127), that Bâna was the minister of Harshavardhana. Bâna himself does not say that he was made minister, but merely that " he was respected, loved, trusted, enriched, associated with and given power by the king " (परमप्रीतेन प्रसादजन्यमनो मानस्य, प्रेम्णो, विद्वन्मस्य, द्रविणस्य, नम्रेणः, प्रसादस्य च परां कोटिम् आनीयत नरेन्द्रेणति).

† S'ibbāmalla's text printed in Sainvat 1936 (A. D. 1880), under orders of the Maharaja of Kashmir. The work deserves an edition, and it is due to students of Sanskrit literature that some scholar should edit it so as to make it readable. I say this after having seen Mr. Jibānanda Bidyāsāgar's Calcutta reprint "edited with modifications," 1876. Mr. Kailāśachandra Datta S'āstri, M. A's., *P. A. Sanskrit Course*, 1883, Part I., is a fair attempt at what is wanted.

"bhūti was a great devotee of S'iva, and a pupil of a certain professor of the mystic doctrines of S'aivism, named Bhairavā-chārya, a native of the Deccan. Through the latter he propitiated the goddess Lakshmi, who appeared to him in person and gave him a blessing that there should be born in his family great and renowned kings, who would rule over the whole world. Accordingly, after* some generations of kings, was born Pratāpaśīla, surnamed Prabhākara-vardhana, "a great follower of sun worship," [a fact which was doubtless the origin of his surname—"Augmentor of the sun" i.e., the worship of Prabhākara, or sun]. "In due time Prabhākara-vardhana's wife Yaśovati gave birth to two sons, named Rājya-vardhana and Harshavardhana respectively and to a daughter named Rājyaśrī. While the princes were yet very young, their mother presented them with a companion, eight years old, named Bhaṇḍi,† the son of her brother. By and bye their father, king Prabhākara-vardhana, presented them with two companions of their own age, the two sons of the king of Mālava, named Kumāragupta and Mādhavagupta, whom he had regarded as affectionately as if they had been limbs of his own person." [It may be added here that Harsha afterwards saved his friend Kumāragupta from the attack of an ele-

* So Bāna distinctly: अथ तस्मात् पुष्पभूतेः * * * अजायन्त राजानः । तेषु च एवम् उत्पद्यमानेषु क्रमेण उदयादि हूणहरिणक्षेत्री, सिन्धुराजज्वरी, गर्जरप्रजागरः, गान्धाराधिपगन्धर्दिपपाकलः, लाटपाटवपाटज्वरः, मालवक्ष्मीलतापरशुः, प्रतापशील इति प्रथितापरनामा, प्रमाकरवर्धनो नाम ॥ Professor Max Müller (*India : What can it teach us ?* p. 289), makes Pnshpavardhana the father of Prabhākara-vardhana, gives the latter a brother, gives him a defeat on the day that Grahavarmā was slain, makes Bhaṇḍi defeat the Mālava instead of king S'asūka of the Gaudas, considers king Pratāpaśīla as different from Prabhākara-vardhana, and gives a violent death to Prabhākara-vardhana after a short reign instead of by fever (so graphically described by Bāna) after a long reign and in old age. So far as Professor Max Müller's support of Mr. Fergusson's theory that the era of Vikrama was projected six centuries back from its real commencement is based upon these particulars, the support will perhaps have to be withdrawn. For, though mentioned presumably on the authority of Bāna in the *Harsha-charita*, Bāna does not give them, as will be seen from the above sketch.

† This is, doubtless, the Bāpi of *Houen-Thsang*.

phant, and put him upon the throne (of his ancestors ?)].
 " When grown up the princess Râjyaśrī was married to
 " Grahavarmā, the eldest son of Avantivarmā of the royal family
 " of the Maukharas.

" After some time king Prabhākaravardhana, having now
 " become old, sent an expedition to the north under the leader-
 " ship of his eldest son Râjyavardhana to conquer the Hūṇas."
 " Harshavardhana accompanied his brother up to a certain
 " distance. Râjyavardhana having proceeded to his desti-
 " nation, Harsha was hunting in the forests at the foot of the
 " Himālaya;† when he received sudden news of the serious
 " illness of his father. He hastened home and reached the
 " capital in a single day on horse-back.‡ He found on reach-
 " ing home that his father was struck down with a fever which
 " left little hope of his recovery. Prabhākaravardhana died
 " at last, and his widowed queen, Yaśovati, the mother of the
 " princes, went || sati with him, both being burned, on the bank
 " of the Sarasvatī §. News of this having been sent to Râjya-
 " vardhana, he hurried home a wounded victor of the Hūṇas,

* The Hūṇas appear to have been giving much trouble at this time. Prabhākaravardhana is described as having made himself *गुहिरि-
 नेरि*, 'a lion to the Hūṇas who were like so many deer.' His first
 successes appear to have been against them. As he grew old and
 was, therefore, unable to take the field in person, they were em-
 boldened to renew their incursions, to repulse which he sent his
 son Râjyavardhana.

† This is an additional proof that the dynasty reigned at Thanesar
 and not at Kanauj.

‡ This would have been impossible, if Kanauj had been their
 capital or residence. It clearly proves that Prabhākaravardhana
 reigned at Thanesar, to which one could ride in a day from the
 foot of the Himālaya.

|| It is remarkable that Yaśovati does not burn herself on the
 funeral pile of her husband, but on a separate pile of her own. It is
 further noteworthy that her immolation takes place before even
 the king expires, though he was on the point of death. And yet
 this immolation is described as what royal custom, observed among
 virtuous women) required, says Yaśovati. Of course the usual custom
 is recognised to be that whereby the widow burns herself with the
 corpse of her husband. Yaśovati wished to avoid becoming a widow.

§ This leaves no doubt whatever that the family were living at
 Thanesar and not at Kanauj.

" with many a wound dressed with white pieces of cloth. Having
 " been very much attached to his father, he made up his mind
 " to retire from this world and to enter a Buddhistic monastery
 " as a recluse, and asked Harshavardhana, to succeed to the
 " throne. The latter, equally attached to his late father,
 " and to his brother, also resolved to take the same course,
 " and refused to become king, giving among other reasons
 " this one, that he feared his brother was thinking that his
 " father had in his words addressed to him on his death-bed,
 " shown preference for him (Harsha) over the other. Both
 " prepared to retire into the forest. Great was the consternation
 " of the people, and numerous were the entreaties made to
 " them to desist from their intentions. Just at that time
 " news was brought to the brothers by a messenger that
 " the king of Mālava* (Mālavarīja), as soon as he heard
 " of Prabhākavardhana's death, had killed Grahavarmā,
 " the husband of their sister Rājyasrī and confined her an
 " enchained prisoner in a prison at Kānyakubja.† The same
 " messenger also stated that it was further reported that the
 " king of Mālava, being desirous of possessing himself of the
 " State of Śrīkantha, too, was preparing himself to lead an
 " expedition thither, especially as he believed that Prabhā-
 " karavardhana's affairs were now without a leader. Hearing
 " this, Rājyavardhana determines to go and punish the king
 " of Mālava, and gives up his intention to retire into the
 " forest. He accordingly goes forth with 10,000 horse.
 " accompanied by his cousin Bhaṇḍi. Harshavardhana also
 " proposes to go with him, but is persuaded by his brother to
 " remain at home.

* It will be remembered that Prabhākavardhana had, while living, inflicted a mortal blow on the power and renown of the kingdom of the Mālavas. See note* above, page cxxvii, where he is called मालववधनीलतापस्तुः।

† Does this incarceration of Rājyasrī at Kanauj suggest that her husband was reigning there? and further, also, perhaps, that his family had been strengthened in their possession of that kingdom by the kings of Thanesar against the king of Mālava who might have claimed supremacy, if not absolute right over it? The *Harsha-charita* is silent as to where the family of Grahavarmā were living or reigning.

Q (*Gaṇḍavaḥo*)

"After some time a messenger arrives from the camp of Rājyavardhana and relates that after the latter had easily defeated the elephants of the king of Mālava,* he was decoyed by the king of the Gaudas into his own house, alone, unarmed, and there treacherously put to death.

"On the receipt of this dreadful news, Harsha was enraged, and at once made up his mind to go and destroy the Gaudian king. But his generals Simhanāda and Skandagupta advise him to undertake, instead, an expedition against all the kings of India. To this Harsha at once agrees, and, after swearing that he would destroy the king of the Gaudas before many days are gone, sends letters to all the States demanding that they should either submit to him and accept him as their suzerain, or prepare for war.

"Kumāra, king of Prāggyotisha or Assam sends his submission to him in the shape of a magic umbrella, and only prays that he should be considered as an ally, and not as a vassal by Harsha. The latter gladly accepts this offer, received at the end of his first march, and sends word that he should come to see him." [This Kumāra *alias* Bhāskaravarmā should not be confounded with Harsha's companion and friend Kumāragupta, prince of Mālava]. "After Harsha had marched continuously for many days, Bhaṇḍi, who had accompanied Rājyavardhana, came to him, and gave him the particulars of Rājyavardhana's death, and showed him all the spoil and booty, that had been seized from the king of Mālava by Rājyavardhana. Among the objects thus shown were thousands of elephants and horses, many jewels, necklaces worn by the wives of the Mālava king, many chāmaras, many of the king's beautiful mistresses, his umbrella of

* So Bāna : हेलनिर्जितमालवानेकमपि * * * गौडाधिपेन भ्रातरं यथादितम् अश्रीयत्. It is not clearly stated that the Mālava king was slain or taken prisoner, but from what follows it appears plainly that he was slain. If he had been taken prisoner, the fact would have been mentioned when all the booty and the Mālava princes, prisoners of war, were exhibited to Harshavardhana by Bhaṇḍi. If he had not been killed, his mistresses and the ornaments worn by his queens on their breasts, could not have been seized.

“royalty, his throne and other signs of royalty, and all the
 “princes of Málava, taken prisoners of war. Being asked
 “for news of Rājyaśrī, Bhaṇḍi, said that after Rājyavardhana
 “had been put to death, and after Gupta had seized
 “Kānyakubja,* Rājyaśrī had escaped from prison and had with
 “all her attendants entered the forest of the Vindhya; that
 “having learned this he (Bhaṇḍi) had sent messengers to search
 “for her, but they had not yet returned. Harsha then said he
 “would himself go in search of her, and sent Bhaṇḍi against
 “the king of the Gaudas. He accordingly started for the
 “forest of the Vindhya, and there with the assistance of the
 “pupils of Divākaramitra, a Buddhist recluse, and formerly a
 “friend of Rājyaśrī's late husband, discovered her just as she was
 “preparing to burn herself alive as a helpless widow, forlorn
 “of all hope, deprived of all relations and friends, and fearing
 “to be recaptured by her enemies. When met by Harsha
 “she related how the Gaudian king had been expelled
 “(? Gauda-saṁbhrama) from Kānyakubja, and how she was
 “liberated from prison by the gentle Gupta, and how she
 “heard after her liberation of her brother Rājyavardhana's
 “death, and how she resolved to put an end to her miserable
 “life. She then requested her brother Harsha to allow her
 “to take the Buddhist uniform of monastic life and end
 “her days in silent meditation. Harsha persuades her, with
 “the help of Divākaramitra's advice to return home with
 “him, and promises that after he had fulfilled his vow of
 “destroying his enemy, the king of the Gaudas, she might
 “retire into a convent, and that he would himself join her in
 “the course. He then returns with her to the banks of the
 “Ganges, where, at the forest village (vanagrāmaka) named
 “Yashtigriha, he had left his army encamped. It was here
 “that the poet made his first acquaintance of the king.”

* This would seem to show that the Málava king was in possession of Kanauj after Grahavarmā was killed, and until he was himself killed by Rājyavardhana. Otherwise it is difficult to see how that place could have been without a master, so that Gupta should have possessed himself of it immediately on the murder of Rājyavardhana.

Here ends the *Harsha-charita*, which seems, therefore, to record the history of Harsha up to the time when the poet made his first acquaintance of that sovereign, and says nothing about what was done to the Gaudian king (whom he does not name but whom *Hiouen-Thsang* calls S'as'āṅka), nor about the meeting of Kumāra, the king of Prāgjyotisha, (Assam), nor about the taking of Kanauj, nor about the conquest of all the kings to whom Harsha had sent his demands of submission.

From the above summary it is certain that Prabhākaravardhana, Rājyavardhana, and Harshavardhana reigned at Thanesar in the Punjab, and that up to the death of Rājyavardhana the territory of the dynasty was confined to the Punjab, and it is probable that it was after Harshavardhana had reduced the other principalities of India to subjection that Kanauj became their capital. That Harsha then considered that city as his capital there is no doubt, as the Chinese pilgrim seems to mention that fact, though he only lived there during the rains. For *Hiouen-Thsang* calls Harshavardhana, as also his father and brother, kings of Kānyakubja.

If Harsha was not a declared Buddhist up to the end of Bāṇa's narrative, it is plain that he was very favourably inclined towards that faith, both from the fact of his very respectful treatment of the Buddhists, and from the fact that his sister Rājyas'ri was married into a Buddhistic family. Harsha even according to Bāṇa's account, was Buddhistic in his principles. He must have, therefore, rightly appeared Buddhistic enough to *Hiouen-Thsang* to treat that distinguished Chinese traveller with such marks of esteem and respect that he should describe him as a devout Buddhist,

From Bāṇa's narrative it appears that up to the time that Rājyas'ri's husband was murdered, Kanauj was the capital of the Mālava kings, and after the destruction of the Mālavarāja by Rājyavardhana, followed immediately by his own death through the treachery of the Gaudian king, the city fell temporarily into the hands of the Gauda, who was, it appears, expelled by a certain nobleman (Kulaputra) named Gupta, and the latter must have remained in possession thereof until it was reduced by Harsha, who then turned it into his capital.

It will have been noted that in the main the two accounts of the Chinese pilgrim and the Sanskrit writer agree with each other, so far as they relate to the same period of time. Bāṇa's account, though full, does not extend beyond a certain event. As to the principal facts, the two writers confirm each other. But for the Chinese account, that of Bāṇa, owing to his dreadful exaggeration, might have been distrusted. But for the account of Bāṇa the Chinese narrative would have remained obscure and unintelligible.

The two narratives given above furnish us with three names of kings who reigned in the first half of the seventh century at Thanesar and Kanauj: 1, Prabhākaravardhana or Pratāpas'ilā, 2, Rājyavardhana; and 3, Harshavardhana, also called S'ilāditya. The death of S'ilāditya is placed by General Cunningham in A. D. 648.* According to *Hsüen-Tsang*, these three kings were of the Vais'ya caste, whereas according to Bāṇa it is not certain whether they were Vais'yas or Kshatriyas. While 'Vardhana,' their suffix, would argue a Vais'ya descent, and while Bāṇa nowhere distinctly

* *Ancient Geography of India*, page 570.

says that they were Kshatriyas, they married the princess, Rājyas'ri into what must be a Kshatriya family, that of Avantivarmā. Vākpati says, Yas'ovarmā was a Kshatriya of the lunar race, a statement which we may accept without much doubt, even though coming from such a panegyrist as our poet, especially when we have regard to the suffix 'Varmā' which indicates the Kshatriya, and not the Vais'ya caste. Have we not, accordingly, to suppose that between the death of S'ilāditya Harshavardhana (*circa* A. D. 648) and the accession of Yas'ovarmā towards the latter part of the century a revolution occurred, which ended in the downfall of the Vais'ya dynasty of Harshavardhana, and in the establishment of the Kshatriya dynasty of Yas'ovarmā? Or, secondly, are we to suppose, what is not unlikely, that Yas'ovarmā, on his mother's side, claimed descent from a Kshatriya family, and assumed (either himself at his own instance or after some predecessor) the suffix 'Varmā'? In the case of the former supposition, importance is gained by the statement found in *Hsiuen-Tsang's* 'Mémoires' that S'ilāditya Harshavardhana was advised by his supernatural adviser, the Bodhisatva, to accept the crown of Kānyakubja on condition that he should not call himself *Mahārāja*, and that he should not sit upon the throne (*simhāsana*). For these extraordinary precautions, if taken, would reconcile the people to the rule to which they would otherwise be opposed. The kingdom of Kanauj having been acquired by Harshavardhana in war, a revolution after the death of that king is not improbable. A third supposition is that the Maukharas—the dynasty of Avantivarmā to whose son Rājyas'ri was married—reigned at Kanauj, and that it was there that Grahā-

varmā, the husband of that princess, was killed by the king of Mālava, reigning at Ujjain, and that after Harsha's death the city and kingdom of Kanauj was restored to some member of the family of his sister's late husband, and that lastly, our hero Yas'ovarmā was descended from that king.*

NOTE II.

THE JAINS ON VĀKPATI AND YAS'OVARMĀ, AND THE
VALUE OF THEIR DATES.†

The Bappabhatti Sūri-Charita.

This is a short tract purporting to give the life of the Jain scholar, Bappabhatti, in sanskrit intermixed freely with Prākṛit quotations. The date of the tract

* After the above was written, I have seen that General Curningham already makes the suggestion (*Arch. Surv of India*, vol. XVII. page 127) that Yas'ovarmā might have descended from the Maukharas.

† For a loan of the manuscripts of the *Bappabhatti-Sūri-Charita*, the *Prabandha-kośa*, and of the *Pattāvali* I am indebted to Rāmchandra Dinānāth S'astri, of Ahmedabad, whose long acquaintance with the literature of the Jains is very properly utilized by the Government of Bombay in the work of making their collection of Jain manuscripts. The MS. of the *Charita* is about two hundred years old; it is wanting in the first three folios, that of the *Pattāvali* is dated A. V. 1825 or A. D. 1769. I have had two MSS. of the *Prabandha-kośa*, both very beautifully written, correct, and, what is of importance, very old, one particularly. The latter has in its colophon the following list of kings of the Chauhāns of Rāpāthambhor:—

1 Vāsudeva (A. V. 608).	6 Vijayarāja.
2 Sāmanta.	7 Chandrarāja.
3 Naradeva.	8 Govindarāja (defeated Sultan
4 Ajayarāja (who founded Ajmir)	Vegvāris).
5 Vighararāja.	9 Dullabharāja.

is not known, but it is supposed by Rāmachandra S'āstrī to belong to the thirteenth or fourteenth century of the

10 Vatsarāja.	24 Anāla Deva.
11 Singharāja (defeated Hejivadin at Jethan).	25 Jagaddeva.
12 Duryodhana (defeated Nasiruddin).	26 Visala Deva (defeater of the Turushkas).
13 Vijayarāja.	27 Amaragāngeya.
14 Vappayivara (discovered a gold-mine at Sākambari).	28 Pethala Deva.
15 Dullabharaja.	29 Someśvara Deva.
16 Gaṇḍurāja (defeated Mahmad Sultan).	30 Prithiraja, A. V. 1236, died A. V. 1248.
17 Bālapa Deva.	31 Harirāja.
18 Vijayarāja.	32 Rāja Deva.
19 Chāmūṇḍarāja (defeated the Sultans).	33 Bolana Deva (surnamed Bāvariyā).
20 Dūsala Deva (defeated the king of Gujarat).	34 Viranārāyana Deva (slain in the battle by S'amsuddin Turushka).
21 Visala Deva.	35 Bahad Deva (conquered Mālava).
22 Prithirāja the great (broke the arm of Valugi Shah).	36 Jaitrasimha Deva.
23 Allana Deva (defeated Shah-Buddin).	37 S'ri Hamira Deva (A. V. 1342 died in battle A. V. 1358).

The above list differs considerably from that given in Tod's *Rajastan* and also from the one contained in the *Hamīra-Mahākāvya* of Nayachandrasūri (Ed. Rao Bahadūr Nilkanth Janārdan Kirtane, 1879). The three lists agree only as to some of the prominent names. The MS. in which my list occurs is between four and five centuries old, though it bears no date. Rājaśekhara's own date is given by himself in the following lines which conclude his work:—

श्रीप्रश्नवाहनकुले कौटिकनामानि गणे जगद्विदिते ।
 श्रीमध्यमशाखायां हर्षपुरीयाभिषे गच्छे ॥
 श्रीमल्ल(MS. ल)चारिगच्छे श्री अभयसुरिसंताने ।
 श्रीश्री श्रीतिलकसुरिशिष्यः
 श्रीराजशेखरसुरीन्द्रवादीकृतिरियम् । लृ॥
 शरगगनमनुमिताब्दे १४०५ ज्येष्ठामूलोदयवत्सहस्रग्याम् ।
 निष्पन्नम् इदं शास्त्रं श्रीत्रय्येन्द्रोः सुखे तन्यात् ॥१॥

Christian era, no grounds being given for the conjecture beyond the belief that works of this kind were generally written about and after the time of Kumârapâla and his successors. There is nothing to show that it may not be much later. It is certain that it is the work of some native of Gujarat, and it is also certain that the author is chiefly desirous of recording the miracles of Bappabhatti, by making him convert every renowned king, every famous poet, and every learned scholar of Jainism.

The style shows little learning, and oftentimes less grammar.

King Âma of Kânyakubja was reigning at Gopagiri, and king Dharma at Lakshanâvatî on the banks of the Godâvarî in the Deccan. Bappabhatti was at first at the court of Âma, which he left in dissatisfaction for that of Dharma. For some years he remained with Dharma as his spiritual guide. King Âma, by practising a deceit, planned by Bappabhatti, upon Dharma, managed to bring him back from Lakshanâvatî, that he might remain with him as before as the head of the learned men at his court, and as his spiritual guide at Gopagiri or Gualior. Dharma was extremely sorry to part with his teacher, and considered his loss as a great and irretrievable misfortune.

After Bappabhatti came to Gualior he received a message from Siddhasena-Sûri, his teacher, who was in charge of the Gachchha at Modherakapura, the modern Modherâ, in Gujarat, that he, being now old and his end approaching, was practising starvation (*anas'ana*) with a view to hasten his death, and that he, therefore, requested him to come and administer to

him in his last days. Bappadhatti went to Modhera-kapura and assisted his master to secure his ascension to heaven, where he was welcomed by the Apsarases. Entrusting the Gachchha to Mahāgovinda-Sūri, his fellow-student, he returned to Gualior. There he lived, often subjected to temptations by Āma, who wished to test his virtues, but who found that he was proof against all of them and was possessed of supernatural knowledge.

Some time after, king Dharma sent a messenger to king Āma, who delivered his master's message, to the following effect: "You and we have always been enemies of each other; instead of fighting with deadly weapons, let us settle our quarrel by a discussion of learned men. A learned Buddhist scholar, named Vardhanakūjara, has arrived in our kingdom. If you have any learned man to match him, bring him to us, that he may have discussions with him. If the Buddhist shall win, you shall surrender your kingdom to us. If your scholar wins, we shall resign our kingdom to you." Āma took Bappabhaddi-Sūri with him and proceeded towards Lakshanāvati. The two parties met at a certain place midway between the two kingdoms. The discussions went on for six months, and there were no signs that they would come to an end soon. The disputants were Vardhanakūjara and Bappabhaddi-Sūri; Vākpati, a great poet, born in the royal family of the Paramāras, and who was in the service of king Dharma, being present during all the time. King Āma thought the discussions were obstructing his public affairs. So he warned Bappabhaddi. The latter propitiated the god-

dess Sarasvatī who revealed the secret to him that as long as his adversary, the Baudḍha, held in his mouth a certain pill, called 'uninterrupted speech' (akshaya-vachana-guṭikā), which she had herself presented to him as the reward of austerities (*tapas*) practised by him in his seven previous births, he would be invincible. So she suggested that, if he wished to overcome him, all should be made to gargle their mouths, and his adversary among them, the next morning, before proceeding with the disputations.

Bappabhaṭṭi sent a message to Vākpati the same night, to remind him that they were old acquaintances at Lakṣhaṇavati, and to remind him of an old promise made by him, that he would one day oblige him; now was the time to fulfil his word, by directing the following morning that all should gargle their mouths before going on with the disputations. Vākpati promised compliance, and did as he promised. In the course of the gargling the Buddhist dropped his pill which was removed by Bappabhaṭṭi's pupils, and he was, thereupon, beaten by Bappabhaṭṭi. Dharma surrendered his kingdom to Āma, who, at the instance of his victorious teacher, generously made a present of it back to Dharma, and returned to Gopagiri with all his friends. There Bappabhaṭṭi-Sūri converted Āma to Jainism.

Meanwhile Vardhanakunjara complained against the treacherous conduct of Vākpati to Dharma, who, however, in consideration of his long services and of his numerous victories won in the battlefield, pardoned his servant, the poet.

Some time after this, Yaś'odharmā, the king of a

neighbouring country, invaded Lakshmanavati, defeated Dharma in battle, and took possession of his kingdom. He threw Vâkpati into prison. While in prison, Vâkpati wrote his great poem (Mahâkavya) in Prâkrit, called *Gandavadhâ*, and showed it to king Yas'odharmâ. The latter, who was a good judge of merit, liberated the poet, and begged that he might pardon him. Being thus honourably set free, Vâkpati went to Bappabhatti, and became his great friend.

One day Âma asked Bappabhatti whether there existed any one like him, so great in learning and virtue. Bappabhatti named Govindâchârya and Nanna-Sûri, his fellow-pupils, who lived at Modherapura. The king proceeded thither in order to see them. He found Nanna-Sûri expounding and illustrating the Sûtras of Vâtsyâyana on erotics. He felt disgusted, and returned to Gualior, without even bowing to the scholars, bringing a low opinion of their virtue with him. On learning this, Bappabhatti sent two Sâdhus (disciples) to Modherakapura to inform his friends of the fact, and to suggest a remedy. Govindâchârya and Nanna-Sûri came under disguise to Gualior, and performed a play before Âma, in which they acted the parts of heroes (Viras) who were fighting a battle. The king thought that a real battle was raging before him, and he with the other spectators began to tremble through fear. The two actors then revealed themselves as Govindâchârya and Nanna-Sûri, and satisfied the king that their illustrations of Vâtsyâyana at Modherakapura were likewise merely an exercise in the art of speaking.

Bappabhatti from time to time prevented king Âma from falling a victim to temptation, and kept him

straight in the path of virtue, of which illustrations are given in the shape of appropriate anecdotes.

Vākpati was now living at Mathurā, as a Sannyāsi practising austerities in the temple of Varāha. Āma said one day to Bappabhatti, "your powers of persuasion and your learning are known to me; you have made me a s'rāvaka. But I shall regard you as truly able, if you convert Vākpati, and make him your disciple and a S'vetāmbara." Bappabhatti undertook the task, and staked the truth of all his convictions and all his reputation on his success in that undertaking. He went to Mathurā, and, as Vākpati was deeply engaged in contemplation, preached the saving tenets of Jainism to him. He then took him to the Mandira built by king Āma, and showed him the image of Pārśvanātha, which he had himself consecrated in it. As soon as Vākpati saw it, he gave up his belief in Brahmanism, and became at once a Jinārshi of the S'vetāmbara sect. Not only this. As he was old, he practised starvation (anas'ana) according to the rules of the Jains, expired and went to Svarga.

King Āma once asked Bappabhatti-Sūri why, knowing the truths of Jainism, his heart was still being drawn now and then towards Brahmanism, as if he had committed some great sin to deserve such a misfortune. Bappabhatti said, the king had practised Brahmanical *tapas* in his former life, wearing a jātā (clotted hair) on his head.

In due course of time Āma had a son born to him. He gave him the name of Dunduka.

Āma besieged a fort called Rājagiri, held by king Samudrasena, but could not destroy the walls there.

of. Bappabhāṭṭi, being asked, predicted that Dunduka's son who was to be named Bhoja was to reduce the walls by simply looking at them. Āma retired, and reduced the surrounding country. As soon as Bhoja was born, he was brought in a cradle near the fort, and made to look towards the walls. The fort-walls fell to pieces, and Samudrasena, the king, left the place and took to flight. Āma entered the fort, but there were no cruelties practised by him, for Jain Rājārshis are not cruel.

A certain spirit, who presided over the fortress, predicted that Āma would die at the end of six months. Thereupon, with Bappabhāṭṭi, the king started on a pilgrimage.

He wished to visit Girnar, and there offer worship at the feet of Neminātha. He first came to Cambay (Stambhatīrtha), and was so weak on account of his vow not to eat anything till he had seen Neminātha, that he despaired of being able to see that image by proceeding to Girnar.

Bappabhāṭṭi enabled him to see an image of Neminātha at Cambay, which he by a miracle caused to be brought there by the goddess Kushmāṇḍī. That image is, still worshipped at Cambay under the name of Ujjayanta.

Āma then visited Vimalagiri (Pālitāna), and then proceeded to Raivatādri (Girnar).

He found the latter place besieged by the Digambaras, and settled by a stratagem invented by Bappabhāṭṭi a quarrel between them and the Śvetāmbaras as to the ownership of the temples on Raivatādri, in favour of the latter.

He next visited Prabhāsa (Pāṭan). Returning to

Gualior, he proceeded to Magadha-Tīrtha, and died there A. Vk. 890 (A. D. 834)

Dunduka succeeded his father Âma, and led an immoral life. An astrologer foretold that Bhoja, his son, would kill him, and then take possession of the kingdom. The maternal uncles of the young prince then removed him to their city of Pātaliputra, in order to save his life from Dunduka, who wished to kill him, that the prophecy might be falsified.

Dunduka attempted to bring back Bhoja in order that he might destroy him, but in vain. At last he directed Bappabhaṭṭi to go and bring him. The latter rather than do so, put an end to his own life by starvation (anas'ana), after he had gone a little on his way to Pātaliputra on the fatal errand. Bppabhaṭṭi-Sūri was born in A. Vk. 800 (A. D. 744). He died in A. Vk. 895 (A. D. 839).

Bhoja succeeded to his father's kingdom in the way predicted by the astrologer.

2

The Prabandha-kos'a.

This is a work in Sanskrit by Rājas'ekkhara-S'ūri, pupil of Tilak-S'ūri, who wrote in the year of Vikrama 1405 (A. D. 1349), and gives the *prabandhas* or lives of twenty-four personages : 10 of Sūris, 4 of poets, 7 of kings, and 3 of lesser kingly persons of the s'rāvaka religion (rājāṅgas'rāvakas). The 10 *prabandhas* of Sūris are, 1 Bhadrabāhu and Varāha; 2 Āryanandilakshapaka, 3 Jivadeva-Sūri, 4 Āryaravaputāchārya, 5 Pādalipta Prabhu, 6 Vṛiddhavādī and Siddhasena, 7 Mallavādī, 8 Haribhadra-Sūri, 9 Bappabhaṭṭi-Sūri, and

10 Hema-Sûri. The 4 poets are : 1 S'riharsha, 2 Harihara, 3 Amarachandra, and 4 the Digambara Madanakirti. The 7 kings are : 1 Sâtavâhana, 2 Vankachûla, 3 Vikramâditya, 4 Nâgârjuna, 5 Udayana, 6 Lakshanasena, and 7 Madanavarmâ. The 3 lesser personages are ; 1 Râtna, 2 Âbhada, and 3 Vasupâla.

The account given in the *Bappabhatti-Sûri-prabandha* contained in this work is similar to that given in the previous work, except that it is at times fuller. When Jitas'atru was reigning at Pâtâlipura [Pâtâli ?] in Gujarat, there lived in that place Siddhasena, the Jain Âchârya. Bappabhatti was his pupil. Bappabhatti's real name was Sûrapâla. He was the son of Bappa, a Kshatriya who resided at Dûmbâudhi in Pâncâlâ. His mother's name was Bhatti. He was allowed to be made a recluse and a disciple of Siddhasena by his parents, on condition that he should adopt a name which would preserve the memory of his parents. The teacher and pupil lived at Modherakapura. Dikshâ was given to Bappabhatti in A. V. 807 (A. D. 751). While Bappabhatti was being educated by Siddhasena at Modherakapura, a young prince named Âma was educated in the seventy-two arts and sciences* along with

* The names given are:—

१ लिखितम्	१० शिक्षा	१९ तुरगारोहणम्
२ गणितम्	११ निरुक्तम्	२० तयोः शिक्षा
३ गीतम्	१२ कात्यायनम्	२१ मन्त्रवादः
४ नृत्यम्	१३ निघण्टुः	२२ यन्त्रवादः
५ वाद्यम्	१४ पञ्चछेद्यम्	२३ रसवादः
६ पठितम्	१५ नखच्छेद्यम्	२४ धन्यवादः
७ व्याकरणम्	१६ रत्नपरीक्षा	२५ रसायनम्
८ छन्दः	१७ आयुधाभ्यासः	२६ विज्ञानम्
९ ज्योतिषम्	१८ गजारोहणम्	२७ तर्कवादः

him at the same place. He was the son of king Yaśo-varma of Kānyakubja reigning at Gopālagiri-durga (Gwalior), by Yaśodevi, who, not being a favourite of her husband, was abandoned by him. He was born during her banishment and was brought up by Siddhasena. After his mother's and his own restoration he was expelled by his father, because he was a spendthrift, and came a second time to Mōdheraka, and it was during his second stay at that place that he was educated as above.

Yaśovarmā was soon taken ill, and was on the point of death, and at the instance of his ministers, he sent for the prince, that he might be crowned king in succession to himself. Some time after Āma began his reign at Gopagiri, he sent for his friend Bappabhaṭṭi, who, after he was made a Sūri* by Siddhasena at the special request of Āma even during his own (Siddhasena's) life-time, was made the chief of learned people at the court of Gopagiri. While Bappabhaṭṭi was

२८ सिद्धान्तः	४३ दर्शनसंस्कारः	५८ लेपकर्म
२९ विषवादः	४४ खेचरीकला	५९ चर्मकर्म
३० गारुडम्	४५ अमरीकला	६० बन्धकरसप्तती
३१ शाकुनम्	४६ इन्द्रजालम्	६१ वाक्यम्
३२ वैद्यकम्	४७ पातालसिद्धिः	६२ अलंकारः
३३ आचार्यविद्या	४८ धूर्तशम्भलम्	६३ हसितम्
३४ आगमः	४९ गन्धवादः	६४ संस्कृतम्
३५ प्रासादलक्षणम्	५० वृक्षचिकित्सा	६५ प्राकृतम्
३६ सामुद्रिकम्	५१ कृत्रिममाणिक्यं	६६ पैशाचिकम्
३७ स्मृतिः	५२ सर्वकरणौ	६७ अपभ्रंशः
३८ पुराणम्	५३ वन्द्यकर्म	६८ कपटम्
३९ इतिहासः	५४ पणकर्म	६९ देशभाषा
४० वेदः	५५ चित्रकर्म	७० धातुकर्म
४१ विधिः	५६ काष्ठघटनम्	७१ प्रयोगापायः
४२ विद्यानुवादः	५७ पाषाणकर्म	७२ केवलीविधिः

* एकादशाधिके तत्र जाते वर्षशताष्टके । विक्रमात् सोऽभवत् सूरिः कृष्णचैत्राष्टमीदिने ॥

at Gopagiri, he happened to take offence at something done by the king, and at once left Āma's court; and wandering in the Gaudades'a,[†] he came to Lakṣhaṇāvati. King Dharma, who reigned there, received him with honour. The poet Vākpati was in the service of Dharma. He assisted Bappabhāṭṭi to get an honourable welcome from Dharma. Soon afterwards Āma regretted and very much missed the absence of Bappabhāṭṭi, and, after passing a trick upon Dharma, brought him back to his own court. King Dharma himself went to bring him away. He is described as having put up at a village on the banks of the Godāvari before he entered Lakṣhaṇāvati, and to have passed the night in a temple of Khaṇḍadeva (*khaṇḍadevasya devakule*). Khaṇḍadeva is, doubtless, Khaṇḍoba, a common enough village-god in the Deccan, and *devakula* is the Marāṭhi word *devūla*, a temple. So there is no doubt, according to the author, that Lakṣhaṇāvati is situated in the Deccan, though in an earlier part of the *Prabandha* he speaks as if it lay in the Gaudades'a or Bihar.

After Bappabhāṭṭi returned to Gopagiri, he received, as described in the previous notice, the message from Siddhasena, and the incident is narrated here similarly.

In like manner the story of the disputation, which took place half way from the two kingdoms between Bappabhāṭṭi and the Buddhist Vardhanakuñjara, the

* दिनेः कतिपयेर्गौडदेशान्तर्विहरन् लक्षणावर्तनान्मयाः पुरो बहिरारामे समवासाधीत (sic) तत्र पुरि धर्मो नाम राजा &c. This explains the mistake in the note at p. 253, *Indian Antiquary* Vol. XI., which places Lakṣhaṇāvati in Gaudades'a. The *Prabhāvakacharita* on the authority of which the town of Lakṣhaṇāvati is placed in Gaudades'a was written A. V. 1334 (A. D. 1278), by Prabhāchandra-Sūri. See below pp. cxlviii fgg.

defeat, accomplished by means of a questionable transaction, of the latter by the former, the forfeiture and restoration of Dharma's kingdom, the complaint against Vākpati and his being pardoned by Dharma in consideration of his merits and previous services, are narrated exactly as in the previous work—indeed, mostly in identical words. Āma and Dharma are described as having had between them an old feud or enmity. Vākpati is called *Prabandhakavi*, writer of *prabandhas* or biographical poems.

The invasion by Yas'odharmā, the king of a neighbouring kingdom, of Dharma's territories, the latter's defeat and death in battle, the appropriation by the former of the latter's kingdom, and Vākpati's incarceration follow as in the previous *Charita*. Vākpati is liberated by Yas'odharmā when he shows him his *Gauḍavādha*, which he wrote in prison, and is asked to pardon him. He then goes to Gopagiri-durga. He writes his great Prākṛit poem called *Mahamahaviṣayo** and shows it to Āma, who rewards him with one hundred thousand gold pieces. Then, after some anecdotes, follows that of Vākpati having been, when he was living the life of a strict recluse at Mathurā,† converted to the faith of Jina by Bappabhaṭṭi. The siege of Rājagiri, a fortress held by Samudrasena, the miraculous destruction of it when the sight of Āma's infant grandson Bhoja fell upon it, the prediction by the guardian spirit

* तेन वाक्पतिना महा (sic) महविजयाख्यं प्राकृतमहाकाव्यं बद्धम् । आमाय दक्षितम् । आमा हेमटकुलक्षान् अस्मै व्यशिश्रणत् ।

कियती पञ्चसहस्री कियती लक्षा च कोटिरपि कियती ।

औदार्योन्नतमनसा रत्नवती वसुमती कियती ॥१॥

† समयान्तरे वाक्पतिराजो मथुरां गतौ । तत्र श्रीपादस्निहण्डी जने सः ।

of the fortress about Āma's death at the end of six months, the pilgrimage to Cambay, Pālitāna and Gīr-nar, Prabhāsa (Sīdhapur-Pātan), and lastly to the Magadhatīrtha, follow as in the *Charita*, and then the death of the king in* A. V. 890 (A. D. 834).

The death of Bappabhaṭṭi-Sūri follows in A. V. 895 (A. D. 839) under the same circumstances as those related in the *Charita*.

Bhoja, after he murdered his father Dunduka and took possession of his kingdom, sent for Nanna-Sūri from Modherakapura, and kept him at his court in place of Bappabhaṭṭi, Govindāchārya remaining at Modheraka at the head of the Gachchha.

The above *Prabandha*, though fuller at times, and though it gives a few more details and facts, is either the original or an amplification of the *Charita*, as the two agree not only in their facts but also in their language word for word. As Rājas'ekhara says that he committed to writing the stories as he heard them from his teacher, the inference to be drawn is that the *Charita* is a detached copy of the *Prabandha-kos'a*.

3

The Prabhāvaka-charita.

This is described as having been composed by Prabhāchandra-Sūri and revised by Pradyumna-Sūri, and is a collection of stories or memoirs in Sanskrit verse, containing *Charitas* or biographical notices, in twenty-two chapters, of the following Jain celebrities:

1 VAJRA.

3 ĀRYANANDILA.

2 ĀRYARAKSHITA.

4 KĀLIKA.

* श्रीविक्रमकालाद् अष्टशतवर्षेषु नवत्यधिकेषु व्यतीतेषु भाद्रपदे शुक्लपञ्चम्यां पञ्च परमे-
धिनः स्मरन् राजा श्रीआमः दिवम् अञ्जयाम् ॥

5 PĀDALIPTA.	18 MĀNADEVA.
6 RUDRADEVA.	19 SIDDHA.
7 S'RAMANASIMHA	20 VIRAGANĪ.
8 ĀRYARAVAPUTA.	21 VĀDIVETĀLA <i>alias</i>
9 MAHENDRA.	S'ĀNTI-SŪRI.
10 VIJAYASIMHA.	22 MAHENDRA and
11 JIVADEVA.	23 DHANAPĀLA.
12 VRIDDHAVĀDĪ.	24 SŪRĀCHĀRYA.
13 SIDDHASENA.	25 ABHAYADEVA.
14 HARIBHADRA.	26 VIRACHĀRYA.
15 MALLAVADĪ.	27 DEVA-SŪRI.
16 BAPPABHAṬṬĪ.	28 HEMACHANDRA.
17 MĀNATUNGA.	

The story of Bappabhaṭṭi in this collection has no title to be considered as an independent witness. It appears to be merely a versified amplification of that which is given by Rājas'ekhara. In many places whole expressions, phrases, and sentences of that writer are unmistakably reproduced in verse. Indeed Prabhāchandra-Sūri seems to tell us in so many words that his account of Bappabhaṭṭi is taken from Rājas'ekhara whom, for metrical convenience, he seems to call Rājes'vara Kavi (the poet or author Rājes'vara), *is'vara* and *s'ekhara* being synonyms for 'chief':

बपभट्टिः प्रिये श्रीमान् यद्वृत्तगण(sic)नाङ्गणे ।

खेलनि स्म गतायातै राजेश्वरकविर्मुदा * ॥ XI. 1.

The story here is almost identical with that of the *Bappabhaṭṭi-charita* and of the *Prabandha-kos'a*, and

* I have summarised this account from the Deccan College Ms. of the *Prabhācika-charita*, No 412 of 1879-80, an exceedingly incorrect and carelessly written recent copy. It reads बुदा for मुदा.

gives the same dates. *Bappabhatti* was born in A. Vk. 800:

विक्रमतः शतयुगवसुवर्षे भाद्रपदतृतीयायाम् ।

रावेवारे हस्तक्षे जन्माम्बुद बप्पभाट्टिगुरोः ॥ X. 6 6.

He was ordained in A. Vk. 807. Thus:

शताष्टके च वर्षाणां गते विक्रमकालतः

सप्ताधिके राधकुतुतीयादिवसे गुरौ ॥ XI. 28.

मोढेरके विहृत्यागुं दीक्षित्वा नाम चादधुः

स्वाध्यातेकैकादशकाद् (?) भद्रकीर्तिरिति श्रुतम् ॥ XI. 29.

Yas'ovarmā is described as having descended from and been a bright ornament in the family of Chandragupta (XI. 46).

Bappabhatti became a Sūri in A. Vk. 811, under the same circumstances as are described in the *Prabandha-ko's'a*:

एकादशाधिके तत्र जाते वर्षशताष्टके ।

विक्रमात् सोऽभवत् सूरिः कृष्णचैत्राष्टमीदिने ॥

But according to the *Prabhāvaka-clarita*, Âma, like his father Yas'ovarmā, appears to have reigned at Kanauj (XI. 119), and not altogether at Gopagiri, though it is to Gopagiri (XI. 452), that he and Bappabhatti return after their victory over the Buddhist Vardhanakunjara.

As in the *Prabandha-kos'a*, Lakshanāvati is placed in the Gaudades'a (XI. 154, 187), which, however, is situated in the Deccan, in the valley of the Godāvari, and before entering that town Âma sojourns in a temple of Khaydobā standing on the banks of that river (XI. 154, 225, 226, 232).

When, after his defeat by Bappabhatti, Vardhanakunjara complains to Dharma against Vākpati, he

calls the latter 'an enjoyer of Dharma's kingdom,
("त्वद्राज्यपरिमोगी." XI. 464).

As in the *Trabandha-kos'a* the composition of the *Mahumahaviyaya* is wrongly placed after that of the *Gaṇḍavaho*.^{*} After Vākpati was set at liberty and left the prison at Lakṣhaṇāvati, he came, however, to Kanauj and not to Gopagiri, and there he was liberally patronised by Āma, even more liberally than he had been at the court of Dharma (XI. 471, 472). Āma thought he was fortunate in having Vākpati at his court,[†] but there is no allusion to his having ever been at Kanauj before, or to his having been connected with Yas'ovarmā !

Bappabhaṭṭi wrote fifty-two *Prabandhas* or memoirs, the first of which was called *Tārāgaṇa-prabandha* :

द्विपञ्चाशत् प्रबन्धाश्च कृतास्तारागणादयः ।

श्रीवप्यभट्टिनाथोक्तकवितारस्वतोपमाः ॥ XI. 649.

Bappabhaṭṭi died, aged ninety-five years, in A. V. 895 :

शरनन्दसिद्धिर्षे [८९५] नमःशुद्धाष्टमीदिने ।

स्वातिभिःजाने पञ्चदशम् आमराजपुरोरिह ॥ XI. 728.

Bhoja, the grandson of Āma, came to Kanauj, and not to Gopagiri, in order to kill his father Dunduka and take possession of his kingdom (XI. 739).

^{*} The passage is corrupt :

गौडवन्धो महुमाहि [sic] विजयश्चोति तेन च ।

कृता वाक्पतिराजेन दिशस्त्री कविताविधिः ॥ XI. 470.

[†] संमानातिशयो राजा विदधे तस्य भुभृतां ।

गङ्गां गेहगतां को हि पूजयेद् अलसोपि न ॥

मन्यते कृतकृत्यं स्व स्वर्गनाथोपि वाक्पतिम् ।

आप्य वाक्पतिराजं तु नाधिकोयकिमंस्मर्यते [? अधिकः कोत्र मर्यते] XI. 464.

465. This makes it certain that Vākpati was generally called *Vākpati-rāja*. See *supra*, p. lxxix. note†.

The story of Bappabhatti in this work occupies 757 stanzas. The author says, however, it is only an abstract of the well-known older work on the subject.*

The author of this work lived long after Hemachandra (A. D. 1089-1174), because in addition to writing a story of the latter's life in his work, he speaks of him as having written *long ago* (purā, XI. 11) certain works on the lives of some of the men about whom he writes himself. Hemachandra is one of the authorities from whom he derives the materials of some of his stories. The author also mentions that he learned some of his stories from the writings of other well-informed old scholars (XI. 15).

4

The Tīrthakalpa.

The following notice occurs about Mathura and Bappabhatti in a work called *Tīrthakalpa* by Jinaprabha-Sūri, who lived in the fourteenth century.†

The *Tīrthakalpa* is a treatise giving a description of the Jain places of pilgrimage, their origin, the names of their founders and of the kings &c. who improved them, dates of repairs, and other particulars.

‘Then thirteen hundred years after the Nirvāṇa of

* इत्थं श्रीवज्रपादप्रभुचरितम् इदं विश्रुतं विश्वलोके
प्राञ्चद् वि[MS. प्राचिद्वि^०]ख्यातशास्त्राद् अभिगतम् इह यत् किञ्चिद् उक्तं तद् अल्पम्
पूर्वैः क्षन्तन्यम् अत्रानुचितम् अभिहितं दत्तेषा [? यन्मृषा or यज्ञवा] तत् प्रसादात्
एतत् सर्वाभिगम्य भवतु जिनमते स्थैर्यपात्रं ध्रुवं च ॥ XI. 755.

The reader may observe the use of the word शास्त्रम् in this passage in the sense of *charita* or *prabandha*. See note † page clxviii.

† Jinaprabha-Sūri is believed to have written his commentary on the *Sādhuprāṇīkramana Sūtra* in A. V. 1364 (A. D. 1308), and the *S'āntīnāṭha-charita* in A. V. 1317 (A. D. 1261).

‘Mahāvira, [A. V. 830 or A. D. 774] Bappabhaṭṭi was born. He, too, improved this place of pilgrimage, and caused Pārśva Jina to be worshipped.

* * * ‘S’ri Bappabhaṭṭi-Sūri, whom king Āma of Gopālagiri treated as his master, to be obeyed by him implicitly, set up the top-image at Mathura in Vikrama’s year 826 (A. D. 770).’

* * * ‘The Ākās’a devi (? voice from heaven), having known that the world is a slave of temptation caused the golden stūpa to be concealed and to be covered with bricks. Then king Āma at the instance of Bappabhaṭṭi caused that again to be furnished with a dome of stones.’*

5

The Gāthāsahasrī of SAMAYASUNDARA.

This is a collection of one thousand couplets, giving among other matters the dates of men and events, mostly such as are connected with the religion and literature of the Jains. After giving the dates of Trairās’ika, Bodhiya, S’ātas’īla, Vajra, and Haribhadra, the work gives (couplet 101) the date of S’ri-Bappabhaṭṭi thus:

‘More than thirteen hundred years after [the death of] Mahāvira, was born Bappabhaṭṭi-Sūri, [who] be-

* ततो बारनाहे सिद्धि गप तेरससपहि वरसाणं बप्पभट्टिसूरं जप्पण्णो । तेणवि मय तित्थं उद्धरिंयं पासजिगो पूआविओ ॥

सेतुजे रिसहं गिरिनारे नेमि भरुअच्छे मुणिमुत्थवं मोदरे वीरं महुराए सुपासं धडिआ-
जुगम्भन्तरे निमित्ता सोरठे दुण्ढणं विहरित्ता गोवालगिरिम्मि जो भुंजेइ तेण आमरायसेवि-
अकमकमलेण सिरिबप्पभट्टसुरिणा अट्टसयच्छवीसे विक्कमसंवरसे सिरिविम्भं महुराए ठाविणं ॥

* * * अकासीए देवीए अइलोमपरव्वसे जणं नाउं सोणिउं थुभं प्रच्छन्नं काउं
इदुमयं कयं । ततो बप्पभट्टिवयणाओ आमराएण उवरि सिलाकलावविणं कारिणं ॥ Folio
28 of *Mathura-kāpa*.

T (*Gāṇḍavaho*)

'came the greatest among scholars,'* i. e., after A. V. 830 or A. D. 774.

6

The Vichâra-sâra-prakarâṇa.

This is written by Pradyumna-Sûri who flourished in the thirteenth century (he wrote the *Samarâditya-charita* in A. V. 1334 or A. D. 1278).

The following occurs about Bappabhatti-Sûri in the *Vichâra-sâra-prakarâṇa*.

'There Hari-Sûri, the old poet, was [born] one thousand fifty-five years [after the death of Mahâ-vîra]; Bappabhatti [was born] more than thirteen centuries [after the same event].†

7

A Pattâvali by Ravivardhana Ganî, A. V. 1739
(A. D. 1683).

'In the year of Vikrama 800, on the 3rd day of the bright half of Bhâdrapada, the instructor of king Âma, S'ri-Bappabhatti-Sûri (had) his birth. He became an enjoyer of heaven (died) in A. V. 895 (A. D. 839).‡

Attention may be drawn to two points in connection with the works above summarized: first, the sources

* तेरस वाससपरि वीराओ समहिषहि निवृत्ता ।
सिरिबप्पभट्टिसुरी विउसाण सिरामणी जाओ ॥ १०१ ॥

† पणपन्नदससपरि हरिसुरी आसि तत्थ पुन्वकवी ।

तेरसवरिससपरि अहिषहि वि बप्पभट्टिपङ्क ॥ ३१ ॥

‡ विक्रमतः सत्सरे ८०० वर्षे भाद्रपदशुक्लतीर्थांशान् आमराजप्रतिबोधकः श्रीवत्सभट्टी-
नूरिस्तस्य जन्म । स च विक्रमतः सत्सरे ८९५ वर्षे स्वर्गभाक् ॥

from which they derived the facts given by them; and second, their age.

The *Bappabhatti-Sūri-charita* being identical in origin with the *Prabandha-kos'a*, it is enough to note that Rājas'ekhara, the author of the latter, says: 'I am going to collect here twenty-four *Prabandhas* or stories which I heard from my teacher, which are long, and which are rich in sentiment;' from which it is clear that he recorded in writing the stories which he had heard narrated orally by his teacher. It is impossible to say what the authority of his teacher was for all the detailed dates and the minute facts given in the several stories, though it is certain that he might have had ancient recorded authority for a few facts, such as the dates of a certain number of events, obtained from inscriptions on images, and the particulars of the lives of certain authors and the names of their works as given at the end of the latter. The bulk of the narratives, however, must have been derived from mere loose oral tradition which must have been affected by additions and modifications of various kinds from generation to generation.

No remarks are required to be made on the *Prabdhavaka-charita*, as that work is little better than the *Prabandha-kos'a* turned into verse, so far as the memoir of Bappabhatti is concerned.

The *Tirthakalpa*, the *Gāthāsahasrī* and the *Paṭṭhavalī* give no authority for the dates they mention, though some of these, we may believe, may have been traditionally handed down with tolerable correctness.

As regards the age of the seven works, none of them is older than the close of the thirteenth century, the

earliest being written more than five hundred years after the alleged date of Bappabhatti-Sûri.

It will have been noticed that they do not all agree as to the dates of Bappabhatti. According to the *Charita*, the *Prabandha-kos'a*, the *Prabhâvaka-charita* and the *Patîvâlî*, he was born in A. Vk. 800 (A. D. 744). The *Tîrthakalpa* says that he was born thirteen centuries after Vira or after A. Vk. 830 (A. D. 774)—though it also states that he placed a certain top-image in a temple at Mathura in A. Vk. 826 (A. D. 770). The date of Bappabhatti's birth given by the *Tîrthakalpa*, however, agrees with that of the *Gâthâsahasrî*, and that given by the *Vichâra-sâra-prakarana*, both of which record that he was born more than thirteen centuries after Mahāvira or after A. Vk. 830 or A. D. 774, (the death of Mahāvira is placed in the *Gâthâsahasrî* 470* years before the beginning of the Vikrama era). Then, we have to remember that the *Charita*, the *Prabandha-kos'a* and the *Prabhâvaka-charita* give Bappabhatti a long life of ninety-five years, full of activity up till within two days of his death.

But the fact which shows the unreliable character of the dates and the whole story of Bappabhatti is that which gives to king Âma an extraordinary reign of much more than eighty years and a life of over one hundred years.

For Bappabhatti was elevated to the dignity of Sûri in A. Vk. 811. This event was brought about on the urgent recommendation of king Âma, as Bappabhatti would not sit on the 'seat of the lion' (*simhâsana*) because he had not been raised to the rank of Sûri, so

* चउसयसत्तारिवरिसे बीराबो विक्रमो जाओ.

that Āma sent him back to Modheraka with a prayer to Siddhasena, the teacher of Bappabhatti, that he might make him a Sūri. Before A. Vk. 811 Āma had reigned for some time already, and he is stated to have died in A. Vk. 890. Then as regards the length of his life, he was brought up by Siddhasena as an infant of six months, long before he gave dīkṣā to, i. e., made a recluse of, Bappabhatti in A. Vk. 807; and at the time when he began his education in the seventy-two arts at Modherakapura with Bappabhatti in, we will say, A. Vk. 807, it was his second stay at that place, and, as he had been expelled by his father Yaś'ovarmā, king of Kānyakubja, on account of his having turned out a spendthrift and become addicted to youthful follies, he must have been more than eighteen years old before his expulsion or before, say, A. Vk. 807. This carries us back to A. Vk. 789 at the latest as the date of his birth, which would give him a life of over one hundred and one years at least. The facts about Vākpati, as given in the *Charita*, the *Kośa Prabandha* and the *Prabhāvaka-charita* are even more liable to suspicion as a Jain forgery than all the dates about king Āma.

He belongs to the kingly race of the Paramāras (Powars) and is in the service of king Dharma, king of Lakṣanāvati. Rājas'ekhara places this city in the Deccan, of which, however, he makes the Gaudades'a a part ! Vākpati is an admirer and friend of Bappabhatti when the latter is at the court of Dharma. He is an honoured servant of his master, but he betrays his interests by causing the Buddhist scholar, Var-dhanakunjara, to gargle out the pill of invincibility

from his mouth, so as to ensure the success of Bappabhatti, and the forfeiture of the stake of his own master, king Dharma. Then it is not till Yas'odharmā, the king of some unnamed neighbouring kingdom, overthrows the kingdom of Lakshanāvati and sends Vākpati into prison, that the latter writes his *Gaṇḍavaho*. As soon as he shows it to Yas'odharmā, with whom it has nothing to do, he is set at liberty. He then goes to Gopagiri, and writes his *Mahamahaviyāgo*, which he himself has told us he had written long before he composed the *Gaṇḍavaho*. But the most significant statement is that which contains the particulars of his conversion to Jainism. Bappabhatti goes, sees, and conquers the poet into a convert, and that too when the poet had to gain nothing by his change of faith, when he was at the end of his life, and when he was a sannyāsi. The story is told as if there were no connection between Vākpati and his friend and patron Yas'ovarmā, the great king of Kanauj and the father of Āma, although it is that king whom he has eulogised in his poem, and whose achievements he has celebrated. The whole story of the life of Bappabhatti is little better than a fabrication intended to show how easily he converted such great kings as Āma, defeated such learned scholars as Vardhanakujāra, and made even such poets and sannyāsīs as Vākpati abjure their faith and become Jains when they were on the point of death. There is little or no reliance to be placed on the Jain stories, which, therefore, cannot claim any right to correct the dates of the *Rājatarāṅgī*. Even if we leave out of consideration the extreme precocity of Bappabhatti, who is elevated to

the rank or Sūri of Āchārya at the age of eleven years, and who becomes, on account of his learning, the chosen preceptor of king Āma even before that date, the whole *Prabandha* has such a look of the miraculous about it, that little evidence can be derived from it for the purpose of correcting any inaccuracies of dates in such a work as the chronicle of Kashmir. All the credit that the Jain stories have a right to claim is, that king Āma was, perhaps, the son of Yas'ovarmā, and was known to have been one who favoured Bappabhaṭṭi, that Dunduka was the son of Āma, and that Bhojā* was the son of Dunduka, and that he also favoured the Jains, that the poet Vākpāti was known to them, that his works were read and admired by them, and that he was believed to have lived *about*, not *at*, the time of Bappabhaṭṭi. The oldest tradition about Bappabhaṭṭi's age appears,

*There seems to be little doubt that this Bhoja is identical with that of the Devgarh inscription. (General Cunningham's *Arch. Surv. of India*, Vol. X. 1880, pp. 100 fgg.) dated S'ake 784 or A. D. 862 (Sainvat 218). The latter has been identified by general Cunningham with the Bhoja of the Gwalior inscriptions, dated Samvat 933 or A. D. 876. Bappabhaṭṭi must have lived years after the date (Samvat 895) of his death as given by his Jain biographers! It may here be observed in passing that General Cunningham's identification of the Bhoja of the Gwalior and Devgarh inscriptions with the Bhoja of the Benares copper-plate inscription cannot be correct, if the Jain accounts are to be—and I think in that particular they should be—believed. For the following table will show that the two cannot be the same:—

Genealogy
according to the Jains.
YAS'OVARMĀ.
ĀMA.
DUNDUKA.
BHOJA,

Genealogy
according to the Benares
copper-plate.
DEVAS'AKTI.
VATSARĀJA.
NĀGABHĀTA.
RĀMABHADRA.
BHOJA DĒVA.

doubtless, to be that which speaks of him as having been born after thirteen centuries had passed from the death of Mahāvira, without specifying the particular date of his birth. Those works which assign him a particular year, month, and day, deserve no credit for their trouble in forging those and other details. The date of his having put up the top-*inaga* at Mathura, given in the *Tirthakalpa* would be correct, if it was obtained from an inscription, but the date A. V. 809 of his birth, given in the same work is a clumsy fabrication of a detail, which results in the absurdity of making him put up the *inaga* four years before he was born.

If it is sometimes useful to speculate on the origin of obvious but strange errors, I may perhaps be permitted to suggest that for the origin of the story of YAS'ODHARMĀ, the king of a neighbouring kingdom, having first imprisoned Vākpati and then liberated him when he wrote his *Gaṇḍavaho* and showed it to him, we have probably to look in a misreading of 'Yas'ovarmā' the hero of the poem, into 'Yas'odharma' by the ignorant Jain Yatis, who afterwards wrote *charitas* of Bappabhatti or added to one already existing, the strange incident of Yas'odharmā, his killing of king Dharma in battle, and his imprisoning and afterwards liberating the poet. All the MSS. on which our edition is based invariably read Yas'ovarmā throughout, and so does the *Rājataranginī* (both the Calcutta and Mons. Troyer's editions) as the name of Vākpati's patron. It is interesting to remember that in the Jain form of the Devanāgarī characters the letters ञ and फ़ are so similar as easily to lead to a confusion of the one for the other.

One cannot help seeing a strange mixture of cor-

rect or nearly correct tradition with a great deal of absurd fiction in the reference to Vākpati, intermixed with the story which the Jains have written about Bappabhatti.

NOTE III.

[THE *Rājataranṅinī* AND ITS CHARACTER
AS A HISTORY.]

As I have relied chiefly upon the *Rājataranṅinī* of Kalhana in establishing that Lalitāditya's accession occurred in 695 A. D., and, consequently in placing Yas'ovarmā and his eulogist Vākpati in the latter part of the 7th and the first part of the 8th century, the question naturally arises: how far is Kalhana to be regarded as a trustworthy chronicler of the dates and events of the king of Kashmir? Unfortunately, in India, authors writing about kings as purely human characters, and about purely human events, especially with dates, are rare; and unfortunately, those that write about the two are so justly chargeable with the fault of writing for effect, and with using most extraordinarily exaggerated language, that it should not be a matter for wonder if scholars should at first distrust a solitary writer like Kalhana, when he comes forward and claims to be heard as a chronicler of actual events recorded historically, especially when he writes in verse, and writes, to a certain extent, as a poet. When every one, whom you have known, has told fables or at least has mixed a little truth with manifold falsehood or exaggeration, you would doubt whether you could believe your eyes and ears when, as a singular case, somebody comes forward and claims to be heard as a

historian or as a chronicler of true events. Naturally enough all the presumptions would be against the veracity of the solitary witness. Under other circumstances he would be accorded some considerable credence; but here, in the company of storytellers, he would be required first to prove his veracity and even to demonstrate it thoroughly before he can get a hearing: and, if that is impossible or difficult to accomplish owing to the nature of the evidence offered, the witness is sure to be told that unless he is corroborated by a perfect stranger he is entitled to no credit whatsoever.* If he stammers or hesitates in his speech by a natural defect, he is suspected to do so because he finds it difficult to be straightforward in his cooked up and false narrative.† If his interpreters have not quite correctly understood him, *their* difficulties are but too convincing a proof of the want of veracity in the witness, because all presumptions are against him.‡ Further if one person,

* See Professor G Bühler, *Journal, Bombay Branch, Royal Asiatic Society, Extra Number*, 1877, page 59; also Professor Max Müller's *India: What can it teach us?* p. 359.

† Kāthapa's style has a great many peculiarities which appear to have contributed somewhat towards the unfavourable estimate which some scholars have formed of his work. He often uses words and phrases which are unfamiliar to general readers, and his constructions are frequently far from being easy. He is full of vocables which appear to be provincial, and uses ordinary words in very unusual senses.

‡ Though we are to be thankful for the Calcutta Edition of 1835, it cannot be too much to say over and over again, that it is full of mistakes, and appears, to have been every carelessly and unscrupulously corrected by the Editors, who must have supplied numerous deficiencies from no better sources than their imagination or their ingenuity, not very much controlled by any recognised rules of criticism. As for M. Troyer's French Edition, it is little better than the Calcutta

under the circumstances we have here set forth, has refused to believe part of his narrative, everybody else, without seeing him and examining him personally, is but too apt to follow suit, and to say that he cannot believe him. Part of his evidence is hearsay, though hearsay at secondhand only, and the rest, such as consists of what he knows personally. Though he distinguishes between the two kinds, and sets forth the names of those from whom he received his hearsay, and is even careful to say which of his informants he believes and which he does not, and though he tells you which part of his hearsay information is of a doubtful character, you would suspect that, as all presumptions are *against* him, he will in all likelihood exaggerate or falsify by adding to or cutting down the second-hand statements of his informants, and would say, that, unless those informants are produced before you and examined by you, you would not believe the hearsay evidence of the witness, as even hearsay. Even the dress and appearance of the witness would prejudice you against him. He is rough, you will say, he is unrefined, he appears to hide his feelings and his thoughts, and his inside is not transparent through his countenance; and all this you would put against him as indicative of a desire to deceive you. If at times his answers appear to be very easy to understand and consistent, you would feel inclined to say that that is the result of an endeavour to make falsehood look like truth, because forsooth the nature of that part of his narrative is such that its details cannot be consistent.

Edition, though in some respects considerably worse. See Prof. G. Bühler, *Journal, Extra Number, Bombay Branch, Royal Asiatic Society*, 1877, pp. 55 ff.

This is not very far from what has actually happened to the author of the *Rājatarāṅgiṇī*, the only work hitherto discovered in India having any pretensions to be considered as a history, or at least as a chronicle of human events brought about by human means, and narrated for the most part in human ways.

Kalhana wrote in S'ake 1071-72 or A. D. 1149-51. But the period to which his narrative extends begins, according to him, from 1184 B. C., and comes down to the year A. D. 1151, or a length of over 2333 years. Indeed, he takes cognizance of a previous period of 1266 years which preceded B. C. 1184, as one during which some fifty-two princes reigned in Kashmir, but gives no account of them because he found no records about them existing in his time. Indeed, even the names of many of them are unknown. Accordingly all that he does in regard to the pre-historic period of 1266 years is to enumerate as many of the pre-historic fifty-two kings as he can, and perhaps in the order in which they were believed to have reigned, and, after enumerating such public monuments as their names were connected with as their founders or promoters, proceeds at once to his main narrative which begins with king Gonarda III. whom he places in B. C. 1184. As the pre-historic period of 1266 years is a blank on account of "no poets having recorded the deeds of the kings" who reigned during that period, or rather because the records of that period were lost, and as he is enabled to give a narrative of the subsequent period because poets have preserved its history, he pours out his thanks to the ancient members of his fraternity thus:

‘Worthy of obeisance is that indefinable virtue of good poets which is superior [in sweetness and immortality] to a stream of nectar, and whereby they preserve their own bodies* of glory as well as those of others.’

‘What men, other than poets who resemble Prajapati, and who are skilful in producing lovely things, can place the past times before the eyes of men?’†

‘If a poet can realize with his genius things which everybody cannot comprehend, what other indication is wanted that he has the divine sight?’‡

* वन्यः कोपि सुधास्यन्दास्कन्दा स सुकवेरुणः ।

येन याति यशःकायः स्वैर्यं स्वस्य परस्य च ॥

On यशःकायः, ‘body of glory,’ ‘the body known as glory,’ see *Gaṇḍavaho* 945. The expression ‘body’ is used to justify the comparison, implied here and expressed in the next verse, of poets to Brahmadeva or Prajapati who produces our bodies. सुधास्यन्दास्कन्दा, literally, ‘that attacks and defeats a stream of nectar,’ is superior to, &c. It is equivalent to सुधास्यन्दाभिभविता.

† कौन्यः कालम् अतिक्रान्तं नेतुं प्रत्यक्षतां क्षमः :

कविप्रजापतीत्यथवा रम्यनिर्माणशालिनः १. ४.

The author does not mean that in being compared to Prajapati, poets, who write about kings and their doings, make history out of nothing, but that they resemble Prajapati in giving beautiful shape to well-known facts, just as the latter creates material bodies with matter already existing in the world.

‡ न पश्येत् सर्वसंवेदान् भावान् प्रतिभया यदि ।

तद्वन् दिव्यदृष्टिर्वै किमिव ज्ञापकं कवेः १. ५.

The author means, that that which bears witness to a poet being gifted with the divine sight is that he should be able to see, not what this or that single man may see, but everything which every man sees. That is, he should be able to see or know everything, and should not have a limited vision, as other people have. And if a poet does not see everything, what other proof can he give his divine sight? None. The translation given above is not literal, but gives the sense. The poet should know what all men put together know.

‘ There is no history of fifty-two kings of Kashmir, beginning with Gonarda 1., who in the Kali-yuga, were contemporaries of the Kurus and of the sons of Kunti,* forsooth, because, in consequence of the evil deeds of those rulers of the earth, there were no poets to produce their bodies of glory’.†

‘ Obeisance to that energy, naturally great, of poets, without whose favour even those mighty kings are not remembered, by enjoying the shadow of whose tree-like arms this earth, with its oceanic girdle, used to feel safe from danger from all quarters.

‘ Even those who sat at ease with their feet on the temples of elephants, who even obtained prosperity, nay those even in whose places once dwelt young damsels fair as moons shining in the day, are not thought of even in dreams by this world, as if they never existed, though they were once the foremost on earth ! But why praise thee a hundred times, O brother, work of good poets ? Suffice it to say, that the world is blind without thee.’‡

* तत्र कीरवर्कन्तेयसमकालभवान् कलो ।

आ गोनर्दात् स्मरन्ति स्म न द्वापञ्चाशत् नृपान् ॥ १.४४

स्मरन्ति स्म, scil. जनाः, do not remember, have not records of, nothing is known of.

† तस्मिन् काले ध्रुवं तेषां कुट्टतः काश्यपीमुजाम् ।

कर्तारः कीर्तिकायस्य नाभूवन् कविबेधसः ॥ ४५ ॥

ध्रुवम्, ‘because, I should suppose,’ ‘as if on account of.’ काश्यपी is an ordinary name of the earth, so that काश्यपीमुज=पृथ्वीमुज, कीर्तिकायस्य कविबेधसः ‘makers or creators of the body by glory, in the shape of poets.’ Kalhapa does not really mean that no poets wrote about the deeds of the fifty-two kings. See *infra*, note^o page clxx.

‡ मुजतरुवनच्छायां येषां निषेव्य महौजसां

जलधिरसना मंदिन्यासीद् अस्तावकुतोभया ।

Of Kalhana's regard for facts and for the impartial chronicler of facts, the following will give an idea :

‘ That virtuous poet alone is worthy of praise who, free from love or hatred, ever restricts his language to the exposition of facts.’*

What his materials were for the narrative, extending over 2383 years, and what he thought of them, and what value he attached to them, will appear from the following verses in his introduction :

‘ The oldest extensive works, containing the royal chronicles, have been lost in consequence of the work of Suvrata, who condensed them in his narrative in order that their contents might be easily remembered.

‘ Suvrata's poem, though it has acquired fame, is not easily understood, being difficult, owing to a pedantic show of learning.

‘ Owing to some strange want of attention there is not a single part of Kshemendra's ‘ *Chronicle of Kings*,’ that is free from mistakes, though it possesses the merit of poetry.’†

स्मृतिमपि न ते यान्ति क्षमाया विना यदनुग्रहं

प्रकृतिमहते कुर्मस्तस्मै नमः कविकर्मणे ॥

येष्व्यासश्चिभकुम्भशायितपदा येषि श्रियं लेभिरे

येषामप्यवसन् पुरा युवतयो गेहेष्वहश्चन्द्रिकाः ।

तांल्लोकौयस् अत्रैति लोकतिलकान् स्वमेत्यजातानिव

भ्रातः सत्काविकृत्य किं स्तुतिशतैरर्थं जरन् त्वां विना ॥ १. ४५, ४६.

* आध्यः स पव गुणवान् रागद्वेषबाहिष्कृतः ।

भूतार्थकथने यस्य स्वेयस्त्वेव सरस्वती ॥ १. ७.

This gives as good a definition of an honest chronicler as we could wish for, even in our own age of historical accuracy.

† विस्तीर्णाः प्रथमे ग्रन्थाः स्मृत्यै संक्षिप्तो वचः ।

सुव्रतस्य प्रवन्धेन छिन्ना राजकथाश्रयाः ॥ १. ११.

या प्रथाम् अगमन्तीति सापि वाच्यप्रकाशने ।

पाठवं दुष्टद्वेषतन्त्रा सुव्रतभारती ॥ १. १२.

But his claim to be heard he bases upon the two facts, viz., *first*, that he examined and compared a large number of works on the ancient history of Kashmir, and *second*, that he used inscriptions of former kings, genealogical tables, and works forming memoirs of famous persons :

‘ I have examined eleven works of former scholars ‘ which contain the chronicles* of the kings, as well ‘ as the doctrine of the sage Nīla (*i. e.* the *Nīlapurāṇa*).

‘ The edicts issued at the coronation of former kings, ‘ inscriptions on ancient objects with which those ‘ kings were connected, laudatory scrolls containing ‘ genealogical lists, and memoirs of renowned person- ‘ ages having been examined, I have removed all ‘ trouble caused by errors.’†

केनाप्यनवधानेन कविकर्मणि सरयपि ।

अशोपि नास्ति निर्दाषः क्षेमेन्द्रस्य नृपावलौ ॥ १. १३.

दुष्टवैदुष्यतीवा ‘hard on account of bad learning’.

* दृग्गोचरं पूर्वसुरिग्रन्था राजकथाश्रयाः ।

मम त्वेकादश गता मर्त नीलमुनेरपि ॥ १. १४

As to the character of those previous chronicles, see further on, translation of śloka 9.

† दृष्ट्वैव पूर्वभूमर्तप्रतिष्ठावस्तुशासनैः ।

प्रशस्तिपट्टैः शास्त्रैश्च शान्तोऽशेषभ्रमकुमः ॥ १. १५. ॥

पूर्वभूमर्तप्रतिष्ठावस्तुशासनैः *i. e.*, पूर्वभूमर्तुणां संबन्धिन्यः प्रतिष्ठाः अभिषेकास्तासु तत्तत्कालेषु कृतानि शासनानि तथैव पूर्वभूमर्तुणां संबन्धीनि तत्तद्ब्राम्हणकाराणि वस्तुशासनानि देवालयमठादिषु सेतुधर्मशालादिषु अतिपरंथादिशस्त्रेषु च वर्तमानानि तैः । When kings are installed and crowned, edicts are issued for the purpose of announcing the fact, or for remitting certain taxes and imposts, or for stopping certain practices, such as the slaughter of animals for sacrifice or food, or for declaring certain rules of policy which the king crowned will follow, or granting lands and allowances to temples, monasteries, or to individuals. These would be called प्रतिष्ठाशासनानि.

As for the fifty-two kings who reigned before Go-
narda III. the author has told us what his sources
of information were in the following verses:

Besides these there are others, such as those inscribed on temples and
other public buildings erected during their reigns as by them or by
private individuals, on copper-plate grants made by them at other
times than that of their coronation, on stone, wooden, and metallic
pieces of household furniture, such as ornamental plates and salvers,
on which the makers or donors, especially if patronized by or con-
nected with the court of the king, have inscriptions engraved
containing the name of the king and possibly those of one or two
of his ancestors, his date, &c. These are the inscriptions which
Kalhana refers to as पूर्वभूतवस्तुशासनान्.

शशतिपट्टः. A paṭṭa is a piece of cloth to paint a picture upon, also
on which the names and deeds of one's ancestors are eulogistically
described. As the astrologer (ज्योतिर्विद्) has his scroll containing
events of the past and of the future year, which he reads in every
family and in every temple on the new year's day (Chaitra : udi 1),
so the Chârapa or Bhâṭa, or court bard, has his scroll of the king's
ancestors, in which their names, their great and valorous deeds, their
renowned virtues and their victories, are poeticaly described. The
scrolls are sometimes read by the bard to the family circle and their
friends on certain household occasions such as the Ś'rad̥dha,
marriages, &c. These are, what the author calls शशतिपट्टः, a term
which subsequently came to be applied to short poetical or prose
works, even when written on paper instead of on scrolls of cloth,
and even when they were incorporated in long inscriptions engraved
on stone slabs. The latter are also, perhaps, included in the signi-
fication here of the term. The practice of court or hereditary or
professional bards reading to their masters or patrons the eulogistic
accounts of their forefathers contained in their books and written
by their (the bards') ancestors from generation to generation on
festive occasions, is still in vogue in western India. These poets are
technically called *Vahivanchās* that is to say, readers of *vahis* or
manuscript books.

शास्त्र. This has been supposed to be a difficult expression. Lassen
"takes it to mean books on law, *Dharmasāstras*;" while Professor
Bühler says: "The *S'āstras*, the works on the various sciences, or, to
use a "short expression, the *Manuscripts* of Sanskrit books, which in

‘ Out of the fifty-two kings of whom there is no history on account of the loss of the chronicles, four, viz. those beginning with Gonarda I., have been obtained from the *Nilamata* (i. e. *Nilapurāṇa*).’*

“ Kashmir mostly give at the end some information regarding “the author, together with the date.” *Hiouen-Thsang*, when speaking of Buddhistic literature, especially in connection with the synods held by Kanishka and Asoka, uses the word somewhat freely, as *abhidharma-Sūtra* &c. pretty much in the way we may use *siddhānta*, or *nibandha*. See *Hiouen-Thsang*, *passim*. But it is certain that Kalhana uses the term neither in the sense indicated by Lassen, nor that suggested by Professor Bühler, nor that in which it is found used in *Hiouen-Thsang*. His sense of the term must be as definite as that of *Sāsana* and *Praśastipatṭa*, and the word as a name must refer to a particular class of literature, and so it does. It means *memoirs of renowned personages*, or biographical works, historical sketches of the lives of famous persons, which we usually call *charitas*. In this definite sense the word is actually used by Jain writers. Thus the *Prabhāvaka-charita*, at the close of the memoir of Vṛiddhavādī and Siddhasena, says,

इत्थं पुराणकविनिमित्तशालमध्याद्
आकर्ण्य किंचिद् उभयोरनयोश्चरित्रम् ।
श्रीसिद्धवादि कविवासवंसिद्धसेन-
वादीन्द्रयोरुदितम् अस्तु भिये मुदे च ॥ VIII. 79

See also the last couplet of the *Prabandha-kośa* copied in the footnote at page cxxxvi. Also page clii, footnote*.

* द्वापद्वाशतम् अष्टायध्रंशाद् यान् नास्मरन् नृपान् ।
तेभ्यो नीलमताद् दृष्टं गोनर्दादिचतुष्टयम् ॥ १. १६

It appears from this that in Kalhana's time the tradition was current, that records of the prehistoric fifty-two kings had once existed, but that they had been lost. When in stanza 45 the author says, that no poets had celebrated the doings of those kings, he is not apparently to be understood literally, as is shown by the particle *युवम्*, ‘as if.’ In the following lines also the poet repeats that the records had been lost, not that they never existed :

आम्नायमह्मविनष्टनामकुल्यास्ततः परम् ।
पञ्चविंशन्महीपाला मया विस्मृतिसगरे । १. ८३.

‘ Formerly the great Brahman ascetic* Helarāja composed a chronicle of kings, containing twelve thousand couplets: Padinamihira having examined that work gave, in his own book, the eight kings beginning with Lava and preceding As’oka.’

‘ Further, the five kings among whom As’oka is the first, S’ri-Chhavillākara has declared, are out of the fifty-two. For here is his s’loka:†

‘ The five kings from As’oka to Abhimanyu, who have been mentioned, have been taken by the ancients out of the fifty-two and not out of any other list.’

If so many previous scholars had already written on the subject of the ancient and modern kings of Kash-

* बद्धा द्वादशभिर्ग्रन्थसहस्रैः पार्थिवावलिः ।

प्राङ् महाव्रतिना येन हेलाराजद्विजन्मना ॥ १. १७

तन्मते पञ्चमिहिरो दृष्ट्वाशोकादिपूर्वगान् ।

अष्टौ लवादीन् नृपतीन् स्वास्मिन् ग्रन्थे न्यदर्शयत् ॥ १. १८ ॥

On महाव्रतिना हेलाराजद्विजन्मना, see Professor G. Bühler, *loc. cit.*, p. lxix.

† येऽप्यशोकादयः पञ्च श्रीच्छविलाकरोऽब्रवीत् ।

तान् द्वापञ्चाशतो मध्यात् शोकस्तस्य तथा ह्ययम् ॥ १९

आशोकाद् आभिमन्योर्ये प्रोक्ताः पञ्च महीभुजः ।

ते द्वापञ्चाशतो मध्यादेव लब्धाः पुरातनैः ॥ २० ॥

Do these lines not warrant a suspicion that, like some of us Kalhana would have desired to place within the historical period two or three of those kings whom we call historical—Asoka, Jalaukas, Dāmodara, Kanishka (with Hushka and Jushka), and Abhimanyu—and whom Kalhana also seems to have regarded in the same light, because he places them immediately before the historical period, but that he placed them before the historical period on the authority quoted, of S’ri-Chhavillākara? If so, it is not Kalhana, but his predecessors who are responsible for assigning to a period before Gonnarda III., the king of whom alone we know anything from independent sources.

‡ So I would propose to read instead of अशोकाद् अभि.°

mir, what, it might be asked, was the object of the author in undertaking the task of writing the *Rājatarāṅgiṇī*? The answer which Kalhaṇa gives is, that there was no one continuous and complete chronicle of the whole period from the time of Gonarda III up to his own; that the different works which already existed related to different parts of the period, and so far as they treated of the same kings, they differed in their narratives, that some of them were wrong, others not very intelligible or clear; that people did not care to read all the works to get an idea of the whole period; that he wished to point out the moral of many of the events which filled that period; and that *he* undertakes the work of compiling a general history of the whole period, because the subject was lying neglected in every respect and by everybody. Kalhaṇa observes: ' [when kings are overbearing] in the prosperity of ' their times and their territories, or [when they are ' grieved] at the adversity of the same, this [*Rājatarāṅgiṇī*] which contains soothing narratives which ' are so many medicines, will be useful [as furnishing ' those medicines] to those kings.'*

* Here the author proceeds to explain the object or use of writing his book. First, to whom will the book be useful? He answers:

इयं नृपाणाम् उद्भासे ह्यम वा देशकालयोः ।

मैषज्यभूतसंवादिकथायुक्तोपयुज्यते ॥२१॥

Literally in the prosperity or adversity of place and time, this [*Rājatarāṅgiṇī*], which possesses soothing narratives that are like so many medicines, will be useful to kings.' Construe: देशकालयोः उद्भासे ह्यसे वा सति इयं राजतरङ्गिणी मैषज्यभूतसंवादिकथायुक्ता स्ती नृपाणाम् उपयुज्यते Perhaps संवाद would have been a better reading in place of संवादि. By देशकालयोः उद्भासे ह्यसे वा the poet means the gloriousness of their kingdoms and the prosperity of their administrations.' देशकालौ may not

' Or* even apart from that [use], what wise man does not delight in such a composition, which contains endless transactions of ancient times ?'

' Bearing† in mind the life, short, as a momentary flash, of created beings; let the predominance in this work be observed of the sentiment of disgust with the flitting and momentary things of this world.'

' Therefore, let this *Rajataranṅinī* (lit. *River of Kings*), which is beautiful with a vivid spring of *rasa* (sentiment), be imbibed with your ears which are like mothers of pearls.'‡

The nature of Kalhana's use of the authorities consulted by him, and the merit he claims for himself is set forth modestly in the following verses :

be inaptly paraphrased by राट्, and the whole phrase illustrated by the following verse in the VIIIth *Turaṅga* :

मायाप्रयोगान् अन्योन्यम् उद्दिश्य स्पृशतां द्वयाः ।
क्षणेक्षणेऽपजड् राट् शानोष्ठासविलोभताम् ॥२८८॥

* This claims a large sphere of usefulness for the book, viz., the interest which all readers take in ancient history. The poet's words are
सैकान्तपाक्तानामन्तरावहारः सुचेतसः ।

कस्वेदृशो न संदर्भो यदि वा हृदयंगमः ॥२२॥

† The purport of the couplet is to describe the nature of the prevailing sentiment (रस) that will characterise his poem. The vanity of human greatness, the flitting nature of all earthly honours and the consequent disgust created by the reading of stories connected with them, form the moral which the poet wishes to point out in his book. The words are :

क्षयभङ्गिनि जन्तूनां स्फुरिते परिचिन्तिते ।
मूर्धाभिषेकः शान्तस्य रसस्यात्र विचार्यताम् ॥२३॥

‡ तद् अनन्दरसस्वन्दुस्तरैर्बन्धिष्यताम् ।
श्रोत्रशुक्तिपुटेः स्पष्टसङ्गराजतरङ्गिणी ॥२४॥

‘ Although I narrate again the subject-matter of
‘ chronicles which others have written, the virtuous
‘ ought not to turn their faces from me without hear-
‘ ing my reasons.’*

‘ What genius can be exhibited when men of modern
‘ times compile in their own books accounts given by
‘ those who died after composing each the history of
‘ those kings whose contemporary he was? Hence in
‘ this narrative of past facts—a subject which is neg-
‘ lected in every respect—my endeavour is simply to
‘ compile.’ †

Nor is the mention of inscriptions and scrolls or
laudatory genealogical lists in his introduction the
only reference to those authorities. He often mentions
them in the body of his narrative as authorities for
certain statements which he makes. For example, in
I. 349. describing the character of king Gopāditya, he

* पूर्वैर्बद्धं कथावस्तु मयि भूयो निबध्नाति ।
प्रयोजनम् अनाकर्ण्य वैमुख्यं नोचितं सताम् ॥८॥

† दृष्टं दृष्टं नृपोदन्तं बद्धा प्रमथम् ईयुषाम् ।

अर्वाकालभवेवार्ता यत् प्रबन्धेषु पूर्यते ॥९॥

दाक्ष्यं कियद् इदं ? तस्माद् असिन् भूतार्थवर्णने ।

सर्वप्रकारस्खलिते योजनाय समीक्ष्यतः ॥१०॥

पूर्यते, ‘ is compiled,’ ‘ is transferred so as to fill the book.’ Observe
that the author speaks here of the previous chronicles as having been
written by contemporary writers, and that he calls himself modern
in comparison with them, which shows that, in his opinion at all
events, the former chronicles were besides being ancient, works
written by authors who narrated contemporary events. दाक्ष्यं कियद् the
poet means that no great genius or ability is required for a mere
compiler like himself. सर्वप्रकारस्खलिते ‘that has fallen in every way,’
that is ‘which has been allowed to drop or lie neglected in every
respect.’

योजनाय, ‘ to put together,’ ‘ compile.’

says that he reigned for sixty years,* 'he who did not allow the slaughter of animals except for sacrifices, and whom the laudatory scrolls of genealogical lists describe as having enjoyed fame as the most excellent of kings.'

The whole narrative bristles with the names of towns, cities and villages mentioned as having been built by most of the kings after whom they were named, and of temples, Buddhistic monasteries, stūpas, convents, rest-houses, guest-houses, bridges, palaces and other public works erected by the kings, their wives, mothers, brothers, and their ministers or dependents, most of which were extant in the time of the author. There must have been many records connected with them, which Kalhana doubtless used as materials to check his other materials in fixing the dates of the kings, the durations of their reigns, or their places in the list.

Another remarkable feature of the work is the names of a great many authors and poets who flourished or found patronage in Kashmir, and who are mentioned both in connection with the reigns of the kings who patronized them, and in connection with the works they wrote. It is not disputed, that a large number of the literary productions of those authors existed in the time of Kalhana, though they have disappeared since. Some of them must have furnished the material for the *Rājataranginī*, or authority for the dates and other incidents given by its author.

* उत्तमो, लोकपालोऽयम् इति लक्ष्म प्रशस्तिषु ।

यः प्राप्तवान् विना यत् चक्षते न पशुक्षयम् ॥३५६॥

- (8) Indradevī, another queen, built a vihāra called Indrabhuvana and a stūpa having four halls.
- (9) Khādanā, Masmā and other queens built other vihāras, and called them after their respective names.
- 29 Pravarasena, *alias* Tunjīna *alias* S'reshṭhasena.
- (1) built the temple of Pravares'vara, furnished with a group of images of the divine mothers.
- (2) consecrated various temples and laid foundations in the old capital.
- (3) allotted to the shrine of Pravares'a the territory of Trigarta.
- 30 Hiranya and Toramāna.
- (1) Toramāna struck dīnāras in his own name.
- 31 Mātrigupta.
- (1) prohibited slaughter of animals throughout the kingdom during his reign.
- (2) patronized the poet Menṭha, the author of *Hayagrīvavadha*.
- (3) built and dedicated a temple to Madhusūdana (Vishṇu), and called it

Mâtriguptasvâmi, the villages granted to which were afterwards (A. D. 814-863) given by Mamma (IV. 702) to the family of his father-in-law.

- 32 Pravarasena II.
- (1) built the temple of Jayasvâmi in his new city.
 - (2) built the first bridge of boats across the Vitastâ or Jhelum.
 - (3) built a city, which he named Pravarasena-pura, on the site of the village of S'âritaka, and established five goddesses, viz., S'risadbhâvas'ri and others. The city stood only on the south of the Vitastâ.
 - (4) Jayendra, the maternal uncle of the king, built the Jayendra-vihâra and the Bṛihad-buddhavihâra.
 - (5) his minister Morâka built the vihâra called Morâkabhavana.
 - (6) the shrines of Vardhamâna and Vis'vakarmâ

(consecrated by him ?)
were the beauties of his
city (read सोमनौ for सोमयो
in III. 359. M. Troy
er's emendation is wild)

(7) the king richly en-
dowed every temple in
his city.

33 Yudhishthira

(1) his ministers Sarva-
ratna, Jaya, and Skan-
dhagupta built vihâras
and chaityas.

(2) Vajrendra, the son of
Jayendra, was also his
minister, and built the
town of Bhavach-
chheda.

(3) Kumârasena and
others also were his
ministers.

34 Narendrâditya.

(1) built a temple called
Narendrasvâmt.

(2) Vajra and Kanaka, the
sons of Jayendra, were
his ministers.

(3) built an edifice or
library for the custody
of manuscripts and call-
ed it after himself (निजम्
III. 387).

35 Râpâditya *alias* Tunjîna

(1) built two excellent edi-
fices called after himself
and after his queen Ra-
pârambhâ, to receive two

Lingams; but established Hari in one and Hara in the other.

- (2) built the temple of Raṇes'vara, dedicated to S'iva. Brahmā, a siddha, performed the consecration at the instance of the queen (read तया देव्या III. 4⁵⁸), and established an image called Brahmasattama in his honour.
- (3) consecrated the shrines of Raṇasvāmī and Raṇārambhādeva (? or Rambhādeva), and built the maṭha of the Pās'upatas on the top of the Pradyumna mountain.
- (4) built a hospital for the sick.
- (5) consecrated a shrine of the goddess Senāmukhī.
- (6) consecrated a shrine of Raṇapurāsvāmī, dedicated to the sun, in the town of Siṃharotsikā.
- (7) Amṛitaprabhā, another of his queens, consecrated the god Amṛi-

tes'vara to the right side of Ranes'a.

- (8) the same queen, Amritaprabhâ, placed an image of Buddha in the vihâra built by her namesake, the queen of Meghavâhana. (M. Troyer's translation, "Binnâ, queen of king Meghavâhana," is characteristic of his work).

36 Vikramâditya..... (1) his ministers were Brahmâ and Galûna.

- (2) the minister Brahmâ built the maṭha called Brahmamāṭha.

- (3) Ratnâvalī, the wife of Galûna, built a vihâra.

37 Bâlâditya..... (1) conquered Vaṅkâlâ and established therein a colony called Kâlambya for the residence of Kashmirians.

- (2) made the agrahâra of Bhedaṛa in the territory of Madava.

- (3) his queen Bimbâ (read बिम्बा with M. Troyer) consecrated a shrine of S'iva called Bimb'es'vara.

- (4) Khankha, S'atrughna and Málava, brothers, who were his ministers, built mathas and temples, and also a bridge.

From the above analysis it will be seen, that out of the seventeen kings, whose names are preserved and who belong to what I call the non-historic period, the names of no less than thirteen were connected with foundations, endowments, grants and other monuments, many of which Kalhana must have seen, and of others of which he must have read accounts then extant. In the historic period treated in the first three *Taraṅgas*, out of the thirty-seven kings no less than twenty-three had left numerous monuments, grants and similar evidences of their time, their administration, and their liberality. The writings connected with the latter must have helped Kalhana to fix the order and the dates and the durations of the reigns of a great number of them. Of course it is possible that like *Romulus* from *Rome*, some of the kings, especially among the earlier ones, may have been imagined from the monuments, the real origin of these being forgotten. But looking to the nature of the monuments and the probability of copper-plate and other grants having existed, that theory cannot eliminate many of the kings.

One large class of miscellaneous inscriptions to which the author refers, besides those on foundation stones, consecration pillars, &c., is that of short inscriptions on objects of household furniture, coins, arms, copper-plates of grants of lands and allowances and similar things (*pūrvabhāṭhartri. vastus'āsanāni*).

It is well known that old copper and brass vessels, swords, daggers, and other arms have inscriptions, containing the names of kings and their ancestors. These must, doubtless, have been used for the purpose of setting at rest some doubts which had been raised in his mind by the conflicting accounts found in the books consulted by him.

Besides the historical works written by contemporary chroniclers, which Kalhana mentions and refers to, it is reasonable to suppose that he must have read legendary stories like those of Guṇādhya, connected with ancient celebrities and with many of the sacred places in Kashmir, so many of which appear to have been mentioned in the older chronicles of the Kashmirian kings.

Though, however, there is no reason to suppose that Kalhana's materials were not ample, and though the chronicles he used were written by contemporary authors—a fact which deserves the highest consideration—it must not be forgotten that he writes in verse and as a poet, and is liable to the defects which usually attend compositions in verse on a matter-of-fact subject. Though simple facts can be made the subject of poetry, all facts are not fit to be expressed in poetry, and a writer of verse is often apt to colour his narrative when it is likely to be otherwise dull, by the addition or omission of certain particulars. This has, doubtless, happened in the *Rājataranginī* as it might have happened in any similar poetical work, or even in a prose work which treated of history from such an ancient date as B.C. 1184.

There appears good reason to believe, however, that

Kalhana's materials, though many of them written by eye-witnesses themselves, were of a highly coloured poetical character and that much of his own poetry is probably due to them. He must have given many incidents just as he found them in older works. We may observe, however, to his credit, that though he gives such incidents, even when of a miraculous nature, he often feels, and does not hesitate to tell us that he feels ashamed in narrating them in such a book as his *Rājatarāṅgiṇī*. We may instance the reign of Meghavāhana A. D. 24 to 58, that is described as full of righteousness and of tenderness for the life of all creatures. That king prohibited the taking of life in his kingdom, and even led an expedition into Ceylon, in order to put down by force the slaughter of animals for any purpose whatsoever. He succeeded and returned to Kashmir. A Brahman brought to him one day the dead body of his only son, and declared that the goddess Durgā had killed him with fever, because that she had not been given a victim, though she had asked for one. The king determined to offer himself as a sacrifice to the goddess, in order to induce her to restore the Brahman's son to life. Durgā appeared before him, however, in the night and prevented him from sacrificing himself, and at once restored the dead son of the Brahman to life again. 'Relating this and similar deeds of the king, though he belongs to modern times, deeds which are considered possible among ignorant people only, we feel ashamed.'* Again referring to the various accounts of the manner in which

* इत्याद्ययतनस्यापि चरितं तस्य भूपतेः ।
पृथग्जनेषु संभाव्यं वर्णयन्तस्त्रयामहे ॥ ३.९४ ॥

king Lalitāditya must have met with his death, Kalhana says, 'as one reads that this king performed 'very miraculous deeds, so one reads that his death 'also was very miraculous.* We might also refer to the author's remark on the older accounts of the cruelties of king Mihirakula, whom previous writers had represented as having killed three crores of people because he found so many women failing to prove their chastity. Kalhana remarks: 'this is what is well believed, in the opinion of others. In truth, 'however, it is impossible. Of course the slaughter of 'people by him was very great, even if those cases 'alone were considered where he killed for good 'reasons.†

The *Rājataranginī*, we must recollect, was written in A. D. 1149-51, and almost touches at its beginning that mythical period, in which the war of the *Mahābhārata* is believed to have occurred. If Kalhana had begun his narrative from that king, Gonarda I., who was a contemporary of the Pāṇḍavas and the Kauravas, his work, at least in its earlier parts, would have deserved no better credit, as a historical chronicle, than the *Mahābhārata* or the *Purāṇas*. But of a period of 1266 years from the time of the war of the *Mahābhārata* he says nothing, except that he gives the names of seventeen out of fifty-two kings who are believed to have reigned during that period. Of the rest, he says, even the names are forgotten. Many of

* अत्यद्भुतानि कृत्यानि श्रुतान्यस्य यथा किं ।

विपश्चिराणि भूमर्तुस्तथैवात्यद्भुता श्रुता ॥ ४.३७० ॥

† कोटिद्वयं नरपतिः कुड्दस्तेनागसा ततः ।

सपतिभ्रातृपुत्राणाम् अवधीत् कुलवोषिताम् ॥

इयं चान्यमते ख्यातिः प्रथमे तुल्यतः पुनः ।

अथवा सानिमित्तापि प्राणिहिंसा गरीयसी ॥ १.३२७,२८ ॥

those named are, doubtless, and some we know to have been, historical personages, such as As'oka, Hushka, Jushka, and Kanishka. Besides naming the seventeen kings of this period, the author narrates such details of some of them as tradition had preserved and as was borne testimony to by some very ancient monuments still extant in his time. But no dates or periods of reigns are given of any of them. His predecessors had recorded the dates and events of the reigns of kings beginning with Gonarda III., and Kalhana has, apparently on the authority of previous historians, commenced his own chronicle proper from the accession of that king. From B. C. 1184 to A. D. 1151 is, however, too long a period for accurate record to have been preserved thereof. Accordingly, while the history of the later parts of the period, say of the part which begins with Durlabhavardhana *alias* Prajñaditya, the first of a dynasty called the Nāgas, appears to be reliable as to main facts and the durations of reigns of the forty-eight kings who reigned up to the time of Kalhana, the period previous to Durlabhavardhana is—even besides the impossibility of Raṇāditya—often marked by statements as to length of reigns and to events, which are not free from suspicion. The periods assigned to the twenty-one kings who reigned from 1184 to 169 B. C., for a period of one thousand and fourteen years, nine months and nine days, are too long to be reliable, giving an average of a little over forty-eight years, to each king. Besides, the numbers of years of reigns are too round to rightly demand credence at our hands as to the accuracy of most of them. Gonarda III may have reigned 1184 B. C., and for

thirty-five years. Both his date and the duration of his reign are probably correct, because all accounts appear to have begun the chronicles of Kashmir from that* king, so that they must have preserved them by an unbroken tradition. Nay, it is even probable that from Gonarda III up to Pratāpāditya of the Vikramāditya dynasty, the period given may be quite correct, having been based upon previous contemporary records, inscriptions, and other authorities which Kalhana had before him. But what is also highly probable is that some mistake has occurred as to the number of kings who reigned during that period of one thousand and fourteen odd years. All the kings given are historical, but they could not be all the kings that reigned during that long period. Probably some of those fifty-two kings whose names have been lost and some among those whose names have been preserved, have to be brought on to the list; but besides this being a mere guess, it may be added that, unless undoubted evidence is obtained to justify the breaking up of the list in favour of any of those kings, all we can do is to doubt the accuracy of the list in its details, and leave it undisturbed for the present.

In the second group (from 22 to 27) six kings reign for one hundred and ninety-two years or a little more than thirty-eight years each on an average. As the average is taken from a very small number of kings, the lengths of reigns may not be very unlikely, but the taint of suspicion still seems to hover over the list. The same remark about suspicion may not be made as

* प्रायस्तृतीयगोनर्दाद् आरभ्य गुरदां तदा ।

इह सप्तै गते त्रिंशदधिकं च शतत्रयम् ॥ १.५३ ॥

to the nature of the third group of ten kings (28-37); for there nine kings reign over a period of two hundred and seventy-two odd years, or just thirty years each king on an average. But then the group contains one king who is put down for the extraordinary period of three centuries ! This period, from A. D. 217 to 517, is obviously one of which no records were forthcoming, and Kalhana's predecessors had only recorded the name of one king during it. The period was perhaps one during which Kashmir was subject to foreign rule, and no king ruled in that country. No records were, therefore, kept, and so none were forthcoming. Otherwise it is difficult to say why Kalhana should have given the period as practically a blank in his narrative. We, accustomed as we are to the care with which he sifts his authorities, and averse as he is to put faith in miracles, can hardly suppose that he arranged artificially the reigns of the list up to the predecessor of Raṇāditya, in order to come into harmony with the historical dates of his successors, or that for love of the miraculous he assigned to that king a period of three hundred years. The names in the group are all historical, and there is nothing in the narrative to excite suspicions about the events, which from this part of the chronicle forward begin to be more and more detailed.

But when we come to the fourth group, from 38 to 54, the list seems to improve in every respect. The lengths of reigns are moderate and quite probable; and what is of the utmost importance is, that towards the end of the group, Kalhana begins to give, along with the durations of reigns, the *dates* in the Laukika era of the Brihaspati cycle of the accession and death of

each king. Not only this, but the dates are often given henceforward of some of the important events in the administration of several of the kings, and this system he continues to the end of his narrative. Without doubt Kalhana's materials became more plentiful, more detailed, and more thoroughly historical from the beginning of the Karkotaka or Nāga dynasty, which came into power in A. D. 596. From this date to A. D. 1151, where the narrative leaves us, the date and general nature of the chronicle seems to be as reliable as can be expected under the circumstances.

My humble estimate, accordingly, of the value of the *Rājatarānginī* as a historical chronicle is, that it is fairly reliable upto the end of the Gonarda dynasty, or end of the reign of Balāditya, A. D. 596, and is as accurate as we have a right to expect from the commencement of the Karkotaka dynasty up to the year 1151 A. D., a period of some 555 years. Upto the end of the Gonardas, whatever its defects are, they are patent, and Kalhana has made no endeavour to conceal them by any subtle means as he might easily have done if he had intended to do so. I do not believe there is any evidence to show, that the date of Gonarda III. is placed too early, but it is likely that some kings have been lost to history even during the time that elapsed between that king and Durlabhavardhana. But it does not appear that Kalhana took, as he is alleged to have done,* any liberty with the lengths of reigns or dates of kings with whose administrations he dealt. Everything he

* "To me 'only a story' carries more weight than history made 'on purpose, such as we know Kalhana's history to have been.'"
Professor Max Müller, *India: What can it teach us?* page 356.

says, and everything that independent evidence has taught us, shows that his mistakes and defects—confined to the first three groups—are the mistakes and defects of his predecessors, the writers of previous chronicles and summaries. Greater mistakes and defects may be shown undeniably hereafter in those groups, and may perhaps be corrected. But nothing has hitherto been adduced which shows that Kalhana shortened or lengthened the years of a single king simply to suit a system of dates which he had adopted, not because it was correct, but because it was convenient or conventional. I make this statement because he has actually been charged with having done so, and having purposely done so, and, indeed, to have written his *Rājatarāṅgiṇī* for the purpose of enabling any of his readers also to do the same. As the charge has been preferred by one for whose opinions I have the highest and sincerest respect, it is not without the greatest hesitation and reluctance that I have here ventured to suggest that there are no facts to support the charge. Professor Bühler says* :—

“ As regards the use of the contents of the *Rājatarāṅgiṇī* for the history of Kashmir and of India a great deal remains to be done for the earlier portion, up to the beginning of the Karkota dynasty. Kalhana's chronology of the Gonardiya dynasties is, as Professor Wilson, Professor Lassen, and General Cunningham have pointed out, valueless. An author who connects the history of his country with the imaginary date of

* See *Bombay Branch, Royal Asiatic Society's Journal, Extra Number, 1877* (Vol. XII.), in which his excellent paper on Kashmir MSS. is given, pp. 58, 59.

“ a legendary event, like the coronation of Yudhishtira, and boasts that his narrative resembles a medicine, and is useful for increasing and diminishing the (*statements of previous writers regarding*) kings, place, and time, must always be sharply controlled, and deserves no credit whatever in those portions of his work where his narrative shows any suspicious figures or facts.”

The translation given at page clxxii above of Kalhana's S'loka I., 21, will have shown that his meaning is very different, and he does not boast that his work is useful for lengthening or shortening the periods of the Kashmirian kings or the statements about their times or territories, but only that it will be useful in furnishing a medicine in the shape of much consolatory and instructive matter—events and sayings—to cure any kings who shall hereafter suffer from the disease of the pride and arrogance of prosperity, or the disease of grief at the loss of territory or the adversity of their times. If the insolence of success and prosperity should make them overbearing, the end of Nara I. *alias* Kinnara, of Mihirakula, or of Yudhishtira the Blind, will teach them a lesson. If they are depressed with grief at the loss of territory or by the adversity of their subjects, wisdom, hope and consolation will be afforded by the story of the restoration of the Gonardas in the person of Meghavahana or of Pravarasena II. (who succeeded to the heritage of his father after Matrīgupta), or by the story of Jajja and Jayāpīda, or by the story of the famine brought on by snow-storms in the time of Tunjina, the son of Jalaukas.* I have shown my transla-

* Also see I., 187-90, to which the author might refer for the purpose of showing what rewards await virtuous kings.

tion to several native scholars, and I am assured that no other sense is possible. I lay stress upon the proper meaning of the couplet being understood, not because I wish to prove—what nobody can prove—that Kalhana in no case misused his materials but because if the couplet is misinterpreted as proposed, it will throw discredit upon the whole of whatever of the historical there is in the *Rājatarāṅgiṇī*. Already such an eminent scholar as Prof. Max Müller,* has adopted the translation of my honoured friend Dr. Bühler, and endorsed the view that Kalhana's ideas of history are shown by that couplet, viz., that he could write an elaborate poem of more than eight thousand couplets, in order that scholars might afterwards lengthen or shorten the statements of Kashmirian chroniclers regarding kings, place and time, just as it might please them or as they might find it necessary.

Among the speculations of M. Troyer† about the *Rājatarāṅgiṇī* one is that Chapters VII. and VIII. are not the production of Kalhana. Dr. Bühler has satisfactorily disposed of the view of M. Troyer, but he admits the correctness of a statement made by the latter that Kalhana, who brings his narrative down to the cycle year 25 or S'aka 1072, mentions in the eighth chapter events which took place eight years later, or in the cycle year 33. This fact, if shown to be correct, would go directly to establish two things: first, that Kalhana, though he brought down his narrative to the end of the Laukika or cycle year 25, was really writing his eighth *Tarāṅga* in the year 33, and second, that he

* *India: What can it teach us?* page 359.

† See *supra*, page. cxii, footnote †.

introduced an anachronism into his work by anticipating in the year 25 events which did not take place until eight years after that year. The first of these conclusions would go to show that he did not write the history of Jayasinha's reign for the eight years from 26 to 33, which would be unaccountable and inconsistent with Kalhana's language; the second would vitiate the value of his history as a reliable chronicle even of his own time. Professor Bühler meets the charge, which, as I have said, he admits, by saying that Kalhana did not finish his work till the cycle year 33. But this would not remove the fault of anachronism, and that is a fault of the greatest significance, because Kalhana was writing then of his own times. Now there appears available another and less objectionable way of meeting the allegation of M. Troyer. It is this: Kalhana does *not* mention in his VIIIth book any events which took place in the cycle year 33 or eight years after the year about the history of which he writes towards the close of that *Taraṅga*. There is no real foundation for M. Troyer's statement, which I find is based on a mistake made by him, owing to his having misinterpreted the following couplet:

स एवमेकविंशेऽब्दे ज्येष्ठस्य दशमेऽह्नि ।

त्रयविंशद्वर्षदेश्यः समग्रयत भूयुजा ॥ VIII., 3280.

'In this manner he, when nearly thirty-three years of age, was taken by the king* on the 10th day of the

* M. Troyer's translation is: "I fut accueilli par le roi dans sa vingt " et unième année, le dixième jour du mois Djâichta (mai-juin), l'an "trente-trois du pays." The mistake is that the expression त्रयविंशद्वर्षदेश्यः has been translated by "the thirty-third year of the country." It is needless to prove that this is wrong. Conf. ईषदसमाप्ते कल्पदेश्यदेशीयरः Pān. II. 3. 67.

'month of Jyeshtha in the year 21.' This refers to the taking of Bhoja, son of Sulhana, by order of king Jayasimha, an event which Kalhana distinctly says took place in cycle year 21, when Bhoja was nearly thirty-three years old, and not in cycle year 33 or eight years after the date to which he brings down his narrative. I have already shown that the author finished composing his eight *Tarangas* of the *Rajatarangini* in Laukika or cycle year 25 or just at the close of S'aka 1072 or in the early part of A. D. 1151, i.e., two years after he began it in the early part of Laukika year 24.

I have already said that the pre-Karkotaka part of the history in the *Rajatarangini* is not in some parts quite reliable, being marked by a good many inadmissible periods of reigns and by improbable and miraculous events. That does not prove that the whole of the period before A. D. 596 is fabulous or even suspicious. Far from it. The kings appear to be all historical, and the more we approach the commencement of the Karkotakas, the more reliable appear the facts and dates given by Kalhana. And as yet no facts have been so undeniably established in regard to the dates and names of the kings of the early dynasties as to clearly prove the incorrectness of the accounts contained in the *Rajatarangini*. Even the date of Kanishka, one of the fifty-two kings, whose historical character has been established by coins and inscriptions, is still unsettled, and varies by centuries. The identity of As'oka, also one of the fifty-two kings, if he be a historical reality in Kashmir, with the Buddhist emperor of that name who reigned at Patliputra in Magadha, though very probable, is not free from doubts. As yet no inscriptions, coins, chro-

nicles, or independent evidence of any other kind has been found, which has proved beyond doubt that any given part of Kalhaṇa's narrative, though probably containing many faults, is wrong. As yet the unusually long reigns of several of the early kings, the perhaps too great antiquity assigned to some of them, and some flagrant improbabilities, merely raise our suspicions that the early dynasties are not quite correctly given in all their details. Nor has any proof been adduced to show that those faults are the result of Kalhaṇa's handling of the previous contemporary chronicles and other materials which he used, and not of the latter.

Suspensions regarding the duration of the reign or the date of one or more kings in a given list such as that of the first three groups of Kalhaṇa, ought not to vitiate the whole list, when we know that Kalhaṇa used older chronicles by contemporary writers and other materials of an equally reliable character in making out his lists, and when it is highly probable that there were separate records or other evidence bearing upon separate kings. Even though he may have fixed by guess or computation the dates of one or more obscure kings about whom either there was no detailed history or he was uncertain, the rest of the list must be presumed to have been fixed by means of the previous chronicles, inscriptions, coins, &c. Unless we knew that the whole list was fixed by guess or computation, it would not be right to suspect the whole of the list.

So far as independent evidence has come to light, it has rather gone to prove that Kalhaṇa in his earlier chapters has faithfully handed down the ancient traditions of Kashmir, and that in his later chapters he has

given dates which are shown to be correct. Thus, the Chinese pilgrim *Hiouen-Thsang* translates legends about the desiccation of the lakes of Kashmir and the first colonization of that country, which closely agree with those given by Kalhana. Again, Kalhana states that the Karkotakas had come into power in succession to the Gonardas in A. D. 586, which is confirmed by *Hiouen-Thsang* who says that when he visited Kashmir (according to General Cunningham *circa* 631 A. D.) the *Ki-li-to*, a nickname by which the Karkotakas were known, had already come into power after many centuries of rule by the philo-Buddhistic Gonardas, and that one of them was on the throne, who had not much faith in Buddhism.

As Professor Bühler truly says, "it may seem "scarcely credible that a book which has engaged the "attention of so many Sanskritists, and of some of the "first rank, is, after all the labour expended, not in a "satisfactory condition, and that its explanation "leaves a great deal to desire." To this I would only add that at least until the text of that admittedly valuable work—the only historical compilation of any pretensions that has yet come to light—has been carefully edited and restored to its original purity by competent and patient hands, it will be only reasonable to expect that, after all that some great scholars have written about it, we should suspend our judgment as to its historical value, even in regard to its earlier parts, and though, failing independent evidence, we might hesitate to accept its correctness in *some* parts and even ignore certain stories as merely mythical, we should not be prepared to reject *all* it says, even in

its earlier portions, until and unless independent evidence proves that everything contained in it is incorrect. Probably Kalhana himself did not expect or even desire that the same credence should be given to the whole of his narrative in all its details in the first three *Tarāṅgas* which he expected as of right in favour of the dates and events of the subsequent, and especially the fifth, sixth, seventh, and eighth *Tarāṅgas*. He clearly indicates now and then, that as we go back towards antiquity the story becomes more and more traditional and then even legendary, and that as you approach modern times it assures a truly historical character with as correct details as you can expect in a work of the kind based upon materials like those which were available to him.

NOTE IV.

THE DATE OF KUMÂRILA-BHAṬṬA OR KUMÂRILA-SVÂMI AND OF S'ÂṆKARÂCHÂRYA.

The date of Bhavabhūti having been fixed by the aid of the *Rājatarāṅgiṇī* and the *Gaiḍavaḥ* to be in the latter part of the seventh century, I now have the pleasure to place before the public an important statement, which I have met with in an old manuscript, and which, if not shown to be incorrect, or if not found to be a forgery, goes definitely to settle the date of the great Mīmāṃsā writer Kumārila-Bhaṭṭa or Kumārila-Svāmi, and thereby, perhaps, contributes to the determination also of the date of the great S'āṅkarāchārya and of those with whom the latter may be shown to have come in contact, or whom he has mentioned in his writings. The statement referred to occurs in two passages in the colophons of two of the

ten acts of a manuscript* of Bhavabhūti's *Mālatī-Mādhava*. At the end of Act III occur the words: इति श्रीमत्कुमारलिङ्गकृते मालतीमाधवे तृतीयोऽङ्कः, 'here ends Act III of the *Mālatī-Mādhava* composed by the pupil of S'ri-Bhaṭṭa-Kumārila', folio 19, side 1. The colophon at the end of Act VI is as follows: इति श्रीकुमारलिङ्गस्वामिप्रसाद-प्राप्तवाग्वैभवश्रीमदुर्वकाचार्यविरचिते मालतीमाधवे षष्ठोऽङ्कः, 'here ends Act VI of the *Mālatī-Mādhava* composed by S'rimat Umīekāchārya, who attained to his learning through the favour of S'ri Kumārila-Svāmī', folio 31, side 2. That Bhavabhūti is meant as the author is shown by the fact, that at the end of Act X we have the words, इति श्रीमद्भवभूतिविरचिते मालतीमाधवे दशमोऽङ्कः, 'here ends Act X of the *Mālatī-Mādhava* composed by S'rimat Bhavabhūti', folio 50, side 2. The colophons first mentioned occur in the body of the manuscript, and as parts of the original writing, with matter written before and after them; so that it is not possible to suppose that they may have been interpolated subsequently to the original writing of the MS. The first leaf of the MS. is wanting. No date is given on the last or any other page; but, judging from the appearance of the paper, the MS. can hardly be less than between four and five hundred years old. The paper is very old and looks throughout made dark-brown by age, not by use, as the manuscript does not appear to have been much used for reading, bearing no corrections and no marks of

* I am indebted for this manuscript to my friend Mr. Mahadeva Vyankatesha Lele, B. A., L. C. E., of Indore. It contains 50 folios, with thirteen lines to the page, each line containing thirty to thirty-five letters. The paper is very rude and of uneven thickness, full of patches and joints of the manufacturer. The size of the leaves is 9 inches by 4½ inches.

yellow paint. The first four leaves are much worn out and torn here and there, and many others have been eaten through by moths. There is no reason to doubt that the two colophons quoted above preserve and old tradition, how old, and whether based in fact or not, are of course different questions.

What, however, Bhavabhūti says about himself and his family would seem to be not inconsistent with the tradition that Kumārila-Bhaṭṭa was one of his teachers. Both at the beginning of the *Mālatī-Mādhava* and of the *Viracharita*, we are told by him that his ancestors were teachers (चरणगुरुवः) of their s'ākha of the Veda (Taittiriya), so learned and pure as to be fit to purify by their association those requiring purification (पङ्क्तिपावनाः*), the keepers of the five-sacrificial fires (पञ्चाग्नयः), faithful to their religious vows (व्रतव्रतः), performers of sacrifices (सोमप्रायिनः, lit. 'drinkers of Soma'), and students of theology; and that his grandfather Bhaṭṭa Gopāla had performed the sacrifice called Vājapeya. This description would favour a supposition that they must have been versed in the Mīmāṃsā; and if so, it is only natural to suppose, that Bhavabhūti learned that s'āstra on account of the partiality of his immediate ancestors for the Veda, the vedic rites, and perhaps, also the Mīmāṃsā. For, the Mīmāṃsā S'āstra has always been believed to be necessary for an orthodox exegesis of the Vedas. It is true that, though

* अपाङ्गव्यापदता पाङ्क्तिः पाव्यते वेद्विजोत्तमेः ।

तान् निबोधत कात्स्न्येन द्विजाम्यान् पाङ्क्तिपावनान् ॥

अङ्गयाः सर्वेषु वेदेषु सर्वप्रवचनेषु च ।

ओश्रियाभ्ययजाश्रय विद्वाः पाङ्क्तिपावनाः ॥ Manu III, 1:3, 184fgg.

Bhavabhūti tells us what he had learned*—the Veda, the Upanishads, the Sāṅkhya, the Yoga, and the *Alaṅkāra*—he does not mention a knowledge of the *Mīmāṃsā S'āstra* among his acquirements. But this omission on his part is very welcome to us, indeed, as rather proving, that the tradition that he was a pupil of Kumārila-Bhaṭṭa was not invented by his admirers from his being known to be learned in the *Mīmāṃsā*, but was independent of any such spurious origin. Nor can it be supposed, that the tradition might have arisen from the famous description of his ancestors given by himself, as there is no mention therein, that they were learned in the *Mīmāṃsā*, their having had any knowledge thereof being merely a matter of supposition which is not even quite necessary, though only reasonable.

If the date of Kumārila-Bhaṭṭa may be taken to be fixed by the statements under consideration, he may be placed somewhere about the middle of the seventh century. For, we have already seen, that Vākpati knew and admired Bhavabhūti when he was young, and regarded him as his teacher or leader. If we place Yas'ovarmā's reign between A. D. 675 and 710, Vākpati would have lived, we will say, from A. D. 660 to 720. Bhavabhūti, who was patronized by Yas'ovarmā, and was older than Vākpati, would then be assigned to, we will say, from A. D. 620 to 685. In that case Kumārila may be placed between, say, A. D. 590 and 650. For, to have been a teacher of

* यद् वेदाध्ययनं तथोपनिषदां सांख्यस्य योगस्य च

ज्ञानं तत्स्थानेन किं न हि ततः कश्चिद् गुणो नाटके ।

यद् प्रौढत्वम् उदारता च वचसां यच्चार्थतो गौरवं

तच्चेद् अस्ति तत्तस्तेन गमकं पाण्डित्यवैदग्ध्ययोः ॥ *Mālat.* I. 7.

Bhavabhūti, Kumārila must be placed earlier than his pupil, or in about the middle of the seventh century, assigning about forty years or somewhat more than one generation to each before the time of Vākpati. Thus: Kumārila-Bhaṭṭa A. D. 590 to 650... S'āṅkarācārya† 610 to 760
 Bhavabhūti 620 „ 685
 Vākpati..... 660 „ 720
 Yaśovarmā, reigned ... 675 „ 710*... Lalitāditya ... 625 „ 730

I may observe that this date agrees with that assigned to Kumārila-Bhaṭṭa by Tārānātha in his history of Indian Buddhism, and accepted by the late Dr. Burnell in his preface to his edition of the *Sāmavādhāna Brāhmaṇa*, (Preface, page VI. See also *Le Bouddhisme, par Vassilief*, French Edition, footnote pp. 45-56) Further, if we accept the above approximations they explain why S'āṅkarācārya, who mentions† S'abara-Svāmī by name and calls him 'Ācārya',§ 'the great teacher,' and who mentions Upavarsha and calls him 'Bhagavān,'|| 'the venerable,' omits to name Kumārila-Bhaṭṭa one of the greatest authorities on the Mīmāṃsā.

If S'āṅkarācārya lived at the end of the eighth and the beginning of the ninth century, Kumārila-Bhaṭṭa,

* In putting down this date it is not necessary to pay any regard to the Jain statements that Yaśovarmā was living in Samvat 800 (A. D. 744), as I have already shown that those statements are not reliable.

† See further on.

‡ Colebrooke (*Essays* Vol. I., footnote to p 298) states that S'a-nkarācārya, though he does not name Kumārila, refers to him in his works. Ransacking all the known works of S'āṅkarācārya (the *S'ārīrakabhāṣya*, the *Bhāṣya* on the ten *Upanishads*, and the *Gāṇḍhārya*), I have failed to find any passages containing any reference to Kumārila-Bhaṭṭa personally or to his works.

§ See the *S'ārīraka-Bhāṣya* III. 3. 53.

|| *Ibid.*

we must suppose, was not thought worthy of being mentioned by name or even referred to. As to the statement made by the author of that *S'aukarā-dig-vijaya* which bears for its author the pseudonym* of Ānandagiri, that S'aukarāchārya met Bhattachārya, the name by which Kumārila-Bhaṭṭa is usually quoted, at Ruddhapura near S'ripārvata in the south, and that he was told by him, to satisfy his desire for disputation with his brother-in-law Maṇḍana-mis'ra, it would be reasonable to suppose that it was an anachronism, the story being invented by his modern biographers or praise-singers for the purpose of completing the *dig-vijaya* (conquest or defeat of all scholars in all directions) by S'aukarāchārya. For the latter's date as accepted by a certain tradition is Kali 3889 or Samvat 844, A. D. 789†. If, therefore, Kumārila-Bhaṭṭa lived in the middle of the seventh century he could not have been interviewed by S'aukarāchārya who was born in A. D. 789. Even if the date assigned by the correction of General

* Edited by Nārāyaṇa-Tarkapañchāṇaṇa, under the superintendence of the Bengal Branch of the Asiatic Society, 1868. To suppose that this work could have been written by Ānandagiri is an insult to the memory of S'aukarāchārya and of his distinguished pupil, even if it be assumed that Ānandagiri is synonymous with Anantānandagiri, which appears to be the name given to himself by the author.

† See *Ārya-vidyā-sudhātara* by the late Yajñeśvara S'āstri : pp. 226, 227.

“शंराचार्यप्रादुर्भावस्तु विक्रमार्कसमयादतीते पञ्चचत्वारिंशदधिकाष्टशतीमिते संवत्सरे
केरलदेशे कालपीयामे.....। तथा च संप्रदायविद आहुः।

निधिनगिभब्रह्मयन्त्रे विभवे मासि माषवे।

शुक्ले तिथौ दशम्यां तु शंकराद्योदयः स्मृतः॥

इति ३८८९।...तथा शंकरमन्दारसौरमे नीलकण्ठभट्टा अपि एवमेवाहुः।

प्रायत तित्थशरदाम् अतिथातवत्याम्

एकादशधिकशतोनचतुः सहस्रयाम्। ३८८९।

इत्यादि॥”

Cunningham to the accession of Lalitāditya about 727 A. D.) be assumed to be correct, Kumābila-Bhaṭṭa, if he was Bhavabhūti's teacher, could not have met S'āṅkarācārya, as the latter could only have challenged him after some ten or fifteen years at least of the ninth century had passed, granting that he was a prodigy of learning at twenty-five.

The belief, however, that Kumābila-Bhaṭṭa slightly preceded S'āṅkarācārya is very general, and is probably fit to be accepted as well founded. The very fact that the writers of the *Dig-vijayas* should invent a story that S'āṅkarācārya included him among his conquests may, perhaps, be taken to point to either the immediate priority or the contemporaneousness of the celebrated Mīmāṃsā writer.

If he was contemporaneous with S'āṅkarācārya, the date assigned to the latter by Mr. Kāshinath Trimbak Telang* would be somewhat too early—by more than fifty years. Of course as yet nothing has been discovered to *establish beyond dispute the necessity* of placing the two scholars in the same generation or even in the same century, since the tradition about their being contemporaneous is based upon grounds which need further confirmation. At present all that we can say is, that it is highly probable that they both lived in the middle of the seventh century, Kumābila-Bhaṭṭa being the senior of the two, as will be shown further on.

* See his paper attached to his edition of *Mudrārākṣasa*, Bombay Sanskrit Series, 1884, in which he very ably discusses the question.

The above discussion on the age of Kumārila-Bhaṭṭa leads us to the question of the date of S'āṅkarācārya, because tradition considers the two teachers as contemporaneous. I may observe then that in addition to the passages quoted by Mr. Telang in his able paper already referred to as bearing upon the date of S'āṅkarācārya, we may collate at least four more, found in the several commentaries of that scholar, that claim consideration in the determination of his date. They all contain names of kings who appear to have been contemporaries of each other and of S'āṅkarācārya also.

The most important of those passages is in his comment on *Brahma-Sūtra* उभयव्यामोहात् तत्सिद्धेः IV. 3, 5, where the question is, what is meant by the phrase हेऽविषम् अभिसंभवन्ति अचिंवाऽहः । अह्ना आपूर्वमाणपक्षम् । आपूर्वमाणपक्षात् * * * षण् मासान् । which is found in the *Ohhândogya Upanishad* 10, 1, 2, The passage literally means, that the dead in going to Brahma-loka first 'go to *Archis*, from, *Archis* they go to *Ahas*, from *Ahas* to *Āpūryamāṇapaksha* &c. Ordinarily *Archis* means a *flame*, *Ahas* means *day* and *Āpūryamāṇapaksha* is the light fortnight of the lunar month. What is the sense in which these and similar expressions are to be understood here ? S'āṅkarācārya says, that the presiding deities of those things are meant. These deities conduct the dead safely one after another each through its own province on to that of the next deity. By way of illustration S'āṅkarācārya says : लोकप्रसिद्धेऽपि आतिथान्त्रिकेषु एवञ्जातीयक उपदेशो दृश्यते । गच्छ त्वम् इतो बलदर्माण ततो जयसिंहं ततः कृष्णयुगम् इति । which may be translated thus : 'in the case of those also who are known in the world and who afford safe passage such a direction is heard : go from here to Balavarmā, from thence to Jayasimha, and from thence to Krishnagupta.' Here the illustration being intended to show that the presiding deity of a region may be signified by a word which is the name of that region, we have to understand that the three persons Balavarmā, Jayasimha, and Krishnagupta were the rulers of three different territories. It cannot be supposed

that they are merely imaginary persons, because they would in that case fail to illustrate the proposition; Balavarmā, Jayasimha, and Kṛishṇagupta not being conventional names for guides or for kings who provide safe passage. Nor can it, for the same reason, be said that they may be real but common individuals, because they would be rulers of nothing. They must, therefore, be some three kings who ruled over three different kingdoms through which travellers used, as through other kingdoms, to get an escort, because of the inaccessible nature of the country or of the unsafe condition of the roads, and of which, that governed by Balavarmā was nearest to the place where S'āṅkarāchārya was writing. The kingdom of Jayasimha was next to that of Balavarmā, and farthest was that of Kṛishṇagupta. Besides the order in which the three kings are named, the passage illustrated also requires that the three kingdoms should be removed from the speaker in the order in which they are named. Now one of the works on the life of S'āṅkarāchārya—the *Sanīshepa-S'āṅkara-vijaya*, attributed to Mādhava—states that he wrote his *Bhāṣya* on the *Sūtras* and on the *Upanishads*, and other works at Badrī in the Himālaya*. If this be a fact, 'Balavarmā' must be the name of a king who reigned at a place not far from Badrī. What is this kingdom, and who is this Balavarmā? I may suggest the Balavarmā mentioned in the inscriptions at Barmāvar in the Chumba State in the Punjab, published by General Cunningham. † Unfortunately the date of the Balavarmā has not yet been ascertained, but the writing of the inscriptions will certainly justify us in refer-

* *Sanīshepa-S'āṅkara-vijaya*, VI. 60-63. Mr. Telang, who has already brought to public notice the fact of S'āṅkarāchārya having gone to Badrī about this time, makes out that S'āṅkarāchārya composed his works—the *S'ārīraka-Bhāṣya* at all events—at Benares merely going to Badrī to write them down quietly. But Mādhava, whoever he is, is distinct that S'āṅkarāchārya merely received the *prāsāda*, the grant of power and authority, from S'iva at Benares, and that the composition took place at Badrī after discussion with other sages (ऋषिभिः) who were residing there, on various points connected with the *Upanishads*. At Benares he merely made up his mind to write his commentaries and did nothing more.

† *Arch. Surv. of India*, Vol. XIV., pp. 109 fgg.

ring them to the eighth or ninth century of the Christian era. They are of king Meruvarmā, whose father was Divākaravarmā. Divākaravarmā was the grandson of Balavarmā; so that between Balavarmā and Meruvarmā a period of from one hundred and fifty to two hundred years must have elapsed. We may, therefore, place Balavarmā about the first quarter or middle of the seventh century. The exact date when Balavarmā lived cannot of course be fixed without further evidence.

This evidence does not seem to be available at present. But we may refer to a copper-plate edict of a king Balavarmā, translated by Dr Fitz-Edward Hall and published at pages 538-542 of the Vth Volume of the Journal of the American Oriental Society in 1860. This copper-plate inscription describes Balavarmā as the son of Pāṇḍuvarmā, and appears clearly to make out that his father was the disciple of a Buddhist Arhat named Deveśvarasvāmī, and that he himself was a devout Brahminist*.

The inscription records the grant as an agraḥāra of the village of Bhujaṅgikā situated on the banks of the river Veśa to Bhogasvāmī Gautama the Mādhyandina, Narasvāmī Apamanyava the Kauthuma-Chhāndogya, Vilāsvāmī Śāṇḍila the Kauthuma-Chhāndogya, Bhīmasvāmī Vvishṭha the Kauthuma-Chhāndogya, and Rudrasvāmī Gautama the Kauthuma-Chhāndogya.

It is dated *Saivat* 61, *Chaitra Sudi* 2, Dr. Fitz-Edward Hall gives no fac-simile of the original, but merely a transcript of it in modern Devanāgarī characters. He adds that he believes the original is at Benares. He cannot say with assurance what the age of the inscription may be. The inscription mentions the neighbouring village or town of Chitravina. Dr. Hall remarks that neither this place nor Bhujaṅgikā nor the river Veśa has been identified. Now it is probable that the *Saivat* era mentioned in this inscription is the era of Sri-

* बृहदईन्द्रवतो देवासुरशिरोमुकुटरत्नप्रभाविचक्षुरितपादपद्मयुगन्धस्य ० ह्युतानकपतर-
नेकवरप्रदस्य देवेशस्वामिनः पादमूलाद् अवाप्तपञ्चमहाशब्दमहासामन्तश्रीपाच्छुर्वर्गदेवपादा-
नुष्णातः परममादेश्वरः परममहापुण्यः समवाप्तस्वमहाशब्दमहासामन्तश्रीवल्लभमन्दैवः ।

Harsha-deva which began in 607 A. D. If so the date of the inscription is 668 A. D. A king Balavarmā who was referred to by S'ānikarāchārya as brave like a lion (see further on), and as giving safe passage to travellers through his kingdom in the year, we will say, 630 A. D., may very well be supposed to be still reigning in A. D. 668, and so old as to make grants to Brahmans for the enhancement of his own merit as well as of that of his father and mother. Indeed, the reference to his bravery in the passage in the *S'ānikara-Bhīhya* would require that he was in the prime of youth at the time when that passage was written, say in 630 A. D., just in the same manner that the language of the grant would favour the supposition that he was in his old age when he made it in A. D. 668.

As to Jayasimha I cannot say who he may be. He might be the ruler of one of the kingdoms in the Madhyadeśa. For that would follow if the Krishnagupta mentioned by S'ānikarāchārya is a king that was one of the later Gupta kings of Behar. He can hardly be the Krishnagupta of Eastern Magadha whose name occurs in the inscription at Apsar in Behar. Though the date of this Krishnagupta* is unknown he is the first of a list containing the following names :†—

1. Krishnagupta.	6. Mahāsenagupta, son of 5
2. Harshagupta, son of 1	7. Mādhavagupta, son of 6
3. Jivitagupta, son of 2	8. Harshadeva.
4. Kumāragupta son of 3	9. Ādityasenadeva, son of 8.
5. Dāmodaragupta, son of 4	

Now from an inscription of Ādityasena found at Shahpur ‡ and the date of which is read by Dr. Bhagwānlāl Indrajī as Sāmvat 88 (the Sāmvat having been shown by General

* An inscription without date of a Krishnagupta is mentioned at p. 155 of the *Arch. Surv. of India*, Vol. XIX., as occurring at Ismaḡhar near Swat.

† See *Arch. Surv. of India*, Vol., XV. P. 166. General Cunningham omits No. 8, Harshadeva, probably because he is not called Gupta and the passage where his name occurs is confused. I have supplied the name from the list given by Dr. Rājendralāl Mitra in his note on the Apsar inscription at page 267, Vol. XXXV., Part I., of the *Journal* of the Bengal Branch of the Royal Asiatic Society for 1867, which see.

‡ *Arch. Surv. of India*, Vol. XV., p. 11.

Cunningham to be that of S'ri-Harsha, beginning with 607 A. D.), the date of Ādityasena, would be about 694 A. D. Counting back from Ādityasena, it would be necessary for us to assign ten years on an average to each king, or rather to each generation if we would place this Kṛishṇagupta about 620 or 630 A. D. That of course is not possible. General Cunningham reads Ādityasena's date in the Shahpur inscription as 55 instead of 88, and assigns twenty-five years to each king, so that, according to him, Kṛishṇagupta is assigned to about 475 A. D. If we adopt Dr. Bhagwānlāl's reading, Kṛishṇagupta would be assigned to say about 500 A. D. In either case the date is too early for S'aṅkarāchārya if he lived at the time of the Pūrnavarmā of *Hiouen-Thsang*.

Whoever, however, is the Kṛishṇagupta named by S'aṅkarāchārya, it is certain that the date of that Kṛishṇagupta, and of Jayasinha, and of Balavarmā, whatever it may be, must now determine the date of S'aṅkarāchārya.

There is yet another passage in which Balavarmā is mentioned. It is in S'aṅkarāchārya's comment upon the *Sūtra*: तथा प्राणः । II. 41, where he says: सादृश्ये हि सति उपमानं स्यात् । यथा सिंहस्तथा बलवर्मोति, 'comparison is possible only where there is 'similarity'; thus : Balavarmā is like a lion.' Here too Balavarmā cannot be any one but a certain individual who was well known at the time to be so brave as to deserve, by all common consent, comparison with a lion. Further it is natural that S'aṅkarāchārya should have named some one who was most known in the place in which he writes; and this fits in well with the Balavarmā of Barmāvar or Chambā in the Panjāb, if other evidence should prove that S'aṅkarāchārya and that king were contemporaries.

Besides the passage relied upon by Mr. Telang in his paper already referred to on the date of S'aṅkarāchārya, there are two more in his commentaries in which king Pūrnavarmā is mentioned, and that in a way which leaves little doubt that he and Pūrnavarmā were contemporaries of each other. Both these passages occur in S'aṅkarāchārya's commentary on the

Chhândogya Upanishad. The first occurs in the comment on त्रयो धर्मस्कन्धा यज्ञोऽध्ययनं दानम् इति । प्रथमस्तप एव द्वितीयो ब्रह्मचार्याचार्यकुलवासी तृतीयोऽन्यन्तम् आत्मानम् आचार्यकुलेऽवसादयन् । सर्वे एते पुण्यलोका भवन्ति । ब्रह्मसंस्थोऽमृतत्वम् एति 11. 23, where three branches of religion are mentioned, viz., first, sacrifice, study, and giving largesses; second, practising austerities, and third, the student unmarried, living in the family of his teacher, and serving him his whole life. All who practise these attain to Pūṇyaloka. As for him who has dedicated himself to the contemplation of Brahma, he becomes finally immortal so as never to return to this world again. The question is, is the mention which is here made of the Pūṇyaloka and of the Amṛitatva (final immortality) meant to *engain* those things as the reward of those practices respectively? S'āṅkarāchārya says, no; that mention is merely made in order to recommend the practices. Then he gives an example to illustrate this position : यथा पूर्णवर्णः सेवा भक्तपरिधानमात्रफला राजदर्शनस्तु सेवा राज्यतुल्यफलेति तद्वत् ।

Thus: the service of Pūrṇavarmā is merely rewarded with food and clothing, but the service of Rājavarṇmā is rewarded 'almost with a kingdom,' where it is not *ordered* that Pūrṇavarmā and Rājavarṇmā shall reward their servants with food together with clothing and with a kingdom respectively, but which merely recommends the services of Pūrṇavarmā and Rājavarṇmā, and shows the difference between the two.

Here again Pūrṇavarmā and Rājavarṇmā can only be kings who were reigning at the time of S'āṅkarāchārya, though who Rājavarṇmā was I have not been able to find out. It does not appear reasonable that S'āṅkarāchārya should have named as illustrations of the service of two persons one of whom was

* If it was allowed to indulge in speculation, a speculation which did not, however, venture to do more than merely make a suggestion or throw out a hope, it might one day turn out that this Rājavarṇmā was identical with S'aśāṅka the adversary of Pūrṇavarmā. If Pūrṇavarmā who is described by *Hsuen-Tsang* as "full of respect for the sages and esteem for the learned," and who was a staunch Buddhist, had many virtues which S'āṅkarāchārya extolled, it stands to reason that S'aśāṅka Rājavarṇmā (Oh! that this were a reality!) who was such a staunch Brahmanist, should appear to S'āṅkarāchārya as even more liberal than Pūrṇavarmā.

more liberal to his dependents than the other, two kings who were not then living, or who were not so recent as to be quite familiar to his readers.

The other passage occurs in S'aṅkarācārya's comment on the sentence असदेवेदम् अग्न आसीत् III. 19, 1, which means that before the sun was created this creation was non-existent. S'aṅkarācārya explains, that the creation was not really non-existent before the creation of the sun, but in a state which was like non-existent, viz., it did not exist as it exists now, i. e. it had no form, no name. Name and form (*nāma-rūpa*) were given to it after the sun was created. That is, it existed, but one might say it did not exist. S'aṅkarācārya illustrates this by saying : यथा असदेवेदं राज्ञः कुलं सर्वगुणसंपन्ने पूर्णवर्मणि राजन्यसतीति, 'as this family of the king [Pūrṇavarmā] 'did not exist when the king Pūrṇavarmā who is endowed 'with all good qualities did not yet exist.' This proves, *first*, that Pūrṇavarmā was regarded as an excellent king; *secondly*, that it was he who brought his family to great prominence, it having been very obscure before; and *thirdly*, that Pūrṇavarmā was living when the commentary on the *Chhândogya Upanishad* was written. The last inference appears unavoidable because of the expression इदं राज्ञः [पूर्णवर्मणः] कुलम् *this family of the king [Pūrṇavarmā]*, as 'इदम्' 'this' would otherwise be inexplicable, and also because the illustration would fail to illustrate the commentator's meaning, which requires that the 'sun' of the family should be existent at the time in the same manner that the sun of the universe was existent.

When the passage to which Mr. Telang has drawn attention, as well as the two here quoted are taken together, the conclusion seems irresistible that S'aṅkarācārya and Pūrṇavarmā were contemporaries.

If this Pūrṇavarmā is, as is most probable, identical with the king of that name mentioned by *Hiouen-Thsang*, we have then got to consider the date of that king. Mr. Telang, depending upon the fact that *Hiouen-Thsang* did not go to see Pūrṇavarmā, infers that the latter must have ceased to

live before 637-638 A. D., when the Chinese traveller is made out to have visited Magadha, and that, therefore, the Magadha king must have lived somewhere about the end of the sixth century A. D. The first part of the statement, though it happens to be correct as a fact, is not necessary as an inference. The latter portion of the inference appears to be rather wide of the mark. My own conclusion is that Pūrṇavarmā must have been reigning late in the first quarter of the seventh century, nay even much later, as I hope presently to show.

If *Hiouen-Thsang*, who must have visited Magadha about 637-638 A. D., does not mention that he went to see Pūrṇavarmā, it does not follow from this that he was not living at the time. *Hiouen-Thsang*, does not, as a rule, go to see all the kings whose territories he visits, nor, even if he sees them, does he mention their names. Thus he received a splendid reception at the hands of the king of Kashmir, where he lived for two years, and where, besides giving him much assistance in his studies and in the work of making copies of manuscripts, the king showed him his personal hospitality and once treated him in his palace to a dinner, at which all the principal Buddhist scholars of the capital were invited to meet him. But he does not give the name of that king. He goes to Karnasuvarnapura, the city where King S'āśāṅka reigned, but does not say who was reigning there at that time. (Vide *La vie de Hiouen-Thsang* pp. 180 fgg). Again, he visits the king of Mahārāṣṭra, and gives a very interesting account of the people of that kingdom, and, besides telling us many strange characteristics of the king, his treatment of his defeated generals, his army, &c., he says, that the king was so brave and powerful, that even Harshavardhana S'ilāditya was unable to subdue him; but he does not name the king, (*idem*, pp. 202, 203). Nor does he mention the name of the king of Ujjain, though he visits that kingdom, and though he names a King S'ilāditya who, according to tradition, had reigned for fifty years at that place, sixty years before his visit. Sometimes, of course, he does mention the

name of the king whose kingdom he visits, as of Dhruvapaṭu, the king of Valabhi, and son-in-law of Harshavardhana of Kanauj. But even if Pūrṇavarmā was not living about 637-638 A. D., it is not necessary to put him so far back as towards the end of the sixth century. He may have reigned from 600 to 635 as well as somewhere towards the end of the sixth century.

What, however, is the conclusion which *Hsien-Tsang's* own references to Pūrṇavarmā lead us to draw? To answer this question, we may consider not only what he says about Pūrṇavarmā, but also what he says about S'aśāṅka, the contemporary and adversary of Pūrṇavarmā. Those references prove that though it is quite true that both Pūrṇavarmā and S'aśāṅka were dead, they had been reigning up till a very short time before the pilgrim's visit to Magadha.

Harshavardhana from the fact that his era commenced in 607 A. D.,* must be supposed to have come to the throne in that year. That, therefore, is the year in which his brother Rājyavardhana was perfidiously murdered by S'aśāṅka. And S'aśāṅka was not punished for this perfidy at least till after six years from the date of Harsha's accession, as is clear when we consider together the accounts given by *Hsien-Tsang* and Bāṇa. How much longer it took Harsha to punish S'aśāṅka, we are not told in so many words. But *Hsien-Tsang* says, that Harshavardhana could not finish his military operations for thirty years. While writing about Magadha, which he visited in 637-638, the Chinese pilgrim speaks of the stone slab which bore traces of Buddha's foot, and which was near Āśoka's palace, thus: 'In these recent times, King S'aśāṅka having abolished the law of Buddha, immediately repaired to the place where the stone was, and wished to efface the sacred traces; but hardly had the stone begun to be cut with the chisel than it became united again, &c.' The expression 'in these recent times' (*dans ces derniers temps*), shows that the event must have taken

* I take this as established by General Cunningham. See his reports on the *Archæological Survey of India, passim*.

place not so long as thirty or forty years, but a very short time, before the date when he is speaking. Again, when Harshavardhana sends a pressing request to Śīlabhadra, the head of the Nālanda monastery, to send *Hiouen-Thsang* to him, and threatens, in case of his failure to do so, to go and destroy the monastery, he says: 'I am burning with a desire to see and hear him; it is for this reason that I despatch a fresh messenger respectfully; if he does not come, your disciple [the writer] will know that he is for ever given to vice and misfortune. In these recent times even king Ś'āsāṅka could abolish the Law and destroy the tree of intelligence. Do you believe, master, that your disciple [*i. e.*, the writer] has not the power to do likewise? &c., &c.' (*La vie de Hiouen-Thsang*, p. 235). Here, too, the phrase 'in these recent times' (*dans ces derniers temps*), appears to show that Ś'āsāṅka's destruction and Pūrṇavarmā's restoration of Buddhist institutions, had not taken place many years before, but quite recently. Then, speaking of the incident about the destruction and the replacement of the Bodhi tree at Gayā, and having described how 'Āśoka by his piety had once resuscitated it, *Hiouen-Thsang* says: Āśoka surrounded it with a stone-wall ten feet high. That enclosure still subsists to-day. In these recent times King Ś'āsāṅka, who was attached to the heretical doctrine, calumniated through base envy the law of Buddha, and destroyed the monasteries. He pulled down the tree of intelligence, and dug the ground up to the source of the water without being able to extirpate the deepest roots. Then he set fire to them and sprinkled them with sugarcane juice, that he might consume them entirely and destroy the last offshoots. Some months after, that event came to the ears of Pūrṇavarmā, the king of Magadha and the last descendant of king Āśoka. He revived it and in the fear that it might be destroyed again, he surrounded it with a stone-wall twenty-four feet high. That is why, this day, the tree of intelligence is protected by a stone-wall which is higher by twenty feet than the tree.'¹³ If *Hiouen-Thsang* is to be believed, and

¹³ See *Les Mémoires de Hiouen-Thsang* Vol. II., p. 464.

there is no reason why he should not, this passage seems to show that the restoration of the Bodhi tree by Pûrṇavarmā had taken place *very* recently indeed. As the tree was only four feet high when *Hiouen-Thsang* writes, it could not then be more than two or three years old; and if so, Pûrṇavarmā who planted it or, in the language of the pious Buddhists, resuscitated it, must have been living up till two or three years before the time at which *Hiouen-Thsang* is speaking, *i.e.* he must have been alive in about 635 A. D.

The expression "who was attached to the heretical doctrine" shows that S'aśāṅka had ceased to live at the time. And this is shown to be a fact by another passage, according to which it appears that he had met with his death not at the hands of Harshavardhana, who had vowed that he would destroy him, but in a somewhat less honourable manner, as the following will show. Speaking of the statue of Buddha, *Hiouen-Thsang* says that King S'aśāṅka, having pulled down *the tree of intelligence*, wished to destroy that statue, but when he saw that benevolent figure, he failed in his courage, and made up his mind to return. He then said to one of his ministers: 'You must remove that statue of Buddha, and put in its place one of the god Maheśvara.' The minister thought it sinful to carry out the order and dangerous to disobey it. So he called a man of proved fidelity and caused him to surround the statue with a wall, a lamp being kept near the statue, and to exhibit the image of Maheśvaradeva before the wall. 'When that work was finished, he went and informed the king. At the receipt of that news, the king was seized with fright. The whole of his body was covered with tumours, his skin was torn up, and at the end of a few moments he died. * * *

'Although many days have passed since, the lamp has not yet gone out; the statue is always upright, and the work of the god has not shown the slightest damage.' (*La vie de Hiouen-Thsang*, p. 469). The expression 'many days' does not by itself perhaps decide much either way. It might mean that only a few *days*, and not *years* had elapsed, or that some *years* had passed. But when we interpret it in the light of what

Hiouen-Thsang states regarding the height of the Bodhi tree, it seems fair to suppose that *Hiouen-Thsang* means by *many days* a period less than a year or so.

Speaking of Nālanda, and having described a vihāra wholly made of copper that was built by S'īlāditya Harshavardhana, he says: 'quite close, towards the east, at a distance of one hundred paces, one sees a copper statue of Buddha eighty feet high. To cover it, it has become necessary to raise over it a pavilion of six storeys: the statue was formerly founded by king Pūrṇavarmā' (*La vie de Hiouen-Thsang*, p. 161). This passage would go to show, that king Pūrṇavarmā had consecrated the statue some years before the time the pilgrim writes, and probably also that he was not living at the time.

The expression 'in these recent times' is used of even Harshavardhana while he was of course living and reigning. Thus in reference to the incident about Harshavardhana having made a demand of the tooth of Buddha from the king of Kashmir, it is said: 'in these recent times (*dans ces derniers temps*) king S'īlāditya, having learned that there was a tooth of Buddha in Kashmir, went himself to the frontier and demanded permission to see and adore it, &c., &c.' (*La vie de Hiouen-Thsang*, p. 251).

The reference, therefore, to S'āśinka and Pūrṇavarmā do not require that the latter should be placed earlier than just a very short time, say two or three years, before the year 637 or 638 A. D. But there is a passage which proves that though when *Hiouen-Thsang* was in Magadha Pūrṇavarmā was no longer living, he must have died just such a short time before as I have indicated above. This passage occurs in the account of the visit of the pilgrim to Jayasena S'āstri at Yashtivana Giri.* Having described how Jayasena, who originally came from Surāshṭra or Kāthiyawad, had learned the various branches of the Buddhist law and other S'āstras from Bhadraruchi, Sthitimati, and S'īlabhadra (the celebrated

* Is this the same as the "Vanagrāma named Yashtigriha" mentioned by Bāna in his *Harsha-charita*, 11?

head of the Nālanda monastery), *Hiouen-Tsang* says that Pūrṇavarmā, king of Magadha, 'was full of respect for the sages and of esteem for the learned. Having been informed of the reputation of the S'āstri (Jayasena), he became very glad. He sent messengers to invite him to come to him, named him *supreme doctor* of the kingdom, and assigned for his maintenance the revenue of twenty large townships: but the S'āstri declined those brilliant offers.

'After the death of Pūrṇavarmā, king S'ilāditya invited him likewise to receive the title of *supreme doctor* of the kingdom and assigned for his maintenance the revenue of eighty large towns of the kingdom of Orissa. The S'āstri declined as before.* He returned and remained at Yashṭivana Giri, teaching many monks. *Hiouen-Tsang* himself read with him many works during a period of two years.

King S'ilāditya could not have offered the revenue of eighty towns of the kingdom of Orissa for several years after 607 or indeed till the year 637 A. D., because it was not till then that he succeeded in making himself supreme ruler of India. At all events Harshavardhana, whose father and brother ruled at Thanesar and do not appear to have had any territory south of the Jumna, and who took six years to make any impression on his neighbours, could not have possessed the kingdom of Orissa at the earliest till 613 A. D. Till that year at least Pūrṇavarmā may be safely presumed to be reigning. The probability, however, is that he was reigning much later, till perhaps the year 635 A. D., because the S'āstri was living and was in the full vigour of his literary activity as a teacher at the time when *Hiouen-Tsang* left India towards the end of the year 643 A. D. If, therefore, this Pūrṇavarmā is the contemporary of S'āṅkarāchārya, the latter must have lived in the beginning or middle of the seventh century A. D., and might well be a contemporary of Bīṇa as stated in the *S'āntkshepa-Saṅkara-vijaya*, attributed to Mādhava (XV. 141).

Unless, however, we are able to fix the date, from indepen-

* *La vie de Hiouen-Tsang*, pp. 212-214.

NOTE V—HIOUEN-THSANG ON KASHMIR. CCXXV

dent evidence, of at least one of the other kings named by S'amkaracharya—Balavarmā, Jayasinha, Krishnagupta, and Rājavarmā—the identification of the two Pūrnavarmās must be considered as somewhat hypothetical, resting, as it does, almost upon the single fact that no other Pūrnavarmā than that of Magadha, the adversary of S'asāṅka, has yet been brought to light. What would seem further to threaten our faith in the identification is the fact, that while *Hiouen-Thsang* calls Pūrnavarmā the 'last descendant' of the family of Āśoka, S'amkaracharya says, that his family was so obscure before he became king, that it was fit to be described as not existing at all. This could hardly be said of a family of which king Āśoka had been one of the members. Of course it is possible to explain this difficulty away by saying, that the immediate ancestors of Pūrnavarmā, though claiming descent from Āśoka, were so insignificant that S'amkaracharya was right in describing them as almost non-existent.

NOTE V.

WHAT HIOUEN-THSANG SAYS ABOUT KASHMIR.

(See pp. lxxxi. fgg.)

In the notice on the kingdom of Kashmir which occurs in the *Mémoires de Hiouen-Thsang* (Lib. III.) no statement is met with either that the reigning king in Kashmir when *Hiouen-Thsang* entered it, was Pratāpāditya nor that the king's mother's younger brother came to meet the Chinese traveller; nor is the date of his arrival in the country given therein. It is in the *Vie et Voyages de Hiouen-Thsang* (by M. Stanislas Julien), pp. 90 fgg., a work different from the 'Mémoires' that the statement is found that the king ordered the younger brother of his mother to go out to receive him with chariots and horses as he arrived at the stone-gate which formed the western entrance into the kingdom. *Hiouen-Thsang* passed

CC (*Gauḍavaho*)

the first night in the *Huse-kia-to* the 'Vihāra' built by the Scythian king Hushka; a mention of a building that *pro tanto* goes to prove the reliable character of the facts narrated in the *Rājataranginī* (l. 169). It is also said that when *Hiouen-Thsang* approached the capital city the king came to meet him at the head of all his officers and with monks of the city, forming a cortege of more than a thousand persons. The road was covered with parasols and banners, and the whole route was inundated with perfumes and flowers. When the king came into his presence, he loaded him with praise and marks of respect, strewing with his own hand an immense quantity of flowers in his honour. He then made him mount a grand elephant and marched back with him. When they arrived at the capital *Hiouen-Thsang* was lodged in the Vihāra called 'Jayendra-vihāra' which the pilgrim says had been built by a former king. (See *Rāj.* II. 65-84). The next day *Hiouen-Thsang* was invited by the king to dinner in his palace, who also invited for the same purpose scores of eminent monks of eminent virtue. After the dinner was over the king requested him to open discussions on the difficult points of the (Buddhist) doctrine.

Having learned that the pilgrim had come from the distant East to study the doctrine of Buddha in its very home, and that he felt the want of books when he endeavoured to study, the king gave him twenty copyists to copy the Sūtras &c., for him; and also other servants to wait upon him—(*Vie et voyages de Hiouen-Thsang*, pp. 90-92).

It is strange, however, that *Hiouen-Thsang* nowhere mentions the name of the king (probably because he was not a sincere Buddhist), nor the date of his own arrival in Kashmir. Nor does he even distinctly say that the king was of the *Karkota*, i.e., Nāga dynasty. As much may, however, be inferred, and perhaps also that *Hiouen-Thsang* refers, though not by name, to the first of the Karkotas, when he says: 'as for the *Ki-li-to*, as the monks had several times destroyed their family and abolished their sacrifices, they had, from century to century, cherished a profound rancour, and had conceived a hatred for the law of Buddha. After a long lapse

'of years, they again seized the royal power. That is why, to-day, the king of the kingdom has not a great faith [in Buddhism] and interests himself only in heretics and the temples of the gods.'" (*Les Me'moires de Hiouen-Thsang*, Vol. I., page 180).

It may be remarked that if General Cunningham's correction of thirty-one years be accepted, Durlabhavardhana's reign would extend from 627 to 663 A. D. *Hiouen-Thsang*, therefore, writing, four or five years after the accession, i.e., in 631-32 of the event which brought the Karkotas or 'Ki-li-to' into power, would certainly have used the perfect tense and said 'have seized again' (ont ressaisi) instead of the aorist 'seized again' (ressaisirent), a tense which accords better with A. D. 596, the date supplied by *Rājataranginī* as the date of Durlabhavardhana's accession.

Durlabhavardhana was a Kāyastha, an ordinary inhabitant of the valley (See *Rāj.*, III. 491). The race to which the kings of whom he was the first belonged is nicknamed, says *Hiouen-Thsang*, *Ki-li-to*, that is to say, 'bought' *kṛta*, as he himself explains the term (acheté). According to his account the term was applied to them in reference to the legend given at length by him, that their ancestors had been brought and imported as household servants when the valley was first colonized. According to him all kings of Kashmir, who were taken by the people from among themselves, were *Ki-li-to*, because the common people were the descendants of former slaves. Such kings, he says, were those who succeeded Madhyāntika, the mythical Arhat king who first peopled Kashmir, those that succeeded Kanishka, and the Karkotas. Much curious speculation has been bestowed on the meaning of the term, and we are told by General Cunningham, and (he says)

*Professor Max Müller's suggestion (*India: What can it teach us?* p. 317) that Bālāditya was "the most likely host of *Hiouen-Thsang* in Kāsmira," loses sight of the fact that Bālāditya was the last of a dynasty which had already become extinct, and that the fall of that dynasty is mentioned, as also the fact that a king of the *Ki-li-to* or Karkota race, was on the throne at the time, by *Hiouen-Thsang* himself.

by Prof. Lassen that *Ki-li-to* is the same as *Kṛitā*, a demon wicked, evil-minded. I think *Hsiuen-Tsang's* meaning *bought*, hence 'base,' 'mean' is the correct one, as he was distinctly transliterating *krīta* and not *Kṛitā*, and as the latter word is never used as an adjective and is not met with as qualifying a people. In semi-mythical language it would be intelligible if the Buddhists called their opponents 'demons'; but in every-day parlance, such as *Hsiuen-Tsang* found spoken, the lukewarm semi-Buddhist Karkoṭas, one of whom received him so hospitably, could scarcely have been called 'demons,' the word being consciously used as bearing that meaning. The same objection does not, I think, apply to 'bought.' It is remarkable that in all the passages where the word *Ki-li-to* occurs *Hsiuen-Tsang* uses it of the race of kings and not of the people from whom they came; so that he does not call the people 'bought.'

What may be the significance of the term *Karkoṭa* or *Nāga* as applied to the dynasty begun by Durlabhavardhana? General Cunningham thinks it shows that Durlabhavardhana who was the son-in-law of his predecessor "is said to have "been the son of a *Nāga*, or Dragon; and the dynasty which "he founded is called the *Nāga* or *Karkoṭa* dynasty. By this "appellation I understand that his family was given to ophiola-"try or serpent-worship," &c. It is most improbable that *Karkoṭa* or *Nāga* should refer to serpent worship, even though it be admitted that the Karkoṭa kings were serpent-worshippers (which Kalhana does not say they were) but can only refer to their origin. Now although Durlabha was a Kāyastha, we are told that he was in reality begotten in his chaste and pure (*susnātā*) mother by a *Nāga* who was named Karkoṭa, and not by a Kāyastha (for it is perfectly certain that we have* to read राज्यायैव हि संजातो राजा नाज्ञायि तेन सः in *Rāj.*, III. 492) and that such had been his birth because destiny intended him for the kingdom of Kashmir. That is, the Karkoṭas were as worthy of

* I see. Mons. Troyer has already mended the passage partly as indicated above.

sovereignty as the Gonardas,* whom they succeeded. Now the traditions of Kashmir relate that in the beginning the valley was filled with waters or rivers running down the hills. that turned it into a lake; and that it was originally reclaimed from the *Nāgas* or Dragons who possessed it, and that even after the lake had long disappeared the kingdom continued to be under the benevolent protection of the *Nāgas*, i. e., certain benevolent spirits called after that name. The explanation of the tradition is, in my opinion, this: originally the rivers that filled the valley, being of courses that resembled those of snakes, were probably called *Nāgas* or snakes. Kalhapa calls one of them, viz., the Vitastā, *nāgamukhā* and *gishonmukhā* i. e., having the head of a snake and ready like a snake to enter into a hole, (*Rāj.*, I. 29). The presiding deities of those rivers were naturally also snakes or *Nāgas*. As may be expected these live in the middle of the rivers and lakes of the valley (*Mémoires de Hiouen-Thsang*, p. 168-70; *Rāj.* I., 25^c-60), and it is natural that the Buddhistic as well as the Brahmanical chronicles should describe Kashmir as having been originally reclaimed from these *Nāgas*. Long after the valley was peopled it was natural that the *Nāgas* should be spoken of as certain benevolent spirits protecting

* It has been suggested by my honoured friend Professor G. Bühler that in the *Rājatarāṅginī* the form *Gonarda* is a misreading for *Gonanda* due to a mistransliteration from *S'āradā* MSS. into Devanāgarī characters. The *Ognand* of the Persian translations of the *Rājatarāṅginī*—made since the time of Akbar—would seem to confirm the correctness of the suggestion (the substitution of *Og-* for *Go-* being due to a mistransposition in the Persian transliteration of the *s* and *ṣ*). But *Gonarda* does not for that appear to be wrong. At all events if *Gonarda* has always been a mistake for *Gonanda*, the mistake did not first occur when the *S'āradā* MSS. of the *Rājatarāṅginī* were transliterated into Devnāgarī for the editors or printers of the Calcutta edition, but is a very ancient one. *Gonarda* occurs in the *Mahābhārata*, and other works more frequently than *Gonanda*. And according to Bhattoji Dikshīt the word signifying the name of a country is *Gonarda*. (Pāṇ. I., 1, 75). There is very little doubt that one of them is a corruption of the other, probably *Gonarda* being the original. But the corruption need not be due all over to a mistransliteration of consonants. We have at least two other words in which similar corruption, though a little popular, has occurred independently of mistransliteration of consonants. Thus we have *Jagannāth* for *Jagannāth* and *Harman* for *Harman* (= *Harman*).

Kashmir. It was also natural that these ancient spirits, so benevolent, should become the object of worship, and even that certain pious families, like, perhaps, that of Durlabhavardhana, should have borne the names of some of their species—such as Karkota—just as Gaṇeśa, Viṣṇu, S'aṃkara, &c., are borne in other parts of the country as individual names, or Deva, Bhūta, Pitṛe, Brahme &c., as names of clans. And when the distinguished dynasty of the ancient Gonardas of imperial fame came to an end with the death of Bālāditya, and the crown passed into the hands of an ordinary Kāyastha, it was also natural that the chronicles should tell us that Durlabha was in reality begotten in his virtuous mother by a Nāga named 'Karkoṭa,' that is, one of those benevolent spirits who concerned themselves with the good of the happy valley, just as Karna had been begotten of the sun in Kunti. As for *Hiouen-Thsang's* statement that the family of the Karkoṭakas was called *Ki-li-to*, 'bought,' 'base,' we have got to contrast with it the high character given to it by Kalhana who calls it even purer than that of the Gonardas (*suchet, atisuci, Rāj.*, III., 432). I cannot but think that *Hiouen-Thsang* underrated the family of the Karkoṭakas because the Buddhists of Kashmir had done so, and the Buddhists were hostile to them because they, as a rule, were not devout followers of the law of Buddha.

NOTES ADDED TO THE SECOND EDITION.

I

Among the points of importance treated by S. P. Pandit, after the excellent summary of the poem (Intro. pp. XIII-XLI), one is regarding the nature and form of the poem as a whole (pp. XLI-XLIX). Among those scholars who have contributed towards the elucidation of this as also to the many other problems connected with Vākpatirāja's Gaṇḍavaho is Bühler. It would be remembered that it was Bühler who first discovered the poem, and it was he who handed over the work to Pandit for being edited. Naturally therefore the learned Doctor took almost a paternal pride in the work when it was issued; and his appreciation of the same is contained in two notices of the Gaṇḍavaho that appeared in the Vienna Oriental Journal (Vol. I, pp. 324-330, and Vol. II, pp. 328-340.)

In the first of these two notices, Bühler first corrects certain minor inadvertences in Pandit's statements. Thus, Bühler says that the copy of the Jesalmir Ms. of the poem was neither made during his stay at the place and that by an ordinary scribe, nor under his superintendence, as Pandit has stated on p. I of his Critical Notice, but that it was six months before the transcript, made by the best Shastri in Jesalmir, came to his hands. Again with regard to the transcript of the Ms. designated P by Pandit, Bühler points out that this Ms. belonged, not to Hemachandra's library as Pandit states (p ii,

critical notice), but to the Sāṅghavi Bhāṇḍāra at (Aṇhivād) Paṭṭana.

After adverting to the discrepancy in the number and order of verses and that in the readings, as disclosed by the four Mss. utilised by Pandit, Bühler comes to the rather perplexing question of the exact meaning of the designation of the Commentary as *Gaṇḍavādha-sāratikā*. Pandit understands this expressing as a commentary on the *Sāra* (substance) of the Gaṇḍavādha (p vii, critical notice). In fact he did not regard the poem, even after it was reconstructed on eclectic principles, as the entire poem, but simply a *Sāra* of it, or at best, a prelude to the Gaṇḍavādha proper that was to follow the existing work (Intro. pp. XLI ff, in particular p. XLVIII). Pandit's arguments to support his opinion are (apart from the question of the commentator's statement that his Commentary is on a *Sāra* of Gaṇḍavaho) first, the fact that the theme announced by the title of the work, viz., an account of the killing of the king of Gaṇḍa is barely alluded to in the existent work, and that, secondly vv. 1073, 1074 and 1209 in the present text raise in us the expectation that the poet's greater narrative was to follow, to attend to which-nisāmeḥa. vv. 1073 and 1209-they prepare us. Bühler (as against Pandit) says that the words *Gaṇḍavādhasāratikā* had better be construed as "a short or substance-commentary" on Gaṇḍavādha. He quotes the instance of Vallabha's com. on the *S'is'upālavādha*, which, though explaining the whole of the poem, is named *S'is'upālavādhasāratikā*, and another of a com. on the *Daśakumāracharita*, which

under similar circumstances, is called *Sārāms'a-Tikā*. The nature itself of the com. of *Harapāla* would seem to justify such a conclusion. "It rarely explains," as Pandit remarks (*Cri. Notice*, p. V), and in many places is nothing more than a Sanskritised paraphrase of the original *Prakrit*.

We must not therefore be disposed to attach undue importance to the statement of the commentator regarding the nature of the text. When we come later to Jacobi's views in the matter, we shall have also to decide, I think, that Pandit's supposition that the present poem was to be regarded as a mere prelude to a much more extensive work, was wide of the mark, and that there are also indications left for us to hold, that the poem as we have it, was probably all that ensued from *Vākpati*'s hands. The four Mss. of the work might after all represent different versions of the author's work. It is this view that has been elaborated by Jacobi in his review of Pandit's work, to be referred to below.

Bühler then quotes (*ibid.* p. 328) instances of passages which are omitted in J (the commentator's version) but which are necessary for the context and are, accordingly, to be found in the other Mss, thus proving the genuineness of the additional verses. Thus referring to vv. 465-471 in the present text, Bühler points out that in *Harapāla*'s version, v. 465 leaves the hero on the banks of the *Narmadā* and the next verse in the same version (v. 471 in the present text) would indicate that the hero was in the deserts of *Mārwaḍ*. Now it is unlikely that the hero would care to invade such a poor and sparsely
DD (*Gāṇḍavaho*)

inhabited province as Mārṣād unless he was forced to do so. The reason is however furnished in vv. 466-470; these verses which are ignored by the commentator, but are found in the other three Mss, make the hero go to the shore of the ocean (Kāthiā-vād or Dvārakā: v 470); and with this additional information, his march through Mārṣād is at once plain, as his road homeward lay through the latter country. An equally cogent reason for the authenticity of the three Mss as against J, is furnished by the fact that Hemachandra quotes the last pāda of v. 866 in his Prakrit Grammar although with a different reading, this verse being ignored by Harapāla. This shows that Hemachandra used a Ms which (in its readings) considerably differed from K. P. and Dc., and yet contained this particular verse.

Bühler, therefore, holds that Pandit has done well in not exclusively following J, and in admitting verses and readings from the other three Mss.

Opinion is likely to be divided regarding the justifiability of each individual addition. Thus Bühler holds that the three verses 798, 800 and 801 should not have been received into the text. Now, in spite of the doubt expressed by Dr. Bühler, it should be remembered that, *prima facie*, there is nothing suspicious about these verses whatsoever. Verse 798 (wanting in P and of course in J) mentions Kama-lāyudha, who, it appears, fraternised our poet Vakpatirāja; v. 800 (wanting in J. P. and Dc.) mentions Bhāsa, Jvalanamitra, Kuntideva Raghukāra, and Subandhu and Harichandra, in whose works

Vākpati had his delight; and v. 801 (wanting in J. and P.) enumerates the characteristics of Vākpati's poetry. Some of these writers are of course not much known; thus Kamalāyudha is known from only two verses attributed to him in Vallabhadeva's *Subhāshitāvalī* (Nos 3328 and 1840, ed. Peterson. See also p. 15 of Peterson's Intro.); and one of these verses is quoted in *Das'arūpāvaloka*. A "Vaidya Harichandra" claims one verse (No. 2547) in the same Anthology.

With regard to Harichandra, whose work Vākpati refers to in v. 800, it should be mentioned that there appears to have been more than one Harichandra. Peterson (Report on Mss for 1883-84, p. 77) discovered among the Digambar Jains a poem called *Dharmas'armābhyudaya-kāvya*, composed by Harichandra, son of Ardradeva, a Kāyastha of the Nomaka family, and Rādhā (Rāthya?). This Harichandra had a younger brother Lakshmana by name. This Kāvya has since been edited in the Kāvya-mālā Series (No. 8). The editors of this Kāvya however say (p. 1 note 1) that they are unable to fix with certainty the date of this Harichandra but draw attention to the fact that Bāṇa in the introductory verses to his *Harshacharitra* (v. 13; B. S. S. edition, p. 6) mentions a Bhaṭṭāra Harichandra (who according to Peterson should be a Jain), and whose work should very probably be a prose composition, *Gadyabandha*, only the Cal. Ed. of the *Harshacharitra*, reading *य* instead of *य* (See the v. ls. in the B. S. S. edition). This Kāvya, viz, the *Dharmas'armābhyudaya*, cannot

therefore be identified with the work referred to by Bāṇa, and consequently these two Harichandras are distinct personalities. Still a third Harichandra has to be taken account of. He is (to quote the editors of the *Dharmas'armābhyudaya*) "the physician-in-chief to king Sāhasāṅka, and a commentator on the *Charaka-Saṁhitā*, and one of the ancestors of Maheśvara, the author of the *Viśvaprakāśakosha*". This physician Harichandra is probably the "Vaidya Harichandra" whose verse is quoted in Vallabha-deva's *Subhāshitāvalī*, No. 2547 (Peterson's ed: see also p. 136). Regarding this Vaidya Harichandra, nothing further seems to be known. Thus Jolly in his treatise on Medicine in the *Encyclopaedia of Indo-Aryan Research*, p. 11, says "the older commentary (on *Charakasāṁhitā*) by Harichandra or Hari'schandra, which is referred to by Chakradatta and other older authorities, is apparently lost."

It has further to be noted that Jacobi in an article on Māgha and Bhāravi (*V. O. J.* III, p. 138 ff) has drawn attention to the remarkable coincidences in language and thought between certain passages of the *Dharmas'armābhyudaya* and the *Gaṇḍavaho*, and he comes to the conclusion that Harichandra positively borrowed his ideas from, and almost slavishly copied the style of Vākpati, the author of *Gaṇḍavaho*, and that therefore, Harichandra, the author of *Dharmas'arma*, must be younger than Vākpati. This point is further complicated by the additional circumstance that Vākpati himself refers in v. 800 to the Bandhas of Subandhu and Harichandra which delighted him: *सौवन्दवे अ बन्धमि हारियन्दे अ आणन्दो ।*). Though as just now said, the

authenticity of this verse has been challenged by Bühler and though the verse is found in only one of the Mss, still there is no reason why the verse should be altogether rejected as spurious, more particularly, if each Ms. is to be looked upon, as some hold, as an independent epitome of the poem. Indeed, by indirectly corroborating the statement of Bāṇa regarding the existence of a भट्टारहरिचन्द्रस्य गद्यबन्धः it establishes its own genuineness.

For our present purpose therefore the question to be decided is whether the Harichandra of Gaṇḍavaho v. 800 is identical with the Harichandra, the author of Dharmas'armābhyudaya, or with that Harichandra whose prose composition is referred to by Bāṇa. In view of the fact that a very striking parallelism exists between the language and ideas of Gaṇḍavaho and the Dharmas'armābhudaya, and that Vākpati himself refers to a "Harichandra bandha", one would have been almost tempted to conclude that Harichandra, the author of the Dharmas'arma Kāvya must have preceded Vākpati. Such a supposition however is precluded by a close consideration of the grouping of the authors in v. 800 of our text. The first line evidently mentions poets, and the second line, prose-writers : the Bandha of Harichandra should correspond to the Bandha of Subandhu and as the latter is in prose, the former also must be in prose, notwithstanding the evidence of the divergent reading of the Calcutta Edition of the Harshacharita referred to above. We must therefore hold that the author of the Dharmas'armābhyudaya-kāvya could not have been the Harichandra intended by Vākpati, and

that the one referred to by Vākpati is the same as the Harichandra mentioned by Bāṇa. Jacobi therefore is probably right in his view that the Harichandra, the author of the *Dharmas'armābhyudaya* freely copied, and was later than Vākpati.

With regard to the other authors mentioned by Vākpati in vv 798 ff., Bhāsa, Raghukāra and Subhandu are well known; and there is nothing improbable in the fact that a poet who drew bits of poetic inspiration from the "ocean of Bhavabhūti," might have also found delight in the works of the other more or less illustrious writers mentioned by him. The same may be said with regard to v. 801 which enumerates the merits of Vākpati's poetry. Bühler says that Vākpati, who for a Hindu poet speaks very modestly of himself, could not have written this verse. Sanskrit poets do not however inevitably try to hide their light under a bushel and do not all of them fight shy of expressing a just pride in their own productions. One recalls to mind the self-confident tone of Bhavabhūti, the model, and most probably the master of Vākpati when he utters (*Mālatīmā. I. ll. 42 ff.*, B. S. S. Edition),

ये नाम केविदिह नः प्रथयन्त्यवज्ञाम्
जानन्ति ते किमपि तान्त्रति नैष यत्नः ।

Kalidāsa in his own inimitable subtle manner says the same thing almost in a chiding tone (*Mālavikā. I*)

पुराणमित्येव न सावु सर्वम्
न चापि काव्यं नवमित्यवधम् ।

Indeed, these two verses (800 and 801 of our text) mutually support each other : if Vākpati did really

study the authors mentioned in the former verse, it is but natural to suppose that he should also have been influenced in forming and expressing the attitude which poets (and therefore he himself personally) should adopt in judging of their work, and that Vākpati should call his work सारदन्तं च थिरमुज्जलं च छायाचणं च गी-विलसितं. Bühler winds up his first notice of Pandit's work by bestowing on him unstinted praise for the scrupulous care he has evinced all through the very difficult work.

In his second notice of this work (Vienna Oriental Journal, II, pp. 328-340) Bühler begins by saying that one of the striking aspects of our Kāvya is that " the author bestows as much care as possible on the accessories, and gives as little as possible on real history." With regard to the question, whether the present poem is to be regarded as merely a prelude to another larger work, he is inclined to agree with Pandit's conclusions. An additional reason adduced by Bühler should carry much weight. Two of the Mss. (Dc. and P) style the work in their colophon Kahāvidham; K calls it Gāhāvidham; J has neither. Bühler now says that Kahāvidham is Prakrit for Kathāpitham, which is the title of the first or introductory Lambaka of the Sanskrit rendering of Guṇādhya's Brihātkathā both by Kshemendra and by Somadeva, and which therefore must have been found in the original Prakrit work of Guṇādhya. On this analogy therefore he agrees with Pandit in holding that our present poem too should be the introductory part of another larger poem. As regards the reading Gāhāvidham found in

K., Bühler supposes it to be a mistaken reading for *Kahāvīdham*.

The other scholar who has bestowed special consideration on the text-problem of our work, on the mutual relation of the four available Mss, and on the nature of the poem as a whole, is Dr. Jacobi. His contribution contains many pregnant and shrewd observations and it is contained in a German review (*Göttingische Gelehrte Anzeigen* for 1888, pp. 61-75).

After a few prefatory remarks, Jacobi refers to those peculiarities of the *Gaṇḍavaho* which mark it off from the rest of the known *Mahākāvyas* of the Sanskrit and Prakrit literature. It is not divided into chapters though such division is laid down in the works on the *Alamkāras'āstra* (e. g. *Kāvyāḍarsa* I. 14), but contains only consecutively numbered verses. The poem does not contain anything which its title would lead us to expect therein, viz. how *Yas'ovarman*, the king of *Kānyakubja* killed the king of *Gauda* (or *Magadha*). This event is only hinted at in a few verses; but neither the name of the *Gauda* king nor anything else connected with him, is mentioned in our work. And still the poet promises to sing in detail the early exploits of *Yas'ovarman*. What the poem does now really contain is a description of nature (which every *Mahākāvya*, according to the requirements of the *Alamkāras'āstra* should contain), and a portrayal of grotesque events from Indian mythology. Jacobi therefore says that he would agree with Pandit in holding that the work has not come down to us in that form which the poet might have given to it, or at least had

thought of giving to it. But his agreement with Pandit ends here. He would not hold (as Pandit does) that the present work was only a prelude to another work which might be regarded as the Gaūḍavaho proper, which unfortunately however, has not either come down to us, or was perhaps never executed.

Jacobi argues that if the existent work is to be looked upon as a prelude to another larger historical work, the former would have to be regarded as a very unique work indeed, without any like of it in the whole range of Indian literature. The preface of a work is generally an organic constituent part thereof, and as such generally shares its division into Sargas, Âs'vâsas &c. The present work however is too great to have formed only *one* Âs'vâsa, being only a little shorter than, for instance, the Râvanavaho, the most famous Mahākāvya of the Prakrit literature before or after Vākpati. If the present 1209 (or 1233) verses of the work were to represent *only* the preface, what colossal extent we shall have to postulate for the whole poem proper!! If this objection be not regarded as very serious, still there is another difficulty that confronts us. What should have led the poet to put the best part of his work (description of nature &c) in the body of this (presumed) preface? In the case of other poets, we find on the other hand, this item reserved for the main part of their work, and gradually worked up with their subject-matter.

All such difficulties are removed, if we hold (says Jacobi) that the present work was only an epitome

EE (Gaūḍavaho)

(Auszug) of the original work, from which all that concerned historical incidents was dropped, as being neither of general nor of lasting interest. Thus only did it appear to be possible to preserve at least the gems of Vākpati's poetry. As an epitome of the original poem, the Gaṇḍavaho must have come to lose its division into Ās'vāsas &c, though the internal division of the subject-matter was preserved. Thus we can still recognise distinctly the successive parts of the poem:—(1) the poet's introduction, consisting of the usual Maṅgala and praise of poetry in general, (2) the work proper, of which even though there are left now only the description of nature and such other secondary matter, still sufficient traces are left to enable us to formulate the general march of events, such as (a) the praise of Yaśovarman, (b) his triumphant march, and (c) his life of enjoyment after his grand achievement, and (3) as conclusion, the poet's own life. Bilhaṇa's Vikramāṅkadevachārīta is composed on similar lines, and this type seems to have been the usual one for historical poems.

This, in short, is Jacobi's view regarding the nature of the poem as a whole, and as he says, it has much plausibility to support it. This hypothesis easily explains why the number of the verses of Gaṇḍavaho varies in each Ms. J has the least number of them (1102), which are however to be found in the same order in the other three Mss., the latter having in all 133 verses more than J. Pandit himself is not inclined to regard these verses as spurious; and the question therefore is, how we are to explain their

great number (i. e. about one-eighth of the whole). Jacobi says (ibid p. 63) : "This or that copyist of the prevalent epitome might have put in, at their appropriate places, such verses from the original poem as might have pleased him or such as he would not find wanting for other reasons". The Mss. K. P. and Dc. go back in the last resort to such "enlarged editions". "Our supposition further explains (says Jacobi) in a natural way, the colophon, and the title of the commentary, Haripālavira-chita-Gaṭḍavadha-sāra-tīkā. Haripāla, who besides his father, had many predecessors, probably found in the old Mss. the colophon Gaṭḍavadhasāra, an epitome of Gaṭḍavadha, and therefore he called his commentry Gaṭḍavadha-sāra-tīkā".

In saying that the present work was to be regarded as prefatory to Gaṭḍavaho proper, Pandit bases his conclusion on verse 1209 (amongst others) in the present text. This verse however does not form the conclusion of the work, as one more verse in Upajāti metre follows (according to the Mss. Dc. and P.). Jacobi rightly points out that this verse has been altogether lost sight of by Pandit. The verse in question is as under:—(see Various Readings p. 395)

कहराय लंछण(स्त्व) वप्पहरायस्त गण्ड(वहम्) ।

(नामे)ण कहावीर्ढं रय्यंचियं तह समत्तं च ॥

The bracketed portion is wanting in P, which also reads, य for इ in वप्पहरायस्त. The colophon of K is in prose, and is what has been admitted by Mr. Pandit in the text. J. has nothing to correspond to either of these. Now, this verse shows that the

present prefatory text was also the real Gaūḍa-vaho, and that the poem therewith came to an end.

Passing over certain minor emendations and conjectures proposed by Jacobi (p. 64) we may agree with him when he says that " so much is certain that after v. 1209 there followed (only) a verse or (few) verses, which brought the poem to its finish, and that therefore it is not at all necessary to hold that after v. 1209, the history proper of Yaśovarman was to follow ".

In support of his opinion that the present text was only a prelude, Pandit relies on v. 1074 (compare, Intro. p. xlvii). The verse is:—

साहिज्ज् गउडवहो एस मए संपयं महारम्भो ।

णिषुए सुयन्ति दप्पं जम्मि णरिन्दा कहन्दा य ॥

Jacobi however points out that साहिज्ज् is not to be derived from √ सप् (as has also been done by the commentator) but from √ साह्=कथयति (compare, Hemachandra, Prakrit Grammar, IV. 21), and that महारम्भो can as well signify " a mighty exploit." The first line should therefore mean " I shall now sing the Gaūḍa's death, that heroic or mighty deed ", and there is no need to see in the verse in question any allusion to the composition of another Gaūḍa-vadha (Kāvya) of mighty dimensions. The same argument holds good of the word Viyaḍa in v. 1164. (cf. also v. 799).

Jacobi has still a few words to say (p. 72 ff) regarding the readings received by Pandit in his text. The Mss. of our work fall into two groups. The first group consists of only one Ms., designated J by Pandit, which might be called the commentator's

recension. The second group is made up of the remaining three Mss., differing on the whole from J, as also, in many cases, from each other among themselves. Pandit has, in the choice of the readings followed an eclectic principle (p. VI of his *Cri. Notice*), and Jacobi admits that in most cases Pandit's choice is faultless. "Such an eclectic process I do not hold in theory as objectionable, when the Mss. are later copies—as is too often the case in Indian works—and can therefore be arranged only in groups and not in any geneological tree. In classical philology, matters stand quite differently. To apply its method without more safeguards to Indian works, e. g., to receive a reading into the text on the authority of the "best" Ms. would in innumerable cases land us into error." Jacobi evinces a decided partiality for the text and readings of our work as embodied in the commentary of Haripāla, whose readings Pandit has not, as he himself admits, always adopted (*Cri. Not. p. VI*). This preference for the commentator's readings is based on the fact that he is older than all the Mss., that his father seems to have devoted special attention to the study of *Gauḍavaho*, (Com. to v. 788), that probably his family was in possession of good and old Mss. of the work, and that finally, his work probably represents the first and most faithful epitome and text of the poem; and a number of instances are given in support of this. We have now passed in review the opinions of the two scholars, and as I believe the only two scholars, who have treated, besides Pandit, of the text question of our work in great details. Of course

there are other scholars, who have referred to this question, but only incidentally. Thus, e. g., Pischel in his *Grammatik der Prakrit Sprachen*, speaks (Einleitung. p. 15) of the "many recensions (of *Gaṇḍavaho*) which in their number and arrangement of verses differ very much from each other." Vincent A. Smith also (*J. R. A. S.* for 1908, p. 778) quotes Pandit's opinion that the poem appears to be only the prelude to a missing work. Apart from this, however, the opinions of Pandit, Bühler and Jacobi differ considerably, and it is worth while to indicate here in brief, the position of this particular question.

Pandit's argument is that the present work should only be regarded as a prelude to another larger work no longer available to us, containing a more detailed narration of the killing of the *Gauḍa* king. His reasons are: (1) There is very little in our present text to satisfy the expectations raised in us regarding the contents of the poem. The scanty mention of *Magaha-pāhā* in v. 354, and of *Magahā-hiva* in vv. 414-417 and v. 696 scarcely justifies us in holding that with this indirect and passing allusion to the theme announced in his title, the poet did regard himself as absolved from his promise as contained in the title of the poem. (2) There are, further, indications in our poem, in which the poet himself lets us understand that his larger work was to follow; e. g. vv. 844, 1074, 1184, 1209 etc. (3) Specially noteworthy is the abrupt ending, v. 1209, which also prepares us to listen to "this purifying, newly-composed heart-rejoicing and no mean narrative about *Yas'ovarman*". (4) The de-

signation of the commentary as Gaṇḍavādhasāratikā would lend weight to the same conclusion. As Pandit understands it, the name shows that the commentator regarded that he was annotating a Sāra (substance) of Gaṇḍavaho and not the Gaṇḍavaho proper, which was still to follow. Bühler generally agrees with these opinions, except in the meaning of the compound Gaṇḍavādhasāratikā, which (as we have already seen) he would render as "short annotations Sāra-tikā [=Sārātmikā or Sāra-bhūtatikā] on the Gaṇḍavaho. He further adds the important fact that most probably Guṇāḍhya's Prakrit Brihatkathā had its first or introductory Lambaka called by the name Kahāvidham, and that this latter designation has been preserved for the present text in at least two out of the four Mss. of our work, a circumstance that goes to support Pandit's contention that our text was merely introductory to a larger work. Lastly as regards the varying number of verses of the text as found in the four Mss., both agree in holding that the verses found over and above Haripāla's version, are not all of them spurious or interpolations. This however does not satisfactorily explain their presence in only some of the Mss. and their omission from the rest.

Of this latter point, Jacobi in his review referred to above, offers a very ingenious explanation. He would regard the different Mss. as each presenting a different epitome (Auszug) of the original poem. On this supposition we can easily understand why the number of verses in the different Mss. varies. Each epitome contained more or less ver-

ses, according to the taste—and we might almost say the pleasure, of each copyist. It should be here mentioned that Jacobi regards the recension as presented in Haripāla's commentary as the first epitome executed of the original Gaṇḍavaho. The fact that the killing of Gaṇḍavaho receives such a scanty treatment in any of the recensions (according to him epitomes,) now available, Jacobi attributes to the purging away of all matter "which treated of historical incidents only, and therefore could neither be of general nor of lasting interest." Jacobi seems to have in mind the general unsettled conditions in which the poem was written. There was therefore the danger, of the entire poem of Vākpati being lost, and "thus only (i.e. by suppressing the historical allusions in it,) it seemed possible to preserve at least the pearls of Vākpati's poetry".

Then it is to be noted that Jacobi differs from both Pandit and Bühler, in holding that no additional matter probably followed the present text, and that therefore the present poem should be regarded as all that Vākpati ever wrote. He takes his stand on a verse (quoted above) found in two of the Mss., according to which it would appear that "Gaṇḍavaho, otherwise called the Kathāpīṭha (the foundation of the story) has been composed and finished too." This, Jacobi urges, leaves no doubt that the Gaṇḍavaho had been completed in the form in which we have it. Bühler, (V. O. J., II, p. 331,) suggests the reading Gaṇḍavahe (locative) for Gaṇḍavaham. This would mean accordingly, "in Gaṇḍavaho, the Kathāpīṭha has been &c.

It now remains to be seen how Jacobi's argument fits in with the other considerations urged by Pandit. V. 1074 of our text means according to Pandit that the real Gaṇḍavaḥo was about to be composed. But साहिज्ज means as already stated, "is narrated, or told". (See also v. 1184 : सो साहिजं पयतो चरिअं चाणक-चरिअस्स | where साहिजं has been rendered as कथयितुम्, where the text of Haripāla also has शासितुम् as against his साहिज्ज=साध्यते under v. 1074). Besides the high authority of Hemachandra in taking the root साह in the sense of "narrate", we have the word साहिर in v. 1206, which the commentator notices as a variant and explains as कथनशील. This word has descended to Modern Marathi in the form of सा(सा)हीर in the sense of a reciter of narrative or ballad poetry: there is therefore no reason why the word साहिज्ज in v. 1074 should be understood in the sense of compose (sādhya).

Therefore, it may be said that if there are indications in the poem that the narration was to follow, it can be urged that there are also passages which tell us that the narration has been begun, and therefore presumably, been completed. Thus v. 1184 (already referred to) distinctly says that "then he (the poet) having finished the duties to be performed at the close of night and therefore being refreshed, set about narrating (Sāhium payato chariam) to them (his audience) the life (of Yaśovarman), of Chanakya-like conduct". After a *Kṛtaka* of twenty verses, describing the state of expectancy created among the quarters of the earth and in the heart of the divine damsels &c., and con-

taining a further praise of the hero, the poet says vv. 1205-6 : " Now on that blessed day, long looked for by the people,—a day that was rendered yellowish on account of the dust arising out of the friction of golden ornaments, and which therefore became golden,— the (whole) world through curiosity became in an instant as though dumb-struck, on account of the poet's encompassing the entire range of learning as he narrated his story " (*sāhire tammi-Kathanas'ile Vākpatirāje, com.*) This shows that the narration was begun and completed and the contents of the narrations are, in all likelihood, to be found in the verses that have preceded. Finally " this life ", imam chariam of v. 1209, is as likely to refer to that to which it forms a conclusion as to the " something " that was to follow.

To conclude, therefore, we may rest content with accepting Jacobi's conclusion that the present poem was all that Vākpati ever wrote. His second conclusion however that what he wrote suffered epitomisation at different times by different hands may not be so readily agreed to. Though the poem does not hint at it expressly, it looks very probable that the political conditions in which the poem was written are largely responsible for the rather imperfect state in which the poem has been left to us. Perhaps the author could not give the final touches and the final arrangement to his mass of verses. This may be the reason why the verses that refer to the poem as being narrated are left standing where they at present are.—If one of the traditions is to be believed, we shall have to admit that Vākpati thus sang

in his work the glories of Yas'ovarman, when the latter had thrown him into prison, as stated by the Yas'astilaka (Peterson, *Subhāshitāvalī*, p. 115). We may argue that after his release, the poet might not have found time or even deemed it necessary to carry to end his task, undertaken under such circumstances. Another less reliable tradition as preserved in Rājas'ekhara's *Prabandhakosā*, however, does not agree with this. According to this, it would appear that Vākpati belonged to the next generation after Yas'ovarman (R. G. Bhandarkar, *Report on Search for Mss during 1883-84*, p. 15).

Further, with regard to the contention that if this poem was to form the whole of the *Gaṇḍavaho* ever written by Vākpati, the title of the poem becomes a misnomer as the real killing of the king of Gaṇḍa receives only indirect and an all too brief mention, it can be urged that Vākpati wrote more as a court-poet than as a historian, his object being to produce a poem containing a fulsome praise of his royal patron, in which incidents, otherwise historically very important indeed, were brought in only as serving his main purpose of lavishing unstinted praise on his master. Bühler is perfectly justified when he draws attention to the peculiar phenomena of our poem in which " the author bestows as much care as possible on the accessories, and gives as little as possible on real history ". Pandit says (*Intro.* p. xliii) that the treatment which the Gaudian king receives in the poem is no better and no fuller than the allusions to some other kings whom Yas'ovarman conquered, e. g. the kings of

Vaṅga or of the Deccan and others; and that therefore the question why the name of the Gaudian king should have been immortalised in the designation of the poem remains a puzzle. The reason for the selection of the name of the Gauda king in preference to other kings subjugated by Yaśovarman, to form the designation of a highly-pitched poem, containing mainly the panegyric of Yaśovarman, the king of Kanouj, may possibly have to be sought for, I would tentatively submit, in the latent ill-will that can historically be proved to have existed between the two kingdoms of Kanouj and Gauda before the time of Yaśovarman. The treacherous murder of Rājyavardhana, the brother of Emperor Harsha, at the hands of Śaśaṅka, the king of Central Bengal (the latter being called a Gauda by Bāṇa) and the consequent attitude of persecution which Harsha, who soon thereafter became the king of Kanouj, adopted towards the Bengal king are matters of history (compare, V. A. Smith, *Early History of India*, Third Edition, pp. 337-339). At a later period (circa 800 A.D.) Dharmapāla king of Bengal and Bihar deposed Indrāyudha, king of Kanouj, and installed in his place Chakrāyudha (ibid. p. 378; cf. also Duff's *Chronology of India*, p. 75). Of course this does not prove anything directly bearing on the reign of Yaśovarman; still, it is worth while emphasising this side of the mutual relations between these two powerful kingdoms. Again, religious motives may have had their share in the ill-will existing between the two states. Yaśovarman seems to have been a staunch advocate of the nascent Hinduism, while the kings of Bengal from the

beginning of the eighth century A. D. to the end of the 12th century had been, with the sole exception of Ādisūra, zealous adherents of Buddhism (Smith, op. cit. p. 402). That religious feelings might have had a share in the dispute of Yas'ovarman with the unnamed king of Bengal of that time is what has been also suggested by Pandit himself in his Introduction (p. xlvii, footnote). It is not therefore improbable that hereditary political causes, added to religious motives, might have led to a feud between Yas'ovarman and the Gauda king, and this feud, serving to our poet as a theme on which to pivot his patron's glories, might have been sung and alluded to in our present poem, albeit in haphazard and all too brief manner.

* * * * *

The above notes were written some years back, and since then a third scholar—J. Hertel—has considered the question about the general nature and form of Vākpati's Gaṇḍavaho, in an article in *Asia Major*, Vol. 1, Fasc. 1, January 1924, pp. 1-23: "A Note on Bhavabhūti and on Vākpatirāja." Hertel thinks that v. 799 of the Gaṇḍavaho shows that "Bhavabhūti was still living and advising Vākpati when the latter was composing his Gaṇḍavaho" (p. 10). He agrees with Pandit in holding that Vākpati's present poem is but a prelude to a larger work he contemplated, and draws attention to the fact that "it can scarcely be due to a mere chance that two works of the two most celebrated court poets of Yas'ovarman were not finished" (namely, the *Mahāvīracharita* of Bhavabhūti, and the Gaṇḍavaho

of Vākpati). Relying on the concluding words of the colophon of the MS. K, कइराय लंछणस्त दपइरायस्य गउडवहे ॥ गथादीदं समतं ॥ he regards the existing poem as but the introduction—the Katāpīṭha—, and holds that its author never executed his intention of writing the real Gaṇḍavaho. Hertel has also reviewed in details all the objections of Jacobi, (some of which are noted above) who, it will be seen, would regard the present poem as a mere abstract or summary of a larger work in which all historical traces had been deliberately passed over.

Hertel, it seems, has not taken into account the indications mentioned by us above, which are given in the poem itself and which suggest that the narration of the poem did take place, or in other words, that the poet did not evidently intend any other sequel to his existent poem (vv. 1184 and 1206. ff. See above). We may also say that the concluding verses make it evident that the poem is called Gaṇḍavaho more or less by courtesy only. The poet perhaps began with that idea, but ended by singing the story of his patron's Digvijaya. His Viyābhisea = Vijayābhisheka is referred to in v. 1208, and his giving away his enemies' wealth " even outside " i. e., without bringing it back with him to his capital, in v. 1207. All this implies that the poet had more in his mind the traditional Digvijaya of a hero, than the killing of the Gauda king by Yas'ovarman. The poet's request to " listen to the narrative " in v. 1209 can be understood as a general one addressed to readers, and need not necessarily be taken with reference to something which the poet thought was to follow.

Then, with regard to the evidence, afforded by the colophons of Mss, we have to bear in mind that the colophons are in their nature, the peculiar product and property of the copyists, and that they are often liable to be added to, abridged or changed or omitted according to the liking of the copyists unless we have evidence otherwise. This is borne out even in the present case. J has no colophon at all. K has it as quoted above, and this would appear to be in prose. P and Dc, have it similarly, in the form of a Gāthā, though a few letters of the former of these are worn off. The colophon seems to be preserved in its complete and perfect form in Dc, which is an excellent and very old Palm-leaf MS. This reads the colophon as.....

गडडवहं । नमिग कदावीढं । रदयं चिय तह समत्तं च । against गडडवहे गदावीढं of K which Hertel relies on. According to Dc, therefore, Gaṇḍavaha, (in the form called) the Kathāpīṭhaka, has been composed and *finished as well*. No real objection can be taken against the (neuter nominative) form ° वहं, which is grammatically correct. (Compare शिशुपालवधम् Neu. Nom. Sing.)

We may therefore conclude by saying that the present poem represents all that Vākpati wrote, and that there is no reason to hold that the poet had an intention of writing more, an intention which he did not execute as Pandit, Bühler and Hertel hold; neither is the present poem merely an abstract or summary of some larger poem no longer available, as Jacobi, and following him, Winternitz (Geschichte d. indischen. Litteratur, Vol. III, p. 84) think.

II

Another important point dealt with by Pandit is about the date of Yas'ovarman, on whose date depend those (as is well known) of Bhavabhūti and Vākpati. The date of Yas'ovarman again depends on that of the Kashmirian king Lalitāditya Muktapīḍa, an account of whose reign we have in Kalhaṇa's Rājatarāṅgiṇī (IV. 126 ff.) and who inflicted a defeat on Yas'ovarman. But there is a wide difference between the date assigned to him by Pandit on the one hand, and all other scholars on the other. Pandit exhaustively deals with the dates of the successive dynasties of Kashmir and even of each individual king, and arrives at 695 A. D. as the date of Lalitāditya's accession, and 732 A. D. as that of his death. Incidentally Pandit puts in a strenuous plea for the reliability of Kalhaṇa's chronology, and subjects to a detailed and searching criticism the correction of thirty-one years applied to Kalhaṇa's chronology by scholars, mainly relying on Chinese sources. This correction Pandit does not accept, and, hence mainly, the discrepancy. With this correction accepted, Lalitāditya's date becomes 724-760 A. D. It was Jacobi who first suggested a still nearer approach to arrive at the date of Lalitāditya (in his Review of the Gaṇḍavaho referred to above). Gaṇḍavaho, verses 827-832, mentions certain portentous events that took place in the world. Among these v. 829 mentions an eclipse of the sun; and this, Jacobi states, was visible according to astronomical calculations at Kanauj on 14th of August 733 A. D. Verse 832 according to Pandit's text is:—

इय तस्या खण-निव्वडिय भू-ल्या-भङ्ग-भङ्गुरावङ्गे ।

जाए इमम्मि भुयणेषु दाहणा आसि उप्पाया ॥

The reading भू-ल्या here is on the evidence of one MS only. The other three MSS and the commentator read instead, नि(णि)यय-पय which certainly is better, the meaning being the corner of his (Yas'ovarman's) eye became twisted (भङ्गुरावङ्गे) on account of the shaking of his position (नियय-पय-भङ्ग=निजक-पद-भङ्ग) that was brought about temporarily or in a moment—(खण-निव्वडिय). This "shaking of his position" Jacobi takes to be a reference to Lalitāditya's invasion on the domains and subsequent defeat of Yas'ovarman. R. G. Bhandarkar too agrees with Jacobi in thus interpreting the verse (Preface to his edition of the *Mālatī-Mādhava*, BSS, Second Edition, 1905, p. xv). Pandit's reading, supported as it is by one MS only, would seem to indicate the same meaning, though in a confused manner. A further conclusion may perhaps be drawn from the mention of the king's temporary loss of position, viz., that this invasion of Lalitāditya against the king of Kanauj took place after the latter had returned from his Digvijaya-yātrā, or his expedition against the Gaudian king.

R. G. Bhandarkar with reference to Stein (Translation of *Rājatarāṅgiṇī*, Intro. p. 89, and note on IV. 134) also mentions (l. c. p. xv) the fact that a king of Central India of the name of I-cha-foṇ-mo is mentioned by Chinese authors as having sent an embassy to China in 731 A. D. This I-cha-foṇ-mo has been "properly identified" with Yas'ovarman. Generally speaking therefore, the correction of thirty-one years applied to Kalhaṇa's

cc (Gaudavaho)

chronology by scholars, against which Pandit so vigorously contends, seems to be justified. R. G. Bhandarkar also was once inclined to reject this correction of 31 years (Report on MSS. for 1883-84, p. 15) but has accepted it later in his second edition of the *Mālatī-Mādhava*.

The dates of Lalitāditya's reign being thus ascertained be 724 to 760 A. D., Yas'ovarman's reign may generally be said to cover the second quarter of the eighth century. His defeat by the king of Kashmir will have to be placed in 733 A. D., before which Yas'ovarman must have defeated the king of the Gaudas. Yas'ovarman had sent an embassy to China on his own behalf in 731, and was claimed as an ally by Lalitāditya in an embassy which the latter himself sent to China in 736 A. D. This last fact would go to show that though Lalitāditya had defeated Yas'ovarman in 733 A. D., the former did not annex the Kanauj territory but kept Yas'ovarman on the throne and formed an alliance with him: in the words of Kalhana, the kingdom of Kanyakubja came under the control (of Lalitāditya) as if it were the yard of his house—कन्यकुब्जोर्वी...अभूत्...गृहप्राङ्ग-
णवद्वारे । Vincent A. Smith (Early His. of India (1914) p. 378) following Stein, gives 740 or 741 A. D., as the year of Yas'ovarman's dethronement. In his Oxford History of India (1920, p. 182) he speaks of the king being slain in or about 740. Evidently this date does not take into account the more precise approximation to this event, viz., A. D. 733, which is afforded by Jacobi's calculations based on the mention of the Solar eclipse in the *Gaudavaho* and

which is relied upon by R. G. Bhandarkar in arriving at the dates of Vākpati and Bhavabhūti. The same may be said with regard to the date proposed by Lévi and others (V. A. Smith, l. c.) as lying between A. D. 736 and 747.

Hertel in his article referred to above regards (p. 23) 733 A. D., as the date not of Lalitāditya's victory, but that of Yas'ovarman's departure for his Digvijaya. This conclusion, it seems to me, is based on his interpreting v. 832 of the Gaudavaho in a very different manner, though he reads that verse differently from Pandit's text and substitutes गिययय for भूल्या. His translation is:—"Such terrible portenta then arrived in the worlds, when the king, having by a side-look restrained in a moment his vassals' transgression of their rank, set out (on his Digvijaya)."—This translation, it appears is based on a two-fold misunderstanding. In the first place, Hertel following the commentator understands निजकपदमङ्गे as the transgression by Yas'ovarman's vassals of *their* rank. There is now hardly any necessity for bringing in the vassals in this way. Pandit has put stars on the words निजकपदमङ्गे in the commentary only because he had accepted भूल्या as the reading in his text for गिययय. (Preface, p. VI). And in the second place, Yas'ovarman's Digvijaya is already over. He has returned from his Vijaya-Yâtrâ already and is described as (ओआरिय-चाव) =अदत्तारित-चाप in v. 694 and as praised by his bards on his return, and as sporting with his women (vv. 695-749). There is therefore no reason to hold that A. D. 733 represents the year of Yas'ovarman's starting on his Digvijaya.

especially under the shadow of "terrible" portenta, and that therefore his defeat by Lalitāditya must have taken place "some years later than 753 A. D.", as Hertel urges.

III

A brief mention of one or two other points dealt with by Pandit in his learned and exhaustive Introduction may appropriately be made here. In Note IV of his Introduction (pp. ccv ff.) Pandit makes an "important statement" on the evidence of a Manuscript of the *Mālatī-Mādhava*, tending to establish the identity of Bhavabhūti with "Umvekāchārya," this "Umvekāchārya" being called the pupil of Kumārilabhaṭṭa, and more expressly described as one "who had acquired greatness of learning through the favour of the revered Kumārila-svāmin" श्रीकुमारिलस्वामिप्रसादप्राप्तवाग्बैभवं. These two statements (occurring in the colophons of two of the ten acts of the *Mālatī-Mādhava* in the particular Manuscript mentioned by Pandit) evidently mean that Bhavabhūti was also known by the name of Umvekāchārya, and that this last, *alias* Bhavabhūti, was the pupil of the famous Mīmāṃsaka Kumārilabhaṭṭa. This interesting and important piece of evidence was brought forward by Pandit as early as 1838; but for want of other corroborative evidence, it naturally did not win general acceptance. Thus R. G. Bhandarkar in the Introduction to his Second Edition of the *Mālatī-Mādhava* in the Bombay Sanskrit Series, 1905 p. VIII, was inclined

to treat this tradition about Bhavabhūti's being a pupil of Kumārilabhaṭṭa as unsupported by what Bhavabhūti has to say about his learning in his preface to the *Mālatī-Mādhava*. S. K. Belvalkar in the Introduction, to his translation of the *Uttarārāma-charita* in the Harvard Oriental Series refers to this tradition, but is evidently reluctant to take it as conclusive. The individuality of Bhavabhūti has of course been long well-defined and recognised as such; that of Umvekāchārya however, remained long shrouded in mystery. Recently however, the personality of Umvekāchārya as a Mīmāṃsā writer is slowly emerging forth out of the indistinctness that encircled it formerly, and other evidence identifying Bhavabhūti with Umvekāchārya, is also available. This is largely due to a deeper study of the *Mīmāṃsā S'āstra*, and especially to the labours of Dr. Ganga Natha Jha of Allahabad and Prof. Kupuswami Shastri of Madras.

Dr. Jha published in 1922 as No. 6 of the Princess of Wales Sarasvatī Bhavana Texts, the first part of Maṇḍana Miśra's *Bhāvanā Viveka* with a "running commentary attributed to one Bhaṭṭa Umbeka" (Prefatory Note, p. 1). In the Introduction contained in the second part of the work published in 1923, the same scholar, out of his intimate acquaintance with the Mīmāṃsā literature was able to supply some definite information about Umbeka (pp. 2 ff). This name "is found to be written variously : Ombeka, Aumbeka, Umbaka and so forth. He is said to have written a commentary on Kumāriḥa's *S'lokavārtika*, from which a quotation

is made by Pratyaksvarûpa Bhagavân in his commentary on the Chitsukhî. " Umbeka is quoted by Chitsukha himself and by Ânandapûrṇa, and is referred to by Bodhaghana. The Jain writer, Guṇaratna, in his Shaddars'anasamuchchayavṛitti speaks of Umbeka as knowing the Kârikās (i. e., the S'lokavârtika of Kumârila ?). Prof. Kupuswami-Sastry of Madras points out that Bhaṭṭomveka is also quoted in Râmakrishṇa's commentary on the Tarkapâda of the S'âstradîpikâ (Proceedings, Second Oriental conference, Calcutta, 1923, p. 411.)

It is however to be noted that according to a tradition preserved in the S'amkaradîgvijaya Umbeka was the popular name of Maṇḍanamis'ra (and not of Bhavabhûti).

It is Pratyaksvarûpa Bhagavân, the commentator of Chitsukhî, who lends direct support to the identification of Bhavabhûti with Umbeka. Chitsukha himself (in the passage quoted by Jha, op. cit. p. 4) says that Bhavabhûti who before is a wise man (दुरा आस एव सन्) does not cease to be a wise man, simply because he has composed some Nâṭaka and Nâṭikâ &c. Chitsukha next adds उक्तं चेत्तदुन्मेषेन and then quotes a Nyâya. The commentator Pratyaksvarûpa adds to this : भवभूतिरुन्मेषकः ।

The statements therefore in the colophons of the Manuscript, first brought to notice by Pandit to the effect that Umbeka and Bhavabhûti are one and the same person, and that that person was a follower of the famous Mîmâṃsaka Kumârilabhaṭṭa, are confirmed by other evidence including the commentator of the Vedântic work Chitsukhî. The words of the

author of this last-named work itself, very likely indicate that Bhavabhūti was first an authoritative personage (अप्त) in some line, (and evidently. Mīmāṃsā) but that thereafter he wrote his plays, and that notwithstanding his doing so, he was still regarded as an authority in that special line.

These statements identifying Bhavabhūti with Umbeka have to be taken for what they are worth; there is also the conflicting tradition of Umbeka being the name of another illustrious disciple of Kumārila, viz., Maṇḍana Miśra. There is, however, nothing inherently improbable in Umbeka-Bhavabhūti's having been a famous Mīmāṃsaka writer before he turned to write dramatic works. His ancestors are described as चरणगुरुः पञ्चाग्रयः, धृतव्रताः सोमपीथिनः, and withal, ब्रह्मवादिनः. There is no reason to hold that Bhavabhūti broke off from one of the traditions of his family, viz. the Karmamārga, or the way of sacrificial knowledge, which is the essence of the Pūrva Mīmāṃsā. It is true Bhavabhūti does not expressly include Mīmāṃsā in the S'loka containing his famous "Vāchanyukti" in the Mālati Mādhava (Act I, यद्वेदाध्ययनम् &c lines 46-49, R. G. Bhandarkar's Edition, Bombay, Sans. Series), where he refers to his knowledge of Veda, the Upanishads, Sāṃkhya and Yoga. But we may regard the Mīmāṃsā to be included in the general term Veda, the Mīmāṃsā being the formal systematisation of the sacrifices referred to in the Samhitās, Brāhmaṇas &c. Besides, Bhavabhūti calls himself पदवाक्यप्रमाणज्ञः and a श्रोत्रियपुत्र in the Introduction to the Mahāvīracharita (p. 4 and 5 Nīlīyasaṅgāra Edition). प्रमाणज्ञः is explained by Bhavabhūti's commentator Vīraśaṅkara as मन्त्रादिप्रमाणज्ञः. We may

also say that the reason why Bhavabhūti does not feel called upon to specially put in his knowledge of Mīmāṃsā, at the place where he alludes to his knowledge of Veda, Yoga &c. is what he himself says immediately thereafter : तत्कथनेन किं न हि ततः कश्चिद्गुणो नाटके । We may therefore reasonably conclude that the personal statements of Bhavabhūti in his dramas do not militate against the probability of his being a Mīmāṃsaka of repute.

The tradition of Bhavabhūti having the nickname of Umveka and that of his being the pupil of Kumārila stand on a different footing. Both of these traditions are attested to by the MS of the Mālati-Mādhava above referred to, while the statement of the commentator of Chitsukhi, corroborates only the former, and has nothing direct to say about the latter. Prof. Kupuswami Shastri, in his article referred to above, comes to the conclusion, that the way in which Bhaṭṭamveka is referred to by the commentator of the S'āstradīpikā " would appear to leave no alternative except to assume that Umvekabhaṭṭa was one of the pupils of Kumārila-bhaṭṭa " (p. 411), and that Bhavabhūti the poet, *alias* Bhaṭṭamveka, and two other famous Mīmāṃsā writers, viz., Prabhākara and Maṇḍana " were all Bhaṭṭakumārila's pupils " (Ibid, p. 412). In the Proceedings of the Third Oriental Conference, Madras, 1925, the same Professor, in the light of further investigations into the beginnings of the Mīmāṃsā Schools, expresses the opinion that the three writers mentioned above " might have been younger contemporaries of Kumārila, who might

safely be assigned to the beginning of the 8th century A. D. " (p. 481).

We may therefore justifiably hold that the personality of ' Umveka ' which was but a mere name when Pandit brought it forward from the hidden recesses of a Manuscript has been rendered more definite and distinct, thanks mainly to the two above-named scholars of the Mīmāṃsā Philosophy. We can also regard it as very possible that Umveka was a nickname of Bhavabhūti, unless one was to urge that only those two acts in the colophons of which the name of Umveka occurred, were the work of Umveka, and the rest was the work of Bhavabhūti. If this supposition were to be accepted, the statement of the commentator of Chitsukhī that Bhavabhūti means Umbeka will have to be satisfactorily explained in some other way. Bhavabhūti, in all likelihood, and so far as our present knowledge goes, has therefore to be regarded not only as a great and masterly dramatist but also as a Mīmāṃsaka of repute, a commentator on a work of his contemporary, viz., the Bhāvanā Viveka of Maṇḍanamis'ra, and as a pupil of Kumārila, his other fellow-students being Maṇḍana and Prabhākara.

The chronological implications of the identity of Bhavabhūti with Umbeka and of the tradition of his being the pupil of Kumārila do not conflict with the dates generally accepted. The date of Kumārila is " end of the seventh and the first part of the eighth century " (Winternitz, Geschichte III, p. 427, with reference to Pathak, Keih and other

authorities), and the date of Vākpatirāja and Bhavabhūti, as determined from that of Yas'ovarman and Lalitāditya is the same part of the eighth century as stated above.—Altogether therefore, this period, the first part of the eighth century, seems to be a stirring one, both politically and intellectually.

IV

The last point to be alluded to here is about the other Kāvya which our poet Vākpatirāja is known to have written. In verse 79 of Gaṇḍavaho, the poet says:—

मधुमह-दियय-पउत्ता वाया कहणाम मउलउ इमम्मि ।

पढम-कुसुमाहि तल्लिणं पच्छा-कुसुमं वण-लयाण ॥

पउत्ता is explained by the commentator as पर्याप्ता. Pandit puts a star over the commentator's word indicating that the explanation is different from the word in the text, but he translates it himself as " which has attained perfection " (Introduction p. liv). The other readings for पउत्ता are पढूत्ता and उपत्ता. Perhaps पउत्ता is to be understood as प्रवृत्ता and the sense seems to be " how can my speech bud forth in this Kāvya (viz the Gaṇḍavaho), engaged as it is (पउत्ता) in the Madhu-Matha-Vijaya ? The after-flower of wild plants is more meagre than the first-flower. " The second line of the verse immediately preceding would also seem to indicate that we have to understand पउत्ता in the sense of प्रवृत्ता. There the poet says that wealth, even though very little, adds to happiness (literally, looks well, सोहेइ=शोभते) if enjoyed, but " the

Goddess Sarasvatī, if she be not in her entirety somehow makes the possessor ridiculous"—देवी सरस्वती उण असमगा किपि विणहेइ १. The sense evidently of the passage is that the poet is already engaged on one Kāvya and therefore he is doubtful if he can well venture on a new one. Be this as it may, it is certain that the poet Vākpatirāja wrote another work called Mahumaha-vijaya. Unfortunately the work is not available, but that the work was once known follows from the fact that the work is referred to, and quotations from that work are to be found in some of the older writers. Thus Pischel (Prakrit Grammatik, Encyclopaedia of Indo-Aryan Research, pp. 11 ff.) has already pointed out that that work of Vākpati has been referred to by Ānandavardhana in his Dhvanyāloka, by Somes'vara in Kāvya-darsana and by Hemachandra in his Alankāra-chūdāmaṇi, and that therefore the two verses which are attributed to our poet in the commentaries of Hāla's Saptas'atī but are not to be found in the Gaṇḍavaho, may be from the Madhumathavijaya. A quotation from this work is to be found in the commentary of Abhinavagupta on Dhvanyāloka (p. 152, line 15, Nirṇayasagar Edition), and two other quotations in the Sarasvatikanthābharana. It is therefore certain that besides the Gaṇḍavaho, Vākpatirāja wrote the other Kāvya, but this is at present only known by references to it, and a few quotations therefrom.

**Analytical Contents of
the Critical Notice, Introduction &c.**

Critical Notice	i-xii
Account of the MSS Material	i
Account of the Commentary and Commentator	v
Recensions of the Text.	vii
Additional Verses found in Some MSS	viii
System of Orthography	ix
Conclusion	xi
Introduction	xiii-cxxxx
1 Abstract of the Poem	xiii
2 The Frame-work and the Nature of the Poem	xli
3 Prakrit Poetry and Prakrit Studies	xlix
4 Vākpati's Prakrit Poetry : its merits &c.	lii
5 The genuineness of the Prakrit Language	lv
6 The Personal History of Vākpati	lxiv
7 The Date of Yaśovarman Lalitāditya, Rājatarāṅgiṇī Doubts regarding authenticity of Rājat. Kalhaṇa's Chronology	lxvii
Investigation of the Chronology of Rājatarāṅgiṇī	lxxiv
Cunningham's proposed correction of Kalhaṇa's chronology	lxxx
Chinese Sources	lxxxi
Objections to the proposed correction	lxxxii
Jain Sources for Yaśovarman's date	lxxxv
Kalhaṇa on Subsequent kings of Kashmir	lxxxvi
Pandit's Date of Yaśovarman	xciv

CONTENTS OF THE INTRODUCTION	celxix
8 The time when the poem was written	xcvi
9 Mythological, and other conceptions reflected in the Poem.	c
Note I An account of Kanauj	cvii-cxxv
Hiouen-Thsang's description	cvii
Bāṇa's Description	cxvi
Note II The Jain Account of Vākpati and Yas'ovarman	cxxv-clxi
The Bappabhatti-Sūri-charita	cxxv
The Prabandhakos'a	clxiii
The Prabhāvakacharita	clxviii
The Tirthakalpa	clii
The Gāthāsāhasrī	cliii
The Vichārasāraprakaraṇa	cliv
The Pattāvalī of Ravivardhana	cliv
A Review of the Jain Sources	cliv
Note III The Rājatarāṅgī and Its Historical Character	clxi-ccv
Estimate of Kalhaṇa, his style and veracity, purpose, sources &c	clxii
The kings of Non-historic period mentioned by him	clxvi
Historic period	clxxxix
Remarks on Kalhaṇa's Account	cxc
Note IV Date of Kumārila, Bhavabhūti, and S'aṅkara	ccv-ccxxv
"Umvekāchārya" of the MS of the Mālatī-Mādhava	ccvi
Bhavabhūti's Personal Statements	ccvii
Date of Kumārila and S'aṅkara	ccviii
Names of kings mentioned by S'aṅkarā- chārya in his Brahma-Sūtra and other Bhāshyas	coxii

Note V. Hiouen-Thsang's Account of Kashmir	ccxxv-ccxxx
Supplementary Notes to the Second Edition	ccxxxi-cclxvii
I A Note on other views about the Frame-work and Nature of the poem : views of Bühler that the present poem not merely a prelude	ccxxxi
Vākpati's mention of earlier poets	ccxxxiv
Resemblance between Gaṇḍavaho and Dharmas'armābhūdaya	ccxxxvi
Bühler's view about the structure of the poem	ccxxix
Is it an Epitome of a larger work ? Views of Jacobi	ccxl
The position Summarised	ccxlv
Historical Relations between the Kanauj and the Gauda-kingdoms and likely causes of the feud &c.	cclii
Hertel's view about the poem	ccliii
II: Dates of Yas'ovarman, Vākpati, and Bhavabhūti	cclvi-cclx
Views of R. G. Bhandarkar and Jacobi Yas'ovarman's sending an embassy to China	cclvii
The Solar Eclipse referred to in the poem	cclviii
Lalitāditya's Embassy to China	cclviii
III On Umveka and Bhavabhūti; Avail- able information about Umveka; the possibility of the two being identical	cclx-cclxvi
Their chronological Relation to Kumārila.	
IV Information about Madhumathavijaya, another work of Vākpatirāja.	cclxvi-cclxvii

Synoptical Contents of the Poem.

Invocation of different Deities, including Brahmā, Hari, Vāmana &c. &c. (in all of 21 deities)	1-61
On Poets and Poetry (Sanskrit and Prakrit) in General	62-98
The Hero's Greatness	99-191
The Hero sets on the conquest of the world	192-269
A description of the Autumn	270-275
The Hero on the banks of the S'ona	276-279
The Hero at the Vindhya Mountain	280-284
The Praise of the Vindhyaśānti Deity	285-353
The flight of Magadhānātha	354
A Description of the Summer	355-382
A Description of the Rainy Season	383-413
Rally and defeat of Magadhādhipa	414-417
The Hero proceeds to the Elāsuraśāhi country	418
Defeat of Vāṅgarāja	419-421
Submission of Southern kings	422-23
The Hero proceeds to the Southern Sea	424-30
Defeat of the Pārasikas	431-39
Conquest of the Two Kōṅkaṇas	440-459
The Hero on the banks of the Narmadā	460-70
The Hero in the Marudesa	471
The Hero at Śrīkaṇṭha (Kuru) Des'a	472-94
The Hero at Harischandranagari	495-508
Submission of the kings of the Mahendra Mountain	509-510
The Hero proceeds to the North	511-512
Description of the Northern Country	513-658
The hero's return from the Digvijaya	659-694

The panygeric of the hero sung after his return	695-737
The Hero diverts himself	738-796
The Poet Vākpatirāja gives an account of himself and of other poets from whom he derived benefit	797-802
The poet is requested by the wise men to sing the glories of the Hero	803-805
The Hero praised by the wise men	805-826
Certain evil omens which portended evil	827-832
The Hero's praise by the wise (continued)	833-843
The request of the wise men to the Poet to sing how the hero defeated Magadha- nātha, concluded.	844
The Poet agrees to comply with their request	845-847
More praise by the Poet of the Hero	848-1072
The poem would be ready in a night	1073-1074
A Description of the Evening	1075-1119
The Poet's temerity over his work	1120-1121
Further Description of the evening	1122-1163
A Description of the Morning	1164-1183
The poet is about to narrate the history	1184
A Description of the occasion and the gods gather in the heavens	1185-1193
Words of Praise bestowed by various men on the Hero.	1194-1204
The assembly in expectation is dumb-struck	1205-1206
The Poet's request to the audience to listen to "this" his life of the hero	1207-1209

अथ गउडवहे सूचीपत्रम् ।

१-६१ मङ्गलाचरणम् ।

१—५ ब्रह्मदेवस्य ।

६ .. हरेः ।

७—१२ नृसिंहस्य ।

१३—१५ महाबराहस्य ।

१६ .. वामनस्य ।

१७ .. कूर्मस्य ।

१८—१९ हरेः मोहिनिरूपस्य ।

२०—२३ कृष्णस्य ।

२४—२५ बलभद्रस्य ।

२६ .. बलकृष्णयोः ।

२७—२८ मधुमथः ।

२९—४२ शिवस्य ।

४३—४६ गौर्याः ।

४७ .. सरस्वत्याः ।

४८ .. चन्द्रस्य ।

४९—५० सूर्यस्य ।

५१ .. अहिवराहस्य ।

५२—५४ गणपतेः ।

५५—५६ लक्ष्म्याः ।

(२)

सूचीपत्रम् ।

५७ .. कामस्य ।

५८-६१ गङ्गायाः ।

६२-९८ अथ कविप्रशंसा ।

६२—६३ महाकविलक्षणम् ।

६४ सहृदयाः ।

६५ संस्कृतप्राकृतयोः परस्परोपकारः ।

६६ सुकवयः ।

६७ वाक्प्रसाधकौ गुणौ ।

६८ लक्ष्मीसरस्वतीतारतम्यम् ।

६९ “ महुमहविअओ ” नाम वाक्पतेः पूर्वं
काव्यम् ।

७३ सुकवीनां स्तुतिनिन्दयोः साम्यम् ।

७५ सामान्यकवयः ।

८१ सामान्यानां कविगुणपरीक्षणायोभ्यता ।

८२ महाकवीन् स्तोतुं निन्दितुं वा कः समर्थः ।

८३ गुणदोषपरीक्षणे परावलम्बिनः ।

८४ आदिकवयो भ्रान्ताः कालदोषात् । आधु-
निकास्तु स्वमत्यभावेऽपि पूर्वकविमार्गान् दृष्ट्वा
दुष्करमपि विषयं प्रक्रामन्ति ।

८५ यद्यपि पूर्वकवीनां मार्गेषु सर्वे गुणाः सन्ति
तदपि मुक्तेषु तेषु मार्गेषु सर्वे नवमेव
आधुनिककवेः ।

८६ सामान्यकविकवीन्द्रयोर्भेदः ।

- ८७ वाचो महत्त्वम् ।
 ८८ योग्यश्रोतृजनाभावाद् महाकवीनां मूकत्वम् ।
 ९२ प्राकृतप्रशंसा ।
 ९५ अथ गुरुणाम् अल्पदूषणाद् अतीतत्वम् ।
 ९८ प्रकृतकाव्यविषये वाक्पतेः कातरत्वम् ।

काव्यारम्भः ।

९९-१०८ यशोवर्ममाहात्म्यम् ।

१०९-११३ कुलकम् ।

यशोवर्मणः समरं दृष्ट्वा सुरस्त्रीणां मन्मथविकाराः ।

११४-१६० कुलकम् ।

येन पर्वतानां पक्षाश्लिन्नाः सोपि इन्द्रः यशोवर्मणा
 सह एकासनम् इच्छति ।

१६१-१६६ कुलकम् ।

यशोवर्मनिर्जितशत्रुवापीषु यशोवर्मवारविलासिनीकर्तृका
 जलक्रीडा ।

१६७-१८१ कुलकम् ।

प्रलयाशिष्यमाणबालकहरिरूपत्वं यशोवर्मणः इति व्याजेन
 प्रलयकालवर्णनम् ।

(४)

सूचीपत्रम् ।

१८२-१९१ कुलकम् ।

शत्रुवधदक्षत्वं यशोवर्मणः इति व्याजेन तस्य शत्रुस्त्रीणां
वैधव्यवर्णनं सखीमुखैः ।

१९२ .. अथ सकलधराविजयार्थं शरदि यशोवर्मणो निर्ग-
मनम् ।

१९३-२०१ कुलकम् ।

यशोवर्मणः विजययात्राप्रस्थानसमये सुरोचितचेष्टादीनि
विजयनिमित्तानि ।

२०२-२०७ कुलकम् ।

विजययात्राप्रस्थानसमये पुरसुन्दरीणां यशोवर्मदर्शने
संभ्रमः ।

२०८-२११ यशोवर्मणः प्रयाणसमये कामप्रणयिनीभ्यां सकाशादपि
अधिकतरसुन्दरीणां पुरस्त्रीणां मदनावस्था ।

२१२-२५४ महाकुलकम् ।

प्रयाणसमये यशोवर्मणः चारणैश्च कवीन्द्रैश्च स्तुतिः ।
सा यथा । पर्वतपक्षच्छेदक इन्द्रोपि त्वां चिन्तयित्वा
शिर आन्दोलयति इति व्याजेन पर्वतपक्षच्छेदस्य
पुनश्च वर्णनम् । (२२४-२३५)

२५५-२६२ कुलकम् ।

प्रयाणकाले यशोवर्मणस्तुरंगवर्णनम् ।

२६३-२६९ कुलकम् ।

प्रयाणकाले यशोवर्मणो गजानां वर्णनम् ।

२७०-२७६ कुलकम् ।

विजययात्रायां शरदृतौ समाप्ते प्राप्ते हेमन्त इति व्याजेन
हेमन्तवर्णनम् । तस्मिन्नेव ऋतौ यशोवर्मा शोणनदे
प्राप्तः ।

२७७-२७९ सेनाभटानां शालिक्षेत्रेषु संचारः ।

२८०-२८४ कुलकम् ।

विन्ध्यपर्वतं प्राप्ते यशोवर्मेति प्रसङ्गायातं विन्ध्यस्य
वर्णनम् ।

२८५-३३८ कुलकम् ।

विन्ध्यं प्राप्तेन यशोवर्मणा कृता विन्ध्यवासिन्या देव्याः
स्तुतिः ।

३३९-३४७ कुलकम् ।

तत्र विन्ध्यवासिनीमन्दिरे नरकलेवरदर्शनेन यशोवर्म-
विशर्मः ।

३४८-३५४ विन्ध्ये यशोवर्मणः संचारः । तस्य भयेन मगधा-
धिपस्य पलायनम् ।

३५५-३६३ ग्रीष्मे यशोवर्मणः सैनिकानां वनोद्देशदर्शनेन अ-
वस्था ।

३६४-३७० ग्रीष्मे स्त्रीवर्णनम् ।

३७१-३८२ कुलकम् ।

ग्रीष्मकालानुलक्षिणां सैनिकानां संलापाः ।

(६)

सूचीपत्रम् ।

३८३-४१३ प्रावृद्धवर्णनम् । विजयप्रयातस्य यशोवर्मणः प्रावृद्धि
नीराजनविधिः केनापि कृत इति उत्प्रेक्षा ।

४१४-४१७ पलायमानस्य मगधाधिपस्य सहायनृपा यशोवर्माणं प्रति
निवृत्ताः । तेषां तथा मगधाधिपस्य अर्थाद् गौड-
राजस्य वधः ।

४१८ गौडराजस्य वधादनन्तरं यशोवर्मणः एलासुरमौ जलधि-
वेलायुक्ते देशे प्रयाणम् ।

४१९-४२१ विशेषकम् ।
वङ्गराजपराजयः ।

४२२-४२३ युगलकम् । दक्षिणदिङ्नरेन्द्रप्रणतस्य यशोवर्मणो मल-
यावलम्बिमार्गेण गमनम् ।

४२४-४३० रावणं कक्षान्तरे गृहीत्वा यत्र समुद्रोद्देशे वालिना
अमितं तत्र यशोवर्मा प्राप्त इति व्याजेन रावण-
वर्णनम् ।

४३१-४३९ कुलकम् ।
पारसीकजनपदपतिना सह जयान्तं युद्धम् ।

४४०-४५९ कुलकम् ।

पूर्वापरसमुद्रयोरवस्थितायां भूम्यां वर्तमानाः पर्वताः
पृथुराजेन अपनीताः सन्तः उभयसमुद्रतीरयोः स्थिताः
किल । तयोरुभयतीरयोः अर्थात् पूर्वापर-

समुद्रकोङ्कणयोरपि यशोवर्मणा करो गृहीतः
इति कथनव्याजेन पृथुना कृतस्य पर्वतानिरा-
सस्य वर्णनम् ।

४६०-४६५ कुलकम् ।

नर्मदानदीं प्रति प्राप्तिः तत्र च निवासः । तत्कथनव्याजेन
च नर्मदारूपाया नायिकायाः कार्तवीर्यार्जुने राजर्षौ
बद्धानुरागतावर्णनम् ।

४६६-४७० उदधेरुत्पद्यमानः अमृतकलशो देवैर्यत्र समुद्रान्ते दृष्टः
तत्र यशोवर्मणः स्थितिः ।

४७१ यशोवर्मणो मरुदेशे गमनम् ।

४७२-४८४ कुलकम् ।

श्रीकण्ठदेशप्राप्तिवर्णनच्छलेन जनमेजयसर्पसत्रव-
र्णनम् ।

४८५-४८६ दुर्योधननिलयनहूदे सखीकस्य यशोवर्मणो जलक्रीडा ।

४८७-४९१ कुलकम् ।

दुर्योधनोरुभङ्गस्थाने अर्थात् कुरुक्षेत्रे यशोवर्मणा करुणा-
यितम् ।

४९२-४९४ विशेषकम् ।

कर्णयुद्धभूमिगमनं तद्व्याजेन च कर्णविषयका आ-
लापाः ।

(८)

सूचीपत्रम् ।

४९५-५०८ यत्र हरिश्चन्द्रनगरी अर्थाद् अयोध्या स्वर्गम् उत्पतिता
तत्र यशोवर्मणा एकादिवसे प्रासाद उत्पादितः । तत्क-
थनव्याजेन हरिश्चन्द्रनगर्या उत्पत्तनवर्णनम् ।

५०९-५१० युगलकम् ।

महेन्द्रपर्वतदेशीयै राजभिर्यशोवर्मणे करो दत्तः ।

५११-५१२ तत उत्तरदिशं प्रति गमनम् ।

५१३-६५८ महाकुलकम् ।

एतस्यां विजययात्रायां ये ये प्रदेशाः यानि यानि
सरांसि ये ये वनोद्देशाः यानि यानि अरण्यानि या
या नद्यः ये ये पर्वताः ये ये द्रुमाः यानि यानि
च वस्त्वन्तराणि यशोवर्मणः सेनाभटैर्दृष्टानि तेषां
वर्णनम् ।

६५९-६८८ कुलकम् ।

अथ यशोवर्मणश्चिरं सेवां कृत्वा स्वस्वगृहाण्यागैर्त्वरिनरे-
न्द्रैः स्वस्वगृहाणि कथं दृष्टानि तद्वर्णनम् ।

६८९-६९४ कुलकम् ।

कृतदिग्विजयस्य निवृत्तस्य यशोवर्मणः सेनाललनानां प्रा-
वृषि विलसितानि ।

६९५-७३७ कन्यकुब्जप्राप्तस्य यशोवर्मणो बन्धिकर्तृकं स्तवनम् ।

७३८-७४९ कुलकम् ।

सल्ललनाभिः सह यशोवर्मक्रीडावर्णनम् ।

७५०-७७६ कुलकम् ।

नृपनिकटगततरुणीविलासवर्णनम् ।

७७७-७८७ कुलकम् ।

स्नाततरुणीमण्डनवर्णनम् ।

७८८-७९१ चक्रकम् ।

वसन्तावसाने यशोवर्मणो नगरोपान्तस्थानेषु वसतिः ।

७९२-७९६ कुलकम् ।

बालालावण्यम् ।

७९७-८०४ अथ प्रस्तुतकाव्यकर्तुर्वाकपतिश्चरितप्रस्तावनम् ।

७९७ .. वाक्पतिः ।

७९८ .. श्रीकमलायुधः ।

७९९ .. भवभूतिः ।

८०० .. भासः, ज्वलनमित्रः, कुन्तीदेवः, रघु-
कारः, सुबन्धुः, हरिचन्द्रः ।

८०१-२ न्यायशास्त्रं छन्दःशास्त्रं पुराणं नानाक-
वयश्च वाक्पतिं नन्दयन्ति । अर्थाद् एतेषु
तस्य सम्यक्परिचयः ।

८०३-४ स विदग्धमान्यो वाक्पतिः एतत्काव्यकरणे
प्रेरितः ।

८०५-८४३ महाकुलकम् कुलकपञ्चकान्वितम् ।

विदग्धजनैर्यदुक्तं तदाह । तद्यथा ।

८०५-८१६ अवान्तरकुलकम् ।

हरेरंशो यशोवर्मा ।

८१७-८२६ द्वितीयम् अन्तःकुलकम् ।

हरिरेवायं न तु हरेरंशः ।

८२७-८३२ तृतीयम् अन्तःकुलकम् ।

जगदीशत्वेन कृष्णत्वमेव अस्य ।

८३३-८३७ चतुर्थं शृङ्गाराङ्गम् ।

यशोवर्मणः शृङ्गारनिपुणत्वं गुणाढ्य-
स्त्रीयुक्तत्वं च ।

८३८ . . . अगणितगुणगणत्वं यशोवर्मणः ।

८३९-८४३ समाप्तिकुलकम् ।

तस्य बन्दिवैरिवनितानाम् अव-
स्था ।

८४४ . . . एतादृशगुणयुक्तस्य यशोवर्मणश्चरितं वाक्पतिर्विर्णयि-
तुमर्हतीति विदग्धानाम् आशयः । तद् यशो-
वर्मणश्चरितं गौडराजवधरूपं त्वत्तो वाक्पतेर्विदग्धाः
श्रोतुम् इच्छन्ति ।

८४५-८४७ विशेषकम् ।

वाक्पतेरुत्तरम् ।

८४८-८५६ कुलकम् ।

येन पृथुना दानवर्माता पृथ्वी प्रतिष्ठापिता तस्मादपि
गुणवत्तरत्वं यशोवर्मणः ।

८५७-१००६ कुलकम् ।

रागादिदोषदूषिते संसारे यशोवर्मण एव श्रव्यगुणत्वम्

इति व्याजेन संसारस्य असारता दुर्जनस्य अ-
गुणत्वं गुणवतश्च विदुषः स्वाधीनसुखत्वम् इत्या-
दीनि वर्णयति ।

१००७-१०१५ यस्य बलं तोलितुं शिबोपि सिंहरूपेण परिणत-
स्तस्य यशोवर्मणः पराक्रमः माहात्म्यं यदृष्टत्वं
स्ववशे श्रेष्ठत्वं करुणापरत्वं च ।

१०१६-१०३९ कुलकम् ।
हर्यवतारो यशोवर्मेति कथनव्याजेन पौराणिकस्य
हरिकृतस्य समुद्रमन्थनस्य वर्णनम् ।

१०४०-१०४३ चक्रकम् ।
यशोवर्मणो राजप्रतापवर्णनम् ।

१०४४-१०४५ युगलकम् ।
यशोवर्मणः केशवत्वम् ।

१०४६-१०६३ कुलकम् ।
पीडिता पृथिवी युवतिरूपपरिणता सती य-
शोवर्मणं शरणं गतेति तस्य धर्मप्रधान-
त्वम् ।

१०६४-१०६५ यशोवर्मणश्चन्द्रवंशीयत्वम् ।

१०६६-१०६९ चक्रकम् ।
यशोवर्मणः सौभाग्यम् ।

१०७०-१०७२ शेषोपि यस्यैतादृशस्य यशो वर्णयितुम् असमर्थः के-
वयं तस्य यशोवर्मणो गुणवर्णने ।

१०७३-१०७४ तथापि शृणुतैतं महाप्रबन्धं गडडवहाख्यम् एतस्या
रात्र्या अन्ते वक्ष्यमाणम् ।

(१२)

सूचीपत्रम् ।

१०७५-११२० कुलकम् ।

इदानीं तु प्रदोषवेला वर्तते इति वक्तुमिच्छुः कविः
प्रदोषस्य वर्णनं करोति । प्रदोषवर्णनान्ते तु
काव्यकरणे सामर्थ्याभावं दर्शयन्नैव शयना-
बलम्बी जातः ।

११२१ यशोवर्मचरितकथनासामर्थ्ये कारणमाह ।

११२२-११३८ प्रदोषसमयोचितकामिचर्चा ।

११३९-११६३ प्रदोषे कामिचर्चैव ।

११६४-११८३ ततो निशान्ते जातस्य प्रभातकालस्य वर्णनम् ।

११८४ यशोवर्मचरितकथनम् आरभते कविः प्रभाते ।

११८५-१२०४ कुलकम् ।

यशोवर्मचरितकथनारम्भे सर्वं भूतजातं किमिव मूर्कं
किमिव श्रवणपरायणमिवाभूदिति ।

११८५-११९३ सूर्योदयादि ।

११९४-१२०४ कवीनां संबोधनाभिनन्दना-
लापाः ।

१२०५-१२०६ वाक्पतिकर्तृकं यद् यशोवर्मचरितस्य वर्णनं तत्स-
मये किं जातम् ।

१२०७-१२०९ येन शत्रुलक्ष्म्यः प्रणयिभ्यो दत्ताः यस्य च विजयाभिषेके
शत्रुस्त्रीभिश्चामराणि धृतानि तस्य यशोवर्मणः
पावनं चरितम् इदं शृणुतेति ।

[अथ कइरायवप्पइरायस्स गउडवहो]

पढमंचिअ धवलकओववीमयम्बुरुह-गोयरं णमह ।
हरि-जठर-णिग्गमुक्खित्त-गाल-सुत्तंपिव सयंभुं ॥ १ ॥
सो जयइ कण्णिया-वलय-गम्भ-परिगूढ-विअड-वीअम्मि ।
जो वसइ णिहाणीकय-बहु-वम्भण्डेव्व कमलम्मि ॥ २ ॥

॥ ओं नमः श्रीजिनेन्द्रेभ्यः ॥

॥ १ ॥ प्रथममेव धवलकृतोपवीतम् अम्बुरुहगोचरं नमत हरि-
जठरनिर्गमोत्क्षिप्तनालसूत्रमिव स्वयंभुवम् ॥ महाप्रलये जगत्त्रयं हरि-
जठरे तिष्ठति सर्गादौ च ततो निर्गच्छति । इयांस्तु विशेषो ब्रह्मा
कूटस्थो नित्यः अन्ये तु प्रवाहानित्या इति कविकुलालापाः । अतश्च
सर्गादौ नित्यशरीरः शुभ्रतरनित्ययज्ञोपवीतकमलासनः सर्गादावभि-
व्यक्तमात्र एव लक्ष्यते । तदीययज्ञोपवीतं च हरिजठरजलालयादा-
क्षिप्यमाणपद्मनालसूत्रत्वेनोपमीयते । सौकुमार्यशुभ्रत्वातिशयात् ॥
उपमा चेयं नोत्प्रेक्षा । इवशब्दयोगात् । उपमा हि तिरोभूतभेदोत्प्रे-
क्षाभिधीयते । इवशब्दाच्च भिन्नत्वं स्फुटमत्रावगम्यते ॥ अम्बुरुहगोचरं
कमलविषयं पद्मासनमित्यर्थः ॥

॥ २ ॥ स जयति कर्णिकावलयगर्भपरिगूढविकटबीजे यो व-
सति निधानीकृतबहुब्रह्माण्ड इव कमले ॥ पद्मकर्णिकागर्भव्यवस्थिताः
पद्माक्षा अण्डाकारत्वात् सूक्ष्मरूपेण ब्रह्माण्डानीव कल्पिताः ॥

तं पणमह तिङ्गिच्छिच्छलेण णिवसइ णिवेस-कमलम्मि ।
 जस्स परमाणु-णिवहोव्व भुवण-निम्माण-पडिवण्णो ॥ ३ ॥
 अट्ठिअमावत्तन्ती सो जयइ जवुज्जयस्स सा जस्स ।
 फल्लिहक्खावलि-कज्जम्मि घटइ बम्भण्ड-परिवाडी ॥ ४ ॥
 पणमह हेट्ठ-ट्ठिय-वियड-सेस-विस-कन्द-कन्दलाहिन्तो ।
 पडिभिण्ण-कण्ह-पङ्कं विणिग्गमं गाहि-णल्लिणस्स ॥ ५ ॥

॥ ३ ॥ तं प्रणमत तिङ्गिच्छिच्छलेण पद्मरजोव्याजेन निवसति
 निवेशकमले यस्य परमाणुनिवह इव भुवननिर्माणप्रतिपन्नः ॥ ब्रह्मा-
 ३ धिष्ठाने कमले लालमगणितं रजो ब्रह्मणि विवर्तवसरे दुग्धादिप्रथम-
 विकारानिव स्मारयति । सादृश्यादित्यर्थः । वैशेषिकाभिततस्य वा
 ब्रह्मणस्तदभिततपरमाणूनां च सादृश्यमनुसृत्य वर्णनीयम् ॥

॥ ४ ॥ अस्थितम् अनवरतम् आवर्तमाना स जयति जपोद्यतस्य
 सा यस्य स्फटिकाक्षावलिकार्ये घटते नित्यस्य ब्रह्मणो विनाशोत्पाद-
 ३ भाजनब्रह्माण्डपरंपरैव ॥ स्फटिकाक्षमालाकार्ये व्याप्रियत इत्यर्थः ।
 पद्माक्षमालादिर्कं तु कतिपयकालस्थायित्वान्न नित्यब्रह्मणो जपोपयोगीति
 तात्पर्यार्थः ॥

॥ ५ ॥ प्रणमत अधःस्थितविकटशेष[विस]कन्दकन्दलात् प्रति-
 भिन्नकृष्णपङ्कं सङ्कुट्टमं नाभिनलिनस्य ॥ बुध्ने स्थितस्य विसकन्दस्य
 ३ कन्दलादङ्कुरात् कृष्णवर्णपङ्कसुपमृद्य पद्मस्य किल संभवः । अयं च
 संभवतीति संभवः पद्मस्य संवन्धी^१ संभवः पद्माभिव्यङ्ग्यो ब्रह्मा ।
 शेषाहिरेव विसकन्द इव । शुक्लत्वात् । तस्मादेवाङ्कुरात् । कृष्णो वासु-
 ३ देवः पङ्क इव । कौलवर्णत्वात् । तदुपमर्देन संभूतो व्यक्तिं प्राप्सः ॥

^१So MH. लीन^० or लोल^० ?

^२MH. संबंदास^०

वियड-सासि-मण्डलायन्त-सलिल-भरिअस्मि भुवण-चलयम्मि ।
हरिणो हरिण-च्छायं विलास-परिसंठियं जयइ ॥ ६ ॥
असुरोरट्टि-णिहंसण-विसट्ट-धूमावलम्बि-णह-हीरो ।
रव-रोस-गहिय-घण-मण्डलोव्व णर-केसरी जयइ ॥ ७ ॥
तं णमह समोसरिआ णहम्म-विहडाविओर-वीढस्स ।
जस्स दइच्चम्मि अलद्ध-ववासियच्चैय भुय-दण्डा ॥ ८ ॥
णमह विआरिय-दणुइन्द-रुहिर-पल्लविय-गयण-पेरन्तं ।
रिउ-वह-समय-पसारिय-संजंणपिव महुमह-भइन्दं ॥ ९ ॥

॥ ६ ॥ विकटशशिमण्डलायमानं च तत् सलिलभृतं च तस्मिन्
भुवनवलये प्रलयसमये हरेः कृष्णहरिणवर्णच्छायं विलासपरिसंस्थितं
३ क्रीडावस्थानं जयति ॥

॥ ७ ॥ असुरस्य हिरण्यकशिपोरुरसि यान्यस्थानि तेषां निघ-
र्षणेनोत्थितो यो धूमस्तदवलग्रनखप्रान्तः रवरोष्णगृहीतघनमण्डल इव
३ नरकेसरी जयति ॥ घनरवमाकर्ण्य कुपितकेसरी घने तलापप्रहारं
ददातीति जातिस्वभावः ॥

॥ ८ ॥ तं नमत समपसृता नखाग्रस्पर्शमात्रेण विघटितोरःस्थलपी-
ठत्वाद्यस्य दैत्ये हिरण्यकशिपावलब्धव्यवसाया एव भुजदण्डाः ॥
३ नखाग्रस्पर्शमात्रेणैव दानवस्य व्यापादितत्वात् कृतकार्यत्वान्निवृत्तव्यवसायाः
सन्तो व्यावृत्ता हरिभुजा इत्यर्थः ॥

॥ ९ ॥ नमत विदारितदानवेन्द्ररुधिरपल्लवितगगनपर्यन्तं रिपु-
वधसमयप्रसारितसंध्यमिव मधुमथमृगेन्द्रम् ॥ हिरण्यकशिपुना हि
३ तपोबलेन वरो लब्धो दिवा रात्रौ वा शस्त्रेण सूर्यो स्वर्गे वा मानुषान्-

मुक्तेषु णर-मइन्दत्तणम्मि बुक्कार-कलुसिय-गलस्स ।
 हरिणो जयइ चिरं विहय-सद-परिघघरा वाणी ॥ १० ॥
 अवहीरिय-दिग्गय-चन्द-हरिण-पल अब्भ-जाल-रसियस्स ।
 असुरेच्चिय संरम्भा जयन्ति माया-मइन्दस्स ॥ ११ ॥
 रव-रोस-दलिय-घण-णिरवलम्ब-संघडिय-तडि-कडप्पोच्च ।
 णर-हरिणो जयइ कडार-केसरो कन्धरा-बन्धो ॥ १२ ॥

गाढा बधो मा भूदिति । तदर्थं जात्यन्तरमाश्रित्य नखैरुत्सङ्गो विधाय
 व्यापादितः संध्यायाम् । तत्र रुधिररञ्जितगगनपर्यन्तत्वेन द्वितीया
 ६ कपटसंध्येव निर्मितेत्येषा कल्पना ॥

॥ १० ॥ दानवेन्द्रं हत्वा मुक्तेषु त्यक्तेषु नरमृगेन्द्रत्वे बृद्धा-
 रेण गर्जितेन कलुषितगलस्य हतशक्तिकण्ठस्य हरेर्जयति चिरं विहता
 ३ अन्यशब्दा यया सा विहृतशब्दा सा चासौ परिघर्घरा वाणी ॥
 दानवहननसातिशयकोपगर्जितविहितकण्ठवासनया घर्घरापि हरिवाणी
 शब्दान्तराण्यभिभवतीति तात्पर्यार्थः ।

॥ ११ ॥ अवधीरिता दिग्गजास्तथा चन्द्रहरिणश्चन्द्रशरीरस्थो
 मृगस्तथा प्रलयाभ्रजालरसितं येन तस्य असुर एव संरम्भा व्यापा-
 ३ दनव्यापारा जयन्ति मायामृगेन्द्रस्य ॥ अस्य सिंहत्वं मायानिर्मितं
 किमपि लोकोत्तरं महाप्रभावाभिभवैकरसिकमिति तात्पर्यार्थः ॥

॥ १२ ॥ रवरोषदलितघनत्वेन निरालम्बनत्वात् संघटिततडिक्कट-
 [प्र] इव हरिहरेर्नारायणसिंहस्य जयति कडारकेसरः कन्धराबन्धः ॥
 ३ कटप्रः समूहः । कडाराः कपिलाः । केसराः सटाः ॥

दाढा महा-वराहस्स वयण-मग्गेण णिग्गया जयइ ।
 उयर-द्विअ-णाही-कमल-कन्द-मूलाहिव मुणाली ॥ १३ ॥
 तं णमह जो वराहत्तणम्मि फण-मणि-घडन्त-पडिविम्बो ।
 सेस-द्विअंपि वसुहं वहइव्व पहाव-संकन्तो ॥ १४ ॥
 हेट्ठ-द्विय-सूर-णिवारणाअं छत्तं अहो इव वहन्ती ।
 जयइ ससेसा वाराह-सास-दूरुक्खआ पुहवी ॥ १५ ॥

॥ १३ ॥ दंष्ट्रा महावराहस्य वदनमार्गेण निर्गता जयति
 उदरस्थितनाभिकमलकन्दमूलादिव मृणालिका विसाङ्कुरः ॥

॥ १४ ॥ तं नमत यो वराहत्वे वराहत्वदशायां फणमणिघ-
 टमानप्रतिबिम्बः^१ शेषस्थितामपि वसुधां वहतीव प्रभावसंक्रान्तः ॥
 ३हरिस्तावच्छेषपृष्ठशायीति प्रसिद्धम् । शरीरिणा च शेषपृष्ठे शयनं
 संभवति । कामचारपरिगृहीतं च भगवतः किमपि शरीरम् । तत्र
 यदा महावराहशरीरः शेषशयनशायी तदा फणमणिप्रतिबिम्ब-
 ६तशरीर एवं संकल्प्यते । यदुत शेषे धारयत्यपि भुवं हिर-
 ण्याक्षामुरापहतामिवान्यदापि वराहरूपेण मायया प्रभावमाहा-
 त्म्येन संक्रान्तो वराहरूपेण स्वयमेव धरणीं धर्तुं समर्थो
 ९हरिरिति ॥

॥ १५ ॥ अधःस्थितसूरनिवारणाय छत्रमध इव वहन्ती जयति
 सशेषा वाराहश्चासदूरोत्क्षिप्ता पृथिवी ॥ वाराहश्चासेन दूरतरमुत्क्षि-
 ३प्तया पृथिव्या बुद्धीकृतादित्यातपनिवारणाय कुण्डलीभूतः शेष-
 ३त्रीकृत इत्युत्प्रेक्ष्यते ॥

अङ्गाई विण्हुणो वामणत्तणे विसम-मास-थउडाइं ।
 मडहोयर-णपहुप्पन्त-भुवण-भरिआईव जयन्ति ॥ १६ ॥
 जयइ धरमुद्धरन्तो भर-णीसारिय-मुहङ्ग-चलणेण ।
 णिय-देहेण करेणव पञ्चङ्गुलिणा महा-कुम्भो ॥ १७ ॥
 रक्खउ वो रोम-लया माया-माहिलत्तणे महुमहस्स ।
 गूढोयर-तामरसानुसारिणी भमर-मालव्व ॥ १८ ॥
 सो जयइ जस्स जुवइत्तणम्मि खामो अरोसरन्तेहिं ।
 भुवणेहिं थण-जहणाण गारवं किंपि णिव्वडिंय ॥ १९ ॥

॥ १६ ॥ अङ्गानि विण्णोर्वा मनस्वे विषममांसत्वेन निम्नोन्नतानि
 अल्पोदरेऽपर्याप्तैरावर्तमानैर्भुवनैर्भूतानां विल्युत्प्रेक्ष्यते । अल्पोदराभ्यन्तरे-
 ३ तिसंकटत्वात् स्वैरेणावर्तमानानां भुवनवासिनां जङ्घादिकमिव द्विगुणी-
 भूतभस्त्रादिकस्येव वैषम्यकारणं वामनशरीरस्येत्यर्थः ॥

॥ १७ ॥ जयति धरामुद्धरन्भरनिःसारितमुखाग्रचरणेन^१ निज-
 देहेन करेणैव पञ्चाङ्गुलिना महाकुर्मः ॥ कचिद्दीहङ्गुलिणेति पाठः । तत्र
 ३ दीर्घाङ्गुलिनेत्यर्थः ॥

॥ १८ ॥ रक्षतु वो रोमलता मायामहिलात्वे मधुमथनस्य गूढो-
 दरतामरसानुसारिणी भ्रमरमालेव ॥ असुरैरमृतेऽपन्हुते मायामहिला-
 ३ शरीरं दिव्यरूपं भगवता निर्मितम् । तत्र नाभेरुत्थिता रोमराजिभ्रमर-
 मालेव गुप्तोदराभ्यन्तरव्यवस्थितपद्मं पद्मनाभस्य सूचयतीवेत्यर्थः ॥

॥ १९ ॥ स जयति यस्य युवतित्वे क्षामोदरादपसरद्भिर्भुवनैरिव
 स्तनजघनानां गौरवं किमपि प्रतिपन्नमापादितम् ॥ भगवतः किल
 ३ भुवनान्युदरस्थितानि । आश्रितयुवतिभावस्योदरादतितनोरपसृतानि त-
 न्नावर्तनात् । अपसृत्य च स्तनयोजघने च स्थितानीति कृत्वा स्तनयो-
 र्जघनस्य च गुरुत्वं जातमित्युत्प्रेक्ष्यते ॥

सो जयइ जामइल्लायमाण-मुहलालि-वलय-परिआलं ।
लच्छि-निवेसन्तेउर-वइंव जो वहइ वण-मालं ॥ २० ॥
बालत्तणम्मि हरिणो जयइ जसोआएँ चुम्बियं वयणं ।
पडिसिद्ध-नाहि-मग्गुद्ध-णिग्गयं पुण्डरीयंव ॥ २१ ॥
णह-रेहा राहा-कारणाओँ करुणं हरन्तु वो सरसा ।
वच्छ-त्थलम्मि कोत्थुह-किरणाअन्तीओँ कण्हस्स ॥ २२ ॥
तं णमह जेण अज्जवि विलूण-कण्ठस्स राहुणो वलइ ।
दुक्खमानिच्चरियंचिय अमूल-लहुणहिँ सासेहिँ ॥ २३ ॥

॥ २० ॥ स जयति यामिकायमानमुखरालिवलयपरिवृतां ल-
क्ष्मीनिवेशान्तःपुरवृत्तिमिव यो वहति वनमालां वक्षसा ॥ यामः प्रहर-
३स्तत्र नियुक्ता यामिकाः प्राहरिकास्तद्वन्मुखरा अमरवर्गाः परिवारो
यस्यास्तां वनमालां लक्ष्म्या निवेशार्थमन्तःपुरं हरिवक्षस्तत्र वृत्तिमिव
परिवेषमिव । त्रियते येन वृत्तिर्नानापुष्पपत्रफलविनिर्मिता सख्यनमाला ॥

॥ २१ ॥ बालत्वे हरेर्जयति यशोदया चुम्बितं वदनं प्रति-
षिद्धनाभिमागोर्ध्वं निर्गतं पुण्डरीकमिव ॥

॥ २२ ॥ नखरेखा राधाकरणा राधया गोप्या निर्मिताः
करजप्रहाराः करुणानिमित्तं संसारदुःखं हरन्तु नाशयन्तु सरसा
३आर्द्रा वक्षःस्थले कौस्तुभाकिरणायमानाः कृष्णस्य ॥

॥ २३ ॥ तं नमत्त येनाद्यापि विलूणकण्ठस्य राहोर्वलति परिभ्रमति
दुःखम् । कीदृशम् । अनिच्चरिअं चिय । अनिर्वर्णितम् असूचितमेव ।
३शिरोमात्रात्मकत्वेन नाभिप्रदेशोस्थितदुःखसूचकदीर्घनिःश्वासाभावात् ।

प्रणमह बलस्स हुंकार-भय-वंसा घोलमाण-जउणेव्व ।
 मय-दोस-सिद्धिल-कसणावरिल्ल-संदाणिण् चलणे ॥ २४ ॥
 अन्तो-संलीण-फणा-सहस्स-रयण-प्पहंपिव वमन्ती ।
 हलिणो मयारुणा विद्वेउ दुरियाई वो दिट्ठी ॥ २५ ॥
 अप्पाण-गमिय-वियणत्तणेण भर-दलिय-सेस-कुम्माण ।
 णिरुवालम्भं बल-केसवाण परिवगियं जयइ ॥ २६ ॥

तदेवं^१ मूललहुणहिं सासेहिं मूललघुकैः श्वासैः । असूचितमित्यन्वयः ।
 मूलकेन लघुका मूललघुकास्तैर्नाभिमूलस्य महतो विरहाल्लघुत्वम् ॥

॥ २४ ॥ प्रणमत बलस्य बलभद्रस्य हुंकारभयवशाद्गुणमान-
 यमुनाविव मददोषगैलितकृष्णोत्तरीयावष्टब्धौ चरणौ^२ ॥ क्षौबस्यो-
 ३त्तरीयं पादयोर्विगलितं विश्राम्यति । तच्च कृष्णवर्ण^३त्वाद्यमुनात्वे-
 नोप्रेक्ष्यते । क्षौबश्च कुपित इव हुंकारान् विमुञ्चति । तद्वयपरावृ-
 त्त्तापदपतितत्वं च यमुनायाः ॥

॥ २५ ॥ अन्तःसंलीनफणासहस्ररत्नप्रभामिव वमन्ती हलिणो
 मदारुणा^४ विद्रावयतु दुरितानि वो दृष्टिः ॥ शरीराभ्यन्तरप्रगोपित-
 ३फणगणो हलधरः शेषावतारत्वात् परिकल्प्यते^५ मदारुणत्वाच्च दृष्टिः
 फलामणिप्रभेव विभाव्यते ॥

॥ २६ ॥ आत्मगमितदेवनत्वेन भरदालितशेषकूर्मयोनिरुपा-
 लम्भं बलकेशवयोः परिवर्लितं जयति ॥ शेषकूर्मौ बलवासुदेव-
 ३योरौ आत्मभूतौ । तेन ताभ्यां शेषकूर्मौ विदलयद्भ्यामात्मन्येव दुःखा-
 त्मिका वेदना गमिता भवति^६ वल्गाद्भ्याम् । आत्मपीडा च नोपाल-
 म्भास्पदम् ॥

^१MH. तदेव.

^२MH. बलनौ.

^३MH. ^०त्वाच्च य^०.

^४MH. महारुणा.

^५MH. ^०कल्पते.

^६MH. वल्गाभ्याम्.

तं णमह पीय-वसणं जो वहइ सहाव-सामल-च्छायं ।
 दिअस-णिसा-लय-णिग्गम-विहाय-सवलंपिव सरीरं ॥ २७ ॥
 सिरि-थण-णिवेस-मग्गा जयन्ति भिण्णङ्गराय-णिव्वडिया ।
 वच्छम्मि णाहि-णालिणी-दलायमाणा महुमहस्स ॥ २८ ॥
 सो जयइ जस्स णाडाल-लोयणासङ्गिणी भुमय-लेहा ।
 अज्जवि दीसइ कामस्स दाह-कसणा धणु-लयव्व ॥ २९ ॥
 तं णमह काम-णेहा अज्जवि धारेइ जो जडा-बद्धं ॥
 तइअ-णयणग्गि-णिव्वडण-कय-ववसायंपिव मियङ्कं ॥ ३० ॥

॥ २७ ॥ तं हरिं नमत पीतवसनं यो वहति स्वभावश्यामल-
 छायां दिवसस्य निशायाश्च यौ लयनिर्गमौ तयोर्विभागौ ताभ्यां
 ३ शबलमिव शरीरम् ॥

॥ २८ ॥ श्रियः स्तनयोर्ये निवेशमार्गाः संस्पर्शप्रदेशास्ते जयन्ति
 भिन्नेन प्रस्वेदादिव गलितेनाङ्गरागेण निर्वृत्ता बिम्बेन लक्ष्यमाणा
 ३ वक्षसि नाभिपङ्कजदलायमाना मधुमथनस्य ॥

॥ २९ ॥ स जयति यस्य ललाटलोचनासङ्गिनी भ्रूलेखा अद्यापि
 दृश्यते कामस्य दाहकृष्णा धनुर्लेतेव ॥ जितस्य प्रहरणं जेता धार-
 ३ यतीत्युपमाबीजमाहुः ॥

॥ ३० ॥ तं नमत कामस्नेहादद्यापि धारयति यो जटाबद्धं तृती-
 यनयनाग्निपतनकृतव्यवसायमिव मृगाङ्कम् ॥ चन्द्रमाः कामस्नेहात्
 ३ तृतीयनयनाग्नौ पतितुमिच्छति । कामस्नेहात् तृतीयनयनाग्निपतनकृत-
 व्यवसायमिति संबन्धः ॥

सो वो सुहाहँ उवणेउ वियड-तइअच्छि-पेछियं जस्स ।
 णिवसइ सीसम्मि ससि-च्छलेण णिययंपिव णडालं ॥ ३१ ॥
 कट्टिय-कुसुम-रउकर-कडार-चाव-च्छलेण सो जयइ ।
 अहिधाविऊण गिलिओव्व जस्स तइअच्छिणा कामो ॥ ३२ ॥
 मउडुच्छङ्ग-परिग्गह-मियङ्क-जोण्हावभासिणो णरुह ।
 निच्चंचिय पसु-वइणो परिट्टियं वामण-च्छायं ॥ ३३ ॥
 जयइ जडा-संजमणं पसु-वइणो जलाहि-महण-विरमम्मि ।
 सिढिलेण सेल-निहसण-किलन्त-वच्छेण वासुङ्गा ॥ ३४ ॥

॥ ३१ ॥ स वः सुखान्युपनयतु विकटतृतीयाक्षिप्रेरितं यस्य
 निवसति शिरसि शशिच्छलेन निजकमिव ललाटम् ॥ ललाटकपा-
 लसादृश्याच्चन्द्रवण्डस्यैवमुपमा ॥

॥ ३२ ॥ आकृष्टकुसुमरजस उत्करकडारचापच्छलेन स जयति
 अभिधाव्य निर्गार्ण इव यस्य तृतीयेन क्षणां कामः ॥ तृतीयनयनाग्निना
 तावत् किल कामो दग्धो हस्य । स चाकर्णान्ताकृष्टमण्डलीकृतकुसु-
 मचापसादा बभूव । तत्राकृष्यमाणे कुसुमधनुष्युद्धानो योसौ कुसु-
 मरजस उत्करस्तन कडारं लोहितं मण्डलीभूतवच्च वेष्टितकाम-
 दगारं कुसुमधनुः । तच्छलेन तृतीयनयनेनेव कामो धावित्वा निर्गार्ण
 इति कविना कल्पितम् ॥

॥ ३३ ॥ सुदुटोत्सङ्गपरिग्रहमृगाङ्गज्योत्स्नावभासिनो नमत
 नित्यमेव पशुपतेः परिस्थितमवस्थानं कीदृशं वामना छाया यस्य
 तद्गामनच्छायम् ॥ चतुर्दिक्प्रसृतशिरश्चन्द्रालोकसंकोचितत्वाच्छायाया
 वामनच्छायत्वं हरदेहस्य ॥

॥ ३४ ॥ जयति जटासंयमनं पशुपतेर्जलधिमथनविरमे शि-
 थिलेन शैलनिवर्षणक्लान्तवक्षसा वासुकिना ॥

पत्थारोसण-तरलिय-करङ्गुली-मालिय-तम्बिर-ण्डालं ।

पडिसिद्ध-तइअ-णयणुग्गमंव णामिमो हर-किरायं ॥ ३५ ॥

सो जयइ झत्ति-कवलिय-विसस्स कण्ठम्मि जस्स णिव्वडिया ।

खण-दिण्णुव्वत्त-कयन्त-पास-णहसोवमा रेहा ॥ ३६ ॥

तं पणमह जो सीसाउ कहविं ल्हासिय-ठियं समुव्वहइ ।

अज्जवि कुसुमीकय-केसवच्छि-वत्तंव तइ अच्छिं ॥ ३७ ॥

॥ ३५ ॥ पार्थ प्रति यो रोपस्तेन तरलिता याः कराङ्गुल्यस्ता-
भिर्मलितत्वात्ताम्रं ललाटं यस्य तं प्रतिपिद्धतृतीयनयनोद्गममिव नमामो
हरकिरातम् ॥ अङ्गुल्या ललाटं विमर्दता तृतीयनेत्रोद्गम इव वारितः
अर्जुनो भक्तो मां शंकरत्वेन मां ज्ञासीद्दाहो^१ वास्य तीव्रतमतृतीय-
नेत्रान्मा भूदिति धिया ॥

॥ ३६ ॥ स जयति झटिति कवलितस्त्रय कण्ठे यस्य निर्वृ-
त्ताभिव्यक्ता क्षणदत्तोद्धृतकृतान्तपाशनिघषोपमा रेखा ॥ दत्तोद्धृतो
वेष्टितोद्वेष्टितः ॥

॥ ३७ ॥ तं प्रणमत यः शीर्षात्कथमपि ह्रसितं अष्टं ततः
स्थितं समुद्रहति अद्यापि कुसुमीकृतकेशवाक्षिपत्रमिव तृतीयाक्षि
तृतीयलोचनम् ॥ केशवे^२ हरमाराधयति भक्तिजिज्ञासया हरेण
तृतीयनेत्रं ललाटास्पृच्यावितम् । ततः केशवेन तृतीयनेत्रशून्यं^३ तल्ललाटं
दृष्ट्वा निजम् अक्षि पूजार्थं पत्रव्याजेनारोपितमिति प्रसिद्धिः । कुसु-
दैरिव हि पत्रैरपि पूजा प्रसिद्धा ॥

उपरि-द्विय-चन्द्रालोय-पुञ्जिया जयइ कण्ठ-मूलमि ।
 सीस-च्छायन्व विसप्पहामई थाणुणो रेहा ॥ ३८ ॥
 देहद्ध-परिद्विय-गोरि-हराराहणेक-हिययंव ।
 खण्डत्तणेण पणमह परिद्वियं तिणयण-मियङ्कं ॥ ३९ ॥
 तं णमह जस्स मुह-घडिय-ससि-अला-सुत्तिणा चिरं पीआ ।
 सीसमि सयण्हेणव सुर-सरि-धारा कवालेण ॥ ४० ॥
 घोलीर-कडार-तारं णडाल-णयणं पिणाइणो णमह ।
 अज्जवि खयाहुई-कय-जलन्त-बम्भण्ड-पिण्डंव ॥ ४१ ॥

॥ ३८ ॥ उपरिस्थितचन्द्रालोकपुञ्जिता जयति कण्ठमूले
 शिरश्छायेव विषप्रभामयी स्थाणो रेखा ॥

॥ ३९ ॥ देहार्धपरिष्ठितगौरीहराराधनैकहृदयमिव खण्डत्वेन
 प्रणमत परिष्ठितं त्रिनयनमृगाङ्गम् ॥ हरशिरःस्थितश्चन्द्रः कलामा-
 त्रत्वात् स्वभावेन खण्डः । तत्र कवेरुत्प्रेक्षा । देहार्धरूपेण स्थितयो-
^३र्देवयोराराधनायेव चन्द्रेण तदनुकारात् खण्डत्वमाश्रितं तथाविधं चन्द्रं
 प्रणमत ॥

॥ ४० ॥ तं नमत यस्य मुखघटितशशिशैकलशुक्त्या चिरं
 पीता शिरसि सत्पुष्पेनेव सुरसरिद्वारा कपालेन ॥ शिरसि भगवतो
 दिवो निपतिता गङ्गा मूर्धानं गतेति प्रथितम् । तत्रोत्प्रेक्षा । हरशिर-
^३स्यलंकारत्वेन व्यवस्थितं यत्कपालं तेन कर्तृभूतेन चासौ धारामात्रवत्पीता
 शशिकलैव शुक्तिस्तया करणभूतयेव । अतो यदीयकपालमात्रस्येदृशं
 माहात्म्यं तं प्रणमतेत्यर्थः ॥

६ ॥ ४१ ॥ ^३घूर्णनशीलकपिलतारं ललाटनयनं पिनाकिनो नमत ।

तं णमह कुलंपिव जस्स सुलह-संभावणं परिहरन्तो ।
 अज्जवि वाणमणङ्गो णो मुयइ भआ कुमारम्मि ॥ ४२ ॥
 सा जयइ नेउरिल्लेण जीएँ चलणेण ताडिय-क्खन्धो ।
 उब्भिण्ण-रुहिर-कुसुमो जाओ महिसासुरासोओ ॥ ४३ ॥
 पढम-हरालिङ्गण-लज्जियाएँ अज्जाएँ वो सुहं देन्तु ।
 कण्ठ-प्पहावलम्बण-थोअ-स्थामाई अच्छीई ॥ ४४ ॥

काचित्तु जयतीत पाठः । अद्यापि क्षयाहुतीकृतज्वलद्ब्रह्माण्डपिण्डमिव ॥
 ३ महाप्रलयकाले किल हरललाटलोचनोत्थेन वह्निना त्रैलोक्यं दग्धमिति
 ब्रह्माण्डसमूहो ब्रह्माण्डमेव वा पिण्डप्रख्यं ललाटनयनाग्नेराहुतिर्जाता ।
 अतोद्यापि जाज्वल्यमानत्वाज्ज्वलद्ब्रह्माण्डपिण्डमिव स्थितामिति क-
 दल्प्यते ॥

॥ ४२ ॥ तं नमत कुलं इव यस्य सुलभसंभावनां परिहरन् अद्यापि
 वाणमनङ्गी न मुञ्चति भयात् कुमारे ॥ हरसुतः कुमारः किल ब्रह्मचारी ।
 ३ तत्र कवेरुपेक्षा । व्यापारितवाणोहं हरेण दग्धस्ततो न्योपि तत्कुलप्रसूतो
 मद्वहनक्षमस्तेन कुमारोपि मां मा वाक्षादिति भयादिव कुमारे कामेन
 वाणा न व्यापारिता इत्यर्थः ॥

॥ ४३ ॥ सा जयति [नूपुरवता] यस्याश्चरणेन ताडितस्कन्धः
 उद्दीर्णरुधिरकुसुमो जातो महिषासुराशोकः ॥ इल्लशब्दः प्राकृते
 ३ मत्वर्थीयः ॥

॥ ४४ ॥ प्रथमहरालिङ्गनलज्जिताया आर्याया वः सुखं दत्ताम्
 कण्ठे या प्रभा कालकूटसंबन्धिनी तदवलम्बनेन स्तोकं स्थाम बलं
 ३ ययोस्ते आक्षिणी ॥

भमियं पलअ-पओसे विविह-कवालम्मि णमह कालीए ।
 मिलिआसेस-णिसा-लक्ख-विसम-बहु-चन्द-खण्डेच्च ॥ ४५ ॥
 डिम्बं वो चामुण्डाएँ पिहु-सिरा-दण्ड-मण्डणं हरउ ।
 मडहोअर-णपहुप्पन्त-वलय-भरियंपिव सरीरं ॥ ४६ ॥
 सा जयइ चउ-मुहासण-तामरस-दलोयरेसु दुल्ललिया ।
 कइ-जीहा-णिवहेसु अ जा णिमिय-पयं परिब्भमइ ॥ ४७ ॥

॥ ४५ ॥ आन्तं भ्रमणं प्रलय एव रात्रिरिव तस्य प्रदोष उपक्रम-
 स्तस्मिन् विविधकपाले नमत काल्याः कालरात्रेः । प्रलये हि कालरात्रिः
 ३ प्रभवतीति वार्ता । अत उत्प्रेक्ष्यते । मिलिताशेषनिशालक्षविषमबहुच-
 न्द्रखण्ड इव ॥ स्थूलसूक्ष्मादिभेदभिन्नानि काल्या अलंकरणभूतानि यानि
 कपालानि तानि चन्द्रखण्डानीव प्रतिपदादिसंबन्धीनि सर्गे क्रमभावी-
 ६ न्यपि प्रलये संघटितानि ॥

॥ ४६ ॥ भयं वश्चामुण्डायाः संबन्धि पृथुशिरादण्डमण्डनं हरतु
 अल्पोदरापर्याप्तान्नैवलयभृतमिव शरीरम् ॥ डिम्बं भयम् । शिरा नाड्यः ।
 ३ मडहं अल्पम् । णपहुप्पन्तम् अपर्याप्तम् अवर्तमानम् अमात् । कचित्तु
 वलयवलयंपिबेति पाठः । अन्नवलयवलयमिव शरीरमिति तत्रार्थः ।
 तत्रोदरं देव्या वलयमाण्डत्वे प्रकल्पितम् ॥

॥ ४७ ॥ सा जयति चतुर्मुखासनतामरसदलोदरेषु दुर्ललिता कवि-
 जिह्वानिवहेषु च या निहितपदं कृत्वा परिभ्रमति ॥ निवहेसु वेति
 ३ कचित्पाठः । तत्र इवशब्दो भिन्नक्रमः । दुर्ललिता हवाकिनी [sic] ।
 अत्र गम्यमाना सरस्वती पूर्वार्धे हंसीत्वे कल्पिता ब्रह्मवदनविनिर्गतत्वेन
 ब्रह्मासनीभूतकमलदलान्तराललीलालम्पटत्वात् । कविजिह्वानिवहेषु चेति
 ६ इतरहंस्याः सकाशाद्यातिरेक उक्तः ॥

तं णमह जस्स दीसइ बिम्बं विच्छाय-लञ्छण-च्छायं ।
 गङ्गा-णिग्गम-परिगलिय-मञ्ज-लावण-तुच्छं ॥ ४८ ॥
 वेरुलिय-णिहा तं णमह जस्स ते सन्दणं परिवहन्ति ।
 तादियस-पढम-पेळिय-तम-मइलङ्गा-इव तुरंगा ॥ ४९ ॥
 जयइ जय-रक्खणे पुज्जियंवं जं फुरइ पयणुअं रविणो ।
 पलयामि जं च पविरल्लियंवं बहलाइ गो-जालं ॥ ५० ॥
 तं णमह कोल-तुलणे सयल-फणा-माणि-पसत्त-पडिबिम्बं ।
 उव्वहइव जो बहु-सिर-विहत्त-लहुयं धरा-वल्लयं ॥ ५१ ॥

॥ ४८ ॥ तं चन्द्रं सामर्थ्यगम्यं नमत यस्य दृश्यते बिम्बं [विच्छा-
 यलाञ्छनच्छायम् ।] विच्छायत्वे निमित्तमुपेक्षते । गगननदीपरिनिर्ग-
 ३ मपरिगलितमध्यलावण्यतया तुच्छमिव ॥

॥ ४९ ॥ वैदूर्यनिभा हरिदश्वास्तं नमत यस्य ते स्यन्दनं परिव-
 हन्ति । प्रतिदिवसप्रथमप्रेरिततमोमालिनाङ्गा इव [तुरंगाः ॥] प्रथम-
 ३ मरुणेन प्रेरितं यत्तमस्तेनैव मलिनाङ्गा इत्युत्प्रेक्षा ॥

॥ ५० ॥ जयति जगद्रक्षणे पुज्जितमिव यत्स्फुरति प्रतनुकं रवेः
 प्रलये यच्च प्रविरलितमिव प्रसारितमिव बहलायते गोजालं रश्मि-
 ३ समूहः ॥

॥ ५१ ॥ [तं नमत] कोलः क्रोडः सूकराकारस्तेन तोलने
 क्षितिबल्यस्य क्रियमाणे सति सकलफणामणिप्रसक्तप्रतिबिम्बमुद्रहतीव
 ३ [यो] बहुशिरोविभक्तलघुकं धरावल्यम् ॥ नरसिंहवदहिवराहशरीरं शब-
 लमागमे कविना कचिद्दृष्टम् । शेषमनाहत्य वा जलधौ मग्ने भूवलये
 शेषसहायत्वेन सूकरशरीरं भगवता निर्मितमनुसर्तव्यम् ॥

पणमह कालिन्दी-सलिल-दण्ड-घडियं व सुर-सरि-प्पवहं ।
 दन्त-क्खम्भं वीसन्त-वियड-हत्थं गय-मुहस्स ॥ ५२ ॥
 तं णमह गय-मुहं वियड-दन्त-कर-दण्ड-कलण-लीलासु ।
 मिलिय-हिमवन्त-विज्जेव्व कुणइ जो मेरु-पन्भारे ॥ ५३ ॥
 गण-वइणो सइ-संगय-गोरी-हर-पेम्म-राय-विलियस्स ।
 दन्तो वाम-मुहदन्त-पुज्जिओ जयइ हासोव्व ॥ ५४ ॥

॥ ५२ ॥ ['प्रणमत कालिन्दीसलिलदण्डघटितमिव सुरसरिप्रवाहं
 दन्तस्तम्भं विश्रान्तविकटहस्तं गजमुखस्य ॥]

॥ ५३ ॥ तं नमत गजमुखं गणपतिं विकटेन दन्तेन करदण्डस्य
 यानि कलनानि धारणानि ता एव लीलास्तासु विषयभूतासु मिलितहि-
 ३ मवद्विन्ध्यानिव करोति यो मेरुप्राग्भारान्विभवान् अवयवादीन् [sic] ॥
 दन्तशौक्ल्यमहत्त्वाभ्यां हिमवानिव करकृष्णत्वाद्विन्ध्य इव । गणपतिशरी-
 च सिन्दूररागान्महत्त्वातिशयाच्च मेरुप्राग्भाराननुकरोति । तेनायमर्थः
 ६ यो मेरुप्राग्भाराननुकरोति विकटदन्तकरदण्डकलनलीलासु च यो मिलित-
 हिमवद्विन्ध्य इव दृश्यते तं गजमुखं नमत ॥ क्वचित्पाठो मेरुपन्भारो
 इति । तत्रायमन्वयः । यो मेरुप्राग्भारः स विकटदन्तकरदण्डकलनली-
 ९ लासु मिलितहिमवद्विन्ध्य इव करोति कार्याणि तं नमतेति ॥

॥ ५४ ॥ गणपतेः सदासंगतगौरीहरप्रेमरागव्रीडितस्य दन्तो वल्लि-
 तमुखार्धान्तपुञ्जितो जयति हास इव ॥ पुञ्जीकृतो हास इवेत्य-
 ३ न्वयः । अर्धनारीश्वरत्वेन सदा संगतत्वे कुमारगणपती 'वाग्धूतं
 चक्रतुः । यः क्षितिं क्षणेन प्रदक्षिणीकरोति स जयति यस्य च

णमह दण्डन्द-णिहणे माया-महु-सूयणं उवेन्तीए ।
 माणिय-तरलत्तण-विभमाई भमियाई लच्छीए ॥ ५५ ॥
 हत्थालम्बिय-पङ्कय-मियङ्कमुयहीउ निगगयं जयइ ।
 आसङ्खिय-णिय-आणण-सोहग्ग-गुणाएँव सिरीए ॥ ५६ ॥
 कोसुम-धणु बाण-ग्गह-सोह-लग्ग-भमरेव्व कामस्स ।
 ओप्पुंसिय-रइ-पणयंसु-क्कज्जलङ्के करे णमह ॥ ५७ ॥

पराजयस्तेन यथासंभवं मयूरवाहनस्यान्यतरदन्तस्य वा परित्यागः
 कर्तव्यः । तत्र धीमता कुमारेण मातुः प्रदाक्षिणां कृत्वा जितो गण-
 ३पतिः । ततस्तेनान्यतरदशनपरित्यागो विहितः । वाम[मुह]द्वन्तपुञ्जिओ
 इति पाठे वाम[मुखा]र्धान्तपुञ्जित इत्यर्थः ॥

॥ ५५ ॥ नमत दानवेन्द्रनिघने मायामधुसूदनमुपयान्त्या मानित-
 तरलत्वविभ्रमाणि आन्तानि लक्ष्म्याः ॥ लक्ष्मीर्मायानरसिंहस्य शोभते ।
 ३ अस्याश्च त्रैलोक्यकण्टकदैयनिपातनोचितचेष्टा^१ विभ्रान्ताश्च तेषां विभ्रमा
 विलासास्ते तैर्भ्रान्तैः संमानिताः सङ्कृता इत्यप्रयासोक्तिरियं रिपुनि-
 पातने ॥

॥ ५६ ॥ हस्तावलम्बितपङ्कजमृगाङ्कम् उदधोर्निर्गतं जयति संभावि-
 तनिजकाननसौभाग्यगुणया इव श्रियाः ॥ एकत्र करे पद्मम् अपरत्र
 ३ शशाङ्कं निधाय लक्ष्मीर्जलधिबिनिर्गतेति कविना कल्पितम् । तत्रास्मै-
 क्ष्यते । असिद्धौ भाग्याभ्यामाभ्यामपि^२ चन्द्रपद्माभ्यां मन्मुखं सुन्दरतमं
 दृश्यतामिति दर्शनार्थमिव ताभ्यां सह श्रीर्याता ॥

॥ ५७ ॥ कौसुमधनुर्बाणग्रहणसौरभलस्रभ्रमराविव कामस्य उत्पुंसितर-
 तिप्रणयाश्रुकज्जलनाङ्कितौ कौ नमत ॥

देउ सुहं वो पसु-वइ-सिराहि गोरी-विस्मुरियव्वेहिं ।
 सोवालम्भव्व हिमालअङ्क-परिघोलिरी गङ्गा ॥ ५८ ॥
 सा जयइ हर सिरस्थम्मि जीएँ सलिलम्मि घोलिर-कवालो ।
 अज्जवि पियामहत्तणमणहं चउराणणो वहइ ॥ ५९ ॥
 हरि-चलण-णह-प्पहाए विच्छोलियं व पढमयं ।
 हर-सासिणो पायएहिं संवलिययं वीययं ॥ ६० ॥
 गहिय-हिम-च्छाययं तुहिणादि-समावडणए ।
 कारण-परिसुहयं गङ्गाएँ णमह सलिलयं ॥ ६१ ॥

॥ ५८ ॥ ददातु सुखं वः पशुपतिशिरसः गोरीविस्मुरियव्वेहिं
 गौर्याः संबन्धिभिः खेदकरैर्व्यवहारैः सोपालम्भेव हिमालयोत्सङ्ग-
 ३ परिघूर्णनशीला गङ्गा ॥ हरजटाग्राद्धिमवत उस्सङ्गे गङ्गा पतिता
 घूर्णमाना प्रतीता । सा सपत्नीकृतापराधोद्धाटनमिव पितरि चकारेति
 कविकल्पितम् ॥

॥ ५९ ॥ सा जयति हरशिरःस्थे यस्याः संबन्धिनि सलिले
 घूर्णनशीलकपालत्वादद्यापि पितामहत्वनमघं चतुराननो वहति ॥
 ३ हरेण ब्रह्मणः पञ्चमं शिरश्छित्त्वा स्वशिरोगङ्गाम्भसि प्रक्षिप्तमिति
 पौराणिकाः । पितामहप्रभृतीनां च कपालादिकमस्थि गङ्गायां क्षिप्तं
 घूर्णमानमास्ते । तेन गङ्गाजलघूर्णमानकपालत्वाच्चतुराननस्थाद्याप्यनघं
 ६ पितामहत्वम् ॥

॥ ६०, ६१ ॥ हरिचरणनखप्रभाभिः प्रक्षालितमिव प्रथमं
 हरशशिनः पादैः संवलितमिव द्वितीयकम् । गृहीतहिमच्छाय-
 ३ कमिव तुहिनाद्रिसमापतने कारणपरिशुद्धमिव नमत गङ्गायाः

[अथ कविप्रशंसा]

इह ते जयन्ति कङ्को जयमिणमो जाण सयल-परिणामं ।
वायासु ठियं दीसइ अमोय घणं व तुच्छं व ॥ ६२ ॥
निय आण्णिय वायाएँ अत्तणो गारवं निदेसन्ता ।
जे एण्ति पसंसंचिय जयन्ति इह ते महा-कङ्को ॥ ६३ ॥

सलिलम् ॥ गङ्गाजलं हि स्वर्गास्पतत् त्रैलोक्याक्रमणप्रवृत्तं हरिचरण-
नखमयूखैः प्रथमं संसृष्टं ततो हरशिरःशशिचरणैस्ततो हिममहीधरेण ।
६ अत एतैः कारणैरवदातत्वस्य हेतुभिरिव संबन्धान्निर्मलं गङ्गाजलं
नमतेत्यर्थः ॥

॥ ६२ ॥ काव्यप्रतिष्ठार्थं कविप्रशंसामाह । इहेति । इह ते
जयन्ति कवयो येषां सकलपरिणामं जगद् वाचि स्थितं दृश्यते आमो-
३ दघनं वा तुच्छं वा ॥ ब्रह्मपरिणामो वा ब्रह्मविवर्तो वा सर्वं जगदित्यौ-
पनिषदाः । तत्र परिणामपक्षे आमोदघनत्वं सत्यत्वम् । वैशेषिकादिपक्षे-
ष्वपि सत्यत्वम् । विवर्तपक्षे तु भेदत्वं तुच्छत्वं शून्यवादिवत् । तत्रोभ-
६ यत्रापि कविरवे प्रजापातिना निर्मितानपि भावान्निर्मिमीते । यथोक्तम् ।
अपारे काव्यसंसार इत्यादि यथास्थानं विवेच्यन्त इत्यादि च ॥

॥ ६३ ॥ निजयैव वाचात्मनो गौरवं निवेशयन्तो ये यन्ति
प्राप्नुवन्ति प्रशंसामेव जयन्ति [इह] ते महाकवयः ॥

दोग्गच्चमिवि सोक्खाई ताण विहवेवि होन्ति दुक्खाई ।
 कच्च-परमत्थ-रसियाई जाण जायन्ति हिययाई ॥ ६४ ॥
 उम्मिल्लइ लायणं पयय-च्छायाएँ सकय-वयाणं ।
 सकय-सकारुकरिसणेण पययस्सावि पहावो ॥ ६५ ॥
 ठियमाट्ठियं व दीसइ अठियं पि परिट्ठियं व पडिहाइ ।
 जह-संठियं च दीसइ सुकईण इमाओँ पयईओ ॥ ६६ ॥

॥ ६४ ॥ दौर्गत्येपि सुखानि तेषां विभवेपि लक्ष्यामपि भवन्ति
 दुःखानि काव्यपरमार्थरसिकानि जायन्ते येषां हृदयानि ॥

॥ ६५ ॥ संस्कृतप्राकृतभेदभिन्नानां पदानां परस्पोपकारं दर्शयति ।
 [उम्मिल्लइ इति] । उन्मील्यते लावण्यं प्राकृतच्छायाया संस्कृत-
 ३ पदानाम् । संस्कृतसंस्कारोत्कर्षणेन प्राकृतस्यापि प्रभावो भवति ॥
 दंष्ट्राप्रद्वर्था प्राग्यो द्राक्क्षमामन्वक्त्वं स्थानुच्चिक्षेप । देवध्रुग्भिद्विविक्तस्तुत्यः
 सोव्याद्वोजः^१ सर्पात्केतुः इत्यादि संस्कृतं प्राकृतेन विध्रियमाणं^३ दादग्ग-
 ६ र्द्धाए इत्यादिरूपेण सुश्रवं भवति । प्राकृतस्य तु संस्कृतसंस्कारोत्कर्षणे-
 नात्मीय एव प्रभावो व्यज्यते । सर्वस्य प्राकृतस्य स्वभावसुन्दरत्वादिति
 सारार्थः ॥

॥ ६६ ॥ स्थितमस्थितमिव दृश्यते अस्थितमपि परिष्ठितं प्रतिभाति
 यथासंस्थितं च दृश्यते । कवीनामेताः पदव्यः सामर्थ्यानि ॥ प्रजापति
 ३ विलक्षणानीत्यर्थः ॥

^१MH. ^०न्वत्तस्था,^०

^२MH. ^०दोष्टसं. for दोज. स^०

^३MH. विध्रियमाणं.

विणय-गुणो दण्डाडम्बरो य मण्डन्ति जह णरिन्द-सिरिं ।
तह टङ्कारो महुरत्तणं च वायं पसाहेन्ति ॥ ६७ ॥
रोहेइ सुहावेइ य उवहुज्जन्तो सवोवि लच्छीए ।
देवी सरस्सई उण असमग्गा किंपि विणडेइ ॥ ६८ ॥
महुमह-वियय-पउत्ता वाया कह णाम मउलउ इमम्मि ।
पढम-कुसुमाहि तल्लिणं पच्छा-कुसुमं वण-लयाण ॥ ६९ ॥

॥ ६७ ॥ विनयगुणः^१ शास्त्रार्थानुसारेण प्रजापालनं दण्डाडम्बरश्च
करितुरगादिबलसंपच्च मण्डयतो^२ यथा नरेन्द्रश्रियम् तथा टङ्कारः
३ ओजोलक्षणो माधुर्यं च प्रसादादिरूपं वाचं प्रसाधयतः ॥

॥ ६८ ॥ शोभयति सुखयति चोपभुज्यमानो लवोपि लक्ष्म्याः ।
देवी सरस्वती पुनरसमग्रा किमपि विडम्बयति ॥ कामप्यनुपाख्येयां
३ विडम्बनां मनागपि विकलां वा जनयतीत्यर्थः ॥

॥ ६९ ॥ मधुमथविजयाख्ये मत्काव्ये पर्याप्ता वाक् कथं नाम
मुकुलीभवतु कलिकारूपत्वं सौक्ष्म्यं भजताम् इमम्मि अस्मिन्नौडव-
३ धाख्ये काव्ये । इति ममात्र यत्नशेषः । अत्रार्थान्तरन्यासमाह ।
यतः प्रथमकुसुमात् तल्लिणं सूक्ष्मं पश्चात्कुसुमं वनलतानां भवति ॥
यथा किल वनलतानां रसभरेण विस्तीर्णं विकसितं विस्तारं प्राप्तं
६ कुसुमं मन्दामोदं च जायते रसमान्द्यात् तद्वत्परिपक्वमतेः कवे-
वह्मर्थवेगोत्पला^३ वागभ्यस्यतो भवति । यथोक्तम् । अल्पेनाल्पेन
शब्देन यत्नेन महतो नराः । अर्थौघान्साधयन्तीह सूत्रकारा विशेषत
९ इति ॥

लग्निहिं ण वा सुयणे वयणिज्जं दुज्जणेहिं भण्णन्तं ।
 ताणं पुण तं सुयणाववाय-दोसेण संघट्ठइ ॥ ७० ॥
 पर-गुण-परिहार-परंपराएँ तह ते गुणण्णया जाया ।
 जाया तेहिंचिय जह गुणेहिं गुणिणो परं पिसुणा ॥ ७१ ॥
 जं निम्मलावि खिज्जन्ति हन्त विमलेहिं सज्जण-गुणेहिं ।
 तं सरिसं सास-यर-कारणाएँ करि-दन्त-वियणाए ॥ ७२ ॥

[॥ ७० ॥ लग्नियति न वा सुजने वचनीयं दुर्जनैर्मण्यमानम् ।
 तेषां पुनस्तत् सुजनापवाददोषेण संघटते ॥]^१

॥ ७१ ॥ परगुणपरिहारपरंपरया तथा तेन केनाप्युत्कृष्टेन प्रकारेण
 [ते] गुणज्ञा जाता जातास्तैरेव गुणैर्यथा गुणिनो भूरिगुणाश्च पिशुनाः ॥
 ३ गुणसंसर्ग एवं नामोत्कृष्टो येन पिशुनानामप्युत्कर्षं करोति । तेपि
 हि परगुणासहनलम्पटाः परकीयगुणपरिजिहीर्षया प्रथमं तावत्पर-
 गुणस्वरूपमालोचयन्ति । अनालोचितानां परिहर्तुमशक्यत्वात् । अ-
 दनवरतं च परगुणानालोचयतामभ्यासातिशयाद्गुणज्ञानातिशयो भवति ॥
 अथवायं तात्पर्यार्थः । गुणिन एवमुच्यन्ते न तावत्परगुणासहन-
 मार्यजनोचितम् । योपि तच्छीलत्वान्न प्रतिषिद्धं वर्जयितुं शक्तः
 ९९ एवं प्रबोध्यते फलतः परगुणपरिहारो भविष्यति । यत्र सुजना
 अपि सातिशयगुणार्जने साभिविवेशाः सन्तस्तथा गुणज्ञानातिशय-
 युक्ताः संपद्यन्ते येन तदीयमेव ग्रन्थादिकं सन्तः सेवन्ते सामान्यगुणं
 १२ शास्त्रान्तरमुपेक्ष्य ॥

॥ ७२ ॥ सुजनानामपि केषांचिद्यः परगुणोत्कर्षेण स्वेदः
 संसारित्वमाहात्म्येन तत्र कविरस्वेदाय निदर्शनमाह ॥ यन्निर्मला

^१MH. is wanting in any ohhāyā on couplet 70 which is given
 by Do. K. J. P.

जाण असमीहं विहिया जायइ णिन्दा समा सलाहावि ।
 णिन्दावि तेहिं विहिया ण ताण मण्णे किलामेइ ॥ ७३ ॥
 णन्दन्तु णियय-गुण-गारवमि अदिट्ठ-पर मुह च्छाया ।
 गरुया स-सील-दोलायमाण-पर-दिट्ठ-मुह-राया ॥ ७४ ॥
 बहुओ सामण्ण-मइत्तणेण ताणं परिगहे लोओ ।
 कामं गया पसिद्धिं सामण्ण कई अञ्जेय ॥ ७५ ॥

३ अपि खिद्यन्ते हन्त विमलैः सज्जनगुणैस्तत् सदृशं शशिकरकारणिकया
 करिदन्तवेदनया ॥ यथा शशिकराः सर्वाह्लादकारिण उत्तमा अपि
 दन्तिदन्तवेदनां कुर्वन्ति स्वाभाव्यात् तथा गुणिनामपि केषांचित्परगु-
 णासहनं संसारस्वाभाव्यादिति भावयाद्भिः कविभिः काव्यकृतौ नाना-
 दरो विधेयस्तद्वत्परीक्षकैरपीत्यर्थः । चन्द्रस्येव हि तेषामेव स दोष इति
 कृपाविषयत्वं तेषामिति यावत् । हन्तेति विस्मये खेदार्थो निपातः ॥

॥ ७३ ॥ दुर्जनैः कृता तु निन्दा श्लाघावदवधीरणैव तेषाम् तत्रायो-
 ग्यत्वेन विपरीतफलत्वादिष्याह ॥ येषां सुजनानामसमैर्दुर्जनैर्विहिता
 ३ सती निन्दा श्लाघया समा जायते तैर्निन्दापि विहिता सती तान्साधूज
 क्लमयतीत्यहं मन्ये ॥

॥ ७४ ॥ नन्दन्तु आनन्दयुक्ता भवन्तु निजकगुणगौरवे अदृष्टप-
 रमुखच्छाया गुरवो गुणप्राग्भारभाजः स्वशीलदोलायमानपरदृष्टमुख-
 ३ च्छायाः ॥ दुर्जनानां परगुणोत्कर्षकृतं मुखप्रसादमपश्यन्तोपि स्वदोषप-
 र्यालोचनकृतं दुर्जनवदनमालिन्यं पश्यन्तो निजगुणगणगरिमणिं सानन्दा
 भवन्तु दोषकृतां दुर्जनवदनमलानिमवलोकयन्तः सन्त इत्यर्थः ॥

॥ ७५ ॥ बहुः सामान्यमातित्वेन तेषां सामान्यकवीनां परि-

हरइ अणूवि पर-गुणो गरुयम्मिवि णिय-गुणे न संतोसो ।
 सीलस्स विवेअस्स य सारमिणं एत्तिअंचेअ ॥ ७६ ॥
 इयरोवि फुरान्ति गुणा गुरूण पढमं कउत्तमासङ्गा ।
 अग्गे सेलग्ग-गया इन्दु-मऊहा इव महीए ॥ ७७ ॥
 णिव्वाडन्ताण सिवं सयलंचिय सिवयरं तहा ताण ।
 निव्वडइ किंपि जह तेवि अप्पणा विम्हयमुवेन्ति ॥ ७८ ॥

ग्राही लोकः । कामं गताः प्रसिद्धिं सामान्यकवयः अत एव ॥ लोके
 ३ सामान्यगुणानां परीक्षकाः सामान्यगुणा बहवः सन्ति भूरिविशेषगु-
 णानां तु तादृशा अल्पा इति कृत्वा सामान्यकविकाव्यानि बहुशः
 प्रसिद्धानि । इतराणि तुल्येष्वित्यर्थः ॥

॥ ७६ ॥ हरत्यावर्जयत्यणुरपि परगुणः गुरावपि निजगुणे असंतोषः^१
 शीलस्य विवेकस्य च सारमेतदियेदेव ॥

॥ ७७ ॥ इतरस्मिन्नपि^२ दुर्जनेपि स्फुरन्ति गुणा गुरूणां कविदराणां
 संबन्धिनः यतः प्रथमं कृतोत्तमासङ्गाः । दृष्टान्तमाह । अग्रे प्रथमं
 ३ शैलाग्रगता इन्दुमयूखा इव महान् पृथिव्याम् । सर्वोत्तमेषु प्रख्याता
 नेतरैरपि न्यक्नुं शक्यन्ते प्रत्युत दुर्जना अपि बहुसाधुजनाश्रितं मार्गम-
 नुसर्तुमिच्छन्ति । यथोक्तम् । यद्यदाचरति श्रेष्ठस्तत्तदेवेतरो जन इति ॥

॥ ७८ ॥ निर्वर्तयमानानां शिवं सकलमेव शिवतरं^३ तथा तेन
 प्रकारेण तेषां निर्वर्तते किमपि लोकोत्तरं यथा तेऽप्यात्मना विस्मयमु-
 ३ पयान्ति ॥ सत्तमानामात्मार्थ एव काव्यारम्भः किमत्र परार्थोद्देश-
 प्रवृत्तेनाभिधानेनेत्यर्थः ॥

^१MH. निजगुणा असंतोष.

^२MH. इतरेपि.

^३MH. शिवं.

पासाम्मि अहंकारी होहिइ कह वा गुणाण विवरुखे ।
 गव्वं न गुणिगय-मओ गुणस्थमिच्छन्ति गुण-कामा ॥७९॥
 अहिलद्धिऊण लोयं ठियाण एकत्तणेण गरुयाण ।
 वीयावेक्खी अवलम्बिऊण कं मच्छरो फुरउ ॥ ८० ॥
 निय-मइ-संदेहोच्चिय मइ-संदेहावलोयणे जाण ।
 होन्ति वियार-ट्ठाणं ठिय-रूया ते ण लोयस्स ॥ ८१ ॥

॥ ७९ ॥ गव्वं नेति यो नञ् तस्य व्यवहितो यथायोग्यतासं-
 बन्धः । पार्श्वे संनिधावपि गुणानां वर्तमानः । गुणयुक्तोपीत्यर्थः ।
 ३ अहंकारी नेति संबन्धः । युक्तशब्दस्य चाध्याहारः । कह वा कथ-
 मिव भविष्यति गुणानां विपरोक्षे अभावे । न कथंचिदपीत्यर्थः । यतो
 गर्वो नाम गुणिगतो मद उच्यते ततो गुणस्थमेव तं गुणकामा इच्छ-
 दन्ति । तस्य गुणासंनिधाने दुर्जनेषु कथं संभवः । गुणिनो गर्वयोग्यस्य
 गर्वो न युक्तो लोकविरुद्धत्वात् कैव गणना दुर्जनानामित्यर्थः ॥

॥ ८० ॥ अभिलङ्घ्य लोकं स्थितानामेकैवे गुरूणां द्वितीयापेक्षां
 कमवलम्ब्य स्फुरतु मत्सरः ॥ समबले मत्सरो युक्तः यस्त्वादित्य-
 ३ वत्परब्रह्मवद्वा अद्वितीयः सर्वोत्तमः कविः कोपि तस्य किमपेक्षो मत्सर
 इत्यर्थः ॥

॥ ८१ ॥ निज [मतिसंदेह एव] मतिसंदेहावलोकने येषां भवन्ति
 विचारस्थानास्थितरूपास्ते न लोकस्य ॥ विमतिविषये निर्णेतृत्वेन
 ३ परिगण्यमानानां येषां स्वमतावेव संदेहः किमस्माकं निर्णेतृत्वयोग्यतास्ति
 उत नास्तीति ते लोकस्य निर्णेतृत्वपदे न स्थिताः । किं कर्हि ।
 व्युत्पाद्या इत्यर्थः ॥

को णिन्दइ नीययमे गरुययरे को पसंसिउं तरइ ।
 सामण्णाच्चिय ठाणं थुईण परि-णिन्दियाणं च ॥ ८२ ॥
 सोऊण मुणन्ति परं जे ण वियप्पन्ति अप्पणच्चेय ।
 ते अणरहव्व गव्वस्स उत्तुणा कह न लज्जन्ति ॥ ८३ ॥
 काल-गुणा पढंम-कईहिं भामियमपरि-ग्गहेसु मग्गेसु ।
 इहरा मईहिं हीरन्ति दुक्करं केवि काणांपि ॥ ८४ ॥

॥ ८२ ॥ को निन्दति नीचतमान् । पशुप्रायत्वात् । गुरुतमान्कः
 प्रशंसितुं तरति शक्नोति । तद्गुणसंभारस्य परिच्छेतुमशक्यत्वात् । सा-
 ३मान्यमेव स्थानं स्तुतीनां परिनिन्दितानां च ॥ तेन मादृशान्गुरुतमान्को
 निन्दितुं वा योग्य इत्यर्थः ॥

॥ ८३ ॥ श्रुत्वा जानन्ति परं ये न विकल्पयन्त्यात्मनैव ते अनर्हा
 इव गर्वस्य गर्वेण कथं न लज्जन्ते ॥ उत्तुणो गर्वा । व्युत्पन्नतममति-
 ३निर्मितं काव्यं श्रुत्वैव ये बुध्यन्ते न तु कथंचित्स्वयं गुणदोषान्वि-
 कल्पयितुं क्षमास्ते दर्पकरणे अयोग्याः सन्तो दर्पं कुर्वन्ते न लज्जन्त
 इति चित्रम् ॥

॥ ८४ ॥ कालगुणात्प्रथमकविभिर्भ्रान्तमपरिग्रहेषु मार्गेषु । इहरा
 इदानीं मतिभिर्हीयन्ते दुष्करं केपि केषामपि ॥ कालगुणादिति व्यव-
 ३हितान्वयम् । सर्गादिकविभिरलब्धकाव्यमार्गत्वाद्भ्रान्तं व्यामोहोनुभूतः
 कालदोषात् । इदानींतनैः कविभिः पुनर्दुष्करं प्रक्रम्यते (?) नैव भ्रम्यते
 दृष्टपूर्वकविकल्पितमार्गत्वात् अथवा कृतवाग्द्वार इति नयेन । तथा हि
 ६त इदानींतनाः कवयः केपि केषामपि पूर्वकवीनां संबन्धिनीभिर्म-
 तिभिर्हीयन्ते संचार्यन्ते ॥

कत्तो णाम नइहं सच्चं कइ-सेविणसु मग्गेसु ।
सीमन्ते उण मुक्कम्मि तम्मि सच्चं नवंचेअ ॥ ८५ ॥
अत्थालोयण-तरला इयर-कईणं भमन्ति बुद्धीओ ।
अत्थच्चेय निरारम्भमेन्ति हिययं कइन्दाण ॥ ८६ ॥
आ-संसारं कइ-पुंगवेहं तहियह-गहिय-सारोवि ।
अज्जवि अभिण्ण-मुदोव्व जयइ वाया-परिप्फन्दो ॥ ८७ ॥
किं अण्णमणण्ण-मणेहं ताव सु-कईहं सिक्खिया वाया ।
जायं णीसामण्णाण ताण मूयत्तणं जाव ॥ ८८ ॥

॥ ८५ ॥ इदानीं तत्र विधानमनुवादत्वात्तर्हि व्यर्थमित्याशङ्क्याह ।
कियन्नाम न दृष्टं कविसेवितेषु मार्गेष्विति सच्चं सत्यम् । किं तु सीमन्तेऽ
परकाये मुक्ते प्रक्षिप्ते तस्मिन्सर्वं नवमेव भाति ॥ उण पुनःशब्दस्तु-
शब्दस्यार्थे ॥

॥ ८६ ॥ अर्थालोकनतरला अपि सत्यः इतरकवीनां भ्राम्यन्ति
भ्रान्तियुक्ता भवन्ति बुद्धयः । अर्था एव निरारम्भमप्यायान्ति हृदयं
कवीन्द्राणाम् । प्रातिभातिशयजनितसंस्कारातिशयाकृष्टाः सन्तः ॥

॥ ८७ ॥ आसंसारं सर्गादारभ्य महाप्रलयं यावत् कविपुंगवैः
प्रतिदिवसगृहीतसारोप्यद्यापि अभिन्नमुद्र इव अस्फोटितमुद्र इव जयति
शैवाक्षपरिस्पन्दः ॥

॥ ८८ ॥ किमन्यदुच्यते । किं बहुनोक्तेनेत्यर्थः । एतावत् सारं
ब्रूमः । अनन्यमनोभिः सुकविभिस्तावच्छिक्षिताभ्यस्ता वाग् जातं
निःसामान्यानां तेषां मूकत्वं यावत् । अभ्युत्कटोत्कर्षयोगात्तत्कृतका-
व्यस्य श्रोतारि योग्ये असति मूकत्वमिव महाकवीनां युक्तमित्यर्थः ॥

^१MH. युक्तमयकृतादित्यर्थः, which is doubtless corrupt.

को व बियारेइ विसेस-वित्थरं ताण जं ठियं लोए ।
 नामेच्चिय संकन्ता गरुयाण गुणा फुरन्तिव्व ॥ ८९ ॥
 जाण स-रूवावगमेवि गव्विया किंपि होन्ति अण्णेवि ।
 ते आयासाअ वहन्ति अत्तणो नवर माहप्पं ॥ ९० ॥
 मोह-पडिबोह-कारित्तणेण तिमिरं व जं पयासेव्व ।
 तं जयइ विरुद्धं पिव वियप्प-जालं कइन्दाण ॥ ९१ ॥
 णवमत्थ-दंसणं सान्निवेश-सिसिराओ बन्ध-रिद्धीओ ।
 अविरलमिणमो आ-भुवण-बन्धमिह णवर पययाम्मि ॥ ९२ ॥

॥ ८९ ॥ वाशब्दोऽसंभावनायाम् । को वा विचारयति विशेष-
 विसरं तेषां यैः स्थितो* लोके । नामन्येव संक्रान्ता गुरुणां गुणाः स्फुर-
 ३न्तीव ॥ महाकवीनां नाममात्रग्रहणे प्रत्यक्षायमाणा नाम्नीव संक्रान्ता
 गुणा द्रागित्येव निर्विवादं प्रथन्ते अतः कस्तान्विचारयतीत्यर्थः ॥
 स्फुरन्तीव प्रत्यक्षा इव भ्रान्तीत्यर्थः ॥

॥ ९० ॥ येषां संबन्धिनि स्वरूपावगमेपि तदीयकाव्यस्वरूपमात्रा-
 कर्णनेपि गर्विता भवन्ति किमपि अवर्णनीयरूपेण ॥ अन्येपि ते आया-
 ३साय वहन्त्यात्मनः केवलं माहात्म्यम् । महाकविकाव्यं प्राप्य तद्विषय-
 विचारयोग्यत्वाभिमानम् ॥

॥ ९१ ॥ मोहप्रतिबोधकारित्वेन तिमिरं चै यत् प्रकाशंश्च तज्जयति
 विरुद्धमिव विकल्पजालं कवीन्द्राणाम् ॥ मन्दमतीनां मोहकारितया
 ३तिमिरमिव प्रकाश इव च व्युत्पन्नानाम् । अत एव विरुद्धमिव न तु
 विरुद्धमेव विषयभेदात् ॥

॥ ९२ ॥ नवमर्थदर्शनं सान्निवेशशिशिरा बन्धर्द्धयः अविरल-
 ३मेतद् आभुवनबन्धमिह केवलं प्राकृते ॥ शिशिरा मधुराः । इणमो

सयलाओँ इम वाया विसन्ति एत्तो य णेन्ति वायाओ ।
 एन्ति समुद्धंचिय णेन्ति सायराओच्चिय जलाइं ॥ ९३ ॥
 हरिस विसेसो वियसावओ य मडलावओ य अच्छीण ।
 इह बहि-हुत्तो अन्तो-मुहो य हिययस्स विप्फुरइ ॥ ९४ ॥
 अणुयम्पा वा हासो व होइ अवहीरणव्व गरुयाण ।
 इयरेसु अणाय-गुणन्तरेसु न उणो हियय-दुक्खं ॥ ९५ ॥
 जे अत्तणो न अहिया सरिसा वा तेहिं किं भणन्तेहिं ।
 जह-तह पराओँ इच्छन्ति तहवि गरुयावि बहु-माणं ॥ ९६ ॥

इति देशीपदम् एतदित्यस्यार्थे । आशुवनबन्धम् आसृष्टिकालम् । नवरं
 केवलम् ॥

॥ ९३ ॥ सकला एतत्प्राकृतं वाचो विशन्तीव । इतश्च^१ प्राकृता-
 द्विर्निर्गच्छन्ति वाचः आगच्छन्ति समुद्रमेव निर्यान्ति सागरादेव जलानि ॥
 ३ प्राकृतेन हि संस्कृतापभ्रंशपैशाचिकभाषाः प्रसिद्धतमेन व्याख्यायन्ते ।
 अथ वा प्रकृतिरेव प्राकृतं शब्दब्रह्म । तस्य विकारा विवर्ता वा संस्कृता-
 दय इति मन्यन्ते स्म कविः ॥

॥ ९४ ॥ हर्षविशेषो विकासको मुकुलीकारकश्चाक्ष्णोः इयं अनेन
 प्रकारेण । हुत्तमिति देशीपदम् आभिमुख्ये वर्तते । बहिर्मुखः कृत्वा किं
 ३ च अमुतैः प्राकृतान्मुखं च हृदयस्य विस्फुरति ॥

॥ ९५ ॥ अनुकम्पा वा हासो वा भवत्यवधीरणं वा गुरूणाम्
 इतरेष्वज्ञातगुणान्तरेषु न पुनर्हृदयदुःखम् ॥

॥ ९६ ॥ यद्यपि मया सदृशोन्योधिको वा नास्ति तथापि
 पराभ्यर्थनं नैकान्ततोनर्थकमित्याह ॥ य आत्मनो नाभ्यधिकाः

होन्तुव्व विगय-गव्वा माहप्प-समुत्तुणव्व वियरन्तु ।
 जह-तह णिव्वडिय-गुणा हास-ट्ठाणं ण लोयस्स ॥ ९७ ॥
 भीयंवं लज्जियंमिव थम्भियमिव किंपि होइ सुठियंवं ।
 दूमियमिव अप्फुण्णंवं पहरिसुच्चंवं इह हिययं ॥ ९८ ॥

सदृशा वा तैः किं भणद्भिर्न किञ्चित् । यद्यपि वस्तुवृत्तमेवं तत्तथापि
 यथातथा परस्मादिच्छन्ति गुरवो बहुमानम् ॥ साधवः सर्वजना-
 ३ नुरागमिच्छन्तीत्यर्थः ॥

॥ ९७ ॥ भवन्तु वा विगतगर्वा माहप्पसमुत्तुणव्व वियरन्तु
 माहात्म्याभिमानेन समुत्पन्नगर्वा वा विचरन्तु यथातथा निर्वृत्तगुणा
 ३ हासस्थानं न लोकस्य ॥ सामान्यजनस्य तदीयस्वरूपानभिज्ञस्य हासे
 महापुरुषविषये कोधिकार इत्यर्थः ॥

॥ ९८ ॥ भीतमिव लज्जितमिव [स्तम्भितमिव] किमपि भवति
 सुखितमिव । सुठियं वेति ^१पाठान्तरम् । भूषितमिव चापूर्णमिव प्रहर्षो-
 ३ न्नतामिवेह काव्यबन्धे हृदयं कवेः श्रोतुश्च ॥ कवेः काव्यप्रसिद्धयप्रसि-
 २ द्विमूलाः प्रहर्षलज्जादयः श्रोतुश्च बोधाबोधकृताः ॥

[अथ काव्यमारभ्यते]

अतिथिं गिर्यन्तिय-नीसेस-भुवण-दुरियाहिणन्दिय-महिन्दो ।
 सिरि-जसवम्भोत्ति दिंसा-पडिलग्ग-गुणो मही-नाहो ॥ ९९ ॥
 घोल्ह समुच्छलन्ती जम्मि चलन्ताम्मि रेणु-भावेण ।
 वसुहा अमुक्-सेस-प्फणव्व धवलयवत्तेसु ॥ १०० ॥
 चालियम्मि जम्मि वियणा-विहुय-फणा-मण्डलोवि णो मुयइं ।
 महि-वेढं बल-भर-खुत्त-रयण-संदाणियं सेसो ॥ १०१ ॥
 णीसन्दइ जस्स रणाइरेसु कीलालिओ गय-मएण ।
 आहय-वम्माणल-दर-विराय-धारोव्व कर-वालो ॥ १०२ ॥

॥ ९९ ॥ अथ काव्यमारभ्यते । अस्तीति मङ्गलार्थोपि शब्दः ।
 अस्ति निवर्तितनिःशेषभुवनदुरितामिनन्दितमहेन्द्रः श्रीयशोवर्मेति नाम
 इदिवप्रतिलग्नगुणो महीनाथः ॥

॥ १०० ॥ घूर्णते समुच्छलन्ती यस्मिंश्चलति सति रेणुभावेन
 वसुधा अमुक्तशेषफणे [व] धवलातपत्रेण्वारेषु (Sic) लक्ष्यमाणा ॥
 रजोरूपा गगनं गता मही श्वेतच्छलयुता सती अत्यक्तशेषफणेव विभा-
 तीत्यर्थः ॥

॥ १०१ ॥ चलिते यस्मिन्वेदनाविघ्नतफणामण्डलोपि नो मुञ्चति
 महीपीठं बलभरकुण्डितरत्नवद्धं शेषः ॥

॥ १०२ ॥ निष्पन्दते यस्य रणाङ्गेषु कीलालितो गजमदेन

¹MH ^०कडित^० for ^०कुडित^०. Throughout MH. the form कडित is met with for कुडित.

सेवञ्जलि-मिलिय-ण्डाल-मण्डला होन्ति हट्ट-पणामेसु ।
 नूमिय-भिउडी-भङ्गव्व जस्स पडिवक्ख-सामन्ता ॥ १०३ ॥
 जो ववसायावसरेसु दप्प-दर-दिट्ठ-दाहिणंस-यडो ।
 दंसण-पसाय-सुहियं कुणइव्व भुय-ट्टियं लच्छि ॥ १०४ ॥
 कोउव्वत्त-ट्टिय-विसम-तार-पहा-भेय-कलुसियाइव ।
 सामायन्ति ण्डालाई जस्स पडिवक्ख-बन्दीण ॥ १०५ ॥

आहतवर्मानलेषद्विगलितधार इव करवालः ॥ बर्म कवचः । दर ईषत् ।
 विरायं विगलितम् ॥

॥ १०३ ॥ सेवञ्जलिमिलितललाटमण्डला भवन्ति हट्टप्रणामेषु
 अनिच्छतां बलात्कारितासु प्रणतिषु प्रच्छादितश्रुकुटीभङ्गा इव यस्य
 ३ प्रतिपक्षसामन्ताः ॥ भवन्तीति प्रकृतम् ॥

॥ १०४ ॥ यो यशोवर्मा व्यवसायावसरेषु दर्पेणदृष्टदक्षिणांशतटो
 दर्शनमेव प्रसादस्तेन सुखितां करोतीव भुजस्थितां लक्ष्मीम् ॥ रणावसरे
 ३ हि वीराः स्वबाहुदण्डस्य तटावलोकनं कुर्वन्ति निजबाहुबलस्यान्त-
 रङ्गत्वात्परपरिभवे । तत्रोत्प्रेक्षा । स्वबाहुबलेनाजितां रक्षितां च अतएव
 निजभुजाश्रितां श्रियं दर्शनेन समानयतीव ॥ सोस्ति नृपतिरिति
 ६ समन्वयः ॥

॥ १०५ ॥ कोपोद्वृत्तास्थितविषमतारकप्रभाभेदकलुषितानीव श्या-
 मायन्ते ललाटानि यस्य प्रतिपक्षबन्दीनाम् ॥ प्रतिपक्षा एव वा ब-
 ३ न्दिनः स्त्रावका ये संपन्नास्तेषां हटापहृताः स्त्रियो बन्धवः । तारयप्प-
 हाभोय इति पाठे तारकप्रभाभोगेति संस्क्रिया । बलवन्तं रिपुं पश्य-
 न्तीनां स्तुवतां वा बन्दित्वमापन्नानामपि रिपूणां स्वभावादेव ललाटानि

पासाम्म पयावालुङ्घियस्स जस-पायवस्सव महल्लो ।

अयसो रिऊण दीसई छाया-निवहोव्व संकन्तो ॥ १०६ ॥

६ ललाटानि कृष्णीभवन्ति । तत्रेयमिवेनापहृतापहृतिः कोपोद्वृत्तकपालनील-
लोचनतारकप्रभाभोगेन कृष्णत्वं भजन्त इति ॥ पडिवक्खवत्तीणेति पाठे
प्रतिपक्षपत्नीनामित्यर्थः ॥

॥ १०६ ॥ पार्श्वे प्रतापस्पृष्टस्य जयपादपस्येव महत् अयशो
रिपूणां दृश्यते छायानिवह इव संक्रान्तः ॥ छायानिवह इवेति य
इवशब्दः स भिन्नक्रमः अशयःशब्दात्परो बोद्धव्यः । अयं समन्वयः ।
किल सेवकत्वमापादिता ये रिपवस्तेषां तत्पार्श्वे स्थितानां स्वशरीरच्छाया
तावत्स्वभावादेव स्थिता । आदित्यादिप्रकाशयोगात् । तत्रोत्प्रेक्ष्यते ।
६ योसौ रिपूणां छायानिवहस्तदयश इव महत्संक्रान्तं सम्यक्क्रान्तं प्रसृत-
मित्यर्थः । कस्य यशःपादपस्य । रिपव एव कर्मकरीकृता यशःपादपा
इव । जयिनो यशोद्योतनात् । जातावेकवचनम् । कस्य संबन्धिनो
९ यशःपादपस्य । प्रतापालिङ्गितस्यादित्यस्येव यशोवर्मणः । अथवा अय-
मपि योजनाप्रकारः प्रतिभाति । जयिनस्तावदयशोपसरतीत्यत्र किमुच्यते
तत्संनिधौ सेवकीकृतेभ्योपि रिपुभ्योपसृतमयशः । अत्राक्षरयोजनार्थं
१२ जयपादपस्येवेति इवशब्दश्चशब्दस्यार्थः । निपातानामनेकार्थत्वात् ।
पार्श्वे यच्छायानिवहो रिपूणां जयपादपस्य च जयिनो महान्दृश्यते
तदयश इव मालिन्यात्सम्यक्क्रान्तं पलायितं^१ त्यक्त्वा दृश्यते । उपचारे
१५ निमित्तमाह । प्रतापालिङ्गितस्य जयिनः पार्श्वे स्थितोसौ यतच्छाया-
निवहः अतः एवमुत्प्रेक्ष्यते । न तु सर्व इति नातिप्रसङ्गः । अयं
चार्थः । तस्य जयिनः संनिधौ वर्तमानाः कर्मकरीकृता रिपवो म-

^१ MH. पलायितुं त्यक्त्वो दृ०.

गम्भीर-महारम्भा संभाविय-सायरं परिभमइ ।

भुवणन्तरेसु भाईरहिब्व सा भारही जस्स ॥ १०७ ॥

जस्स य वलन्त-जय-गय-सीयर-धारा-सहस्स-लुलियाओ ।

संभम-संचारिय-चामराओ धावन्तिव दिसाओ ॥ १०८ ॥

अवि य । ५.

सोहइ विणिवेसिय-पसिंदिल्लुली-कोडि-कट्टणुत्थल्लो ।

पायडिय-भन्तर-वण-निवेस-दर-दन्तुरो अहरो ॥ १०९ ॥

लिन्च्छाया अयशोनिवहाक्रान्ताः । तेषु च रिपुषु महदयशः । तत्तस्य
जयिनः संनिधौ जयपादपस्योपच्छायानिवहः कल्प्यते । तत्रेवशब्दः
स्वस्थानस्थ एव ॥

॥ १०७ ॥ गम्भीरा चासौ महारम्भा संभावितः आलिङ्गनेन
कृतार्थीकृतः सागरो यया सौ भागीरथी । भारत्यपि जितसागरान्तभुवन-
स्त्वात्संभावितसागरा । संभावियसायरमिति पाठे क्रियाविशेषणत्वम् ।
परिक्रामत्याज्ञारूपेण बन्दिबदनद्वारेण वा । भागीरथी तु त्रिपथगत्वादेव ।
भुवनान्तरेषु भागीरथीव सा भारती यस्य ॥ अत्रापि सोस्तीति संबन्धः ।
दसेति ते लोचने इतिवत् ॥

॥ १०८ ॥ यस्य च वलमानजयगजकरविसरसीकरधारासहसैर्लु-
लिता इव संभ्रमसंचारितचामरा धावन्तीव दिशः ॥ सोस्ति । अगणित-
गजकरनिकरविसारिवारिधाराप्रकरधावनाद्विशो धावन्त्य इव प्रथन्ते ।
शुभ्रत्वाच्च जलधाराश्चामरावयवविसरा इवोत्प्रेक्षिताः । दिशश्च चामर-
धारिण्यः ॥

॥ १०९ ॥ इत ऊर्ध्वं पञ्चभिः कुलंकम् । [शोभते] विनिवेशि-

मुञ्चन्ति पेल्लिज्वेल्ल-केसरा मूल-लुलिय-मयरन्दा ।
 निहुयं लीला-कुवलय-पडित्थिया कहवि नीसासा ॥ ११० ॥
 वाम-करायट्टिय-मुण्ण-मलिय-विविक्खत्त-कुन्तल-सिहाण ।
 अरई-विलास-विसुरावियाण निव्वडइ सोहगं ॥ १११ ॥
 अग्यइ मङ्गल-गाहिएक्क-कुसुम-पेसिय-पसाहणामेलं ।
 विमुह-णयणावहीरिय-दर-वन्दिय-चन्दणं वयणं ॥ ११२ ॥

तप्रशिथिलाङ्गुलीकोट्याकर्षणेनोद्घातितः अत एव प्रकटिताभ्यन्तरनखदन्त-
 कृतात्मकव्रणनिवेशेनेषदन्तुरः संजातदन्त इवाधरः ॥ रणसरभसा-
 ३ नन्दस्पन्ददर्शनापन^१ तसुरसुन्दरीयशोवर्मरूपशौर्यादिदर्शनसमुलसितमदन-
 पवनजनितविकृतिकथनेनात्र प्रकृतोपयोगः ॥

॥ ११० ॥ [मुच्यन्ते प्रेरितोद्वेल्लितकेशरा] मूललुलितमकरन्दा
 निभृतं गूढं कृत्वा लीलाकुवलयेन क्रीडोत्पलेन प्रतिष्ठिता गृहीताः
 ३ थमपि निःश्वासाः सुरसुन्दरीभिः ॥

॥ १११ ॥ वामकराकृष्टशून्यमलिनविक्षिप्तकुन्तलाशिखानाम् अर-
 तयो वीरेण प्रकृतेन सह रतिशून्या ये विलासा निष्फलास्तैर्विसुरावियाण
 ३ वेदितानाम् । विदुराङ्गणेति पाठे विधुरायितानाम् । निर्वर्तते अभि-
 ज्यते सौभाग्यं सुन्दरता ॥

॥ ११२ ॥ अर्घति शोभते मङ्गलार्थगृहीतैककुसुमं च तत् प्रेषितं
 प्रसृष्टं प्रसाधनं माल्यं च येन तत् विमुखाभ्यां रणदर्शनरणरणकेना-
 ३ [नाद्रियमाणभ्यां नयनाभ्याम्] वधीरितं मङ्गलार्थितया^२ चेषद्वन्दितं
 चन्दनं यत्र तद्वदनम् ॥

इय जस्स समर-दंसण-लीला-निम्मविय-वम्मह-वियारा ।

तियस-तरुणीओ^१ अज्जवि मण्णे निहुयं किलम्मन्ति । ११३।५

अहवा । ४७

सिहर-णपहुत्त गयणा दिसा-पडिप्फलिय-कडय-विणियत्ता ।

डज्जान्ति दरुप्पइया अलद्ध-गमणन्तरा गिरिणो ॥ ११४ ॥

॥ ११३ ॥ इति उक्तेन प्रकारेण यस्य यशोवर्मणः समरदर्शन-
लीलानिर्मितमन्मथविकारास्त्रिदशतरुण्योऽन्येद्यापि निभृतं गुप्तं कृत्वा
३ क्लाम्यन्ति^१ ॥ सोस्तीति महाप्रकरणसमन्वयः ॥ अत्र च कुलकवाक्यपरि-
समाप्तिः ॥ अन्योप्यस्योत्कृष्टतरो वक्ष्यमाणो गुणोस्तीति द्योतयितुं
निपातनिचयप्रयोगः ॥

अत ऊर्ध्वं सप्तचत्वारिंशता गाथाभिः कुलकम् । गिरिपक्षक्षपणद-
क्षोपि सहस्राक्षो यस्य समानासनोपवेशनेन कृतार्थमात्मानं संमन्यते
३ तस्य किमन्यद्वर्णनीयतरमस्तीति सूचयितुम् ॥

॥ ११४ ॥ शिखरेषु न पर्याप्तं न वृत्तं गगनं येषां ते तथा
दिकप्रतिफलितकटकविनिवृत्ता दहन्ते ईषदुस्पतिता अलब्धगङ्गान्तरा
३ गिरयः ॥ इन्द्रप्रहरणेन दह्यमानाः प्रपलायनकामा अतिमहत्त्वेन व्याप्त-
सकलगगनदिगन्तत्वेन पलायनस्थानमलभमाना निवृत्ता यथास्थानस्था
दहन्त एव न प्रतिविधानं लभन्ते गिरय इत्यर्थः । तथा हि गगनं
दृतावत्तदीयशिखरमात्रेणैव न पर्याप्तं न वृत्तम् । शिखराण्यपि तदी-
यानि व्याप्तुं गगनेन न शक्तानि । तत्कथं पलायनस्थानं स्यात् । तस्य
तदेकदेश एव निष्ठितत्वात् । इत्यतिशयोक्तिः ॥ यथा । अल्पं निर्मि-

तं स-गुहा-मुह-निव्वडिय-धूम-चलयावलम्बिय-नियम्बा ।
वज्जाणल-धम्मन्ता लोहं व मुयन्ति धराणि-हरा ॥ ११५ ॥
लक्खिज्जइ धूमायन्त-पक्ख-णिक्खन्त-सिहि-सिहा-णिवहो ।
संभम-संचलिय-चलन्त-रयाणि-दियसोच्च सुर-सेलो ॥ ११६ ॥

तमाकाशमनालोच्येव वेधसा । इदमेवंविधं भावि भवत्याः स्तनजृम्भण-
मिति ॥ तथा दिगन्ता अपि न तेषां पलायनस्थानानि दिगन्तलम्कट-
३ कत्वेन ततः प्रतिहतनिवृत्तत्वात् । अन्तरिक्षमपि न पलायनस्थानं तेषां
न हि तैर्गगनस्यान्तरं मध्यमन्तरिक्षं लब्धं तस्यापि तदन्तरैव नाष्ठत-
त्वात् । अत एवेषदुस्पतितैरन्तरिक्षं तैर्न लब्धम् ॥

॥ ११५ ॥ तथै नूतनपरावृत्यादिविषमदुःखानुभवप्रकारेण दह-
मानाः खगुहामुखनिर्वृत्तधूमवलयावलम्बितनितम्बा वज्रानलध्मायमाना
३ लोहमिव मुञ्चन्ति धराणिधराः ॥ धूमः अतिकृष्णत्वाल्लोहत्वेनोत्प्रेक्षितः ।
अथ च पर्वतविषयनितम्बेष्वाध्मायमानेषु किल लोहस्योत्पत्तिर्भवति ।
ताम्ररूप्यादिवरमृत्तिकैव पच्यमाना लोहीभवति । अथवा लोहं लोभं
६ जीवितगर्वमिव मुञ्चन्तीति योज्यम् । लोभोपि ह्यविद्यत्वात्तामसो मलिनो
धूमसमः^१ ख्यातः सताम् ॥

॥ ११६ ॥ लक्ष्यते धूमायमानपक्षनिष्क्रान्तांशखिशिखानिवहः
संभ्रमेण सम्यक्कृलिते तस्मिन्सति^२ चलन्तौ रजनिदिवसौ यत्र स इव सुर-
३ शैलः ॥ एकस्यां शिलायामादित्यस्योदयः अपरस्यामस्तमय इति
प्रसिद्धिः । आदित्यस्योदयास्तमयावेवाहर्निशम् । तेन मेरुसमाश्रितं तत् ।
अतश्चाहर्निशं^३ सदृशज्वालाधूमावलीसंचलनेन मेवाश्रितत्वेन मेरुसंचलने-
६ हर्निशं^४ संचलनमुत्प्रेक्षितम् ॥

जेसुंचिय कुण्ठिज्जइ रहसुब्भिडण-मुहलो महि हरेसु ।
 तेसुंचेय णिसिज्जइ पडिरोहन्दोलिरो कुलिसो ॥ ११७ ॥
 वेळन्ति कन्दरोयर-णिण्वाडिय-वलन्त-वियड-विहयाओ ।
 सहसव्व सेल-सीमन्तिणीओ भय-मुक्क-गम्भाओ ॥ ११८ ॥
 विज्झवइ वेळणोणय-महि- वेढोभय-दिसागय-समुद्दो ।
 ठाण-परिसंठिओच्चिय पक्ख-च्छेयाणलं सेलो ॥ ११९ ॥

॥ ११७ ॥ येण्वेव कुण्ठीक्रियते रभसेन उब्भिम्भणं आपातपूर्वकं
 प्रत्यावर्तनं तेन मुखरः सशब्दः सन्महीधरेषु तेण्वेव नितान्तं सज्जति ।
 ३ कुतः । प्रतिरोहान्दोलितत्वात् प्रतिहतोत्फलितमन्दवेगपतितान्दोलित-
 निघृष्टधारत्वात् कुलिशः ॥ पाषाणे हि निघृष्यमाणाः कुठारादिधारास्तै-
 क्ष्ण्यातिशयमासादयन्तीति दृष्टम् । क्वचित् निसिज्जइ इति पाठः । तत्र
 ६ निशितस्तीक्ष्णो भवतीत्यर्थः । निसज्जइ इति पाठे तु तैक्ष्ण्यमासाद्य
 नितान्तं सज्जति छिनत्तीत्यर्थो व्याख्यातः ॥

॥ ११८ ॥ वेळन्ति लुण्ठन्ति भूमौ पतिताः सत्यः कन्दरोदरेभ्यो
 निर्वृत्ताः^१ प्रकटीभूता निःसृता वलन्तो विकटा विहगाः पक्षिणो
 ३ दुर्दग्धा यासां ताः^२ सहसेव शैलसीमन्तिन्यः पर्वतकामिन्यो भयविमुक्त-
 गर्भाः ॥ अथवाकृतस्वापादिकाः सन्तः कन्दरोदरेभ्यो निर्वृत्ता अभि-
 व्यक्ता अर्धदग्धनिर्गता वलन्तो विकटा महाप्रमाणा विगताः प्रमीता
 ६ धवा भर्तारो यासां ता इति व्याख्येयम् । विहवा इत्यपि पाठोस्ति
 क्वचित् ॥

॥ ११९ ॥ विज्झवइ शमयति प्रेरणावनतमहीपीठोभयदिगागत-
 समुद्रः स्वस्थानपरिसंस्थितोपि पक्षच्छेदानलं शैलः ॥

तद्वियसं रवि-मण्डल-संचलणुम्हायमाण-कडएण ।
 उययाचलेण कुलिसो मिलिओवि चिरेण विण्णाओ ॥१२०॥
 डज्झन्ति विसाणल-वाय-विसहरामुक्क-चन्दण-क्खन्धा ।
 तिअस-विअसाविअंसुअ-सेविअ धूमा मलय-क्खवा ॥१२१॥
 निसुदिय-पक्ख-पडन्ता महीएँ दल-विब्भमेण भंज्जन्ति ।
 तक्खण-तरल-पलायन्त विसहरा महिहरुग्घाया ॥ १२२ ॥
 कहवि धरेइ महि-यलं निप्पक्ख-पडन्त-गिरि-णिमुम्भन्तं ।
 दाढा-भिण्ण-ससोणिय-मुह-निवहारोसिओ सेसो ॥ १२३ ॥

॥ १२० ॥ प्रतिदिवसं रविमण्डलसंचलनोष्मायमाणकटकैर्न
 उदयाचलेन सह कुलिशो मिलितोपि चिरेण विज्ञातः ॥

॥ १२१ ॥ दहन्ते विषानले वानाः शुष्का विषधरैरामुक्ताश्चन्दन-
 स्कन्धा येषु ते तथा त्रिदशैर्विकाशितांशुकैः सेवितो धूमोद्गमः सुगन्धि-
 ३स्वाद्येषां ते मलयपक्षाः ॥

॥ १२२ ॥ छिन्नपक्षत्वेन पतन्तो मद्वां दलविभ्रमेण दलसादृश्येन
 भज्यन्ते तत्क्षणं तरलं कृत्वा पलायमाना एकमार्गेण विषधरा यत्र ते
 ३महीधरोद्धाताः पर्वतसंघाताः ॥ छिन्नपक्षत्वेन परिवर्तुलाकृतित्वाकृष्णत्वा-
 देकमार्गाविच्छिन्नक्रमपलायमानपन्नगत्वाच्च पलाशपर्णनिचयनिभत्वं गिरि-
 समूहानाम् ॥

॥ १२३ ॥ कथमपि धारयते महीतलं निष्पक्षत्वात् [पतद्गिरि-
 भिर] निमुम्भन्तम् आह्वयमानं ताड्यमानं दंष्ट्राभिन्नसशोणितमुखनिवहे-
 ३न्नारोषितः शेषः ॥ एकस्यैव शेषस्य चित्रधरादिरूपं कविना कलसम् ॥

दीसइ जलन्त-सेलं तावोसारिअ-वलन्त-सुर-लोयं ।
 धूम्रुपित्थ-पियामह-कमलालि-करम्बियं गयणं ॥ १२४ ॥
 गम्भालसाओव पुणो कहवि गुहा-लिहक-पोय-गरुईओ ।
 पावन्ति भया सेलङ्गणाओ गणयङ्गणुहेसं ॥ १२५ ॥
 खण-तरलिय-पक्ख-उडा कडार-विज्जु-च्छडा-सिहालम्मि ।
 सलहा इव अत्थायन्ति पवि-पईवम्मि धराणिहरा ॥ १२६ ॥
 थोयायन्तिव विरला दीहायन्तिव खविय-वित्थारा ।
 तुङ्गायन्तिव तणुया पवि-खण्डिय-पेहुणा गिरिणो ॥ १२७ ॥

॥ १२४ ॥ दृश्यते ज्वलच्छैलं तापापसारितवलक्षुरलोकम् धूमो-
 द्ग्रस्तैः पितामहकमलालिभिः करम्बितं गगनम् ॥

॥ १२५ ॥ गर्भालसा इव पुनः कथमपि गुहालीनपोतगुरवः
 प्राप्नुवन्ति भयाच्छैलाङ्गना गगनाङ्गणोद्देशम् ॥ पुनःशब्दः शैलाङ्गना-
 ३पदेन संबध्यते । शैलाङ्गनाः कथमपि गगनाङ्गणप्रदेशं प्राप्नुवन्ति
 गर्भालसा इव यतो गुहालीनमृगाशिशुत्वेन गुरुभराः स्त्रीत्वाच्चातिरि-
 त्तभयाः । शैलवध्वोत्र शैलरूपा एव पर्वतपत्न्यः ॥

॥ १२६ ॥ क्षणं तरलिताश्चालिताः पक्षा यैस्ते करालविद्युच्छटा
 एव दुर्दर्शना विद्युच्छटैव शिखा यस्य तस्मिन्करालविद्युच्छटाशिखावति
 ३शलभा इवास्तं गच्छन्ति नश्यन्ति पविर्वज्रः स एव प्रदीपस्तत्र धराणि-
 धराः ॥ शलभा इवेत्यनेन निःसारतां गिरीणामाह । पविप्रदीप इत्य-
 त्रापि पवेर्दीपस्वरूपेण गिरिनाशने प्रयासाभावं द्योतितवान् ॥

॥ १२७ ॥ स्तोकायन्तीव विरलास्तनूयन्तीव क्षपितविस्तारा-
 स्तुङ्गायन्तीव तनुकृताः पविखण्डितपक्षाः सन्तो गिरयः ॥ सघातने

सिद्धिल-पसारिय-वक्खा घेप्पन्ति पहाविण्ण कुलिसेण ।
 दूरूपइय-णिवाडिया दर-पप्पुय-नीसहा गिरिणो ॥ १२८ ॥
 कुलिसो ताडेइ धरे धरा महीं कुलिस-खण्डिय-पडन्ता ।
 निवडन्त-सेल-पहया महीवि सेस-प्फणा-वल्यं ॥ १२९ ॥
 निय-धूम-कडुइयाइं गिरि-जालाईं धुय-पक्ख-पम्हाईं ।
 फुट्टन्ति-लोयणाईं दिसाण मुक्कोज्झरंमूईं ॥ १३० ॥
 जाया दाह-विणिग्गय-संखायायस-सिला-यड-त्थउडा ।
 कुलिस-पडिच्छण-जोग्गा पच्छा कडया महिहराण ॥ १३१ ॥

ये व्यवस्थिता अपि बहवः प्रतिमातास्ते मध्ये मध्ये हतेषु केषुचि-
 द्विरिषु विरलीभूताः सन्तः स्तोका इव भवन्ति । एवं छिन्नपश्वेन
 ३क्षपितविस्तारास्तनवो दीर्घाश्च दृश्यन्ते ॥ निश्चितेपि इवशब्दोयम्
 एवार्थः । निपातानामनेकार्थत्वात् ॥

॥ १२८ ॥ भयशिथिलप्रसारितपक्षा गृह्यन्ते प्रधावनशीलेन
 [कुलिसेन] दूरोत्पतितनिपतिता 'दूरोत्प्लूतेन निःसहा गिरयः ॥ श्येन-
 ३वर्तिकावृत्तान्तसममेतत्कुलिशधराधरविषयम् ॥

॥ १२९ ॥ कुलिशस्ताडयति धरान् पर्वतान् । धरोः पर्वता अपि
 कुलिशखण्डिता निपतन्तो महीं ताडयन्ति । निपतच्छैलप्रहता मद्यपि
 ३शेषफणावलयम् ॥ इति वज्रप्रहरणमहिमावर्णनमेतत् ।

॥ १३० ॥ निजेन वज्राग्निजेन धूमेन कटुकितानि दूषितानि
 [गिरिजालानि] धुताः पक्षा एव पक्षमाणि येषां तानि स्फुटन्ति लोच-
 ३नानीव दिशां संबन्धीनि [मुक्ता] निर्वरा एवाश्रूणि येषां तानि ॥

॥ १३१ ॥ जाता दाहेन विनिर्गता गलिताः सत्या वाय्वादिना

दहृ-वण-राइ-कलुसा तेच्चिय सिहरोज्झरा सदुक्खाण ।
 जाया सकज्जला इव बाहोआरा गिरि-वहूण ॥ १३२ ॥
 संखाय-मसिण-पसरा पासुत्त-महा-भुयंग-सच्छाया ।
 दीसान्ति सेल-कडणसु दीहरा लोह-नीसन्दा ॥ १३३ ॥
 कुलिसाणल-पिङ्गलिओ उप्पयण-तलावसत्त-सासि-बिम्बो ।
 उक्खित्तामय-कलसो गरुलोव्व गिरी परिव्वमइ ॥ १३४ ॥

संस्थानाः कठिनीभूता या आयस्यो लोहमय्यः शिलास्तासां तटैः
 स्थपुटा निम्नोन्नताः कुलिशप्रत्येषणयोग्याः पश्चात् पक्षादिदाहोत्तरकालं
 ३ कटका नितम्बा महीधराणाम् ॥ अन्ये युद्धप्रारम्भे कवचमुपाददते ।
 गिरिकटकैः पुनरायसशिलाभिः कुलिशमिदाहविगलितविनिर्गतलोहीभूत-
 निम्नोन्नततरूपाभिः कवचस्थानाभिः कुलिशप्रहारनिवारणं पश्चात्
 ३ कृतम् । प्रत्येषणमुत्सारणम् । निम्नोन्नतविषमावयवत्वेनालब्धमध्यप्रका-
 शस्य खटखटाशब्दपूर्वकं निवारणम् ॥

॥ १३२ ॥ दग्धवनराजिकलुपास्त^१ एव शिखरनिर्झराः सदुःखानां
 जाताः सकज्जला इव बाष्पावतारा गिरिवधूनाम् ॥

॥ १३३ ॥ संस्थानमसृणप्रसराः प्रसुप्तमहाभुजंगसमानच्छायाः ।
 कचिचु^२ भुजंगमच्छायेति पाठः । भुजंगमकान्तय इत्यर्थः । दृश्यन्ते
 ३ शैलकटकेषु दीर्घा लोहनिष्पन्दाः ॥

॥ १३४ ॥ कुलिशानलेन पिङ्गलितः सुवर्णवर्णत्वं प्रापितः उत्प-
 तनतलावसक्तशशिबिम्बः उक्लिप्तामृतकलशो गरुड इव गिरिर्भ्रमति
 ३ कश्चित् ॥

सेल-नियम्बुप्पइया वज्जाणल-सरिस-विज्जु-पिज्जरिया ।
 लुय-महिहर-पक्ख-निहा णहम्मि घोलन्ति घण-निवहा ॥ १३५ ॥
 दीसन्ति कुलिस-मिलिया अज्जारायन्त-कुसुम-फल-किसला ।
 तियस-मिहेणाणुसोइय-संकेय-लया-हरा गिरिणो ॥ १३६ ॥
 वेयल्ल-वेळिराणं परियत्तन्ता गिरीण कडएसु ।
 सरिया मग्गा पावन्ति वियड-वण-वट्टयच्छायं ॥ १३७ ॥
 ओअरण-लालसेहिं गिरीसु दीसइ गुहा-विणिन्तेहिं ।
 पक्ख-च्छेओव्व तड-ट्टिएहिं वसुहा वणयरेहिं ॥ १३८ ॥
 जलितुप्पइय-वलन्ता अट्टेहिं णहङ्गणे विसट्टन्ति ।
 अट्टेहिं मूल-गरुआ महीएँ णिवडन्ति गिरि-वक्खा ॥ १३९ ॥

॥ १३५ ॥ शैलनितम्बोत्पतिता वज्जानलसदृशविद्युत्पिज्जरिता
 लूनमहीधरपक्षानिभा नमसि घूर्णन्ते घननिवहाः ॥

॥ १३६ ॥ दृश्यन्ते कुलिशमिलिता अज्जारायमाणकुसुमफलकिसल-
 यास्त्रिदशमिथुनानुशोचितसंकेतलतागृहा गिरयः ॥

॥ १३७ ॥ वैकल्यवेल्लनशैलानां परिवर्तमाना गिरीणां कटकषु
 सरिन्मार्गाः प्राप्नुवन्ति विकटव्रणपट्टकच्छायाम्^१ विकटधातलाञ्छिताः
 ३ शुक्लवस्त्रपट्टिका भजन्त इत्यर्थः ॥

॥ १३८ ॥ अवतरणलालसैर्गिरिशिखरेषु स्थितैर [दृश्यते] गु-
 हाभ्यो विनिर्गच्छद्भिः पक्षच्छेद इव तथैव स्थितैर्वसुधावनचरैः सिंहा-
 ३ दिभिः ॥ १ भूमाववतितीर्षवो मृगादयः पक्षच्छेदादिदर्शनमतीता सुवं
 पश्यन्त्येव न तु प्राप्नुवन्ति । गमनोत्साहमार्गाभावादित्यर्थः ॥

॥ १३९ ॥ ज्वलितोत्पतितवलन्तः अर्धैः प्रान्तभगैर्लुत्वान्नभोजनै

उवरि-धूम-निवेशा मूलालग-जलणाण दीसन्ति ।

हेटालोउक्खित्ता छाया-बन्धा इव तरुण ॥ १४० ॥

परिलूण-पेहुणस्सवि सुर-गिरिणो अण्ह-वक्ख-सङ्काए ।

घडिओ पुणोवि कुलिसो जालासु नियम्ब-वियडासु ॥ १४१ ॥

निय-सामत्थेणांचिय ण तहा वेएण निट्ठर-प्पहरो ।

अण्ण-गिरि-पक्ख-पहओ जहँ छिन्दइ महिहरं कुलिसो ॥ १४२ ॥

महिहर-वडणुच्छलिया भमन्ति पसरिअ-माणि-प्पहा-वलया ।

सेलव्व जलिय-वक्खा गयणाम्मि समुद-कल्लोला ॥ १४३ ॥

विकसन्तीव शरारवो भवन्ति । अर्धैर्देहाग्रमूलभागैर्लगमासैर्मूलगुरुत्वा-
न्मह्यां निपतन्ति गिरिपक्षाः ॥

॥ १४० ॥ उपरिधूमनिवेशा मूलालमज्ज्वलनानां दृश्यन्ते अधोव-
स्थितेनालोकेनोक्षिप्ताञ्छायाबन्धा इव तरुणाम् ॥

॥ १४१ ॥ परिलूनपक्षस्यापि सुरगिरिरनघपक्षशङ्कया घटितः
संबद्धः पुनरपि कुलिशो ज्वालासु नितम्बविकटासु ॥ सौवर्णपक्षत्वेन
छिन्नपक्षस्यापि मेरोर्नितम्बे ज्वालासु सादृश्याद्भ्रान्त्या पुनः कुलिशो
व्यापारित इत्यर्थः ॥

॥ १४२ ॥ निजसामर्थ्येनैव न तथा वेगेन निष्ठुरप्रहारो-
न्यगिरिपक्षप्रहतो यथा भिनैति महीधरं कुलिशः ॥ वज्रहतपक्षहता
अप्यतिशयेन गिरयो भिद्यन्ते पक्षाणामतिमहत्त्वादित्यर्थः ॥

॥ १४३ ॥ महीधरपतनोच्छलिता भ्रमन्ति प्रसृतमणिप्रभावल्याः

उत्पिय-तियस-विसाओ णिक्खमइ चिरेण दाह-कय-विवरो ।
 कुविअ-गिरि-पक्ख-संपुड-संपीडिय-णिप्फुरो वज्जो ॥१४४॥
 असमप्पमाण-दीहर-मूलोआरे समुद-पडिएवि ।
 णह-दूर-ट्टिय-सिहरे णा मुयइ मही हरे कुलिसो ॥ १४५ ॥
 एको उण धराणि-हरो अदिट्ठ-नियम्ब-मूल-सिहरग्गो ।
 लिहको दूरुच्छलिण जलाहिम्मिव जलहि-कल्लोले ॥ १४६ ॥
 रहसा रसा-अलोअर-विसाल-कन्दर-दरी-पलोदन्तो ।
 नज्जइ गिरी ण जलहिं जलाहिच्चिय महि-हरं विसइ ॥१४७॥

शैला इव ज्वलितपक्षा गगने समुद्रकल्लोलाः ॥ तेपि पर्वतवत्प्रसृतमणि-
 प्रभाप्रवाहयोगाज्ज्वलन्त इव भान्तीत्यर्थः ॥

॥ १४४ ॥ अर्पितत्रिदशविषादो निष्कामति चिरेण दाहकृतविवरः
 कुपितगिरिपक्षसंपुटसंपीडितनिष्फुरो वज्रः ॥

॥ १४५ ॥ असमाप्यमानदीर्घमूलावतारान्समुद्रपतितानपि नभो-
 दूरस्थिताशिखरात्र मुञ्चति महीधरान्कुलिशः ॥

॥ १४६ ॥ एकः पुनर्धरणीधरः अदृष्टनितम्बमूलशिखराग्रो लीनो
 दूरोच्छलिते जलधाविव जलधिकल्लोले ॥ जलधिकल्लोलस्य महत्त्वोक्ति-
 रियम् ॥

॥ १४७ ॥ भयात्सागरं प्रविविक्षुरपि कश्चिद्गिरिर्न जलधिं विशत्य-
 तिमहत्त्वाद्धि समुद्रे स न मज्जति न क्रुडति प्रत्युत जलधिरेव महीधरं
 विशति रमसा वेगेन । किं कुर्वन् । रसातलोदरवद्विशालासु कन्दरदरीषु
 प्रलुण्ठन्वलन् ॥

गिरि-लुलिओअहि-विहुआ संभन्त-दिसेभ-ताडिय-क्खन्धा ।
 वेवइ वियणा-वेळन्त-महिहरन्दोलिया वसुहा ॥ १४८ ॥
 अप्पत्तावि समुदं समुद-परिरक्खि अव्व वोलन्ति ।
 वेय-समुच्छलिय-नियम्ब-सिन्धु-परिणूमिया गिरिणो ॥ १४९ ॥
 निवडन्त-सिला-छव्विअ-परितलिणायन्त-मूल वित्थारो ।
 वोच्छिण्ण-मन्थर-सिहो विरलायइ धूम-संघाओ ॥ १५० ॥
 उत्पइय-रेणु-निवहा संवेळिय-विअड-कन्दर-च्छेया ।
 तेवेय पडण-भिण्णा पत्ता लहुअत्तणं गिरिणो ॥ १५१ ॥
 एकत्तो सल्लायन्त-वज्ज-धारा-कणा किलम्मन्ति ।
 अण्णत्तो कडओसहि-पहाव-रुढ-व्वणा गिरिणो ॥ १५२ ॥

॥ १४८ ॥ गिरिलुलितोदधिविधुता संभ्रान्तदिगजताडितस्कन्धा
 वेपते वेदनावैक्लव्यमहीधरान्दोलिता वसुधा ॥

॥ १४९ ॥ अप्राप्ता अपि समुद्रं समुद्रपरिरक्षिता इव गच्छन्ति ।
 हेतुमाह । पलायनार्थवेगसमुच्छलितनितम्बासिन्धुसमाच्छादितत्वाद्भि-
 रयः ॥

॥ १५० ॥ निपतच्छिपिहितपरितलिनायगानमूलविस्तारो
 व्युच्छिन्नमन्थरशिखो विरलायते धूमसंघातः ॥

॥ १५१ ॥ उत्पतितरेणुनिवहत्वासंवेळितविकटकन्दरोच्छेदाच्च त
 एव पतद्भिभिन्नाः प्राप्ता लघुत्वं गिरयः ॥

॥ १५२ ॥ एकास्मन्भाग शल्यायमानवज्र [धारा] कणत्वात्का-
 म्यन्ति अन्यत्र कटकौषधिप्रभावरुढव्वणा गिरयः ॥

कुलिसो न दीसइच्चिय एकम्मिच्चिय गिरिम्मि मुज्झन्तो ।
 एकं व सेल-सिहरं अट्टइ कुलिसम्मि गिरि-जालं ॥ १५३ ॥
 पक्ख-उड-कूड-पुञ्जिय-कप्पन्तर-दिप्पमाण-हव्ववहा ।
 पलयेच्चिय विज्झाया समुद्-भर-पूरिया गिरिणो ॥ १५४ ॥
 णीसह-विमुक्क-कायत्तणेण वोच्छिण्ण-पक्ख-लहुयंपि ।
 तंचिय भुयंग-वड्ढो जायं गरुयं गिरि-जालं ॥ १५५ ॥
 विहडिय-वसुहा दालियद्दि-मण्डला दूर-विहिय-समुदा ।
 थिइ-लालसेण हरिणा णीया पलयंचिय तिलोई ॥ १५६ ॥

॥ १५३ ॥ कुलिशो न दृश्यत एवैकस्मिन्नपि गिरौ प्रख्याततमे
 प्राप्तप्रसिद्धौ । एकं शैलशिखरमिव अट्टह काथं पाकमनुभवति कुलिशो
 ३ गिरिजालम् ॥

॥ १५४ ॥ पुञ्जीकृतपक्षपुटकूटेषु कन्दैरर्षाषट्पिप्यमानो हव्यवाहो
 येषां ते प्रलय एवोपशान्तास्यक्तमर्यादाक्रान्तान्तरितसमुद्रभरपूरिता
 ३ गिरयः ॥

॥ १५५ ॥ पक्षनिमित्तोत्पतनसामर्थ्याभावाच्चिःसहविमुक्तकायत्वेन
 विच्छिन्नपक्षत्वाल्लघुकमपि तदेव भुजंगपतेर्जातं गुरुकमिव गिरि-
 ३ जालम् ॥

॥ १५६ ॥ विघटितवसुधा दलितान्द्रिमण्डला दूरविद्रुतसमुद्रा
 स्थितिलालसेन हरिणा शक्रेण नीता प्रलयमेव त्रिलोकी स्वेदजोद्विजाण्ड-
 ३ जलक्षणलोकत्रयसमाहारः ॥ प्रलयमिवानीत इत्यर्थः ॥

आमुयश्चिय जीयं गिरि-मिहुणं निव्वुएहिं अङ्गेहिं ।
 पज्जलिय-पक्ख-संपुड-संपाडिय-सिसिर-परिरम्भं ॥ १५७ ॥
 भय-विहाडियाण जाओ लुय-पक्खुदेस-निवडिय-थिराण ।
 अह निरवसाण-दुसहो कुम्भुव-विरहो महि हराण ॥ १५८ ॥
 कठिण-गिरि-वक्ख-सुडण-विहाडिय-धारत्तणेण सुर वड्ढो ।
 आरुहइ काय-लहुओ पेसण-गरुओ करं कुलिसो ॥ १५९ ॥
 इय जेण सुडिय-वक्खा गिरिणोवि समञ्जसत्तणे ठविया ।
 एक्कासण-सम्माणं सोवि हरी मण्णए जस्स ॥ १६० ॥ ४७ ॥

॥ १५७ ॥ आमुञ्चत्येव जीवं गिरिमिथुनं गिर्वृत्तरङ्गैः प्रज्वलित-
 पक्षसंपुटसंपादिताशेशिरपरिरम्भम् ॥ रतिसुखातिशयव्याप्तं गिरिमिथुनं
 ३ वज्रपातेनालक्षितदुःखमेव जीवितं त्यजतीत्यर्थः । काचित् संपीडिअपरि-
 रम्भमिति पाठः । संपीडितपरिरम्भम् ॥

॥ १५८ ॥ भयेन विघटितानां वियुक्तानां जातो लूनपक्षत्वेन
 पतितत्वास्थिराणाम् । जङ्गमत्वमुत्सृज्य स्थावरत्वं प्राप्तानामित्यर्थः ।
 ३ अनवन्तरं निरवसानो निरवधिदुःसहः कुटुम्बैर्विरहो वियोगो मही-
 धराणाम् ॥

॥ १५९ ॥ कठिनगिरिपक्षसूदनविघटितधारत्वेन सुरपतेरारोहति
 कायलघुकः प्रेषणगुरुकः करं कुलिशः ॥

॥ १६० ॥ इति उक्तप्रकारेण येन खाण्डितपक्षा गिरियोपि 'सम-
 ङ्जसत्वे धृता एकासनसंमानं सोपि हरिर्मन्यते यस्य ॥ सोस्ति यशो-
 ३ वमेति कुलकस्य समन्वयः । अनेन सैहकासनस्थित्या कृतकृत्योहमि-
 तीन्द्रस्याप्यभिलाषो नूनमुत्तमचरितत्वात् । कुलकम् ॥

अवि य । ६

चिहुरावीलण पडिलगॅ-ण्हाण-घुसिणारुणंसुय-सुयन्धो ।
 अगघइ मङ्गल-गहिणक-कुसुम-दामुज्जलो वेसो ॥ १६१ ॥
 दर-चक्खिय-महरा-मय-पविरल-सम्बज्जमाण-सेय-लवं ।
 सोहइ मन्थर-णित्थाम-लुलिय-नयणुप्पलं वयणं ॥ १६२ ॥
 सहइ जलहासंदाण-विसम-मासालिय-चन्दण-च्छेओ ।
 संकन्त-पाडलामोय-सुरहि-सिसिरो थणाहोओ ॥ १६३ ॥
 योलइ महु-रस-विच्छुरिय-मालई-मउल-कोमलायम्बा ।
 णिद्धोअज्जण-रमाणज्ज-पम्ह-मूलुज्जला दिट्ठी ॥ १६४ ॥

॥ १६१ ॥ अपि च । इत ऊर्ध्वं बद्धिः कुलकम् । विजितपर-
 भूमिक्रीडावार्धाषु निजवाराविलासिनीक्रीडावर्णनार्थं प्रकृतनृपप्रकर्षप्रति-
 ३ पादनपर्यवसानम् । चिहुरनिचयप्रतिलम्बनानुकुमारुणांशुकसुगन्धः अर्घति
 मङ्गलगृहीतैककुसुमदामोज्ज्वलो वेषः ॥

॥ १६२ ॥ ईषदास्वादितमदिरामदप्रविरलसंबध्यमानस्वेदलवं शोभते
 मन्थरमन्दबिलुलितनयनोत्पलं वदनम् ॥ नित्थामत्वेन मन्थरमिति ज्ञेयं
 ३ पूर्वनिपातनियमाभावात् ॥

॥ १६३ ॥ शोभते जलद्रिण वाससा यद् आसंदानमवष्टम्भनं तेन
 विषमं कृत्वा मांसलितो घनीकृतश्चन्दनच्छेदो यत्र स तथा संकान्तपाट-
 ३ लामोदसुरभिशिशिर^१ः शुचितरमंजनवशात् स्तनाभोगः ॥

॥ १६४ ॥ घूर्णते मधुरसविच्छुरितमालतामुकुलकोमलात्ताम्रा नि^२र्धौ-
 ताज्जनरमणीयपद्ममूलोज्ज्वला दृष्टिः ॥

विक्रियरिय-चिहुर-मञ्जरि-सिहा-परिक्खालिय-जल-लवाल्लिङ्ग ।
 णिन्वाइ मज्जलिओणाविय-णह-चुडुप्पङ्कुरं जहणं ॥ १६५ ॥
 इय जस्स गिम्ह-दिवसावसाण-निम्माय-मज्जण-रसाहिं ।
 लीला-वावीसु रिज्जण संठियं वार-विलयाहिं ॥ १६६ ॥ ६

किञ्च ॥ १५

विवर-समोसरिय-विराय-हेम-महिहर-रस-प्पवाहेहिं ।
 पायालोआरिय-पिहु-सिहोव्व पडिहाइ हव्व-वहो ॥ १६७ ॥
 वण-देवया-पसारिय-कर-अल-संवलयि-किसलय-कलावो ।
 डज्झइ धूम-तमन्तरिय-महुयरं तियस-तरु-सण्डो ॥ १६८ ॥

॥ १६५ ॥ विक्षिप्तचिहुरमञ्जरीशिखापरिस्वलितजललवस्पृष्ट
 निर्वृतसुपरतवेदनं भवति मुकुलितावनतनखक्षताङ्कुरं जघनम् ॥

॥ १६६ ॥ इति उक्तप्रकारेण यस्य यशोवर्मणो ग्रीष्मादिवसाव-
 साननिर्मितमज्जनरसाभिर्लीलावापीषु रिपूणां संवन्धिनीषु संस्थितं वारव-
 ३ धूमिः ॥ सोस्तीति प्रकृतम् । कुलकम् ॥

॥ १६७ ॥ इदानीं प्रलयशिष्यमाणबालकहरिलीलासदृशलिलत्वं
 वर्णयितुं पञ्चदशभिः कुलकमाह । विवरसमपसृतविलीनहेममही-
 ३ धररसप्रवाहैः पातालापसृतपृथुशिख इव प्रतिभाति हव्यवाहः ॥
 प्रलयसमये प्रलयामिगलितस्य हेमगिरेः पातालरन्ध्रैः प्रविष्टाः सुवर्णर-
 सप्रवाहा वह्निज्वाला इव हेमगिरिस्तु वह्निरिव विपरीतगतिः कालवि-
 ६ पर्यासादुत्प्रेक्षितः ॥

॥ १६८ ॥ वनेदेवताप्रसारितफरतलसंबलितकिशलयकलापो
 दधते धूमतमोन्तरितमधुकर्णस्त्रिदशद्वयमुखण्डो नन्दनयनम् ॥ पुष्पप-

पञ्जलइ धूम-मण्डल-णिह-विवलायन्त-लञ्छण-मयंव ।
 निव्वडिय-फुलिङ्ग-च्छल-संगालिय-गहंव ससि बिम्बं ॥ १६९ ॥
 भीसण-सरूय-परिसंठियंव जलणाहयंपि पडिहाइ ।
 वेयाल-मण्डलं मुहल-मुह-गुहा-घोलिरग्गि-सिहं ॥ १७० ॥
 कर-कलिय-खग-लेहा-णिह-पढमुब्भिण्ण-धूम-लेहंव ।
 डञ्जइ मिहुणं विज्जा-दराण अविओय-वीसत्थं ॥ १७१ ॥

३ चयाय बालभ्यातिशयेन वा रक्षार्थं महाप्रलयेपि मौग्याद्वनदेवतानां
 प्रसारितकरत्वम् ॥

॥ १६९ ॥ ^१प्रज्वलति धूममण्डलनिभपलायमानलाञ्छनमृगमिव
 निर्वृत्तस्फुलिङ्गच्छलसंदलितग्रहणमिव शशिविम्बम् ॥ ग्रहणसंबल-
 ३ नोक्त्या सतामापदि न व्यभिचार इत्युक्तम् । मृगलाञ्छनपलायनाभि-
 धानेन ^२वासचरितम् । निभो व्याजः ॥

॥ १७० ॥ भीषणस्वरूपपरिसंस्थितमिव ज्वलनाहतमपि प्रतिभाति
 वेतालमण्डलं मुखरमुखगुहाघूर्णनशीलाग्निशिखम् ॥ अग्निना दह्यमानं
 ३ म्रियमाणमपि चटमटाशब्दयोगान्मुखकुहरानिःसरज्ज्वालावलीकलापत्वाच्च
 विभीषिकार्थं कृतकपटरूपमिव भातीत्यर्थः ॥

॥ १७१ ॥ करकलितखङ्गलेखानिभप्रथमोद्भिन्नधूमलेखमिव दह्यते
 मिथुनं विद्याधरयोरवियोगविश्वस्त्वम् ॥ दह्यमानस्य किल प्रथमं
 ३ धूमलेखा भवति । विद्याधरयोश्च सुकुमारत्वात्खङ्गलेखा धूमत्वेनोत्प्रेक्षि-
 तेति केचित् । तैजसत्वेन धूमाभाव इत्यन्ये । अवियोगेन च विश्वासो
 वेदनाया अगणनम् ॥

जम-महिषा कवलज्जइ जाला-संवेष्टिओ हुय-वहेण ।
 वम्भण्ड-पडिफलिओणओव्व णिय-धूम-विच्छड्डो ॥ १७२ ॥
 अमर रमणी-विहुव्वन्त-चामरुपङ्क-पवण-लोल-सिहो ।
 भय-वेविरोव्व अल्लियइ कहवि विबुहाहिवं जलणो ॥ १७३ ॥
 फुडिय-घण-वडल-पायड-तडि-च्छडा-सण्ड-निविडिओ जलइ ।
 रवि-विम्ब-वलय-वद्ध-फलोव्व जलणो नह-यलम्मि ॥ १७४ ॥
 डज्झान्ति सरल-सुंकार-दर-विविखत्त-सिहि-सिहा-णिवहा ।
 तण्डविय-फणा मण्डल-पिण्डिय-धूसुग्गमा फणिणो ॥ १७५ ॥
 उव्वहइ धूम-वलयं सेसो पट्टि-परिसंठिउब्भेयं ।
 देह-प्पहा-वियाणं हरिणोव्व णिवेस-संकन्तं ॥ १७६ ॥

॥ १७२ ॥ यममहिषः कवलीक्रियते ज्वालासंवेष्टितो हुतवहेन
 ब्रह्माण्डप्रतिस्खलितावनत इव निजधूमसमूहः ॥ यममहिषः कृष्ण-
 ३ त्वाग्निजधूमसमूह इव ब्रह्माण्डपिधानप्रतिहतपरावृत्तो दहन्ते ॥

॥ १७३ ॥ अमररमणीविधूयमानचामरसमूहपवनलोलशिखो भयवे-
 ३ पनशील इवालीयते कथमपि विबुधाधिपं ज्वलनः ॥

॥ १७४ ॥ स्फुटितघनपटलत्वाद् दग्धमेघसंघत्वात् प्रकटिता
 यास्तडितस्तासां छटासंघैर्निविडितो घनीभूतो ज्वलति द्वादशानां
 ३ रविबिम्बानां वलयमेव बद्ध फलं येन स इव ज्वलनः प्रलयाग्निः
 [नभस्तले] ॥

॥ १७५ ॥ दहन्ते सरलसूस्कारदराविक्षिप्तशिखिशिखानिवहास्ताण्ड-
 ३ वितफणामण्डले पिण्डितधूमोद्गमाः फणिनः ॥

॥ १७६ ॥ उद्ग्रहति धूमवलयं शेषः पृष्ठपरिसंस्थितोद्भेदं देहप्रभा-
 ३ वितानं हरेरिव निवेशनमुपवेशनं तत्र संक्रान्तम् ॥ शेषपृष्ठप्रसृता
 धूमवर्तिः पृष्ठोपविष्टकान्तिलतेव लक्ष्यत इत्यर्थः ॥

जलण-सिहा-संभाविय-सरीर-णिव्वावणा-निमित्तं ।
 डज्झइ ससि-मण्डल-कलस-दिण्ण-कण्ठ-ग्गहं मयणो ॥ १७७ ॥
 रक्खा-भुयंगमुग्गिण्ण-विस-जलासार-विरलिउम्भेओ ।
 अहिलेइ णिहि-ट्टाणाइ कट्ठवि जलणो कुवेरस्स ॥ १७८ ॥
 सोहइ वलन्त-वासुइ-परिवेस विट्ठ-वियड-पडिबन्धो ।
 दर-सिदिल-हर-जडा-पुञ्ज-पिञ्जरो सिहि-सिहा-निवहो ॥ १७९ ॥
 पडिहाइ जलण-जाला-पञ्जर-संजमण-पुञ्जियावयवो ।
 उप्पत्ति-दियस्स-परिसंठिओव्व तणओ ति-णयणस्स ॥ १८० ॥

॥ १७७ ॥ ज्वलनशिखाभिः संभावितं व्याप्तं यच्छरीरं तस्य
 निर्वापणं निमित्तम् उपशान्त्यर्थमिव दह्यते शशिमण्डलमिव कलश-
 ३ स्तत्र [दत्त] कण्ठग्रहं कृत्वा [मदनः] ॥ मदनस्य किल चन्द्रो दायितः !
 अतश्चन्द्रे दह्यमाने नष्टोसौ भवतितराम् । अत उदककलशमिव चन्द्रं
 परित्राणाय विगृह्य दह्यतेसाविति कविकल्पितम् ॥

॥ १७८ ॥ रक्षाभुजंगमोद्गीर्णविषजलासारेण विरलोद्भेदः अभिली-
 यते व्याप्नोति निधिस्थानानि [कथमपि ज्वलनः] कुवेरस्य संबन्धीनि ॥

॥ १७९ ॥ शोभते बलतो दाहभयेन परिवर्तमानस्य वासुकेर्यः परिवेषः ।
 कुण्डलबन्धस्तेन बिट्ठोर्जितो विकटो विततः प्रतिबन्धः कार्यविघातो येन
 ३ स ईषद्विकटहरजटा [पुञ्ज] पिञ्जरः शिखिशिखानिवहः ॥

॥ १८० ॥ प्रतिभाति ज्वलनज्वालापञ्जरसंयमनपुञ्जितावयवः उत्पत्ति-
 दिवसपरिसंस्थित इव तनयस्त्रिनयनस्य ॥ तेजोमये हररेतसि कुमारः संमृत
 ३ इति प्रथितम् ॥

इय पलयाणल-कवाल्लिअ-सुरम्मि ब्रम्भण्ड-कुहर-कुण्डम्मि ।
लीला कंसारि-सरुव-धारिणो जस्स निव्वडिया । १८१ । १५

अहवा । १०

मणि-सबल-कुसुम-मालावबन्ध-पडिवद्ध-विब्भमा पढमं ।
जाया धूमाहय-वेणु-दण्ड-कविसा किणो वेणी ॥ १८२ ॥
किं णु हु कला निरन्तर-मियङ्क-पडिवक्ख-गण्ड-लेहं ते ।
दमणय-सिहाहमहिसाम-धूसरं वयणमेत्ताहे ॥ १८३ ॥

॥ १८१ ॥ इति उक्तप्रकारेण प्रलयानलकविलितसुरे ब्रह्माण्डकुण्डकुहरे
लीला कंसारिस्वरूपधारिणो यस्य यशोवर्मणो निर्वृत्ता ॥ यस्य सोस्ति ।
३ कंसारिः कृष्णो बालविलासशाली । स एव शाली स एव यशोवर्मा
तदवतारत्वात् ॥ [संभक्ष्य सर्वभूतानि कृत्वा चैकार्णवं जगत् ॥ बालः स्वपिति
यश्चैकस्तस्मै मायात्मने नमः] इत्याद्यागमान्महाप्रलये भगवतोस्ति
६ क्रीडाकारि बालत्वम् ॥ कुलकम् ॥

॥ १८२ ॥ अधुना रिपुवधनवबुद्धवैधव्यसखीशासनवर्णेन
शत्रुवधदक्षत्वं यशोवर्मणो भणितुं दशभिर्गाथाभिः कुलकमाह ।
३ अत्र कुलकादौ अथवेति निपातसमुदायो वस्त्वन्तरोपक्रमद्योतनाय
प्रयुक्तः ॥ मणिभिः शबला व्यामिश्रा याः कुसुममालास्तासामवब-
न्धनेन प्रतिबद्धा उपजनिता [वि] भ्रमा यस्याः सा तथाभूता या प्रथम-
६ मभूत् सा जाता धूमाहतरण्डदण्डवत्कपिश किणो कस्माद्वेणी संप्रति
हे सुन्दरि सखि ॥ किणो इति कस्मादर्थे देशी निपातः ॥

॥ १८३ ॥ किं नु खलु कलानिरन्तरमृगाङ्कप्रतिपक्षगण्डलेखं
ते दमनकशिखावदभिष्यामधूसरं वदनमिदानीं वर्तते ॥ किं कस्मात् ।
३ खु खलु । दमनकं नाम सुगन्धपत्रिका ॥ इच्छां हे इदानीम् ॥

धारा-हय-धरणि-कणावरुद्ध-णव-कन्दली-सिद्धा-फलसं ।
 महुरमवगाढ-सोढं च वहसि विसमारुणं अहरं ॥ १८४ ॥
 एयं पवण-पराहीण-सरल-लवली-दलाहिलोलं ते ।
 पेच्छामि असंगय-मङ्गलावयंसं सवण-वासं ॥ १८५ ॥
 सासय-मियङ्क-मणि-कलस-वेसमवसण-हार-परिभोयं ।
 णिरवसर-चन्दण-रसं तंचिय ते सुयणु थण-वटं ॥ १८६ ॥
 सरस-पडिवोह-लङ्घिय-कलम्ब-केसर-पिसङ्गमङ्गसुं ।
 लायणं चिर-निम्माण-खिन्न-कणय-च्छविं वहइ ॥ १८७ ॥

॥ १८४ ॥ जलधरधाराहतधरिणरेणुनिरुद्धनवकन्दलीशिखाव-
 स्पर्शं स्वभावमधुरमवगाढशोभं च यदभूत्तद्वहसि विषमारुणमधरं
 ३ संप्रति कस्मात् ॥ कचित्स्वाभाविकमरुणत्वं कचित्प्रदेशे स्नानमिति
 विषमारुणत्वम् ॥

॥ १८५ ॥ एतत्पवनपराधीनसरसलवलीदलामिलोलं ते संप-
 श्याम्यसंगतमङ्गलार्थवर्तंसं मङ्गलार्थकर्णोत्पलविहानं श्रवणपार्श्व क-
 ३ र्णपालीम् ॥ लवली लताविशेषः ॥

॥ १८६ ॥ शाश्वतः परिपूर्णो यो मृगाङ्कस्तथा शाश्वतो
 मणिकलशस्तद्वेष्टो यस्य तत् तथा अवसन्नानां हाराणां परिभोगो यत्र
 ३ तद्यदभूत् संप्रति निरवसरचन्दनरसं तदेवैतत् हे सुतनु स्तनपट्टकं
 कस्माज्जातम् ॥

॥ १८७ ॥ सरसः प्रत्यग्रो यः प्रतिबोधस्तेन लङ्घितः आक्रान्तो
 यः कदम्बनामा कुसुमविशेषस्तत्केसरवर्षिशङ्कं गौरम् अङ्गेषु
 ३ लावण्यं यदभूत्तत्संप्रति चिरनिर्माणं चिरघटितम् अत एव खिन्नमुप-
 भोगेन मन्दप्रभं संपन्नं कनकं तच्छविं वहते कस्माज्जातम् ॥

उपमासु अपञ्जत्तेह-कलह-दन्तावहासमूरु-जुयं ।
 तंचेय मलिय-विस-दण्ड-विरसमालकिखमो इण्हं ॥ १८८ ॥
 हा किणु अणव-कच्चूर-भङ्ग-विच्छाय-पाडले तरुणि ।
 आवहसि इमे पडिवोह-कुण्ठ-कमल-प्पहं चलणे ॥ १८९ ॥
 संचरइ चिर-परिग्गह-लायण्णुत्तिण-वेस-सोहग्गो ।
 सोच्चेय पुराणालेक्ख-धूसरो परिणो एस ॥ १९० ॥
 इय अमुणिय-वेहव्यागमाहिं आलोइऊण ता जस्स ।
 रिउ-मुन्दरीओ रुज्जन्ति णेह-सरिसं पिय-सहीहिं ॥ १९१ ॥

॥ १८८ ॥ उपमासु. विषयभूतासु ^१अपयसिभकलभदन्तावभासा
 यस्य तदपर्याप्तकरिकलभदन्तावभासमूरुयुगं तदेव ^२मलितविसदण्ड-
 ३ वद्विरसमालक्षयाम इदानीम् ॥

॥ १८९ ॥ हा. कष्टं किं नु एतदनवकच्चूरभङ्गस्थानवद्विच्छायत्वेन
 पाटलवर्णाभि तरुणि आवहसीमौ प्रतिबोधने आत्यन्तिकचिरजरठप्र-
 ३ बोधने कुण्ठमदृढं शिथिलं यत्कमलं तद्वत्प्रभा ययोस्तौ मन्दकान्ती
^४चरणौ कस्मात् ॥

॥ १९० ॥ संचरति [चिर] परिग्रहेण पुराणवस्त्रादिना लावण्या-
 दुर्तार्णं वेषसौभाग्यं यस्य स तथाविधः स एव ^१पुराणालेख्येन चित्रेण
 ३ तुल्यो धूसरः परिजन एषः ॥

॥ १९१ ॥ इति उक्तप्रकारेण अविदितवैधव्यागमाभिरालोक्य त-
 यस्य रिपुमुन्दर्यो रुधन्ते स्नेहसरंसं कृत्वा प्रियसखीभिः ॥ सोस्ति
 ३ यशोवर्मा । कुलकम् ॥

अहं सो कयाहिसेओ समयम्मि णिमिल्ल-मेह-माहप्पे ।
चल्लिओ सयल-धरा-वलय-विजय-पडिबद्ध-ववसाओ ॥ १९२ ॥

किंच जायं १९

निवडइ परोप्परावडण-मुहल-मणि-मञ्जरी-कण-करालो ।
गयणाहि विबुह-विहुओ सुर-पायव-पल्लवुप्पीलो ॥ १९३ ॥
मङ्गल-लास-किलम्मन्त-सुर-वहू-कण्ठ-सीयलो वहइ ।
अभिण्ण-महुर-मन्दार-सुन्दरो सुर-वह-समीरो ॥ १९४ ॥

॥ १९२ ॥ अथ स कृताभिषेको वैदिकमन्त्रकृतस्नानविशेषः
कृतप्रास्थानिकहोमःसमये शरत्काले निमीलितमेघमाहात्म्ये चलितः सकल-
३ धरावलयजयाय प्रतिबद्धविकटव्यवसायः ॥

॥ १९३ ॥ इदानीं ^१सुरोचितचेष्टादिसूचितं विजयनिमित्तं नव-
निबद्धेन कुलकेनाह ॥ निपतति परस्परापतनमुखरमणिमञ्जरीकणो-
३त्करालो दन्तुरो गगनाद्विबुधविधूतः सुरपादपल्लवोत्पीडः ॥ आपतनं
संवन्धः । उत्पीडः समूहः । सुरपादपस्य पारिजातस्यान्येषां च कल्प-
पादपानां ^२सुरैर्विधूननं ^३प्रहर्षात्पुष्पवृष्टिविमुक्तये ॥

॥ १९४ ॥ यशोवर्मप्रयाणकपरितुष्टानां सुरवधूनां यन्मङ्गललास्यं
तेन क्लान्त्यन्तीनां [तासां] श्रमस्वेदजललवालंकृतानां कण्ठानां शीतलो
३वहति ईषद्विन्नमधुरमन्दारसुन्दरः सुरपथसमीरः ॥ आभिन्न इत्याकार
ईषदर्थः । भेदो विकासः । मधुराः सुगन्धाः । मन्दाराः स्वर्गकुसुम-
विशेषतरवः । उद्विन्नेति क्वचिन्पाठः । तत्रापि ईषद्विकासोर्थः । तत्र
६सौगन्ध्यातिरेकात् ॥

उत्तम्भिज्जन्ति नराहिवस्स समयं दिसा-गइन्देहिं ।
 असरिस-पसत्थ-मणि-तोरणव्व वियडा कर-क्खम्भा ॥ १९५ ॥
 साणन्द-रोहिणी-बाहु-बलय-पडिबद्ध-वीय-परिवेसो ।
 जाओ पसण्ण-गह-मण्डलावलम्बी निसा-नाहो ॥ १९६ ॥
 विब्भम-परिरम्भणोण-मिलिय-मणि-दाम मुहल-थण-विम्बो ।
 लास-कय-कंस-तालोव्व चलइ सुर-सुन्दरी सत्थो ॥ १९७ ॥
 किरण-किलामिय-परियर-भुयंग-विस-जलग-धूम-तिमिरेहिं ।
 उव्वेल्ल-महामणि-दन्तुरेहिं चलियं णिहाणेहिं ॥ १९८ ॥

॥ १९५ ॥ उत्तम्भ्यन्ते ऊर्ध्वं स्थाप्यन्ते नराधिपस्य समकालं
 कृत्वा दिग्गजेन्द्रैः । भाराक्रान्तत्वात् । न विद्यते सदृशो येषां ते
 ३ असदृशा ये प्रशस्तमणयः इन्द्रनीलास्तन्मयतोरणा इव विकटाः
 करस्तम्भाः ॥

॥ १९६ ॥ सानन्दरोहिणीबाहुबलयप्रतिबद्धद्वितीयपरिवेषो जातः
 प्रसन्नग्रहमण्डलावलम्बी निशानाथः ॥ प्रसन्नेन गुरुसूत्रकेण ग्रहबलयेनै-
 ३ केन कान्ताकरकटकेन प्रयुक्त इत्यर्थः ॥

॥ १९७ ॥ विभ्रमा विलासास्तैर्यः परिरम्भस्तेनान्योन्यं मीलितानि
 यानि मणिदामानि तैर्मुखराणि सशब्दानि स्तनविम्बानि यस्य स
 ३ लास्यकृतकंसताल इव चलति सुरसुन्दरीसार्थः ॥ स्तनयुगलानां च
 परस्परसंस्पर्शसमुत्थो मणीनां रवः कंसिकाध्वानिरिव ॥

॥ १९८ ॥ [किरणक्लान्तपरिचरभुजंगविषज्वलनधूमतिमिरैः उद्वे-
 क्षित] महामणिदन्तुरैश्चालितं निभानैः ॥

वहइ महिन्दो साणन्द-सुन्दरी-विहुय-वास-संबलियं ।
हरिसावसरम्मिवि विसम-वियसियं लोयण-सहस्सं ॥ १९९ ॥
रहसुद्ध-तिअस-करि-दन्त-दण्ड-परितुलिय-रवि-रह-तुरंगो ।
तोरण-निबद्ध-जय-पल्लवोव्व जाओ णह-वियाणो ॥ २०० ॥
इय से पसत्थ-पत्थाण समय-संभाविऊसव-वियासो ।
जाओ पहरिस-हीरन्त-सुहिय-हियओ तियस-लोओ ॥ २०१ ॥

॥ १९९ ॥ वहति महेन्द्रः सानन्दसुन्दरीविधूतवाससंबलितं
हर्षवसरेपि विपमविकसितं लोचनसहस्रम् ॥ यद्यपि हर्षवेशेन सकल-
३ लोचनाविकासो हेतुवशोपगतस्तथापि विपमं कृत्वा विकसन्तीं नेत्रसहस्रीं
वहति सहस्राक्षः । किञ्चित्सुविकसितं किञ्चिदविकसितमिति कस्मात् ।
सानन्दसुन्दरीविधूतवाससंबलितत्वात् । वासः कर्पूरादिवासितश्चतुः-
६ समादिद्रव्यविशेषः । स हि महेत्सवेष्वावर्तेषु सुरसुन्दरीभिः प्रकीर्यते
नायकवक्रादिषु ॥

॥ २०० ॥ रभसोद्वर्तितत्रिदशकरिदन्तदण्डपरितुलितरविरथतुरंग-
स्तोरणनिबद्धजयपल्लव इव जातो नभोवितानकः ॥ गगनमेव करकुक्कुम् ॥
३ तत्र धुर्ध्वं दण्डचतुष्टयं भवति । इहापि तत्स्थानापन्नं सुरकरिदन्तच-
तुष्टयम् । मुख्ये च करकुके पटिविशेषा आच्छादनानि भवन्ति ।
तत्स्थानापन्नमिह नभः । करकुक्तोरणलम्बाश्च जयपल्लवा भवन्ति ।
६ तत्स्थानापन्ना इह रविरथलम्बा हरिद्रश्वा दन्तिदन्तदण्डोपरिवर्तिनः ॥
नरपतिप्रयाणकेऽत्र महेन्द्रस्य साहायकं कल्पितम् ॥

॥ २०१ ॥ [इति तस्य प्रशस्तप्रस्थानसमयसंभावितोत्सवविका-

अवि य । ६

आमूल-वलिय-वामोरु-वल्लरी-लङ्घिपयरोरु-लयं ।
तस-द्विय-दर-परियत्तियङ्ग-दिट्टेक-थण-वट्ठं ॥ २०२ ॥
विणियत्त-हार-वलयग-मिलिय-मासल-निअम्ब-पेरन्तं ।
वलणा-मडह-द्विय-मज्झ-कट्टि-ओव्वत्त-रोम-लयं ॥ २०३ ॥

शः जातः 'प्रहर्षहियमाणसुखितहृदयस्त्रिदशलोकः] । कुलकम् ॥

॥ २०२ ॥ अधुना प्रदक्षिणाङ्गपरावृत्त्या राजदर्शनलीलां "पुरसुन्द-
रीणां पङ्क्तोपनिबद्धेन कुलकेनाह ॥ आमूलवलितवामोरुवल्लरीलङ्घितेतरो^३-
३रुलतं व्यश्रस्थितेपरिवर्तिताङ्गत्वेन दृष्टैकस्तनपृष्ठं सचित्रपरिसंस्थितमव-
स्थानम् ॥ पुरसुन्दरीणामित्यग्रेन्वयः^४ । शोभाक्रियायां च वाक्य-
समाप्तिः । वल्लरीलता इवोरुः । अर्थादक्षिणोरुलता । वामेन
६लङ्घितः । व्यश्रस्थितिस्तिर्यगवस्थानम् । दर ईषत् । एकस्तनपृष्ठं
अर्थाद्वामम् ॥

॥ २०३ ॥ विनिवृत्तहारवलयाग्रमिलितमांसलनितम्बपर्यन्तं तथा
वलनावशेनाकृष्टस्थितं यन्मध्यं तेनाकृष्टा सती उद्धृता उद्वेष्टिता रोमलता
३यत्र तत् ॥ अतोलितत्वेन^५ मध्यस्य वलिभङ्गाद् रोमलतोद्वेष्टनमित्यर्थः ।
मडहं स्पष्टमाकृष्टम् ॥

^१ MH. is wanting in this part of the commentary though J. P. De. K. give the text of the verse.

^२ MH. सुर.^०

^३ MH. leaves out त before ^०रो.

^४ MH. सुरसुन्दरीणामन्यपदार्थः

^५ MH. अतोलितत्वेन.

सहि-स्वन्ध-द्विय-दाहिण-पउट्ट-वलिओणआणण-मियङ्कं ।
 एकेकम-णिविड-करम्बियङ्गुली-मिलिय-कर-किसलं ॥ २०४ ॥
 परियत्त-सरल-कुन्तल-णालज्जिअ-दाहिण-त्थणद्धन्तं ।
 लीला-बन्धुर-सीमन्त-पयड-चूडा-मणि च्छायं ॥ २०५ ॥
 ओणविय-सवण-तवणिज्ज-मऊजरी-रुद्ध-कुण्डलालोयं ।
 वलियांगयण्ण-ताडङ्क-मलिय-थण-कुङ्कुमा-लेक्खं ॥ २०६ ॥
 इय वसुहाहि-दंसण-वलन्त-णयणुप्पलावयंसाण ।
 भवण-सिहरेसु पुर-सुन्दरीण परिसंठियं सहइ ॥ २०७ ॥ ६

॥ २०४ ॥ सख्याः स्कन्धे आत्मीयः स्थितो यो दक्षिणः प्रकोष्ठः
 कराधारो बाहुपल्लवस्तत्र वलितः सन् अवनतो विश्रान्त आननमृगाङ्गे
 ३ यत्र तत् एकेकम अन्योन्यनिविडं कृत्वा करम्बिता निविडत्वमापादता
 अङ्गुलयो ययोस्ते मिलिते करावेव किसलये यत्र तत् ॥ सखीपश्चाद्भागे-
 वष्टम्भनस्वेन स्थितात्र ज्ञेया ॥

॥ २०५ ॥ परिवृत्तेन सरलेन कुन्तलनालेनाञ्जितः स्पृष्टो दक्षिण-
 स्तनस्यार्धान्तोवयवो यत्र तत् लीलया बन्धुरितेवनते सीमन्ते सति
 ३ प्रकटा चूडामणिच्छाया यत्र तत् ॥

॥ २०६ ॥ अवनमिता या श्रवणे कर्णे तपनीयमञ्जरी तथा रुद्धः
 कुण्डलस्यालोको दर्शनं यत्र तत् वलितागतेनान्येन । वामेन अर्थात् ।
 ३ ताडङ्केन कर्णाभरणेन २ मलिता स्तनकुङ्कुमलेखा यत्र तत् ॥ ३ मिलियपाठे
 मिलितार्थत्वम् । ताडङ्कः कर्णाभरणम् ॥

॥ २०७ ॥ इति वसुधाधिपदर्शनमवृत्तनयनोत्पलावतंसानां भव-

किंच । ३

अज्जवि जस्स हराणल-जालावलि-संभमं भरन्तस्स ।
 कुसुम-कविसे असोएवि ज्ञात्ति दिट्ठि समुत्थियइ ॥ २०८ ॥
 सोवि ससि-बन्धवो जाण देसणे पणइणीण कोवङ्क ।
 कुणइच्चिय कुन्द-सिहा-कसाय-गण्ड-त्थलं वयणं ॥ २०९ ॥
 दिट्ठे पट्टुम्मि अबलाण ताण आविद्ध-चन्दण-कसाओ ।
 वासिओ अङ्गेषु समन्त-पीण-कण-कब्बुरो सेओ ॥ २१० ॥ ३

नशिखरेषु पुरसुन्दरीणां परिसंस्थितं शोभते ॥ पश्चाद्भागव्यवस्थितस्य
 नृपस्य परावृत्त्या सर्वत्र दर्शनं विवक्षितम् ॥ कुलकम् ॥

॥ २०८ ॥ अज्जवीत्यादिभिस्तिष्ठभिर्विशेषकम् ॥ अद्यापि यस्य
 हरानलज्वालावलीसंभ्रमं स्मरतः कुसुमकपिशे अशोकेपि ज्ञागिति दृष्टिः
 ३ समुद्भिजते ॥

॥ २०९ ॥ सोपि शशिबान्धवो यासां पुरस्त्रीणां दर्शने सत्युत्पन्ना-
 भिलाषत्वात्प्रणयिन्यो रतिप्राप्त्योर्वदनं कोपाङ्कं करोत्येव कुन्दाशिखाकषा-
 ३ यगण्डस्थलम् ॥

॥ २१० ॥ दृष्टे तस्मिन्प्रभौ स्त्रीणां तासामावैद्धचन्दनकषायः
 उषितोऽङ्गेषु समन्तात्पीनकणत्वेन कर्बुरः स्वेदः ॥ शशिबान्धवः कामः ।
 ३ प्रणयिन्यः कामकान्ता रत्यादयः ॥ हरपरिभवसमर्थस्यापि कामस्य
 यासां दर्शनेन लुब्धस्यावधीरितरस्यादिकस्य अत एव कोपितनिजजा-
 यस्य क्षोभो भवति ता अपि यं दृष्ट्वा क्षुभ्यन्ति स कामादप्यधिकसौ-
 ६न्दर्यो यशोवर्मेति तात्पर्यार्थः । विलया महेला । पीनचन्दनकणकर्बुर-
 त्वमेव न कर्दमः ॥

दिद्वी सचन्दणेसु आरोविष्य-रोयणेसु रमणीण ।
तस्स निसण्णा पुण्णाह-रयय-वत्तेसुव मुहेसु ॥ २११ ॥

अविष्य । ४०

समरेसु खग्ग-धारा-गयाएँ पडिपेल्लिऊण रिउ-खग्गं ।
दिद्वो सिरीएँ तं णील-मणि-कवाडन्तरेणं ॥ २१२ ॥
जा सुहडासि-णिवासा संक्रन्तायस-मलव्व सामाइ ।
सा दोस-रण साणेव्व फुरइ तइ णिम्मला लच्छी ॥ २१३ ॥

॥ २११ ॥. दृष्टिः सचन्दनेष्वारोपितरोचनेषु रमणीनां तस्य निषण्णा
पुण्याहरजतपात्रेष्विव मुखेषु ॥ पुण्यदिनेषु रजतपात्राण्यारोपितगोरो-
चनानि भवन्तीति तुल्यत्वं सुन्दरीवदनैः ॥ प्रयाणगतस्य नृपतेर्म-
ङ्गलार्थं रजतपात्राणि पौरैरुपनीयन्ते । अतस्तेषु च युगपद् दृष्टिर्निषण्णे-
त्ययमप्यर्थोत्रास्ति ॥

॥ २१२ ॥ समरेष्वित्यादिचत्वारिंशता गाथाभिर्महाकुलकम् ॥
समरेषु खङ्गधारागतया प्रतिप्रेर्य रिपुखङ्गं दृष्टः श्रिया त्वं नीलमणिकवा-
टान्तरेणैव ॥ समरे तु इति कचित्पाठः । अत्र तुल्यवद्दस्तवशब्दस्यार्थे
प्रयुज्यते^१ । श्रीः शोभा लक्ष्मीश्च । किल सानुरागा स्त्री संनिहितं प्रेर्य
अपसार्य दूरवार्तिनमपि प्रियतमं कवाटवातायनान्तरालादिना पश्यति ।
सानुरागदृष्ट्या च^२ विजितश्रियं त्वामेव रणे जयलक्ष्मीरवलम्बत इति
द्योतितम् । वन्दिनां चैवमादिका ज्ञेया स्तुतिपरंपरा ॥

॥ २१३ ॥ सँदा सुभटासिनिवासात् संक्रान्तायसमलेव श्या-
मायते याँ. दोषरैता दुर्जनप्रिया । लक्ष्म्याः प्रायेणाविवेकिनि जने

^१ MH. तुल्यवद्दः.....प्रयुज्यते.

^२ MH. विजितश्रियस्तथा^०.

तुह जाइ-मच्छरेणव णरिन्द उब्भिउडिणा णडालेण ।
 सयल-णडालाईंचित ठवियाईं पणाम-मग्गाम्मि ॥ २१४ ॥
 पुरओ पुरओ तुम्हारिसेहिं वियडेहिं भूमिवालेहिं ।
 विवरीयग-सरूवोव्व एस परिवड्ढिओ वंसो ॥ २१५ ॥
 सहइ णरिन्द परिणओ मग्गोप्पिय-दण्ड-पाविय-स्थामो ।
 सिरि-सुन्दरीए पासे तुह धम्मो सोवियल्लोव्व ॥ २१६ ॥

३ दर्शनात् । साँ केवलं स्फुरति त्वयि निर्मला लक्ष्मीः ॥ सह सदा ।
 नवरं केवलम् । स्वभावदुष्टाया लक्ष्म्याः सुभटखड्गबलाहरणीयत्वात्खड्ग-
 लोहमलसंक्रमणेनेव' मालिन्यं जातमिति कल्पना । सैवभूतापि च त्वां
 दन विकरोतीति महाप्रभावत्वं भवत इत्युक्तं भवति ॥

॥ २१४ ॥ तव जातमसरेणेव हे नरेन्द्र स्वभावोद्भुतभ्रुकुटिना ।
 सुभटानामेवमादिलक्षणकत्वात् । ललाटेन सकलानि रिपुललाटान्येव
 ३ स्थापितानि प्रणाममार्गेषु ॥ अप्रकुपितेपि त्वयि स्वभावास्थितोर्ध्वभ्र-
 कुट्यादिघोराकारदर्शनमात्रेणैव रिपवः प्रणतास्तव संपन्ना इति
 तात्पर्यार्थः ॥

॥ २१५ ॥ पुरतः पुरतः अग्रे अग्रे अवाटशैर्विकटैर्भूमिपालैर्विपरी-
 ३ ताग्रस्वरूप इव [एष] परिवर्धितो वंशः ॥ दारुवंशः किल स्थूलमूलो
 भवति क्रमेण चोपर्युपरि तनुतनुतरादिरूपः । भवादृशैस्तु उन्नतचरितैर्नृ-
 पवंशस्य वैपरीत्यमानीतं परिपुष्टाग्रत्वसंपादनात् ॥

॥ २१६ ॥ शोभते हे नरेन्द्र परिपाकं प्राप्तस्तथा मार्गं सापराध-
 ३ लक्षणेर्षितो दण्डस्तेन प्राप्तं स्थाम वरुं यस्य सं मार्गार्षितदण्डप्रापि-
 तस्थामा श्रीसुन्दर्याः पार्श्वे तव धर्मः सोमहल इव कञ्चुकीव ॥

दीहर-पयाव-मूलं लच्छी पास-द्विया जसुग्धायं ।
 कञ्चण-दण्डंपिव धवल-चामरं तुङ्ग धारेइ ॥ २१७ ॥
 विहवायन्तारि-बहू-समूह-पडिभग्ग-वलय-रासि-णिहा ।
 तुह जस-कूडुकेरा दिसासु सयलासु दीसन्ति ॥ २१८ ॥
 भरिमो असिं तु संगर-फुरन्त-मायङ्ग-मोत्तिय-मऊहं ।
 धारा-जलुत्त-विसमिव सिरीएँ पिय-गेह-णलिणीए ॥ २१९ ॥
 भीय-परित्ताण-मइं पइण्णमसिणो तुहाहिरूढस्स ।
 मण्णे सङ्का-विहुरे ण वेरि-वग्गेवि अवयासो ॥ २२० ॥

॥ २१७ ॥ दीर्घप्रतापो जगद्धापिप्रभावो मूलं दण्डस्थानीयं
 यस्य तं लक्ष्मीः[पार्श्व] स्थिता यशःसंघातं काञ्चनदण्डमिव धवलचा-
 ३ मरं धारयते यस्य ॥ स त्वं विराजस इति शेषः ॥

॥ २१८ ॥ विधवायमानारिवधूसमूहप्रतिभग्नधवलवलयनिभान्तव
 यशःकूटोत्करा यशसो राश्याकारा उत्करा विक्षु सकलासु दृश्यन्ते ॥

॥ २१९ ॥ सरामः असिं खड्गं तव संबन्धिनं संगरस्फुरन्मातङ्ग-
 मौक्तिकसमूहं धाराजलोत्तविसमिव श्रियाः प्रियगृहनलिन्याः । प्रियनल-
 ३ नीगृहत्वात् ॥ तुशब्दस्तवशब्दस्यार्थे । रिपुकरिशिरोदारणेनोभयधारा-
 लग्नानि मौक्तिकानि यशोवर्मणः खड्गे लक्ष्मीनिवासभूते । तत्रोत्प्रे-
 क्ष्यते । नलिनीगृहनिवसनाप्रियत्वाल्लक्ष्म्यास्तत्र व्यायामोपजातजललवधारे
 ६ करवाले धाराजलमाश्रित्य नलिनीबीजं मृणालिकालक्षणमिवोत्तमिति कल्पना
 कवेः ॥

॥ २२० ॥ भीतपरित्राणमयीं प्रतिज्ञामसेस्तवारूढस्याहं मन्त्रे
 शङ्काविधुरे शङ्काव्याकुले वैरिवर्गेऽपि नावकाशः ॥ तस्यापि भीतत्वेन
 ३ त्रातव्यत्वात् ॥

कोऊहलेण आहव-पलोइया गारवोप्पिय-करेण ।
 पईओ परामुट्ठा तुमाइ पणयाण वेरीण ॥ २२१ ॥
 णिवसिज्जइ जय-वारण कुम्भ-विभेय-क्खमे तुह असिम्मि ।
 तदियसं मुत्ता-कोस-संचयासाएव सिरीए ॥ २२२ ॥
 सो णत्थिच्चिय इह जो णरिन्द णेहिइ णडाल-वट्ठं वो ।
 अच्छीहिन्तो करुणा-मयाई णणु वारि-बिन्दूइ ॥ २२३ ॥

॥ २२१ ॥ कौतूहलेनाहवे विलोकितानि गौरवार्पितकरेण पृष्ठानि
 परामृष्टानि त्वया प्रणतानां वैरिणाम् ॥ स्मराम इत्यनुषङ्गः । ये दुर्दमा
 ३ वैरिणो नान्येन केनापि कदाचनापि परिभूताः पलायिता वा ते स्वयैव
 भग्नाः पलायिता दृष्टपृष्ठाश्च । अतः कौतुकेन अत्यादरेण च तेषां त्वया
 पृष्ठं परामृष्टं सेवकत्वमापन्नानाम् । मदतिरिक्तसकलरिपुपरिभवविभवा भवन्त
 ६ इति भणता प्रोत्साहयतेति वयं स्मराम इति वैतालिकोक्तितात्पर्यम् ॥

॥ २२२ ॥ न्युष्यते निवासः क्रियते जयवारणकुम्भविभेदक्षमे
 तवासौ खड्गे प्रतिदिवसं मुक्ताकोशसंचयाशयेव श्रिया ॥

॥ २२३ ॥ स नास्त्येवेह यो हे नरेन्द्र नेष्यति ललाटपट्टं वो
 युष्माकम् अक्षिभ्यामपसार्य करुणामयान् ननु वारिबिन्दून् ॥ पराजिता-
 ३ न्दैन्ययुक्तान् शत्रून् दृष्ट्वा कृपयोत्पन्ना येऽश्रुजलबिन्दवस्ताज्जेत्राभ्यामपसार्य
 कोपोत्पादनद्वारेण मयाद्वा ललाटदेशं यो नेष्यति स प्रतिपक्षस्तव नास्त्ये-
 वेत्यर्थः । नन्वित्यसंभावनायाम् ॥

अहवा

उप्पयणायर-संपिण्डिअङ्ग-गिरि-णिवह-गारवोणमियं ।
 सव्वायर-वोढव्वं जायं सेसस्स महि-वेढं ॥ २२४ ॥
 पक्खन्तराल-परियत्तमाण-रवि-मण्डला णह-यलम्मि ।
 होन्ति अणागय-संगय-कुलिसा इव सेल-संघाया ॥ २२५ ॥
 मारुअ-भरन्त-कन्दर-गारव-परिमन्थरं बलगन्ति ।
 वेय-विंयसन्त-पायव-णूमिय-कडयन्तरा गारिणो ॥ २२६ ॥

॥ २२४ ॥ इदानीं पर्वतपक्षक्षपणदक्षोपि सहस्राक्षस्वचरितो-
 त्पन्नचमत्कारः कम्पत इत्यर्थदर्शनदक्षं द्वादशभिर्गोथामिरवान्तरकु-
 ३ लकमाह । अहवा । अस्य रूपं पूर्वोक्तम् इदं बहुतरं त्वय्यस्ति चरि-
 तजातं तदाकर्ण्यतामिति बन्धुभिर्प्रायः ॥ उत्पतनादरेण संपिण्डिताङ्गस्य
 गिरिनिवहस्य गुरुत्वातिशयेनावनामितं सर्वादरवोढव्यं जातं शेषस्य मही-
 ६ पीठं महीवल्यम् ॥ स्वावयवान्सर्वबलेन निष्पीड्य पक्षिण उड्डीयन्त
 इति स्वभावः ॥

॥ २२५ ॥ पक्षान्तराले पक्षमध्यभागे परिवर्तमानरविमण्डला
 नभस्तले भवन्त्यनागतसंगतकुलिशा इव शैलसंघाताः ॥ उड्डीनानां
 ३ पक्षान्तरालेषु संक्रान्तो रविकिरणसमूहो गिरीणामेवमुत्प्रेक्ष्यते भविष्यन्नपि
 ज्वलद्ब्रजसंबन्धो वर्तमानाभूत इति ॥

॥ २२६ ॥ मारुतत्रियमाणकन्दरत्वेन यद्गुरुत्वं तद्वशान्मन्थरं
 कृत्वा अवलगन्ति गगनमारोहन्ति वेगविकसत्पादपस्थगितकटकान्तरा
 १ गिरयः ॥

आरोहन्ति णह-यलं तारुज्जोइय-गुहा-मुहाहोआ ।
 अण्णोण्ण-पेहुणाणिल-हीरन्त-विसण्ठुला सेला ॥ २२७ ॥
 मुक्क-तुसारासारं लीलुङ्गीणम्मि तुहिण-सेलाम्मि ।
 वेवइ अच्छक्कागय-हिमकाल-किलामिओ लोओ ॥ २२८ ॥
 उप्पयण रुद्ध-गयणा दूरुग्गम-निव्वडन्त-णह-लहुया ।
 सृणन्ति मूल-मडहं खमग्ग-वियडंव धरणिहरा ॥ २२९ ॥
 दूर-यरं उप्पइया अद्ध-वहस्थमिय-णिज्झर-तुसारा ।
 दीसन्ति वियड-लहुया पणट्ट-काया महा-गिरिणो ॥ २३० ॥

॥ २२७ ॥ आरोहन्ति नभस्तलं तारोद्धोतितगुहामुखाभागोः । अन्यो-
 न्यपक्षानिलद्विद्यमाणत्वेन विसंष्टुलाः शैलाः ॥ पेहुणा पक्षाः ॥

॥ २२८ ॥ मुक्कतुषारासारं कृत्वा लीलयाप्युङ्गीने तुहिनशैले वेपते
 कम्पते अच्छक्के अकाण्डे असमय एव आगतो यो हेमन्तस्तेन क्लान्तो
 ३ लोकः ॥ लीणुङ्गीणेति पाठे भूमौ निलीयोङ्गीन इत्यर्थः ॥

॥ २२९ ॥ उत्पतनरुद्धगगना दूरोद्गमेन निर्वर्तमानं व्यज्यमानं
 प्रकटीभवद्यन्नभस्तेन हेतुना लघवः । दूरोङ्गीनानां महतामपि लघुत्व-
 ३ दर्शनात् । सूचयन्ति मूलमडहं मूलदेशेऽल्पं चैतदाकाशमग्रे प्रान्ते विकटं
 विततमिव धरणीधराः ॥ मूर्तद्रव्याभाव आकाशमिति केषांचिद्दर्श-
 नम् । मीमांसकादीनां चाकाशद्रव्यं प्रत्यक्षम् । तत्र नृश्रनव्यापारे निक-
 ६ टोङ्गीनेषु गगनमूलमल्पं दूरगतेषु तु तदेव विततीभूतं वितताग्रं निरीक्ष्यत
 इति तात्पर्यार्थः ॥

॥ २३० ॥ दूरतरमुत्पतिता अर्धपथे अस्तमिता नष्टा निष्ठिताः

जं जं समुत्पयन्ता मुयन्ति सेला णहङ्गणुदेसं ।
 तं तं पुञ्जिय-बहलो भरेइ मुहलुब्धो पवणो ॥ २३१ ॥
 पासोसरन्त-तल-मग-घडिय-कम-लहुय-मासल-च्छाया ।
 उड्डुन्ति पकर-वियलिअ-दिग्गय-दाणोज्झरा गिरिणो ॥ २३२ ॥
 एन्ति गयणोसरन्तेसु कहवि उम्मुह-समीर-हीरन्ता ।
 थोउप्पइय-णिविट्ठा सेलेषु विहङ्ग-संघाया ॥ २३३ ॥

समाप्तविगलनक्रिया निज्झरतुषारासारा येषु ते दृश्यन्ते विकटलघवः
 ३ प्रनष्टकाया महागिरयः ॥ नीरतुषारशून्यकन्दरत्वेन विकटाः कराला
 उद्भटगृहवदृश्यन्ते^१ निःसारतया च लघवो विभाव्यन्ते । अत एव
 प्रनष्टकाया इव प्रतिभान्ति । यथाक्रमेण दूरदूरतरदूरतममार्गगामिनः
 ६ सन्तः स्थूलसूक्ष्मदृष्टिक्रमेण दृश्या विनष्टा इव संपद्यन्त इति तात्पर्यार्थः ॥

॥ २३१ ॥ यं यं समुत्पतन्तो मुञ्चन्ति शैला नभोज्झणप्रदेशं
 तं तं पुञ्जितबहलो विभर्ति पूरयति मुखरः सशब्द उद्भटश्च प्रचण्डः
 ३ पवनः ॥

२३२ ॥ पार्श्वेभ्योपसरन्ती तलमार्गे च घटिता क्रमेण लब्धी
 श्यामला छाया येषां त उड्डियन्ते पक्षविलुलितदिग्गजदाननिज्झरा
 ३ गिरयः ॥

॥ २३३ ॥ आगच्छन्ति गगनादपसरत्स्वागच्छत्सु परावृत्य कथ-
 कथमप्युन्मुखेन समीरणेन द्वियमाणा उर्ध्वं नायमानाः स्तोक्रोत्पति-
 ३ तनिविष्टाः शैलेषु विहङ्गसंघाताः ॥ किल शैलेषु वेगेनावतरत्सु तन्मूर्ति-

^१ MH seems to be corrupt here, reading उज्जट.^०

ओयरण-विसेसिज्जन्त-रवि-अरालोअ-चञ्चल-च्छाया ।

दीसन्ति पविरलाओव वेउद्ध-दला वणालीओ ॥ २३४ ॥

इय जेण णहङ्गण-गोयराण सुडियाओ पक्ख-मालाओ ।

सेलाण सोवि तं चिन्तिऊण अन्दोलइ महिन्दो ॥ २३५ ॥

अणु-धारं संदट्टेभ-मोत्तिण तुह असिम्मि सच्चविया ।

लीला-दर-दाविय-हार-मेत्त-पयडव्व जय-लच्छी ॥ २३६ ॥

प्रतिबद्धो वात उर्ध्व वेगेन गच्छन्गिरिशिखराश्रयान्पक्षिणोपहृत्योर्ध्व
नयति । ते च व्याकुलाः कथमपि क्लेशेन स्वाश्रयं प्राप्नुवन्तांति तात्प-
६ र्यार्थः । शैलेष्विति विषयसप्तमी । एन्तिक्रियाकर्मत्वं तु शैलानामेवार्था-
द्विविध्यति ॥

॥ २३४ ॥ अपसंरणेन विशेष्यमाणो भिन्नेदेशत्वमापाद्यमानो
यो खेरालोकस्तेन चञ्चला छाया यासां ता दृश्यन्ते प्रविरला इव वेगेन
३ पवनसंबन्धिना ऊर्ध्वदला ऊर्ध्वपत्रा वनाल्यो विपिनपङ्क्तयः ॥

॥ २३५ ॥ इति उक्तेन प्रकारेण [येन] नभोङ्गणगोचरणां
खण्डिताः पक्षमालाः शैलानां सोपि तं यशोवर्माणं चिन्तयित्वा आन्दो-
३ लनं दोलाधिरोहामिवानुभवति [महेन्द्रः] ॥ महाप्रभावत्वान्मर्दायं
पदमाक्रम्यतीति शङ्कते महेन्द्रः । अवान्तरकुलकं द्वादशभिरिह गिरि-
गतम् ॥

॥ २३६ ॥ खड्गधारां लक्ष्मीकृत्य संलम्बेभमौक्तिके दलितारिकु-
ञ्जरशिरस्त्वेन तवासौ खड्गे सच्चविया सत्या कृता निश्चिता लीलायेष्वर्हति
३ यत् हारमात्रं हरैकदेशः खड्गधारालम्बकतिपयमौक्तिकलक्षणस्तेन प्रकट-
मिव कृत्वा जयलक्ष्मीः ॥ हरैकदेशस्य वरनायिकालंकरणचिह्नस्य दर्श-

अयसेण रिऊण करम्बियाओँ किन्तीओँ तुह धरिज्जन्ति ।
 कुवलय-दल-संवलिता मालइ-मालाओँव दिसाहिं ॥ २३७ ॥
 पडिबद्धं नवर तुमे नरेन्द्र-चक्रं पयाव-वियडंपि ।
 गह-वलयमणुच्छित्ते ध्रुवेव परियत्तइ णरिन्द ॥ २३८ ॥

नेन खड्डे तव जयश्रीर्वसतीति निश्चितमिति तात्पर्यार्थः । कचिच्छमु-
 ६ वारमिति पाठः । वारंवारं प्रतिक्षणं सदृष्टेभमौक्तिके खड्ग इत्यर्थः ॥

॥ २३७ ॥ अयशसारिसंबन्धिना करम्बिताः कीर्तयस्तव धार्यन्ते
 कुवलयदलसंवलिता मालतीमाला इव दिग्भिः ॥ कुवलयं नीलोत्पलम् ।
 ३ मालतो सुमनःकुसुमानि । अत्र च दिशो नायिकात्वेन कल्पिताः ॥

॥ २३८ ॥ प्रतिबद्धमाभिमुख्येन बद्धमिव नवरं केवलं तुमे
 स्वयि नरेन्द्रचक्रं राजसमूहश्चाणक्यप्रसिद्धद्वादशारिवर्गलक्षणः प्रतापवि-
 ३ कटे* ग्रहवलयम् अनुस्थिते ध्रुव इव परिवर्तते प्रदक्षिणां करोति हे
 नरेन्द्र ॥ प्राकृते च लिङ्गव्यत्यय इष्टो बहुशः । कचित्तु पयाववियडंपीति
 पाठः । तत्र प्रतापविकटमपीति स्पष्ट एवार्थः । अणुच्छित्ते इति
 ६ तद्भवम् । तद्भवस्तत्समो देशी त्रिविधः प्राकृतक्रम इत्युक्तम् । तत्रानु-
 स्थिते अनुक्षिप्ते^१ इति वा संस्कृतमस्य मूलम् । राज्ञोनुस्थितत्वमनुदृत्तत्वं^२
 स्फीतत्वं विनीतत्वं विवक्षितम् । ध्रुवे तु न विद्यते उत्थित उन्नतो
 ९ यस्मादन्यः सोनुस्थित इत्यप्यर्थः । राज्ञपि चायं ननु युज्यते । ^३अनु-

णिरसिमि जए विस्फुरइ नवर एको असी तुहचेय ।
 जो पावइ निय-जस-सोम-मण्डले लञ्छण-च्छाय ॥ २३९ ॥
 सविमो अणज्जुणमिमं अमहिन्दमवासुइं च अप्पाणं ।
 सेवज्जलि-दंसण गुण-कहासु तुह जं ण पज्जत्तं ॥ २४० ॥
 णिवडइ पडण-समुच्छलिय-जलण-कण-जाल-जहिल-धारगो ।
 बिमुह-गह मण्डलायट्ठिओव्व खगो तुह रिज्जसु ॥ २४१ ॥

स्त्रिप्तस्त्वमरिनरेन्द्रस्य अन्येनातुलितत्वम् । ध्रुवस्य त्वन्येनोन्नमय्य सर्वोप-
 १ १र्थनेन स्थापनम् । स्वत एवोन्नतपदेऽवस्थिते ॥

॥ २३९ ॥ सँरे करे* विस्फुरति केवलमेकोऽसिः .खङ्गस्तैव ।
 यः प्राप्नोति निजयश एव सोमश्चन्द्रः । अतिशौक्यात् । तन्मण्डले
 ३ लाञ्छनच्छायाम् ॥ कलङ्ककान्तिमिति केचित् । निन्दास्तुतेश्चात्र
 लाञ्छनं चिह्नमित्यपरे ।

॥ २४० ॥ शपामहे आक्रोशामो निन्दामः अनर्जुनम् । असह^१-
 सबाहुत्वाद्युपदञ्जलिशतपञ्चकसंपादने सामर्थ्याभावात् । अमहेन्द्रम् ।
 ३ असहसाक्षत्वादानन्दोत्फुल्लोचनसहस्रेण दर्शने शक्यभावात् । अवा-
 लुकिं च । बहुश्रवणत्वेन युगपदगणितगुणगणकथाकर्णकौशलाभावात् ।
 आत्मानम् आत्मने सेवाञ्जलिदर्शनगुणकथाकर्णनेषु त्वयि यस्मान्न पर्या-
 ६ सम् ॥ तथास्माकमात्मानमित्यर्थः । यो न पर्याप्तो बह्वञ्जल्यादिद्वा-
 रसेवासंपादने तस्मै शपामहे । आत्मनो इति वा व्याख्या कर्तव्या ।
 इणं^३ एणमित्यर्थः ॥

॥ २४१ ॥ निपतति लोहमयकवचादिपतनवशसमुच्छलितज्व-

तुह पडिवक्खेसु भया कथवि अविलासमावसन्तेसु ।
 आरोवेह ण कायर-गणणाएँव चावमसमसरो ॥ २४२ ॥
 सुहडाथट्टिय-कोयण्ड-चण्ड-रव-दारुणे रणे तं सि ।
 परिरद्धो भीयाएँव सहसा गाढं जय सिरीए ॥ २४३ ॥
 सोहइ समागमेसुं अहिय-पयाव-प्पईव-मालासु ।
 वावारेन्ती कण्णुप्पलंव खगं तु जय-लच्छी ॥ २४४ ॥

लनकणज्वालाजटिलधाराग्रः । उत्प्रेक्ष्यते । विमुखेन प्रतिकूलेन पञ्च-
 मादिकेन भौमादिग्रहमण्डलेनाकृष्ट इव खङ्गस्तव रिपुषु ॥

॥ २४२ ॥ तव प्रतिपक्षेषु भयात्काप्यविलासं सतुःखं कृत्वा
 आवसस्तु आरोपयति न कातरगणनयेव चापम् असमशरो विषमबाणः
 ३ कामः ॥

॥ २४३ ॥ सुभटाकृष्टकोदण्डचण्डरवदारुणे रणे त्वमसि भवसि
 नूनं परिरब्ध आलिङ्गितो [भिया] इव सहसा गाढं जयश्रिया
 ३ विजयलक्ष्म्या ॥

॥ २४४ ॥ शोभते समागमेष्वहितप्रतापप्रदीपमालासु व्यापा-
 रयन्ती कर्णोत्पलमिव खङ्गं तव जयलक्ष्मीः ॥ 'नवनायिका हि प्रौढ-
 ३ तमम् अधिकप्रतापं कान्तं कामयितुं सलज्जत्वात् सति दीपे न शक्तेति
 दीपोपशमनाय कर्णोत्पलं व्यापारयतीति दृष्टम् । अत्र पक्षेधिकप्र-
 तापस्य नायकस्य समीपे या दीपमालास्तासु कर्णोत्पलव्यापारणम् ।
 ६ जयपक्षे तु अधिकप्रतापा रिपव एव दीपमालास्तासु खङ्गकर्णोत्पल-
 वारणम् ॥

जं इयरोवद्व-विहुआवि मज्जन्ति तुह रिज्ज नाह ।
 बहु-रूया ता धाराओ णवर तुह मण्डलगस्स ॥ २४५ ॥
 पणइ-यणत्थं आमुयइ कणयमिणमो इह द्विया लच्छी ।
 कवयावडिया असिणो तु णेन्ति णामी सिहि-फुलिङ्गा ॥ २४६ ॥
 कोवेणव कय-कम्पं रहसुद्ध-परिद्वियाए घडियाइं ।
 तुह तज्जणीए कज्जाइं चण्ड-भुय-दण्ड-दूईए ॥ २४७ ॥
 आरूढो पासाय-कमेण तह तं सि उवरि लोयस्स ।
 एको य सो जहा वो अण्डय-वन्धायए मउली ॥ २४८ ॥

॥ २४५ ॥ यदि इतरेण स्वापेक्षयान्येन कृतं यदुपद्रवणं तेन
 विद्रुता अपि मज्जन्ति तव रिपवो हे नाथ बहुरूपास्ता धाराः केवलं
 १ तव मण्डलाग्रस्य ॥ मण्डलाग्रं खङ्गः । तस्यैव केवलस्य बह्व्यो^१
 धारा बहुशक्तिका धाराः यतः काश्चित्प्राप्य शत्रून् द्रावयन्ति काश्चिदप्रा-
 प्यैव प्रतापमात्रोत्साहभङ्गान् रिपून् जनयन्ति^२ ॥

॥ २४६ ॥ प्रणयिजनार्थमासुञ्चति कनकम् इणमो एतत् इह स्थिता
 खङ्गेवस्थिता लक्ष्मीः कवचाकृष्टाः कवचाभिघातोत्थिता असेः खङ्गास्तव
 २ निर्यान्ति नामी शिखिस्फुलिङ्गा अभिकणाः ॥ इत्यपहृतिः । खङ्गाभि-
 घातोत्थिता नामी वह्निकणाः । किं तर्हि । प्रणयिजनार्थं खड्गस्थया तव
 जयश्रिया सुवर्णमेवमेतदुत्कीर्णमिति समुदायार्थः ॥

॥ २४७ ॥ कोपेनेव कृतकम्पं कृत्वा रभसोर्ध्वपरिष्ठितया घटितानि
 कार्याणि तव तर्जन्या चण्डभुजदण्डदूत्या ॥ प्रतापातिशयात्तर्जनीमात्रे-
 ३ णैव शत्रवो वशं गता गता भवन्तीत्यर्थः ॥

॥ २४८ ॥ आरूढः पार्श्वक्रमेण^३ तथा स्वमस्यैकश्चैकोपि स

बाहु-सिहरेसु दीसइ कामिणि-संकामिण मय-तिलओ ।
 भू-भारुव्वहण-वसा परिट्ठिओ पङ्क-लेसोव्व ॥ २४९ ॥
 भुमयग्ग-भमिर-लच्छी-चलणालत्तय-णिहो तुवि प्फुरइ ।
 अवयंसारुण-माणि-मञ्जरी-भवो राय-विच्छड्डो ॥ २५० ॥
 होन्ति कयत्था पणइ णह-माला-चलण-रोहणे तुज्झ ।
 आयम्ब-माणि-गुहाओव विसिऊण पणाम-संकन्ता ॥ २५१ ॥

यथा वो युष्माकम् । व्यत्ययेन बहुवचनम् । तवाण्डकबन्धायते अण्ड-
 ३ कबन्ध इवाचरति मौलिमुकुटम् ॥ अण्डकबन्धो देवगृहशिखरे आमल-
 सारकः । तथा एवं नीतिशास्त्रचोदितक्रमानुसारेण पार्श्वस्थान्भूमि-
 पालानभिभूयोन्नतिं प्राप्तो यथा तव मौलिर्देवगृहस्य शिखरमिव लोकै-
 ६ र्भाव्यत इति तात्पर्यार्थः ॥

॥ २४९ ॥ बाहुशिखरे* दृश्यते कामिनीसंक्रामिते* भवत्तिलके
 भूभारोद्ग्रहनादरपरिष्ठितः पङ्कलेश इव ॥ समुचितभोगभुगपि पृथिवीपालनं
 ३ न मुञ्जसि वराहदेहहरिरूपश्च प्रतिभासीति तात्पर्यम् ॥

॥ २५० ॥ भुवो यदग्रप्रान्तस्तत्र भ्रमणशीला या लक्ष्मीस्तस्या-
 श्वरणयोर्यदलक्तकं तन्निभस्त्वयि स्फुरति अवतंसे लक्षा ये अरुणमणय-
 ३ स्तेषां या मञ्जरीमाला तद्भवस्तत्प्रभवस्ततः प्रतिफलितः । कान्तालङ्कन-
 वशात् । रागविच्छड्डो रागसमूहः ॥ शौर्यातिशयभाजां चूभङ्गे जयश्री-
 र्वसंतीत्युपमानं कविकल्पनया भुकुटिमात्रवशीकृतशत्रुत्वात्स्वशृङ्गारपरस्व-
 ६ मुचितम् । यथोक्तम् । सुखं हि फलमर्थस्य तदभावे वृथा श्रिय इति
 कामन्दकिना ॥

॥ २५१ ॥ भवन्ति कृतार्थाः प्रणयिनश्चरणनखमालारोहणे ।

अल्लीणा रहसागम-परिवत्तिय-कैसवंसुय-धरव्व ।
 कवय-दलणुगयाणल-सिह-च्छला वो आसिं लच्छी ॥ २५२ ॥
 इय जो थुव्वइ पहरिस-पूर-परिक्खलिअ-विसम-कण्ठेहिं ।
 वन्दीहिं कइन्देहिं अ भूअत्थेहिंचिअ गुणेहिं ॥ २५३ ॥
 इय चाडु-चउर-चारण-संचारिअ-चन्द-चारु-चरिण ।
 नयराओं णर-वरिन्देण णिगयं णिगय-जसेण ॥ २५४ ॥

वज्रमणिनिभचरणनखेषु पादपतननिमित्तप्रतिबिम्बलाभे सतीत्यर्थः ।
 ३ तव आताम्रमणिगुहा इव विवरविशेषानिव प्रविश्य प्रभौवसंकान्ता
 मणिमन्त्रौषधादिप्रभावेन प्रविष्टाः सिद्धाः ॥ विरोधेन तिष्ठतां रिपूणां
 सर्वनाशं करोति यशोवर्मा प्रणतानां तु तेषामेव प्रसाददानेनाभ्युदया-
 ६ तिशयं संपादयतीत्यर्थः ॥

॥ २५२ ॥ आलीना रभसा वेगेन यदागमनं तेन परिवर्तितं केश-
 वस्य कृष्णस्य संबन्धि^१ अंशुक्वरसुक्लं पीतांशुकं^१ यया सेव कवचदल-
 ३ नोद्गतानलशिखाच्छलाद्वा युष्माकं संबन्धिनमसिं खड्गं लक्ष्मीः ॥ शौर्या-
 तिशयोत्पन्नाभिलाषातिशयातिस्वरिताम्बरमिव आन्त्या परिधाय तव खड्ग-
 मालीना श्रीरित्युत्प्रेक्षितं बन्धुक्तौ कविना ॥

॥ २५३ ॥ भूतार्थविनिवेशितगुणैर्यथार्थविनिवेशितगुणैरनेन प्रका-
 रेण यः स्तूयते प्रहर्षपूरपरिस्खलितविषमकण्ठैर्वन्दिभिः कवीन्द्रैश्च ॥
 ३ किं च इतरभूतान्यपि तैरेव गुणैः स्तूयन्ते । तद्गुणैरभूतगुणा अप्युपमी-
 यन्त इत्यर्थः ॥

॥ २५४ ॥ इयमधिकापि कचिद्वाथा दृश्यते ।^१ कुलकनिराकाङ्क्षाका-
 रिणीति व्याख्यायते ॥ इति चाडुचतुरचारणसंचारितचन्द्रचारुचरितेन

^१ MH. अंशुक्वरसुक्लं पीतांशुकं वरसुक्लं पीतांशुकं यया.

^२ MH. See Various Readings. ^३MH. ^०नैराकाङ्क्षा^०.

किंच । ८

जवपचमाणस्स सरीर-चारिणो गव्व-वसहि-गेहेसु ।
जाण परिअत्तणणेव आवत्त-गईओ णिव्वडिया ॥ २५५ ॥
जे कुङ्कुम-त्थलीसुं केसर-भङ्गारुणेहिं दावेन्ति ।
पइ परिहोअंव महीए णव-णहङ्कं खुर-वएहिं ॥ २५६ ॥
जे पोह-खण-परिट्ठिअ-संखाय-प्फेण-पिण्ड-घडिएहिं ।
हेसा-रवेहिं पूरिअ-पयाण-सङ्खव्व दीसन्ति ॥ २५७ ॥
आयाण-गरगय-च्छवि-विच्छङ्खाडम्बरेण मुञ्चन्ति ।
जे बाल-जव-रसंपिव सयराहा पीयमङ्गेहिं ॥ २५८ ॥

३ नगरान्नरवरेन्द्रेण निर्गतं निर्गतयशसा प्रसृतयशस्केन ॥ यदेयं तदा नपूर्वा
गाथा यदा तु सा तदा नेयमित्याहुः । महाकुलम् ॥

॥ २२५ ॥ अधुना नरपतिवरप्रयाणकालावसरे वरतुरंगान् गाथाष्ट-
कोपनिबद्धेन कुलकेन वर्णयति । जवपचमानो नाम सुजात्यश्वानां
३ वायुविशेषोऽन्तरश्चरणः प्राणो मनोजवः । तस्य शरीरचारिणः 'या गर्भ-
वसतयो गर्भशय्यास्ता एव गृहाणि तेषु येषां परिवर्तनेनेव आवर्तनेनेव
आवर्तगतयोपि विशुद्धा आवर्ता विनिर्मिताः ॥

॥ २५६ ॥ ये कुङ्कुमवर्णासु स्थलीषु केसरभङ्गवदरूपैर्दर्श-
यन्ति पतिपरिभोगमिव मद्भाः पृथिव्या नवरत्नाङ्कम् अभिनवरताचिह्नं
३ खुरपथैः ॥

॥ २५७ ॥ [ये] प्रोथो मुखप्रान्तस्तत्र क्षणप्रतिष्ठितः संस्थानः
काठिन्यमापन्नः फेनपिण्डस्तेन परिघटितैर्हृषारवैः पूरितप्रयाणशङ्खा
३ इव सहन्ति शोभन्ते ॥

॥ २५८ ॥ आयानं नामाश्वाभरणविशेषः । तत्र लग्नानां मरकतानां

दिण्णाओ पणालीओव सम-वारि-विणिग्गमाअ धारेन्ति ।
 परिच्छिण्ण-मज्झ-रेहा-णिहेण जे जहण-वन्धेण ॥ २५९ ॥
 मग्गेसु गुरु-बला वेअ-गाढ-निवडन्त-कोटि-टङ्गेहि ।
 उच्चरिऊणंव लिहन्ति जे टयारे खुर-उडेहि ॥ २६० ॥
 जे अज्जवि हिम-सेलन्त-संभवा अणह-सीअ-विअणव्व ।
 गुरु-तेअ-प्पसर-रसा ठाणेच्चिय किपि कम्पन्ति ॥ २६१ ॥
 आरूढ-जोह-निवहा ते तस्स तरङ्गिणो जय-तुरंगा ।
 मूअन्तिव्व पहरिसं जाया पुरओ णरिन्दस्स ॥ २६२ ॥ ८

याञ्छवयः कान्तयस्तदाडम्बरेण^१ तद्याजेन मुञ्चन्ति ये^२ बालयवरस-
 ३ भिव सयवारा शतवारम् । सयराहा इति पाठे जगित्यस्यार्थे देशी-
 पदम् । पीतमङ्गैः ॥

॥ २५९ ॥ दत्ताः परिघटिताः प्रणालिका इव श्रमवारिनिर्ग-
 माय धारयन्ति परिच्छिन्नमध्यरेखानिभेन ये जघनबिम्बेन ॥

॥ २६० ॥ मार्गेषु गुरुबलवैरगाढनिपतत्कोटिटङ्कैरुच्चार्यैव लि-
 खन्ति ये टकारान् खुरपुटैः ॥ तक्षलोहकारप्रभृतीनां रूपविशेषोत्ख-
 ३ ननभाण्डं टङ्कः । कोटयः प्रान्ताष्टङ्का इव तैः ॥

॥ २६१ ॥ ये अद्यापि हिमशैलान्तसंभवत्वात् अनघशीतवेदना
 इव गुरुतेजःप्रसररसाः स्थानस्थिता एव किमपि कम्पन्ते ॥ तेजस्विनो-
 ३ ऽश्वाः स्वभावादेव कम्पमाना आसते । तत्रोत्प्रेक्ष्यते । हिमवत्प्रभव-
 त्वेनेव अनघशीतवेदनाक्रान्ता वेपन्त इति । हिमवत्प्रभवत्वं चाश्वानां
 कविपरंपरया प्रतीतम् । अप्सुजोऽश्व इति श्रुतिरपि ॥

॥ २६२ ॥ आरूढयोधनिवहास्ते तस्य तरङ्गिणो लावण्यतरङ्गधा-

^१ MM. कान्तयस्तदाडम्बरेण.

^२ HH. ये बालयवरस^०

अवि य । ७

उवहाणंपिव लीला-बलिय-ट्रिय-पिहु-करत्तणा देन्ति ।

जे वियड-दन्त-पलङ्क-कय विवेसाएँ लच्छीए ॥ २६३ ॥

दीसन्ति जाण परियत्त-चलण-दलियारि-सीस-भावेण ।

अज्जवि कवाल-सयलव्व पास-खुत्ता णह-क्खण्डा ॥ २६४ ॥

असरल-लीला-गइ-वियलियाहिँ जे तीहिँ दाण-धाराहिँ ।

राय-सिरीएँ रयन्तिव विलास-वेणी-लयं सुरहिँ ॥ २६५ ॥

पासलियाण जे पडिगयाण खुत्तग्ग-दन्त-भावेण ।

विब्भम-मुणाल-दण्डोहिँ रहिर-सलिलंपिव पियन्ति ॥ २६६ ॥

२ रिणो जयतुरंगाः सूचयन्तीव प्रहर्षं याताः पुरतो नरेन्द्रस्य॥ कुलकम्॥

॥ २६३ ॥ इदानीं गजवर्णनं गाथासप्तकोपनिबद्धेन कुलके-
नाह । उपधानमिव अभिषेककलशोदकमिव लीलावलितस्थितपृथुकरत्वाद्

३ ददति [ये] विकटदन्ताः पर्यङ्का इव तत्र कृतनिवेशाया लक्ष्म्याः॥ किल
पर्यङ्कविशेषोपविष्टायाः श्रीमहादेव्या नृपवरेणाभिषेकः क्रियते अन्तःपुरव-
धूमध्ये प्राधान्यसिद्धये । तद्वदिह दन्तिदन्तस्थिताया लक्ष्म्याः करिभिः

६ करगण्डूपनीरविसरद्वारेण अभिषेक इव दीयते ॥

॥ २६४ ॥ दृश्यन्ते येषां परिवृत्तचरणदलितारिशिरस्त्वेन अद्यापि

कपालशंकलानीव पार्श्वकुडिता नखखण्डाः ॥ सुलक्षणगजानां चरणपर्य-

३ न्तेष्वतिशुक्ला^१ नखा भवन्ति । तत्रैवमुत्प्रेक्षा कृता । गजानां चरणदलित-

रिपुनरमस्तकत्वेन विजितानेकसंग्रामत्वं द्योतितम् ॥

॥ २६५ ॥ न विद्यते सदृशी यस्याः सा असदृशी सा चासौ

लीलागतस्तद्वशेन विंगलिताभिर्ये तिसृभिर्दानधाराभिर्मदवारिप्रवाहै राज-

३ श्रियो रचयन्तीव विलासवेणीलतां सुरभिं सुगन्धिम् ॥

॥ २६६ ॥ पार्श्वकृतानाम् उन्नीतपातितद्विरदानां ये प्रतिगजानां

जे चञ्चल-चामर-पम्हलेहिं सोहन्ति कण्ण-तालेहिं ।
 उप्पयण-तरल-पक्खव्व तियस-गय-जुज्झ-बुद्धीए ॥ २६७ ॥
 सुत्त-णिवेसंपिव देन्ति दीहरं दाण-वारि-धाराहिं ।
 पडि-वासरं पवित्थारिणीए जे पत्थिव-सिरीए ॥ २६८ ॥
 ते तस्स जय-गइन्दा सिय-पिट्ठन्तरिअ-सामल-च्छाया ।
 सरयावणीय-कलुसा जाया पुरओ जलहरव्व ॥ २६९ ॥ ७

किंच जायं । ७

णवरि य थोअ-त्थोअं अग्वन्ति निसीह-मुहल-कल-हंसा ।
 दर-दूमिआरविन्दा असारमूरायवा दिअसा ॥ २७० ॥

कुडितदन्ताग्रत्वेन हेतुना विभ्रमकारिभिराश्चर्यभूतैरतिस्थूलशुक्लकोमलैर्मृणा-
 ३ लदण्डैर्विशालगुणै रुधिरसलिलमिव पिबन्ति ॥

॥ २६७ ॥ ये चञ्चलचामरपक्ष्मलैः शोभन्ते कर्णतालैः । उत्पतन-
 तरलपक्षा इव त्रिदशगजयुद्धबुद्ध्या ॥

॥ २६८ ॥ सूत्रनिवेशमिव मर्यादामिव इयदूरं त्वयाद्य सरणीयमिति
 ददति दीर्घं कृत्वा दाननीरधारामिः प्रतिवासरं प्रतिस्तरणशीलाया ये
 ३ पार्थिवश्रियः ॥ यावर्ती हि परभूमिं मत्तदन्तिन आक्रामन्ति तावर्ती
 राजश्रियो विषय इत्युत्प्रेक्षा ॥

॥ २६९ ॥ ते तस्य यशोवर्मणो जयगजेन्द्राः सितेन पिष्टेन तन्दु-
 लचूर्णादिना अन्तरितश्यामलच्छायाः शरदपनीतकालुष्या याताः पुरतो
 ३ जलधारा इव ॥ कुलकम् ॥

॥ २७० ॥ अधुना सप्तभिः कुलकं हेमन्तवर्णनार्थम् । अनन्तरं
 स्तोक्स्तोकं कृत्वा अर्धन्ति शोभन्ते शीतोपजनितशरीरकम्पाक्षिशोभ-
 मु-

कासार-विरल-कुमुआ अमलिअ-विच्छाय-चन्द्र परिवेसा ।
 होन्ति बहलावसाया पहाय-सिसिरा णिसा-बन्धा ॥ २७१ ॥
 घोलइ अलद्ध-किरणो तुसार-लव-लम्भ-धूसर-च्छाओ ।
 रविणो अलम्बुसा-कुमुम पाढलो बिम्ब-परिणाहो ॥ २७२ ॥
 अग्नन्ति सिसिर-सलिला अणितञ्चिय-कोञ्च-सारस-विरावा ।
 खल-चुण्णिय-कलमामोय-वाहिणो गाम-सीमन्ता ॥ २७३ ॥
 कं व ण हरन्ति णिबिडावसाय-संभिण्ण-सामल-करीसा ।
 गोहण-विणिवेसुद्देस-धूसरारण-पेरन्ता ॥ २७४ ॥

३ खरकलहंसाः ईषत्तापितान्यरविन्दानि यत्र ते असारसूयातपा
 दिवसाः ॥

॥ २७१ ॥ प्राकृतेपि पूर्वनिपातनियमो नास्ति । तेन विरल-
 कुमुदकासाराः । कासारः समूहः । अमृदितविच्छायचन्द्रपरिवेभा भ-
 ३ वन्ति बहलावसायाः प्रभातशिशिराः । क्वचित्पहावसिसिरा इति
 पाठः । तत्र प्रभावशिशिरा इत्यर्थः । निशाबन्धा रात्रिप्रबन्धाः ॥

[॥ २७२ ॥ घूर्णते अलब्धकिरणस्तुपारलवलम्भधूसरच्छयो-
 रवेरलम्बुषाकुमुमपाढलो बिम्बपरिणाहः^१ ॥]

॥ २७३ ॥ अर्धन्ति शोभन्ते शिशिरसलिला अनिकुञ्चितः अव-
 क्रीकृतः । हेमन्तारम्भमात्रत्वात् । क्रौञ्चानां सारसानां च विरावो
 ३ यत्र खलचूणितकलमामोदसुरभयो ग्रामसीमन्ताः । ग्रामपरेता इति
 पाठे ग्रामपर्यन्ता इत्यर्थः ॥

॥ २७४ ॥ कं वा न हरन्ति स्वीकुर्वन्ति कस्य चित्तं निवि-

^१MH. पाहाव^०. MH. omits, though the text given in J. P. Dc. K.

11 (Gāudavaho)

अकन्त-करीसुम्हा-सुह-णिक्म्प-जहणं विणिकम्ह ।
 कहवि जडायव-परिभोय-मन्थरं रोहिणी-जूहं ॥ २७५ ॥
 इय हेमन्त-समिद्धासु गाम-सीमासु मेइणी-णाहो ।
 दिट्ठि दिन्तो पत्तो कमेण सोणङ्कमुद्देसं ॥ २७६ ॥
 मलिया पूय-प्फल-कोस-वडण-रज्जन्त-पल्लला तस्स ।
 सेणा-भेडेहिं णव-सालि-सालिणो गाम-सीमन्ता ॥ २७७ ॥
 मत्त-कुररासु दिट्ठी सहरी-विष्फुरण-कम्पिय-जलासु ।
 वीसमइव वज्जुलिणीसु ताण आहार-लेहासु ॥ २७८ ॥

डावश्यायसंभिन्नत्वेन श्यामलकरीषा गोधनविनिवेशोद्देशधूसरारण्य-
 ३ पर्यन्ताः । गोधनं गोत्रजः^१ ॥

॥ २७५ ॥ आकान्तो यः करीषस्य गोमयस्योष्मा तेन सुख-
 युक्तानि तत एव निष्कम्पाणि शीतकृतकम्पशून्यानि जघनानि यस्य
 ३ तत् विनिष्कामति [कथमपि] जडातपपरिभोगेन मन्थरं मन्दगमनं
 रोहिणीयूथं गोमण्डलम् ॥

॥ २७६ ॥ इति हेमन्तसमृद्धेषु [sic] ग्रामसीमसु मेदिनीनाथो दृष्टिं
 ददत् प्राप्तः क्रमेण शोणाख्यनदाङ्कितं प्रदेशम् । कुलकम् ॥

॥ २७७ ॥ मलिता [मदिताः] पूगफलकोशपतनरज्यमानतृ-
 णादिपल्लवास्तस्य संबन्धिभिः सेनाभैटैर्नवशालिशालिनो ग्रामपर्यन्ताः ॥

॥ २७८ ॥ [मत्तकुररासु] दृष्टिः शफरीविस्फुरितकम्पितज-
 लासु विश्राम्यतीव वज्जुलिनीषु तेषां सेनाभटानां जलाधारलेखासु ॥
 ३ कुरराः पक्षिविशेषाः । वज्जुलो वेतसः । ^१ताणमिति वृत्तभङ्गभया
 न्मान्तत्वम् ॥

^१ MH. adds उद्देशः after गोत्रजः. ^२ MH. रज्जमान^०. ^३ MH. जलाधारलेखासु.
 The MSS. J. P. Dc. read the third pāda as given in our text, and
 not ताणमा^०. As for K. see *Various Readings*.

ताण णिसम्मइ हिययं अणाविलाहार-सलिल-सुहयासु ।
 आ-मञ्जरी-परिगह-सुयन्ध-कलमासु सीमासु ॥ २७९ ॥
 लहसमाण-जुओवत्तिय-तुरंगम-वखन्ध-केसरुपङ्को ।
 उम्मुह-धुरं समारुहइ जत्थ रविणो रहो कहवि ॥ २८० ॥
 बाहिं-गयाण जस्स य णत्थिच्चिय णह-यलंति पडिवत्ति ।
 कन्दर-परिद्वियाण य सोच्चिय णत्थित्ति पडिहाइ ॥ २८१ ॥
 बहु-कुहराविल-कडयत्तणेण णह-महि-अलन्तर-णिवेसो ।
 गहिऊणव वसुहद्धं जो गयणद्धं च निम्माविओ ॥ २८२ ॥

॥ २७९ ॥ तेषां सेनाभटानां निशाम्यति निषीदति विश्राम्यति
 हृदयम् अनाविलाधारतया सुभगसलिलेषु आसमन्तान्मञ्जरीपरिग्रहेण
 ३ सुगन्धाः कलमाः शाल्यो येषां तेषु [sic] सीमसु ॥

॥ २८० ॥ अधुना सेनानिवासप्रस्तावेन विन्ध्यं वर्णयति पञ्चको-
 पनिबद्धेन कुलकेन । हसता पश्चाद्भागं पतता युगेनोद्धर्तितस्तुरङ्गमस्कन्ध-
 ३ केसराणाम् उप्पङ्को समूहो यत्र स उन्मुखधुरं कृत्वा समारोहति यत्र
 रवेः संबन्धी रथः कथमपि क्लेशेन ॥

॥ २८१ ॥ बहिर्गतानां यस्य च नास्त्येव नभस्तलमिति प्रतिपत्तिः
 कन्दरपरिष्ठितानां च सोपि* चै नास्तीति प्रतिभाति ॥ तद्गुहासु
 ३ स्थितानां विन्ध्योपि नास्तीति प्रतीतिः प्रतिपत्तृणामपि महत्त्वेन दरी-
 णाम् । ततस्तु बहिर्निर्गतानां च गुहाकाशापेक्षया सकलमपि नभस्तलं
 न किञ्चिदिति प्रतिपत्तिर्भवतीति महत्वातिशयोक्तिरियं विन्ध्यस्य ॥

॥ २८२ ॥ बहुकुहरैराविलखेन व्याकुलखेन बहुकटकखेन
 च महीनभस्तलान्तरनिवेशो महीनभस्तलयोरन्तरे मध्ये निवेशः प्र-

जेण णहो-गय-सिहरेण कुहर-पसारिय-णहङ्गणेणं च ।
 अण्णोणं कीलिय-णिच्चलोव्व णह-महि-यलुच्छङ्गो ॥ २८३ ॥
 विञ्जम्मि तम्मि रस-सुरदि-सल्लई-भङ्ग-णिव्वुअ-गयम्मि ।
 रोह-णिरन्तर-ताली-वणम्मि जाओ महि-णाहो ॥ २८४ ॥

अवि य । ५२

बन्दी-कय-महिसासुर-कुल-कण्ठम्मोइएहिं तुमाए ।
 माहवि घण्टा-दामेहिं मण्डियं तोरण-द्वारं ॥ २८५ ॥

३ वेशो यस्य स तथा । बहुमहाकुहरत्वेनाकाशमिव विन्ध्येन्तर्गतं वित-
 तमपरिमितकटकवेन^१ पृथिवीं चान्तर्गता तत्र भाति । अत एव गृही-
 त्वेव वसुधार्धं यो गगनार्धं च निर्मितः प्रजापतिनेति ज्ञायते इति मह-
 ६ स्वातिशयोक्तिरियमपि । बहुकुहरविलेति क्वचित्पाठः । तत्र च बहूनि च
 तानि कुहररूपाणि विलानीत्यर्थः ॥

॥ २८३ ॥ येन नभोगतशिखरत्वेन कुहरप्रसूतनभोजनत्वेन च
 अन्योन्यं कीलितौ* अत एव निश्चलाविव नभोमहीतलोत्सङ्गौ* ॥

॥ २८४ ॥ जातिवर्णनम् । विन्ध्ये तस्मिन् रससुरभिसल्लकीभङ्ग-
 निर्वृतगजे प्ररोहनिरन्तरतालीवने यातो^२ महीनाथः ॥ कुलकम् ॥

॥ २८५ ॥ अधुना विन्यध्वासिन्याः स्तोत्रं राजकर्तृकं कुल-
 केन द्वापञ्चाशद्वाधोपनिबद्धेन निदर्शयितुमाह । बन्दीकृतं वद्धा आनीतं
 ३ यन्महिषासुरकुलं तस्य कण्ठादुन्मोचितैरिव स्वया हे माधवि घण्टा-
 दामभिर्मण्डितं तोरणद्वारम् । भक्तजननिबद्धासु घण्टास्वेवसुल्लेखा ।
 माधवी गौरी ॥

दिष्टं साहेजारूढ-तुहिण-गिरी-खण्ड-दिण-पीठं व ।
 महिसासुरस्स सीसं तुह चलण-गह-प्पहा-भरियं ॥ २८६ ॥
 भमरावलिओ भइरवि तुज्झं भवणाइरम्मि सामोए ।
 थुइ-पेत्तुम्मोइअ-जन्तु-णिअल-माला-आँव लुढान्ति ॥ २८७ ॥
 णणु तुम्हं संभरणे रणम्मि विह्वलान्ति वारण-घडाओ ।
 दुराज-च्चिय वाहण-मइन्द-रव-विदुयाउव्व ॥ २८८ ॥
 तुह चण्णि चलण-कमलाणुवात्तिणो कह णु संजमिज्जन्ति ।
 सेरिह-वह-सङ्किय-महिस्-हीरमाणेणव जमेण ॥ २८९ ॥

॥ २८६ ॥ दृष्टं साहाय्यारूढतुहिनगिरिदत्तखण्डपिण्डमिव महि-
 पासुरस्य शिरस्तव चरणनखप्रभाभिर्नैम् ॥ हिमवता दुहितुः साहायकेन
 ३ हिमपिण्ड इवाहितो नखप्रभासमूहो महिपासुरशिरसि प्रचितस्तद्वधावसरे
 दृष्ट इत्यर्थः ॥

॥ २८७ ॥ अमरावलयो हे भैरवि तव भवनाजिरे गृहाङ्गणे
 सामोदे कुसुमधूपादिगन्धविशेषवति स्तुतिमात्रमोचितजन्तुनिगडमाला
 ३ इव लुठन्ति ॥ स्तुतिमात्रेण विगलिताः संसारबन्धनमाला इव अमरपङ्कज
 उत्प्रेक्षिताः सादृश्यात् ॥

॥ २८८ ॥ ननु तव स्मरणे सति रणे विघटन्ते पलायन्ते वारण-
 घटा दूरादेव वाहनमृगेन्द्ररवविद्रुता इव ॥

॥ २८९ ॥ तव हे चण्डि चरणकमलानुवर्तिनो जनाः कथं नु
 संयम्यन्ते । न कथंचिद्वध्यन्त इत्यर्थः । सेरिमो महिषः । महिषा-
 ३ सुरस्य यो वधस्तेन शङ्कितो यो महिषो यमवाहनभूतस्तेन द्वियमाणे-
 नेव यमेन ॥ एतदुक्तं भवति । त्वत्पादभक्तास्तावद्विमुच्यन्ते संसार-

तुहिण-इरी देवि तुमाइ जणय-भावेण गारवं नीओ ।
 विञ्झायलोवि कन्दर-निवास-लीलाएँ कल्लाणि ॥ २९० ॥
 सोहासि नारायणि रणिर-णेउराराव-मिलिअ-हंस-उले ।
 भवणाम्मि कवालाविल-मसाण-राएणव भमन्ती ॥ २९१ ॥
 अद्धेण सरीरेच्चैय णवर ससि-सेहरस्स तं वसासि ।
 हियए उण से संकरि तुह-अविहाएण ओयासो ॥ २९२ ॥

बन्धनात् । अतो यमेन न संयम्यन्ते । तत्रेयमुपेक्षा । त्वया महिष-
 ६ रूपोऽसुरो हतस्तद्भयाद्यमवाहनीभूतेन महिषेण नयमानेनापि त्वच्च-
 रणकमलभक्तजनसंनिधिमुपसर्तुमशक्नुवता भयेन यमोन्यत्रापहृत्य नीयत
 इति संयमनेऽसमर्थ इति ॥

॥ २९० ॥ तुहिनगिरिहें देवि त्वया जनकभावेन जन्यजनकसं-
 बन्धेन गौरवं नीतः । यतो गौर्या अयं पितेति सुताभावेनाराध्यतां प्रा-
 ३ पितः । विन्ध्याचलोपि कन्दरनिवासलीलया हे कल्याणि । गौरवं
 त्वया नीतः ॥

॥ २९१ ॥ शोभसे हे नारायणि रणन्नूपुरारावामिलितहंसकुले^१ भवने
 गृहेपि कपालाविलम्बशानानुरागेणैव भ्रमन्ती ॥ अतिशौक्ल्याद्धंसानां
 ३ कपालसादृश्यादेवमुपेक्षा । भवनस्थाया अपि भगवत्या बीमत्सरसस्त-
 स्यापि विवक्षितस्वान्नूपुररणत्कारसूचितशृङ्गारेण विरोधः ॥

॥ २९२ ॥ अर्धेन शरीर एव केवलं शशिशेखरस्य त्वं व
 सासि । हृदये पुनरस्य^२ हे शंकरि नित्यानन्दात्मकसाक्षात्कारिणि तवा-
 ३ विभागेनावकाशः ॥ हरसंबन्धिनो^३ महाप्रभावात् हृदयाविभागेन महा-
 प्रभावत्ववर्णनमेतत् ॥

^१MH. omits रणन्.

^२MH. omits अस्य.

^३MH. हरसंबन्धिनो महाप्रभावत्.

खलिओ तइ रहसुखित्त-मणि-तुला-कोडि-कुण्डलाहरणो ।
सिङ्गो भङ्ग-द्विवि-वलय-बन्धोच्च महिसस्स ॥ २९३ ॥
तुह दारं थाम-त्थाम-दिण्ण-रुहिरोवहारमाभाइ ।
हर-पणय-रोस-विससिय-संज्झा-सयलावइण्णं ॥ २९४ ॥

॥ २९३ ॥ स्वलितं पतितमुत्पाटितं त्रोटितं वा त्वया रभसोत्क्षिप्त-
मणितुलाकोटिकुण्डलाभरणं^१ शृङ्गं भङ्गपदस्थापितवलयबन्धमिव महि-
३ पस्य ॥ सैङ्गो इति प्राकृते छन्दसीव लिङ्गव्यत्ययस्तेन शृङ्गमिति
संस्कारः रभसेत्यादि^२ भङ्गेत्यादि च शृङ्गविशेषणे । त्वया स्वलितमी-
षदुत्पाटितं स्वस्थानादच्युतं शृङ्गम् आयासवशपरिच्युतोत्कृष्टमणिकु-
६ ण्डलवलितमूलं सत् एवमुत्प्रेक्ष्यते । भङ्गपदे^३ मूलस्थाने भङ्गश्लेषार्थं
स्थापितवलयबन्धमिव ॥ रभसोत्क्षिप्ततुलाकोटिमणिकुण्डलाभरणमिति
च योजनीयम् । तुलाकोटिः काकतालीयम् । रभसात् महिषासुरमार-
९ णार्थप्रयासायासवेगेन यदुत्क्षिप्तमूर्ध्वं क्षिप्तं नीतं मणिकुण्डलं तदेव
तुलाकोट्या काकतालीयेन शृङ्गस्याभरणीभूतं प्रान्तेन प्रविष्टं मूले
विश्रान्तं सत् । अथ वा तुलाकोट्येव तुलाप्रान्तेनेव परिच्छिद्य शृङ्गा-
१२ भरणीकृतं कुण्डलमिति तात्पर्ययोजना ॥ तत्र भवन्तस्त्वेवं व्याचक्षते ।
सिङ्गे^४ इति सप्तम्यन्तं तइ^५ इति पष्ठ्यर्थे प्रयुक्तम् । खलिओ इति
व्यस्तमपि समासान्तर्गतत्वेन संबध्यते । सर्वव्यत्ययः प्राकृतेभीष्टः^६ ।
१५ त्वद्रभसोत्क्षिप्तस्वलिततुलाकोटिमणिकुण्डलाभरणं शृङ्गप्रविष्टमूललग्नं सत्
भङ्गस्थानवियुक्तमिवावलोकितम् ॥

॥ २९४ ॥ तव द्वारं स्थानस्थानैदत्तरुधिरापहारम् आभाति हर-
प्रणयरोषविशसितसंध्याशकलावकीर्णमिव । मत्तोपि तवेयं गौर-

^१ HM. ^०भरणशृ०

^२ MH. रभसोत्पादित०

^३ MH. सिरो इति सप्तम्यन्तं स इति. ^४ MH. प्राकृतेभीष्टं. ^५ oS MH.

तुह वयण-च्छवि-भिज्जन्त-विअड-तंम-मण्डला सया होन्ति ।
 केहिवि दिज्जन्त-महा-महिषा इव भयवइ पओसा ॥ २९५ ॥
 निद्रा-रूपेण पयं णिमेसि जण-लोयणेसु तं-चेय ।
 पडिवोहे जेण स-जावयव्व लक्खिज्जए दिट्ठी ॥ २९६ ॥
 पलयं वा कालि ण णिम्मवेसि रुअस्स ते अणन्तस्स ।
 सव्वज्जं कह णु कवाल-मण्डलाडम्बरं घडओ ॥ २९७ ॥

३ बाह्या अतो मां परित्यज्य अस्यास्त्रिकालं प्रणाममपि करोषीति रोष-
 कारणम् ॥

[॥ २९५ ॥ तव वदनच्छविभिद्यमानविकटतमोमण्डलाः सदा
 भवन्ति कैरपि दीप्यमानमहामहिषा इव हे भगवति प्रदोषाः^१ ॥]

॥ २९६ ॥ निद्रारूपेण पदं निमेसि निदधासि जनलोचनेषु
 स्वमेव प्रतिबोधसमये येन कारणेन सयावकेव रक्तवाल्क्ष्यते दृष्टिः ॥
 ३ सुप्तप्रबुद्धानां स्वभावंनैव^२ लोहितानि लोचनानि भवन्ति । सोयमाग-
 मानुगुणोक्षां लोहितभावः प्रबोधे^३ स्वापसमये देवी नयनेषु पदं विद-
 धाति तेनाभिभूता जनाः स्वपन्तीति तत्रैव प्रत्यक्षसंवादः पादेन^४ विम-
 दं दर्नात्प्रबोधे नयनेषु लोहितत्वमिति ॥

॥ २९७ ॥ वाशब्दश्चेदर्थे । प्रलयं चेत्^५ हे कालि न निरमास्यः
 नाकरिष्यः ततो रूपस्य तवानन्तस्य सर्वाङ्गे^६ कथं [नु] कपालमण्ड-
 लमण्डम्बरमघटिष्यत । न कथंचिदित्यर्थः ॥

^१ J. om. the couplet and gives no ohhaya on it of course.

^२ MH. स्वभावेनेव.

^३ MH. प्रबोधि.

^४ MH. पादे.

^५ MH. प्रलयं चैकप्रालिका ॥ रात्रिर्न.

ध्रुवसि तक्षवण-विहङ्गन्त-लोह-हिङ्गीर-सामल-गलेहिं ।
 परिणय-गणभावगय-तिणयण-चिन्धोहिं व गरेहिं ॥ २९८ ॥
 णिमिसंपि णेअ मुच्चइ आययणोववण-मण्डलं तुज्झ ।
 संण्णिहाअ-कुमार-मऊर-णेह-रसिएहिं व सिहीहिं ॥ २९९ ॥
 पाऊणव उवहारायरेसु सइ ध्रुव-धूम-वडलाई ।
 उव्वमसि बहुल-रयणी-भावेसु णिरन्तरं तिमिरं ॥ ३०० ॥
 पणय-जण-रक्खणन्तरिय-वेरि-करवाल-पञ्जरेणं व ।
 हारिन्द-णील-किरणावलम्बिणा भासि वच्छेण ॥ ३०१ ॥

॥ २९८ ॥ स्तूयसे तत्क्षणविघटमानलोहहिङ्गीरश्यामलगलेः
 परिणतः प्राप्नो यो गणभावस्तेनागतं त्रिनयनप्रतिबिम्बं येषां तैरिव
 ३ नरैः ॥ हिङ्गीरं शृङ्गम् । विघटमानं स्तुतिप्रभावाद्विनश्यत् लोभ एव
 हिङ्गीरं बन्धनं येषां ते च श्यामलगलास्तैरित्यपि श्लिष्टमत्र । तथा परि-
 णतः उपननः सर्गाकारं यो गणभावो विवेकविशेषस्तद्भावः सर्वं पुत्रदा-
 ६ रादि क्लेशपर्यवसायीति विगणनं तेनागतमुन्त^१ त्रिनयनप्रतिबिम्बं
 परमात्मललक्षणं येषां तैरिति श्लेषः ॥

॥ २९९ ॥ निमेषमात्रमपि नैव मुच्यते आयतनोपवनमण्डलं तव
 संनिहितकुमारनयूरखेहरसिकैरिव शिखाभिः ॥ मण्डलाकारत्वाद्देवीगृहो-
 ३ पवनं मण्डलं पण्वितुंमित्यर्थः ॥

॥ ३०० ॥ पीत्वेवोपहारादरेण सदा ध्रुपधूमपटलानि उद्रमसि
 बहुलरजनीरूपेण निरगलं तिमिरम् ॥

॥ ३०१ ॥ प्रणतजनरक्षणार्थान्तर्गितवैरिकरवालपञ्जरेण हा-
 रेन्द्रनीलकिरणावलम्बिना भासि शोभसे वक्षसा ॥ रक्खणावहिअ-
 ३ वेरीति^२ पाठे रक्षणार्थोपहृतेत्यादिरर्थः ॥

^१ MH. read: नीतागत^०. The emendation is mine.

^२ So MH. Have we not to read ^०रक्खणोवदिअवेरीति ?
 12 (Gāṇḍavaho)

जाहं रयणी-रूवेण फुरसि ससहर-विडम्बिय-कवाला ।
 ताहेवि णराट्टि-पसाहणम्मि तुह घडइ गह-चर्कं ॥ ३०२ ॥
 तं कुवलई-कुणन्ती ण वा दइच्चाण खग्ग-मालाओ ।
 णिय-चलण पङ्कयच्चा-कज्जं वो कह णु संपडउ ॥ ३०३ ॥
 मालूर-पत्त-माला-कण्टय-कय-सोणिअव्व आहासि ।
 तं सरस-रत्त-चन्दण-परिसोण-थणन्तरा देवि ॥ ३०४ ॥

॥ ३०२ ॥ यदा रजनिरूपेण स्फुरसि शशधरविडम्बितकपाला
 तदापि नरास्थिप्रसाधने नरास्थिप्रसाधननिमित्तं तव घटते चेष्टते संब-
 ३ ध्यते ग्रहचक्रम् ॥ तदापीत्यत्रापिशब्दाद्यदापीत्यत्र^१ अपिशब्दानुमा-
 नम् । शंकरादिशरीरावस्थायामाश्रितं नरकपालालंकारत्वं रात्रिरूपापि
 सती न मुञ्चसीत्यर्थः ॥

॥ ३०३ ॥ इहापि वाशब्दश्चेदर्थः^२ । त्वं कुवलयानीव नाक-
 रिष्यः । न चेत् । दैत्यानां संवन्धिनीः खङ्गमालाः तदा निजचरण-
 ३ पङ्कजचर्चनकार्यं तव कथमिव सम्यग्घटिष्यन् । व इति व्यत्ययेन तवे-
 त्यस्यार्थः । एवं तावत्केचित्स्वमते वर्णयन्ति कुणन्तीति करोषीत्य-
 स्यार्थः । त्वं कुवलयवत्करेपि नवाः अभिनवाः सक्ता दैत्यानां खङ्ग-
 ६ माला यस्मान्निजचरणपङ्कजचर्चनकार्यं तव कथं न सम्यग्घटते^३ ।
 दैत्या अपि कुण्टीभूतेषु निजाल्लेषु त्वत्पादसेवामेव शत्रुनिर्जयार्थं संश्र-
 यन्त इत्यर्थः ॥ १८ ॥

॥ ३०४ ॥ बिल्वपत्रमालाकण्टककृतशोणितेवाभासि त्वं सर-
 सरक्तचन्दन [परि] शोणस्तनान्तरा हे देवि ॥ शोणो रक्तगुणः । मालुरो
 ३ बिल्वः । अत्र रक्तचन्दनारुणस्तनान्तरत्वं देव्या बिल्वपत्रमाला-

^१ MH. तदापीतित्रापि^०.

^२ MH. adds after this: "तुशब्देस्त्विवार्थः"

^३ MH. सम्यग्घटती.

संकन्ताव रोसारुणाच्छिबलय-प्पहाओ महिसम्मि ।
 तुह सवरि सोणेअ-सिहा निमूल-मग्गेसु दीसन्ति ॥ ३०५ ॥
 वीर-विइण्ण-विकोसासिधेणु-करवाल-कन्ति-कज्जलियं ।
 दिअसम्मिदि देवि असङ्क-कोसियं गब्भ-भवणं ते ॥ ३०६ ॥
 तं अत्थारुण-रवि-मण्डलेण मुण्डोवहार-पुरवंव ।
 तारा-णिह-कय-बलि-तन्दुलाएँ पूइज्जसि णिसाए ॥ ३०७ ॥

कण्टककृतशोणितत्वेनोत्प्रेक्षितम् । तत् साम्यालंकारत्वेपि भयानकतां
 देवी क्रूरान्प्रति न मुञ्चतीति द्योतयितुम् ॥

॥ ३०५ ॥ संक्रान्ता इव रोषारुणाक्षित्रयबलयप्रभा महिषे हे
 शवरि वनेचरि शोणितशिखा रुधिरशिखास्त्रिशूलमार्गेषु दृश्यन्ते ॥ महि-
 ३ षासुरशरीरकुण्डितत्रिशूलमार्गत्रयनिर्गतरुधिरधारात्रयं कोषारुणनयनत्रयप्र-
 भाप्रवाहत्रयरूपेणोत्प्रेक्षितम् ॥

॥ ३०६ ॥ वीरवितीर्णविकोशासिधेनुकरवालकान्तिकज्जलितं दिव-
 सेपि हे देवि अशङ्ककौशिकं गर्भभवनं ते तव ॥ असिधेनुः
 ३ क्षुरिका । कौशिका उल्लकाः । गर्भभवनं मध्यगृहम् । मध्यगृहमिह
 भाण्डागारादि ॥ २१ ॥

॥ ३०७ ॥ स्वमस्तमयसमयारुणेन रविमण्डलेन मुण्डोपहा-
 रपूर्वकमिव तारानिभकृत [बलि] तण्डुलया पूज्यसे निशा रात्र्या ॥
 ३ किल भक्ताः कौलाः केचित् सिद्धिकामास्तण्डुलैधेन पुरुषमुण्डेन च
 देवीं पूजयन्तीति श्रूयते । इहापि रात्रौ द्वयं दृश्यते । अस्तसमये
 चारुणवर्णो रविर्वक्त्रादेशिरःसदृशः ताराश्च तण्डुलानिकरनिभा अत-
 ६ स्तत्पूर्वं रजनी तव पूजामिवाचरतीत्युत्प्रेक्षा ॥

तं सहसि सजल-जीमू-भ-गोयरा गोरि विज्जु-भावम्मि ।
 कंसोप्पिय-वज्ज-सिला-सहव्व गयणे समुप्पइया ॥ ३०८ ॥
 हर-फंस-सेय-संवलिय-जावयास-ङ्गि-णह-माणि-च्छाओ ।
 सहइ णय चन्द-लेहा-सुर-सरि-संज्जोव्व ते चलणो ॥ ३०९ ॥
 सुलहोवहार-रुहिर-प्पेवाह-संभावणाएँ लिम्भन्ति ।
 अरुण-पडाया-पडिमा-गम्भाओँ सिला इह सिवाहिं ॥ ३१० ॥

॥ ३०८ ॥ त्वं शोभसे सजलजीमूतगोचरा विद्युद्भावे कंसा-
 पितवध्यशिलया सहैव गगनं समुत्पतिता ॥ किल कंसस्य नारदे-
 ३ नारुगातम् किल देवकीगर्भात्तव प्रलयो भविष्यतीति । ततः कंसे-
 नात्मरक्षणार्थं घातका आदिष्टाः । अस्यां वध्यशिलायां देवकीगर्भा
 आस्फोट्य निपातनीया इति । तच्च ज्ञात्वा देवक्या गोकुलपतिनन्दमा-
 ६ र्यायरोदादुहिता स्वगर्भपरिवर्तनाय समानता । सा च गौरी वध्यशि-
 लायां घातकैः संयोज्यमाना सती तेषां शिरसि स्वचरणाभिघातं
 कृत्वा स्वकं तेजः पुञ्जरूपं निधाय गगनमुत्पतिता । सा च विद्युद्रूपा
 ९ सजलजलधरस्था सती एवमुपेक्षिता । वध्यशिलयेव सह सोत्पतितेति
 जलपूर्णानां मेघानां वध्यशिलासादृश्यात् ॥

॥ ३०९ ॥ हरस्पर्शसजातस्वेदसंवलितयावकासाङ्गिनखमाणि-
 च्छायः शोभते सहचन्द्ररेखासुरसरिस्संध्य इव ते तव चरणः ॥
 ३ चन्द्ररेखासदृशी स्वेदरेखा । यावकरागः संध्याप्रभाप्रायः । नखप्रभाप्र-
 वाहो गङ्गासदृशः । एतास्त्रिस्तः सपत्न्यः सौभाग्यातिशयेन वशीकृताः
 सत्यश्चरणनिपातिता इव स्वेदादिव्याजेन भान्तीति तात्पर्यार्थः ॥

॥ ३१० ॥ सुलभोपहाररुधिरप्रवाहसंभावनया लिखन्ते आस्था-

पूयाहिसेअ-विअलिअ-णडाल-जावय-रसं पिअन्तिव्व ।

रुहिरासव-परिओसा तुह पुरओ भूय-पडिमाओ ॥ ३११ ॥

पच्चक्ख-भाव-तक्खण-मीलन्तच्छिद्दय-दंसण-गुणेहिं ।

तियसेहिंवि तुह निदत्तणम्मि रूयं ण सच्चवियं ॥ ३१२ ॥

द्यन्ते शिलाः । लिखन्ति इति कचित्पाठः विलिख्यन्त इति
३ तत्रार्थः । अरुणपताकाप्रतिमागर्भभूमयस्तैव शिवाभिः । प्रतिमा
प्रतिबिम्बम् ॥ २५ ॥

॥ ३११ ॥ पूजार्थेनाभिषेकेण विगलितो यो ललाटाद् यावक्-
रसः कुङ्कुमरसस्तं पिबन्तीव रुधिरासवोयमिति परितोष आशा
३ यासां तास्तव पुरतो भूमौ प्रतिमा भूमौ मणिमय्यां प्राणिप्रतिबि-
म्बानि ॥ भूयपडिमा इति पाठे भूतप्रतिमा इत्यर्थः । भूतानि
प्राणिनः ॥

॥ ३१२ ॥ प्रत्यक्षभावेन यत्तत्क्षणमेव तेजस्वितया निमी-
लदक्षि चक्षुरिन्द्रियत्वेनादर्शनात्तेन ['हतो'] दर्शनगुणो धर्मो येषां
३ तैस्त्रिदशैरपि तव निद्रासारत्वे रूपं न सत्प्रीकृतं न प्रत्यक्षीकृतम् ॥
यदा त्वदीयं रूपं निद्रायमाणमुदासीनं भवति तदा तावन्न दृश्यते ।
विद्यात्मिका हि ब्रह्मणः शक्तिर्देवी^१ । विद्यानुविद्धश्च स्वरूपप्रतिभासो
६ द्वैतमते प्रलये च स्वापारूपे ज्ञानप्रकाशाविर्भावाया विद्याया औदा-
सीन्याद्देवादीनां च तत्रैव लीनत्वात्प्रत्यक्षाकाराभावः । जागरायामपि
देवीतेजोतिशयेन चक्षुषः प्रतिबद्धत्वात्प्रत्यक्षीकरणमशक्यं देव्या इति
९ कवेः कल्पना ॥ २७ ॥

^१ M.H. om. हतो and reads दर्शनं गुणो for दर्शनगुणो. ^२ M.H. शक्तिदेवी.

तकाल-विमुह-हर-वड्डिहँ सासेहिँ तावसि तुमाए ।
 पडिवण्णो पाणायाम-णियम वन्धायरो कह णु ॥ ३१३ ॥
 काम-दहणाणुतावा हरस्स तुह विब्भमेहिँ णिव्वाडिया ।
 कहिय-णडाल-णयणाणलव्व सन्तावि णोसासा ॥ ३१४ ॥
 सइ सिद्ध-सिद्धि-मण्डल-पईव-परिकम्पिणो पओसेसु ।
 तुज्झासव-गन्ध-सुहा-सुहयन्ति समीरणुगारा ॥ ३१५ ॥
 तडि-भावम्मि फुरन्ती सवारि-वारिहर-कूड-कोडोए ।
 अकन्त-महा-महिसव्व सोहसे अमरिसायम्वा ॥ ३१६ ॥

॥ ३१३ ॥ तत्कालहँरमुखवार्धितैर्निःश्वासैर्हं तापसि त्वया प्रति-
 पन्नः प्र सः प्राणायामनियमबन्धादरः कथं नु ॥ तत्स्वणविमुक्तेति^१ पाठे
 ३ तत्स्वण एव विमुक्तो यो हरस्तेनेत्यादिरर्थः । कालीति हरेणोक्ता सा
 अपमानात् वरं परित्यज्य तपोविशेषेण गौरवर्णा भगवती बभूवेत्यागमः ।
 कोपाच्च विवृद्धश्चासत्वम् ॥

[॥ ३१४ ॥ कामदहनानुतापा हरस्य तव विभ्रमैर्निर्वर्तिताः
 कृष्टललाटनयनानला इव सन्तोपि नोच्छ्वासाः^२ ॥]

॥ ३१५ ॥ सदा सिद्धा नित्यप्रबन्धप्रवृत्तसिद्धिमण्डलैः सिद्ध-
 समूहैः सिद्धिमण्डलेषु च निर्मिताः प्रदीपास्तान्परिकल्पयन्ति तच्छीला
 ३ ये ते प्रदोषेषु तवोत्सवनिमित्तदत्तकर्पूरादेगन्धेन सुवाः मुखयन्ति
 समीरणोद्गाराः ॥ २९ ॥

॥ ३१६ ॥ तडिद्वावे स्फुरन्ती सवारयो ये वारिधरा मेघा-
 स्तेषां कूटस्य राशेः कोटौ प्रन्ते स्थिता सती आक्रान्तमहामहिषेव

^१ MH reads तत्स्वर्णकित &c.

^२ All the MSS. except J. give this couplet.

जण-दिण्ण-केस-कलणा-लोमस-कलुसेहिं कम्पमुप्पेसि ।
 वेयालेहिं पडियगियाइरा वाउ-दण्डेहिं ॥ ३१७ ॥
 गम्भीर-गव्व-मन्द-प्पहाओ तुह देवि दीव-मालाओ ।
 उवहार-मुण्ड-केसन्धयार-मूढाओव खलन्ति ॥ ३१८ ॥
 विसासेज्जन्न-महा-पसु ंसण संभम-परोप्पराख्खुदा ।
 गयणेच्चिय गन्ध-उडिं कुणान्ति तुह कउल-णारीओ ॥ ३१९ ॥

३ शोभसे अमर्षेण आताम्रा^१ । कोडिकोडीए इति पाठे कोटिः संख्या
 तस्याः कोटौ प्रान्त इति योजनीयम् ॥ ३० ॥

॥ ३१७ ॥ जनैर्दत्ता ये केशास्तेषां कलनया स्वीकारेणो-
 ङ्गीयनेन लोमशस्वेन कलुषैर्द्रव्यमर्पयसि^२ करोषि वैतालैरिव प्रतिजा-
 ३ गरिताजिरा वातैर्दण्डैर्दण्डाकारैर्वतैः ॥ देवी भक्तशिरांसि^३ मुण्डयति ।
 अजिरमङ्गनम् ॥ ३१ ॥

॥ ३१८ ॥ गम्भीरगर्भगृहे मन्दप्रभास्तव देवि दीपमाला उप-
 हारार्थं दत्ता ये मुण्डा वर्करकादिशिरांसि तेषां ये केशा रोमाणि
 ३ कृष्णानि तैरन्धकारित्वान्मूढा इव स्खलन्ति मन्दप्रकाशा भवन्ति ॥
 वितते बहलान्धतमसपटलावृते^४ देव्या गर्भगृहे दीपमाला गृहमाहा-
 स्यादेव स्खलन्त्यः उपहारमुण्डलोममालान्यमलिनाकृता इवेत्युत्प्रे-
 ३ क्षिताः ॥

॥ ३१९ ॥ विशस्यमानो यो^५ महापशुर्मनुष्यस्तद्दर्शनसंभ्रमेणैव
 परस्परमारूढा अन्योन्यो कलितशरीरा गगन एव आकाश एव गन्ध-
 ३ कुटो गन्धद्रव्यगृहं कुर्वन्ति तव कौलनार्यश्चित्रन्यस्तदेवताविशेषाः ॥

^१ MH. वाताम्रा.

^२ MH. दोहम्.

^३ MH. भक्त्या.

^४ MH. ०वृत्ते. ^५ MH. ०पशुमनुष्यः

गह-मणि-संकमणा मडह-पणय-जण-लञ्छणेहिं चलणेहिं ।
 सोहसि पणमिज्जान्तिव्व अम्ब तं वालिहिल्लेहिं ॥ ३२० ॥
 अह परियरो अणेओवयरण-पहरण-सहं कर-सहस्सं ।
 एकस्स वरोरु वरुज्जयस्स ते पाणि-कमलस्स ॥ ३२१ ॥
 धय-वड-धारा णिवहेहिं मन्दिरं वो णवारुणाहेहिं ।
 तदियस-पसु-सिर-च्छेय-पीयमाप्पुयइ रुहिरंव ॥ ३२२ ॥

स्वभावादन्योन्योत्पीडनरूपेण मिलिताश्चित्रकौलनार्यो मनुष्यमारणभ-
 यादिवान्योन्यरूपमनुगविष्टा इति कविकल्पना ॥

॥ ३२० ॥ नखमणिसंकमणेन नखमणिप्रतिबिम्बितत्वेन मडहा
 अरूपपरिमाणा ये प्रणतजनास्तल्लञ्छनैस्तच्चिह्नैश्चरणैः शोभसे प्रण-
 ३ म्यमानेव हे अम्ब त्वं वालखिल्यैः^१ ॥

॥ ३२१ ॥ अहेति देशीपदमेष इत्यस्यार्थे^२ एष इत्यस्य वाप-
 अंशो विशेषार्थः । एष परिकरः^३ परिच्छदमात्रम् । किं तत् । अनेकोप-
 ३ करणप्रहरणसहं करसहस्रम् । एकस्य हे वरोरु वरदानोद्यतस्य ते तव
 पाणिकमलस्य ॥ वरदानोद्यतेनैकेनैव करकमलेन सर्वं साध्यते । एकोन-
 सहस्रं तु परिच्छदमात्रमित्यर्थः ॥

॥ ३२२ ॥ ध्वजपटा एव धारा इव । दैर्घ्यात् । तासां निव-
 हैर्मन्दिरं गृहं तव नवत्वेनारुणामैलोहितकान्तिभिः प्रातदिवसपशुशि-
 ३ रश्छेदपीतम् आमुञ्चति रुधिरमिव ॥ प्रत्यक्षध्वजपटधारानवहेन
 उपहारपीतं रुधिरधारानिवहमिवोद्वमाते तव गृहमित्यर्थः ॥

मेहायन्तं तुह तइय-णयण-सिहि-धूम-मण्डलं सहइ ।
 वासुइ-जीहाओ लहन्ति तडि-लया-विभमंजत्थ ॥ ३२३ ॥
 सीसम्मि कओ महिसस्स देवि मरणाय जोहि संपण्णो ।
 सोच्चिय जणस्स जा ओ तुह चलणो मज्जल-ट्ठाणं ॥ ३२४ ॥
 कोमारम्मि हराराहृणाय हिययम्मि मयण-पज्जलिण् ।
 तइ विहिओ मुद्ध-थणुलएहिं मालूर-होमोव्व ॥ ३२५ ॥
 अङ्गमवलम्बियालम्बि सरस-नर-वयण-पायडं वहसि ।
 अज्जवि कंस-प्फोडण-ललन्त-निययट्ठि-सिठिलं ॥ ३२६ ॥
 सूएन्ति वीर-विक्रय-विक्रममिह जामिणी-मसाणेषु ।
 अवलम्बिय-कुणव-च्छेय-पाडला साहि-साहाओ ॥ ३२७ ॥

॥ ३२३ ॥ मेघायमानं तव तृतीयनयनशिखि [धूम] मण्डलं
 शोभते । वासुकिजिह्वा लभन्ते तडिल्लताविभ्रमं यत्र ॥ हराधदेहाया
 ३ वर्णनमेतत् ॥

॥ ३२४ ॥ शिरसि कृतो महिषासुरस्य हे देवि मरणाय य
 एवं संपन्नः स एव जनस्य भक्तस्य जातस्तव चरणो मङ्गलस्थानम् ॥
 ३ स्मृतस्य शुभहेतुत्वादचित्तस्य च ॥

॥ ३२५ ॥ कौमारे हराराधनाय हृदये मदनप्रज्वलिते स्वया
 विहितो मुग्धपयोधरैर्मालूरहोम इव ॥ मालूरं विल्वम् ॥

॥ ३२६ ॥ अङ्गमालम्बितैरालम्बनशीलैश्च सरसनरवदनैः प्रकटं
 सुपरिज्ञातं वहसि धारयसे अद्यापि कंसास्फोटनचलन्निजकास्थिशिथिल-
 ३ मिव ॥ देव्याः कंसनिपातनिमित्तत्वं वर्णितम् ॥

॥ ३२७ ॥ सूचयन्ति वीरविक्रयविक्रममिह देवीवने^३ यामिनी-

सरसाढि-दण्ड-लोहेण चण्डि अहर-प्पहारुणे तुज्झ ।
 जीहाणिय-दसण-मऊह-मण्डलेच्चेय-संवलिइ ॥ ३२८ ॥
 पयइ-परिसुक्क-काया पुरओ संचरइ रेवई तुज्झ ।
 इह सइ संणिहिय-महा-परेय-भय-मुक्क-मासच्च ॥ ३२९ ॥
 पूइज्जासि भिण्ण-भुया-विइण्ण रुहिरं व पायवेहिं पि ।
 परसु-प्पहार-वियलिय-कसाय रस-सोण-साहेहिं ॥ ३३० ॥
 अण्णोण-कलह-विअलिय-केसर-कीलाल-कललिय-द्वारा ।
 कयवाउणोवि तुह देवि सासणं अणुसरान्तिच्च ॥ ३३१ ॥

श्मशानेषु अवलम्बितकुणपच्छेदपाटलाः शाखिशाखाः ॥ देवीश्मशाने
 ३ वीराः सिद्धये महामांसविक्रयं कुर्वन्तीति कौलगमादिषु प्रसिद्धम् ॥

॥ ३२८ ॥ सरसास्थिदण्डलोभेन हे चण्डि अधरप्रभारुणे तव
 जिह्वा निजदशनमयूखमण्डल एव संवलति ॥ भयानकरसपोषक-
 ३ मेतत् ॥

॥ ३२९ ॥ हे भगवति परिशुष्ककाया पुरतः संचरति रेवती
 चामुण्डा तव इह सदा संनिहितमहाप्रेतभयमुक्तमांसेव ॥ महाप्रेत-
 ३ दर्शनजभयादिव दुर्बलेत्यर्थः । पयइपरिसुक्केति पाठे प्रकृत्या स्वभा-
 वेन कृशशरीरा ॥

॥ ३३० ॥ पूज्यसे भिन्नमुजावितीर्णरुधिरमिव कृत्वा पादपैरपि
 परशुप्रहारप्रसूतकषायरसशोणशाखैः ॥ भिन्नेभ्यो विदारितेभ्यो भुजेभ्यः
 ३ औंसमन्ताद्वितीर्णरुधिरं कृत्वेति भङ्गः ॥

॥ ३३१ ॥ अन्योन्यकलहेन युद्धेन विलुलितानि अपसृतानि
 केसराणि लोमानि कीलालं च मज्जारुधिरादिकं तैः कललितं कर्द-

उवहारुलूरिय-मास-मण्डलाडम्बरुभट्टेहिंव ।
 डिम्भं जावय-पड-मण्डणेहिं स्वम्भेहिं विविहेसि ॥ ३३२ ॥
 कुणवत्तण-सुलहूसास-काय-निव्वडिय-गारवो अप्पा ।
 तुह धारण-वखमो कीरड्व्व णणु वाहण-सवेण ॥ ३३३ ॥
 सोहसि मुह-मुकासरिस-रुहिर-धाराहिं रयणि-रूपसु ।
 भत्ति-विड्ज्जन्तारुण-धयव्व तं भवण-माईहिं ॥ ३३४ ॥

३ मितं द्वारं यैस्ते कृकवाकवोपि नाम विवेकविहीनास्तव देवि शास-
 नमनुसरन्ति ॥ वीराः किलान्योन्योपघातेन देवीमाराधयन्ति । तद्व-
 कृकवाकवोपीत्यर्थः ॥

॥ ३३२ ॥ उपहारार्थविदारितमांसमण्डलाडम्बरोद्धैरिव भयं
 यावत्करक्तपटमण्डनैः स्तम्भैरिव जनयसि ॥ इवशब्दोऽप्यर्थः । स्तम्भै-
 ३ रपि जनयसि ॥

॥ ३३३ ॥ कुणपः शवम् । तद्रूपत्वेपि सुलभोच्छ्वासकायत्वा-
 निर्वृत्तगौरव आत्मा तव धारणक्षमः क्रियत इव ननु निश्चितं कृत्वा
 ३ वाहनभूतेन शवेन ॥ शववाहना देवीत्यागमः ॥

॥ ३३४ ॥ शोभसे मुखेभ्यो मुक्ता य आतँपा ज्वालानिच-
 यास्त एव कुसुमधाराः पुष्पप्रकरास्ताभौ^१ रजनीरूपेषु भक्तिविकीर्य-
 ३ मणारुणवर्णध्वजेव^२ त्वं भवनमातृभिर्योगीश्वरीभिः ॥ रजनीरूपा देवी-
 त्युक्तम् । राज्यश्च बह्वयः । ताभ्यो^३ योगीश्वरीभिश्च रात्रीणां मुखे
 सशब्दज्वालाभिः प्रणामाः^४ क्रियन्त इति प्रसिद्धिः ॥

^१ MH. ०प्रकरा^०. ^२ MH. ०ध्वजा इव. ^३ MH. ताश्च. Perhaps
 MH. leaves out some words which followed ताश्च. ^४ MH. प्राणामाः.

बहुल-पओसा बद्धङ्कुरव्व तुह देवि महिस-सिङ्गेहिं ।
 पारोहिणोव्व लम्बिर-मऊर-कण्ठेहिं रेहन्ति ॥ ३३५ ॥
 तुह लोह-दप्पणावलि-संकमणालद्ध-कसण-भावव्व ।
 सोहन्ति सवर-जुअला मेयय-काया पणामेसु ॥ ३३६ ॥
 रूअचिय णवर कराल-दारुणं काल-रत्ति-लीलाए ।
 हिययं पुण ते करुणा-रसेण सइ वच्छलं चेअ ॥ ३३७ ॥
 इय विञ्ज्ज-गुहा-णिलयाएँ तम्मि-दल-सवर-सिट्ठ-मग्गाए ।
 पट्ठुणा सपरियरं भयवईएँ विहिओ णमक्कारो ॥ ३३८ ॥

अवि य । ७

इह अज्जवि किं णु पुराण-भाव-कविसीकयट्ठि-बन्धम्मि ।
 हियउदेसे रोसग्गि-पिज्जिमचेय विप्फुरइ ॥ ३३९ ॥

॥ ३३५ ॥ बहुलप्रदोषा बद्धफला इव [तव] देवि महिषशृङ्गेः
 पारोहिण इव अङ्कुरवन्त इव लम्बनशीलमयूरकण्ठे रेहन्ति शोभन्ते ॥

॥ ३३६ ॥ तव लोहमयदर्पणावलिसंकमणलब्धकृष्णभावा इव
 शोभन्ते शबरडिम्भा मेचककायाः प्रणामेषु ॥ लोहः कंसः । संक्रमणं
 ३ प्रतिबिम्बनम् । शबरा व्याधाः । मेचकः कृष्णवर्णः ॥

॥ ३३७ ॥ रूपमेव केवलं करालदारुणं कालरात्रिलीलायाः का-
 लरात्रिरूपायाः । हृदयं पुनः करुणारसेन तव वत्सलं देवि * ॥

॥ ३३८ ॥ इति विन्ध्यगुहानिलयायाः पत्रवसनशबरसृष्टमार्गीयाः
 प्रभुणा सपरिकरं कृत्वा भगवत्या विहितो नमस्कारः ॥ सृष्टः कथितः ।
 ३ परिकरः पुष्पनैवेद्यादिको मन्त्रादिकश्च । तेन सपरिकरमिति तन्त्रेण
 कर्तृकर्मविषयं क्रियाद्वारेण ॥ कुलकम् ॥

॥ ३३९ ॥ इदानीं देव्यायतनगतकलेवरदर्शनजहृदयनिर्वेदोद्ध-

तम्मिच्चिय संधि-पसूय-कीड-मालाविले णडालम्मि ।
 हासाय भिउडि-भङ्गोव्व विलिहिओ अह कयन्तेण ॥ ३४० ॥
 बुभभइ ओलिम्भाभाव-कुडिल-वल्लिएण वयण-विम्बम्मि ।
 मयणाहिमलय-विच्छित्ति-विभमं संपइ रएण ॥ ३४१ ॥
 हा हा तंचेय करिल्ल-पिययमा-बाहु-सयण-दुल्ललियं ।
 उवहाणीकय-वम्मीय-मेहलं लुलइ सिर-कमलं ॥ ३४२ ॥

वकरुणापरनरपतिः सविमर्शं सप्तकोपनिबद्धेन कुलकेनाह ॥ इहा-
 ३ द्यापि किं नु^१ पुराणभावेन कपिश्रीकृतास्थिवन्धे हृदयोद्देशे रोषाग्नि-
 पिङ्गिमैव क्रोधवह्निलोहितत्वमिव स्फुरति ॥ मृतमपि^२ जीवदिव
 कोपाद्याविष्टं विगर्हितशरीरकम् । अतोर्थरागद्वेषादिकमाचरतीति ता-
 ६ स्पर्यार्थः ॥

॥ ३४० ॥ तस्मिन्नेव संधिप्रदेशप्रसूतकीटमालाभिराविले व्या-
 कुले ललाटे हासाय भ्रुकुटिभङ्ग इव विलेखित एष कृतान्तेनोज्जीवित
 ३ इव ॥ मृतललाटकीटमाला भ्रुकुटेर्विशेषभाव इत्युपहासार्थः । अहे-
 त्येष इत्यस्यार्थः ॥

[॥ ३४१ ॥ उद्यते उद्देहिकाभावकुटिलवल्लितेन वदनविम्बे
 मदनाधिमलयविक्षिप्तविभ्रमः संप्रति रजसा ॥]

[॥ ३४२ ॥ हा हा तदेव वंशाङ्कुरसदृशप्रियतमाबाहुशयन-
 दुर्ललितम् उपधानीकृतवल्मीकमेखलं लुलति शिरःकमलम् ॥]

पङ्क-भरिओयरुभिण्ण-विरस-तण-जडिलिए कवालम्भि ।
 जाओ अहो सिणिद्धो कवरी-बन्धस्स परिणाहो ॥ ३४३ ॥
 हा हा कम्पावे इव हरिय-मलालम्बिणी दसण-माला ।
 अज्जवि विणिहट्टाणे अ-वीडिया-रसमिव वमन्ती ॥ ३४४ ॥
 ठिय-भमर-पक्ख-भावा निव्वाडिय-पत्तणा इव सेवेयं ।
 कामेण इमम्मिवि णूण पेसिया मज्जरी-बाणा ॥ ३४५ ॥

॥ ३४३ ॥ पङ्केन कर्दमेन भृतोदरे परिपूर्णमध्ये उद्भिन्नानि
 जातानि विरसानि विष्टारसयुक्तानि यानि तृणानि तैर्जटिले कपाले
 जातः अहो आश्चर्यं स्निग्धः कवरीबन्धस्य परिणामः ॥ यो जीवतः^१
 केशपाशस्तस्यैव तृणरूपेण मृतक [क] पालेऽभिव्यक्ते^२ सत्कार्यवादाल-
 म्बनेन कविना कल्प्यते । वरं कवरीबन्धात्तृणनिचयः । अतः केशपा-
 ६ शसंस्कारादरो मूढानामित्यविद्यावत उपहसति ॥

॥ ३४४ ॥ कष्टं कष्टं कम्पयतीव हरितमलावलम्बिनी दश-
 नमाला अद्यापि विनिघृष्टा या अनेकाः पर्णादिवीटिकास्तासां संब-
 ३ न्धिनं रसमिव वमन्ती ॥ ताम्बूलादिना जीवतः मृतस्य मलविशेषैः
 रक्ताया दशनास्थिपङ्केर्विशेषाभावेपि वासनाकृतौ भयानुरागावि-
 त्यर्थः ॥

॥ ३४५ ॥ स्थितकृष्ण [अमर] पक्षभावा^३ निर्वर्तितपत्रा इव
 सेवेयं कामेनास्मिन्नपि मृतककलेवरेपि नूनं निश्चितं प्रेषिताः प्रस्थापिता
 ३ मज्जरीरूपाः सायकाः ॥ कथमन्यथा संनिहितअमरपक्षतिसद्भावः
 स्यात् ॥

उद्दिणयरमिन्दु-सहं द्वियाणलं सरयण-प्पहमिस्स ।
एक्कवण्चिय जायं अखण्ड-तम-बन्धणं भुयणं ॥ ३४६ ॥
इय तम्मि णर-कलेवर-दंसण-मउइय-मणेण णर-वइणा ।
पडिबण्ण विवेय-वियप्प-सरसमणुसोइयं सुइरं ॥ ३४७ ॥

अवि य । २२

बहुसो बहुत्त-विसहर-मणि-प्पहा-रञ्जियच्च ते जाण ।
अन्तोच्चिय णिन्ति णिवेसिय-प्पहा पिच्छ-पम्भारा ॥ ३४८ ॥
वरहीण ताण रसियं पुलिन्द-केयार-पविरल-दुमेषु ।
णन्देइ तस्स तड-णिज्जरेसु गिरि-धूम-कल्लसेसु ॥ ३४९ ॥ युग्मम्

॥ ३४६ ॥ उद्गतदिनकरमपि इन्दुयुक्तमपि विद्यमानानलमपि स-
रत्नप्रभमपि भुवनम् अस्य मृतककलेवरस्य एकपद एव समकाल एव
३ अखण्डतमसा निरन्तरध्वान्तेन निर्भरमतिशयेन पूरितं जातम् ॥
अयमाशयः । दित्तकरेन्दुपावकरत्नैर्भास्वरद्रव्यप्रारब्धैस्त्वमःसंदोहो विहन्यते ।
अस्य तु दीर्घनिद्राप्रपन्नत्वात्तदवस्थमेव संजातमित्यर्थः ॥

[॥ ३४७ ॥ इति तस्मिन् नरकलेवरदर्शनमृदुलितमनसा नरप-
तिना प्रतिपन्नविवेकविकल्पसरसम् अनुशोचितं सुचिरम्^१]

[॥ ३४८ ॥ बहुशः उपमुक्तविषयरमणिप्रभारञ्जिता इव ते
येषाम् अन्तरेव निर्यान्ति निवेशितप्रभाः पिच्छप्राग्भाराः^२ ॥]

[॥ ३४९ ॥ बहिर्णां तेषां रसितं पुलिन्दकेदारप्रविरलदुमेषु नन्द-
यति तस्य तटनिक्षरेषु गिरिधूमकल्लेषु ॥]

^१ MH. has no Ohhâyâ on this stanza which, however, is found in J, P, Do, K.

^२ MH. omits the twenty-two couplets beginning with बहुसो, which are found in Do, K, P, and on which the Ohhâyâ given here is my own.

उअउत्त-सल्लई-कण्ड-पाडलुचार-केसरिल्लीओ ।
 पेच्छइ मायङ्ग-वण-त्थलीसु सो जूह-पयवीओ ॥ ३५० ॥
 कीरइव तस्स ताली-फल-पिण्डामोडणुम्मुह-करेहिं ।
 रिउ-सिर-कंवलण-जोग्गा-परिग्गहो जय-गइन्देहिं ॥ ३५१ ॥
 भय-लोल-पुलिन्द-वहू-विरिक्क-गुञ्जावली-कण-कराला ।
 जाया से रोसाणल-फुलिङ्ग-भरियव्व-गिरिमग्गा ॥ ३५२ ॥
 कण्ण-ट्टिय-सिहि-पिञ्छ-च्छलेण कय-पत्तणा इव सलीलं ।
 मुच्चन्ति सबर-रमणीहिं णयण-वाणा णरिन्दम्मि ॥ ३५३ ॥
 अह से भएण गय-दाण-वडल-कलुसिय-दिसा-अडाहोओ ।
 माया-णिम्मविय-तमी-मुहोव्व चलिओ मगह-णाहो ॥ ३५४ ॥

[॥ ३५० ॥ ॥ उपभुक्तशङ्खकीकाण्डपाटलोद्धारकेसरवतीः प्रेक्षते
 मातङ्गवनस्थलीषु स यूथपदवीः ॥]

[॥ ३५१ ॥ क्रियत इव तस्य तालीफलपिण्डामोटनोन्मुखकैः
 रिपुशिरःकवलनाभ्यासपरिग्रहो जयगजेन्द्रैः ॥]

[॥ ३५२ ॥ भयलोलपुलिन्दवधूत्यक्तगुञ्जावलीकणकरालाः जाता
 अस्य रोषानलस्फुलिङ्गभृता इव गिरिमार्गाः ॥]

[॥ ३५३ ॥ कर्णस्थितशिखिपिच्छच्छलेन कृतपत्रणा इव सलीलं
 मुच्यन्ते शबररमणीभिर्नयनबाणा नरेन्द्रे ॥]

[॥ ३५४ ॥ अथ तस्य भयेन गजदानपटलकलुषितदिक्कटामोगः
 मायानिर्मिततमीमुख इव चलितो मगधनाथः ॥]

किं च जाय ।

किंपि विकम्पिय-गिम्हा अवरणहुक्कण्ठ-सालस-मऊरा ।
 हरिय-वण-राइ-सुहया उद्देसा देन्ति उक्कण्ठं ॥ ३५५ ॥
 उम्हाइ गिम्ह-विहुरा बहुल-बुसासार-लङ्घिय-विमुक्का ।
 मइलिय-तलाय-मूला किलन्त-विरलङ्कुरा वसुहा ॥ ३५६ ॥
 णव-रोह-च्छेय-सुयन्ध-विसम-वसुहा-विलम्बिअ-पवाहा ।
 घोलन्ति हिम-रसोयार-सिसिर-सलिला गिरि-र्णओ ॥ ३५७ ॥
 अग्घन्ति णील-वण-राइ-परियरुम्मिल्लमाण-सोहग्गा ।
 अहिणव-पडळ-परिग्गह गोर-ग्गामा दिसाहोआ ॥ ३५८ ॥
 सायं समारुयासार-सेय-सदलिय-काणणा होन्ति ।
 गिम्हेचिय जलयारम्भ-कोमला महिहर-णियम्बा ॥ ३५९ ॥

[किं च जातम् ॥]

[॥ ३५५ ॥ किमपि विकम्पितग्रीष्मा अपराह्णोत्कण्ठसालसमयूरा
 हरितवनराजिसुभगा उद्देशा ददत्युत्कण्ठाम् ॥]

[॥ ३५६ ॥ ऊष्मायते ग्रीष्मविधुरा बहुलबुसासारलङ्घितविमुक्ता
 मलिनीकृततडागमूला क्लान्तविरलङ्कुरा वसुधा ॥]

[॥ ३५७ ॥ नवरोहच्छेदसुगन्धविषमवसुधाविलम्बितप्रवाहा घूर्णन्ते
 हिमरसावतारशिशिरसलिला गिरिनद्यः ॥]

[॥ ३५८ ॥ अर्धन्ति नीलवनराजिपरिकरोन्मील्यमानसौभाग्या
 अभिनवपटलपरिग्रहगौरग्रामा दिगाभोगाः ॥]

[॥ ३५९ ॥ सायं समारुतासारसेकशाद्वलितकानना भवन्ति
 ग्रीष्म एव जलदारम्भकोमला महीधरनितम्बाः ॥]

सोत्ति-कलुसा णईओ पज्जत्त-कलम्ब-गन्धिणो पवणा ।
घण-डम्बरं विणा पाउसस्स तारुण्यं गलइ ॥ ३६० ॥
बोलिन्ति गिम्ह-णिहं पहिया लिङ्गाहिसेय-सिसिरेसु ।
ऊढ-कलम्बज्जुण-परिमलेसु सुर-मन्दिरन्तेसु ॥ ३६१ ॥
तह तत्त-णयर-रच्छा सहन्ति मेहावलम्बि-रवि-विम्बा ।
धरणि-परिट्ठिय-गिम्हा णह-घोलिर-पाउसा दियसा ॥ ३६२ ॥
णवरि अ वसुहाहिव-जय-गइन्द-सीयर-कयाहिसे अव्व ।
जाया णिआह-परिणाम-धूसरा दिणयर-मऊहा ॥ ३६३ ॥

किं च जायं ।

अन्तो-घर-चिर-णिग्गमण-णसहियालोय-कूणिया वलइ ।
णिदा-विमद-परिलुलिय-सालसायम्बिरा दिट्ठी ॥ ३६४ ॥

[॥ ३६० ॥ स्रोतः कलुषा नद्यः पर्याप्तकदम्बगन्धिनः पवनाः
घनडम्बरं विना पर्जन्यस्य तारुण्यं गलति ॥]

[॥ ३६१ ॥ अतिक्रामन्ति ग्रीष्मनिद्रां पथिका लिङ्गाभिषेकशिशिरेषु
ऊढकदम्बार्जुनपरिमलेषु सुरमन्दिरान्तेषु ॥]

[॥ ३६२ ॥ तथा तप्तनगररथ्याः शोभन्ते मेघावलम्बिरविविम्बाः
धरणीपरीष्ठितग्रीष्मा नभोघूर्णनशीलपर्जन्या दिवसाः ॥]

[॥ ३६३ ॥ अनन्तरं च वसुधाधिपजयगजेन्द्रसीकरकृताभिषेका
इव जाता निदाघपरिणामधूसरा दिनकरमयूखाः ॥]

[किं च जातम् ।]

[॥ ३६४ ॥ अन्तर्गृहचिरनिर्गमनासोढालोककूणिता वलति
निद्राविमर्दपरिलुलितसालसाताम्रा दृष्टिः ॥]

पीलिय-तमाल-पल्लव-सयाणिज्ज-रसोल्ल-णह-वयं हरइ ।
 णव-केसर-माला-सुरहि-मेहलालङ्कियं जहणं ॥ ३६५ ॥
 तक्खण-विच्छद-मुणाल-वलय-सीयल-पउट्ट-परिमासा ।
 सोहन्ति जलदा मलिय-चन्दणा बाहु-लइयाओ ॥ ३६६ ॥
 णव-कणय-किङ्किणी-णिह-चम्पय-कुसुमावणद्ध-मञ्जीरं ।
 हरइ परिकोमलुवूढ-वेस-लडहं परिब्भमियं ॥ ३६७ ॥
 पिय-परिरम्भुम्मूलिय-णह-वय-परिसेस-चन्दण-सुयन्धो ।
 अगघइ दल-सवल-कलम्ब-दाम-हारो थणुच्छङ्गो ॥ ३६८ ॥
 थोय-सुरा-मय-सांभिण-सरस-पाडल-कवोल-पडिलगं ।
 उम्मिल्लइ केयइ-गम्भ-वत्त-ताडङ्क-लायणं ॥ ३६९ ॥

[॥ ३६५ ॥ पीडिततमालपल्लवशयनीयरसार्द्रनखपदं हरति नव-
 केसरमालासुरभिमेखलालङ्कृतं जघनम् ॥ हरतीत्यत्र मन इति कर्मपद-
 ३ मध्याहार्यम् ॥]

[॥ ३६६ ॥ तत्क्षणोत्क्षिप्तमृणालवलयशोतलप्रकोष्ठपरिमर्शाः
 शोभन्ते जलाद्रा मर्दितचन्दना बाहुलतिकाः ॥]

[॥ ३६७ ॥ नवकनककिङ्किणीनिभचम्पकुकुसुमावनद्धमञ्जीरं
 हरति परिकोमलदूढवेषमधुरं परिभ्रमितम् ॥]

[॥ ३६८ ॥ प्रियपरिरम्भोन्मूलितनखपदपरिशेषचन्दनसुगन्धः
 अर्घति शवलदलकदम्बदामहारः स्तनोत्सङ्गः ॥]

[॥ ३६९ ॥ स्तोक्सुरामदसंभिलसरसपाटलकपोलपत्रिलग्नम् उन्मी-
 लति केतकीगर्भपत्रताडङ्कलावण्यम् ॥]

इय भमइ भवण-सिहरेसु गिम्ह-परिणाम-थोअ-सत्थामो ।
 विरल-जल-बिन्दु-णिव्वविय-गण्ड-वासो पिया-सत्थो ॥ ३७० ॥
 किं च । १०

इह तेय-मेह-संवलण-सिसिर-विच्छाय-कविस-रुवि-बिम्बा ।
 अग्घन्ति भग्ग-पवणा अरेणु-परिधूसरा दियहा ॥ ३७१ ॥
 उक्कण्ठ-वरहि-चूडा-विडवन्दोलण-तरङ्गिओ वहइ ।
 आविरल-जम्बु-फलासार-वडण-मुहलो इह समीरो ॥ ३७२ ॥
 इह उव्वेल्लइ दर-पीय-सलिल-परिसामलोअरद्धन्ता ।
 परन्त-धवल-गय-कण्ण-कब्बुरा मेह-पत्थारी ॥ ३७३ ॥
 इह अहिमुह-मज्जरिअज्जुणासु अवयाढ-कुडय-गन्धासु ।
 वास-सुहआसु मुणिणो गमेन्ति दियहे गिरि-अडीसु ॥ ३७४ ॥

॥ ३७० ॥ इति अमति भवनशिखरेषु ग्रीष्मपरिणामेन स्तोकावलो
 विरलजलबिन्दुनिर्वृतीकृतगण्डपार्श्वः प्रियासार्थः ॥ कुलकम् ॥

॥ ३७१ ॥ इत ऊर्ध्वं दशभिः कुलकम् । इहानुभागे तेजोमेघसंवलन-
 शिशिरविच्छायकपिशरविबिम्बाः अर्धन्ति भग्नपवना वृष्टिदानेन 'खिन्नवा-
 ३ यव अरेणुत्वेपि परिधूसरा दिवसाः ॥

॥ ३७२ ॥ उद्धटकण्ठमयूरविटषचूडान्दोलनतरङ्गितो वहति आविरल-
 जम्बुफलासारपतनमुखर इह समीरः ॥

॥ ३७३ ॥ इहोद्वेष्टमाना [भवति] ईषत्पीतसलिलत्वेन परिश्यामलोद-
 रैकदेशा^१ पर्यन्तधवलत्वेन गजकर्णवत्कर्बुरा मेघसंहतिः^२ ॥

॥ ३७४ ॥ इहामिमुखमज्जरीकार्जुनासु अवगाढकुटजगन्धासु वर्षासुख-
 दासु मुनयो गमयन्ति दिवसान् गिरितटीषु ॥

वृढोअय-कय-रव-चुण्ण-कलुस-पालास-फल-कसच्चाओ ।
 इह सोहन्ति दरोव्वुठ्ठ-सामला रण्ण-भूमीओ ॥ ३७५ ॥
 अण्णेसिअव्व-पवणा आसारन्तेसु समहिउम्हाला ।
 एए ते चूय वणाण होन्ति परिणामया दियहा ॥ ३७६ ॥
 उम्हाल-कुसूल-मुहुच्चरन्त-रय-फरुस-मेय-गन्धाई ।
 आसार-जडे दियह णन्दन्ति कुडुम्बि-गेहाई ॥ ३७७ ॥
 फल-सार-णलिणि-गहणा इह दारु-च्छेय-पविरला होन्ति ।
 मूल-ट्ठिय-वाय-कलम्भ-कविस-वसुहा वणुहेसा ॥ ३७८ ॥

॥ ३७५ ॥ व्यूढोदकाः परिवृत्तजलास्तथा कृतरवाः कृतशब्दा-
 श्चूर्णेन च वालुकादिधूल्या कलुषायितपलाशास्तेषां फलैः कसच्चाओ
 ३ कर्कशा इह शोभन्ते ईषदुद्वृष्टश्यामला अरण्यभूमयः ॥ वर्षो वृष्टम् ॥

॥ ३७६ ॥ अन्वेषितव्यपवना आसारान्तेषु समाधिकोष्मयुक्ता
 एते ते चूतवनानां भवन्ति परिणामकाः पाचका दिवसाः ॥

॥ ३७७ ॥ ऊष्मयुक्तकुसूलमुखेभ्य उद्धरणाक्रियायुक्तं निःसरद्य-
 द्रजस्तेन परुषस्य मेदसो गन्धा येषु तानि आसारेण जडे शीते दिवसे
 ३ नन्दयन्ति कुडुम्बिगृहाणि कुडुम्बिनः अर्थात् । मांसादिभक्ष्यविशेष-
 समृद्धत्वाद्गृहानिःसरतां कुडुम्बिनां भोज्यविशेषभोगयोग्यतया प्रीतिमुत्पा-
 दयन्तीत्यर्थः ॥

॥ ३७८ ॥ फलैः शाराः शबला या नलिन्यस्ताभिर्गहना
 इह दारुच्छेदेन ग्रीष्मकृतेन प्रविरला भवन्ति मूलस्थितशुष्ककद-

णव-केयइ-वासिय-केस-संजमा दक्खिणाओ^१ णारीओ ।
 इह ता अणायरुज्जल-हलिदि-राया विरायन्ति ॥ ३७९ ॥
 इह कोसुमेण चावेण जो जयइ साहुणा विसम-बाणो ।
 लहिऊण पाग-सासण-सरासनं कह ण विप्फुरइ ॥ ३८० ॥
 इय उक्कण्ठा-पडिवण्ण-हियय-परिकोमला पवट्टन्ति ।
 संलावा काल-सहाअ-संसिणो कडय-लोयस्स ॥ ३८१ ॥
 कण्ठ-णिहुयं च गीयं अलद्ध-णिदं च णिज्जण-पसुत्तं ।
 सरसो उक्कण्ठा-णिब्भरस्स हिययस्स वीसामो ॥ ३८२ ॥

३ म्रत्वेन कपिशवसुधा वनोद्देशा विपिनप्रदेशाः । वायं शुष्कम् ।
 बालकअम्बेति पाठे बालकदम्बेत्यर्थः ॥

॥ ३७९ ॥ नवकेतकीवासितकेशसंयमा दाक्षिणात्या नार्यः
 इह ता अनादरेण^१ अप्रयत्नेन स्वभावेनोज्ज्वलया हरिद्रया रक्ता
 ३ विराजन्ते ॥

॥ [३८० ॥ इह कौसुमेन चापेन यो जयति साधुना विषमबाणः
 लब्ध्वा पाकशासनशरासनं कथं न विस्फुरति ॥]

॥ ३८१ ॥ इति उक्तप्रकारेण उक्कण्ठाप्रतिपन्नहृदयपरिकोमलाः
 प्रवर्तन्ते संलापाः कालस्वभावशंसिनः कटकलोकस्य ॥ कोमलाः शृङ्गारा-
 ३ दिविलासोल्लासरसभाजः । कुलकम् ॥

॥ ३८२ ॥ कण्ठनिभृतं कण्ठमधुरं च गीतं तथा अलब्धनिद्रत्वे
 पूर्वं सति पश्चान्निर्जनदेशे प्रसुप्तं द्वयमेवोत्कण्ठया कोमलस्य विरहकृतदुः-
 ३ खामिदुस्स हृदयस्य सरसो विश्रामः ॥ कटकनिवासिनां विरहिणां
 चेतो निर्वृतावयमुपाय इति प्रसङ्गादुच्यते ॥

किं च जाय ।

उम्हाअन्त-गिरि-यदं सीमा-णिव्वडिय-कन्दलुभेयं ।
 णिव्वाइ विरल-धारा-बन्धुरिय-रयं धरणि-वेहं ॥ ३८३ ॥
 आसार-ताडियाइं बलाय-लुप्पन्त-चलिय-सहराइं ।
 सरिया वहान्ति संपइ अपेअ-पण्डूईं सलिलाइं ॥ ३८४ ॥
 आवण्डु-सलिल-लङ्घिय-वसुआआ मलिन-सेवल-सिहाओ ।
 जल-रङ्कु-दुक्ख-लक्खिय-सहरा घोलन्ति सरियाओ ॥ ३८५ ॥
 विलुलिय-पिसङ्ग-वल्ली-वियाण-उदेस-कोमल-फलाण ।
 पविरल-रक्खाण सिरी वियलइ वालुङ्कि-वाढाण ॥ ३८६ ॥

किं च जातम् ।

॥ ३८३ ॥ ऊष्मायमाणगिरितटं सीमनिवृत्तकन्दलोद्रेदं शुष्यति
 विरलधाराबन्धुरितरजस्कं धरणीपीठम् । सीमा संधिः । ^१निवृत्तं संप-
 न्नमभिव्यक्तम् । निव्वाइ शुष्यति । बन्धुरितं पिण्डीकृतम् ॥

॥ ३८४ ॥ आसारताडितानि बलाकालुप्यमानचलितशफराणि
 सरितो वहान्त संप्रत्यघौतैपाण्डूनि सलिलानि ॥ अधौतस्वं जलस्यानि-
 ३ मलीभूतस्वम् । आसारताडनेन गिर्यादिकर्दमस्वीकारः कालुष्यहेतु-
 रक्तः ॥

॥ ३८५ ॥ आपाण्डुनां सलिलेन लङ्घितत्वाद्वसुधाया परिम्लाना
 अत एव मलिनाः शैवालशिखा यत्र ता जलरङ्कुदुःखलक्षितशफरा
 ३ घूर्णन्ते सरितः ॥ जलरङ्कुः डेङ्कुः । शफराः सूक्ष्ममत्स्याः ॥

॥ ३८६ ॥ विलुलितपिशङ्गवल्लीवितानप्रदेशकोमलफलानां प्रवि-
 रलरक्षाणां श्रीः शोभा विलसति वालुङ्कीवाटानाम् ॥ वालुङ्की
 ३ चिर्मटिका ॥

न चलइ नवम्बु-धोयंपि पल्लले विरल-मुह-कऊसासं ।
 मीण-उलं सहरन्तर-परिसंगय-पङ्क-गरुयङ्ग ॥ ३८७ ॥
 विअरइ सदल-रेहाअमाण-सुर-धणु-णिवेस-सुहयम्मि ।
 गयण-त्थलम्मि गो-मण्डलं वलयं वलायाण ॥ ३८८ ॥
 दीसइ णिरन्तरुब्भिण्ण-हरिय-हरि-चाव-कन्दल-करालं ।
 परिओसुप्पइअ-मऊर-जाल-सबलं व गयणद्धं ॥ ३८९ ॥
 पयडाअइ गिम्हाणिल-वेया-मूलुक्खयम्मि रय-पडले ।
 सदल-परिणीलमहो कमठ-कवालं व महि-वेढं ॥ ३९० ॥

॥ ३८७ ॥ न चलति नवाम्बुधौतेपि पल्लले विरलकृतमुखोद्भासं
 मीनकुलं शैलान्तरात्परिसंगतेनागतेन संबद्धेन पङ्केनाङ्कितत्वादवलित-
 ३ शरीरत्वात् ॥

॥ ३८८ ॥ विचरति शाद्वललेखायमानसुरधनुर्निवेशसुभगे गगन-
 स्थले गोमण्डलमिव वलयं वलयाकारत्वाद्वलकानाम् ॥ वलाकाशब्दोऽ-
 ३ जहल्लिङ्गो बकवाची ॥

॥ ३८९ ॥ दृश्यते निरन्तरोद्भिन्न [हरित] हरिचापकन्दलकरालं
 परितोषोत्पतितमथूरजालशबलमिव गगनतलम् ॥ कन्दला इन्द्रचापरेखाः
 ३ कन्दलाकारत्वात् । हरिरिन्द्रः ॥

॥ ३९० ॥ प्रकटायते श्रीष्मानिलवेगमूलोत्वाते रजःपटले शाद्व-
 लपरिनालमहौकमठकपाटमिव महापीठम् ॥ महाकमठो महाकूर्मो
 ३ भूमेर्धर्ता तस्य कपाटः कोशः ॥

विसहन्ति णिय-विसाणल-पयविज्जन्तङ्क- मग्गिअ-प्फसं ।
 धारा-दूमिय-फण-मण्डलावि फणिणो नवासारं ॥ ३९० ॥
 पडिसन्त-रयासण्णा—अमाण-गिरि-मण्डला विरायन्ति ।
 कामं सामीकय-गय-उलाओ आसार-लेहाओ ॥ ३९१ ॥
 छाया एकासारेवि फुरइ णिद्धोय-रेणु-णीलाण ।
 गिम्हाहय-विरलुहेस-पिङ्ग-विडवाण उच्छृण ॥ ३९२ ॥
 घडिय-फुडियन्तराओ गहिय-विस-ट्टाण-पण्डुर-जलाओ ।
 अहिरायन्ति धुयारुण-कसेरु-मूलाओ सरसीथो ॥ ३९३ ॥

॥ ३९० ॥ विषहन्ते निजविषानलप्रतप्यमानाङ्गमार्गितशीतस्पश
 धारादूनफणमण्डला अपि फणिनो नवासारम् ॥ दूमियं ॥ दुदु उपतपे
 ३ उपतप्तं बाधितम् ॥

॥ ३९१ ॥ परिशान्तरजस्तेवनासन्नायमानानि गिरिमण्डलानि
 यासां [ता] विराजन्ते कामं पर्याप्तं कृत्वा निरन्तरमज्जनाखिलमलवि-
 ३ लयाच्छछायामीकृतगजकुलाः कासारलेखाः ॥ ^१स्तुतिप्रबद्धप्रवहज्जलाधार-
 दीर्घिकात्मिकाः कासारलेखा उच्यन्ते ॥

॥ ३९२ ॥ छाया कान्तिः । एकासारेपि प्रावृषेण्यप्रथमजलभारेपि स्फुरात
 शोभते निर्धौतरेणुतया नीलानां श्रौष्मवशेनागताः प्राप्ता विरलप्रदेशेषु
 ३ पिङ्गाः पीतच्छायाः शोषवशाद्विट्पा येषां तेषामिक्षूणाम् ॥

॥ ३९३ ॥ घटितस्फुटितान्तरा गृहीतविसस्य स्थाने पाण्डुरजला
 अभिराजन्ते नैवारुणकसेरुमूलाः सरस्यः ॥ पूर्वघटितान्यन्तरालान्यति-
 ३ प्रबन्धात् स्फुटन्ति नवविसजनिवस्थाया^२ प्रतिबिम्बेनैव तत्प्रदेशे जलस्य
 पाण्डुरता भाति । कसेरुस्तृणविशेषो जलजः^३ ॥

^१ MH. स्तुतिप्रबद्ध प्रवहज्जलाधारदीर्घिकात्मिकाः कासारलेखा उच्यन्ते । The
 pendation is conjectural. ^२ So MH. ! ^३ MH. जम्.

जलयागिल-रङ्गोलिय-हारियङ्कुर-सिसिर-पायव-तलाई ।
 सलिलाहय-विरसोउम्बराई जायाई रण्णाई ॥ ३९४ ॥
 सिसिर-च्छाएसु चिरं उयसिन्धु-तरङ्ग-पुलिण-सुहएसु ।
 पहिणहिं वीसमिज्जइ विङ्ग-मुहलेसु वच्छेसु ॥ ३९५ ॥
 णव-वरणय-गोरन्तर-हिंसी-वण-मत्त-लावय-कुलाओ ।
 जाया भवणग-णियच्छियव्व-सोहाओ सीमाओ ॥ ३९६ ॥
 आयव-कढमाण-णवम्बु-सिण्ण-दर-गोर-सालिणो होन्ति ।
 सीमन्ता कच्छव-पोय-पट्ठि-परिधूसरुहेसा ॥ ३९७ ॥
 मसिणुण्णय-पेरन्तं वापीण जलागमोणयं होइ ।
 णिद्धोय-कढमाणील-ककरुदन्तुरं वरणं ॥ ३९८ ॥

॥ ३९४ ॥ जलदानिलकम्पितहरिताङ्कुरशिशिरपादपतलानि सलिला-
 हतत्वेन विरसोदुम्बरफलानि जातान्यरण्यानि ॥

[॥ ३९५ ॥ शिशिरच्छायेषु चिरम् उदक्सिन्धुतरङ्गपुलिणसुभगेषु
 पथिकैर्विश्राम्येते विहङ्गमुखरेषु वृक्षेषु ॥]

॥ ३९६ ॥ नवचरणकैर्बालतृणविशेषैर्निरन्तराणि यानि हिंसीनां
 लताविशेषाणां वनानि तत्र मत्तानि लावकानां तित्तिरीणां कुलानि
 ३ यत्र ते [sic] जाता भवनाग्रप्रेक्षितव्यस्वयोग्याः सीमान उपवनविशेषाः ॥

॥ ३९७ ॥ आतपक्रथ्यमाननवाम्बुस्विन्नेषद्वैरशालयो^१ भवन्ति
 सीमान्ताः कच्छपपोतकपृष्ठवत्परिधूसरप्रदेशाः ॥

॥ ३९८ ॥ मसृणोन्नतपर्यन्तं वापीनां संबन्धि जलागमेनावनतं
 भवति निर्धौतकर्मत्वेनानीलैः कर्करुदन्तुरं वरणं तटम् ॥

^१ MH. नताम्बुस्विरल्यो for नवाम्बु &c. Probably the passage is corrupt.

वारिच्छेअ-दरावीय-सलिल-वोसट्टमाण- कलमाओ ।
जायाओ सीर-खण्डिय-मुत्थ-सुयन्धाओ भूमीओ ॥ ३९९ ॥
आरम्भिणोव्व संपइ दूरुग्गय-दिणयरावि णज्जन्ति ।
दूरुग्गयावि परिलङ्घिणव्व दियहा णव्वभेहिं ॥ ४०० ॥
कावि सिरी गय-गोहण-परिलक्खिज्जन्त-वियड-भावाण ।
ऊससिय-तण-गहिरा-अमाण-मग्गाण कच्छाण ॥ ४०१ ॥

अस्विन्नत्वेन पर्यन्तानां मसृणत्वम् । उन्नतप्रदेशजलरयानीतकदर्म-
कूटत्वेन चोन्नतत्वम् । जलागमनेन च वापीनां पूर्णत्वादवनतानि
५ तटानि लक्ष्यन्ते ॥

॥ ३९९ ॥ वारिच्छेदे प्रान्ते ईषरपीतसलिलत्वेन वोसट्टमाणा
^१सुगन्धामोदायमानाः कलमाः शालिविशेषा यासु जाताः सीरैर्दलैः
३ खण्डितानि यानि मुस्तानि तैः सुगन्धा भूमयः ॥

॥ ४०० ॥ आरम्भिण इव उपक्रमयुक्ता इव संप्रति दूरोद्गतदि-
नकरा अपि सन्तो ज्ञायन्ते दूरोद्गता अपि बहुशेषा अपि परिलङ्घिन
३ इव निकटास्तमया इव ज्ञायन्ते नवाश्रैः ॥ अथवा जलधरपूरिते गगने
सति दूरोद्गता अप्युन्नता अपि लम्बिन इव ज्ञायन्ते दिवसा इत्यर्थः ॥

॥ ४०१ ॥ कापि श्रीः शोभा गतगोधनत्वे परिलक्ष्यमाणवि-
३ कटभावानाम् उच्छ्वसिततृणत्वेन गभीरायमाणमार्गाणां कच्छानामुपधना-
नाम् ॥

समाहिय-संज्झा-राया विउणुच्चरमाण-गिरि-णइ-रवाओ ।
जाया संताण-पयत्त कीड-विरुयाओ रयणीओ ॥ ४०२ ॥
उगन्ध-मइल-वसुहा सहन्ति णिव्वडिय-रगय-च्छाया ।
दुडिण-विसद-दूरायमाण-तूराओ णयरीओ ॥ ४०३ ॥
जायाओ सलिल-धारा-विराम-णिव्वडिय-पह-जलुगारा ।
विज्जुज्जो आलक्खय-मेह-विहङ्गाओ रयणीओ ॥ ४०४ ॥

॥ ४०२ ॥ समधिकसंख्यारागाः । मेघेषु प्रतिविम्बितानां रवि-
किरणानां रागातिरेकेण स्फुरणात् । दूराच्चराद्गिरिनदीरवाभोगाः । दूर-
३ च्चरमाणगिरि[ण] इरयाउ इति पाठे दूरवर्धमानगिरिनदीवेगाभोगा
इत्यर्थः । जाताः संतानप्रवृत्तकीटविभवा रजन्यः ॥ कीटा मण्डुका-
दयः । संताणपओत्तकीडविरुवाओ इति पाठे संतानरूपप्रवृत्तकीट-
६ विरुताः ॥

॥ ४०३ ॥ ^१उद्धतस्कन्धमहाशकुनाः सहन्ते वर्षाकालस्वभाव-
परिपेषे समर्था भवन्ति । निर्वृत्तरागच्छाया विद्युद्विलसितैः । दुर्दि-
३ नविमर्ददूरायमाण^२तूर्यशब्दा रजन्यः ॥ महाशकुन उल्लङ्घकः । सोन्ध-
कारातिशययुक्तासु रजनीषूद्धतरकन्धरो भवतीति कश्चित् । तत्त्वेन
तु अल्पशकुना न बाहिरवस्थातुं शक्ता महान्त इव तद्गतग्रीवागर्जि-
६ तासारवेगाद्याहताः सन्तो भवन्तीत्यनुभवसिद्धम् । दुर्दिने गर्जितम् ।
तेनाभेमूतत्वात्क्रूरवे न श्रयते ॥

॥ ४०४ ॥ जाताः सलिलधाराविरामनिर्वृ^३त्पथजलोद्धाराः विद्युद्दयो-
तालक्षितमेघ [वि] भागा रात्रयः ॥ नीरधारासारवसाने^४ सत्यपि
३ विद्युदालोके^५ मारुतजलोद्धारा नालोक्यन्ते । धारासारेण दृष्टिप्रसरनि-

^१ The commentator's text as given in J is उद्धतस्कन्धमहाशकुना सहन्ति निव्व-
डिय-सय-छाया । दुडिण-विसद-दूरायमाण-तूराओ रयणीओ. ^२ MH ^०तर^० for ^०तूर्य^०
perhaps ^०तूर^० is intended. But what may that mean ? ^३ MH. ^०निवृत्त^०
^४ So MH. Have we not to read ^०वसरे ? ^५ So MH.

कीटाविलङ्कुर-सिहा धारा-कदमिय-कच्छ-कासारा ।
 छेत्त-णिसम्मन्त-सराडि-मण्डला होन्ति सीमन्ता ॥ ४०५ ॥
 गयणं च मत्त-मेहं धारा-लुलियज्जुणाई अ वणाई ।
 निरंहकार-मियक्का हरन्ति णीलाओ अ णिसाओ ॥ ४०६ ॥
 जलआगमिम्म मज्जइ जलमि सीयन्त-णइ-अड-णिवसं ।
 महु-मह-तलिमत्तण-घाडिय-सेस-मुक्कं व महि-वेहं ॥ ४०७ ॥

रोधात् । धाराविरामे तु विद्युदालोकेन स्फुटाः प्रतीयन्ते । ते मेघाश्च-
 ५ विभक्ता इत्यर्थः ॥

॥ ४०५ ॥ कीटाविलङ्कुरशिखा धाराकर्मितकच्छकासाराः
 क्षेत्रनिषीदच्छराटिमण्डला भवन्ति सीमान्ताः ॥ कच्छा उपान्ताः ।
 ३ कासाराः प्रदेशाः । २ सराडयः सेधाः ॥

॥ ४०६ ॥ गगनं च मत्तमेधम् । धारालुलितार्जुनानि च वनानि ।
 निरंहकारमृगाङ्का हरन्ति स्वकुर्वन्ति विरहितानां मदनोद्दीपनेन
 ३ [नीलाश्च निशाः] ॥

॥ ४०७ ॥ जलदागमे [मज्जति जले] मैज्जन्नदीतटनिवेशं
 कृत्वा मधुमथनप्रेरिततलिमे* घटितशेषमुक्तमिव महीपीठम् ॥ पृष्ठपूर्ण-
 ३ त्वेन निमग्नतटनदीत्वात् प्लावितोपरान्तत्वाच्च^४ पृथिवी तावदुत्प्रेक्ष्यते^५ ।
 जलधिम^६ध्यशायिना हरिणा प्रेरितं यत्तलं शय्या तेन घटितेन संबद्धेन

^१ MH, ^० सरारि. ^२ MH, सीमताः. ^३ MH, सरार्यः. ^४ MH very corruptly
 पावितोपरान्तत्वाच्च The emendation is conjectural, ^५ MH तायादये वक्ष्यते. The
 emendation is mine, ^६ MH, ^० मध्ये शा. ^७ MH मत्तलं.

तण्डुल-तरु-यलाणं असेच्च कलुसुण्ड-पल्ल-जलाण ।
 दूरालोयेच्चिय पाउसम्मि लच्छी वणन्ताणं ॥ ४०८ ॥
 ऊससिय-रण्ण-सीमावरोह-सिहराहिलक्ख-तरु-सण्डा ।
 दीसन्ति णिवुड्ढा इव वलन्त-धूमोच्छआ गामा ॥ ४०९ ॥
 धारा-किलिण्ण-वत्तं आसुरहि-कसाय-केसरद्धन्तं ।
 परिणमइ बन्धणेच्चिय परिसिद्धिलं जूहिया-कुसमं ॥ ४१० ॥
 णन्दन्ति णन्दिअ-दुमा आसार-च्छेय-सीयल-समीरा ।
 हिययं थल-मग-वलन्त-गो-हणा रण्ण-पेरन्ता ॥ ४११ ॥

महाभारमसहमानेन शेषेण त्यक्ता सतीव क्रुडितेति ॥ महुमहतलमेलिअ
 ६ इति पाठः कचित् । कचित्तु महुमहतलिमत्तणेति । मधुमथतलिमत्वा-
 द्घटितेन संबद्धेन शेषेण त्यक्तेवेति तत्रार्थः ॥

॥ ४०८ ॥ तृणवत्तरु [त] लानामसेव्यकलुषोष्णपर्वलजलानां
 दूरालोक एव प्रावृषि लक्ष्मीः शोभा वनान्तानामुपवनानाम् ॥ इत्येति
 ३ मत्वर्थीयः । हेतुगर्भे च वनान्तविशेषणे । हेतुतया दूरादेवोपवनानि
 सुन्दराणि दृश्यन्ते न तु सेव्यानीत्यर्थः ॥

॥ ४०९ ॥ उद्धृतिता^१ अरण्यसामसु ये अवरोहास्तृणादयस्तैः^२
 शिखरमात्रेण दृश्यमानेनाभिलक्ष्या अनुमेयास्तरुषण्डा येषां ते दृश्यन्ते
 ३ निक्कुडिता इव मग्ना इव वलता धूमेनास्तृता आच्छादिता ग्रामाः ॥

॥ ४१० ॥ धाराभिः क्लिन्नपत्रम् ईषत्सुरमिकषायकेसरान्प्रातं परि-
 णमति विलीयते बन्धन एव वृन्त एव परिशिथिलं यूथिकाकुसुमम् ॥
 ३ क्लिन्नत्वात्कषायत्वं केसरभागानाम् । यूथिका जातिः । सुमनः—
 शब्दाभिमाना^३ मालती । यूथरूपेण कदम्बगोलकवत्तत्र कुसुमोद्भवात् ॥

॥ ४११ ॥ नन्दन्ति आनन्दयन्ति नन्दित्रुमाः आसारच्छेदशी-
 तलसमीरा हृदयं स्थलमार्गवलद्गोघनाः अरण्यपर्यन्ताः ॥

^१ MH. ^०मानानि for वनानि. ^२ MH. उद्धृतितरुण.^०
 for ^०तैः शिखर^० which is a conjectural emendation,
^३शब्दाभिमाना ।

^३ MH. ^०स्तेषु शिखर^०

^४ So MH.

णिविड-दुम-मण्डलाईं गिरन्तरुसासिय-सदल-सिहाइं ।
 वचन्ति बहल- भावं पुञ्जिज्जन्ताइं व वणाइं ॥ ४१२ ॥
 णवरि अ पयाण-समुहस्स पाउसोच्चिय किणावि णर-वड्ढो ।
 णीराइज्जन्तिव वलिय-विज्जु-वलया दिसाहोया ॥ ४१३ ॥
 सोहइ विमुह-पयत्तस्स झत्ति मगहाहिवस्स विणियत्तो ।
 उक्का-दण्डस्सव सिहि-कणाण णिवहो णरिन्दाण ॥ ४१४ ॥
 अग्घइ तत्थ रणारम्भ-भिण्ण-भड-सोणि अ-च्छडायम्बं ।
 धारायट्ठिय-पलहत्थ-विज्जु-वलयं व माहि-वेढं ॥ ४१५ ॥

॥ ४१२ ॥ निविडदुममण्डलानि । प्रवृद्धशाखत्वात् । निरन्तरोक्क-
 सितशाद्वलशिखानि व्रजन्ति बहलभावं शुद्धीक्रियमाणानीव वनानि ॥

॥ ४२३ ॥ अनन्तरं च प्रयाणसंमुखस्य प्रावृष्येव केनापि नरप-
 तेर्नीराज्यन्त इव ज्वलितविद्युद्वलयत्वाद्दिग्गमोः ॥ किल नृपतियात्रा-
 ३ रभमे प्रास्थानिकं कर्म चोदितं शरदि । यत्र नीराजनसंज्ञके चतुर्दिक्षु
 तृणकाष्ठादिकं प्रज्वाल्यते । तदिहापि प्रावृषि चतुर्दिक्षु प्रज्वलितत-
 ढिल्लतया केनापि क्रियमाणमुत्प्रेक्ष्यते । नीराज्यन्ते नीराजनयुक्ता इव
 ६ क्रियन्त इत्यर्थः ॥

॥ ४१४ ॥ शोभते विमुखप्रवृत्तस्य पलायितस्य 'झटिति मग-
 धाधिपस्य विनिवृत्तः संमुखीभूतो लज्जापरलोकभयपरामर्शात्
 ३ उल्कादण्डस्येव शिखिकणानां निवहो नरेन्द्राणाम् ॥ उल्कादण्डो
 वज्रः ॥

॥ ४१५ ॥ अर्धति शोभते तत्र संग्रामे रणारम्भे भिन्नभठशो-
 णितच्छटाताम्रं धाराकृष्टपर्यस्तविद्युद्वलयमिव महीपीठम् ॥ महत्यः

तियस-रह-पेल्लिय-घणो णह-दुन्दुहि-बहल-गज्जिउगारो ।
 जाओ पडन्त-मन्दार-णिबिड-धारो णहाहोओ ॥ ४१६ ॥
 अहवि बलाअन्तं कवल्लिऊण मगहाहिवं मही-णाहो ।
 जाओ एला-सुरहिम्मि जलहि-वेला-वणन्तम्मि ॥ ४१७ ॥
 रयण-कविलासु सोहइ वेला पुज्जिय-सिलासु से भमियं ।
 फल-भङ्ग-महुर-गन्धासु णालियेरी-वणालीसु ॥ ४१८ ॥

३ शोणितच्छटा वेगवर्षेण मेघेभ्य आकृष्टा रणभूमौ क्षिता विद्युलता
 इवोत्प्रेक्षिताः ॥

॥ ४१६ ॥ त्रिदशरथपेरितघनो नभोदुन्दुभिनादेनाहतेन रणप-
 टहेन बहलो गर्जितोद्गारो यत्र स जातः प्रवृत्तमन्दारनिबिडधारो
 ३ नभआमोगः ॥ सुभटचरितपरितोषितसुरवराविमुक्तस्वमत्र मन्दारकु-
 सुमानाम् ॥

॥ ४१७ ॥ अथापि पलायमानं कवल्लयित्वा मगघाधिपं मही-
 नाथो यातः प्राप्तः एलासुरमौ जलधिबेलावनान्ते ॥ यद्यपि च वंशवी-
 ३ र्यश्रुतादीनि ख्यापयित्वा रिपोरपि । तज्जयान्नायकोत्कर्षवर्णनं च
 धिनोति नः इत्यलंकारेषु दिष्टम् तथापि प्रथमाविजयविषयं तत् ।
 अपरिमितविजयभाजस्तु यशोवर्मणः प्रतापसिद्धरिपुवर्णनमेवमप्यु-
 ६ त्कर्षमावहतीति भद्रम् ॥

॥ ४१८ ॥ रत्नशबलासु शोभते वेलापुञ्जितशिलासु से अस्य
 राज्ञो आन्तं फलभङ्गमधुरगन्धासु नालिकेरीवनालीषु^१

^१ MH, फलसंगमधुर^०, ^२ MH, adds the word आल्यः after ^०वनालीषु.

किं च । ३

जय-गय-कुम्भफालण-फुरन्त-सिन्दूर-रावि ओ जाण ।
 दूरुगओवि नो मुयइ रयणि-विरम-च्छविं सूरु ॥ ४१९ ॥
 चलण-णह-च्छवि-विच्छोलियाइं काऊण ताण वङ्गाण ।
 अहिणव-पणाम-वेलक्ख-पण्डुराइंपिव मुहाइं ॥ ४२० ॥
 चलिओ कुम्भी-फल-दन्तुरासु दिट्ठिं वसुंधरा-णाहो ।
 रण-स्थलीसु-दन्तो णिरुसुआसीण-हरिणासु ॥ ४२१ ॥

- अवि य । २

बल-भर-पीडा-नुप्पन्त-सेस-सिर-रयण-मण्डला जस्स ।
 गम्भ-परिसण्ठियारव्व चलइ विहुरोअरं वसुहा ॥ ४२२ ॥

॥ ४१९ ॥ अथ तिसृभिर्वङ्गराजपराजयवर्णनम् । जयगजकु-
 म्भास्फालनस्फुरसिन्दूररञ्जितो येषां दूरोद्गतोपि मध्याह्नस्थोपि नो
 ३ मुञ्चति रजनीविरमे छविं प्रभातकालकान्ति सूर्यः ॥ ^१एतस्यामगाणितम-
 दगजसमर्थत्वं वङ्गानामुक्तम् ।

॥ ४२० ॥ चरणनख[च्छवि]प्रक्षालितानि कृत्वा तेषामपि गज-
^२श्रीगणपतीनां ^३वङ्गानाम् अभिनवप्रणामवैलक्ष्यपाण्डुराणीव मुखानि ।

॥ ४२१ ॥ चलितः कूष्माण्डीफलदन्तुरासु दृष्टिं वसुंधरा-
 नाथः अरण्यस्थलीषु ददन्तिरुत्सुकासीनहरिणासु ॥ विशेषकम् ॥

॥ ४२२ ॥ ^४बलभरपीडाकुडच्छेषाशिरोरत्नमण्डला यस्य गर्भ-
 परिसंस्थिताङ्गारकेव चलति विधुरोदरं कृत्वा वसुधा । विहोओअ-
 ३ रमिति पाठे विधूतोदरमित्यर्थः । आर अङ्गारको भौमः ।

^१ MH. पठेयामगाणित^०. ^२ MH. ^०शिर^०. ^३ MH. पतीनामङ्गनाम्.

^४ MH. ^०पीडाकुड^०.

दक्षिण-दिसा-णरिन्देण तेण पायाडिय-पेसल-पणामो ।
जाओ पहेण मलयावलम्बिणा मेइणी-णाहो ॥ ४२३ ॥
किं च । ७

रहस-च्छेयाअर-कय-कय-ग्गहुत्ताण-विवलियच्छेण ।
जेण पसायाहिमुहं मुहमसम-सरारिणो दिट्ठं ॥ ४२४ ॥
कण्ठाहोएसु कया ससंभमं जस्स वसह-इन्धेण ।
मउलि-मियङ्कामय-सेय-भग्ग-वियणा वणच्छेया ॥ ४२५ ॥
दिट्ठाओ णव-णवाणण-सोहाओ पुणो वराहि संपुण्णा ।
सायर-वामद्ध-पणामियम्मि माणि-दप्पणे जेण ॥ ४२६ ॥

॥ ४२३ ॥ ^१दक्षिणदिग्गरेन्द्रेण तेन प्रकटितपेशलप्रणामः सन्
यातः पथा मलयावलम्बिना मेदिनीनाथः ॥ युगलकम् ॥

॥ ४२४ ॥ इत ऊर्ध्वं सप्तभिः कुलकम् । किं चेत्यर्थान्तरप्रस्ता-
वनायाम् । रमसच्छेदादरकृतकचग्रहोत्तानविवलिताक्षे^२ण येन दशाननेन
३ प्रसादाभिमुखं सुखम् असमशरारेर्दृष्टम् । हराराधनप्रवृत्तेन रावणेन
स्वशिरश्छेदेन पूजां चिकीर्षता प्रसन्नमुखो मदनरिपुरवलोकित इति
प्रसिद्धिः ।

॥ ४२५ ॥ कण्ठाभोगेषु कृताः ससंभ्रमं कृत्वा यस्य वृषभचि-
हेन शंकरेण मौलिस्थितमृगाङ्कामृतसेकभग्नवेदना व्रणच्छेदाः । यस्य
३ छिन्नकण्ठव्रणस्य^४ हरेण कृपया चन्द्रादमृतमादाय सेकं कृत्वा पीडा
निवारिता ।

॥ ४२६ ॥ दृष्टा नवसंख्याकानाम् अभिनवानाम् आननानां शोभाः
पुनर्भवात् हरप्रसादास्संपन्नाः । क दृष्टाः । सादरेण वामार्धेन गौरीभा-

^१ MH. adds किं च before. ^२ दक्षिण. ^३ MH. ^४ वलिताक्षण.

^५ MH. ^०वन^० for ^०व्रण^०.

परितुष्टे साण-णिरुसुएण सा जेण चन्द-हासस्स ।
 परिमुट्ठा णिय-कण्ठाट्टि-चुण्णपुञ्जङ्किया धारा ॥ ४२७ ॥
 मलिआ पंसुलिअ-करेण जस्स विम्हय-रसा ति-णयणेण ॥
 तुलिओआरि अ-केलास-मूल-पङ्काङ्किया बाहू ॥ ४२८ ॥
 सङ्का-मन्थर-संचार-दूमिओ जस्स भवण-कच्छासु ।
 संचरइ तिअस-बन्दी-ससिएहिं णिरग्गलं पवणो ॥ ४२९ ॥
 तंपि दस-कन्धरं हरि-सुएण कक्खन्तरम्मि काऊण ।
 जम्मि समुदुद्देसे भमिअं पत्तो पहू तम्मि ॥ ४३० ॥

३ गेन प्रणामिते समर्पिते मणिदर्पणे येन । असङ्कल्लङ्गप्रहारो दशम
 शिरच्छेदे न पर्याप्त इति नवै^१व च्छिन्नानि तान्येव नवानि निर्मितानि
 हरप्रसादेन ।

॥ ४२७ ॥ परितुष्टे शा^२तत्त्वान्निरुसुकेन सा येन चन्द्रहासस्य
 खङ्गस्य परामृष्टा निजकण्ठास्थिचूर्णपुञ्जाङ्का धारा । ^३दशमं शिरच्छे-
 ३ तुमेनेन शङ्कितमिति स्पृशतोभिप्रायः ।

॥ ४२८ ॥ मलिताः कृपया मर्दिताः पांसुलितेन पांसुयुक्तेन
 करेण । कर्दमाविलिप्तत्वेन पिच्छिलत्वाद्गुलिं विना मर्दवायोग्यत्वात् ।
 ३ यस्य विस्मयवशात् त्रिनयनेन तुलितावतारितकैलासमूलपङ्काङ्किता
 बाहवः ।

॥ ४२९ ॥ [^४शङ्कामन्थरसंचारदुःखितो यस्य भवनकक्षासु
 संचरति त्रिदशबान्दिश्वसितैर्निरगलं पवनः] ।

॥ ४३० ॥ तमपि दशकन्धरं रावणं हरिसुतेन वासवपुत्रेण
 बालिना कक्षान्तरे कृत्वा यस्मिन्समुद्रोद्देशे भ्रान्तं प्राप्तः प्रमुस्तस्मिन् ॥

^१ MH. नचैव । ^२ MH. शोतत्वात्. ^३ MH. दशमक्षिर^०. ^४ MH. omits to
 give any commentary on this Stanza which is found in J. De. K.P.

अथ य । ९

रोसारूढो परिपाटलेसु मुह-मण्डलेसु मुहडाण ।
 पहर-समचिय णिव्वडइ सामलो सोणिउप्पीलो ॥ ४३१ ॥
 बल-संखोहुक्खय-रेणु-णिवह-णिट्ठिय-वसुंधरा-पयडो ।
 दीसइ सेस-फणा-माण-राओ इव रुहिर-विच्छड्डो ॥ ४३२ ॥
 परिणइ-कुण्डलिअ-कराववीडणा मडह-गण्ड-विवरेहिं ।
 उद्धं णिवद्ध-वेआ गएहिं^१ मुच्चन्ति मय-धारा ॥ ४३३ ॥
 परिरुज्झइ अमरिस-दसण-कट्टिआहर-णिरुद्ध-वयणोहिं ।
 असमाणि अ-पहु-कज्जत्तणेण-जी-अंपिव भडेहिं ॥ ४३४ ॥

॥ ४३१ ॥ अधुना पारसीकसंज्ञकजनपदपातिना सह जयान्तं युद्धं
 नवकुलकेन प्रस्तुतनरपतेराह । रोषवशादारूढः परिपाटलेषु मुखम-
 ३ ण्डलेषु सुभटानां प्रहारसममेव^१ निर्वर्तते प्रकटीभवति श्यामलः
 शोणितसंघातः ॥ उप्पीलो^२ संघातः । उपमागर्भं चैतत् । शोणित इव ।
 कोसौ । यो रोषवशादारूढो वर्णविशेषो मुखमण्डलेषु । खज्जच्छायाछु-
 ६ रितत्वाच्च श्यामलत्वम् । अथवा मुखमण्डलेषु यः स्वाभाविकः
 श्यामल आकारः स रोषेणारूढः आक्रान्तः । स शोणितसमूह इव
 प्रकाशत इत्यर्थः ॥

॥ ४३२ ॥ बलभरसंक्षोभितरेणुनिवहनिष्ठितवसुंधरतया प्रकटो
 दृश्यते शेषफणामणिराग इव रुधिरराशिः ॥

॥ ४३३ ॥ परिणतिकुण्डलितकरावपीडनसंकटगण्डविवरैः ऊर्ध्वं
 निबद्धवेगा गजैर्मुच्यन्ते मदधाराः ॥

॥ ४३४ ॥ प्रतिरुध्यते अमर्षवशेन दशनैराकृष्टो योधरस्तेन
 निरुद्धवदनैः असमापितैर्प्रभुकार्यत्वेनेव^३ जीवितमिव भटैः ॥

धावन्ति ससल्ल-भटङ्ग-कवलणा अर-दुहावि अ-मुहीओ ।
 विरसा सिवाओ सोणिय-कणुल्ल-पविरोल्लिअ-रवाओ ॥ ४३५ ॥
 पडिहाइ वूढ-जोहोवि पढम-णिबिडोच्च संगरुद्देसो ।
 उस्सुण-भाव-संसत्त-तुरय-णर-रुण्ड-कय-डिम्बो ॥ ४३६ ॥
 आरक्ख-वण-मुहुग्गिण-भूरि-भङ्ग-ट्टियङ्कुस-क्खण्डं ।
 रहसा विहडिय-भमरं व धुणइ वयणं जय-गइन्दो ॥ ४३७ ॥
 अव-जीव-भाव-गरुयायमाण-पलहत्थ-काय-णिवहाइ ।
 जायाइ दुव्वहाइव फणिणो ताइंचिय बलाइ ॥ ४३८ ॥

॥ ४३५ ॥ धावन्ति सशल्यभटाङ्गकवलनादरदुःखितमुखा वि-
 रसाः शिवाः शोणितकल्लोविरोल्लितरवाः^१ ॥ शोणितकल्लोत्तरवेण
 विरोल्लितोभिभूतो रवो यासां ताः शोणितविरोल्लितरवाः ॥

॥ ४३६ ॥ प्रतिभाति व्यूढयोधोपि क्षीणभटोपि प्रथमनिविड
 इव संग्रामप्रारम्भानिचित इव संगरोद्देशः उच्छ्रूनभावासंसक्ता^२ अ-
 ३ न्योन्यं संबद्धा ये तुरगनरास्तेषां रुण्डैः कलेवैरैः कृताडिम्बः संपादि-
 ताटोपः ॥ डिम्ब एकार्पणीभावः^३ ॥

॥ ४३७ ॥ आरक्षत्रणमुखोद्गर्णभूरिभङ्गगस्थिताङ्कुशखण्डं र-
 भसा विघटितभ्रमर इव धुनाति वदनं जयगजेन्द्रः ॥ आरक्षं शि-
 ३ रसि गजस्य मदस्थानं यत्राङ्कुशचञ्चुर्निमज्जति । भूविभङ्गेति पाठे
 भूविभङ्गेति योज्यम् । उद्धताङ्कुशकाणिकासु सादृश्यादुड्डीनभ्रमरभ्रमः ॥

॥ ४३८ ॥ अपगतजीवभावत्वाद्गुरुयमाणो गुरुर्भवन् पर्यस्तो वि-
 वशीभूतः कायानिवहो येषु तानि जातानि दुर्वहानीव फणिनः शेषस्य
 तान्येव बलानि ॥

इय से जय-पेरन्तो पुहई-अइणो परिकखय-पहाणो ।

उमुलो महाहवो आसि चिरयरं पारसीएहिं ॥ ४३९ ॥

किं च । १७

उहओअहि-पडिलग्गा धणु-पेछिय-कोडि-चलिय-वीयद्धा ।

णिज्जन्ति जोत्तियं एन्ति तेत्तियंचेय धराणि-हरा ॥ ४४० ॥

एक्कम्मिच्चिय सेले पूरिय-भुवण-वलण समोसारिण ।

आलोइउं पयत्ता सयलव्व परिट्ठिया वसुहा ॥ ४४१ ॥

इह-हुत्तं णिवडन्ता णोल्लेन्ति पणोल्लिया धरा-वल्लय ।

णज्जइ एत्तो-हुत्तं परओ- हुत्तं व धराणि-हरा ॥ ४४२ ॥

॥ ४३९ ॥ इति तस्य जयपर्यन्तः पृथिवीपतेः परिक्षयप्र-
धानस्तुमुलो महाहव आसीच्चिरतरं पारसीकैः सह ॥ कुलकम् ॥

॥ ४४० ॥ अथ सप्तदशभिः कुलकम् । उभयोदधिप्रतिलम्भाः
पूर्वापरतोयनिधिसंबद्धा धनुष्पेरितकोटिचलितद्वितीयाधार्वाः । धनुष्को-
३ टिचलितद्वितीयाधार्वा इत्यर्थः । निर्यान्ति नीयन्ते वा यावत्तः आग-
च्छन्ति तावत्त एव धरणीधराः ॥ पृथुराजेन^१ सागरद्वयावस्थिता पृथिवी
मानदण्डस्थानीयेन धनुषा परिच्छेत्तुमारब्धा । तत्रातिद्राधीयस्वाद्धनुषः
६ पर्वतैरुभयसागरतटवर्तिभिरवकाशेवरुद्धे यावदेकेन प्रान्तेन प्रेर्य परतो
गिरयो नीयन्ते तावदपरेण प्रान्तेन धनुषाऽप्रेर्यमाणेनार्वाग्भवता पृथिवी
व्याप्यत इति दिग्द्वयव्यवस्थितगिरिस्वीकरणनिराकरणव्यग्रत्वात्क्षि-
९ तिपरिच्छेदो न संपन्न इति कथा ॥

[॥ ४४१ ॥ एकस्मिन्नेव शैले पूरितभुवनवलये समपसृते आ-
लोकयितुं प्रवृत्ता सकलेव परिष्ठिता वसुधा ॥]

॥ ४४२ ॥ इह क्षेपयितुः पृथोः संवन्निनि देशे हुत्तं^२ संमुखं

एकेणंचिय चावग्ग-भिण्ण-लग्गेण पेळ्ळिओ गिरिणा ।
 णिज्जइ पुञ्जिय-रय-पूरियन्तरो सेल-संघाओ ॥ ४४३ ॥
 सेलाण चाव-पेळ्ळिय-तड-मेह-पडन्त-विज्जु-वल्याण ।
 पक्ख-च्छेय-द्विय-कुलिस-सल्ल-सयलाइव गलन्ति ॥ ४४४ ॥
 णिज्जन्ति मुहल-मूला चल पायव-णिज्जरा खलन्त-सिला ।
 सम-विसम-भूमि-लङ्घण-तरङ्गिणो सेल-संघाया ॥ ४४५ ॥

कृत्वा निपतन्तो निष्पपन्तो णोछेन्ति प्रेरयन्ति पणोछिया प्रणुत्ताः
 ३ पातिता^१ सन्तो धनुषा धरावलयम् वलयाकारत्वाद्वलयम् समपिचतु-
 दिग्भूमिकटकं विष्टभ्य मज्जन्ति । ततश्च गिर्यवष्टब्धप्रदेशे मज्जति सति
 भागान्तरमुन्मज्जति तुलान्तवत् । ततश्च^२ प्रतिपत्त्रा णज्जइ ज्ञायते इत्तौ-
 ६ हुत्तं इहाभिमुखं पतन्त्येते धरणीधराः पुराओहुत्तं^३ न पुनः पराभिमुखं
 पतन्तीति ज्ञायन्ते पराङ्मुखेषु पतस्वपि ॥ कचित्तु पराओहुत्तं वेति
 पाठः । तत्रेहाभिमुखं वा पतन्तीति संशयरूपेण ज्ञायते परमूभाग-
 ९ स्याप्युन्मज्जनादित्यर्थः ॥

॥ ४४३ ॥ एकैनैव चापाग्रमिन्नलमेन प्रेरितो गिरिणा [णिज्जइ
 नीयते] पुञ्जितरजसा पूरितान्तरः शैलसंघातः ॥ इति धनुषस्तस्य च
 ३ प्रेरयितुः पृथर्महाप्रभावस्त्ववर्णनम् ॥ पङ्क्तिव्यवस्थिता एकप्रेरणयैव
 रज्जुकीलकवद्भवः प्रेर्यन्त इत्यर्थः । चापाटनाद्वयेन वैकस्य
 रिसंघस्य संमुखं पतनमपरस्य पराङ्मुखम् ॥

॥ ४४४ ॥ शैलानां चापप्रेरिततटमेघपतद्विद्युद्वलयाणां पक्षच्छेद-
 स्थितकुलिशशल्यशकलानीव, गलन्ति पतन्ति ॥

॥ ४४५ ॥ नीयन्ते सुखराणि शब्दायमानानि मूलानि येषां ते

आसा-गएहिं सरहस-चावग्ग-पणोल्लणा-पयत्तन्ता ।
 धाविय-पडिगय-सङ्कालुएहिं भिज्जन्ति कुल-सेला ॥४४६॥
 दीसन्ति गमण-णिवडिअ-सिहर-सिला-भारिय-मूल-वित्थारा ।
 खुत्त-धणु-मग्ग-णिग्गम-पयत्त-पढमुज्झरा गिरिणां ॥ ४४७ ॥
 पाआल-भरिय-मूला पेळिय-णिक्खन्त-धणु-समोलइया ।
 मुच्चन्ति थोय-तुलिया भू-भङ्ग-भएणधराणि हरा ॥ ४४८ ॥
 जे आसि गिरीण पुरा संचय-वियडा महा-णई-प्रवहा ।
 ओसायाण तेच्चिय थलीहिं पिज्जन्ति जल-सोत्ता ॥४४९॥

चलाः पादपा निर्झराश्च येषां ते समाविषमभूमिलङ्घनेन तरङ्गिताः
 स्खलिताः शैलसंधाताः ॥ धनुषा नोद्यमानानामेषा वर्णना ॥

॥ ४४६ ॥ आशागजैः सरभसचापाग्रप्रणोदनप्रवर्तमाना . धा-
 वित[प्रति]गजशङ्कावाङ्मिर्धन्ते कुलशैलाः प्रधानपर्वताः ॥

॥ ४४७ ॥ दृश्यन्ते गमननिपतितशिखरशिलाभूलभृतविस्ताराः
 १ कुडितधनुर्मागिनिर्गमप्रवृत्तप्रथमनिर्झरा गिरयः ॥ धनुषान्तः २ प्रोतगिरि-
 ३ मार्गेण नवा निर्झराः प्रवृत्ता इत्यर्थः ॥

॥ ४४८ ॥ आपातालं मूलैर्भृताः स्थापिताः प्रेरितानिष्क्रान्तेन
 द्वितीयपार्श्वे निर्गतेन धनुषा समोलइया समुत्क्षिप्ताः मुच्यन्ते त्यज्यन्ते
 ३ स्तोकतुलिता भूभङ्गभयेन भूम्युत्पाटनसाध्वसेन रज्जुकीलकवत्पाता-
 लतलनिलीनमूलत्वेनाचलानां भूम्युत्पाटनशङ्कया [धरणीधराः] ॥

॥ ४४९ ॥ येभूवन् गिरीणां संबन्धिनः ५ पुरा पूर्व ६ संचयेन गिरीणां
 परस्परसंलग्नत्वेन विकटा दुर्गमा महानदीप्रवाहा अपसारितगिरीणां

^१MH. चपलाः.

^२MH. कडित^०.

^३MH. न्तप्रोत^०.

^४MH. निष्क्रान्तेन^०

^५MH. संबन्धेन.

^६MH. पूर्वसंचयेन.

जेसु गिरी अवणीया जेसुं च णिवेसिया णरिन्देण ।
 दोणिवि भिण्ण-सरूया जाया अण्णव्व उद्देसा ॥ ४५० ॥
 मज्झ-समोसरियम्मि य पेरन्त-परिट्ठिए य गिरि-जाले ।
 ओअरइ महिं व णहं आरुहइ महिं व्व गयण-यलं ॥ ४५१ ॥
 चाव-पणोल्लण-णिवडिअ-सेल-भरन्तेक्कास-पुञ्जइओ ।
 बहु-जलयरोव्व दीसइ सोच्चिय मडह-ट्ठिओ जलही ॥ ४५२ ॥
 पढम-विमूढ-च्छाओ ओसारिय-सेल-जाल-णिव्वडिओ ।
 मज्झम्मिव पुञ्जइओ धराएँ बहलायवो दियहो ॥ ४५३ ॥

त एव स्थलीभिरुत्खातगिरिभूभागैः पीयन्ते निजेगिर्यन्ते जलसा
 वरूपाः ॥

॥ ४५० ॥ येषु प्रदेशेषु गिरी गिरयोपनीताः । येभ्यः प्रदेशेभ्यः
 पर्वता अपसारिता इत्यर्थः । येषु च निवेशिता उत्पाटय्य स्थापिता
 ३ इत्यर्थः । केन । नरेन्द्रेण प्रजापतिना पृथुना । ते द्वयेऽपि भिन्नस्वरूपा
 जाता अन्य इवात्यन्तभिन्ना इवोद्देशाः प्रदेशाः ॥

॥ ४५१ ॥ मध्यात्सम्यगपसृते च [पर्यन्तपरिष्ठिते च] गिरि-
 जाले अवतरति महीमिव नभः । मध्यमही शून्येव प्रतिभातीत्यर्थः ।
 ३ आरोहति महीव गगनम् ॥ महीयमिव भातीत्यर्थः ॥

॥ ४५२ ॥ चापप्रेरितं निपातित[शैल] त्रियमाणैकपाश्वेन पुञ्जी-
 कृतः संकोचितो बहुजलचरो दृश्यते । सर्वजलचराणामेकत्र स्थाने
 ३ संघटनात् । स एव मडहस्थित उदाधिः ॥

॥ ४५३ ॥ प्रथमं पर्वतोत्पाटनसमये पर्वतैर्व्याप्तगगनत्वाद्दिनक-
 रकरप्रवेशाभावे विमूढच्छायः अस्फुटकान्तिधूलिपटलेन^१ चलद्गिरि-
 ३ निचयेन च आकुलीकृतत्वात् ततोपसारितशैलजालत्वेन^२ निर्वृत्तः
 प्रकटीभूतः अतश्च मध्ये प्रान्तस्थितगिरिसंघन्धिनि पुञ्जीकृत इव
 धरायां समस्तायां बहलातपो दिवसः ॥

^१ MH. ^२ कान्तिधूलि^०.

^२ MH. निवृत्तः

उक्खय-गिरि-गहिर-ट्टाण-भाव-दूरुणयन्तर-क्खण्डं ।
 दीसइ तह-संट्ठिय-सेल-जाल-विसमंव महि-वेढं ॥ ४५४ ॥
 उम्मिल्लन्ति मही-हर-गमणुव्वेल्लिय-धरा-समकन्ता ।
 उल्लन्त-रेणु-मइला सु-इरेण महा-णई-मग्गा ॥ ४५५ ॥
 थिइ-लम्भ-निव्वुयाणं कालेण विरूढ-काणण-तणाणं ।
 पक्ख-च्छेयाहिवि महि-हराण चलिण्हिं अवरद्धं ॥ ४५६ ॥
 पेरन्ती-कअ-उत्तुक्क-गरुअ-गिरि-वलय-वद्ध-परिवेसं ।
 मज्झोणयंव दीसइ पासोणमिअंपि महि-वेढं ॥ ४५७ ॥

॥ ४५४ ॥ उत्स्वातगिरिस्वादुम्भीरस्थानत्वेन दूरोन्नतान्तरखण्डं
 सदृश्यते तथासींस्थितशैलजालविषममिव महीपृष्ठम्^१ ॥

॥ ४५५ ॥ उन्मील्यन्ते^२ प्रकटीभवन्ति महीधरगमनोद्वेष्टितया धरया
 समाक्रान्ताः सन्तः आर्द्रीभवद्रेणुमलिनाः सुचिरेण महानदीमार्गाः ॥

॥ ४५६ ॥ स्थितिलाभेन निर्धृतानां कालेन विरूढकाननतृणानां प-
 क्षच्छेदादपि महीधराणां चलितैरपराद्धम् ॥ छिन्नपक्षैर्यथातथा स्थिति-
 रशासादिता । समासीनधनुष्कोटिविघटनचलितैः पुनर्नगैर्न कथंचित्प-
 दबन्धो लब्ध इति वज्रादप्याधिक्यं पृथुधनुषो वर्णितमनेन । कालेण
 विरूढकाणण-तलाण इति पाठे विरूढकाननानि तलानि येषामिति ॥

[॥ ४५७ ॥ पर्यन्तीकृतोत्तुङ्गगुरुगिरिवलयवद्धपरिवेधं मध्याव-
 नतमिव दृश्यते पार्श्ववनतमपि महीपृष्ठम् ॥]

ओसारिअ-गिरि-गारव-विणमिअ-पेरन्त-पुञ्जइज्जन्तं ।
 वित्थारित्थं तंचिअ जायं मडहंव महि-वेदं ॥ ४५८ ॥
 इय पिहुणो धणु-पेळण-णिबिडीकय-सेल-जाल-दुल्लङ्घा ।
 भू-पेरन्ता जे इर तेसुवि गहिओ करो पहुणा ॥ ४५९ ॥

अवि य । ६

अरइ-परिसक्काणा रणिर-णेउराराव-संगलन्तीसु ।
 ठिय-परियआसु दिट्ठी लग्गइ कल-हंस-मालासु ॥ ४६० ॥
 विविणेह-मज्जण-ठिय-थोउब्भिज्जन्त-दाण-रायंव ।
 दीसइ सामायन्तं सइ सुह-भज्जेसु लायणं ॥ ४६१ ॥

[॥ ४५८ ॥ अपसारितगिरिगौरवविनमितपर्यन्तपुञ्जीक्रियमाणं
 विस्तारितं तदेव जातमल्पमिव महीपृष्ठम् ॥]

॥ ४५९ ॥ इति उक्तप्रकारेण पृथोः संबन्धिना धनुषा यत्प्रेरणं
 तेन निबिडीकृतं यत् शैलजातं तेन दुर्लङ्घ्या भूमेरन्ता ये किल
 श्लेषवपि गृहीतः करो दण्डः प्रभुणा यशोवर्मणा ॥ कुलकम् ॥

॥ ४६० ॥ अधुना नर्मदाख्यनदीनिवासं^१ षट्कुलकेनाह ।

अरत्या यत्परिष्वक्कणं तस्माद्रणरणनशीलानां नूपुराणां य आ-
 ररावः ईषच्छब्दस्तत्र^२ संगलन्तीषु संघटमानासु स्थिरैरपरिचयासु लगाति
 दृष्टिः कलहंसमालासु ॥ महानदीनां देवतारूपत्वात्नर्मदा नाम
 नायिका कार्तवीर्याजुने बद्धानुरागा सती राजर्षि तमनुससार । अय-
 श्मपि च राजर्षिस्तां प्रत्यनुपजाताभिलाष इति तदलम्भे संजातरणरणका ॥

॥ ४६१ ॥ विपिनेभमज्जनस्थितस्तोकोद्भिद्यमानदानरागमिव
 दृश्यते विरहजदुःखेन श्यामायमानं सदा स्वाङ्गेषु लावण्यम् ॥
 ३सौन्दर्यातिशयं विरहवेदनाकृतां^३ च श्यामिकां घत्त इत्यर्थः ।

संतावायासोपिय-चन्दण-पङ्क-प्पएस-पण्डूई ।
 दोब्बल्ल-समुम्मीलिअ-पुलिणाईव होन्ति अङ्गाई ॥ ४६२ ॥
 बहुसो घटन्त-विहटन्त-सइ-सुहासाय-संगमुल्लोले ।
 हियए चेत्य समप्पन्ति चञ्चला वीइ-वावारा ॥ ४६३ ॥
 कुसुम-सयणिज्ज-मलणा सोरह-घोणन्त-महुअरं हरइ ।
 उद्देस-पहुत्त-जणाहिलक्ख-सीसंपिव सरीरं ॥ ४६४ ॥

अत्र नर्मदानद्या सह तदधिष्ठायकाया देवताया अभेदाध्यवसाये
 विविणेभमज्जणट्टिअ इत्युत्प्रेक्षा ॥

॥ ४६२ ॥ संतापायासार्पितचन्दनपङ्कप्रदेशपाण्डूनि दौर्बल्यस-
 मुन्मीलितपुलिनानीव भवन्त्यङ्गानि ॥ नदी परिशुष्कोभयपुलिनत्वा-
 ३ च्छुष्ककर्दमतटा सैवमुत्प्रेक्ष्यते विरहजसंतापदुर्बला संतापनिवृत्त्यर्थ-
 लागितशुष्कचन्दनपाण्डुरपुलिनेवेति ॥

॥ ४६३ ॥ वारंवारं संयुज्यमानो वियुज्यमानश्च यः स्मृति-
 सुखास्वादसंगमः स्मरणेन हृदयप्रत्यक्षीभूतो यः प्रियतमस्तस्माद्यः
 ३ सुखानुभवसंगमस्तत्रोल्लोले उत्सुके हृदय एव समाप्यन्ते चञ्चला
 वीचिव्यापाराः ॥ बहुशो घटमाने सति सुखास्वादसंगमोल्लोले हृदय
 एव समाप्यन्ते चञ्चला वीचिव्यापाराः। सती साध्वी यदा विरहिणी
 ६ भवति तदा हृदय ^१एवाशाकल्पितप्रियसंगमकल्लोलाः समाप्यन्ते न तु
 बहिःप्रयोगयोगमधिरोहन्ति नियतनरनियतचित्तत्वात् ॥

॥ ४६४ ॥ कुसुममयशयनीयमलनसौरभपूर्णमानमधुकरं हर-
 ति हृदयम् । उद्देशपर्याप्तजनाभिलक्ष्यशिरस्कमिव शरीरम् ॥ तत्र
 ३ हि नद्यां संनिहितबहुकुसुमविपिनतया कचित्कचित्प्रदेशे शैत्यमाश्रित्य

इय जम्मि पएसे णम्मयाएँ राएसि-वद्ध-भावाए ।
 भमियं संभरिअ-कहेण तत्थ वसिअं णरिन्देण ॥ ४६५ ॥
 मुह-विणिमिय-नव-मङ्गल-किसल-कलाव-च्छलेण गन्तूण ।
 पिज्जन्तंपिव अहि-दीह-दीह-जीहा-सहस्सेहिं ॥ ४६६ ॥
 अणुणिज्जन्तं रक्खा-परिअर-धुअ-धवल-चामर-णिहेण ।
 बन्दीकयामर-जरा-बन्धुहिं बहु-पणामेहिं ॥ ४६७ ॥
 मरण-भएणव चिन्ता-सामाअन्तेहिं जीव-जालेहिं ।
 अवलम्बिज्जन्तं सोरहायरा महुअर-कुलेहिं ॥ ४६८ ॥
 हरि-चक्र-विरिक्क-ट्ठिअ-पाणागय-राहु-सीस-वलयंव ।
 नियअ-च्छाआ-मण्डल-निहेण पासे पयासन्तं ॥ ४६९ ॥

परिअमन्ति अमरपङ्क्तयः कामाक्रान्ताकुसुमशय्याविश्रान्तकुण्डितग-
 लक्लान्तकेशकलापत्वेन कल्पिताः ॥

॥ ४६५ ॥ इति यत्र प्रदेशे नर्मदया^१ राजर्षिवद्धभावया भ्रान्तं
 नर्मदासहस्रार्जुनयोः संस्मृतकथेन तत्राप्युषितं नरेन्द्रेण ॥ कुलकम् ॥

[॥ ४६६ ॥ मुखविनिर्मितनवमङ्गलकिसलयकलापच्छलेन गत्वा
 पीयमानमिव अहिदीर्घदीर्घजिह्वासहस्रैः]

[॥ ४६७ ॥ अनुनीयमानं रक्षापरिचरधुतधवलचामरनिभेन
 बन्दीकृतामरजराबन्धुभिरिव बहुप्रणामैः]

[॥ ४६८ ॥ मरणभयेनेव चिन्ताश्यामायमानैर्जीवजालैः अव-
 लम्ब्यमानं सौरभादरात् मधुकरकुलैः]

[॥ ४६९ ॥ हरिचक्रविरिक्तस्थितप्राणागतराहुशीर्षवलयमिव
 निजकच्छायामण्डलनिभेन पार्श्वे प्रकाशमानम्]

^१MH. ^०क्रान्ताकुसुमः^०

^२MH. ^०क्रुडित^०.

^३MH. ^०कान्त^०.

^४MH. नर्मदाया.

इय अमअ-कुम्भमुभिज्जमाणमुअहीओ जम्मि दट्ठण ।

तिअसेहिं विम्भिअं तम्मि साअरन्ते द्वियं पट्ठणा ॥ ४७० ॥

मुक्का णिसासु दप्पिय-मइन्द-संपाय-विससिय-गयन्दा ।

पुञ्जिय-सेणा-कलुसीकयावढा तेण मरु-मग्गा ॥ ४७१ ॥

अवि य । १३

होन्त-रसा-यल-भय-पिसुण-कसण-घण-धूमकेउ-दण्डेहिं ।

दोसन्ति भीअ-विवलायमाण-भुअया ओव दिसाओ ॥ ४७२ ॥

तक्खण-पसरन्तुप्पाय-तरल-तारा-करम्बिओ फुरइ ।

भीओरय-सुर-दिज्जन्त-भोय-रयणोव्व णह-मग्गो ॥ ४७३ ॥

[॥ ४७० ॥] इति अमृतकुम्भम् उद्धिद्यमानम् उदधेर्यस्मिन् दृष्ट्वा त्रिदशैर्वीक्षितं तस्मिन् सागरान्ते स्थितं प्रमुणा ॥]

[॥ ४७१ ॥ मुक्ता लङ्घिताः । कदा । निशासु रात्रिषु शीत-
लासु । न तु दिवा आतपेन जाज्वल्यमानत्वात् । दर्पितमृगेन्द्रसंपा-
३ तविशसितगजेन्द्रा अपि पुञ्जितसेनाकलुषीकृतावटास्तेन राज्ञा मरु-
मार्गाः ॥ विशसिता मारिताः । अवटाः कूपाः । ते पिपसितैः
पुञ्जीभूतैरहमहमिकया निपतद्भिराकृष्टामलजलत्वेन ^१शिष्टकर्मत्वा-
दस्कलुषीकृताः ॥]

॥ ४७२ ॥ अपि चेत्यर्थान्तरसंभावनायाम् ॥ अधुना श्रीकण्ठ-
संज्ञकजनपददेशप्राप्तिं राज्ञो वर्णयितुं जनमेजयकृतसर्पसत्त्रं वर्णयितुं
३ त्रयोदशभिः कुलकमाह । ^२भवद्रसातलभयपिशुनकृष्ण [घन] धूम
केतुदण्डैर्दृश्यन्ते मीतविपलायमानमुजगा इव दिशः ॥

॥ ४७३ ॥ तत्क्षणं प्रथमारम्भानिष्टसूचकत्वेन प्रसरन्त्यो या

विल-वलय-मुहुव्वेल्लन्त-सरल-भुयइन्द-जाल-कलिलाए ।
 चलियं संभम-रहसुद्ध-केस-दण्डाएव महीए ॥ ४७४ ॥
 सज्जस-संजाय-जराउरोहिं णिम्मोअ-पट्ट-मालाओ ।
 भुअएहिं वेय-पज्जलण-सङ्किएहिं व मुचन्ति ॥ ४७५ ॥
 अट्टिअ-पडन्त-विसहर-संवलिअ-वलन्त-धूम-जालेण ।
 एकाहुईकयं-पिव णहम्मि पडिहाइ पायालं ॥ ४७६ ॥
 संभम-पुणरुत्तारुण-फुरन्त-जीहा-कडप्प-पल्लविआ ।
 दीसन्ति रोस-कवलिअ-हव्ववह-सिहव्व भुअइन्दा ॥ ४७७ ॥

उत्पाततरलतारास्ताभिः करम्बितः संवलितः स्फुरति भीतोरगसुर-
 ३ दीयमानोऽङ्कोच्चैरुत इव नभोमार्गः ॥

॥ ४७४ ॥ बिलवलयमुखादुद्वेल्लत् निःसरत्^१ सरलभुजगेन्द्रजालं
 तेन कलिलया समाकुलया चलितं संभ्रमरभसोर्ध्वकेशदण्डयेव^२ मद्या ॥

॥ ४७५ ॥ साध्वससंजातजरातुरैर्निर्मोकपट्टमाला भुजगाधिपैः^{*}
 प्रज्वलनशङ्कितैरिव मुच्यन्ते ॥ भयातिशयेन हि प्रागेव जरा भवति ।
 ३ निर्मोको मुक्तं सर्पचर्म । वृद्धस्य ध्रुवभावी निकटो निर्मोकत्याग इति
 प्रज्वलनशङ्कितैरिव दाहभयादिव कविना कल्पितम् ॥

॥ ४७६ ॥ ^३अस्थितपतद्विषधरसंवलितवलधूमजालेनैकाहुतीकृ-
 तमिव नभोपि^{*} प्रतिभाति पातालम् ॥ उत्पतनयोग्यत्वमिहाहीनां
 ३ कविना कल्पितम् । ^४धूमकेतुश्च धूमत्वेनाहवनीयामिधूमः । अस्थि-
 तमनवरतम् ॥

॥ ४७७ ॥ संभ्रमपुनरुत्तारुणस्फुरजिह्वासमूहपल्लविता दृश्यन्ते
 रोषकवलितहव्यवाहशिखा इव भुजगेन्द्राः ॥ संभ्रमो भयम् । तेन

^१MH. ^०सरन्.

^२MH. दंडा इव.

^३MH. वलधूम^०.

^४MH. केतश्च. It

दज्जन्त-विसहरुक्कर-सुङ्कारन्दोलमाण-मुहल-सिहो ।
 गीससइव विसम-विसाणुभाव-दर-घुम्मिरो जलणो ॥ ४७८ ॥
 अरुण-विसारि-फणा-रयण-राय-पडिअग्गिआओ णिवडन्ति ।
 गहियाणुमरण-मण्डण-चिन्धाओव णाय-गारीओ ॥ ४७९ ॥
 कुसुमिअ-हरि-अन्दग-कणय-दण्ड परिरम्भ-लालिअङ्गीओ ।
 वलयन्ति णिव्विआरं भुअङ्ग-ललणा सिहि-सिहाओ ॥ ४८० ॥
 लक्खिज्जइ आहारुद्धुमाय-परिवेळिरन्त-वलउव्व ।
 दज्जन्त-कुडिल-विसहर-समूह-कलिलोअरो जलणो ॥ ४८१ ॥

३ पुनरुक्तं पुनः कोपारुणाः स्फुरन्तो ये जिह्वाकलापास्तैः संजात-
 पल्लवा इवेति योजना कार्या ॥

॥ ४७८ ॥ दह्यमानविषधरोत्कर [फूत्] कारैरान्दोल्यमानमु-
 खरशिखो निःश्वसितीव विषमविषानुभावेषधूर्णनशीलो ज्वलनः ॥

॥ ४७९ ॥ अरुणविसरणशीला ये फणारत्नरागास्तैः प्रतिजा-
 गरिता व्याप्ता निपतन्ति गृहीतानुमरणमण्डनचिह्ना इव नागनार्यः ॥
 ३ नार्यो हि भर्तुरनुगमाय रक्तवाससो भवन्ति । रागो रश्मयः ॥

॥ ४८० ॥ कुसुमितहरिचन्दनलतादण्डपरिरम्भेण ललिताङ्ग्यो
 वलयन्ति आलिङ्गन्ति निर्विकारं कृत्वा भुजङ्गललनाः कर्ण्यः शिखि-
 ३ शिखाः कर्मभूताः ॥ हरिचन्दनम्^१ । परिरम्भ आलिङ्गनम् । ललितं
 सुकुमारम् । निर्विकारत्वं स्त्रीत्वेन मुग्धत्वात् ॥

॥ ४८१ ॥ लक्ष्यते आहारोद्धमातपरिवेळनशीलान्त्रवलय इव

^१MH. has nothing between this and परिरम्भ. Probably some words
 have been left out.

पुरुहूआहुइ-पहपोअरन्त-सुर-चाव-गम्भिणाओव्व ।

दीसन्ति बहु-विहोरय-माणि-राय-वहाओ जालाओ ॥ ४८२ ॥

वेवइ सरणागय-विस-हरिन्द-फण-वलय-कलिय-चलणगो ।

कुविय-गरिन्द-विसज्जिय-सुयाहिरूढोव्व सुर-णाहो ॥ ४८३ ॥

इय जम्मि पिउ-वहा पण्डवेण विहियं पुरा भुयय-सत्तं ।

चिरमुसिओ सिरि-यण्ठोवअण्ठ-मग्गे पहू तम्मि ॥ ४८४ ॥

दह्यमानकुटिलविषधरसमूहसंकुलोदरो ज्वलनः ॥ ह्यमानानां सर्पा-
णामतिबहुलत्वमिति सूचितम् ॥

॥ ४८२ ॥ पुरुहूत इन्द्रः । स एवाहुतिस्त्रयाः प्रस्तुतत्वात्
प्रथममवतरन्सुरचापस्तेन गर्भिण्य^१ इव दृश्यन्ते बहुविधोरगमणिराग-
वहाः सत्यो ज्वालाः ॥ किल तक्षककोपेन जनमेजयेन सेन्द्राय
तक्षकाय स्वाहेति सेन्द्रतक्षकाहुतिः प्रस्तुता ॥

॥ ४८३ ॥ वेपते शरणागतविषधरेन्द्रफणावलयकलितचरणाग्रः
कुपितो यो नरेन्द्रो जनमेजयस्तेन विसृष्टः प्रेषितो यः पुरोहितोऽर्थात्
३ तस्य सुचि अधिरूढ इव सुरनाथः ॥ ^२सुच्यारूढ इवास्म्यनेनापरा-
धेनेति मन्यमानः कम्पित इत्यर्थः ॥

॥ ४८४ ॥ इति यस्मिन्पितृवधाद्धेतोः पाण्डवेन जनमेजयेन
विहितं पुरा भुजगसत्त्रं चिरमुषितः श्रीकण्ठोपकण्ठमार्गे प्रभुस्त-
३ स्मिन् ॥ महापुरुषनिषेधितत्वं तत्र चिरनिवासे हेतुः ॥

पण्डु-तण्ण कर-यल-पाविय-कवयञ्चलेण अक्खित्तो ।
 जाल-द्विय-जल-यर-विब्भमेण सो जम्मि कुरु-णाहो ॥ ४८५ ॥
 भाविय-भारह-कलहं भारह-कलहेण सरवरे तम्मि ।
 कामं सकामिणीएण सलिल-कीला विरइयाओ ॥ ४८६ ॥

किं च । ५

माया-माहप्प-गुणेहिं जेण बद्धं जयंपि णीसेसं ।
 तं संजमिउं माहवमीहन्त णरिन्द मूढोसि ॥ ४८७ ॥

॥ ४८५ ॥ पाण्डुतनयेन भीमेन करतलप्राप्तकवचाञ्चलेनाक्षिसो
^१जालस्थितजलचरविभ्रमेण सो यस्मिन्कुरुनाथः ॥

॥ ४८६ ॥ भावितभारतकलहेन* भृतकलभेन* सरसि तस्मिन्
 कामं सकामिनीकेन सलिलक्रीडा विरचिताः ॥ विभ्रमोत्राव्यवसायः ।
 ३कुरुनाथो दुर्योधनः । भावितं स्मृतम् । *कलभभरणं* हस्तिपोतक-
 पोषणम् ॥

॥ ४८७ ॥ यत्र प्रदेशे भीमेन पराधमुद्धोष्य दुर्योधनस्योरुभङ्गो
 विहितस्तत्र नृपस्य करुणां वर्णयितुं पञ्चभिः कुलकमाह । माया-
 ३माहात्म्यगुणैर्येन बद्धं जगदपि निःशेषं तं संयमितुं बद्धुं माधवं
 वासुदेवम् ईहमान हे नरेन्द्र दुर्योधन मूढोऽसि इत्यपराधोद्घाटनम् ।
 माया अविद्या । तस्या गुणा रागादयः । अन्योऽपि चौरादिगुणैर्बध्यत
 ६इति गुणरूपणम् ॥

जा जिष्णुणा णराहिव धय-माला गो-ग्गहे परिग्गहिया ।
दुवय-सुया-सिचय-परम्पराएँ सो आसि पडिबिम्बो ॥ ४८८ ॥

मोचूणबाहु-सिहरं ठाणे अफ्फालिया तए ऊरू ।
एएसुंचिय जङ्घा-बलाण भीरूण आसङ्घो ॥ ४८९ ॥

॥ ४८८ ॥ या जिष्णुना जयशीलेनार्जुनेन हे नराधिप सुयोधन
ध्वजमाला गोग्रहे परिगृहीता एकाकिनापि पराजित्वापहृता
३ 'दुपदसुताचिन्हपरंपरायाः' स आसीत् प्रतिबिम्बोदयः^२ ।^३ द्वौपद्या-
श्चिन्हपरंपरा केराधिमोकवस्त्रापहारादिका तत्प्रतिरूपकं 'तदे-
काकिनापि भूयसां पत्नीनामाचरितम् । भवद्भिः पुनरवलायाः खली-
६ कारः कृतः । अतः प्रतिबिम्बमात्रमिदं न तु स्वदाचारसमानं मलिन-
मित्यर्थः ॥

॥ ४८९ ॥ मुक्त्वा बाहुशिखरं स्थाने औचित्ये आस्फालिते
त्वयोरू । यतः एतेष्वेव ऊरुषु जङ्घावलानां पलायनैकशरणानां भीरूणां
३ भवादृशानां संभावना आस्था ॥ किल सुभटानां करास्फोटाख्यं
प्रसिद्धम् । तद्वदिह ये दुर्योधनेन ऊरू प्रस्फालिते तत्र^५। थामे
इति पाठे ऊर्वरेव स्थाम पलायनबलं संभवतीत्यर्थः ॥

^१ MH. adds सित्त between सुता and चिह्न^०.

^२ So MH.

^३ MH. ^०याचि^०.

^४ MH. देककेनापि.

^५ This is doubtless a very corrupt passage. The MH. reads थामे
इति पाठे ऊर्वरेव स्थाम लिनायनबलं सहतीत्यर्थः. Even with our emendation
it is easy to see that some words which stood after तत्त have been
left out, and that थामे इति पाठे &c., begins a note on the reading
'थामे' which has become intermixed with the previous note on the
meaning of Duryodhana having beaten his thigh, when he
invited Draupadi to come and sit upon it.

तइया ठिओसि जं किर पलोह-संरम्भ-सेय-विणिवुडो ।

एसा सा तइ सलिल-प्पवेस-जोग्गा क्या आसि ॥ ४९० ॥

इय ऊरु-रुयं भीमेण जम्मि संभारियावराहेण ।

गमिओ रिऊ विहायम्मि तम्मि करुणाइयं पहुणा ॥ ४९१ ॥

कवलिय-किरीडि-चूडा-रयण-कणे इव विसाणल-फुलिङ्गे ।

जम्मि मुयन्तो न पुणो कण्णेण सरीकओ भुयओ ॥ ४९२ ॥

॥ ४९० ॥ तदा स्थितोसि यत्किल प्रवृत्तसंरम्भस्वेदे विनिक्रु-
डितः एषा सा त्वया सलिलप्रवेशयोग्या कृतासीत् ॥ त्वया किल
३ उदासीनेष्वस्मासु प्रथमसंरम्भसमये समुद्योगविशेषमुपासता^१ कुपु-
रुषेण संरम्भातिशयजस्वेदप्रवाहैरङ्किता स्वतनुरासीत् । तेन चाचरि-
तेनेदं सूचितम् । यदुत उद्योगयोगिषु पाण्डवेषु मया पलाय्य जल-
प्रवेश आश्रयणीय इति ॥

॥ ४९१ ॥ इति भणितप्रकारेण^२ ऊरुरुजं भीमेन यस्मिन्संस्मा-
रितापराधेन^३ गमितः प्रापितो रिपुः सुयोधनो विभागे प्रदेशे तस्मि-
न्करुणायित्वं प्रमुणा यशोवर्मणा ॥ तादृक्सहायसंपदोपि दुर्योधनस्य
तादृशी आपत् कथं वा आपत्पयोधिमज्ञोपि भीमेन महाबलपराक्रमेण
कोपान्धतमसविलुप्तविवेकालोकेन न कृपास्पदीकृत इति करुणावी-
क्षम् ॥ कुलकम् ॥

॥ ४९२ ॥ अथ तिसृभिर्विशेषकम् । कवलितं यत्किरीटिनः
अर्जुनस्य चूडारत्नं तस्य कणानिव^४ विषानलस्फुलिङ्गान्यस्मिन्नुद्देशे
३ मुञ्चन् पुनः कर्णेन शरीकृतो भुजगः ।

^१So MH. ^२MH. is here much confused, and seems to
read ^३गोभगभयं (for गोभगभयं ?).

^४MH. संभारिताप^० ।

^५MH. ^०ज्ञानस्मिन्.

उक्तं हि ह्युखणमेत-तह-परिद्विय-पसाय-रोमश्च ।

जम्मि निय-कत्ति-कवयं तेणेय पणामियं हरिणो ॥ ४९३ ॥

तम्मि महारह-राहेअ-रह-रहङ्गण-दारिय-धरम्मि ।

उद्देसे आसि णराहिवाण वियडा कहुल्लोला ॥ ४९४ ॥

खाण्डववनदाहसमये कृतवैरः कण्डपुच्छो नाम सर्पः अर्जुनेन सह युद्धोद्यतस्य कर्णस्य शरीभूय अर्जुनस्य शिरश्छेतुं प्रसृतः । तेन दच सारथीभूतवासुदेवकृतरथप्रयोगविशेषस्यार्जुनस्य शिरस्यप्रभवता शिरश्छूडामणिरिव प्राप्तः सन्कवलितः । ततः पुनस्तेन सर्पेण गत्वा कर्णोभ्यर्थितो यदुत भूय एकवारं मां शरं कुर्विति । कर्णेन तु कथ-
९महमेकस्यैव द्वितीयं शरं क्षिपामीति दर्पान्न पुनः शरीकृतोसौ ॥

॥ ४९३ ॥ उत्कृत्तमपि खलु क्षणमात्रं तथैव परिष्ठितं विलम्बितं महतोर्धिनो मम च दातुरल्पकमेतदिति धिया प्रसादवशोत्पन्नरोमाश्च कृत्वा यस्मिन्प्रदेशे निजकृत्तिभूतं स्वशरीरधर्मत्वापन्नं कवचं हसित्वा प्रणामितमर्पितं हरेरिन्द्रस्य । तद्योगाद्दुर्जयं कर्णं बुद्ध्वा स्वतनयार्जुनस्नेहादिन्द्रेण ब्राह्मणरूपेण कर्णः कवचं प्रार्थितस्तेन दचासावुत्कृत्य दत्त इति प्रसिद्धिः ॥

॥ ४९४ ॥ तस्मिन्महारथराधेय [रथ] रथाङ्गाग्रेण दारितधरे उद्देशेभूवन्नराधिपानां विकटा वितताः कथोल्लोलाः कथाप्रबन्धाः कर्णादिगुणदोषोद्ग्राहणिकात्मकाः । किल भार्गवराभेण कर्णस्य शापो दत्तो भुवि ते रथचक्रं गमिष्यतीति कथा ॥ विशेषकम् ॥

¹MH. खंडग⁰ for खाण्डव⁰. ²MH. adds शिरःस्थानं after ⁰मणिरिव.

³MH. has स्थाने यशोवर्मणैकेनैव दिनेन between ⁰शा and पो⁰ दत्तो, doubtless transferred by the copyist from the following comment.

अवि य । १४

गोउर-मेत्त-विणिग्गय-ससङ्क-जण-दीसमाण-वोच्छेयं ।
जायं णीसामण्णं परिहा-वल्लयं णहंवेय ॥ ४९५ ॥

ओयरणा दिट्ठ-च्छेय-पयड-णह-मग्ग पडिनियत्तेहिं ।
बिल-मज्जेच्चिय भय-पुञ्जिएहिं भुयएहिं वीसमियं ॥ ४९६ ॥

कहवि समुप्पयण-वसा तह-लद्ध-च्छेय-विहडियद्दाओ ।
दीसन्ति अहिणवाओव टिप्पयरद्दाओ वडहीओ ॥ ४९७ ॥

॥ ४९५ ॥ अपि च । अधुना यत्र हरिश्चन्द्रनगरी स्वमाहात्म्ये-
नैव स्वर्गमुत्पतिता तत्र स्थाने यशोवर्मणा एकेनैव दिनेन 'सुरप्रसादं
३ महदत्र विनिर्मितमिति वर्णयितुं नगर्युत्पत्तनसंनिवेशं द्वादशकुलकेन
वर्णयितुमाह । गोपुरमात्रविनिर्गतसशङ्कजनदृश्यमानव्युच्छेदं निः-
*सामान्यं जातं परिखावल्लयं नभ एव ॥ परिखा वरनगररक्षार्था
६ चतुर्दिक्का वेदिः । सा च वल्लयाकारस्वाद्वलयमिव । गगनोत्पतितायां
च नगर्या गगनमेव ^२अनुलङ्घनीयम् अनन्तत्वात् परिखावल्लयमव-
लोकितम् ॥

॥ ४९६ ॥ अवतरणाद् दृष्टच्छेदस्त्वेन अवलोकितभूमिनगरीवि-
भागेन हेतुना प्रकटान्निराधारान्नभोमार्गान्निवृत्तैर्विलमध्य एव *संपि-
३ ण्डितैः कुण्डलीभूतैर्भुजगैर्विश्रान्तम् ॥ अवतरन्त्यनेनेत्यवतरणं तस्मान्न-
भोमार्गादधोमुखान्निवृत्तैरित्यन्वयः कार्यः । आधारभूमिखण्डोत्पाटनेनो-
त्पतितायां नगर्या भूतलबिलेभ्यो निर्जिगमिषूणां भुजगानां चरितमेतत् ॥

॥ ४९७ ॥ कथमपि समुत्पत्तनवशात्तथा तेन प्रकारेण लब्ध-
च्छेदत्वाद्विघटितमर्थं यासां ता दृश्यन्ते अभिनवा इव स्थितेतरार्धा

छिन्न-धरा-यल-पडिवन्ध-सुदिय-सोत्तुगमेहिं पडिवणं ।

तुच्छतणमुम्मिल्लन्त-गाहिर भावेहिं अवडेहिं ॥ ४९८ ॥

परिलम्बिज्जइ घोलन्त-सङ्कल-च्छेय-पायडदेहिं ।

मूलम्मि मुहल-घण्टा-लीलाएँ णिहाण-कलसेहिं ॥ ४९९ ॥

उव्वेयन्तिव अहिणव-निमेष-वोछेय-णिच्च-पिहुलाइं ।

अविलासाइव दंसण-रसेवि मिहुणाण अच्छीइं ॥ ५०० ॥

इवलभ्यः काकिण्यः ^१प्रासादायतनपुराणि ॥ दूरत्वान्नवनिर्मिता
इव भान्तीत्यर्थः ॥

॥ ४९८ ॥ छिन्नधरातलमेव प्रतिबन्धः प्रतिवध्नातीति कृत्वा
तेन [^२खण्डिताः स्रोतउद्गमा येषां तैः उन्मील्यमानाः प्रकटीभवन्तो
इगभीरभावा येषां तैरवटैः कूपैस्तुच्छत्वं प्रतिपन्नं प्राप्तम् ॥]

॥ ४९९ ॥ [परिलम्ब्यते घूर्णमान] ^३शृङ्खलाच्छेदप्रकटाधैर्मूले नगर्या
मुखरघण्टालीलया निधानकलशैः ॥ शृङ्खला एव च रणरणायमान-
इत्वाद्धण्टात्वेन कविना कल्पिताः । दूरीकृतानिखातानि ^४निधानानि न-
गरीपीठोत्पाटनोत्पाटितानि शब्दायमानशृङ्खलानि प्रलम्बन्त इत्यर्थः ॥

॥ ५०० ॥ उद्वेजयन्तीव अभिनवनिमेषव्युच्छेदनित्यपृथूनि अ-
विलासानीव दर्शनरसेपि मिथुनानामक्षीणि ॥ देवत्वमापन्नानां स्वर्ग
इगतानां नागराणामनिमेषदृष्टित्वम् । निमेषभावादन्त्योन्यदर्शनावि-
च्छेदेन सविलासत्वे सत्यपि अनारतदृष्टित्वं तरुणानां निर्लज्जत्वमेव
बोधयति । लज्जैव भूषणं योषितामित्यविलासानीवेत्युक्तम् ॥

^१MH. प्रसादा.

^२MH. omits couplet 499 and mixes up into one the comment-
ary which belongs to the two couplets 498 and 499. My attempt
to restore the ohhāyā is given within brackets.

^३MH. प्रकटाधै. ^४MH. निधनानि.

मारुअ-संचरण-वसा कम-भिज्जन्तम्मि भूमि-पडिवन्धे ।
 तद्वियस-पलहुओच्चेअ होइ णयरीएँ विणिवेशो ॥ ५०१ ॥
 पउराण जामिणीसुवि अभिण्ण-णिहालसाण निव्वडइ ।
 णयरि-परिसक्कणक्कन्त-दियस-सीमाण पडिवोहो ॥ ५०२ ॥
 पावन्ति कुलाल-उलाई भूमि-दुलहत्तणेण तद्वियसं ।
 कह-कहवि पङ्क-पिण्डं परिरक्खा-परिमियंचेय ॥ ५०३ ॥
 हेट्ठाअव-वसुआइज्जमाण-मूल-कमूससन्त-रसं ।
 जायमहो-रय-सिडिलं अग-सिणिद्धं धरा-वेढं ॥ ५०४ ॥

[॥ ५०१ ॥ मारुतसंचरणवशात् क्रमभिद्यमाने भूमिप्रतिबन्धे
 प्रतिदिवसप्रलघुक एव भवति नगर्या विनिवेशः ॥]

॥ ५०२ ॥ पौराणां यामिनीष्वपि अभिन्ननिद्रात्वेन अलसानां
 निर्वर्तते^१ संपद्यते नगरीसंबन्धिना^२ परिष्वक्केन गमनेन आक्रान्तः
 ३ प्राप्नोति दिवससीमा नित्यदिवसावधिः स्वर्गो^४ यैस्तेषां प्रतिबोधः ॥ स्वर्गे
 किल सदा दिवसः । आदित्यस्य अनावरणात् अस्ताचलादिना ।
 अतश्च नगर्योत्पत्तितया मध्यरात्रे स्वर्गं प्रापितानां पौराणामादित्या-
 ष्लोकं पश्यतां निद्रालसानामेव प्रबोधो जातः ॥

॥ ५०३ ॥ प्राप्नुवन्ति कुलालकुलानि भूमिदुर्लभत्वेन प्रति-
 दिवसं [कथं] कथमपि पङ्कपिण्डं परिरक्षापरिमितमेव । राजाज्ञये-
 ३त्यर्थः ॥

॥ ५०४ ॥ अधस्तनातपशोष्यमाणमूलक्रमोच्छ्वसद्रसं जातम्
 अधोरजःशिथिलम् अग्रस्निग्धं^५ धरापृष्ठम् ॥ आदित्यस्योपरि स्थित-
 ३त्वान्नगरीभूपीठम् अधः शुष्कं प्रान्ते तु आर्द्रमित्यर्थः ॥

दिव्य-विडवाहिरामेवि उववणे सरस-मञ्जरि-फलम् ।

लालिज्जन्तिच्चिय पढम-णेह-बन्धेण भू-तरुणो ॥ ५०५ ॥

सामायन्तेवि मही-यलम्मि रयणी-तमाणुबन्धेण ।

उप्पइय-दिणयरायव-वसेण दियसोच्चिय पुरम्मि ॥ ५०६ ॥

इय जम्मि पएसे पढु-पहाव-पडिवण्ण-परियर-सहाए ।

उप्पइयं स-तरु-सुरालयाएँ हरियन्द-णयरीए ॥ ५०७ ॥

तम्मि जहागम-पडिवण्ण-वियड-भू-वाल-कित्ति-सरसम्मि ।

सुर-पासाओ पढुणा एकेण दिणेण निम्मविओ ॥ ५०८ ॥

॥ ५०५ ॥ दिव्यविटपाभिरामेऽपि उपवने *सुराभिमञ्जरीफले
'लाल्यन्त एव प्रथमस्नेहबन्धेन भूतरवः ॥ स्वर्गोपवने पारिजातकादि-
३दिव्यतरुसुन्दरतरेऽपि पूर्वपरिचितस्ववशेन क्षितिवृक्षा रक्ष्यन्त एव
नोपेक्ष्यन्ते पौरैः । आश्रितवत्सलत्वादित्यर्थः ॥

[॥ ५०६ ॥ श्यामायमानेऽपि महीतले रजनीतमोनुबन्धेन
उत्पतितदिनकरातपवशेन दिवस एव पुरे ॥]

॥ ५०७ ॥ इति उक्तप्रकारेण यस्मिन्प्रदेशे प्रभुप्रभावप्रतिपन्न-
परिकरसहितया उत्पतितं *सरससुरालयया प्रत्यग्रदेवागारप्रयुक्तया
३हरिश्चन्द्रनगर्या ।

परिकरो नरकरितुरगादिरनुचरः ॥

॥ ५०८ ॥ तस्मिन्प्रदेशे प्रतिपन्नयथागमविकटभूपालकीर्तिसरसे
'सुरप्रासादः प्रभुणा एकेन दिनेन निर्मापितः ॥ उत्तमं स्थानं मया
३दृष्टं कथं नाम शून्यमास्तामिति मत्वा देवप्रतिष्ठा तत्र कृता । प्रभु-
शक्तियोगश्चैकदिननिर्माणेन सूचितः । कुलकम् ॥

जस्स कडय-ट्टियाओ केसव-केऊर-कणय-रेहाओ ।

अज्जवि कुणइ णडाले सिला-णिहट्ठुली लोओ ॥ ५०९ ॥

णीलं सिहर-च्छायं पेच्छन्तो तस्स मन्दर-गिरिस्स ।

पडिवज्जइ तम्मि समिद्ध-जणवओवायणे देओ ॥ ५१० ॥

अहिलेन्तस्स कमेणय जकराहिव-लक्खियं दिसं तस्स ।

जाओ विसेस-दुसहो पयण्ड-किरणस्सव पयाओ ॥ ५११ ॥

अग्घन्ति सरस-सुर-दारु-भङ्ग-णीसन्द-सुरहिणो तस्स ।

णिम्महिय-णव-सुरामोय-सीयला तम्मि उदेसा ॥ ५१२ ॥

॥ ५०९ ॥ अथ युगलकम् । यस्य कटकस्थिताः केशवकेयूर-
कनकरेखा अद्यापि करोति ललाटे शिलानिघृष्टाङ्गुलिर्लोकः ।

क्षीरोदधिमथनसमये हि हरिकराकर्षणं मन्दरस्य बभूव । तद्वशा-
त्केशवबाहुकेयूरनिघर्षणेन निकषपाषाणवत् कटकशिलासु कनकरे-
खायाः संभवः । तत्र च लोकः अङ्गुलिनिघर्षं कृत्वा वन्दनार्थं
ललाटतलं स्पृशति ॥

॥ ५१० ॥ नीलां शिखरच्छायां प्रेक्षमाणस्तस्य महेन्द्रगिरेः
प्रतिपद्यते प्रामोति *तस्मिन्स्निग्धजनपदानां सखेहलोकानामुपायनानि
श्क्रौशलिकानि देवः ॥ नीलमणियोगात्रीलाः शिखरच्छायाः । स्निग्ध-
जनाः पराजित्य संमुखत्वमापादिता नृपाः । युगलकम् ॥

॥ ५११ ॥ अभिलातः आभिमुख्येन गृह्यतः अभिलीयमानस्य
वा क्रमेणैव यक्षाधिपलक्षिताम् उत्तरां दिशं तस्य जातो विशेषदुः-
ःसहः प्रचण्डकिरणस्यैव प्रतापः ॥

॥ ५१२ ॥ अर्घन्ति शोभन्ते सरससुरदारुभङ्गनिष्यन्दसुरभ-

किंच जायं । १४६

एस सरो जस्स इमा हरन्ति उब्बुद्ध जल-कलम्बाओ ।
 णल-कुञ्ज-मुहल-जल-रङ्कु-संकुला कूल-लेहाओ ॥ ५१३ ॥
 अह कमल-काणण-द्विय-सिरि-दंसण-मिलिय-जल-णिहि च्छायं ।
 उव्वहइ मलिय-पायाल-पल्लं सलिल-संघायं ॥ ५१४ ॥
 एए विहय-वहुव्वेल्ल-णलिणि-दल-सण्ड-पण्डुरद्धन्ता ।
 विरल-दल-जज्जरुहण्ड-जरठ-कमला सरुद्देसा ॥ ५१५ ॥
 सुरहिमिह गन्धमासिसिर-बाल-मउलुग्गमाण जम्भूण ।
 मयरन्दमारविन्दं च इह समीरो पसारइ ॥ ५१६ ॥

यस्तस्य संबन्धित्वेन निर्मथितनवसुरामोदशीतलास्तस्मिन्दिग्भागे
 ३प्रदेशाः ॥ सुराया निर्मथनं कर्पूरादिवासः ॥

॥ ५१३ ॥ अष्टात्रिंशदधिकेन शतेन महाकुलकम् । एतत्सरो
 यस्येमा हरन्ति उब्बुद्धजलकदम्बा नडकुञ्जमुखरजलरङ्कुसंकुलाः
 ३कूलरेखाः ॥ जले स्थले च कदम्बसंभव इति विशेषणमर्थवत् ।
 जलरङ्गवष्टिभिः ॥

॥ ५१४ ॥ अथेति निपातस्तथार्थे । तथा कमलकाननस्थित-
 श्रीदर्शनमिलितजलनिधिच्छायमुद्रहति मर्दितपाता [लपल्व] लं
 ३सलिलसंघातम् ॥

॥ ५१५ ॥ एते विहगवधूभिश्चक्षुकोटिप्रहतिवशादुद्वेल्लानि परि-
 वृत्तान्युच्छलितानि नलिनीदलषण्डानि तैः पाण्डुरार्धान्ताः पाण्डुर-
 ३पर्यन्ता विरलदलजर्जरोद्दण्डजरठकमलाः सरुद्देसा सरःप्रदेशाः ॥
 शरदि हि १पद्मपर्णानां पातो भवतीति विरलादित्वम् ॥

॥ ५१६ ॥ सुरभिमिह गन्धम् ईषच्छिशिरबालमुकुलोद्गमानां

इह ते मय-कल-कायम्ब-कण्ठ-कन्दलिस-सारसकन्दा ।
 सोहन्ति बलायालीढ-णील-णिउला तडुद्देसा ॥ ५१७ ॥
 सुसिरोसरिय-सकद्दम-जड-जल-लव-भिण्ण-भङ्ग-रस-सारो ।
 इह सो परिदलिय-कसाय-गण्ठि-गन्धो मृणालाण ॥ ५१८ ॥
 अण्णुण्ण-णिगगमुक्खित्त-विसम-दल-संणिवेस-णिबिडाओ ।
 इह ता संचार-क्खलिय-कुक्कुहा रण्ण-णल्लिणीओ ॥ ५१९ ॥

जम्बूनां मकरन्दमारविन्दं चेह समीरः ^१प्रसारयति ॥ सुरहिनवग-
 ३न्धमिति पाठान्तरम् । सुरभिनवगन्धमिति तत्रार्थः ॥

॥ ५१७ ॥ ^२इह ते मदकलकादम्बकण्ठसंचलितसारसाकन्दाः
 शोभन्ते बलाकालीढनीलनिचुलास्तटोद्देशास्तटप्रदेशाः । कादम्बाः
 ३पक्षिविशेषास्तत्कण्ठशब्देन च शब्दो लक्षितः । निचुलो वेतसः ।
 बलाका बकाः ॥

॥ ५१८ ॥ सुषिरापसृतसकद्दमजललवसंभिन्नभङ्गरससारः इह
 परिगलितकषायो ^४ग्रन्थिगन्धो मृणालानां विसानाम् ॥ ^५अत्रोपलभ्यत
 ३इति शेषः ॥

॥ ५१९ ॥ अन्योन्यनिर्गमनोत्क्षिप्तविषमदलसंनिवेशनिबिडाः
 इह ताः संचारस्वलितकुक्कुहा अरण्यनलिन्यः ॥ ^६कुक्कुहाः पक्षि-
 विशेषाः । सर्वनामानि सर्वत्र ते लोचने ^७इतिवत् ॥

^१MH. adds गन्धम् after प्रसारयति.

^२MH. is wanting in all this couplet except the first words इह ते मद of the ohhāyā. The text given above is restored from Do. P. K.

^३MH. लभत इति.

^४So MH.

^५MH. लोचन ३०.

मोह-रसिबाई इह णिव्वडन्ति णह-घोलिराण कुरराण ।
 उव्वत्त-मीण-ताडिय-घण-णालिणि-दलासु सरसीसु ॥ ५२० ॥
 इह वायस-सेविअ-कीडइल्ल-वसुआय-चिविड-सालूरा ।
 जालिय-कड्डिय-सम्बूय-सेवला तीर-पेरन्ता ॥ ५२१ ॥
 उव्वेलेइ समीरो कलह-करग्गावसोण-मूलाइं ।
 संखाय-फेण-फुड-पिच्छिलाई इह नलिणि-वत्ताई ॥ ५२२ ॥
 पेरन्त-लूण-कमला थोय-जलुव्वत्त-तुङ्ग-णालाओ ।
 इह रोह-सदलाबद्ध-मडह-वत्ताओ णलिणीओ ॥ ५२३ ॥

॥ ५२० ॥ 'मोघरसितानीह' निर्वर्तन्ते घनघूर्णितानां कुरराणा-
 मुद्धृत्तमीनताडितधननलिनीदलासु सरसीषु ॥ मोघं निष्फलम् । घनं
 ३ निविडम् । कुररा 'देङ्काः' । घननलिनीदलच्छब्दत्वेन मत्स्यान्प्राप्तु-
 मशक्नुवन्त इति मत्वा रोदनप्रायरासिताः संपद्यन्ते कुररा इत्यर्थः ॥

॥ ५२१ ॥ इह *वायससंकुलकीटयुक्तशुष्कचिपिटमण्डूका जा-
 *लकाकृष्टशम्बूकशैवलास्तरिपर्यन्ताः ॥ इल्लो मत्वर्थीयः । वसुआयं
 ३ शुष्कम् । चिपिटं पिण्डितदुर्बलम् । सालूरो मण्डूकः । शम्बूकाः सू-
 क्षमशङ्खाकृतयः कृमिकलेवरप्राया अस्थिशेषाः शङ्खोडा इति प्रसिद्धाः ।

[॥ ५२२ ॥ उद्वेलयति समीरः कलभकराप्रापशोणमूलानि
 संस्त्यानफेनस्फुटपिच्छिलानि इह नलिनीपत्राणि ॥]

॥ ५२३ ॥ पर्यन्तलूनकमलाः स्तोकजलत्वेनोद्धृततुङ्गनाला इह
 'रोधः' शाद्वलाबद्धालपपत्रा नलिन्यः ॥ रोधस्तटम् । बद्धत्वं शेवा-
 ३ लेन । मडहं अल्पम् ॥

णिष्वावेन्तिव हियं एए घण-मलिय-तल-वणा गिरिणो ।
 मुहल-विहङ्गा अ सरा सुण्ण-पसण्णाई अ वणाई ॥ ५२४ ॥
 सरिआण तरङ्गिय-पङ्क-वडल-पडिबद्ध-वालुया मसिणा ।
 एए ते पविरल-कास-पल्लवा पुलिण-वित्थारा ॥ ५२५ ॥
 इह मत्ताणेय-विहङ्ग-मुहल-कल्लोल-कलयलुप्पित्था ।
 विरलं सुअन्ति सरसी-परिसर-परिवेसिणो गामा ॥ ५२६ ॥
 एए पूरालुङ्खण-विराय-पङ्कोल्ल-पढम-वित्थारा ।
 जाया अहिणव-णिग्गम-हरिय-सिहा सइलुहेसा ॥ ५२७ ॥

॥ ५२४ ॥ ^१निवृत्तं कुर्वन्तीव हृदयमेते ^२घनमार्दिततलवना गिरयः ।
 मुखरविहङ्गानि च सरांसि शून्यप्रसन्नानि च वनानि ॥ घना मेघास्ते^३
 ३ निवृत्तं कुर्वन्त इव हृदयं गिरितल एव तिष्ठन्ति । शून्यानि निर्जनानि ॥

॥ ५२५ ॥ सरितां तरङ्गितपङ्कपटलप्रतिबद्धवालुका मसृणाः
 एते ते ^४प्रविरलकाशपल्लवाः पुलिनविस्ताराः ॥

॥ ५२६ ॥ इह मत्तानेकविहङ्गमुखरकल्लोलकलत्रस्ताः सन्तो
 विरलं स्वपन्ति परिसरसरसीपरिवेशिनो महासरःसमीपनिवेशिनो
 ३ ग्रामाः ॥ परितः सर्वदिक् समन्तात्सरन्तीति परिसरास्ताश्च ता
 महान्ति सरांसि सरस्यः ॥

॥ ५२७ ॥ एते पूरस्पृष्टत्वेन विरतः आच्छादितः ^५पङ्काद्रः प्रथ-
 मविस्तारो येषां ते तथा जाता अभिनवविनिर्गमहरितशिखाः शाद्व-

^१MH. निवृत्तं कुर्वन्ती for निवृत्तं कुर्वन्तीव. ^२MH. ^०मलिन^०. ^३MH. भना
 मेघाःस्ते सरणाई निवृत्तं कुर्वन्त च हृदयदि गिरितल एव &c. The emendation is conjec-
 tural. ^४MH. ^०कास^०. ^५MH. पङ्काद्रौ प्रथम^०.

कमल-वण-विणिगगय-मुहल-कुक्कुहा सायमिह सुहावेन्ति ।
 थोउम्हाअन्तुम्मस अ-सदला कच्छ-बोच्छेया ॥ ५२८ ॥
 सम्बूअ-चुण्ण-सबला इह णिहसण-मसिण-वामलूराओ ।
 विडिमाण पयन्तर-णिन्त-विसम-हरियाओ पयवीओ ॥ ५२९ ॥
 तड-णिउल-मज्जरी-णिम्महन्त-जल-गन्ध-सीयला एए ।
 तणु-सुत्ति-सार-पेरन्त-वालुया सदलुवेसा ॥ ५३० ॥

३लोदेशाः ॥ आलुङ्खियमिति देशीपदं स्पर्शार्थम् । उल्लियमिति देशी-
 धातुराद्रीभावे ॥

॥ ५२८ ॥ कमलवनविनिर्गतमुखरकुक्कुहाः सायमिह सुखयन्ति
 स्तोकोऽप्यायमाणोद्गतमशकशाद्वलाः^१ कच्छविच्छेदाः ॥ निवासाधि-
 श्रय्या कुक्कुहानां पक्षिविशेषाणां कमलवनास्सायं विनिर्गमनम् ॥

॥ ५२९ ॥ शम्बूकानां कीटास्थिविशेषाणां चूर्णेन शबला इह
 निघर्षेण पांसुकृतेन मसृणवलमीकाः । वामलूरो वल्मीकः ॥ अन्यथा-
 ३प्यत्र पाठो दृश्यते ।^२संपुञ्चचुन्नसबला इह णिहसणमसिणवामलू-
 राओ । विहयाण^३पयन्तरणिन्तविसमहरियाउ पयवीओ ॥ संपूर्णेन
 रजसा शबला विहगानां पदान्तरेभ्यः पदबिम्बमध्येभ्यो निर्यन्तो
 ६निर्गच्छन्तो विषमं कृत्वा हरिता अङ्कुरा यत्र ता इत्यर्थस्तत्र पाठे ॥

॥ ५३० ॥^४नडवलतलेषु ये निचुला वेतसास्तेषां या मज्जर्यस्ताभि-
 निर्महतः^५आमोदयतो जलस्य गन्धेन शीतलाः सुन्दरा एते तनुशु-
 ३क्तिशैवलपीठवालुसंस्थायाः^६ । शुक्तयो जलप्राणिविशेषास्थीनि ।

^१MH. ^०शदलाः. ^२MH. ^०चंदन^० for ^०बुद्ध^०. ^३MH. ^०त^० ^४MH. आमोदयते. ^५MH.
^६स्थायिवाः for ^०संस्थायाः.

सहरी-पसत्त-कुररा अन्तो-सदल-सिंहं परिवहन्ति ।
 अहि-गन्ध-कमलमावद्ध-घग्घरा वारि-लेहाओ ॥ ५३१ ॥
 सोहन्ति बाल-सरयमि नील-भू-सदला तहच्चेय ।
 पासायग-सिलन्तर-पढम-किलन्तङ्कुरा दियहा ॥ ५३२ ॥
 एयाओ परूढारुण-फल-भर-बन्धुरिय-भूमि-खण्जूरा ।
 कण्ठीओ निव्ववन्तिव अमन्द-करमन्द आमोया ॥ ५३३ ॥

ताभिः शबलवालुकं पीठं यत्र ते शाङ्खलोद्देशाः ॥ कच्चित्तु पाठः । त-
 गुसुप्तिसारपेरन्तवालुआ । तनुशुक्तिसारपर्यन्तवालुका इति तत्रार्थः ॥

॥ ५३१ ॥ शफरीभक्षणप्रसक्ताः कुररा यासु ता अन्तर्मध्ये
 शाङ्खवलशिखां परिवहन्ति । अहिगन्धकलमं कलमवदधिकगन्धम्
 १आवद्धघर्घरा वारिलेखाः ॥ घर्घरं शाङ्खलं शैवालादिजालम् ॥

॥ ५३२ ॥ शोभन्ते बालायां प्रथमायां शरदि नीलभूशाङ्खला-
 स्तथैव पार्श्वलमशिलान्तरप्रथमकलान्ताङ्कुरा दिवसाः ॥ आकलान्त-
 २शिलान्तरपार्श्वलमाङ्कुरा इत्यर्थः । प्राकृते पूर्वनिपातनियमाभावात् ।
 यान्यादित्यसामुख्ये वर्तन्ते तेषामेव शिलान्तराणां पार्श्ववर्तिनो नवा-
 ङ्कुरा म्लायन्ति । न तु च्छायावर्तिनामित्यन्तरग्रहणम् ॥

॥ ५३३ ॥ एताः १प्ररूढारुणफलभरबन्धुरितखर्जूराः कण्ठयः
 पर्वतकण्ठे भवा उपकण्ठशब्दवाच्याः कण्ठिका इति लोके ख्याता
 २निर्वापयन्तीव निर्वृतिं जनयन्तीव ३अमन्दकरमन्दकामोदाः ॥ प्ररू-
 ढानि पक्वानि पकरसयोगाच्च अरुणानि फलानि । करमन्दः फल-
 वृक्षविशेषः ॥

इह सा स-केसरोव्वत्त-कुसुम-कविला करीर-वण-राई ।
 रेहइ निहस-ट्टिय-करभ-केसर-च्छेय-जडिलव्व ॥ ५३४ ॥
 इह वीसमइव हिययं फुल्लक-समीर-सुरहि-गन्धेसु ।
 आवाय-घडिय-कमलामोएसु वणन्त-मग्गेसु ॥ ५३५ ॥
 बाढं लीदूस-घणत्तणेण गामेइआओं णोच्चैन्ति ।
 इह अहुआसेय-विवण्ण-गोमआ रण्ण-भूमीओ ॥ ५३६ ॥
 एए ते वण-सेरिह-परिमलण-पइण्ण-गोमयामोया ।
 थोऊस-रेणु-परिकविस-वारिणो पल्लुच्छङ्गा ॥ ५३७ ॥

॥ ५३४ ॥ इह सा सकेसरोव्वत्तकुसुमकपिला करीरवनराजिः
 रेहइ शोभते निहसट्टियकरभकेसरच्छेयजडिलव्व । करभ उष्ट्रपोतकः
 ३ करीरपल्लवभक्षकः । तस्य निघर्षेण च्छिन्नास्त्वद्मात्रेण स्थिता ये
 केसरास्तैः संजातजटेव ॥

॥ ५३५ ॥ इह विश्राम्यतीव हृदयं फुल्लकसमीरसुरभिगन्धेषु
 आपातघटितकमलामोदेषु वनान्तमार्गेषु ॥

॥ ५३६ ॥ इह ग्रामसमीपवर्तिन्योऽरण्यसीमनः अरण्यप्रदेशा
 ग्रामेयिका ग्राम्याः स्त्रियो नोच्चिन्वन्ति आरण्यकाः शुष्कगोमयपिण्ड-
 ३ का न गृह्णन्ति यतोऽहुताशेयविवण्णगोमया हुताशनायोग्यविरुद्धवर्ण-
 गोमयपिण्डकाः । वह्नयज्ज्वलने कारणमाह । बाढं लीदूसघनत्वेन वा-
 दमत्यर्थं लीढः प्राप्तो य ऊषः क्षारस्तस्य घनत्वेन प्राचुर्येण शुष्कगो-
 ६ मयपिण्डानामूषेण वेष्टितत्वाद्बह्वैरप्रवेश इति नोच्चिन्वन्ति स्त्रियः ॥

॥ ५३७ ॥ एते ते १ वनमहिषपरिमर्दनप्रकीर्णगोमयामोदाः अव-
 श्यायधौतरेणुत्वे परिकपिशवारयः पल्वलोत्सङ्गाः ॥ सेरिभो महिषः ॥

एयाओ वाय-धूसर-करीस-कविस-धरणी-सुअन्धाओ ।
 रण-त्थलीओ उव्वुत्थ-गोउला देन्ति उक्कण्ठं ॥ ५३८ ॥
 सोहन्ति सरस-सूई-णिग्गम-हरियायमाण-मूलाओ ।
 इह चिण्ण-विसह-वड्डिय-रूढ-तणा रण-सीमाओ ॥ ५३९ ॥
 इह धाउ-लिहिय-देव-त्थलाओ रण-त्थलीओ स्रएन्ति ।
 आलीयमाण-भासा परिवुत्थं महिस-सत्थाण ॥ ५४० ॥
 संतत्थ-विरल-कङ्कन्तरेसु गोमाउणो इह उवेन्ति ।
 भय-चलियण-दिसा-घडिय-वायसं महिस-कङ्कालं ॥ ५४१ ॥

॥ ५३८ ॥ एताः शुष्कधूसरकरीषकपिशधरणीसुगन्धाः अरण्य-
 स्थल्यः ^१उदुषितगोकुलाः प्रोषितगोधना ददत्युत्कण्ठां गोकुलस्मृति-
 रमुपजनयन्त्यः ॥ वायं शुष्कम् ॥

॥ ५३९ ॥ शोभन्ते सरससूचीनिर्गमहरितायमानमूलाः इह
 वृषभभक्षित [वर्धित] रूढतृणा अरण्यसीमानः ॥ चित्रं चरितं
 रभक्षितम् । चित्रविसिहेति पाठे चरितविशिखेत्यादिरर्थः ॥

॥ ५४० ॥ इह धातुलिखितदेवस्थलत्वादरण्यस्थल्यः सूचयन्ति
 आलीयमानभासत्वाच्च पर्युषितं परिवासं महिषसार्थानाम् ॥ भासाः
 रपक्षिविशेषा महिषपुरीषोपजीविनः ॥

॥ ५४१ ॥ संनस्तविरलस्थितकङ्कान्तरेषु^२ गोमायवः शृगाला
 इह वसन्ति भयचलितान्यदिकसंघटितवायसं महिषकङ्कालं महिषक-
 रलेवरम् ॥ कङ्का गृध्राः । ^३कङ्कालं इति सप्तम्यर्थे द्वितीया । महि-

^१MH. उदुषिता^०.^२MH. कंकांतरासु.^३MH. ^०कंकाल इति.

इह रविणो मय-तण्डा-णिहेण णीहार-पण्डुरा होन्ति ।
 सरसीसु तुलिय-तरलम्बु-वलण-विसमा इव मऊहा ॥ ५४२ ॥
 कल्लोल-सिसिर-पवणा सलिलुद्देसे दिसाओं सृणन्ति ।
 इह उड्डन्त-विहङ्गम-ध्रुयम्बु-कण-चुण्ण-मइलाओ ॥ ५४३ ॥
 इह कय-फुकार-पडन्त-वालुया-दूसियग्ग-तोयाओ ।
 पडिण्हिं कहवि पिज्जन्ति वाउ-वेण्हिं सरियाओ ॥ ५४४ ॥
 उम्हाल-तरु-च्छाया गो-रेणु-विइण्ण-मारुय-णिरोहा ।
 सायमिह समहिउण्हा वलन्त-भट्टाणला गामा ॥ ५४५ ॥

षकलेवराभ्यन्तरे वसन्तीत्यर्थः । संतुष्टविरलमभ्यन्तरेष्विति कचि-
 त्पाठः । सम्यक्त्रुटितत्वेन विरलानि यानि मर्मन्तराणि तेषु । संतु-
 ष्टेत्यपि पाठे संतुष्टास्तृप्ताः सन्त इति योजना ॥

॥ ५४२ ॥ इह रवेर्गुणतृणानिभेन नीहारपाण्डुरा भवन्ति
 सरसीषु^१ तुलिततरलाम्बुवलनविषमा इव मयूखाः ॥

॥ ५४३ ॥ कल्लोलशिशिरपवनाः सलिलोद्देशान्दिशश्च शीतलाः
 सूचयन्ति इह उड्डीयमानविहङ्गमधूताम्बुकणचूर्णमलिना इति दिशां
 ३विशेषणम् ॥ दिशः पवनाश्च जलप्रदेशान्निकटान्सूचयन्तीत्यर्थः ॥

॥ ५४४ ॥ इह कृतफूत्कारपतद्वालुकारूपिताग्रतोयाः पथिकैः
 कथमपि पीयन्ते वायुवेगैः सह सरितः ॥

॥ ५४५ ॥ ऊष्मयुक्ततरुच्छाया गोरेणुवित्तीर्णमारुतनिरोधाः
 सायमिह समधिकोण्णाः वलद्भ्राष्ट्रानला^२ ग्रामाः ॥

करि-कर-दण्डामोडण-विसाह-सूसन्त-सरल-तरु-जालं ।
 एयं तं धूसर-विरल-सल्लई-मेहलं रण्णं ॥ ५४६ ॥
 वोलेइ लया-संकलिय-मुहल-कलहं णियत्त-करिणीयं ।
 इह कुञ्जराण मुह-मेत्त-वलिय-जूहाहिवं जूहं ॥ ५४७ ॥
 इह दिण्ण-भूमि-महा परिलूणासण्ण-विडावि-साहग्गा ।
 मूएन्ति महा-तरुणो गइन्द-जूहाण वीसमिअं ॥ ५४८ ॥
 इह अजवोरु-वराहा अवरोप्पर-सत्तु-सावय-वहाओ ।
 भमियव्वाओ पविरलं रुरु-सिज्जवईओ भूमीओ ॥ ५४९ ॥
 इह मूल-पविरलेसुं संवगिय-मुणि-जणावसेसेसु ।
 संवज्जन्ति विहङ्गा फलेसु नीवार-विडवाण ॥ ५५० ॥

॥ ५४६ ॥ [^१करि-कर-दण्डामोडन-विशाख-शुण्य-सरल-तरु-जालम्]
 एतत्तद्धूसर-विरल-सल्लकामेखल-मरण्यम् ॥ ^२सरल-तरु-वो देवदारवः ।
 ३सलकी कदली ॥

॥ ५४७ ॥ वेत्रलतासंकलितत्वेन मुखरो यः कलभस्तस्मान्नि-
 वृत्तकरिणीकम् इह कुञ्जराणां मुखमात्रवलितयूथाधिपं यूथम् ॥
 ३करिणी स्त्रीस्वभावाद्भयान्निवर्तते । यूथाधिपस्तु धैर्यादेव हेलया
 वलितवदनमात्रेण वीक्षत इति स्वभावः ॥

॥ ५४८ ॥ इह दत्तभूमिमर्दाः परिलूनासन्नविटपिशाखाग्राः
 सूचयन्ति महातरवो गजेन्द्रयूथानां विश्रान्तम् ॥

॥ ५४९ ॥ इह अजवोरुवराहाः परस्परशत्रुश्चापदवधाः अमणी-
 याः प्रविरलं कृत्वा रुरुशृङ्गवत्यो भूमयः ॥

॥ ५५० ॥ इह मूलपविरलेषु संवर्गितमुनिजनावशेषेषु संप-
 द्यन्ते विहङ्गाः फलेषु नीवारविटपानाम् ॥]

निविड-लया-जाल-पिण्ड-सिहर-तरुसण्ड-पटिहउप्पयणा ।
 इह तंसं उड्डेऊण खं विहङ्गा वलगन्ति ॥ ५५१ ॥
 इह केसरिणो विहुणन्ति ताडणुड्डीण-छप्पय-कडप्पं ।
 रहस-दलिण्ह-मय-सलिल-गरुइयं केसरुप्पङ्कं ॥ ५५२ ॥
 मुहल-मऊराइ हरन्ति किंपि इह णव-पलास-कविसाइं ।
 उव्वाय-पल्लुप्पण-पण्डु-भावाइं रण्णाइं ॥ ५५३ ॥
 शिल्ली-जल-कण-सीयल-पलास-परिवेसिणो इह हरन्ति ।
 असलिल-मज्जागय-विरल-किंशुआ पल्लुच्छङ्गा ॥ ५५४ ॥
 तद्वियसाणिल-णिव्वूढ-रेणु-णिव्वडिय-कठिण-पह-दण्डा ।
 वाओलीसुवि जाया इह विरल-रयाओ भूमीओ ॥ ५५५ ॥

॥ ५५१ ॥ निविडलताजालपिनद्धाशिखरतरुसण्डप्रतिहतोत्पतना
 इह तिर्यगुड्डीय खं विहङ्गा विलगन्ति ॥

॥ ५५२ ॥ इह केसरिणो विधुन्वन्ति ताडनोड्डीनषट्पदकलापं
 सैरसदलितेभमदसलिलगुरुकृतं केसरकलापम् ॥

॥ ५५३ ॥ मुखरमयूराणि हरन्ति किमपीह नवपलाशकपिशानि
 आशुष्कपल्वलत्वादापन्नपाण्डुरूपान्यरण्यानि ॥

॥ ५५४ ॥ ^१लहरीजलकणशीतपलाशपरिवेशिनः इह हरन्ति
 हृदयम् असलिलं यत्पल्वलतटं तन्मध्यगता विरलाः किंशुका यत्र ते
^२पल्वलोत्सङ्गाः ॥ ^३शिल्ली लहरी । परिवेशिनः समीपवासिनः ॥

॥ ५५५ ॥ प्रतिदिवसानिलनिर्व्यूढरेणुप्रकटितकठिनपथदण्डाः
 वातालीष्वपि वात्यास्वपि सतीषु [जाता] इह विरलरजस्का भूमयः ॥
 ३ तद्वियसं प्रतिदिवसम् । निर्व्यूढमपसारितम् । पन्थान एव दण्डास्त-
 दाकृतित्वात् ॥

इह उवसरं वराहाण गलिय-जल-विन्दु-बद्ध-हरियाओ ।
 संकन्त-पङ्क-गारव-बन्धुरिय-तणाओ पयवीओ ॥ ५५६ ॥
 एयाओ गाढ-फुडणा पुञ्जइऊससिय-भू-दल-कवाला ।
 संपीड-विरस-दीहरिय-तलिण-मुत्थाओ भूमीओ ॥ ५५७ ॥
 इह हि गय-जूह-णिदं स्रएइ अमारुए वणन्तम्मि ।
 कर-णीसासुग्गाहिय-महि-रय-कविसो णहुदेसो ॥ ५५८ ॥
 उक्किण-रय-भरोणय-तल-जज्जर-भू-विसट्ट-बिल-विसमा ।
 थोउज्जडक-विडवा इमाओ ता उन्दर-थलीओ ॥ ५५९ ॥
 इह भूइ-दण्ड-सेसावि णियय-दीहत्तणेण णज्जन्ति ।
 पासल्ल-भाव-पज्जत्त-हुयवहा पायव-णिवेसा ॥ ५६० ॥

॥ ५५६ ॥ इह उपसरः सरःसमीपे वराहाणां गलितजलवि-
 न्दुबन्धैरहिताः संक्रान्तपङ्कगौरवबन्धुरिततृणाः पदव्यः ॥ बन्धुरितं
 शनम्रीभूतम् ॥

॥ ५५७ ॥ एता गाढं कृत्वा यत्स्फुटनं तेन पुञ्जितान्युच्छ्वसि-
 तानि च भू[तल]कपालानि यत्र ताः संपीडनेन विरसानि दीर्घकृतानि
 ३[तलिनानि] मुस्तानि यत्र ता भूमयः ॥ तलिनं सूक्ष्मम् ॥

॥ ५५८ ॥ इह हि गजयूथनिद्रां सूचयति अमारुते वनान्ते करनिः-
 श्वासैरुद्धाहितेन उत्क्षिप्तेन महीरजसा कपिशो नभउद्देशो गगनप्रदेशः ॥

॥ ५५९ ॥ उत्कीर्णरजोभरावन्ता अत एव तलजर्जरा या
 भूस्तद्भावेन विशीर्णानि बिलानि तैर्विषमाः स्तोकोज्जटार्कविटपा
 ३इमास्ता उन्दुरस्थलयः ॥ उन्दुरा मूषकास्तैश्छिन्नमूलत्वादन्तरान्त-
 रार्कविटपा उज्जटिताः ॥

॥ ५६० ॥ इह भूतिदण्डशेषा अपि निजकदीर्घत्वेन ज्ञायन्ते

इह काला रुग्ग-तरुत्तणेण थलइल्लमन्तरा हरइ ।

भाएसु उववणाअन्त-बाल-तरु-मण्डलं रण्णं ॥ ५६१ ॥

वल्ली-वियाण-बहलत्तणेण छाया-णिवेस-सिसिराई ।

इह अणह-इलिदी-सइलाई गिरि-कच्छ-रण्णाई ॥ ५६२ ॥

तद्वियह-णिहस-संपीय-सयल-सीरा असाओव सहन्ति ।

परिकटिण-कसिण-दल-बन्धणाओ इहकच्छ-भूमीओ ॥ ५६३ ॥

इह दीसइ कणय-सिला-मऊह-पुञ्जाहिरञ्जियं रविणो ।

णिच्छल्लिय-परिणय-ताल-पिञ्जरं पडिय-पडिबिम्बं ॥ ५६४ ॥

पार्श्वीकृतावस्थानभावेन पर्याप्तहुतवहाः पादपनिवेशाः ॥ हुतवहोऽत्र
३दावामिः ॥

॥ ५६१ ॥ इह कालवशाद्गुणतरुत्वेन हेतुना स्थलयुक्तं सत्
अन्तरान्तरा हरति भागेषु च उपवनायमान [बाल] तरुमण्डलम् अर-
३ण्यम् ॥ रुग्णं भग्नम् । इल्लः प्राकृते मत्स्वर्थायः ॥

॥ ५६२ ॥ वल्लीवितानबहलत्वेन छाया निवेशशिशिराणीह
अनघहरिद्रापिञ्जराणि गिरिकच्छारण्यानि ॥

॥ ५६३ ॥ प्रतिदिवसनिघर्षणात्संपीतसकलसीरायसा इव शो-
भन्ते परिकठिनकृष्णदलबन्धना इह कच्छभूमयः ॥ सीरं हलं तस्या-
३यसः प्रान्तलम्नः फालो लोहमयः । ^१सोऽन्तः किल प्रतिदिनं विलि-
ख्यमानायां भुवि क्रमेण विगलितः । तत्र स्वभावकृष्णापि भूमिरे-
वमुत्प्रेक्ष्यते पीतविगलितफाललोहचूर्णत्वेनेव कृष्णेति ॥

[॥ ५६४ ॥ इह दृश्यते कनकशिलामयूखपुञ्जाभिरञ्जितं रवे-
च्छिन्नपरिणततालपिञ्जरं पतितप्रतिबिम्बम् ॥]

इह वाउध्दुय-धूली-गरुय-कणावडण-छिहिय रयाओ ।
 दीसन्ति विरल-जल-विन्दु-मुहियाओव्व रत्थाओ ॥ ५६५ ॥
 इह ता तरु-मूल-किलिण-कुसुम-दल-दारु-सयल-कलिलाओ ।
 आणील-कविस-फरुसा करीस-सिढिलाओ भूमीओ ॥ ५६६ ॥
 इह होन्ति मुहल-सिहिणो पुराण-फल-सवल-कुसुमिय-कलम्बा ।
 फल-कोस-विउण-पत्तल-पलास-सिसिरा वणुद्देसा ॥ ५६७ ॥
 एए वण-वारण-गण्ड-निहस-मय-गन्धिणो भयं देन्ति ।
 रोसुद्ध-सीह-णह-दलिय-वक्कला पायव-क्खन्धा ॥ ५६८ ॥
 रय-पुञ्ज-रुद्ध-गयणा सहन्ति इह सायमणवसाआओ ।
 पच्छद्ध-पसण्ण-मियङ्क-मण्डला गिम्ह-रयणीओ ॥ ५६९ ॥

॥ ५६५ ॥ इह वातोद्धूतधूलीगुरुककणावैपतनच्छिद्रितरजस्काः
 सत्यो दृश्यन्ते विरलजलविन्दुमुद्रिता इव रथ्याः ॥ प्रशिथिलरजोरा-
 शौ^१ गुरौ घूलिकणे प्रविष्टे सति जलकणाहतस्वमिव भातीत्यर्थः ॥

॥ ५६६ ॥ इहैतास्तरुमूलक्लिन्नकुसुमफलदारुशकलकलिलाः
 व्यासा आनीलकपिशपरुषाः करीषवच्छिथिला भूमयः ॥

॥ ५६७ ॥ इह भवन्ति सुखरशिखिनः पुराणफलशबलकुसु-
 मितकदम्बाः पुराणफलैरतिक्रान्तवर्षसंजातैः फलैः शबला व्यासा
 एकस्मिन्प्रदेशे कुसुमिताश्च द्वितीयप्रदेशे फलकोशद्विगुणपत्रलपला-
 शशिशिरा वनोद्देशाः ॥

[॥ ५६८ ॥ एते वनवारणगण्डनिघर्षमदगन्धा भयं ददति
 रोषोर्ध्वसिंहनखदालितवल्कलाः पादपस्कन्धाः ॥]

॥ ५६९ ॥ रजःपिञ्जरीक्रियमाणगगनाः शोभन्ते इह साय-

गय-जूहोयरण-विभिण्ण-नालिणि-णिव्वडिय-सलिल-दण्डाओ ।
 इह ता वसुयाय-परिप्पवन्त-कमलाओ सरसीओ ॥ ५७० ॥
 इह पायव-लगाडिय-णलिणि-दल-च्छेय-कविल-कूलाओ ।
 लूयाविल-फुडिय-दलन्तराओ कासार-भूमीओ ॥ ५७१ ॥
 इह मारुय-तंसीकय-दाव-सिहा-सिहर-संवलन्ताई ।
 दिप्पन्ति पढमग्गेण तअणु मूलेण रण्णाई ॥ ५७२ ॥
 अग्घन्ति ता णव-डिय-सिहि-वाय-पिस^१-वामलूरग्गा ।
 इह हेट्टव्वाअ-दुमा थलीओ णव-दाव-गन्धाओ ॥ ५७३ ॥

मनवश्याया अवश्यायरहिता गवादिसंचरणोत्थितमहीरजःप्रशमत्वेन
 १ पश्चार्धप्रसन्नमृगाङ्गमण्डला ग्रीष्मरजन्यः ॥

॥ ५७० ॥ गजयूथावतरणविभिन्नलिनीनिर्वृत्तसलिलदण्डाः इह
 ताः शुष्कपरिप्लवमानकमलाः सरस्यः ॥

॥ ५७१ ॥ इह पादपलम्बस्थितनलिनीदलच्छेदकपिशमूलाः ।
 कलिलकूला इति पाठान्तरम् । लूयाविलस्फुटितदलान्तराः जलाभावे
 ३ स्फुटितमृत्तिकाया दलविवरेषु कौलिका जालकान्कुर्वन्ति । कासार-
 भूमयो नितम्बप्रदेशाः ॥ १ वर्षासमयजलरयापहतलम्बचिह्नवर्णनमेतत् ॥

॥ ५७२ ॥ इह मारुतत्र्यश्रीकृतदावशिखाशिखरैः सह संवलमा-
 नानि संबध्यमानानि दीप्यन्ते प्रथमम् अग्रभागैस्तैर्दनु मूलैरैरण्यानि ॥

॥ ५७३ ॥ अर्घन्ति शोभन्ते ता नवस्थितशिखिशुष्कपिशङ्गव-
 ल्मीकाग्राः इहाधस्ताच्छुष्कद्रुमाः स्थलयो नवदावगन्धाः ॥ शिखी
 ३ वहिः । १ वायं वानं शुष्कम् । पै ओवै शोषण इत्यस्य ओदितश्चेति निष्ठा-

^१MH. ^०जलरवापहतं^०. The emendation is mine

^२MH. om अरण्यानि.

^३MH. वायवानां शुष्कम्.

इह तोअ-लङ्घणुमुक्क-रेणु-दल-सुण्ण-भाव-लहुईओ ।

तुरिअयरं समहिसरन्ति मारुआ वत्त-वल्लीओ ॥ ५७४ ॥

दीसन्ति तह-परिट्ठिअ-तण-मण्डल-पण्डुरन्तरालाओ ।

इच्छा-वीसन्त-दवाणलाओ इह रण्ण-भूमीओ ॥ ५७५ ॥

इह पङ्क-लोलणाविल-पुढ-मन्दुम्मिल्ल-लोअणद्धन्तं ।

सायं विअडयरङ्गं वणीइ जूहं वराहाण ॥ ५७६ ॥

नत्वे कृते वानमिति रूपम् । तस्य अंशो वायमिति । एवम् उवायमिति
उद्गानप्रकृतिकम् । वामलूरो वल्मीकः । यद्यपि स्थलीशब्दः 'कृत्रि-
६मायामेव साधुस्तथापि इह 'उपचारादकृत्रिमास्वपि प्रयुक्तः ॥

॥ ५७४ ॥ इह तोयेन यल्लङ्घनं वर्षासु प्रक्षालनं तेन मुक्करेणुदल-
त्वाच्छून्यमनावृतमवकांशस्थानं नभोग्रं यासां तास्त्वरिततरं समभि-
३सरन्ति सम्यगभिसारयन्ति मारुताः कर्तारः पर्णवल्लीः पलाशलताः
कर्मभूताः ॥ कचिदसत्यपि णिचि प्रयोजकव्यापारः प्रतीयते । दशभि-
ईलैः कृषतीतिवत् । तेनेहापि समभिसरन्तित्युक्ते समभिसारयन्तीति
२६ गम्यते ॥

॥ ५७५ ॥ दृश्यन्ते तथापरिस्थिततृणमण्डलपाण्डुरान्तरालाः
इच्छाविश्रान्तदवानला [इह] अरण्यभूमयः ॥ तथा परिष्ठितस्वमद-
३ग्धत्वम् । इच्छाविश्रान्तस्वमप्रयत्नोपरतत्वम् ॥

॥ ५७६ ॥ इह पङ्कलोलनाविलपुटमन्दोन्मीललोचनार्धान्तम्
सायं विकटतराङ्गमिव निर्याति यूथं वराहाणाम् ॥ विलोचनं मुस्त-
३प्राप्त्यर्थं नोदन्म् ॥

¹This is obviously a mistake of the commentator. See Pāṇ. 4-1-42-
²MH. नोदन्म् What does the word refer to? The word लोअण in the
original means 'eye'.

इह रण्ण-गोउलेसुं उण्हाईवि पन्थिएहिं पिज्जन्ति ।

कामं गोरस-पारी-णिवेस-पण्डूई सलिलाई ॥ ५७७ ॥

इह सलिल-कास-सक्कारि-मूल-पडिलग-कड्डिय-दलाओ ।

पवणो आयासिय-सारसाओ तरलेइ णल्लिणीओ ॥ ५७८ ॥

तंसीकय-कण्ठ-समोसरन्त-विहयावलोय-सरसाई ।

इह किंपि पुलिण-परिसक्कियाई सायं सुहावेन्ति ॥ ५७९ ॥

संगलण-भासलाअन्त-सीयलां विविह-वल्लि-कुसुमाण ।

आमोओ इह संचरइ कोवि सु-सुगन्ध-सुरहीण ॥ ५८० ॥

॥ ५७७ ॥ इहारण्यगोकुलेषु उष्णान्यपि पैथिकैः पीयन्ते पर्याप्तं
गोरसपारीनिवेशपाण्डूनि [सलिलानि] ॥ पारी दोहनपात्रविशेषः ॥

॥ ५७८ ॥ [इह] सलिलेनानिलाहतेन काशैश्च तृणविशेषैर्मरु-
ताभिहतैः शादिति शब्दं याः कुर्वन्ति तच्छीलास्ताश्च ता आकृष्ट-
३मूल [प्रति] लम्बदलाः पवनः आयासितसारसास्तरलयति नलिनीः ॥
सारसाः पक्षिविशेषाः ॥

॥ ५७९ ॥ ३यश्रीकृतकण्ठसमपसरद्विहगावलोकनसंरसानि इह
किमपि पुलिनपरिष्वक्तानि^१ तटगमनानि सायं सुखयन्ति ॥ तटविहा-
३रिषु मानुषेषु पक्षिणो भयात्परिवर्तितग्रीवया पश्यन्तस्त्वरन्ते पद्भिः ॥

॥ ५८० ॥ संघट्टनेन मांसलीभवन्धनीभवन्नत एव शीतल
आह्लादकृत् विविधपत्रकुसुमानां संबन्धी आमोद इह संचरति कोपि
३सुसुगन्धसुरभीणाम् ॥ सुरभिश्चन्दस्य सुगन्धपर्यायस्यापि अनिश-
वार्थः प्रयोगः । यथा । अहो रमणीया अहो रमणीयेति ॥

करह-पओअर-विसमाईं इह पहोलन्ति मालुहाणीण ।
 उच्चत्त-धूसराईं दलाईं पेरन्त-कविसाईं ॥ ५८१ ॥
 इह रेहन्ति च्छाया-णिविट्ठ-पहियावलोइयग्गाओ ।
 ककोल-दालि-कवि-सत्थ-संकुला रण्ण-भूमीओ ॥ ५८२ ॥
 इह गोर-विरहिणी-गण्ड-वास-धूसर-पिसङ्ग-वट्ठाण ।
 भमइ अवरण्ह-महुरो गन्धो करहाड-कुसुमाण ॥ ५८३ ॥
 योलइ उल्लिन्त-सुरा-मूल-कसाय-जरहो कलम्बाण ।
 एस मिलाणारुण-केसराण दर-सीयलो गन्धो ॥ ५८४ ॥
 खज्जूर-मञ्जरी-पिञ्जराण इह परिमलो पियङ्गूण ।
 रुढारविन्द-मयरन्द- कण-कसाओ परिब्भमइ ॥ ५८५ ॥

॥ ५८१ ॥ करभपदोदरवद्विषमाणीह प्रघूर्णन्ते मालुधानीसंज्ञानां लताविशेषाणामुद्धृतत्वेन धूसराणि दलानि पर्यन्तकपिशानि ॥

॥ ५८२ ॥ इह शोभन्ते छाया निविष्टपथिकावलोकिताग्राः कङ्को-लदालिवत्कपिलैः कपिसार्थैः संकुला अरण्यभूमयः ॥ अत्रानेकपाठाः ३ सन्ति । अनयैव दिशा गतार्थाः ॥

॥ ५८३ ॥ इह गौरविरहिणीगण्डपार्श्ववद्धूसरपिशङ्गपट्टानां भ्रमति अपराह्मधुरो गन्धः [करहाटकुसुमानाम्] । करहाटः कोवि-३दाराख्यस्तरुः ॥

॥ ५८४ ॥ घूर्णन्ते^१ सुरया दोहदार्थं दत्तया आर्द्रीभवन्ति^२ यानि मूलानि तैः कपायः शबलः अत एव जरठः प्रगल्भः कदम्बानां ३संबन्धी एष म्लानारुणकेसराणामीषच्छीतलो गन्धः ॥ दर ईषत् ॥

॥ ५८५ ॥ खज्जूरमञ्जरीवत्पिञ्जराणां परिपक्वमञ्जरीत्वेन इह

मउल-णिविडासु इह मरुवयस्स मुह-पाडलासु वल्लीसु ।
 आससइ सिसिर-लच्छी तारेसु अ कुन्द-कुसुमेसु ॥ ५८६ ॥
 इह लोलेइ खण-खण-विवण-जव-मञ्जरी-तरङ्गाओ ।
 पवणो संचार-विमूढ-मय-विमलिआओ सीमाओ ॥ ५८७ ॥
 जरढायन्त-फलूसास-पविरलायन्त-मञ्जरी-सूया ।
 इह अग्नन्ति जवाणं अग-भवन्तीओ सीमाओ ॥ ५८८ ॥
 इह ताओ पुलोस-सुयन्ध-जव-कसायाणणेहि पिज्जन्ति ।
 फुल्ल-करवीर-पाली-समुज्जला रण्ण-वावीओ ॥ ५८९ ॥

परिमलः प्रियङ्गूनां रूढारविन्दमकरन्दकणकषायः परिभ्रमति ॥
 ३रूढं जरठम् । अरविन्दं पद्मम् । कषायो मिश्रः ॥

॥ ५८६ ॥ [मुकुलनिविडासु] इह मरुवकस्य सुगन्धपत्रिका-
 विशेषस्य मुखपाटलासु वल्लीषु आवसति शिशिरलक्ष्मीस्तारेषु च
 ३सुपुष्पितेषु कुन्दकुसुमेषु ॥

॥ ५८७ ॥ इह लोलयति कम्पयति क्षणक्षणविवर्णयवमञ्जरी-
 तरङ्गयुक्तान्पवनः संचारविमूढमृगविमर्दितान्सीमः^१ । सीमशब्दः
 ३पुंस्यपि दृष्टः । तदुक्तम् । लिङ्गमसंख्यं लोकप्रमाणत्वादिति ॥

॥ ५८८ ॥ जरढायमानफलत्वेनोपचि[त]यवकोशत्वेनोल्लासयुक्त^२-
 त्वादुन्नतवात्प्रविरलायमानमञ्जरीशूका इहार्धन्ते यवानामग्रे भवन्त्यो
 ३दृष्टिपथमागच्छन्त्यः सीमानः ॥ शूकाः^३ किसारुकाः ॥

॥ ५८९ ॥ इह ताः श्लोषसुगन्धयवकषायाननैः पीयन्ते फुल्ल-
 करवीरपालीसमुज्ज्वला अरण्यवाप्यः अटवीपुष्करिण्यः ॥ उज्ज्वला
 ३रक्ताः । करवीरं कणहीरकमिति लोकभाषया प्रसिद्धम् ॥

इह दावाणल-धूमाहिओय-पडिबद्ध-महि-रयाअम्बा ।
 दिवसम्मिवि होन्ति पओस-राय-मइला दिसाहोया ॥ ५९० ॥
 इह विहडिअ-तन्तु-चुडुप्प-पम्हलाअम्ब-धूसरं पियइ ।
 गारङ्ग-गन्ध-सयलं पहिओ अहरंपिव पियाए ॥ ५९१ ॥
 सिसिरम्मि विरल-कुसुमे गाढालिङ्गण-णिहेण अववाणो ।
 बाहु-कलहम्मि मिहुणाई वम्महो इह निओएइ ॥ ५९२ ॥
 इह तं संचारिय-कञ्चणार-केसर-कसाय-गन्धाण ।
 उच्छृङ्खलिय-वणाणं सोहग्गं किंपि पवणाण ॥ ५९३ ॥
 इह माहवीण कोमल-पलास-दर-कविस-बन्धणाहरणं ।
 उब्धिज्जइ जरठ-कवोय-कण्ठ-मइलारुणं मउलं ॥ ५९४ ॥

॥ ५९० ॥ इह दावानलधूमाभियोगप्रतिबद्धमहीरजस्वेन आ-
 ताम्रा दिवसेपि भवन्ति प्रदोष[राग]मलिना दिगामोगाः ॥ अभियोगः
 ३संबन्धः ॥

॥ ५९१ ॥ [इह] विघटिततन्तुकं यत् औत्तुप्पं चर्म तेन हेतुना
 पक्ष्मलं संजातपक्ष्मकमिव तथा आताम्रधूसरं पिबति नारङ्गगर्भशकलं
 ३पथिकः अधरमिव प्रियायाः ॥

[॥ ५९२ ॥ शिशिरे विरलकुसुमे गाढालिङ्गनच्छलेन अप-
 वाणो गतवाणो बाहुकलहे मिथुनानि मन्मथ इह नियोजयति ॥]

॥ ५९३ ॥ इह तत् संचारितकाञ्चनारकेसरकषायगन्धानाम्
 उच्छृङ्खलीकृतवनानां सौभाग्यं किमपि पवनानाम् ॥

॥ ५९४ ॥ इह माधवीनां कोमलपलाशदलैकपिश [बन्धन] वर्त-
 मानाभरणम् उद्भिद्यते विकसति जरठकपोतकण्ठमलिनारुणं मुकु-
 ३लम् ॥

इह अहिरायन्ति क्रमावमुक्त-परिरूढ-विडव-जालाई ।

हरियारुण-पण्डु-कसाय-विसम-वण्णाई रण्णाई ॥ ५९५ ॥

फल-बन्ध-विरल-हरियायमाण-सहयार-मञ्जरि-मुहाण ।

साहु महु-वासराणं अकुण्ठ-कल-यण्ठि-कण्ठाण ॥ ५९६ ॥

णव-बाण-कोउहलेण नूणमेमेअ वम्महो मुयइ ।

सहआर-सरे अविओइणोवि इह ऊसुया जेण ॥ ५९७ ॥

टिविडिक्किअ-डिम्भाणं णव-रङ्गय-गव्व-गरुय-महिलाण ।

णिक्कम्प-पामराणं भदं गामूसव-दिणाण ॥ ५९८ ॥

॥ ५९५ ॥ इहाभिराजन्ते क्रमावमुक्तप्ररूढविटपजालानि हरि-
तारुणपाण्डुकषायाणि च तानि विषमपर्णानि च हरितारुणपाण्डुक-
षायविषमपर्णानि [अरण्यानि] ॥ वसन्ताद्यृतक्रमेण केषांचिद्विटपावस्था-
विशेषाणां त्यागः केषांचिदुपादानम् ॥

॥ ५९६ ॥ फलबन्धविरलहरितायमानसहकारमञ्जरीकस्त्वेन
सुखानां प्रीतिजनकानां साधु चरितं मधुवासराणाम् अकुण्ठकलक-
ण्ठीकण्ठानाम् ॥ कलकण्ठी कोकिला ॥

॥ ५९७ ॥ नवबाणकुतूहलेन नूनमेवमेव न तु विरहिणमेवोद्दिश्य
मन्मथो मुञ्चति सहकारशरान् । अवियोगिनोपि इह वसन्ते उत्सुका
श्चेन यस्मात् ॥

॥ ५९८ ॥ टिविडिक्किआ प्रसाधिता डिम्भा बाला येषु तेषां
नवरङ्गेण कौसुम्भवाससा प्रावृतेन यो गर्वस्तेन गुरुकमहेलानां
निष्कम्पपामराणां भद्रं श्रेयोस्तु ग्रामोत्सवदिनानाम् ॥

विरल-द्विय-महुयर-कन्बुराओँ इह मञ्जरीओँ चूआण ।
 दर-दङ्कु-मयण-बाणोवमाओँ विडवेसु दीसन्ति ॥ ५९९ ॥
 इह सोहन्ति दरुम्मिल्ल-किसलयायम्बिरन्छि-वत्ताई ।
 पाविय-पडिबोहाईव सिसिर-पसुत्ताई रण्णाई ॥ ६०० ॥
 इह हि हलिदा-हय-दविड-सामली-गण्ड-मण्डलानीलं ।
 फलमसअल-परिणामावलम्बि अहिहरइ चूयाण ॥ ६०१ ॥
 एण-सुर-खण्डियापण्डु-जच्च-कच्चूर-चुण्णमुण्णमइ ।
 इह अहिणव-सव्वण-वेणु-रोयणा-रेणु-रम्भणीयं ॥ ६०२ ॥

॥ ५९९ ॥ विरलस्थितमधुकरकर्बुरा इह मञ्जर्यश्चूतानाम् ईष-
 दग्धमदनबाणोपमा विटपेषु दृश्यन्ते ॥

॥ ६०० ॥ इह वसन्ते शोभन्ते ससुन्मीलिताः किसलया एव
 आताम्राण्यक्षिपत्राणि पुटकानि येषु तानि प्राप्तप्रतिबोधानीव
 ३ शिशिरप्रसुप्तान्यरण्यानि ॥

॥ ६०१ ॥ इह [हि] हरिद्राविच्छुरितद्रविडसुन्दरीगण्डमण्ड-
 लवदानीलं यत्फलम् । कीदृशम् । असकलपरिणामावलम्बितम् ।
 ३ अर्धपक्वमित्यर्थः । अभिहरति चूतानां संबन्धि ॥

॥ ६०२ ॥ एणसुरखण्डितापाण्डुजात्यकर्पूरचूर्णम् उन्नमति इह
 अभिनवसत्रणवेणुरोचनारेणुवद्रमणीयम् ॥ एणा हरिणाः ॥ 'अपाण्डु-
 ३ जात्यम्' 'अपाण्डुजातीयम्' । बाहुल्येन सत्रणस्य वेणोर्मज्जा रोचना
 भवति ॥

दीहर-हेमन्त-णिसा-णिरन्तरुष्पण-चाव-वावारो ।
जिय-लक्खो मा इर माहवम्मि कुसुमाउहो होउ ॥ ६०३ ॥
पल्लव-सिहाओ इह णिव्वडन्ति दूरारुणा महु-मुहम्मि !
साहा-विभेअ-पाविय-णिअ-रस-सोणाओव तरुण ॥ ६०४ ॥
इह कहवि समासाइय-नव-सहयार-मयरन्द-विन्दुइआ ।
रुण्टन्ता भमरच्चेय भमर-मालाहिं पिज्जन्ति ॥ ६०५ ॥
णालायड्डिअ-परिणाम-पसिदिलूससिय-बन्धणाहोयं ।
रस-गारवेण फलमिह चूयाण क्रमोहुरं पडइ ॥ ६०६ ॥
फल-लम्भ-मुइय-डिम्भा सु-दारु-घर-संणिवेसर-मणिज्जा ।
एए हरन्ति हियं अजणाइण्णा वण-ग्गामा ॥ ६०७ ॥

॥ ६०३ ॥ दीर्घहेमन्तरात्रिनिरन्तरोत्पन्नचापव्यापारो यः स जि-
तलक्ष्यः अमोघबाणो मा किल माधवे वसन्ते कुसुमायुधो भूत् ॥

॥ ६०४ ॥ नवपल्लवशिखा इह निर्वर्तन्ते प्रकटीभवन्ति दूरारुणाः
सुष्ठुलोहिता मधुमुखे वसन्ते । उत्प्रेक्ष्यते । किंसैल्यविभेदप्राप्तनि-
श्जरसशोणा इव तरुणाम् ॥ विभिन्नाङ्गस्य किल लोहितलिप्तत्वम्
अवलोकितम् ॥

॥ ६०५ ॥ इह कथमपि समासादितनवसहकारमकरन्दविन्दु-
विलिप्ताः क्रन्दन्तो भ्रमरा एव भ्रमरमालाभिः पीयन्ते ॥ कथमपीति
भ्रमरबाहुल्येन दुष्प्रापत्वं मञ्जरीणां द्योतितम् ॥

॥ ६०६ ॥ नालाकृष्टपरिणामप्रशिथिलोच्छ्वसितबन्धबन्धुरितं
रसगौरवेण फलमिह चूतानां क्रमेणाधोमुखं पतति ॥

॥ ६०७ ॥ फललाभमुदितडिम्भाः सुदारुसंचयसंनिवेशरमणीयाः

किंपि दुम-जज्जरेसुं हियं घोसाववद्ध-धूमेसु ।
 लग्गइ विरल-ट्टिय-वायसेसु उच्चत्थ-गामेसु ॥ ६०८ ॥
 इह गामागय-धम्मिय-संमज्जिय-सुण्ण-लिङ्गमुवसेलं ।
 दल-गन्धि गहीराणील-कुण्डमुरु-पायवं सण्डं ॥ ६०९ ॥
 अवमारुय-मूल-णिमिल्ल-पल्लवाउज्झिणो परिसरेसु ।
 इह तरुणो सिहर-वहम्मि णवर झङ्कारिणो होन्ति ॥ ६१० ॥

एते हरन्ति हृदयं सुज्जनाकीर्णा वनग्रामाः ॥ अजनाकीर्णा इति पाठे
 ३ विरलजना इत्यर्थः ॥

॥ ६०८ ॥ [किमपि] ^१उध्द्वस्तत्वात् गृहमध्योत्पन्नैर्वृक्षैर्जर्जरेषु
 विदारितगृहभित्तिषु [घोषाववद्धधूमेषु] [हृदयं] लगाति विरलस्थितवा-
 ३ यसेषु ^२उध्द्वस्तग्रामेषु ॥ घोषो गोकुलं तदधिष्ठितत्वेनैव ^३अस्युध्द्व-
 स्तत्वेपि हृदयहारित्वकारणम् ॥

॥ ६०९ ॥ इह ग्रामागतधार्मिकसंमार्जितशून्यलिङ्गम् उपशैलं
 शैलसमीपम् पतितवृक्षादिदलगन्धयुक्तं गभीरेष्वलीजलकुण्डम् उरु-
 ३ पादपमुन्नततरुं षण्डं पादपसमूहो हृदयं हरति ॥ धार्मिकस्तपस्वी ॥

॥ ६१० ॥ अर्वाङ्गारुतेन अधोमुखवायुत्वेन यन्निमीलितमूलपल्ल-
 वत्वं तेनाकुञ्चिनो मूलप्रदेशेषु निश्चलाः । वायुना अनाहतत्वान्मूलानाम् ।
 ३ परिसरेषु सरःसमीपेषु इह तरवः [शिखरपथे केवलं झङ्कारिणो
 भवन्ति ^४] ॥ ते नित्यजलस्निग्धभूमित्वेन अनावृष्ट्यादिना अनुपहता
 इत्यतिमहान्तः । ततश्च वायुरतिनिविडवनमध्यमलभमानस्तदभिहतः
 ६ ऊर्ध्वं धाविस्वा अधोमुख आगत्य शिखराण्येव कम्पयतीत्यर्थः ॥

^१MS. उध्द्वस्तत्वात्. ^२MS. उध्द्वस्त°. ^३MS. ^४द्वस्तत्वेपि. ^५MH. seems
 to have omitted part of the commentsry between तरवः and ते,
^६MH. ऊर्ध्वधाविस्वाधो°.

इह भूरि-भमिर-साहा-सारङ्ग-विराविणो विरायन्ति ।

आबद्ध-महा-महु-पिण्ड-मण्डला जर-तरु-वखन्धा ॥ ६११ ॥

परिणाम-सोस-लहु-आयमाण-फल-थोय-पाविओसासा ।

इह जाया पढम-समोणयाओ^१ मालूर-साहाओ ॥ ६१२ ॥

सावय-पयवी-भिण्णावसाय-हरिअन्तरा विरायन्ति ।

एए पहाय-सरसा वण-त्थली-सदलद्धन्ता ॥ ६१३ ॥

परिसडिय-वेणु-दल-रङ्ग-पिङ्गलं गलइ गिरि-अड-दरीसु ।

जलमिणमो मल-हरियायमाण-जरढोवल-वखलियं ॥ ६१४ ॥

॥ ६११ ॥ इह भूरिभ्रमरस्वेन शाखाभिः सारङ्गविराविणो
'सारङ्गवज्जङ्काररवकारिणो विराजन्ते संबद्धमहामधुपिण्डमण्डला
३'जरतरुस्कन्धाः ॥

॥ ६१२ ॥ परिणामेन पाकेन यः शोषस्तेन लघूयमानफलत्वा-
त्प्राप्तस्तोकोच्छ्वासा इह जाताः प्रथमं सम्यग्वनता अपक्वफलभरेण
३मालूरस्य शाखाः ॥

॥ ६१३ ॥ श्वापदपदवीभिन्नावश्यायत्वेन हरितान्तरा विरा-
जन्ते एते प्रभातसरसा वनस्थलीशाद्वलार्धान्ताः ॥

॥ ६१४ ॥ परिशटितवेणुदलानां संयोगेन यो रङ्गो रञ्जनं
तेन पिङ्गलं गलति निःसरति गिरितटदरीभ्यः । अत्र पञ्चम्यर्थे सप्त-
३मी । जलमेतत् मलहरितायमानजरढोपलस्खलितम् ॥ दलतीति पाठे
खण्डशो गच्छतीत्यर्थः ॥

^१MH. गवज्जात्कार^१ for सारङ्गवज्जङ्कार^२. The emendation is mine,

^२MH. जरन्तरु^३ ^३MH. शोषस्तेन. ^४MH. भरेणालूरस्य.

इह सोत्तागम-विहडिय-सिलासु मुणिणो गुहासु णिवसन्ति ।
 कासायमुच्चहन्ता पुराण बोरट्टि-विच्छायं ॥ ६१५ ॥
 इह फलइ दुमवईसुं पणओ भमराण कुसुम-पीआण ।
 सिद्ध-परिग्गहिय-गुहा-गेहासु णियम्ब-मालासु ॥ ६१६ ॥
 इह कड्डिय-वियड-सिला-वडण-ट्टिय-चुण्ण-रासि-पंसुलिया ।
 विसमुज्जल-मुहल-तडा घडणा-जोगोवला गिरिणो ॥ ६१७ ॥
 इह परिसक्किज्जइ कटिण-कक्करुक्केर-णिसिय-णह-हीरं ।
 कुरुविन्द-कन्दरा-मन्दिरेसु मन्दं मइन्देहिं ॥ ६१८ ॥

॥ ६१५ ॥ [इह] स्रोतसामागमनविघटितशिलासु मुनयो गुहासु
 निवसन्ति काषायं कषायेण रक्तं वल्लमुद्रहन्तः पुराणवदरास्थिवद्धि-
 ३ च्छायम् ॥

॥ ६१६ ॥ इह फलति दुमवतीषु प्रणयो भ्रमराणां पीतकुसु-
 ममकरन्दानां सिद्धपरिगृहीतगुहा [गेहा] सु नितम्बमालासु ॥ प्रणय
 ३ उपनयः । सदा तत्र निवासो भ्रमराणां सफलो भवति सिद्धमाहात्म्येन
 सर्वदा सर्वर्तुकुसुमविकासदिति तात्पर्यार्थः ॥

॥ ६१७ ॥ इह आकृष्टविकटशिलापतनस्थितचूर्णराशिपांसुलिता
 विषमोज्ज्वलमुखरदण्डवत्पतनयोग्योपला गिरयः ॥ मुहलदण्ड[वड]ण-
 ३ जोगोवला इति पाठैर्योयम् । कचित्तु मुहलतला घडणाजोगोवला इति ।
 पतन्तीभिर्मुखरतटाः । संबन्धयोग्यपाषाणाश्च^४ । पांसुमिश्रत्वेन रचनायो-
 ग्यत्वात् । आकृष्टत्वं च शिलानां वेगवर्षादिना । विषमोज्ज्वलत्वं तु^५
 ६ अन्तरान्तराभिव्यक्तशिलान्तरयुक्तपाषाणतया ॥

॥ ६१८ ॥ इह परिष्वक्यते कठिनकर्करोत्करनिशितनखप्रान्त-

^१MH. काषायेन. ^२MH. वदारास्ति^०. ^३MH. omits वड^० Is our emenda-
 tion right? ^४MH. पाषाणश्च. ^५MH. स्रोतरात्राभिव्यक्तशिलान्तरयुक्त पाषाण-
 तया for तु अन्तरा^०, &c, which is a conjectural emendation.

इह दर-खल्लइअ-तडोवलाओँ परिविरल-बाल-मीणाओ ।
 फेण-च्छाया-सारोयराओँ रेहन्ति सरियाओ ॥ ६१९ ॥
 अववकल-णीसह-मूल-बन्धुरायन्त-बाल-धव-कुञ्जा ।
 इह बहुलं गाढ-कसाय-सीधुणो गिरि-अड-ग्गामा ॥ ६२० ॥
 इह दियसम्मिवि सिहरावरोह-परिअत्त-रवि-यरुम्मिल्ला ।
 धूमायन्तिव दूरावलोय-मइला गिरि-वणन्ता ॥ ६२१ ॥
 चलण-गिसण्णुण्णामिय-चिबुअ-यलायामि-तल्लिण-मुह-रेहं ।
 सोहइ पसुत्तमिह केसरिण भर-णिग्गय-णहग्गं ॥ ६२२ ॥

त्वात् कुरुविन्दकन्दरामन्दिरेषु मन्दं कृत्वा मृगेन्द्रैः ॥ निशितास्ती-
 ३क्षणीकृताः । हीरं प्रान्तम् । कुरुविन्दाः पाषाणमणिविशेषाः ॥

॥ ६१९ ॥ इह ईषत्खलतीकृततटोपलाः श्लक्षणीकृततटपाषाणाः
 प्रविरलबालमीनाः फेनच्छायासारोदराः^१ शोभन्ते सरितः ॥

॥ ६२० ॥ अपवल्कलाः अपगतशल्का अत एव निःसहमूला
 अशक्तमूलावष्टम्भा बन्धुरायमाणा जटाग्रथितस्थितमात्रं स्वरूपमा-
 ३चरन्तो^२ बालधवकुञ्जा यत्र ते इह बहुलं गाढकपायसीधवो गिरित-
 टग्रामाः ॥ सीधु मद्यम् ॥

॥ ६२१ ॥ इह दिवसेपि^३ शिखरावरोधपरिवृत्तरविकरोत्पीडौ
 धूमायन्तीव धूममिवोद्भवन्ति दूरावलोकमलिनच्छाया इव गिरिव-
 ३नान्ताः ॥

॥ ६२२ ॥ चरणनिषण्णोन्नमितचिबुकतलायामितनुकमुखरेखं^४
 शोभते प्रसुप्तम् इह केसरिणां भरनिर्गतनखाग्रम् ॥ चिबुकं मुखमुण्डा^५ ।
 ३तल्लिनं सूक्ष्मम् ॥

^१MH. ^०सारोदराः ^२MH. ^०चरते, The emendation is mine. ^३MH.
^०बावाब^० for ^०वरोध. ^४MH. ^०यासि^० for यामि^० ^५So MH.

इह सुइरेण पसम्मइ कप्फाड-परंपरा-पडिक्खलिओ ।
 अहिताडिय-कंसुंगार-झञ्झणा-पडिरवाहोओ ॥ ६२३ ॥
 इह दीसइ विमलायन्त-मणि-सिला-सण्ड-संधिउज्जोयं ।
 परिदलिय-दाडिमी-कुसुम-दल-सिहायम्बिरं गयणं ॥ ६२४ ॥
 इह दूर-ठिय-सिहरा वित्थारासण्ण-पायड-नियम्वा ।
 दीसन्ति अग्ग-मइला कमेण मूलोज्जला गिरिणो ॥ ६२५ ॥
 इह ताओं खण्डिउव्वाय-पायवालग्ग-वह्णि-कलिलाओ ।
 सबरुक्खय-कन्दुहेस-विवर-विसमाओं भूमीओ ॥ ६२६ ॥

॥ ६२३ ॥ इह चिरेण प्रशाम्यति कपाटपरंपराप्रतिस्खलितो
 गुहापरंपराप्रतिविम्बितः सन् ^१अभिताडितकांस्योद्वारेण झणझणाय-
 मानः प्रतिरवाभोगः उत्सववाद्यप्रतिविम्बाटोपः ॥

[॥ ६२४ ॥ इह दृश्यते विमलायमानमणिशिलाषण्डसंध्युद्-
 घोतं परिदलितदाडिमीकुसुमदलशिखाताम्रं गगनम् ॥]

॥ ६२५ ॥ [इह] दूरोत्थितशिखरत्वाद्विस्तारासन्नप्रकटनितम्ब-
 त्वादृश्यन्ते अग्रमलिनाः क्रमेण मूलोज्ज्वला ^२गिरयः ॥ नैकव्याघ्रैत-
 ३त्याच्च तलम् उज्ज्वलनं स्फुटमुपलभ्यते । दूरोन्नतत्वात्सौक्ष्म्याच्च
 शृङ्गाणि श्यामलान्युपलभ्यन्त इत्यर्थः ॥

॥ ६२६ ॥ इह ताः खण्डितशुष्कपादपलम्भाभिर्वह्निभिः कल-
 लिता व्याप्ताः संकुलाः शबरोत्खातकन्दोद्देशविवरैर्विषमाः निम्नोन्नता
 ३भूमयः ॥ उव्वायं शुष्कम् । कन्दा मूलविशेषाः ॥

^१MH. ^०सन्नति. ^०so for सन् अभि. ^२MH. ^०मूलोज्ज्वला^०. ^३MH. नैकव्याघ्रैत-
 त्वात्सौक्ष्म्याच्च.

इह वाहेहिं वराहाण बाण-विहयाणमणुसारिज्जन्ति ।
 अग्गाग्ग-समुज्जल-रुहिर-बिन्दु-मुद्दाओ पयवीओ ॥ ६२७ ॥
 मणि-वित्थार-परिट्ठिय-वसुहा-पयडाअमाण-पेरन्तो ।
 लक्खिज्जइ सेस-फणा-यडोव्व अह निम्मलो जलही ॥ ६२८ ॥
 णिबिड-दल-णाल-परिजटिल-दीहरुडण्ड-पिण्डखज्जूरा ।
 एयाओ जलहिणो तड-तमाल-णीला वणालीओ ॥ ६२९ ॥
 गोसे वियसन्ति मराल-चञ्चु-परिचुम्बियाओ सरसीसु ।
 इह कमलिणीओ महुयर-पुलिन्द-विणिवेस-पल्लीओ ॥ ६३० ॥
 एइ इहं जलणिहिमुत्तरेण उय-महिहरे णह-विसारी ।
 सामीरं रयमणुयत्तिऊण गन्धो वन-लयाण ॥ ६३१ ॥

॥ ६२७ ॥ इह व्याधैर्वराहाणां 'बाणविहतानामनुस्रियन्ते अप्रा-
 ग्रसमुज्ज्वलरुधिरबिन्दुमुद्राङ्काः पदव्यः ॥ मुद्रा चिह्नम् ॥

॥ ६२८ ॥ मणिविस्तारपरिष्ठितवसुधाप्रकटायमानपर्यन्तःलक्ष्यते
 शेषफणातट इव असौ निर्मलो जलधिः ॥

॥ ६२९ ॥ निबिडदलनालपरिजटिलदीर्घोदण्डपिण्डखज्जूराः एता
 जलधेस्तटतमालनीला वनाल्यो वनपङ्क्तयः ॥

[॥ ६३० ॥ गोसे प्रभातकाले विकसन्ति मरालचञ्चुपरिचुम्बि-
 ताः सरसीषु इह कमलिन्यो मधुकरपुलिन्दविनिवेशपल्लवः ॥]

[॥ ६३१ ॥ एति इह जलनिधिम् उत्तरेण उदङ्महीधरे हिम-
 वति नभोविसारी सामीरं समीरसंबन्धि रजः अनुवृत्त्य गन्धो
 वनलतानाम् ॥]

पाटलिय-भूरओ णिहसणेण पूयाण परिमल-कसाओ ।
 कविलिअ-णियंसणो इह जणस्स संज्झायइ रओहो ॥ ६३२ ॥
 इह पवण-भिण्ण-ताली-रस-च्छडा-पिच्छले परिव्वलिया ।
 कइणो महु-सुयन्धे लिहन्ति हत्थे गिरि-यडीसु ॥ ६३३ ॥
 रङ्गोलिर-परिणय-गम्भ-सार-संभिडण-मुहल-फल-कोसा ।
 इह पवणो णच्चावेइ णालिएरी-वणालीओ ॥ ६३४ ॥
 मुहलन्दोलिय-ताडी-पल्लव-संवेळिया इह वव्हन्ति ।
 बन्धण-दलन्त-तणराय-फल-चट्ठकारिणो पवणा ॥ ६३५ ॥
 अह केलासो वोलेइ जम्मि हिम-कण-किलामिय-च्छायं ।
 सम्भरिय-मयण-विणिवाय-खेय-विहुरं व ससि-विम्बं ॥ ६३६ ॥

॥ ६३२ ॥ पाटलितभूरजस्कः परस्परनिर्घर्षेण पूगानां परिम-
 लकषायः 'कपिलीकृतवस्त्र इह जनस्य संध्यायते रजओधः ॥

॥ ६३३ ॥ इह पतनभिन्नतालीरसच्छटापिच्छलान्^३ परिस्व-
 लिताः 'कपयो मधुरसुगन्धान् लिहन्ति हस्तान्गिरितटीषु ॥

॥ ६३४ ॥ संचालितपरिणतगर्भसारसंभिन्नमुखरफलकोशाः इह
 पवनो नर्तयति नालिकेरीवनालीः ॥ संभेदः^४ आघातः । संभिन्न-
 ३मुहलेति पाठे 'संभिन्नमिति देशी आघाते वर्तते ॥

॥ ६३५ ॥ 'मुखरान्दोलनशीलसंवेलितताडीपल्लवाः परिवहन्ति व-
 न्धनदलतृणराजफलचटस्कारिणः पवनाः ॥ चटस्कारश्चटदिति शब्दः ॥

॥ ६३६ ॥ एष कैलासः अतिक्रामति यस्मिन्हिमकणक्लमितच्छायं
 स्मृतमदनविनिपातस्वेदविधुरमिव शशिविम्बम् ॥ हिमहतक्लान्तेति
 ३पाठान्तरम् ॥

'MH. कपिजली. ^२MH. ^३पिच्छले. ^३MH कषायो. ^४None of our four
 MSS. have the reading संभेज^० in the text. ^५So MH. Have we to read
 संभिन्नमिति or is it. संभिननमिति ? ^६MH. मुखला.

इह हर-जडाहिसंजमण-गण्ठि-णिबिडिय-गलेण वासुङ्गा ।
 उप्फुल्ल-फणा-धरिया मुच्चन्ति समीरणुगारा ॥ ६३७ ॥
 इह णेह णिसासुवि णिव्वडन्ति आमोय-पेल्लिय-भुयङ्गा ।
 रणय-च्छवि-संवलिया कडएसु महोसही-विडवा ॥ ६३८ ॥
 इह मणि-यडाण दीसइ उव्वत्तिय-वरहि-पिच्छ-विच्छओ ।
 णीहार-पड-परिक्खलिय-णिग्गमो किरण-विच्छट्ठो ॥ ६३९ ॥
 इह फुरइ पण्डु-भावो वासागम-भङ्ग-गाहिय-सिहराण ।
 अणवरय-विसाज्जिय-विज्जु-रुहिर-धाराणव घणाण ॥ ६४० ॥

॥ ६३७ ॥ इह हरजटाभिसंयमनग्रन्थिनिगण्डितगलेन वासुकिना
 उप्फुल्लफणाधृता मुच्यन्ते [समीर] गण्डूषाः ॥ गण्ठिनिबिडिय इति
 ३ पाठान्तरम् । ग्रन्थिनिबिडितेत्यर्थः । धृता धृता इवेत्यर्थः । समीरो
 गण्डूष इव ॥

॥ ६३८ ॥ इह नैव निशास्वपि रात्रिष्वपि ^१निर्वर्तन्ते विवेकेन
 प्रकाशन्ते एतानि रत्नान्येता ओषधय इति । दीपप्रायस्त्वेनातिसादृश्यात् ।
 ३ विषविघातकामोदप्रेरितभुजङ्गाः रत्नच्छविसंवलिताः कटकेषु महौष-
 विविटपाः ॥ रत्नानामोषधीनां ^२विवेको रात्रावापि न जायत
 इत्यर्थः ॥

॥ ६३९ ॥ इह मणिमयतटानां दृश्यते उद्वर्तितबर्हिपिच्छ-
 वद्विच्छायाः नीहारमैरपरिस्खलितनिर्गमः किरणसमूहः ॥ नीहारपडेति
 ३ पाठे नीहारो धूमरिका पट इव ॥

॥ ६४० ॥ इह स्फुरति पाण्डुरत्वं वर्षागमभङ्गगृहीतशिखरा-

१MH. इत्यर्थः for इवत्यर्थः.

२MH. निवर्तन्ते.

३MH. विवेकी रात्रावापि न जायते इत्यर्थः

इह सिद्ध-सुन्दरीणं थणाण णव-णह-वयाण निव्वडइ ।

आयम्ब-राइ-लञ्छिय-विइत्त-भुय-वत्त-लायण्णं ॥ ६४१ ॥

इह मुणि-वराण णिक्कम्प-णिअम-पडिवन्ध-संधिआलोआ ।

झाण-विरमम्मि जायन्ति णवर मलिणा गिरि-गुहाओ ॥ ६४२ ॥

इह मुक्क-पल्लुम्मुह-पसण्ण-महिसावलोइआ होन्ति ।

सेल-सिहरन्तरिज्जन्त-रवि-अरा दियस-परिणामा ॥ ६४३ ॥

णाम् अनवरतविसृष्टविद्युदुधि [रधा] राणामिव घनानाम् ॥ किल प्रहा-
ररनिर्गतरुधिरा योद्धारः पाण्डुवर्णा भवन्ति दुर्गा चाश्रयन्ते 'पलायि-
तधाराः सन्तः । घना अपि प्रोषितप्रावृषो' 'विगतजललोहिता गृहीत-
गिरिशिखरदुर्गा गलितविद्युदुधिरधाराः । गलन्ती विद्युदेवैषां रुधि-
रधारेव । निर्जलीभूतेषु हि घनेषु प्रायो विद्योतते विद्युत् ॥

॥ ६४१ ॥ इह सिद्धसुन्दरीणां संबन्धनां स्तनानां नवनखपदानां
निर्वर्तते आताम्रराजिलाञ्छनविचित्रभूर्जपत्रलावण्यम् ॥

॥ ६४२ ॥ इह मुनिवराणां निष्कम्पं कृत्वा यो नियमेन प्रति-
बन्धः सर्वेन्द्रियवृत्तिनिरोधस्तेन नासाग्रस्फुरत्तेजस्त्वास्संधितः प्रसा-
रित आलोको यासु ध्यानविरम एव नवरं केवलं जायन्ते मलिना
गिरिगुहाः नतु ध्यानावस्थायाम् ॥ असंप्रज्ञातयोगदशायां योगिनां
तेजोमयप्रकाशैकरूपत्वं भवतीति योगशास्त्रेषु गीयते ॥

॥ ६४३ ॥ इह मुक्तपल्वलोन्मुखप्रसन्नमहिषावलोकिता भवन्ति
शैलशिखरान्तरीयमाणरविकरा दिवसपरिणामा दिवसावसानानि ॥

छाया-णिन्वाविय-सदलाण भदं दिनावसाणाण ।

णयर-विणिअत्त-गोवी-परिगीय-वणन्त-मग्गाण ॥ ६४४ ॥

इह पल्ली-धूमोभेय-धूसरिज्जन्त-कुञ्ज-रमणिज्जा ।

होन्ति गिरि-यडय-दण्डा णिसागमारम्भ-गम्भीरा ॥ ६४५ ॥

उयअ-च्छविं मुयन्तो पुराण-करि-दन्त-पिङ्गल-मऊहो ।

इह सोहइ सिहरासत्त-मण्डलो जामिणी-णाहो ॥ ६४६ ॥

धाराहिसित्त-णव-कन्दलाण इह ता चलन्ति मालाओ ।

जरढ-कलविङ्क-गल-मण्डलाहिणीला जल-हराण ॥ ६४७ ॥

॥ ६४४ ॥ छायानिर्वापितशाङ्खलानां भद्रमस्तु दिनावसानानां
नगरविनिवृत्तगोपीपरिगीतवनान्तमार्गाणाम् ॥ 'निर्वापितं' सुखितम् ॥

॥ ६४५ ॥ इह पल्लीधूमोद्भेदधूसरीक्रियमाणकुञ्जरमणीया
भवन्ति गिरिकटका एव दण्डा इव रात्र्यागमारम्भवत्संध्यावद्वम्भीरा
३ रात्र्यागमे वा गम्भीराः सान्धकारतराः ॥ पल्ली गिरिकुटी । कुञ्जो
वनगहनम् ॥

॥ ६४६ ॥ उदयच्छविं विसृञ्चन् विकिरन् पुराणकरिदन्तवत्पि-
ङ्गलमयूखः इह शोभते शिखरासक्तमण्डलो यामिनीनाथः ॥
३ शिखरम् इह उदयगिरिरर्थात् ॥

॥ ६४७ ॥ धाराभिषिक्तनवकन्दलानामिह ता चलन्ति मालाः
जरठकलविङ्कगलमण्डलवदभिनीला जलधराणाम् ॥ कलविङ्कश्चटकः ॥

इह सो तरु-अल-वसुआय-सलिल-संभिण्ण-केसरामोओ ।
 परिणय-किण्ण-सुरा-गन्ध-गाढ-महुरो विणिम्महइ ॥ ६४८ ॥
 पढमासारे इह तत्त-भू-णिवेसाई वण-कुरङ्गेहिं ।
 दर-घडिय-मुहं पिज्जन्ति अग्ग-सिसिराई तोयाई ॥ ६४९ ॥
 इह वेळन्त-दुमुज्झिअ-भिण्ण-वओ-अण्ड-कलल-सीअरिणो ।
 वाअन्ति मेह-सीयल-धूलि-लवुत्थङ्घिणो पवणा ॥ ६५० ॥
 एए विराय-गोमय-हरियन्तर-बुब्बुआ परिवहन्ति ।
 सदल-संदाणिअ-सहर-चित्तला पूर-वित्थारा ॥ ६५१ ॥

॥ ६४८ ॥ इह स तरुतलशुष्कसलिलसंभिन्नकेसरामोदः परि-
 णता या किण्वसुरा तद्गन्धवद्गाढमधुरो विनिर्गच्छति प्रसरति ॥
 ३ केसरो बकुलः । किण्वः फलवृक्षविशेषः ॥

॥ ६४९ ॥ प्रथमासारे आदिवर्षे इह तप्तभूनिवेशानि वनकु-
 रङ्गैरीषत्तद्धटितमुखं कृत्वा पीयन्ते अग्रशिशिराणि [तोयानि] ॥
 ३ अधस्तु तप्तभूयोगात्तप्तानि ॥

॥ ६५० ॥ इह वेळद्दुमोज्झितभिन्नवयोण्डकललशीकरिणो
 १वान्ति मेघशीतलधूलिलवोत्क्षेपणशीलाः पवनाः ॥ वयांसि पक्षिण-
 ३ स्तेषामण्डानि । १तत्कललमकठिनं गर्भद्रव्यम् ॥

॥ ६५१ ॥ एते विलीनं विद्रुतं यद्गोमयं तेन हरितबुद्बुदाः
 १प्रवहन्ति १शाङ्खलसंदानितशफरचित्राः पूरविस्तारा वर्षारम्भजलौघाः ।
 ३ संदानितं बद्धम् । शफरा लघुमत्स्याः ॥

१MH. ०त्तद्वदित०

२MH. यान्ति.

३MH. तत्कलिल०.

४MH. ०सत्तानित०.

इह धारा-विच्छोलिअ-फलटि-णिग्गय-कसाय-गन्धाण ।
 विरल-भमराण घोळइ लच्छी जम्बू-तरु-यलाण ॥ ६५२ ॥
 उक्कन्दलाण घोळइ इह सेरिह-दलिय-केसर-वणाण ।
 गन्धो उब्बुद्ध-कलम्ब-सीयलो सेल-कडयाण ॥ ६५३ ॥
 इह सलिल-किलिण्णाअम्ब-विरस-मालूर-सार-सुरहीण ।
 जलअ-समयम्मि रण्णाणिलाण णिव्वडइ सोहग्गं ॥ ६५४ ॥
 णव-धारा-पडिबज्जन्त-रेणु-परिसामला थली-मग्गा ।
 धूसर-हरिण-सुर-च्छेय-कम्बुरा इह विरायन्ति ॥ ६५५ ॥
 अवमेहाओवि इह मइल-चन्दिमा होन्ति सोम्म-पवणाओ ।
 सलिलन्ध-गयण-दर-णिव्वडन्त-ताराओ रयणीओ ॥ ६५६ ॥

॥ ६५२ ॥ इह नीरधाराप्रक्षालितफलास्थित्वेन निर्गतकषाय-
 गन्धानां विरलभमराणां घूर्णते लक्ष्मीर्जम्बूतरुतलानाम् ॥ लक्ष्मीः
 ३ शोभा । सा व्याकुलीभवति ^१फलविलयकालत्वात् ॥

॥ ६५३ ॥ उद्गतकन्दलानां ^२सुकुलितकन्दलवद्वनानां सैरिभद-
 लितकेसरवनानां ^३महिषतोदवशभक्तकदम्बवनानां गन्धः उद्बुद्धकद-
 ३ म्बत्वेन जलवृष्टिसमनन्तरं पुष्पितकदम्बत्वेन शीतलः सुखदायी
 शैलकटकानां घूर्णते बहलो भ्रमति ॥ मन्दं कृत्वेत्यर्थः ॥

॥ ६५४ ॥ इह सलिलक्लिन्नाताम्र [वि] रसविल्वसारसुरभीणां
 जलदसमये अरण्यानिलानां ^४निर्वर्तते सौभाग्यं सुन्दरत्वम् ॥

॥ ६५५ ॥ नवधाराप्रतिबद्धरेणुत्वेन परिश्यामलाः स्थलीमा-
 र्गाः धूसरहरिणसुरच्छेदकर्बुरा इह विराजन्ते ॥

॥ ६५६ ॥ अपमेघा अपि इह मलिनचन्द्रिका भवन्ति सौम्यप-
 वनाः ^५सलिलान्धगगनत्वेन ^६ईषन्निर्वर्तमानतारका रजन्यः ॥

^१MH. ^०कालध्वात्. ^२MH. सुकुलितकन्दववनानां. ^३MH. ^०नोद०.

^४MH. निवर्तते. ^५MH. सलिलान्धगगन०. ^६MH. ^०निवर्तमान०.

इह सा उम्मुदिय-सिन्दुवार-मयरन्द-बन्ध-सुहयाण ।
 सरय-दियसाण वियसइ लच्छी उग्गन्ध-कमलाण ॥ ६५७ ॥
 इय सयल-दिसा-अढ-विअय-मिलिय-महि-मण्डलेहिँ सच्चविया ।
 सेणा-भडोहिँ से सुहय-संणिवेसा वणुद्देसा ॥ ६५८ ॥

अवि य । ३६

एए विरत्त-सुरचाव-विरस-विरलाहिलक्खिय-च्छाया ।
 महिस-खुर-च्छेय-विहाविय-प्पहा मणि-यडुद्देसा ॥ ६५९ ॥
 इच्छा-परियत्त-लया-वियाण-उद्देस-पीडिय-दुमाण ।
 छाया सच्चिय अण्णव्व रण्ण-फरुसा उववणाण ॥ ६६० ॥

॥ ६५७ ॥ इह सा उन्मुद्रितसिन्दुवारमकरन्दबन्धसुभगानां
 [शरद्विवसानां] विकसति लक्ष्मीः शोभा [उद्गन्धकमलानाम्] ॥
 ३ उग्गन्धकलमाणेति पाठे उन्नतगन्धधान्यविशेषाणामित्यर्थः ॥

॥ ६५८ ॥ इति उक्तप्रकारेण ^१सकलदिक्तटविजयामिलितमहीम-
 ण्डलैः स्वीकृतसकलमण्डलजनैः सत्प्रीकृता अवलोकिताः सेनाभटैः
 ३ से तस्य नृपस्य संबन्धिभिः सुभगसंनिवेशा वनोद्देशाः ॥

॥ ६५९ ॥ एते ^१विरक्तः केनाप्युपाधिना मन्दप्रभो यः सुरचाप-
 स्तद्वद्विरसा विरला अभिलक्षिता छाया कान्तिर्येषां ते महिषखुरच्छे-
 ३ देष्वेव महिषचरणनिघृष्टत्वेन विभावितप्रभा मणितटोद्देशाः ॥

॥ ६६० ॥ इच्छापरिवृत्तलतावितानोद्देशपीडितद्रुमाणां छाया
 सैव ^१अन्येव अरण्यवत्परुषा उपवनानाम् ॥ [उपवनानां] प्रदेशेषु ये
 ३ पतिता उद्भासिता द्रुमास्ते यद्वच्छाया ^२पुरुषप्रयत्नैरपेक्षयेण संजातानां

^१MH. ^०कमलाणेति. ^२MH. ^०विजित^० changed to ^०विजित^० ^३MH. विरक्ताः

^४MH. सैवअथवानैवा^० for सैव अन्येष अ^०. ^५MH. ^०निरपेक्षेण^०.

विभ्रमवर्णं भिज्जन्तमलय-परिगूढ-केसरं जाण ।
 ताणंचिय वियलइ इह लयाण फल-पेळियं कुसुमं ॥ ६६१ ॥
 ओसरिय-सिहर-बन्धा तह-ट्टिओवत्त-भित्ति-पम्भारा ।
 भवणोल्लङ्गा तेच्चेय विजल-वावी-णिहा जाया ॥ ६६२ ॥
 जाया ताओच्चिय तह- महग्घ- मणि-रासि-सवलिय-क्खम्भा ।
 भमिर-भुयङ्ग-फणा-रयण-मेत्त-विहवाओ वीहीओ ॥ ६६३ ॥
 इह इर तंआ पुर-संणिवेस-पिहु-पंसु-रासि-परिवेसं ।
 वरिसासु पएस-पयास-खुत्त-मणि-विहुमं गयरं ॥ ६६४ ॥

लतानामवतानेन ^१पीडिताः संवलिताः सन्तो यद्यपि घनच्छाया-
 संवृत्तास्तथापि ते अनुपस्कृततलत्वेन अरण्यतरुवरपरुषच्छायाः
 ६ संपन्नाः । प्रपादिस्नेहाभावादिति तात्पर्यार्थः ॥

॥ ६६१ ॥ विभ्रमवतीनां ललनानां ^२मिथ्यमानमेव अस्फुटविक-
 सितं कलिकावस्थमेव अलकपरिगूढकेसरम् अमूद् यासां कलिकाव-
 ३ स्थमेव सगवबद्धं कृत्वा त्वरया केशकलापयोजितं तन्मध्य एव च
 विकासमासाद्य केसरशेषमभूत् ^४तासामेव विगलति इह लतानां फल-
 बन्धप्रेरितं कुसुमम् ॥ उपभोक्तुरभावालतासु ^५परिपक्वफलवशप्रेरितं
 ६ सत् भूमौ पतति । निष्फलमित्यर्थः ॥

॥ ६६२ ॥ अपसृतशिखरबन्धास्तथास्थितापवृत्तभित्तिप्राग्भारा
 भवनोत्सङ्गास्त एव विजलवापीनिभा जाताः ॥

॥ ६६३ ॥ जातास्ता एव ^६तथामहार्धमणिराशिशबलितस्तम्भाः
 भ्रमणशीलभुजङ्गफणारत्नमात्रविभवा वीथ्यः ॥

॥ ६६४ ॥ इह किल तदा ^७सुवासपुरकाले पुरसंनिवेशपृथुपांसु-

^१MH. पीडाः ^२MH. विद्यमान^०. ^३MH. तासामेव. ^४MH. ^०बलप्रे^०
 The emendation is mine. ^५MH. ^०शपलित^०. ^६MH. सुवस^०.

नीरेणु-भाव-णिव्वडिय-साल-सुर-सयण-तोरण-विडङ्का ।
 दूरेवि पुर-णिवेसा इह आसण्णव्व दीसन्ति ॥ ६६५ ॥
 पविलीण-कुसूल-ट्ठाण-फरुस-बुस-पंसु-थउडिउदेसा ।
 इह भू-दविणण्णेसण-विइण्ण-विवरा घरोवासा ॥ ६६६ ॥
 इह काल-रूढ-सीरागमाई जायाई बहल-हरियाई ।
 भू-गुण-विसट्ट-मन्दार-बद्ध-गहणाई छेत्ताई ॥ ६६७ ॥

राशिपरिवेषत्वेन वर्षासु प्रदेशेषु ^१प्रवेशेषु [प्रकाशमान] क्रुडितमणि-
 ३ विद्रुमं नगरमासीत् ॥

॥ ६६५ ॥ नीरेणुभावेन ^२जनविहीनत्वाद्रेणुरहितत्वेन ^३निर्वृत्ताः
 प्रकटीभूताः ^४शालानां प्राकाराणां देवसदनानां च तथा तोरणानां
 ३ संबन्धिनो विडङ्का ^५विटङ्का विचित्ररचनाविशेषा यत्र ते दूरेपि पुर-
 निवेशा इह आसन्ना इव दृश्यन्ते ॥

॥ ६६६ ॥ पविलीना जलादिना विगलिता ये कुसूलास्तेषां
 स्थाने ^६परुषबुसानां कुसूलकारणभूतानां [पांसूनां] च थउडौ कूटा-
 ३ कारा उद्देशा येषु ते इह भूनिहितद्रविणार्थं वितीर्णानि ^७प्रसारीभूतानि
 विवराणि यत्र ते ^८गृहावकाशा गृहप्रदेशाः ॥

॥ ६६७ ॥ इह ^९कालरूढसीरागमनानि समीभूतहलप्रचाराणि
 जातानि बहलहरितवृणयुक्तानि भूगुणविकसितमन्दारबद्धगहनानि
 ३ क्षेत्राणि ॥ मन्दारो अर्कः ॥

^१So MH.

^२MH. जनविहीनत्वात्. The emendation is conjectural.

^३MH. निर्वृत्ताः ^४MH. शालानां. ^५MH. विका for विटङ्का. ^६MH. ^७बुसानां.

^८MH. प्रसारीभूतानि. ^९MH. शराव^०. ^{१०}MH. ^{११}श्रीरा^०.

इह कारहीसु कल्लं उण्णान्तिव भूसु सावसायासु ।

आरामन्ति विणिम्महिय-कमल-गन्धाओव दिसाओ ॥ ६६८ ॥

साहासु बन्ध-परिसेस-रज्जु-वोच्छेय-विरल-जर-दम्भा ।

दोला-मग्गा उवणिग्गमेसु एए तरु-अलाण ॥ ६६९ ॥

अवसण्ण-पुराण-णरिन्द-कित्तण-ट्ठाण-सोण-चुण्णाओ ।

इह जर-भुयङ्ग-संभावियाओ परेन्त-भूमीओ ॥ ६७० ॥

इह निज्जिय-कुन्दोसीर-सार-सहयार-पाडल-रसाइ ।

कमल-करवीर-वावीसु गिम्ह-तोयाई अग्घन्ति ॥ ६७१ ॥

[॥ ६६८ ॥ इह कारभीषु करभनामसुगन्धिद्रव्यावशेषसिवे-
न्धिनीषु कल्यं प्रातःकालं प्रभातकालं सूर्योदयम् उण्णन्तिव उल्ल-
३ यन्तीव प्रतीक्षन्त इव भूषु भूमिषु सावसादासु सरसोस्थानीयानिरुद-
कगर्तयुक्तासु आरमन्ति तिष्ठन्ति च विनिर्गतकमलगन्धा इव विविधं
निष्प्रसृतकमलगन्धा इव दिशः ॥

६ उद्ध्वसनात्पूर्वं यत्र सरस्य आसंस्तत्र इदानीं केवलं निरुदकगर्ता
भवन्ति । कमलानां स्थाने करभा भवन्ति । सूर्योदयं प्रतीक्षमाणानां
स्त्रीणां स्थाने शून्या दिशश्च भवन्तीत्यर्थः ॥]

॥ ६६९ ॥ शाखासु बद्धपरिशेषरज्जुव्युच्छेदविरलजरद्भाः
दोलामार्गा उपनिर्गमेषु एते तरुलताचारः ॥

॥ ६७० ॥ अवसन्नपुराणनरेन्द्रकीर्तनस्थानशोणचूर्णाः इह
जरद्भुजङ्गसंभाविताः पर्यन्तभूमयः शोणं चूर्णम् इष्टकासंविधं ॥

[॥ ६७१ ॥ इह निर्जितकुन्दोशीरसारसहकारपाटलरसानि
कमलकरवीरवापीषु ग्रीष्मतोयानि अर्धन्ते शोभन्ते ॥]

इह वियड-मूल-बन्धा घडिय-सिला-संचया परिसरेसु ।
 असमत्त-णिवेसच्चिय जरं गया सुपुरिसारम्भा ॥ ६७२ ॥
 दुग्गम-भाव-द्विय-णीलि-घडिय-घण्टेसु तोरणगेसु ।
 इह अज्जावि उद्देसा संभाविय-भूरि-विहवव्व ॥ ६७३ ॥
 आ-सिहर-परिद्विय-भित्ति-संचया गलिय-दारु-पडिबन्धा ।
 इह दूमन्तिव अब्भन्तरायवा भवण-वित्थारा ॥ ६७४ ॥
 जण-विणिह्ठाअस-कलुस-हीण-पाहाण-देहली-बन्धा ।
 अगरु-दल-लहुय-जर-दार-दारु-सयला इह णिवेसा ॥ ६७५ ॥

॥ ६७२ ॥ इह विकटमूलबन्धा घटितशिलासंचयाः परिसरेषु
 चतुर्हट्टचतुष्पथादिषु असमाप्तसंनिवेशा एव जरां गताः सुपुरुषाणां
 ३ देवकुलमठाधारम्भाः ॥

॥ ६७३ ॥ ^१दुर्गमभावस्थितस्य अत्युन्नतस्य नाले* कोटौ* घटिता
 घण्टा येषां तेषु तोरणाग्रेषु सत्सु इह अद्याप्युद्देशः संभावितभूरि-
 ३ विभवा इव ॥

॥ ६७४ ॥ आशिखरपरिष्ठितभित्तिसंचया गलितोपरिगतदारु-
 प्रतिबन्धा इह दुन्वन्तीव उपतापयन्तीव हृदयम् अभ्यन्तरातपा भव-
 ३ नविस्ताराः ॥

॥ ६७५ ॥ जनैर्विनिघृष्टा अपमृदिता आयसाः पत्रबन्धा येषु
 ते अत एव लोहमलसंसर्गादिना कलुषा हीनपापाणदेहलीबन्धा
 ३ द्वारपदेशनिवेशा येषु ते अगुरुदललघुकजरद्वारदारुशकला इह
 निवेशाः ॥ अगरुद्वारत्वेन अतिसंपद्विद्योतिता ॥

इह विहडिय-पिण्डी-बन्ध-संधि-परिलम्बि-वाल-णिम्मोआ ।
 आयाम-परिद्विय-वङ्क-वियड-लिङ्गा थलाहोआ ॥ ६७६ ॥
 इह चिञ्चिणीण घेतूण कर-यलोलुम्प-पिण्डियं पहिओ ।
 कवलेइ जरठ-कलविङ्क-पक्ख-परिकब्बुरं कुसुमं ॥ ६७७ ॥
 दीसन्ति पढम-पीढा णिविडारुण-लग्ग-पङ्क-लेवाओ ।
 इह विहडिय-भित्ति-च्छेय-णिग्गया जज्जरिटाओ ॥ ६७८ ॥
 इह लवणुग्गम-परिहीण-भित्ति-वल्लयत्तणेण दीसन्ति ।
 अहिअ-वियडाओ पूरण-समुण्णया कूय-कोसीओ ॥ ६७९ ॥
 पीणत्तण-दर-परिणाम-भङ्ग-परिकसण-मणि-कवालाओ ।
 आहोयं अज्जवि इह कहेन्ति गहिराओ रत्थाओ ॥ ६८० ॥

॥ ६७६ ॥ इह विघटितभित्तिच्छेदपिण्डीबन्धसंधिपरिलम्बिव्या-
 लनिर्मोकाः आयामपरिष्ठितविकटपङ्कलिङ्गाः स्थलाभोगाः ॥

[॥ ६७७ ॥ इह चिञ्चिनीनां चिञ्चानां गृहीत्वा करतलावलुम्पन-
 (?) पिण्डितं पथिकः कवलयति जरठकलविङ्कपक्षपरिकर्बुरं कुसुमम् ॥
 ३ पथिकः साधयितुं भक्ष्यस्याभावाच्चिञ्चानां पुष्पं गृहीत्वा तत्
 करतले लुप्त्वा पिण्डितं कृत्वा च भक्षयतीत्यर्थः ॥]

॥ ६७८ ॥ दृश्यन्ते प्रथमपीठान्निविडारुणलग्गपङ्कलेखाः लग्ग-
 निविडारुणपङ्कलेखाः । कुत इत्यपेक्षायां प्रथमपीठादिति योजनीयम्
 ३ प्रधानस्य सापेक्षत्वात् । इह विघटितभित्तिच्छेदनिर्गता जर्जरिष्टकाः ॥

॥ ६७९ ॥ इह लवणोद्गमपरिहीनभित्तिवल्लयत्वेन दृश्यन्ते अधिक-
 विकटाः पूरणेन च समुन्नताः कूपानां कोश्यो नाल्यः ॥ पुराणभित्तिषु
 ३ लवणिकोत्पद्यते तथा च भित्तयः क्षीयन्त इति प्रसिद्धमार्यावर्ते सर्वत्र ॥

॥ ६८० ॥ पीनत्वेन ईषत्परिणामेन^१ च मनाविकारेण तथा

इह कालेण समीकय-तलाय-सुरमन्दिराओं दीसन्ति ।
 दर-णिण्णुण्णअ-संठाण-मेत्त-विसमाओं भूमीओ ॥ ६८१ ॥
 घर-गोलय-दारोसरिय-मूल-पडिबद्ध-चुण्ण-रेहाओ ।
 एयाओं पाटलावण्डु-कुप्परा जुण्ण-भित्तीओ ॥ ६८२ ॥
 इह गम्भीराअन्तिव अहियालोयाई जालय-विहङ्गा ।
 छायासुवि दर-पाविय-खम्भ-च्छायाई भवणाई ॥ ६८३ ॥
 दियसेवि भूअ-संभावणाएँ उक्कण्टयन्ति अङ्गाई ।
 णीसदाओंवि इह झत्ति घडिय-सदाओं वट्ठीओ ॥ ६८४ ॥
 इह दूमन्तिव फल-पत्त-लोह-पविरिक्क-ताल-खज्जूरा ।
 अवलोह-पलोह-जरारहट्ट-दण्डा घोवासा ॥ ६८५ ॥

ईषट्ठञ्जेन ईषत्परिकृष्टमणिकपालत्वेन च आभोगमिह अद्यापि कथ-
 ३ यन्ति सूचयन्ति नगर्या गम्भीरा रथ्याः ॥

॥ ६८१ ॥ इह कालेन समीकृततटाकसुरमन्दिरा दृश्यन्ते
 ईषत्तिम्रोन्नतसंस्थानमात्रविषमा भूमयः ॥

॥ ६८२ ॥ गृहघोलैकप्रचारापस्तमूलप्रतिबद्धचूर्णरेखाः एताः
 १ पाटलापाण्डुकर्परा जीर्णभित्तयः ॥ घरघूलैको मूषकादिः ॥

॥ ६८३ ॥ इह गम्भीरायन्त इव अधिकालोकान्यपि सन्ति ।
 कुतोधिकालोकत्वम् जालकविभङ्गात् भग्नवातायनत्वेन महाछि-
 ३ द्रत्वात् । छायास्वपि ईषत्प्राप्तस्तम्भच्छायानि भवनानि ॥ २ आलोक-
 च्छुरितायां भित्तिच्छायायां स्तम्भादिच्छायान्तरम् अनुभवसिद्धम् ।
 गाम्भीर्यप्रतीतिश्च ३ उक्तस्वरूपैव ॥

॥ ६८४ ॥ दिवसेपि भूतसंभावनया उत्कण्टकयन्त्यङ्गानि निःश-
 ब्दा अपि इह झगिति घटितशब्दा बलभ्यो भयवशाद्भान्ति ॥

॥ ६८५ ॥ इह दुन्वन्तीव फलपत्रलोभप्रविरिक्तबौलखजूराः

^१MH. पाटलापाण्डु^०.

^२MH. आलोकालु रितायां.

^३MH. ^०स्वरूपेव.

चिन्होवलक्खिया विहुआरम्भोद्दुर-णरिन्द-दीसन्ता ।
 इह अज्जवि सन्ति महा-णिहाण-मग्गा परिसरेसु ॥ ६८६ ॥
 अघडन्त-धूम-रय-णिग्गमाओ पल्लहत्थ-भवण-विरलाओ ।
 इह होन्ति गाढ-तिमिरा चिरेण रयणीसु रत्थाओ ॥ ६८७ ॥
 इह तस्स चिरं सेवागएहि विहडिय-समिद्धि-बन्धेहि ।
 णिय-णयर-संणिवेसा वेरि-णरिन्देहि सच्चविया ॥ ६८८ ॥

किं न जायं । ६

पेच्छह लद्ध-च्छायं इमीए पडिवण्ण-दप्पणं वयणं ।

कमलं व समुह-रविबिम्ब-तुम्बियं फुरइ णलिणीए ॥ ६८९ ॥

^१अपगतलोहपर्यस्तजरदरघट्टदण्डा गृहावकृशाः ॥ लोभप्रविरक्ताः
 ३ प्रकर्षेण विशेषेण रिक्ताः शून्या नीरक्षत्वेन फलपत्राभावेन कृतप्रयो-
 जनशून्यत्वात् ॥

॥ ६८६ ॥ चिह्नमात्रेणोपलक्षिता ^२विधुरारम्भैर्मन्दोत्साहैर्लज्जया
 ओद्दुरैरबाहुत्वेनरेन्द्रेस्तत्त्वामिभिर्दृश्यमाना इह अद्यापि सन्ति महा-
 ३ निधानमार्गाः परिसरेषु प्रदेशेषु ॥

॥ ६८७ ॥ ^३अघटमानधूमरजोनिर्गमाः पर्यस्तभवनत्वेन विरला
 इह भवन्ति गाढतिमिराश्चिरेण रजनीषु रथ्याः ॥ उज्जटत्वाद्धूमर-
 ३ जसोर्न ^४निर्गमः प्रदीपाद्यभावेन च रजनीषु गाढतिमिरत्वम् । चिरे-
 णेति चिरमित्यर्थः ॥

॥ ६८८ ॥ इति तस्य गृहीतसेवैर्विघटितसमृद्धिबन्धैर्निजनगर-
 संनिवेशा वैरिनरेन्द्रेरवलोकिताः ॥ कुलकम् ॥

॥ ६८९ ॥ अथ विजयिनां सेनाभटानां वर्षासु विश्रान्तये

^१MH. जरदरहट्ट.

^२MH. ^०लज्जयावद्दुरै.

^३MH. अघटतधूम.

^४MH. ^०रजसो न, The emendation is mine.

उज्वहइ दइय-गहियाहरोट्ट-झिज्जन्त-रोस-पडिरायं ।
 पाणोसरन्त-मइरंव फलिह-चसयं इमा वयणं ॥ ६९० ॥
 कण्ठोसरिएक्क-थणावसत्त-पिय-बाहु-वोलिर-करगा ।
 सोहइ इमा पयत्तिय-तुम्बी-वीणा-विणोयच्च ॥ ६९१ ॥
 दइय-गहियालयावलि-कलिय-नडालं मुहं इमा वहइ ।
 बहुल-निसा दर-हीरन्त-पढम-कलमिन्दु-विम्बंव ॥ ६९२ ॥
 वयण-णयण-प्पहा-णिज्जियाण णूणं इमीएँ एयाण ।
 सम-दुक्खाणव जाओ समागमो चन्द-हरिणाण ॥ ६९३ ॥

नायिकाक्रीडां पञ्चककुलकेनाह ॥ प्रेक्षध्वं लब्धोत्साहं लब्धच्छायं
 ३ वा अस्याः प्रतिपन्नदर्पणं वदनं कमलमिव संमुखरविविम्बचुम्बितं
 स्फुरति नलिन्याः ॥ -

॥ ६९० ॥ उद्धहति दयितगृहीताधरौष्ठत्वेन क्षीयमाणरोषप्रति-
 रागं पानापसरन्मदिरमिव स्फटिकचषकमेषा वदनम् ॥

॥ ६९१ ॥ ^१कण्ठापसृतैकस्तना [व] सक्तप्रियबाहुघूर्णनशीलक-
 राग्रा शोभते एषा प्रवर्तिततुम्बीवीणा [वि] नोदेव । ^२मधुरहस्यरव-
 ३ योगात् ॥ तुम्बीवीणा ^३अलाबुवीणा ॥

[॥ ६९२ ॥ दयितगृहीतालकावलिकलितललाटं मुखम् एषा
 काचित् वहति बहुलपक्षनिशा कृष्णपक्षसंबन्धिनी रात्रिः किञ्चिद्यथा
 ३ तथा ह्रियमाणा ह्रसन्ती प्रथमकला यस्य तद् इन्दुविम्बमिव ॥]

॥ ६९३ ॥ वदननयनप्रभानिर्जितयोः [नूनमस्या एतयोः] सम-
 दुःखयोर्जातः समागमश्चन्द्रहरिणयोः ॥ निजिताभ्यां चन्द्रहरिणाभ्यां
 ३ समदुःखाभ्यां मन्त्रयित्वा बलवति ^४शत्रावनुप्रवेश आश्रित इत्यर्थः ॥

इय ओआरिय-चावमि जमि पाऊस-विलसियव्वेसु ।

णिव्वण्णेइ परियणो सेणा-ललणाण लीलाओ ॥ ६९४ ॥

किं च । ४३

जस्स पहार-धुआणण-रिउ-गय-गण्डत्थलुच्छलन्ताण ।

तियस-परिसुक्क-कुसुमेसु घटइ पणओ महु-यराण ॥ ६९५ ॥

तस्स मगहाहिवइणो इमाण रमणीण विहसिउज्जोया ।

तुह बहल-जस-च्छवि-पेल्लियव्व ण णरिन्द दीसन्ति ॥ ६९६ ॥

एयाण फुरिय-सेवा-चामर-पम्ह-पडिमेसु दीसन्ति ।

अन्तो भय-पीयाओव्व बाह-धारा कवोलेसु ॥ ६९७ ॥

॥ ६९४ ॥ इत्यवतारितचापे यस्मिन्यशोवर्मणि प्रावृद्धिवलसि-
तव्येषु निर्वर्णयति परिजनः सेनाललनानां लीलाः ॥ स विराजते
३ जगतीति शेषः ॥ कुलकम् ॥

॥ ६९५ ॥ अथ विजयिनः कन्यकुञ्जप्राप्तस्य [यशोवर्मणो]
यशोवर्णनं बन्दिकर्तृकम् अवान्तरयुगलकादियुतेन चतुर्विंशतिकु-
३ लकेनाह ॥ तत्र जस्सेत्यादि युगलकम् । यस्य प्रहारधुताननरिपुग-
जगण्डस्थलोच्छलतां त्रिदश[परि]मुक्तकुसुमेषु घटते संपद्यते
प्रणयो मधुपानप्रार्थना मधुकराणाम्

॥ ६९६ ॥ तस्य मगधाधिपतेः संबन्धिनीनामेतासां रमणीनां
विहसितोद्योतास्तव बहलयशच्छविप्रेरिता इव नरेन्द्र न दृश्यन्ते ॥

॥ ६९७ ॥ एतासां शत्रुसुन्दरीणां स्फुरिता विसारिताः सेवार्थं
ये चामरास्तेषां यानि पक्ष्माणि शुक्लसूक्ष्मवालास्तत्प्रतिबिम्बयुक्तेषु
३ सत्सु दृश्यन्ते अन्तर्भयपीता इव बाष्पधाराः कपोलेषु ॥

धुय-मय-पङ्क-कणुक्कर-णिहेण जाणं कवोल-कुहराहि ।
 कुम्भ-द्विय-मुत्ता-किरण-पेल्लियं णीइ तिमिरं व ॥ ६९८ ॥
 ते तुज्ज जय-गइन्दा णरिन्द विद्विय-वेरि-वग्गस्स ।
 णवर गिरि-कडय-पडिपेल्लणेण तेयं विणोयन्ति ॥ ६९९ ॥

अह वा ।

टङ्क-मुहाहय-कढिणाट्टि-मुक्क-धूम-च्छलेण उच्चमइ ।
 तद्वियस-पहा-परिपीय-तिमिर-पडलं व कर-जालं ॥ ७०० ॥

॥ ६९८ ॥ अथ युगलकम् । ^१धुतमदपङ्ककणोस्करनिभेन येषां
 कपोलकुम्भकुहरात् कुम्भस्थितमुक्तानिकैरप्रेरितं निर्याति तिमिरमिव

॥ ६९९ ॥ ते तव जयगजेन्द्रा हे नरेन्द्र विद्रावितवैरिवर्गस्य
 केवलं गिरिकटकपैरिप्रेरणेन तेजो ^२बलं विनोदयन्ति ^३प्रतिपक्षान्तरा-
 ३ भावात् ॥

॥ ७०० ॥ अथ पञ्चभिरवान्तरकुलकम् । टङ्कमुखाहतकठिना-
 स्थिमुक्तधूमच्छलेन उद्धमति प्रतिदिवसप्रभापरिपीततिमिरपटलमिव
 ३ करजालं कर्तुं ॥ टङ्क आयसस्तक्षकप्रहरणविशेषः । करजालं रवि-
 करनिकरः । अत्र यस्य दिवसनाथस्येत्यर्वाग्द्रष्टव्यम् । इय सोवीति
 वाक्यसमाप्तिगाथायां तच्छब्दात् । अत्रारूपायिका । अवर्चा नाम
 ६ रवेर्वल्लभा भर्तुस्तेजः सोढुमशक्ता सती ततोपससार दूरम् । ततो
 भगवान् भानुस्तदनुरक्तः ^४स्वतेजोतिशयनिवारणाय टङ्कमादाय
 स्वशरीरं ततक्ष । सावस्थात्र गाथाचतुष्टयेन वर्णिता ॥

^१MH. धूत^०.

^२MH. दयं for बलं which is my emendation.

^३MH. ^०पक्षान्तरभावात्.

^४MH. स्वतोतिशय^०

बोलन्ति णिय-पमाणाणुरूप-पटिबद्ध-वासर-क्खण्डा ।
 टङ्क-च्छे ओच्छलिया सरीर-सयलाण संघाया ॥ ७०१ ॥
 दीसइ घटणुम्मिलुन्त-विमल-दसण-प्पहा-परिक्खित्तं ।
 तदियसिन्दु-पवेसावल्लग-जोण्हं व मुह-विम्बं ॥ ७०२ ॥
 वियलन्ति कय-रणक्कार-टङ्क-वोच्छिण्ण-काय-णिव्वडिया ।
 दिण्ण-सुहं आसुर-संगर-ट्टिया पहरण-च्छेया ॥ ७०३ ॥
 इय सोवि तट्ठि-घटणा-विउणुज्जल-मण्डलो दियस-णाहो ।
 तुज्झ पयाव-च्छायं परिप्फुरन्तो ण पूरेइ ॥ ७०४ ॥

॥ ७०१ ॥ अतिक्रामन्ति पतन्ति विकर्तिताः सन्तो निजप्रमाणा-
 नुरूपप्रतिबद्धवासरखण्डाः । प्रतिबन्धो वासरखण्डानाम् अनन्ततेजः-
 ३ स्कन्धापादानम् । टङ्कच्छेदेभ्य उच्छलिताः शरीरशकलानां संघाताः ॥

॥ ७०२ ॥ दृश्यते घटनेन तत्क्षणेन उन्मीलन्त्यो विकसन्त्यो या
 विमला दशनप्रमास्ताभिः परिक्षिप्तं संवलितं प्रतिदिवसेन्दुप्रवेशा-
 ३ बलग्रज्योत्सामिव मुखविम्बम् ॥ प्रतिदिनं क्रमेण चन्द्रकलाः सूर्यः
 पिबतीति प्रसिद्धम् ॥

॥ ७०३ ॥ विगलन्ति कृतरणस्कारटङ्कव्युच्छिन्नकायानिपतितानि
 दत्तसुखा आसुरसंगरस्थिताः प्रहरणच्छेदाः ॥ छिद्यन्त इति च्छेदाः
 ३ खण्डाः काण्डादीनां नष्टशल्यानीत्यर्थः ॥

॥ ७०४ ॥ इति सोपि त्वष्टुः प्रजापतेर्घटनया द्विगुणोज्ज्वलम-
 ण्डलो दिवसनाथः तव प्रतापच्छायां परिस्फुरन् न पूरयति ॥ कामाका-
 ३ न्त्या योतिनिषिद्धं स्वदेहे विकर्तनं चकार स कथं विचार्यमाणस्त्वचु-
 ल्यतया स्फुरतीत्यर्थः । अवान्तरकुलकम् । आदितः ॥ १० ॥

^१MH. पादानम्. ^२MH. तत्क्षणेन. ^३MH. ०क्षिप्तं.

^४MH. ०ज्योत्सामिव. ^५MH. दलासुखा.

तुह दूरावज्जिय-सेहरालि-बलएहिं कीरइ पणामो ।
 ओहुर-णडाल-वियलन्त-भिउडि-भङ्गेहिं व परेहिं ॥ ७०५ ॥
 सच्चं तुमम्मि दिट्ठे ण सन्ति तुम्हारिसत्ति पडिहाइ ।
 णवर तुह दंसणं चिय ठवेइ कालस्स माहप्पं ॥ ७०६ ॥
 विसमत्तणं पि विहिणो ण तवेइ तुमम्मि णाह सम्भरिए ।
 आसण्ण-पाउसो पल्लवेइ गिम्होवि वण-राइं ॥ ७०७ ॥
 जाण णियच्चेय गुणा किं भण्णउ ताण णिग्गुणा जेवि ।
 तेवि गुणे तुह अवलम्बि ऊण गुणिणोव्व णन्दन्ति ॥ ७०८ ॥

॥ ७०५ ॥ तव दूरावर्जितशेखरालिवलयैः क्रियते प्रणामः
 अवाङ्मुखललाटविगलद्भुकुटिभङ्गैरिव परैः ॥ प्रणामं कुर्वतां शत्रूणां
 ३ विगलन्मुकुटकुसुममधुकरावली गलद्भुकुटित्वेन कल्पिता । आवर्जिताः
 १ प्रणमिताः । वशीकृतस्य च भयाद्विगलिता भुकुटिः ॥

॥ ७०६ ॥ सत्यं त्वयि दृष्टे सति न सन्ति त्वादृशा इति
 प्रतिभाति । केवलं तव दर्शनमेव स्थापयति कालस्य माहात्म्यम् ॥ ये
 ३ माहात्म्ये प्रसिद्धाः कालप्रभृतयस्ते तव प्रसादादेव माहात्म्येन ज्ञायन्ते ।
 कृतार्थीयं कालादिर्यत्र यशोवर्ममहामणिरभ्युदित इति संप्रत्ययात् ॥

॥ ७०७ ॥ विषमत्वमपि विधेर्न तापयति न दुःखयति त्वयि
 नाथ संस्मृते । आसन्नप्रावृषं पल्लवयति संजातपल्लवां करोति ग्रीष्मोपि
 ३ स्वभावसंतापकोपि वनराजि यतः ॥ इत्यर्थान्तरन्यासः । त्वत्सन्निधौ
 विगुणोपि विविदैर्वाक्यो नाधर्मकृतां विपदं कर्तुं स [मर्थ] इत्यर्थः ॥

॥ ७०८ ॥ येषां निजा एव गुणाः सन्ति ते तावत् त्वद्गुणैस्तु-
 प्यन्तीत्यत्र किं भण्यतां तेषाम् । निर्गुणा येपि तेपि^३ गुणांस्तवाव-

^१MH. om. the visarga after ता.

^२So MH. MH. तवि.

संनिज्जेणं व सिरीएँ तुज्ज दाहिण-भुयावलम्बाए ।

अणवरयमणिट्टियमेस कणय-वरिसं करो मुयइ ॥ ७०९ ॥

साहीण-मुह-सहस्सो किं व ण ता वासुई पसंसेइ ।

जइ तरइ चिन्तिउमलं गुणे तु एकेण हियएण ॥ ७१० ॥

विहिणा जाण णडालेसु विलिहियं किंपि विसम-परिणामं ।

ते तुज्ज पाय-वडण-च्छलेण वसुहाहिव फुसन्ति ॥ ७११ ॥

अहिसारणम्मि तं रिउ-सिरीएँ णिसियासि-घडिय-पडिबिम्बो ।

णीलंसुअ-संवी ओव्व सहसि सहसाहव-णिसीहे ॥ ७१२ ॥

३ लम्ब्य^१ उपजीव्य गुणिन इव नन्दन्ति ॥ चन्द्र इव सर्वाङ्गादी त्वमि-
त्यर्थः ॥

॥ ७०९ ॥ ^२सांनिध्येनेव श्रियस्तव दक्षिणभुजावलम्बायाः अन-
वतम् अनिष्ठितं कृत्वा एष कनकवर्षं करो मुञ्चति ॥ स्वबाहूपार्जि-
३ ताम् अपर्याप्तां श्रियमविरतं गुणिभ्यो वितरसीत्यर्थः ॥

॥ ७१० ॥ स्वाधीनमुखसहस्रः किं वा न तावद्वासुकिः प्रशंसती
यदि तरति पारं प्राप्तुं समर्थो भवति चिन्तयितुम् अलं ^३गुणांस्तव एके
३ हृदयेन ॥ मनःसहकृतानामेव बाह्वेन्द्रियाणां निजकार्यव्यापारात्वागि-
न्द्रियसहस्रयुतोपि वासुकिर्निखिलांस्तव गुणान् स्तोतुं न शक्त इत्यर्थः ॥

॥ ७११ ॥ विधिना येषां ललाटेषु विलिखितं किमपि विषम-
कर्मपरिणामजातं ते तव पादपतनच्छलेन हे वसुधाधिप पुंसयन्ति
३ ^४उत्पुंसयन्ति अपसारयन्ति ॥

[॥ ७१२ ॥ अभिसारणे अभिसारणकाले त्वं रिपुश्रियाः निशिता-

^१MH. लम्बोप०.

^२MH. सांनिध्येनैव.

^३MH. गुणास्त०.

^४MH. पुंसति and उत्पुंसति.

सामण्णाईवि णामक्खराई ठवियाई तइ विवेयम्मि ।
 कित्तण-मेत्तेणवि जेण फुरसि तं णवर हिययम्मि ॥ ७१३ ॥
 तुह धारा-लग्ग-समोसरन्त-करि-मोत्तियत्तणा खग्गो ।
 आढत्तोवल-वरिसम्भु-वाह-लीलं विडम्बेइ ॥ ७१४ ॥
 अणुराओत्ति परियणो कोय-हुयास-प्पह-त्ति पडिक्खवा ।
 आणा-पयाण मुद्दासु तुज्झ विन्दन्ति सिन्दूरं ॥ ७१५ ॥

सिधटितप्रतिबिम्बः नीलांशुकसंवीत इव परिहितनीलवर्णाम्बर इव
 ३ शोभसे सहसा झटिति आहवनिशीथे संगरूपिण्यां रजन्याम् ॥]

[॥ ७१३ ॥ सामान्यान्यपि नामाक्षराणि यशोवर्मा इत्येतानि
 स्थापितानि तव विवेके विवेकेनेव । विवेकं कृत्वेवेत्यर्थः । कीर्तनमा-
 ३ त्रेणापि येन यस्मात्कारणात् स्फुरसि आविर्भवसि त्वं केवलं हृदये ॥
 यद्यपि नामकरणसमये नासीदन्वर्थकनामविवेकस्तथापि यस्मात्त्वया
 तन्नाम अन्वर्थकं कृतम् अतः कारणात् नामकरणसमय एव कृतः स
 ६ विवेक इति भातीति यावत् । शब्वादिभीतानां जनानाम् अस्ति त्राता
 यशोवर्मा मा भैषीरिति तव नामानि कीर्तिते सति त्वन्नामकीर्तनरूपं
 यशः कवचवदभयकारि भवति । अतः यस्य यशो भीतानां वर्मे-
 ९ त्यन्वर्थकं तव यशोवर्मेति नाम । इति भावः ॥]

[॥ ७१४ ॥ तव धारालग्नसमपसरत्करिमौक्तिकत्वात् खड्गः
 आरब्धोपलवर्षाम्भुवाहलीलां विडम्बयति ॥]

[॥ ७१५ ॥ अनुराग इति परिजनः कोपहुताशप्रभेति प्रति-
 पक्षाः आज्ञापदानां मुद्रासु तव विन्दन्ति लभन्ते सिन्दूरम् ॥

परिजनं प्रति शत्रुजनं प्रति च प्रेषितेषु तवाज्ञापत्रेषु यः सिन्दूरः

वामेयर-भुज-भवणा कह णु सिरी वसउ तुज्झ खग्गम्मि ।
 मुणियं दीसइ इह संठियाएँ से तम्मि पडिविम्बो ॥ ७१६ ॥
 नवि तह लोयस्स गुणा णिय-उक्करिसेण पायडा होन्ति ।
 तुह संमाणघविया वच्चन्ति जहा पहु पसिद्धिं ॥ ७१७ ॥
 ण हु पढमंचिय पय-वीढ-घडिय-मउलीहिं कारिओ तंसि ।
 भिउडी-भङ्गायासं अवराह-भएणव रिऊहिं ॥ ७१८ ॥
 तुह पहु सवत्त-सीमन्तिणीण अच्छिन्न-वाह-धाराहिं ।
 दीसन्ति समूलाओवँ लोला लम्बालय-लयाओ ॥ ७१९ ॥

स्वभावैवैव ताम्रवर्णः स तव परिजनः अनुरागदर्शित्वेन ताम्रवर्ण इति
 ३ मन्यते तव शत्रुजनस्तु कोपहुताशप्रभया ताम्र इति । इत्यर्थः ॥]

[॥ ७१६ ॥ वामेतरभुजभवनात् कथं नु श्रीर्वसतु तव खड्गे ।
 ज्ञातं कथं वसतीति । दृश्यते इह भुजे संस्थिताया अस्यास्तस्मिन्
 ३ खड्गे प्रतिबिम्बः ॥]

[॥ ७१७ ॥ नैव तथा लोकस्य गुणा निजोत्कर्षेण प्रकटा भव-
 न्ति तव समानार्धाकृतास्त्वत्कृतसंमानेन संभाविताः सन्तो ब्रजन्ति
 ३ गच्छन्ति यथा हे प्रभो प्रसिद्धिम् ॥]

[॥ ७१८ ॥ न खलु प्रथमम् एव पदपीठघटितमौलिभिः कारि-
 तस्त्वमसि भ्रुकुटीभङ्गायासम् अपराधभयेनेव रिपुभिः ॥]

[॥ ७१९ ॥ तव हे प्रभो सपत्नसीमन्तिनीनाम् अच्छिन्नवाष्प-
 धाराभिः सततमापादम् अववहन्तीभिर्दृश्यन्ते समूला इव भूम्यां
 ३ लब्धमूला इव लोला लम्बालकलताः ॥

तव शत्रुस्त्रीणां ये लम्बकेशास्ते सततं पादपर्यन्तं धारया पत-
 द्भिस्तासाम् अश्रुभिर्लब्धमूला लता इव दृश्यन्त इत्यर्थः ॥]

जाणं ण पुरिसयारो जुवइ-समा तेसु कह सिरी रमउ ।
 ठिय-भावमित्थमहिहा महिलाओं कहंपि कामेन्ति ॥ ७२० ॥
 क्षीणा एके तु असिम्मि सरणमण्णे गया तुमंचेय ।
 सेसावि रिऊ जलहिं कहिंपि किर केवि पडिवण्णा ॥ ७२१ ॥
 वचन्ति अहो उहुं अइन्ति मूलङ्कुरव्व पुहईए ।
 वीयाहिव एकत्तो कुलाहि पुरिसा समुत्पण्णा ॥ ७२२ ॥

[॥ ७२० ॥ येषां न पुरुषकारो युवतिसमा तेषु कथं श्री रम-
 ताम् । नैव रमत इत्यर्थः । स्थितभावं स्थितत्वं स्थितिम् इत्थम् अ-
 ३ खिला महिलाः कथमपि कृच्छ्रेण कामयन्ते ॥

येषां पुरुषाणां पुरुषत्वं नास्ति तेषां गृहेषु युवतिसमा श्रीर्न ति-
 ष्ठति । तादृशीं स्थितिं हि । अपुरुषकारोपेतेषु स्थितिमिति यावत् ।
 ६ सर्वाः स्त्रियाः कथमपि कामयन्ते । नैव का अपि कामयन्त इत्यर्थः ।
 पुरुषकारहीनान् स्वपतीन् विहाय पुरुषकारोपेतांस्त्वादृशान् आश्र-
 यन्तीति भावः ॥]

[॥ ७२१ ॥ क्षीणा हता एके कतिपयाः शत्रवः तु तव असौ
 खङ्गे । शरणमन्ये गतास्वामेव । शेषा अपि रिपवो जलधिम् । कु-
 ३ त्रापि किल केपि प्रतिपन्ना गताः ॥]

[॥ ७२२ ॥ व्रजन्ति गच्छन्ति अधः ऊर्ध्वम् अयन्ते गच्छन्ति
 मूलङ्कुरा इव मूलानि च अङ्कुराश्च क्रमेणैव पृथिव्याः बीजादिव
 ३ एकतः कुलात् पुरुषाः समुत्पन्नाः ॥

एकस्माद्बीजादिव एकस्मादेव कुलादुत्पन्नाः पुरुषाः केचित् अधः-
 केचिच्च ऊर्ध्वं गच्छन्ति, यथा मूलानि अधः अङ्कुराश्च ऊर्ध्वं पृथिव्याः

तरलत्तण-वयाणिजं लच्छीएँ तुमाएँ णवर ओण्णुसिअं ।
 तीएँवि पहुत्तणं वो पहु-दोस-विवज्जियं दिण्णं ॥ ७२३ ॥
 विवरीयं व तइ इमं विवेय-सारम्मि दीसइ नरिन्द ।
 भीओ दोसाण तुमं ते उण णट्टा तुमाहिन्तो ॥ ७२४ ॥
 सयलेसुंचेय दिसा-यडेसु दीसन्ति देव पाडिलग्गा ।
 धोयव्व दिसागय-सीयरेहिं विमला गुणा तुज्झ ॥ ७२५ ॥
 भुयण-गरुएहिं ते तुह हीरन्ति गुणेहिं तं पुणो ताण ।
 हीरसि गुण-लेसेणवि सुअणो सुअणाण अहिओ सि ॥ ७२६ ॥

६ तथेत्यर्थः । एकस्मादेव बीजादुत्पन्नानि मूलानि अङ्कुराश्च क्रमेण
 पृथिव्या अधः ऊर्ध्वं च यथा गच्छन्ति तथैव एकत एव कुलादुत्पन्नाः
 केचित्पुरुषा अपकर्षं केचिच्च उत्कर्षं गच्छन्तीत्यर्थः ॥]

[॥ ७२३ ॥ तरलत्ववचनीयं चाञ्चल्यरूपं दूषणं लक्ष्म्याः
 लक्ष्मीसंबन्धि त्वया केवलम् उत्पुंसितम् अपगमितम् । तथापि
 ३ प्रभुत्वं वस्त्व प्रभुदोषविवर्जितं दत्तम् ॥]

[॥ ७२४ ॥ विपरीतमिव त्वयि इदं विवेकसारे दृश्यते हे
 नरेन्द्र । भीतो दोषाणां दोषेभ्यस्त्वम् । ते दोषाः पुनर्नष्टास्त्वत्तः ॥]

[॥ ७२५ ॥ सकलेष्वेव दिक्तटेषु दृश्यन्ते हे देव प्रतिलग्नाः
 धौता इव दिग्गजसीकरैर्विमला गुणास्तव ॥]

[॥ ७२६ ॥ भुवनगुरुकैस्ते सुजनास्तव ह्रियन्ते गुणैः । त्वं
 पुनस्तेषां सुजनानां ह्रियसे गुणलेशेनापि । अतः सुजनः सुजनानाम्
 अधिकोसि ॥]

दिअ-भूमिसु दाण-जलुल्लियाई कालम्मि जाई उताई ।
 ताई तुह णाह रोहन्ति संपयं विहव-वीयाई ॥ ७२७ ॥
 पणईसु गुरु-मणोरह-संपात्ति-समुत्तणेसु संकन्तो ।
 मण्णे तुह तेण पहुत्तणेवि न मओ पडिप्फुरह ॥ ७२८ ॥
 लहिकुण तुमाहिनो देन्तेहिं इओ तओ नर-वईहिं ।
 साहाहिंव दाण-दुमो णरिन्द तुह वड्ढिओ दूरं ॥ ७२९ ॥
 तुह रिउ-गय-कुम्भ-क्खुत्त-णिसिय-तोमर-णिहित्त-विवरोहिं ।
 विरण्ति सुहं मुत्ता-हलेहिं रमणीओ हार-लया ॥ ७३० ॥

अवि य ।

परिपोलइ सिदिलिय-जाल-मुत्त-संताण-संठिओ हत्थो ।
 पेढाल-थण-हराअड्ढि-क्कखडे वीडय-ट्टाणे ॥ ७३१ ॥

[॥ ७२७ द्विजभूमिषु सत्पात्ररूपेषु क्षेत्रेषु दानजलाद्राणि काले यानि उत्तानि क्षिप्तानि तानि तव हे नाथ रोहन्ति सांप्रतं ३ विभववीजानि ॥]

[॥ ७२८ ॥ प्रणयिषु अर्थिषु स्निग्धजनेषु वा गुरुमनोरथसंपत्तिसंदृष्टेषु बृहद्वाञ्छापूर्णागर्वितेषु संक्रान्तः मन्ये तव तेन प्रभुत्वेपि ३ न मदः प्रातिस्फुरति ॥

त्वया पूरितमनोरथा अर्थिजना गर्विता भवन्ति । एतावांस्तवौदार्य-महिमा । तदपि न त्वं गर्वितो भवसीत्यर्थः ॥]

[॥ ७२९ ॥ लब्ध्वा धनं त्वत्तो ददद्विरितस्ततो येभ्यः केभ्योपि नरपतिभिः शाखाभिरिव दानद्रुमो हे नरेन्द्र तव वर्धितो ३ दूरम् आतिशयेन ॥]

[॥ ७३० ॥ तव रिपुगजकुम्भनिमग्ननिशिततोमरनिक्षिप्तविवरैः विरचयन्ति सुखं मुक्ताफलै रमण्यो हारलताः ॥]

[॥ ७३१ ॥ अथ पङ्क्तिरवान्तरकुलकम् । परिघूर्णते स्वलति

वेल्हलकुलि-कर-कमल-मुकलिज्जन्त-जालिया-वलया ।
 कुच्छि-च्छेया छज्जन्ति सिढिल-दर-दिट्ठ-तग्गङ्का ॥ ७३२ ॥
 गाढ-कवाडअ-दुक्खु-चुडन्त-गह-राह-लच्छणो-लहइ ।
 दर-मेहुज्झिय-हरिणङ्क-बिम्ब-सोहं थणुच्छङ्को ॥ ७३३ ॥
 कण्ठ-निरोहुव्वण-वित्थरन्त-णीसास-तुलिय-नास-उडं ।
 अग्घइ विसंठुलुव्वेल्ल-वल्लरी-चिहुर-पम्भारो ॥ ७३४ ॥

कठिनत्वात्पीडायितुं न शक्नोति शिथिलितं विमोचितं यज्जालकसूत्रं
 ३ 'कञ्चुकवन्धनार्थं तस्य यत्संधानं संधिस्थानं तेन संस्थितः प्रातसरौ
 हस्तः पीठयुक्तस्तनभरेणाकृष्टे अपसारिते अत एव कर्कशे पीडनं
 स्थाने ॥ संस्थितो हस्तः स्खलतीति समन्वयः ॥

॥ ७३२ ॥ वेल्हलाभिरङ्गुलिभिर्युक्तं यत् करकमलं तेन प्रक-
 लयमानम्^४ अपसार्यमाणं जालिकावलयं कञ्चुकसंधिवन्धस्तस्य^५ वि-
 ३ च्छित्तिर्यत्र ते कुक्षिच्छेदाः कुक्षिसंधयः छज्जन्ति विराजन्ते । कीदृ-
 शाः । सिढिलदरादिदृष्टमङ्गुलैः ईषदृष्टवलिभ्यः युक्तशिथिलाङ्गाः ॥

॥ ७३३ ॥ गाढो निविडो यः कपाटक इव पाटकः कञ्चुकस्तेन
 पीडितत्वाद्दुःखेनोच्चुडन्ता^६ अपसरत्क्षतका^७ नखकृतराजयो लाञ्छनं
 ३ चिह्नं यस्य स लभते ईषन्मेघोज्झितहरिणाङ्कबिम्बशोभां स्तनो-
 त्सङ्कः ॥ हरिणाङ्को मृगाङ्कः । नखराजीनां हरिणचित्राकारधारिणी-
 त्वेन हरिणोपमत्वम् ॥

॥ ७३४ ॥ कण्ठस्य निरोधेन गाढे कञ्चुके आकृष्यमाणे सति

^१ MH. कञ्चुक^२ So MH. ^३ MH. appears corrupt here, reading
 भरेणाकृष्टोपसारितोऽतिकर्कशे. The emendation is purely conjectural.

^४ MH. प्रकल्पमानं. ^५ MH. तत्र for तस्य. ^६ MH. खनेचुडन्ता.

^७ MH. अपसरत्क्षतका. The emendation is mine.

मणि-वल्याउल-बाहग-मोयणुप्पण-कर-यलायासं ।
 रेहइ लज्जा-पडिरुद्ध-थण-हरं भुय-लया-जुयलं ॥ ७३५ ॥
 इय गरुय-वइयरुत्तरिय-कञ्चुओ कुणइ पट्ट पओसम्मि ।
 सेज्जारुहणं तुह लडह-वेस-सुहिओ पिया-सत्थो ॥ ७३६ ॥
 इय वन्दि-णन्दिय-जयं गाहि-पुरारुद्ध-सेण-विण्णासो ।
 जाओ सो लडह-विलास-मेत्त-वीसन्त-वावारो ॥ ७३७ ॥

पीडनेनोलवणा उद्धटा विस्तरन्तो ये निःश्वासास्तैस्तुलितौ ^१नासापुटौ
 ३ यत्र सैः [अर्घति] ^२विसंभ्रुलोद्वेहवल्ली ^३चिहुरप्राग्भारः ॥

मदनातुरायास्तादृशेनैव प्रेयसा शिरोमार्गेण कञ्चुके विमुच्यमाने
 अवस्थेदृशी ^४नायिकाया भवति ॥

॥ ७३५ ॥ मणिवल्याकुलवाहग्रमोचनोत्पन्नकरतलायासं शो-
 भते लज्जाप्रतिरुद्धस्तनभरं भुजलतायुगलम् ॥

॥ ७३६ ॥ इति उक्तप्रकारेण गुरुकव्यतिकरोत्तारितकञ्चुकः
 करोति हे प्रभो प्रदोषे शय्यारोहणं तव लटभवेष्परैलः प्रियासार्थः ॥

३ लटभश्चासौ सरलवेषश्च^५ कुलवधूसार्थो ह्ययम् । वेश्याजन एव च
 कपटपटुः^६ वक्रवेषश्च युक्तः ॥ ६ ॥ आदितः ॥ २३ ॥

॥ ७३७ ॥ इति वन्दि [नन्दितजयं गाधिपुरारुद्धसैन्यविन्यासः
 जातः स लटभो यो विलास] स्तन्मात्रे विश्रान्तः पर्यवसितो
 ३ व्यापारो यस्य स तथा ॥ गाहिपुरं कन्यकुब्जनगरम् ॥ २४ ॥
 महाकुलकम् ॥

^१ MH. नाशा^०. ^२ MH. विसंभ्रुलो^०. MH. ^३वल्लीकश्चि^०. ^४ MH. नायिका भवति.

^५ MH. ^०वेषः for ^०वेषश्च. ^६ MH. ^०पटुं वक्रवेषो युक्तः.

अवि य । ७

संभाविय-चित्त-वियार-कारणामरिस-तम्बिर-च्छायं ।
तह-झाण-णिमिल्लेचय होइ फुरियाहरं वयणं ॥ ७३८ ॥
उम्मिल्लइ थोय-स्थोय-रोस-रज्जन्त-दारुणावङ्गा ।
मासलिय-सवण-भुयइन्द-रयण-कन्द-प्पहा दिट्ठी ॥ ७३९ ॥
सामायइ सेय-लयाहिउत्त-विणियत्त-भूइ-लायणो ।
अविहाविय-कण्ठ-च्छवि-वोच्छेओ वच्छ-परिणाहो ॥ ७४० ॥

॥ ७३८ ॥ अधुना नरपालस्य सल्ललनाभिः सह क्रीडां 'वर्णयति॥
तत्र य एवं कुपितेन हरेण दग्धो मदनः स यासु सुन्दरीषु सतीषु
३ पुनः सशरीर इव अप्रतिहतबाणश्च संपन्नः ताभिः सह निदाघोचि-
तोपकरणयुक्तो नरपतिः^३ क्रीडामुपक्रामतीति वर्णयितुं षट्श्लोकमाह ॥

संभावितचित्तविकारकारणामर्पताग्रच्छायं^३ तथाध्याननिमीलि^४
६ तमेव भवति कोपस्फुरिताधरं वदनं हरस्य कामदाहोपक्रमे ॥

॥ ७३९ ॥ उन्मीलति [स्तोक] स्तोकोपरज्यमानदारुणापाङ्गा
मांसलितश्रवणभुजगेन्द्ररत्नकन्दप्रभा दृष्टिः ॥

३ कर्णाभरणत्वापन्नवासुकिमणिकान्त्या लोहितया धनीकृतेत्यर्थः ॥

॥ ७४० ॥ श्यामायते स्वेदलवाभिक्रुडितस्वेन विनिवृत्तभूति-
लावण्यः अविभावितकण्ठच्छविव्युच्छेदो^६ बक्षःपरिणाहः ॥

३ भूतिर्भस्म ।^७ व्युच्छेदो विभागः । स कोपश्यामिकयैकीभूतो^७ न
विवेकेन लक्ष्यते^८ ॥

^१ MH. वर्णयितौ. ^२ MH. ^०पतिक्रीडा^०. ^३ MH. ^०तामे. ^४ MH. ^०निमीलतमेव

^५ MH. ^०रज्जमान^०. ^६ MH. ^०व्युच्छेदो for ^० व्युच्छेदो. ^७ MH. ^०श्यामिकयैभूतो.

^८ After लक्ष्यते MH. adds कन्दरस्येव प्रभा यस्याः सा कन्दकन्दलोहिता.

विहडइ हव्ववह-सिहा-कडप्प-पोल्लिय-पुढं गडालम्मि ।
 कह-कहवि णिविड-भिउडी-विहङ्ग-संपिण्डियं गयणं ॥ ७४१ ॥
 इय तिणयण-रोसानल-विलुत्त-देहोवि कुसुम-कोयण्डो ।
 जासु णिसण्णो अज्जवि अउण्ठ-वाणोच्चिय जयम्मि ॥ ७४२ ॥
 आलुलिय-वेणि-लेहं भमियं तारं च भुय-लया-जुयलं ।
 णेवच्छं जाण विलास-कम्पियच्छाई य मुहाई ॥ ७४३ ॥
 ताण रमणीण गय-बाहु-विस-लयामट्ट-कण्ठ-परिणाहो ।
 उव्वहइ सो विलासी णिआह-णेवच्छ-विच्छित्तिं ॥ ७४४ ॥

॥ ७४१ ॥ विघटते विक्रियते हव्यवाहाशिखासमूहप्रेरितपुटं^१
 ललाटे कथंकथमपि निविडभ्रुकुटिविभङ्गसंपिण्डितं नयनम् ॥
 ३ कटप्रः समूहः ॥

॥ ७४२ ॥ इय तिणयणेत्याद्यवान्तरयुगलकं कुलकवाक्यस-
 मासौ^२ कृतम् ॥ इति त्रिनयनरोषानलविलुप्तदेहोपि^३ कुसुमकोदण्डो
 ३ यौसां निष^४ण्णः सन् अद्याप्यकुण्ठवाण एव जये

[॥ ७४३ ॥ आलुलितवेणिलेखं भ्रमितं तारं च भुजलतायुगलं
 नेपथ्यं यासां विलासकम्पिताक्षाणि च मुखानि]

॥ ७४४ ॥ तासां रमणीनां निजैर्बाहुविसलतासैक्तकण्ठपरिणाहः
 उद्वहति स विलासी निदाघनेपथ्यविच्छित्तिम् ॥

३ विसलता^५ मृणालिका । तद्वच्छातलत्वाद्बाहुरेव विसलतेत्युक्तः ।
 अथ कामकृतदाहनिवारणाय सुन्दरीभिर्मृणालिकाः स्तनहृदयादौ

^१ MH. ०पुरं. ^२ MH. ०समासिकृ०. ^३ MH. om. अपि. ^४ MH. निषिण्णः

^५ MH. मृणालिकावदच्छातल०.

तेन स-पल्लव-भङ्गचूडा-माणि-भावमतरुणं ताण ।
 णिज्जइ कुसुमं आसुरहि-केसरं णव-कलम्बाण ॥ ७४५ ॥
 आ-मेह-समय-सुहया संभिण्णोववण-केअय-सुयन्धा ।
 सीयरिणो से हिययं हरन्ति रयणी-मुह-समीरा ॥ ७४६ ॥
 कुमुयावबोह-मधुरा विरलागय-मेह-खण्डिय-मियङ्का ।
 अगघन्ति णिसा असमत्त-गालिय-सलिलागमा तस्स ॥ ७४७ ॥
 णीसासा खण-विरहे फुरान्ति रमणीण सुरहिणो तस्स ।
 काङ्किय-हियय-द्विय-कुसुम-वाण-मयरन्द-लेसच्च ॥ ७४८ ॥

योज्यन्ते तत्कार्ये च सम्यग्बाहुरेव समर्थो वृथैव तदुपादानमिति
 ६ सूचितम् ॥ ६ । कुलकम् ॥

॥ ७४५ ॥ तेन सपल्लवभङ्ग^१ चूडामाणिभावम्^२ औरुहं तासां
 नीयते कुसुमम् आसुरभिकेसरं नवकदम्बानाम् ॥

३ चूडामाणिभावमारुहन्तेणेति पाठे उद्यानमारोहता कुसुमं चूडाम-
 णिभावं प्राप्यते विलासिनीनामात्मनश्चेति योज्यम् ॥

॥ ७४६ ॥ आमेषसमयं वर्षारम्भं यावत् सुभगाः सांभिन्नोपवनके-
 तकीसुगन्धाः शीकरिणः से अस्य हृदयं हरन्ति रजनीमुखसमीराः ॥

॥ ७४७ ॥ वर्षान्तावस्थामाह । कुमुदानाम् अवबोधेन विकसेन
 मधुरा वैलि^{*}[तस्थि]तैः पराङ्मुखगतैर्मधैः खण्डितः अवच्छादितो
 ३ मृगाङ्को यासु ताः^३ अर्घन्ति शोभन्ते निशा रात्र्यः असमाप्तो गलित-
 श्चातीतः सलिलागमो यासु तास्तस्य राज्ञः ॥

॥ ७४८ ॥ निःश्वासाः क्षणमात्रमपि विरहे प्रणयकोपादिकृते

^१ MH. ०भंगचूडा. ^२ MH. ०भावमातरुहं for ०भावम् आरुहं. ^३ MH. अर्घ्यते.

सो दीसइ उहय-दिसा-पहावियाणन्द-बाह-सलिलेहिं ।
ताण परिरम्भ-पसरन्त-भुय-लएहिंव अच्छीहिं ॥ ७४९ ॥

अवि य । २३

फलहच्छोयर-दीसन्त-पट्टि-वेणी-सिहाओवँ सहान्ति ।
सहसा बलि-भङ्ग-तरङ्गिणीहिं जा रोम-लेहाहिं ॥ ७५० ॥
ससिमिव नवोदयं विहसिएण अहर-प्पहाणुविद्धेण ।
सासामोय-मिलन्तालि-लञ्छणं जा पयासेन्ति ॥ ७५१ ॥

वियोगे स्फुरन्ति रमणीनां सुरभयस्तस्य आकृष्टहृदयस्थितकुसुमबा-
३ णमकरन्दलेशा इव ॥

॥ ७४९ ॥ विप्रलब्धानां स दृश्यते 'दर्शनायोभयदिकप्रधा-
वितानन्दबाष्पसलिलैस्तासां परिरम्भार्थप्रसरद्भुजलतैरिव अक्षिभिः ॥

॥ ७५० ॥ अधुना नृपानिकटगततरुणीविलासवर्णनं विंशतिकु-
लकमाह । स्फटिकवदच्छ उदरे दृश्यमानाः पृष्ठदेशस्थिता अपि
३ प्रतिबिम्बद्वारेण वेणीशिखा यासां ता इव शोभन्ते सहसा बलिभ-
ङ्गतरङ्गिणीभिर्या रोमलेखाभिः

[॥ ७५१ ॥ शशिनमिव नवोदितं विहसितेन अधरप्रभानुविद्धेन
श्वासामोदमिलदलिलञ्छनं याः प्रकाशयन्ति

अधरप्रभायुक्तं यत् हसितं तत् नवोदितचन्द्रवदाभाति स्म आर-
क्तशुभ्रकान्तिमत्त्वात् । आमोदयुक्तश्वासैर्मलिता येऽल्यस्तेषां समू-
हश्च तच्चन्द्रलाञ्छनवदाभाति स्म । इति भावः ॥]

जा कण्ण-किसल-कर-यल-मिलन्त-चल-तारयाहिं दिद्वीहिं ।
 कन्दुय-कीलंव स-सेस-बाल-भावा पयासेन्ति ॥ ७५२ ॥
 जा ललिय-लया-लीलं वेलम्बान्ति सिय-दन्त-कुसुमाओ ।
 सहसा महुयर-जालायमाण-णीलम्बरावरणा ॥ ७५३ ॥
 जाओ सइ-दिण्ण-संणेज्झ-मयण-पूयायरा सरीरेसु ।
 सरस-णह-मञ्जरि-मयं रत्तासोयंपिव लिहन्ति ॥ ७५४ ॥
 जाओ पसङ्क-परिगहिय-हारि-हरियंसुया पयासेन्ति ।
 रम्भा-गम्भत्तणमणह-परियरं ऊरु-दण्डाण ॥ ७५५ ॥

॥ ७५२ ॥ याः कर्णाकिसलय एव कर्णावतंसनवपल्लव एव
 करतलं तेन ^१मिलन्त्यः संबध्यमानाश्चलास्तारका यत्र ताभिर्दृष्टिभिः
 ३ कन्दुकक्रीडामिव [स]शेषबालभावाः प्रकाशयन्ति

ईषदपूर्णषोडशवर्षत्वात्सशेषबालभावत्वम् ॥

॥ ७५३ ॥ या ललितलतालीलां विडम्बयन्ति सितदन्तकुसुम
 त्वात् सहसा मधुकरजालायमाननीलाम्बरावरणत्वाच्च

३ विडम्बयन्त्युपहसन्तीत्यादयो दण्डिना बहव उपमाया द्योतका
 दर्शिताः ॥

॥ ७५४ ॥ याश्च सदादत्तसान्निध्यमदनपूजादत्वाच्छरीरेषु^१
 सरसनखपदमञ्जरीमयं रक्ताशोकमिव लिखन्ति

कामो हि रक्ताशोककुसुमैः पूज्यते । तानि रक्तानि भवन्ति
^२नवनखक्षतवत् इत्येवमुत्प्रेक्षितम् ॥

॥ ७५५ ॥ याश्च ^३अभिसारिकात्वादिप्रसङ्गात्परिगृहीतमनोहा-

लीलोणय-मुह-यन्दाण खण्डियाहर-णिहेण थण-वट्टे ।
 हिययं व जाण पायड-वम्मह-बाण-व्वणं फुरइ ॥ ७५६ ॥
 थण-मज्झ-च्छवि-तारं कुप्पासन्तरमणङ्ग-णासम्मि ।
 उद्धं व लोयणं तिणयणस्स वन्दीकयं जाहिं ॥ ७५७ ॥
 गह-रेहा जाण थणेसु सहइ रोमञ्च-खण्डिय-णिवेसा ।
 खण-विरह-भीरुणो सीवाणिव्व फुडियस्स हिययस्स ॥ ७५८ ॥

रिहरितांशुकत्वात् प्रकाशयन्ति रम्भागर्भत्वम् अनघपरिकरं परिपूर्ण-
 ३ सामग्रीकम् ऊरुदण्डानाम्

कोमलत्वपरिवर्तुलत्वादिना सादृश्येपि हरितांशुकप्रावरणं विना
 कदलीदलतुल्यता किञ्चिन्न्यूनासीत् तत्सद्भावे तु अवैकल्यमित्यर्थः ॥

॥ ७५६ ॥ लीलावनतसुखचन्द्राणां प्रतिबिम्बितखण्डिताधरनिभेन
 मणिनिर्मले स्ननपट्टे हृदयमिव यासां प्रकटमन्मथबाणव्रणं स्फुरति

॥ ७५७ ॥ स्तनमध्ये या छविः कान्तिः सैव तारका^१ यत्र तत्
 कूर्पासस्य कञ्चुकस्य अन्तरं मध्यं स्तनसंधिविचित्रस्थानं^२ त्रिलोच-
 ३ नाकारत्वात् अनङ्गनाशे वैरनिमित्ते सति ऊर्ध्वं^४ तृतीयमिव लालाटवर्ति
 लोचनं त्रिनयनस्य दण्डाकृतं बद्धा स्थापितं याभिः कामशरीराभिः

॥ ७५८ ॥ नखरेखा यासां स्नेनेषु शोभते^५ रोमाञ्चखण्डितनि-
 वेशा^६ क्षणविरहभीरुणः सूचीव स्फुटितस्य हृदयस्य

३ रोमाञ्चखण्डितनिवेशत्वेन^७ सरलत्वं श्यामत्वं च सूचीसादृश्याय
 निदर्शितम् । स्फुटितं^८ वस्त्रं शस्त्रहतं वा शरीरादि किल सूच्या सीव्यत

^१ MH. सैव तारको यत्र तं. ^२ MH. तेहो^० for त्रिलो^०. ^३ MH. ऊर्ध्वतृतीयमेव.
^४ MH. ^०खण्डिय^०. ^५ MH. ^०भीरोः. ^६ MH. ^०निवेशत्वेन. ^७ MH. वस्तं.

चक्र-जुएणव वम्मह-रहस्स पिय-हुत्त-गामिणो जाओ ।
थण-मण्डलेन परिरम्भ-लम्भ-वियडेण सोहन्ति ॥ ७५९ ॥
पेच्छन्ति जाओ चरणे चम्पय-कलि ओव आरमुज्झन्ते ।
कणुप्पल-पहर-भया गहिएव्व पईव-मालाहिं ॥ ७६० ॥

इति इहापि क्षणविरहमाशङ्कमानस्य^१ हृदयस्य संधानार्थं सूचीव
स्थापितेत्युत्प्रेक्षार्थः

[॥ ७५९ ॥ चक्रयुगेनेव मन्मथरथस्य प्रियाभिमुखगामिनो याः
स्तनमण्डलेन परिरम्भलम्भविकटेन शोभन्ते

३ प्रियस्य यदालिङ्गनं तस्य योगेन महत्तरौ यौ स्तनौ तौ प्रिया-
भिमुखं नेतुर्मदनरथस्य चक्रे इव भातः स्मेत्यर्थः ॥]

॥ ७६० ॥ प्रेक्षन्ते याश्चरणान्^२ चम्पककलिका^३प्रकरमुखमानान्
कर्णोत्पलप्रहारभयाद् गृहीतानिव प्रदीपमालाभिः

३ क्रीडानिवेशानामङ्गणे प्रक्षिप्तो यश्चम्पककलिकाप्रकरस्तन्मध्येन
क्रीडायां^४ संचरमाणाः सुसदृशत्वाद्विमूढतां चरणचम्पककलिकाविषयां
पार्श्वस्थजनस्य जनयन्ति के चम्पककलिकाप्रकरावयवाः के वा^५
६ कान्ताचरणा इति । किं च चरणप्रदेशवर्तिन्यश्चम्पककलिकाः दीप-
मालासदृश्यो वर्णसंनिवेशसाम्यात् । तत्रोत्प्रेक्ष्यते । दीपमाला इव
नायिकाचरणान् आश्रित्य भीताः सत्यो भयाभावम् अन्वर्थयन्त इति ।
९ ता हि नायिकाः सुरतार्थं प्रियतमैरागूर्यमाणा^६ अपह्रियमाणनितम्ब-

^१ MH. ^२विरहाशङ्कमानस्य. ^३ MH. याश्चरणेन for याश्चरणान्. ^४ So MH. distinctly. ^५ MH. क्रीडाया सं०. ^६ MH. वा. ^७ MH. संनिश०. ^८ MH. ^९व्यर्थयितुम् for न्वर्थयन्त इति. ^{१०} So MH.

दंसण-णिवीयमीसा-वस-कूणिय-णयण-पम्ह-भावेण ।

जा पञ्जरियमिव पियं धरेन्ति अवसरण-सङ्काए ॥ ७६१ ॥

अहर-प्पहा-दरारुण-दसण-मऊहेहिं थण-विसारीहिं ।

वम्मह-वण-वन्धेहिं जाओ सरुहिरेहिं सोहन्ति ॥ ७६२ ॥

दीह-पिहुलत्तणेणं हत्थ-दढावेढणेक्क-जोग्गाओ ।

जाण कय-ग्गह-तण्हं देन्ति वला वेणि-मालाओ ॥ ७६३ ॥

अवरद्ध-रमण-पडिमं पि जा ण्हवन्तिच्च गण्ड-वासम्मि ।

अण्ण-ललणा-पसङ्गावकलुसियं बाह-सल्लिलेण ॥ ७६४ ॥

बिम्बवस्त्रा लज्जया कर्णोत्पलप्रहारेण दीपपालीर्नाशयन्ति । तन्मा नो
नीनशन्निति दीपमालाभिः सुन्दरीचरणा आश्रिता^१ इत्युत्प्रेक्षितम् ॥

॥ ७६१ ॥ दर्शननिपीतम् ईर्ष्यारिससंकोचितनयनपक्ष्मत्वेन याः
पञ्जरितं पक्ष्मपुटपञ्जरबद्धमिव प्रियं धारयन्त्यपसरणशङ्कया^२

[॥ ७६२ ॥ अधरप्रभया ईषदरुणदशनमयूखैः स्तनविसारिभिः
मन्मथव्रणबन्धैरिव याः सरुधिरैः शोभन्ते

३ अधरप्रभया मनागारक्ता ये स्तनप्रसारिणः स्तनोपरिपतिताः शुभ्रा
दन्तमयूखास्ते मन्मथकृतानाम् आरक्तव्रणानामुपरि बद्धाः शुभ्रा
वस्त्रखण्डा इवासन्निति भावः ॥]

॥ ७६३ ॥ दीर्घत्वेन बहूलत्वेन च हस्तदढावेष्टनैकयोग्या यासां
कचग्रहतृष्णां ददति बलाद्वेणिमालाः प्रियेभ्यः

॥ ७६४ ॥ कृतापराधरमणस्य प्रतिबिम्बम् [अपि] उत्पन्नैर्मल्यतया
गोपयन्तीव गण्डपार्श्वे अन्यललनाप्रसङ्गावकुलपितां बाष्पसल्लिलेन

१ MH. ^० वरणानुश्रितमित्युत्प्रेक्षितं. २ MH. ^० पुटे पंजर^० ३ MH. ^० सरणाश^०

सइ संघट्ट-समुज्जल-कोटिं कणय-रसणं विमोएन्ति ।
 पिय-मुह-णिहित्त-विअसन्त-लोयणा जाओ समयस्मि ॥७६५॥
 जा रोमुक्कम्पिय-कण्ण-कुसुम-रय-पुञ्ज-पूरिय-थणीओ ।
 अवचुण्णन्तिव दर-रूढ-संठिए वम्मह-प्पहरे ॥७६६॥
 कम्पाओ वहन्ति थण-त्थ-हत्थ-रणिरहुलीय-हाराओ ।
 अङ्गं थामेच्चिय मुहल-मेहला-णेउरं जाओ ॥७६७॥

३ अपिशब्दादात्मीयगण्डपार्श्वं च प्रक्षालयन्ति । यत् तादृशीं
 कान्तिसंपदं पलाशभारायमाणां मुधोद्वहन्ति तत् [तां] कान्तिं
 कोपात् प्रक्षाल्य अपसारयन्तीत्यर्थः ॥

॥ ७६५ ॥ सदा प्रत्यहं संघट्टेन रचनेन समुज्ज्वलकोटिं
 कनकरसनां विमोचयन्ति प्रियमुखनिक्षिप्तविहसल्लोचना याश्च समये
 ३ नियतरहस्यावसर एव

अथवा समये सतीति ज्ञेयम् । प्रियमुखनिक्षिप्तविहसल्लोचनत्वमेव
 च समयः । प्रतिदिनं दृष्टव्यासिक्त्वात् । अतोवलोकनविशेषेण
 ६ प्रियतमं प्रयुज्य विमोचयन्तीत्यर्थः ॥

॥ ७६६ ॥ या रोषोत्कम्पितकर्णकुसुमरजः पुञ्जपूरितस्तन्यः
 अवचूर्णयन्तीव रोपणमिव ददति ईषद्रूढसंस्थितान् मन्मथप्रहारान्

॥ ७६७ ॥ मदनजनितकम्पवशाद्ब्रह्मन्ति स्तनस्थहस्तरणवशीला-
 हुलीयकहाराः अङ्गं स्थानं एव एकस्थानस्थिता एव मुखरमेखला-
 ३ नूपुराः याः

¹ MH. यत्तादृशीकान्तिसंपदं पलाशभारायमाणासुधोद्वहन्ति तत्कान्तिं कोपात्प्रक्षाल्य अपसारयन्तीत्यर्थः. ² MH. ०वि०. ³ MH. प्रियतमान्. ⁴ MH. has ०नूपुरं च याः.

चित्त-मणि-कण्ठ-ऊराहिविद्ध-विविहोवराय-पम्हेहिं ।
 वण्णय-तूलिहोहिं^१ लिहन्ति जा रमणमच्छीहिं ॥७६८॥
 एक-दिसा-पडिलिखय-विमल-दसा चलण-णह-मऊहेहिं ।
 जा लायण-पडीओव सहन्ति परिमास-मउईओ ॥७६९॥
 पिय-हुत्तं जाण विलास-लोल-लीला-फुरन्त-पम्हाइं ।
 उड्डेन्तिव तरलिय-पक्ख-संपुडगाईं अच्छीइं ॥७७०॥
 आसण्ण-पिययमाहर-घडन्त-फुड-दसण-किरण-भावेण ।
 जा मुह-रसासवंपिव पियन्ति लीला-मुणालेहिं ॥७७१॥

॥ ७६८ ॥ विचित्रमणिनिर्मितकर्णपूराभरणप्रस्तुतविविधोपराग-
 युक्तपक्ष्मत्वाद् वर्णकोपरक्ततूलिकायुक्तैरिव लिखन्ति या रमणम्
 ३ अक्षिभिः

अक्षीणि हस्तस्थानीयानि सुन्दरीणाम् । पक्ष्माणि कूर्चिकास्थानी-
 यानि । कर्णाभरणस्थनानामणिप्रभारागद्रव्याणि^१ सिन्दूरादीनि ॥

॥ ७६९ ॥ एकस्यां दिशि प्रतिलक्षिता दृष्टा विमला दशा यासां
 ताः। कैर्विमलदशाः। चरणनखमयूखैः। चरणनखमयूखा दशा इवेत्यर्थः।
 ३ या ^२लावण्यमयाः पटय^३ इव शोभन्ते परिमर्शमृद्ध्यः स्पर्श-
 कोमलाः

॥ ७७० ॥ प्रियतमामिमुखं यासां^४ विलासलीलास्फुरत्पक्ष्माणि
 उड्डीयन्त इव प्रियं^५ पातुं तरलितपक्ष्मसंपुटाग्राण्यक्षीणि

॥ ७७१ ॥ आसन्नप्रियतमाधरघटमानस्फुटदशनकिरणत्वेन या
 मुखरसासवमिव पिबन्ति [लीलामृणालेनै] लीलामृणालेनेव

MH. ^१स्थानानामणि^०. ^२ So MH. ^३ MH. पय. ^४ MH. या for यासां.
^५ MH. प्रियपातुं for प्रियं पातुं.

बालासु तासु नव-दिदि-राय-हीरन्त-हियय-तरलाइ ।

अणुवज्जनाइव से गुणैहिं सोहन्ति ललियाइ ॥ ७७२ ॥

परिरम्भण-चकालियं सामा-यण-मण्डलं उरे तस्स ।

पावइ लीला-अल्लय-णिहित्त-णलिणी-दल-च्छायं ॥ ७७३ ॥

सेस-गुण-णिंरहिलासा ख्वंचिय से पियन्ति तरूणीओ ।

को वा अण्णेसइ दमणयस्स दल-सुरहिणी कुसुमं ॥ ७७४ ॥

वाम-कर-पेळ्ळिओणामिय-मेहला-णिविडियंसुए तस्स ।

वीसमइ विलासवईण जहण-विम्बे खणं दिट्ठी ॥ ७७५ ॥

३ इवशब्दो भिन्नक्रमः । स्फुरद्दशनप्रभादण्डः ^१शौक्लचाद्विसदण्ड-
त्वेनोत्प्रेक्षितः ॥

॥ ७७२ ॥ बालासु तासु विषयभूतासु नवदृष्टिरागद्वियमाणहृदय-
तरलानि अनुबध्यमानानीव से अस्य प्रकृतनृपस्य [गुणैः]

३ शोभन्ते ललितानि विलासरूपाणि चरितानि ॥ २० ॥ कुलकम् ॥

॥ ७७३ ॥ परिरम्भणेन चक्रीकृतं श्यामं स्तनमण्डलम् उरसि
तस्य प्राप्नोति लीलाकल्पकनिक्षिप्तनलिनीदलच्छायाम् ^२ ॥

३ कल्पकं हृद्यम् । नलिनीपत्रं श्यामलं चक्राकारं च भवति । तादृश-
मेव वक्षःस्थलपीडितं स्तनमण्डलम् ॥

॥ ७७४ ॥ शेषेषु गुणेषु निरभिलाषा रूपमेव सातिशयत्वात्तस्य
पिबन्ति तां ललानाः । युक्तं चैतत् । यतः को वा मूढो योन्वेषते

३ दमनकापरनाम्नो ^३ मरुवकस्य सुरभिदलस्य कुसुमम् ॥ दलानि पत्राणि ॥

॥ ७७५ ॥ वामकरप्रेरितावनमितमेखलानिविडितांशुके तस्य
विश्राम्याति विलासवतीनां जघनविम्बे क्षणं दृष्टिः ॥

हसियं च भामियच्छं मुहं च नव-वडल-पण्डुर-कपोलं ।

जहणमणिभाच्छिय-मेहलं च जीयं विलासाण ॥ ७७६ ॥

अवि य । ५

अणुकुण्डलमा विवड्ण-सरस-कवरी-विलङ्घियंसम्मि ।

सीसम्मि कोसुमो फुरइ चारु-चूडा-मणि-णिवेसो ॥ ७७७ ॥

उणुसियाहर-पेरन्त-पिञ्जर-ट्टविय-कुङ्कुमं हरइ ।

णह-विलिहिय-कसणुम्मिलमाण-भुमयं मुहम्बुरुहं ॥ ७७८ ॥

परिगण्ड-स्थलमासवण-लम्बि मय-णाहि-पङ्क-लेहम्मि ।

अण्णइ अवङ्ग-मग्गम्मि सरसमासोयमुत्तंसं ॥ ७७९ ॥

॥ ७७६ ॥ हासितं [च] अमिताक्षं सकटाक्षविक्षेपं मुखं च नव-
बकुलपाण्डुरकपोलं जघनम् अनिर्भर्त्सितमेखलं च जीवितं विला-
३ सानाम् ॥

॥ ७७७ ॥ अथ स्नाततरुणीमण्डनवर्णनं पञ्चककुलकेन । अनुकुण्डलं
कुण्डलसमीपे सर्वतो विप्रकीर्णसरसकवरीविलङ्घितासे^१ शिरसि कौसुमः
३ स्फुरति चारुचूडामणिसनिवेशः ॥

॥ ७७८ ॥ अन्यत्र उत्पुंसितम् अधरपर्यन्ते च पिञ्जरत्वमात्रेण
स्थापितं^२ कुङ्कुमं यत्र तत् हरति चेतः नखविलिखिताः कृष्णत्वेन
३ उन्मीलन्त्यो भ्रूलता यत्र तत् मुखमेव अम्बुरुहम् ॥

॥ ७७९ ॥ परिगण्डस्थलं^३ गण्डस्थलसमीपे आश्रवणविलम्बि
मृगनाभिपङ्कलेखे अर्धति अपाङ्गमार्गे सरसम् आशोकम् अशोकसंवन्धि
३ उत्तंसं कर्णात्पलप्रतिरूपकम् ॥

अन्तो-माणि-दाम-च्छवि-विच्छुरियच्छंसुयं सुहावेइ ।
थण-वट्टमुवरि-विकिखच-सबल-कुसुम-च्छटाहरणं ॥ ७८० ॥
इय दर-चकिखय-मइराणुविद्ध-तम्बोल-परिमलो हरइ ।
अणुमज्जनमाहरणावलम्बणो से पिया-सत्थो ॥ ७८१ ॥

किं च जायं ६ ।

सोम्माहेसु निसम्मइ दिट्ठी राज्जलेसु रमणीण ।
सारस-वावी-परिपण्डुरेसु से दसण-वासेसु ॥ ७८२ ॥
उब्भिज्जइ जड-भावावरोह-दढ-मयण-संणिवेसम्मि ।
अहरम्मि सरस-बउलाहिवाडला राय-विच्छित्ती ॥ ७८३ ॥

॥ ७८० ॥ अन्तःस्थितमणिमयदामच्छविविच्छुरिताच्छांशुकं
सुखयति स्तनपृष्ठम् उपरिविक्षितशबलकुसुमच्छटाभरणम् ॥

॥ ७८१ ॥ इति ईषदाखादितमदिरानुविद्धताम्बूलपरिमलो हरति
अनुमज्जनं मज्जनोत्तरकालम् [आभरणावलम्बनः] से अस्य प्रिया-
३ सार्थः ॥ कुलकम् ॥

[॥ ७८२ ॥ सौम्या आभा येषां तेषु सौम्यामेषु निशाम्यति रमते
दृष्टिः रागोज्ज्वलेषु रमणीनां सारसवापीपरिपण्डुरेषु अस्य दशन-
३ वासःसु ॥

रागेण अलक्तादिकरङ्गेण उज्ज्वलास्तथा च अन्तःस्थितैर्दन्तैर्दन्त
तेजोभिः सारसपक्षियुक्तवापीवच्छुभ्रवर्णयुक्ता ये रमणीनाम् ओष्ठास्तेषु
६ तस्य दृष्टी रमत इत्यर्थः ॥]

॥ ७८३ ॥ अथ गाथापञ्चकोपनिबद्धकुलकेन शिशिरप्रभातो-
स्थिततरुणीचेष्टामाह ।

पढमं छण-मगिय-वइयरेसु संचरइ मण्डणुच्छाहो !

गहिय-हिमावण्डुर-मरुअएसु पारत्ति-दामेसु ॥ ७८४ ॥

परिकविस-बिन्दु-मालावसेस-मय-णाहि-दन्तुरे फुरइ ।

वयणम्मि मयङ्कारम्भ-पेलवा कुङ्कुम-च्छाया ॥ ७८५ ॥

संगलइ मरुयअ-च्छेय-सबल-विणिउत्त-दमणय-दलासु ।

लायणं मालिय-ट्टिय-पिसङ्ग-कुन्दासु कवरीसु ॥ ७८६ ॥

३ उद्भिद्यते जडभावः^१ शैत्ययोगस्तस्यावरोहः प्ररूढत्वं^२ तस्यात्यन्तत्वेन दृढो मदनकस्य अलक्तकादिरागविशेषस्य संनिवेशो यस्मिन् तत्राधरे सरसबकुलकुसुमवदभिपाटला रागविच्छित्तिः ॥

॥ ७८४ ॥ प्रथमं क्षणम् उत्सवः प्रथममेवोत्सवार्थं ये मार्शिताः कुसुमविशेषास्तेषां व्यतिकरेषु विलम्बेषु ससु संचरत्यन्यत्र^३ तत्प्रतिनिधि-
३ नयेन मण्डनोत्साहः । कान्यत्र ।^४ गृहीतहिमापाण्डुरमरुब्रकेषु^५ पत्रि-
कादामसु ॥

॥ ७८५ ॥ परिकपिशो बिन्दुमालावशेषो यो^६ मदनैकः कुङ्कुमादि-
रागस्तेनै^७ दन्तुरे^८ विषमे स्फुरति वदने मृगाङ्कस्य य आरम्भः
३ प्रतिपद्येका कला तद्वत्पेलवा कुङ्कुमच्छाया ॥ उपभुक्तशेषेत्यर्थः ॥

॥ ७८६ ॥ संगलति मरुबकच्छेदशबलविन्युतदमनकदलासु^९
लावण्यं मर्दितस्थितपिशङ्गकुन्दासु^{१०} कवरीषु ॥

1 MH. ^०योगे रोहः प्ररूढत्वं तस्यान्तत्वेन, which appears to be corrupt. The emendation is conjectural. ^२ MH. संचरत्य^०. ^३ So MH. Surely De's marginal note यथित is the correct rendering? MH. ^४ हिमपांडुर^०. ^५ MH. ^६ मदनककुङ्कुमादि^०. ^७ MH. दंतुरविषमे. ^८ MH. adds वास्यानेतस्य after आरम्भः. Hopelessly corrupt! ^९ MH. तद्वत्पेलवा. ^{१०} MH. ^० निन्युक्त^०, though वन्युतं ग्रथितम् lower down. ^{१०} MJ. मालिन^०.

इय रयणी-भङ्गुगय-पियङ्गु-पडिवण्ण-सेहरो हरइ ।

सिसिरम्मि मलिय-मणहर-पसाहणो से पिया-सत्थो ॥७८७॥

अवि य । ४

फल-णिग्गम-पडिपेल्लिय-परिसिद्धिलालग्ग-मडल-चुण्णाइ ।

चूयाण झणकारेइ मारुओ मज्जरि-मुहाइ ॥ ७८८ ॥

३ विन्युप्तं ग्रथितम् । दमनकं सुगन्धपत्रिकाविशेषः । कवयो वेण्यः ॥

॥७८७॥ इति रजनीभङ्गोद्गतप्रतिपन्नप्रियंगुशेखरोपि हरति चित्तं

स्वभावसुन्दरत्वात् शिशिरे^१ मर्दितमनोहरप्रसाधनः अस्य

३ प्रियासार्थः ॥

प्रियं गायति प्रियंगुः शेखर इव^२ । तिष्ठद्गुप्रभृतित्वात्साधुः ॥५॥

कुलकम् ॥

॥ ७८८ ॥ अथ चतसृभिर्वसन्तसंपदमाह । फलनिर्गमपरि^{*}-

प्रेरितपरिशिथिलेषलमृदु^३कचूर्णानि चूतानां झणस्कारयति मारुतो

३ मज्जरीमुखानि ॥

मडलचुन्नाइ इति^४ पाठे मुकुलचूर्णान्तीत्यर्थः । मुकुलं कुसुमम् ।

चूर्णं कुसुमरजः । ^५झणदित्यव्यक्तशब्दानुकरणम् । तच्च रसाद्रफल

६ पल्लावसु^६ कोमलानिलवेल्लितासु^७ [मज्जरीषु] न युज्यते । झणस्कारादेः

कठिनद्रव्यकृतस्य नूपुररणितादिषु दर्शनम् । तस्मात् 'सणकारेइ' इति

पाठो लक्ष्यते^८ सकारस्य च रेखाग्रशमात्रेण^९ लेखकदोषे झकारीभूतत्वा^{१०} -

^१ MH. शिशिरमलित^० for शिशिरे मर्दित^० ^२ MH. एव for इव.

^३ MH. ^०चुत्तरीति पाठे. ^४ MH. झणगिति ^५ MH. रसाद्र^०.

^६ MH. ^०वेल्लितासुः ^७ MH. सणकारी for सणकारेइ. ^८ MH. लक्ष्यते.

^९ MH. ^०असु. ^{१०} MH. ^०कात्कारी^०.

चित्तालविखय-मउलुगमाण सायं णिवेसिय-जलाण ।
 गन्धमणामोयं सत्तलाण कालो विरल्लेइ ॥ ७८९ ॥
 आवाइ माहवीणं विच्छाय-परिट्टिएक्क-कुसुमासु ।
 णिम्मल्ल-सोरहं मज्जरीसु फल-गण्ठि-जडिलासु ॥ ७९० ॥
 इय से दिणेसु महु-सिरि-परिणाम-सुहेसु उववण-णिवेसा ।
 णन्दन्ति पणइणी-परियणस्स णयरोवरोहेसु ॥ ७९१ ॥

१. इति सुगृहीतनामभिरस्मत्पितृमहृश्रीमदुपेन्द्रपादैरवर्णि । तैरेव च
 बाल्य एव इयमपरा व्याख्या कृता ।

नूनं पुत्रक मारुतोपि मधुरो रोलम्बमाला मधौ
 शश्चचूतलतावितानपवनसस्ता^१ झणत्कारयेत् ।
 प्रेङ्खलास्यलताफलद्विकुसुमप्राप्त्यर्थगर्वोद्धता
 धावद्रावयुतासु तासु च^२ लताभेदोपि भक्तेर्भवेत् ॥

॥ ७८९ ॥ चित्तालक्षितमुकुलोद्गमानां सायं निवेशितसेकजलानां
 गन्धम् अनामोदं सत्तलसंज्ञकानां पुष्पविशेषाणां कालः प्रसार-
 ३ यति ॥

मुकुलानि कलिकाः । ताः सूक्ष्मत्वाच्चित्तावधाने सति ईषलक्ष्यन्ते^३ ॥

॥ ७९० ॥ आवायति ईषच्छुष्यति माधवीनां विच्छायपरिष्ठितै-
 ककुसुमासु निर्मलसौरभ्यं^४ मज्जरीषु फलगन्धिजटिलासु ॥

॥ ७९१ ॥ इति उक्तप्रकारेण से अस्य नृपस्य दिनेषु मधुश्रीपरि-

^१ MH. श्रीपुष्टिः^०

^२ MH. शश्चचूतः^०

^३ MH. ०पवनेलताः^०

MH. ३३

^४ MH. विता^०

^५ MH. सत्तल^०

^६ MH. ईषयलक्ष्यते^०

^७ MH. निर्मलसौरभः^०

किं च । ५

पेरन्त-हरिय-कोमल-खज्जूर-दलुज्जलं कवोलाण ।
 णयणन्त-गालिय-बाहज्जणाण णिव्वडइ लायणं ॥ ७९२ ॥
 दर-मउलण-मज्झोणय-तणु-रेहायन्त-धवल-भावाइ ।
 एन्ति णव-सासि-अला-हं अन्तो-ताराइ अच्छीइ ॥ ७९३ ॥
 थोयमिव खाम-गण्डत्तणेण परिलिखिओण्णय-णिव्वसो ।
 परिवायइ कक्केयण-पराय-कणउज्जलो अहरो ॥ ७९४ ॥

पामसुखेषु उपवननिवेशाः नगरसमीपवनानां संनिवेशास्तेषु वा प्रवेशाः
 ३ नन्दन्ति प्रणयिनीरूपस्य परिजनस्य प्रणयिनीसमेतस्य^१ वा^२ अपरिज-
 नस्य संबन्धि हृदयं नगरोपान्तस्थानेषु ॥ ४ । चक्रकम् ॥

॥ ७९२ ॥ अथ पञ्चककुलकेन बालालावण्यं विलपति^३ । पर्य-
 न्तहरितकोमलखज्जूरदलवदुज्ज्वलं बालाकपोलानां नयनान्तगलितवा-
 ३ प्पाञ्जनानां निर्वर्तते^४ लावण्यम् ॥]

॥ ७९३ ॥ दर ईषन्मुकुलितमौ^५ध्येन^६ मौ^७ध्यालज्जायोगाद्रीषदु-
 न्मीलितत्वाद्देतोस्तनुरेखायमाणधवलभावानि यन्ति प्राप्नुवन्ति नवश-
 ३ शिकलाभाम्^८ अन्तस्ताराणि निमीलनवशादुपरितनतमध्यप्रविष्ट-
 ताराणि अक्षीणि ॥ नवशशिलेखायां हि शशो न भासते । शशप्रख्या-
 स्तारा अपि ईषन्निमीलितनयनेषु न भासन्ते ॥

॥ ७९४ ॥ स्त्रोकमिव क्षामगण्डत्वेन परिलक्षितोन्नतनिवेशः परि-
 वायति श्रुण्वति कक्केतनापरसंज्ञकविम्बफलकषायवदुज्ज्वलोदरः ॥
 ३ कक्केयण^९ इति मणिविशेषोऽप्युपलक्ष्यते^{१०} । अनिर्जितरतिपरिश्रमत्वेन

^१ MH. ^०समितस्य. ^२MH. चा^० for वा अ^०. ^३S o MH. ^४MH. निर्वर्तते.

^५MH. मौ^०ध्यालज्जा^०. ^६MH. ^०कलाभा अन्त^०. ^७MH. कक्केतनापर^०.

^८MH. कक्केयण. ^९MH. मणिनिवेशस्याप्युपलक्ष्यते.

दोन्बल-पण्डुराणं उम्हारुणिय-णव-केसर-गुणाण ।
 विरलत्तणं च थोवं उवेइ मुद्धाण थणयाण ॥ ७९५ ॥
 इय तस्स पढम-मयणाणुबन्ध-पडिबद्ध-मुद्ध-भावासु ।
 दिट्ठी णिहुय-विलासालसासु वीसमइ बालासु ॥ ७९६ ॥
 अह तस्स थिर-भुय-क्खम्भ-णिमिय-णीसेस-भुयण-भारस्स ।
 आसि कइ-राय-इन्धो वप्पइ-राओत्ति पणइ-लवो ॥ ७९७ ॥

बालानां म्लानाधरत्वं दौर्बल्ये च उन्नतावयवत्वम् अनुभवसिद्धम् ।
 स्तोकमपि परिवायतीति^१ संबन्धः । अपिशब्देन इदमाह । यद्यपि कुल-
 ६ महेला अप्रगल्भास्तथाप्यासामप्रागल्भ्यमेव सुरतेषु विराजतेतराम्^२ ॥

॥ ७९५ ॥ दौर्बल्यपाण्डुराणाम् ऊष्मारुणितनवकेसरगुणानां
 विरलत्वमिव^३ दौर्बल्यवशास्तोकमुदैति [मुग्धानां] स्तनानाम् ॥

॥ ७९६ ॥ इति तस्य प्रथममदनानुबन्धप्रतिबद्धमुग्धभावासु दृष्टि-
 निभृतविलासालसासु विश्राम्यति बालासु ॥ निभृतम् उपगूढम् ।
 ३ कुलकम् ॥ ५ ॥

॥ ७९७ ॥ अथेति अधिपत्यधिकारप्रख्यः प्रस्तुतकाव्यकर्तृमत-
 चरितप्रस्तावनार्थो मङ्गलार्थश्च मध्ये । अथ तस्य स्थिरभुजस्तम्भानि-
 ३ मितानिःशेषभुवनभारस्य आसीत् कविराजाचिह्नः [कविराजसंज्ञो] वाक्प-
 तिराज इति प्रणयिलवः भृत्यलेशः ॥ प्रणयिषु वा ल्योन्तर्भावो यस्य
 स प्रणयिलयः । निमित्तं निक्षिप्तम् । डुमिञ् प्रक्षेपण इति पाठात् ॥

^१ MH. ^२ भारवतीति. ^३ MH. ^४ तत्रा for ^५ तराम्. MH. add after this as follows:—कांतानुपाल्यमानानन्तानर्धरत्नयमानमवकालेकाकल्पकोपासतिरुपमरमणीयमणविषयान-
 वरतरत्नैनाधारद्वयं दौर्बल्यं which, as a whole, appears corrupt, and
 difficult to restore. ^६ MH. विरलमिव. ^७ MH. आसीत्कविराजसंज्ञाचिह्नो
 वाक्पतिः. ^८ MH. ल्योन्तर्भावो. Dc J K P all read पणइलवो, and not
 पणयिलयो.

अप्पा एत्तिअ-मेत्तेण णवर विरसोवि जस्स पडिहाइ ।
 सिरि-कमलाउह-चलणेहँ कहवि जं गाहिय-बहुमाणो ॥ ७९८ ॥
 भवभूइ-जलहि-णिग्गय-कन्वामय-रस-कणा इव फुरन्ति ।
 जस्स विसेसा अज्जवि वियडेसु कहा-णिवेसेसु ॥ ७९९ ॥
 भासम्मि जलणमित्ते कन्तीदेवे अ जस्स रहुआरे ।
 सोबन्धवे अ बन्धम्मि हारियन्दे अ आणन्दो ॥ ८०० ॥

[॥ ७९८ ॥ आत्मा एतन्मात्रेण केवलं विरसोपि यस्य प्रतिभाति
 श्रीकमलायुधचरणैः कथमपि यत् गृहीतबहुमानः ॥

३ यस्य वाक्पतेरात्मा । यो वाक्पतिरिति यावत् । विहीनकाव्यादि-
 रसोपि सन् केवलमेतेन वक्ष्यमाणेन हेतुना प्रतिभाति प्रकर्षेण विज-
 यते यत् कमलायुधेन नाम कविना गृहीतो बहुमानः सेवा यस्मात्
 ६ तादृशः सोस्ति । इति भावः ॥]

[॥ ७९९ ॥ भवभूतिजलाधिनिर्गतकाव्यामृतरसकणा इव स्फुरन्ति
 यस्य विशेषा अद्यापि विकटेषु कथानिवेशेषु^१ ॥ निबन्धेष्विवति कचि-
 ३ त्पाठः ।

[॥ ८०० ॥ भासे ज्वलनमित्रे कुन्तीदेवे च यस्य रघुकारे सौब-
 न्धवे च बन्धे हारिचन्द्रे च आनन्दः ॥

३ भासः ज्वलनमित्रः कुन्तीदेवः (?) इति कवयः । रघुकारः कालि-
 दासः । सौबन्धवो बन्धः सुबन्धुकृतिर्वासवदत्ता नाम प्रबन्धः । हारि-
 चन्द्रः हरिचन्द्रेण कृतः प्रबन्धः ॥]

आलेख्यं च सरसं च परिस-लोकं च सारवन्तं च ।

थिरमुज्जलं च छाया-घणं च गी-विलसितं जस्त ॥ ८०१ ॥

आगम-वाया छन्दणुया य ते भरह-गोयम-प्पमुहा ।

णन्दन्ति जमेवं हास-कारिणो सार-कइणो य ॥ ८०२ ॥

[॥ ८०१ ॥ आलेख्यं च सरसं च स्पर्शलवणं स्पर्शमृदु स्पर्श-
कोमलं च सारवच्च स्थिरम् उज्ज्वलं च छायाघनं च गीर्विलसितं

३ यस्य ॥

यस्य वाकपतेर्गीर्विलसितं काव्यरचनम् आलेख्यवदङ्कितदर्शकं
रसयुक्तं स्पर्शकोमलं सारयुक्तं मुद्रितमिव मनसि प्रवेशशीलम् उद्भूत-
६ प्रकाशम् अर्थच्छायाप्रचुरं च भवतीत्यर्थः ॥]

॥ ८०२ ॥ आगमवादा नैयायिकादयः छन्दांसि जयदेवप्रभृतीनि
वेदांश्च ये जानते ते तथा ते प्रख्याततमा भरतगोचरप्रमुखा भरतो
३ गोचरो येषां ते भरतगोचरा भरतज्ञास्तत्प्रमुखाश्च पुराणज्ञा नन्दन्ति
यं वाकपतिराजम् एवम् एवमेव । पक्षपातानुरागं विनेत्यर्थः । हास-
कारिणो दुष्टकवयः सारकवयश्च । अथ वा एवंहासकारिणो व्यासा-
६ दयः । सारकवयश्च 'वेदान्तवेदिपातञ्जलकापिलप्रमुखाः ॥ अथ वा
आगम-वाया-छन्दणुया' इति समस्तम् । आगमो वैशेषिकादिर्वे-
दादिश्च । वाग् व्याकरणम् । छन्दश्च सालंकारकम् । अथ वाग्रह-
९ णेनैव अलंकारस्वीकारः केषांचिच्छब्दादव्यतिरेकात्^३ श्लेषप्रसादप्रभृ-
तीनाम् । आगमवाक्यछन्दांसि जानन्तीत्यागमवाक्यछन्दोज्ञाः ॥

काव्यमात्रे प्रतिपदं विमान्तोप्यर्थराक्षयः ।

ग्रन्थगौरवमीते — — प्रयत्नेन भूयसा ॥

किं च ।

भरिय-सवण-द्वियं भूरि-कइ-गुणोवास-कङ्किणो जस्स ।
 सुभणियमहो णयन्तिव विम्हय-चलिणहिं सीसेहिं ॥ ८०३ ॥
 तो सो गोटी-परिसंठिणहिं सप्पुरिस-संकहावसरे ।
 भणिओ विम्हय-वियसन्त-णयण-वत्तं वियङ्गेहिं ॥ ८०४ ॥
 धारेइ जल-हरोहुर-वसुंधराबन्धवन्धुरं सेसो ।
 कहवि विणिजञ्चिय-द्विय-विसट्ठ-कण्ठं फणा-वल्लयं ॥ ८०५ ॥

॥ ८०३ ॥ भृतश्रवणत्वेन स्थितं सत् भूरिकविगुणोपायाकाङ्क्षिणः
 श्रोतारो यस्य सुभणितं सूक्तम् अधो नयन्तीव विस्मयचलित-
 ३ शिरोभिः ॥

॥ ८०४ ॥ ततः असंख्यसूक्तपरितोभृतकर्णत्वाद्धेतोः असौ
 वाक्पतिः गोष्ठीपरिसंस्थितैः सत्पुरुषसंकथावसरे भणितो विस्मयविक-
 ३ सन्नयनपत्रं कृत्वा विदग्धैः ॥

पत्राणीह पद्माणि । तैः काव्यकरणे प्रार्थनया प्रेरित इत्यर्थः ॥

॥ ८०५ ॥ अथ यशोवर्मणा कथं मगधराजो हत इति वर्णयितुं
 सप्तत्रिंशता गाथाभिर्महाकुलकम् अवान्तरकुलकपञ्चकान्वितम् ॥ तत्र
 ३ हरेरंशो यशोवर्मन्ति प्रथमेनावान्तरकुलकेनाह ।

धारयति जलभरेण^१ उहुरा^२ अधोगता या वसुन्धरा तस्या
 आवन्धेन संबन्धेन बन्धुरम् आक्रान्तं शेषः कथमपि विनिकुञ्चितस्थि-
 ६ तविकसितकण्ठं फणावल्लयम् ॥ जलभरः प्रलयकालभावी विवक्षितः ॥

^१ MH. १. नयनं पत्रं, ^२ MH. जलहरेण, ^३ MH. तुहुरा,

दीसन्ति जय-विणासुलसन्त-घण-धूमकेड-दण्डव्व ।
 जल-मज्जन्त-दिसा-गय-खणुद्ध-धरिया कर-क्खम्भा ॥ ८०६ ॥
 उल्लसिय-वीइ-वल्लयन्तराल-परियत्तमाण-रवि-बिम्बा ।
 होन्ति सवाडव-जलणव्व गयण-मग्गेवि मयर-हरा ॥ ८०७ ॥
 वियलन्त-विज्जु-वलया पलयम्बु-वह-णिवहा णिविज्जन्ति ।
 तद्वियस-पीय-सलिला साणुसएणव सलिलेण ॥ ८०८ ॥
 जल-भवण-समालम्बिय-सयणस्स मुरारिणो समुद्रेण ।
 दिज्जइ महा-पईवोव्व वीइ-संवेल्लिओ सूरु ॥ ८०९ ॥
 जाआ वण्णासाया अण्णोच्चिय केवि संवलन्ताण ।
 छीर-सुराउव्व-वियार-विसामिया सयल-जलहीण ॥ ८१० ॥

॥ ८०६ ॥ दृश्यन्ते जगद्विनाशसूचनाय 'स्फुरद्धनधूमकेतुदण्डा
 इव जलमज्जद्दिग्गजक्षणोर्ध्वधृताः करस्तम्भाः ॥

॥ ८०७ ॥ उल्लसितवीचिवलयान्तरालपरिवर्तमानरविबिम्बा^१
 भवन्ति सवाडवज्वलना इव गगनमार्गेऽपि मकरधराः समुद्राः ॥

[॥ ८०८ ॥ विगलद्विद्युद्वलयाः प्रलयाम्बुवहनिवहा निपीयन्ते
 प्रतिदिवसपीतसलिलाः सानुशयेनेव सद्वेषेणेव सलिलेन ॥ प्रतिदिनं
 ३ मेधैर्यत् पीतं जलं तत् सानुशयमिव आत्मपानजन्यक्रोधयुक्तमिव
 भूत्वा तान्मेघान् नितरामपिबदित्यर्थः । मेघा अपि सर्वे प्रलयाम्बुना
 निगीर्णा इति भावः ॥]

॥ ८०९ ॥ जलभवनसमालम्बितशयनीयस्य मुरारेः समुद्रेण
 दीप्यते^२ महाप्रदीप इव^३ वीचिसंवेलितः सूरः ॥

॥ ८१० ॥ जाता वर्णास्वादा अन्य एव केपि संवलताः मिश्री-
 भवतां क्षीरसुराऽपूर्वविकारविषमिताः सकलजलधीनाम् ॥

मज्जइ सिहरारुढारुहन्त-पुञ्जइय-मुहल-सुर-लोओ ।
 कुहर-भरण-कमोसीयमाण-जल-कलयलो मेरु ॥ ८११ ॥
 चलणन्त-णिबडियं संभमेण पलयम्बु-णिभरे भुयणे ।
 आरुहइ रयय-णावंव तिणयणो मज्जलि-ससि-लेह ॥ ८१२ ॥
 णाल-भावो जोआणुबन्ध-संजमिय-सास-पसरस्स ।
 पन्वालियाणणस्सवि सयंभुणो सायर-जलेण ॥ ८१३ ॥

क्षीरसुराग्रहणं घृतजलादिसागरपञ्चकमपि सप्तसमुद्रान्तर्गतम् उप-
 लक्षयति । क्षीरसुरयोस्तु उपादानं कुतूहलितया । क्षीरसुरासंनिपा-
 तस्य लोके अदृष्टत्वेन तद्विकाररसस्य अपूर्वत्वम्^१ ॥

॥ ८११ ॥ मज्जाति^२ शिखरारुढारुहत्पुञ्जीकृतमुखरसुरलोकः^३
 कुहरभरणक्रमेणावसीदन्^४ जलकलकलो यत्र स मेरुः ॥

३ कुडति मेरुकटादिके सति तदाश्रयः सुरलोकः शिखरेषु पुञ्जी-
 भवति । को नस्त्रातेति च कलकलं करोति । कुहरेषु च श्रान्येषु प्रथ-
 मजलधिजलकलोलप्रवेशसमये महाकलकलो भवति । यथायथानुपूर्यते
 ६ तथातथा मन्दीभवतीत्यनुभवसिद्धम् ॥

॥ ८१२ ॥ चरणान्तनिपतितां^५ संभ्रमेण भयेन प्रलयाम्बुनिभरे भुवने
 आरोहति पद्मथामाक्रामति रत्ननावमिव त्रिनयनो मौलिशशिलेखाम् ॥

३ किल चलतो^६ यत् मस्तकाद्द्रागिति^७ पादाग्रे पतति तत् अलक्षितं
 चरणेनाक्रम्यते । चन्द्रलेखा च वक्राकृतिर्नौरिव भवति । यथा शुकुद्धि-
 तीयस्याम् । जलप्लाविते च जगति नावारोहणावसर इत्येवमुत्प्रेक्षितम् ॥

॥ ८१३ ॥ न आकुलभावो योगानुबन्धसंयमितश्वासप्रसरत्वात्

^१ MH. अपूर्वत्वम्. ^२ MH. 'रुदीरुहत्' ^३ MH. 'पुञ्जकृत'.

^४ MH. 'सीदज्जल' ^५ MH. 'निपतित' ^६ MH. 'चलतो'.

^७ MH. 'द्रागिति'.

इय पलय-जलफालिय-चलन्त-सुर-सेल-विहल-विबुहम्मि ।
 अणहमवलम्बणं ति-हुयणस्स जो जायइ मुरारी ॥ ८१४ ॥
 जस्समह-धूम-लेहा रविणा स-मऊह-दाविय-दलेण ।
 अग-घडिण दीसइ कविसेक-फलव्व ताल-लया ॥ ८१५ ॥
 तस्स इर इमो सुव्वइ विग्गह-तुङ्गाहिहाण-पडिवण्णो ।
 भुयणम्मि महासुर-वंस-वेरिणो अंस-णीसन्दो ॥ ८१६ ॥

जलोपप्लवस्य च 'श्वासनिरोधमुखानुबोधकत्वात्' प्राविताननस्यापि
 ३ स्वयंभुवः सागरजलेन ॥

॥ ८१४ ॥ इय जलं हि इति द्वाभ्याम् अवान्तरकुलकं समापयति ।
 इति जलं धिजलास्फालितं चलत्सुरशैलविबलविबुधे^१ अनधमवलम्बनं
 ३ त्रिभुवनस्य यो जायते मुरारिः

[॥ ८१५ ॥ यस्य महाधूमलेखा रविणा स्वमयूखदर्शिततलेन
 अग्रघटितेन दृश्यते कपिशैकफलेव ताललता

३ मध्याह्नसूर्यस्पृक्षिरा भूमिमुला यस्य प्रलयकालीना महाधूमलेखा
 कपिशैकफला महाताललतेव भाति स्मोति भावः ॥]

॥ ८१६ ॥ तस्य किलायं श्रूयते^२ विग्रहतुङ्गाभिधानेन लोके प्रति-
 पन्नः प्रतीतो भुवने महासुर[वंश]वैरिणः^३ अशनिप्यन्दः ॥ अन्तःकु-
 ३ लकम् ॥ १२ ॥

^१ MH. ^०सुखनुबोध^०. The emendation is conjectural. ^२ Do J. K. P. all read ^०विबुहम्मि as explained by the commentator. ^३ MH. ^०भिधाने लोक^०. ^४ MH. अशनिप्यन्दः.

अह वा । १०

ओसरइ समुप्यणा रहस-घटन्तङ्ग-पेळण-विलोलं ।
तत्खण-विहडिय-बम्भण्ड-सयल-जालं वण-वडलं ॥ ८१७ ॥
विहडन्त-घण-विमुक्का परियत्त-विमाण-वञ्चिया कहवि ।
णिवडन्ति गलिय-णिय-पिण्ड-विभमा तडि-गुण-च्छेया ॥ ८१८ ॥
भमियं रय-विहुओयहि-समुच्छलन्तेहिं पक्ख-सेलेहिं ।
साहेज-संगएहिं महा-विहङ्गेहिं वणहम्मि ॥ ८१९ ॥

॥ ८१७ ॥ अथ वा हरिरेवायं गरुडगमनत्वात् न तु तन्निष्यन्द
इति द्वितीयान्तःकुलकेनाह ।

३ अपसरति सम्यगुत्पतनात् रभसघटमानानां सप्रेरणविलोलं तत्क्षण-
विघटितब्रह्माण्डशंकलजालमिव घनपटलम् ।

गरुडो ह्यण्डजः । अण्डजाश्च अण्डोदरे पक्षसंविष्टे अण्डं स्फोट-
यित्वा निःसरन्तीति भङ्गिभणितिरियम् ॥

॥ ८१८ ॥ विघटमानैर्धनैर्विमुक्ताः परिवृत्तविमानवञ्चिताः कथ-
मपि निपतन्ति गलितनिजपक्षविभ्रमास्तडित एव दर्पेण प्रसृताश्छि-
न्नशुणाः अत एव वेगपतनवशनिपतितगरुडपक्षलेशविध्वंसं जनयन्ति ॥

॥ ८१९ ॥ भ्रान्तं रयो वेगस्तेन विधूतो य उदाधिस्ततः समु-
च्छलद्भिः पक्षशैलैः साहाय्यसंगतैरिव महाविहगैर्नभसि ॥

^१ MH. तत्क्षणविलोलवत्क्षण^० for तत्क्षण^०. ^२ MH. सकल^०. ^३ MH. घट^०
^४ MH. appears corrupt, reading अण्डजाणांदोदरेक्षसंविष्टेऽण्डस्फोटयित्वा. The
emendation is purely conjectural. ^५ MH. विघटमानोव^०; i. e. om. घने
^६ MH. गुणान्. The text of the commentary from तडित एव दर्पेण up
to गुणाः seems corrupt. Probably the last words of the chhāyā and
the beginning of an explanatory note, of which दर्पेण &c. is the exist-
ing continuation, are lost. ^७ MH. जनयति. ^८ MH. साहाय्य^०.

दीसइ वेउग्घाडिय-सायर-मूल-रयण-प्पहायम्बो ।
 पढमोवइयारुण-पेळ्ळिओव्व मग्गो सुवण्णस्स ॥ ८२० ॥
 सोहन्ति अमरिसुग्गम-विउण-विसाणल-सिहं वियम्भन्ता ।
 दर-खण्डिय-मुह-घोलन्त गरुल-वक्खव्व भुयइन्दा ॥ ८२१ ॥
 मूल-फणा-मण्डल-तह-णिसण्ण-णिक्कम्प-धरिय-महि-वेहं ।
 सहइ ठियं इयर-फणाहिउत्त-गरुलं अणन्तस्स ॥ ८२२ ॥
 विहडन्ति णह-णिवाया विहङ्ग-णाहस्स कुलिस-कटिणावि ।
 मन्दर-णिहंस-किण-णिहुरम्मि वच्छम्मि वासुइणो ॥ ८२३ ॥

॥ ८२० ॥ दृश्यते 'वेगोद्धाटितसागरमूलरत्नप्रभाताम्रः प्रथमो-
 त्पतितारुणपूर्वित इव मार्गः [सुपर्णस्य] सुपर्णस्यादित्यस्य ॥

३ समुद्रतले पाताले नागानां मणिसमूहा उद्धादिता एवमुपवर्णिताः ॥

॥ ८२१ ॥ शोभन्ते अमर्षोद्भूतद्विगुणविषानलमिषं कृत्वा विजृ-
 म्भमाणा ईषस्खण्डिता मुखैर्वर्णमाना गरुडपक्षा येषां ते इव भुज-
 ३ गेन्द्राः ॥

अमर्षोद्भूतविषानलज्वालाः कोपखण्डितमुखस्थापितगरुडपक्षखण्ड-
 त्वेनोत्प्रेक्षिताः ॥

॥ ८२२ ॥ मूलफणामण्डलतथाविषण्णनिष्कम्पधृतमहीपीठं^१ शोभते
 स्थितम् अवस्थानम् इतरफणामियुक्तगरुडम् अनन्तस्य शेषस्य ॥

॥ ८२३ ॥ विघटन्ते नखनिषाता विहंगनाथस्य सन्निधनः कुलि-
 शकठिना अपि मन्दरनिघर्षकिणनिष्ठुरे वक्षसि वासुकेः ॥

णिय-सुक्कारोसारिय-णपडन्त विहङ्ग-णाह-संसग्गा ।
 फाणिणो विहल-मुह-च्छोह-विउण-रोसं विमूरेन्ति ॥ ८२४ ॥
 संभम-चलन्त-दिग्गय-घोलाविय-सास-मुहल-कर-दण्डं ॥
 सेसट्ठ-भुयय-कुल-णाययं व ओसरइ पायालं ॥ ८२५ ॥
 इय एस विहुअ-विसहर-समूह-संभाविउम्भट्ठ-जसेण ।
 बुम्भइ विणया-तणएण स-विणय कण्ह-भावम्मि ॥ ८२६ ॥

॥ ८२४ ॥ निजसूत्कारापसारितापतद्विहंगनाथसंसर्गाः फाणिनो
 विफलमुखक्षोभं^१ द्विगुणरोषं कृत्वा विश्रूयन्ति अश्रूयन्ति^२ विश्रूमा-
 ३ त्मानं कुर्वन्ति ॥

तत्करोतीति णिच् । अश्रूमात्मानं शोचन्तीत्यर्थः ॥
 ॥ ८२५ ॥ संभ्रमवैलद्विगजघूणितश्वासमुखरकरदण्डं^३ शेषाष्टम-
 भुजगकुलनामितमिव अपसरति पातालम् ॥

३ अष्टौ किल दिग्गजाः । चत्वारो दिक्षु विदिक्षु च चत्वारः । तत्रै-
 वमुत्प्रेक्ष्यते । नागा इव^४ दिग्गजाकृष्टकरनिकराः । सप्तान्ये^५ शेषस्त्व-
 ष्टमस्तदाधारत्वेन वर्तमानः । अयं त्वर्थो रम्यतरः शेषस्थंभुजगकुल-
 ६ नामितमिवेति ॥ दिग्गजचतुष्टयं शेषत्वेन तत्करास्तु नागकुलत्वेन
 कल्पिता कविना ॥

॥ ८२६ ॥ इत्येष विधुतविषधरसमूहसंभावितोद्भटयशसा उद्धते
 विनतातनेयेन सविनयं कृत्वा कृष्णभावे कृष्णरूपावस्थायाम्
 ३ ॥ १० ॥ आदितः २२ ॥ अन्तःकुलकं द्वितीयम् ॥

^१ MH °मुले क्षोभं. ^२ MH. विश्रूमश्रूयति for अश्रूयन्ति. ^३ MH om र.
^४ MH. एव. ^५ MH. °निकराकरा for °निकराः. ^६ MH. सप्तान्ये. ^७ MH. वर्तमान
 अयं. The whole passage from नागा up to वर्तमानः seems to be corrupt
 in MH.

अवि य ।

संभम-भमन्त-विज्जाहरासि-केसर-कराम्बियं फुरइ ।
 उप्पाउद्ध-ट्टिय-चिहुर-दण्ड-चण्डं व गयण-यलं ॥ ८२७ ॥
 उव्वहइ बिम्ब-घटियं तारा-णियरं ससी विडप्पस्स ।
 निहय-कवलण-खुडिय-ट्टियं व दाढा-कणुक्करं ॥ ८२८ ॥
 रोस-धुय-चलण-तेलोक्क-लच्छि-विच्छूढ-णेउर-च्छायं ।
 विवराह-केउ-भिण्णं रवि-बिम्बं वियलइ नहम्मि ॥ ८२९ ॥

॥ ८२७ ॥ अपि च कृष्णत्वमेव जगदीशत्वेन द्रव्यति तार्तीये-
 नान्तःकुलकेन ॥

३ संभ्रमभ्रमद्विद्याधरासिकेसरकरम्बितं स्फुरति उत्पातोर्ध्वस्थितचि-
 हुरदण्डचण्डमिव नभस्तलम् ॥

संभ्रमो जगज्जयोद्यताद् यशोवर्मणो भयम् । असिकेसराः खड्ग-
 ६ रश्मयः । चिहुरदण्डा गगने केशदण्डाकारा उत्पाताः प्रसिद्धाः ॥

॥ ८२८ ॥ उद्वहति बिम्बघटितं तारानिकरं शशी राहोः निर्द-
 यकवलनखण्डितस्थितमिव दंष्ट्राकणोत्करम् ॥

३ घटितं संबद्धम्^१ । विडप्पो राहुः । यदा ताराश्चन्द्रबिम्बारूढा
 दृश्यन्ते तदा जगतो भयं महद्भवतीत्युत्पातोयम् ॥

॥ ८२९ ॥ रोषधूतचरणायास्त्रैलोक्यलक्ष्म्याः सकाशाद्विच्छूढः
 सस्तो यो नूपुरस्तच्छायं विवराद्धेतोः केतुभिन्नं^२ सत् रविविम्बं विव-
 ३ लति विगलति वा [नभसि] ॥

केतुभिन्नत्वात्सविवरम् । ततश्च लक्ष्मीचरणनूपुरसादृश्यम् । यस्यां
 दिशि कुपितो यशोवर्मा भवति तत्र विनाशस्य सूचका उत्पाता
 ६ हराविव जगत्प्रलयोद्यते भवन्तीति तात्पर्यार्थः ॥

^१ MH. 'योद्योत'°. ^२ MH. adds उत्कालितम् after संबद्धम्. ^३ MH. केतुभिन्न.

अथक्-फुटण-वियलन्त-कलल-कलिलं व बाल-बम्भण्डं ।
 रवि-विम्बं दीसइ किरण-मुक्क-कीलाल-जम्बालं ॥ ८३० ॥
 तदियस-मुह-ट्टिय-लोह-कवल-कसण-प्पहा-विहिण्णं व ।
 हेसन्ति रहस-निव्वूढ-धूम-कलुसं जय-तुरङ्गा ॥ ८३१ ॥
 इय तइया खण-निव्वडिय-भू-लया-भङ्ग-भङ्गुरावङ्गे ।
 जाए इमम्मि भुयणेसु दारुणा आसि उप्पाया ॥ ८३२ ॥

॥ ८३० ॥ अनवरतस्फुटनविगलस्कललकलिलम्^१ [इव] बाल-
 ब्रह्माण्डं रविबिम्बं दृश्यते किरणमुक्तकीलालकुलम्^२ ।

३ कललम् अकठिनीभूतं प्राणिशरीरोपादानकारणं शोणितादि ।
 कलिलं व्याप्तम् । कीलालं रुधिरम् जम्बालं व्याकुलम् ॥

॥ ८३१ ॥ प्रतिदिवसमुखस्थितलोहकवलकृष्णप्रभाविभिन्नमिव
 हेपन्ते रमसनिर्व्यूढधूमकलुषं जयतुरंगाः ॥ सधूमं हयहेषणमु-
 ३ स्पातः ॥

॥ ८३२ ॥ इति तदा सुवनजयार्थयात्रासमये^३ क्षणमात्रमपि निर्वृत्ते^४
 निजैकपदभङ्गे^५ नृपत्यादिकृतस्वमर्यादातिक्रमाज्ञाभङ्गादिकेऽपराधे निमित्ते
 ३ सति भङ्गरे सन्धुकुटिके अपाङ्गे यस्य तस्मिन्श्चलिते अस्मिन्यशोवर्मणि
 सुवनेषु दारुणा आसन् परराष्ट्रेषु उत्पाताः ॥ ६ ॥ आदितः २८ ॥
 तृतीयमन्तःकुलकम् ॥

^१ MH. 'कलितम्'. ^२ MH. 'कुलम्' for 'आकुलम्'. ^३ MH. om. 'ये'.

^४ MH. 'निवृत्ते'. ^५ MH. 'निजपदकभङ्गे'.

किं च ।

सरहस-संचार-तरङ्गिओरु-तरलाविओ सुहावेइ ।

आरसणा-गुण-पडिबद्ध-कुण्डलो कुसुम-पालम्बो ॥ ८३३ ॥

घोलइ पडिलग-पियङ्गु-मञ्जरी-जाल-गरुइअद्वन्तो ।

असमञ्जस-लासायास-पसिडिलो कुन्तल-कलावो ॥ ८३४ ॥

सहइ थण-वट्ट-संठिय-पिट्टायय-पंसु-पिञ्जर-च्छायं ।

॥ अहिराम-माहवी-मउल-दन्तुरं दमणयाहरणं ॥ ८३५ ॥

पढ-वास-पंसु-धूसर-दर-गरुआअन्त-पम्ह-परिसिडिला ।

घोलइ महु-मय-परिणाम-विरल-परिवाडला दिट्ठी ॥ ८३६ ॥

॥ ८३३ ॥ अथ चतुर्थं शृङ्गाराङ्गम्^१ ॥ सरभससंचारतरङ्गितोरुतर-
लितः सुखयति^२ आरशनागुणप्रतिबद्धकुण्डलः कुसुमप्रालम्बः ॥॥ ८३४ ॥ घूर्णते^३ प्रतिबद्धप्रियङ्गुमञ्जरीजालगुरुकृतार्धान्तः
असमञ्जसलासायासप्रशिथिलः^४ कुन्तलकलापः ॥

३ अतिरभसप्रसारितत्वेन त्यक्तागमत्वं लासस्यासामञ्जस्यम् ॥

॥ ८३५ ॥ शोभते स्तनपृष्ठसंस्थितपिष्टातकपांशुपिञ्जरच्छायम्,
अभिराममाधवीमुकुलदन्तुरं चम्पैकाभरणम् ॥३ कचित्तु दमनकाभरणं [मृ इति] पाठोस्ति । पिष्टातकश्चतुःसमः ।
मुकुलं कलिका ॥॥ ८३६ ॥ पटवासपांशुधूसरेष्वुल्लस्यमाणपद्मपरिशिथिला घूर्णते
मधुमदपरिणामविरलपरिपाटला दृष्टिः ॥

^१ MH. शृङ्गारंगम्. ^२ MH. ०रसना०. ^३ MH. ०गुरु०. ^४ MH. ०शिथिलकु०
for ०शिथिलः कु०. ^५ MH. ०गुरुयमान०.

इय मयणूसव-वियसन्त-बहल-कीला-रसौ सुहावेइ ।
एयस्स पणइ-भवणेषु णव-विलासो पिया-सत्थो ॥ ८३७ ॥

अवि य ।

लहु-विसय-भाव-पडिसिद्ध-पसर-संभावणा-पडिक्खलिया ।
जस्स समत्तावि गुणा चिरमसमत्तव्व दीसन्ति ॥ ८३८ ॥

अह वा

वसुहा-सयण-पहुप्पन्त-रेणु परिभोय-विहुरिय-क्वोलं ।
वयणं हेमन्त-मियङ्क-धूसरं सारवेन्तीहि ॥ ८३९ ॥
असमारण-मूलुब्भिज्जभाण-पम्हग्ग-मडहिय णडाले ।
अलए णीसास-णिवेस-जज्जरे संजमेन्तीहि ॥ ८४० ॥

॥ ८३७ ॥ इति मदनोत्सवविकसद्बहलक्रीडारसः सुखयति एतस्य
नृपस्य प्रणयिभवनेषु नवविलासः प्रियासार्थः ॥ आदितः ३३ ॥
३ तुरीयमान्तरकुलकम् ॥

॥ ८३८ ॥ लघुविषयभावप्रतिषिद्धप्रसरसंभावनाप्रतिस्खलिता
यस्य समाप्ता अपि गुणाश्चिरमसमाप्ता इव दृश्यन्ते ॥ यस्य अगणित-
३ गुणगणस्य पुरतः संपूर्णगुणा अपि अल्पगुणा इव प्रतिभान्ति भानो-
रिव चन्द्रादय इत्यर्थः ॥

॥ ८३९ ॥ अथ वैरिवनितानां बन्दिस्वमापादितानामवस्थावर्णनं
समाप्तिकुलकम् ॥

३ वसुधाशयनप्रभवद्रेण परिभोगविधुरितकपोलं वदनं हेमन्तमृगाङ्क-
धूसरम् उत्पुंसन्तीभिः

॥ ८४० ॥ असमारणेन^१ अयोजनेन^२ मूलोद्भिद्यमानपक्ष्माभैरल्प-
कृतललाटान् अलकान् निःश्वासनिवृत्तैर्जर्जरान्कम्पमानान् संयमयन्तीभिः

^१ MH. असमारणानायो^० for असमारणेन अयो^०. ^२ MH om. मूल^०.

जह-तह-पुसिअंसु-कणावलम्ब-मन्थरिय-पम्ह-परिवेसं ।।

देन्तीहिं अहिणवाणन्द-बाह-सोम्मुम्मुहिं दिट्ठिं ॥८४१॥

अक्खित्त-चुडुप्पुदेस-समहिंयायम्बमुव्वहन्तीहिं ।

अद्गसुरमहरं वेळक्ख-सुण्ण-दिण्णडुली-किसलं ॥८४२॥

इय एस हियय-निम्माय-वम्महं खण-खलन्त-वियणाहिं ।

रहसुम्मुहीहिं दीसइ पडिक्ख-णरिन्द-वन्दीहिं ॥ ८४३ ॥

३ यशोवर्मसौन्दर्यातिशयदर्शनाद् आसां मदनोन्मादः अलकादि-
योजनात्संलक्ष्यते ॥

॥ ८४१ ॥ यथातथोत्पुंसिताश्रुकणावलम्बमन्थरितपक्ष्मपरिवेषां
ददतीभिः अभिनवानन्दबाष्पसौम्योन्मुखीं दृष्टिम्

३ स्वभर्तृविरहादिक्लेशजाश्रुपातस्योत्पुंसनम् राजराजाभिलाषानन्दाभि-
नवाश्रुणश्च प्रवृत्तिः ॥

॥ ८४२ ॥ आक्षिप्ताधरखण्डनप्रदेशसमाधिकाताम्रम् उद्वहन्तीभिः
अमौसुरम्^१ अभास्वरम् अधरं वैलक्ष्यशून्यदत्ताङ्गुलिकिसलयम् ।

३ आक्षिप्तं दत्ताङ्गुल्यैव । चुडुप्पम्^२ अधरखण्डनम् । तच्च अद्यापि न
समीभूतम् अचिरापहतदयितत्वात् । शून्यं निष्प्रयोजनम् । यशोवर्म-
समागमस्य दुष्प्रापत्वात् ॥

॥ ८४३ ॥ इति एष हृदयनिर्मितमन्मथक्षणस्खलद्वेदनाभिर्यशोव-
र्मदर्शनक्षणमात्रे निजभर्तृविरहकृतां वेदनाम् अननुभवन्तीभिः^३ रभसो-
३ न्मुखीभिर्दृश्यते प्रतिपक्षनरेन्द्रवन्दीभिः हठापहतपरनारीभिः ॥ ५ ॥
आदितः ३७ ॥ महाकुलकम् ॥

इय उष्णएण इमिणा जह णिठ्विओ पुरा मगह-णाहो ।
 तह सीसन्तं एए तुमाओ णीसेसमिच्छन्ति ॥ ८४४ ॥
 अह विहासिऊण सणियं सो जम्पइ णिव्वडन्त-सम्भावं ।
 कइयव-विमुहाइंचिय होन्ति विमुद्धाण हिययाइं ॥ ८४५ ॥
 धीरेहँ हियय-णिहिया कहवि गमेज्जन्ति सोय-संवेया ।
 अङ्गाइं पहरिसो उण गरुयाणवि किंपि तरलेइ ॥ ८४६ ॥
 कण्ठच्चिय परिघोलेइ पुणरुत्तं पहरिसाउल-क्खलिया ।
 अपहुप्पान्तिव्व महं वाया पट्टणो पसंसासु ॥ ८४७ ॥

॥ ८४४ ॥ इति उक्तप्रकाररूपेण^१ उन्नतियुक्तेन एतेन यशोवर्मणा
 यथा निष्ठापितो निपातितः पुरा मगधनाथो गौडाधिपतिस्तथा शिष्य-
 ३ माणम्^२ उच्यमानम् एते विदग्धास्त्वत्सकाशान्तिः शेषमिच्छन्ति ॥

इति पूर्वप्रक्रान्तविदग्धाभ्यर्थनाविषयः प्रकटीकृतः ॥

॥ ८४५ ॥ अह विहासिऊणेति तिस्रभिर्विशेषकम् ॥ अथ
 विहस्य शनैः स वाक्यतिर्जलपति निर्वर्तमानसद्भावम्^३ । युक्तं चैतत् ।
 ३ यतः कैतवविमुखान्धेव भवन्ति विशुद्धानां हृदयानि ॥

॥ ८४६ ॥ धीरैर्हृदयनिहिताः कथमपि धार्यन्ते शोकसंवेगाः
 अङ्गानि प्रहर्षः पुनर्गुरुकाणामपि किमपि तरलयति ॥

॥ ८४७ ॥ कण्ठ एव परिघूर्णते पुनरुक्तं^४ प्रहर्षाकुलस्खलिता
 अप्रभवन्तीव मम वाक् प्रभोः प्रशंसासु ॥ ३ ॥

^१ M.H. इत्युक्तिप्रकाररूपोन्नतियुक्तेन for इति &c. ^२ M.H. शिष्यमाणद्वयम्
 for शिष्यमाणम् उच्य^०. ^३ M.H. निर्वर्तमान^०. ^४ M.H. पुनरुक्तम्^०.

अवि य ।

अन्तो-वासं वियडायमाण-फण-मण्डलो समुव्वहइ ।
 पच्छा-च्छेप-च्छल-गिन्त-दीह-देहत्तणा सेसो ॥ ८४८ ॥
 छीरा-अन्त-णह-च्छवि-चलण-विणिम्मिय-पओहर-चउक्को ।
 गूढ-मुहो कुम्पोच्चेय लहइ आवीण-संठाणं ॥ ८४९ ॥
 पढमुत्थङ्गण-घोलाविउद्ध-घोणा-उडेण पडिवणं ।
 उत्तुण्ड-तण्णयत्तणमइरा वेउण्ठ-कोलेण ॥ ८५० ॥

[॥ ८४८ ॥ अन्तावकाशम् अन्तरवकाशं वा विकटायमानफण-
 मण्डलः समुद्रहति पश्चाच्छेपच्छलनिर्यादीर्घदेहत्वाच्छेषः ॥]

॥ ८४९ ॥ दानवभयात्पृथ्वी गोरूपत्वमापन्ना सती भयं त्याज-
 यित्वा पुनः स्वरूपे येन पृथुना स्थापिता सोपि यशोवर्मण उपमानं
 ३ न भवति का गणनान्यत्रेति षटलकेनाह ॥

क्षीरायमाणनखच्छविचरण [वि]. निर्मितपयोधरचतुष्को गूढमुखः
 कूर्म एव लभते आपीनसंस्थानम् ॥

६ पृथिव्या गोरूपपरिवृत्तौ कूर्म ऊधस्थानत्वं^१ प्रतिपन्नस्तच्चरणाश्च
 स्तनत्वं नखकान्तयः क्षीरधारात्वमित्यर्थः ॥

॥ ८५० ॥ वराहो मुखप्रदेशत्वं प्रतिपन्न इति द्वितयेनाह^२ ।

^१ MH. ऊर्ध्वस्थानत्वम् ^२ MH. द्वितयेनाह. The two stanzas (द्वितय) referred to by the commentator are Nos. 850 and 853, the intervening two being ignored by him. He is obviously wrong in his explanation of 850 and 853, which he takes together. The former clearly means that the Mahāvarāha became the calf (तण्णयो=तर्णकः) of the Earth-cow, and the latter that the grass which grew on the surface of the earth seemed like the ends of a mouthful of grass which the Earth-cow had taken in her mouth playfully (लीलाय), not out of necessity, in her momentary change of form (खणपरिवृत्तत्वावत्तणं).

देह-परिवाडि-पीडा-हुंकार-तरङ्गिओ विणिक्खमइ ।
 धूमायन्तो पायाल-बहल-तम-संचओच्चेय ॥ ८५१ ॥
 पायालोयर-मग्गम्मि भिण्ण-विणिवेस-सिद्धिल-गालिएण ।
 बुभइ सुमेरुणा तरुण-रोयणा-सार-सारेच्छं ॥ ८५२ ॥
 खण-परिअत्त-सहावत्तणेण दर-णिग्गयङ्कुर-सिहोव्व ।
 वयणुद्देशो लीला-कवालिय-तण-दन्तुरो होइ ॥ ८५३ ॥

प्रथमोत्तम्भनौ घूर्णितो ध्वेघोणान्तैरेण' प्रतिपन्नैः उद्दण्डः उद्धतः उन्नत-
 ३ त्वमदयोगाद्वैकुण्ठकोडेन' ॥

[॥ ८५१ ॥ देहपरिपाटीपीडाहुंकारतरङ्गितो विनिष्क्रामति
 धूमायमानः पातालबहलतमःसंचय एव ॥

३ पाताले वर्तमानो यो बहलतमःसंचयः स पृथिव्या गोरूपत्वे कान-
 वपीडादर्शकहम्भारवनिष्क्रान्तधूमत्वं प्राप्त इति भावः॥]

[॥ ८५२ ॥ पातालोदरमार्गे भिन्नविनिवेशशिथिलगलितेन उद्धते
 सुमेरुणा तरुणरोचनासारसादृश्यम् ॥

३ भिन्नाधारः सन् शिथिलीभूतः सुमेरुः आधारादधोभूते पाता-
 लोदरशून्यप्रदेशे गलितः अत एव सूक्ष्माकारः सन् अभिनवगोरो-
 चनात्वं प्राप्त इति भावः ॥]

॥ ८५३ ॥ क्षणपरिवृत्तस्वभावत्वेन ईषन्निर्गताङ्कुरशिख इव वद-
 नोद्देशो लीलाकवलिततृणदन्तुरो भवति ॥

३ यद्यपि वराहजातेरतिनिम्नं^१ मुखं भवति तथापि पृथिव्युन्नयनदर्प-

¹MH. ०५०. ²This ohhāyā refers to J' a reading (which see in *Various Readings*), and would seem to form one sentence with that on 853. ³MH. ०रिति निम्न.

तत्क्षण-पीवर-पसरन्त-दुद्ध-धारा-णिहेण मूलम्भि ।
 सकुलोव्व विहाविज्जइ भारुव्वहणाअरा सेसो ॥ ८५४ ॥
 इय जेण संभमारम्भ-गहिय-गो-भाव-विम्भमुम्भन्ता ।
 पुहई पुहई-वइणा विलिञ्छिया णियय-णामेण ॥ ८५५ ॥
 तेणावि इमस्स तुलणा ण सहइ सुहयन्ति कस्स वा विरसा ।
 सच्चरिय-वञ्चियाणं सेसाण सिरी-समुल्लासा ॥ ८५६ ॥

मदोद्धतीकृतं तथैवोन्नतगोमुखस्थानत्वं प्रतिपन्नम् । 'भूभारगौरवपरि-
 मण्डलीकृतशरीरकत्वाधारत्वात्' ॥

॥ ८५४ ॥ तत्क्षणपीवरप्रसरद्दुग्धधारान्निभेन मूले ^१सकुल इव
 विभाव्यते भारोद्वहनादराद्धेतोः शेषः ॥

३ पीवरक्षीरधाराः शुक्लादिसादृश्यात् नागभोगायन्त^४ इत्युक्त्या शेषः
 सकुलः ॥

॥ ८५५ ॥ द्वाभ्यां कुलकं समापयति ।

इति येन संभ्रमस्य भयस्यारम्भे उपक्रमे गृहीतो गोभावो गोरू-
 पत्वं यथा सा चासौ विभ्रमोद्भ्रान्ता^५ पृथिवी पृथिवीपतिना विला-
 ३ ञ्छिता चिह्निता निजकनान्ना

॥ ८५६ ॥ तेनाप्यस्य तुलना सादृश्यं न शोभते । सुहयन्ति
 कस्य वा विरसाः सच्चरितवञ्चितानां शेषाणां राज्ञां श्रीसमुल्लासाः
 ॥ कुलकम् ॥ ६ ॥

^१ MH. ^०भारगौरपरि^०.

^२ MH. नागमणायत्त.

^३ MH. ^०रक्तवराधा^०.

^४ MH. विभ्रमभ्रान्ता.

^५ MH. सेकुल.

^६ MH. om. वि^०.

किं च । १५०

जाण अलंकार-समो विहवो मइलेइ तेवि वड्डन्तो ।
विच्छएइ मियङ्कं तुसार-वरिसो अणुगुणोवि ॥ ८५७ ॥
मोह-सलाहाहिं तहा पहुणो पिसुणेहिं वेलविज्जन्ति ।
जह णिव्वडिएसुवि निय-गुणेषु ते किंपि चिन्तेन्ति ॥ ८५८ ॥

॥ ८५७ ॥ अधुना रागादिदोषलोषदूषिते संसारे यशोवर्मण एव
श्रव्यगुणत्वमिति पञ्चविंशत्यधिकशतकुलकेनोच्यते । तत्र वृद्धगर्वमुग्धा-
३ भिलषणीयभवविडम्बनां तावदाह ॥

येषां मूढानां कटककेयूराद्यलंकारनिकरसमो विभवः प्रति
भाति । अलंकारप्रियशृङ्गारिणो यथा अनवरतम् अलंकारमेव जीवितं
६ मन्यमानाः संचिन्वान्ति तद्वत् अकर्तव्यकोटिकरणेन^१ विभवमेव
कनकादिकं ये पूरयन्तीत्यर्थः । मलिनयति-तानपि वर्धमानः ।^२ ममा-
यम् अनुगुण इति यद् अभिमानविषयीकृतम् अनुगुण्यं तत् अनै-
९ कान्तिकमित्याह । विच्छाद्ययति विगतच्छायं करोति मृगाङ्कं तुषार-
वर्षः अनुगुणोपि आनुगुण्याभिमानविषयोपि^३ ॥

तथा हि । तुषारवर्षोपि शीतस्पर्शः चन्द्रोपि शीतरश्मिः इति
१२ विद्यमानेष्यानुगुण्ये अभिमानमात्रकृते दूषकत्वं दृष्टम् ॥

॥ ८५८ ॥ मोघाभिः असत्याभिर्निष्फलाभिश्च श्लाघाभिस्तथा तेन
प्रकारेण प्रभवो धनपतयः पिशुनैर्विडम्ब्यन्ते यथा निवृत्तेष्वपि^४ परि-
३ पूर्णेषु संपन्नेष्वपि निजगुणेषु ते धनेश्वराः किमपि अवर्णनीयं धनलु-
ब्धाश्चिन्तयन्ति साधुपरिग्रहादिकम् ॥

^१ MH. जीविनं ^२ MH. कोटिकरणे न.

^३ MH. समायमनु.

^४ MH. adds मूढानाम् after ० विषयोपि.

^५ MH. निवृत्तेष्वपि.

सुलहं हि गुणाहाणं सगुणाहाराणं णणु णरिन्दाण ।

अण्णेसिअव्व-पग्गा कत्तोवि गुणा दरिद्वाण ॥ ८५९ ॥

॥ ८५९ ॥ सुलभं हि गुणाधानं सगुणाधाराणां ननु नरेन्द्राणाम् ।
 अन्वेषितव्यमार्गाः कुतोपि गुणा दरिद्राणाम् ॥ अपिशब्दः पुनरर्थे ।
 ३ निपातानामनेकार्थत्वात् । दरिद्राणां पुनः कुतो गुणाः । अन्वेषणीय-
 मार्गत्वात् । मार्गः उपायो गुणिपरिचयः । स दरिद्राणामन्वेषणीयो
 वर्तते न तु सिद्धोस्ति स्वरसतः । गुणिस्वीकारं च सेवया दरिद्राः
 ६ कुर्युः । सेवापरिक्षीणसामर्थ्याश्च त्यक्तजीविकोपायाः कथमेकाग्रचि-
 त्तस्वीकार्यान्स्वीकुर्युः । ईश्वराणां पुनर्गुणिगणनिलयत्वात्सुलभं 'गुणा-
 र्जनम् ॥ कचिद् दरिद्रेणेति पाठः । 'तत्रार्थः । दरिद्रेण पुनर्गुणमार्गा
 ९ गुणप्राप्तावुपायाः कुतोन्वेष्टव्याः स्वीकर्तव्याः पण्डितपुस्तकप्रभृतयः ।
 प्रसिद्धोपायस्य धनस्य अभावतः जनस्य च प्रायेणार्थलोभेन प्रवृत्ति-
 दर्शनात् ॥ यथोक्तं कामन्दकिना । अर्थार्थी जीवलोकोयं ज्वलन्त-
 १२मुपसर्पति । क्षीणक्षीरामनाजीव्यां वत्सस्त्यजति मातरमिति ॥ अय-
 मत्र तात्पर्यार्थः । विषविषमः संसारः यतो निर्गुणास्तावदविवेकात्मा-
 न्ध्यैकनिमग्ना^१ घोरनरकादिकं तत्र भुञ्जते गुणोपायश्च दरि-
 १५द्राणां दुष्प्रापः । ऐश्वर्यं च धनबाहुल्यम् । तत् धर्मेण भूयसा न
 भवति । ततश्च सगुणार्जनाजीविकाद्यर्थम् उपायैरुपायवन्तोपि ते
 रागादिघनपटलावृतैलोचनत्वान्न विद्वद्भास्करसंनिधानेपि गुणालोकं
 १८लभन्त इति ॥

तं खु सिरिणं रहस्सं जं सुचरिअ-मगगणेक-हियओवि ।
 अप्पाणमोसरन्तं गुणेहिं लोओ ण लक्खेइ ॥ ८६० ॥
 ण सहन्ति सील-सारं दोसे विचिणन्ति णञ्चिय विवेआ ।
 दोसम्मि गुणायारे णवरं पहुणो णिसम्मन्ति ॥ ८६१ ॥
 लोएहिं अगहियंचिय सीलमविहव-द्वियं पसण्णंपि ।
 सोसमुवेइ तहिंचिय कुसुमं व फलग्ग-पडिलगं ॥ ८६२ ॥

॥ ८६० ॥ एतदेव तनोति । तत् खलु श्रियो रहस्यं गुप्तं साम-
 धर्म्यमस्ति । तदिति सर्वनाम्ना अनिर्वर्णनीयत्वमुक्तम् । ते लोचने^१ इति-
 ३ वत् । हेतुमाह । यत् यस्मात् सुचरितमार्गणैकहृदयोप्यात्मानम्^२ अप-
 सरन्तं गुणेभ्यो लोको न लक्षयति ॥

॥ ८६१ ॥ न सहन्ते शीलसारं सदाचरितत्वं प्रत्युत [दोषान्
 विचिन्वन्ति नैव विवेकात्] गुणिनामपि^३ दोषे^४ गुणोपकारे गुणोयमि-
 ३ त्युपकरोतीत्युपकार इति मिथ्याभिमाने सति केवलं [प्रभवो]
 निशाभ्यन्ति निमज्जन्ति ॥

॥ ८६२ ॥ लोकैरगृहीतमेव शीलम् अविभवास्थितं प्रसन्नमपि ।
 शोषमुपैति तस्मिन्नेव कुसुममिव फलाग्रप्रतिलग्नम् ॥ धिग^५ लोकसमू-
 ३ हात्मकं संसारं यत्र प्रसन्नं सफलं च कुसुममिव सच्चरितं नाद्रियते
 विभवमलच्छन्नैः कुचरितमपि च सुचरितत्वेन स्तूयते लोभग्रन्थि-
 निगडितैरित्यर्थः ॥

^१ MH. लोचन इति^०. ^२ MH. "मार्गणैक^०. ^३ MH. owing to omissions by the scribe is doubtless corrupt here; and it is impossible to restore the commentator's text. ^४ MII. पोपि for पे. ^५ MH. विग्लोक^० for विग्लोक^०.

णिञ्च धण-दार-रहस्स-रक्खणे सङ्किणोवि अच्छरियं ।
 आसण्ण-णीय-वग्गा जं तहवि णराहिवा होन्ति ॥ ८६३ ॥
 पेच्छह विवरीयमिमं बहुया मइरा मएइ ण हु थोवा ।
 लच्छी उण थोवा जह मएइ ण तहा इर बहुया ॥ ८६४ ॥
 जे णिव्वडिय-गुणावि हु सिरिं गया तेवि णिग्गुणा होन्ति ।
 ते उण गुणाण दूरे अगुणाच्चिय जे गया लच्छि ॥ ८६५ ॥
 एके लहुय-सहावा गुणेहिं लहिउं महन्ति धण-रिद्धिं ।
 अन्ने विमुद्ध-चरिआ विहवाहि गुणे विमग्गन्ति ॥ ८६६ ॥

॥ ८६३ ॥ नित्यं धनदाररहस्यरक्षणां शङ्किनोऽपि शङ्कनशीला
 अपि आश्चर्यम् आसन्ननीचवर्गा यद्यस्मात्तथापि नराधिपा भवन्ति ॥
 ३ गजस्नानमिवेदं यन्नित्यं धनदाररहस्यादिरक्षणाधिकारो धनादिनाश-
 चतुरनीचपरिग्रहश्चेत्यर्थः ॥

॥ ८६४ ॥ प्रेक्ष्यन् विपरीतमिदं बद्धी मदिरा मदयति न तु स्तोका ।
 लक्ष्मीः पुनः स्तोका यथा मदयति न तथा किल प्रभूता ॥

॥ ८६५ ॥ ये निर्वृत्तगुणा अपि [खल] श्रियं गताः प्राप्तास्तेऽपि
 गतगुणा भवन्ति । ते पुनर्गुणानां दूरे अगुणा एव सन्तो ये गताः
 ३ प्राप्ता लक्ष्मीम् ॥

[॥ ८६६ ॥ एके लघुकस्वभावाः नीचात्मानो गुणैः लब्धुं महन्ति
 इच्छन्ति धनक्राद्धिम् । अन्ये विशुद्धचरिता विभवात् गुणान्
 ३ विमृग्यन्ति ॥]

परिवार-दुज्जणाईं पद्दु-पिसुणाईंपि होन्ति गेहाईं ।
 उहय-खलाईं तहच्चिय कमेण विसमाईं मणेतथा ॥ ८६७ ॥
 ऐत्तिय-मेत्तेण गुणे णणु पडिवज्जन्ति णिविवेआवि ।
 जेत्तिय-मेत्तेण पद्दु गरुयाण परम्मुहा होन्ति ॥ ८६८ ॥
 तह अयसिणो गुणेहिं जाया सुयणा जणम्मि सयलम्मि ।
 दोसायरणांपि ण गारवाय जह संपयं ताण ॥ ८६९ ॥

॥ ८६७ ॥ परिवारदुर्जनानि साधुप्रभूणि तथा प्रभुपिण्डानि साधु-
 परिवाराणि [अपि] भवन्ति गृहाणि । उभयखलानि तथैव । एतानि
 ३ क्रमेण^१ [उत्तरोत्तरं] विपमाणि मन्येथाः ॥

[॥ ८६८ ॥ एतावन्मात्रेण गुणान् ननु प्रतिपद्यन्ते अङ्गीकुर्वन्ति
 निर्विवेका मूढा अपि यावन्मात्रेण प्रभवो गुरुणां गुरुभ्यः पराङ्मुखा
 ३ भवन्ति ॥]

॥ ८६९ ॥ तथा तेन प्रकारेण नृपदुर्जनपरिवारत्वादिना अयश-
 स्विनो^४ गुणैर्जाताः सुजना जगति सकले दोषाचरणमपि न गौरवाय
 ३ यथा सांप्रतं तेषाम् ॥ एतदुक्तं भवति । गुणिनो गुणपण्यवृत्त्या^५
 द्वेष्यत्वमापन्नाः सन्तो यथान्यवस्थितशास्त्रार्थज्ञानगुणमुपेक्ष्य^६ धनिनां
 ५ सतो दोषान् आच्छादयन्ति असतोपि च गुणान् आरोपयन्ति । ततश्च
 ६ धनिभ्यो लाभरूपातिपूजादिगौरवं लभन्त इति धिक् संसारम् ॥

^१ MH. क्रमेणैव for क्रमेण [उत्तरोत्तरं]^०. * MH. om. the visarga after
 ०था. ^३ MH. gives the following commentary which somewhat agrees
 with the text of J. (See *Various Readings*):—एतावन्मात्रेण प्रभो [१ प्रभवो]
 गुरुणां पराङ्मुखा भवन्ति । निर्विवेका अपि प्रभव इति संबन्धः । सत्त्वपि गुणपरिज्ञानयोग्यत्वे
 ईश्वराणां विभक्तमाहात्म्यात् [sic] परगुणज्ञानं गुणद्वेषैकफलमित्यर्थः ॥ ^४ MH. अयस्थिनो.
 ५ MH. जाः सुजना, thus omitting ताः. ^६ MH. ०वृत्त्या. ^७ MH. द्वेष्यमा^०. ^८ MH.
 ०वेक्ष ^९ MH. संतो.

गह्रिया गुणत्तणेणं फलन्ति दोसा फुटं नरिन्देसु ।
 दोसच्चिय गुणसंभावणाएँ जइ ते ण जायन्ति ॥ ८७० ॥
 मूढे जणम्मि अ-मुणिअ-गुण-सार-विवेय-वइअरुव्विग्गा ।
 किं अण्णं सण्णुरिसा गामाउ वणं पवउज्जन्ति ॥ ८७१ ॥

॥ ८७० ॥ गृहीता गुणत्वेन फलन्ति दोषाः स्फुटं नरेन्द्रेषु
 दोषा अपि च गुणसंभावनया यदि तेषां जायन्ते ॥ एतदुक्तं भवति ।
 ३ नृपाधीनाखिलचेष्टत्वात्संसारस्य नृपमूलत्वम् । नृपाश्चातिमूढाः पिशु-
 नादिप्रिया गुणद्वेषिणश्च । ते हि दोषेषु गुणबुद्ध्यैव पक्षपातं कुर्वन्ति ।
 पिशुनादिकं भक्तबुद्ध्या गृह्णन्तस्तस्याभिलषितत्वम्^१ अदण्ड्यस्यापि च^२
 ६ मार्यत्वं व्यामोहादुपकारकत्वगुणबुद्ध्याभिमन्यमानाः^३ फलाभासमपि
 कल्पनया फलं प्राप्नुवन्ति तथा दोषाणामर्जनमपि उत्पादनाख्यं गुण-
 बुद्ध्यैव ते कुर्वन्ति । पिशुनादिकं हि उपकारकत्वगुणबुद्ध्या उपाद-
 ९ दते । अतश्च दोषेष्वपि गुणबुद्ध्या प्रवर्तमाना गुणानां भद्रकत्वं मन्यन्ते ।
 तात्त्विकगुणांश्च द्विपन्तीति धिक् पशुभ्योपि पशून् भूपांस्तद-
 धीनं च संसारम् । गाथायां चात्र यदिशब्दो यस्मादर्थः । यस्मादेवं
 १२ तस्माद्दृष्टत्वं प्रकृतसंसारस्य^४ सिद्धमित्यर्थः ॥ जइ ते ण मुणन्तीति
 कचित्पाठः । तत्रायमर्थः । यदि दोषानेव गुणसंभावनया न
 जानन्ति ते नरेन्द्राः तदा तेषु नरेन्द्रेषु दोषा गुणत्वेन गृहीताः सन्तः ।
 १५ कथम् । स्फुटं कृत्वा । फलन्ति ॥

॥ ८७१ ॥ मूढे जने अज्ञातगुणसारविवेकव्यतिकरोद्धिमाः सन्तः

^१ MH. गृह्णन्तस्तस्याभिलषितमर्थः^० The emendation is conjectural.

^२ MH. व. ^३ ALH उपकार^० ^४ MH. बुद्ध्या^० ^५ MH. प्रकृतं सं^०

^० So MH. Does not the commentator mean सण्णन्ति ? ^७ MH. अज्ञानयु प्रसाधक^०

दुःखेहिं दोहिं सुअणा अहिउरिज्जन्ति दिअसयंचेअ ।
 सुपुरिस-काले य ण जं जं जाया णी अ-काले य ॥ ८७२ ॥
 सुमईण सुचरियाण य देन्ता आलोयणं पसङ्गं च ।
 पट्ठुणो जं नियय-फलं तं ताण फलंति मण्णन्ति ॥ ८७३ ॥
 अण्णोवि णाम विहवी सुहाई लीला-सहाई णिव्विसइ ।
 असमज्जस-करणेच्चैय णवर णिव्वडइ पट्ठु-भावो ८७४ ॥

किमन्यत् सत्पुरुषा 'वनाद्वनान्तरं' प्रव्रजन्ति ॥ व्यतिकरो भावः । 'पट्ठु-
 ३ म्मन्तीति पाठे हम्मतिः कम्बोजेषु प्रसिद्ध इति । स एवार्थः । इदमने-
 नोक्तं भवति । न चैवम् अविवेकिषु नृपेषु तदनुयायिषु च गुणिजनेषु कर-
 त्वापत्तिमालिनीकृतेषु^३ मोक्षकथा क्षीणेति शङ्क्यम्^४ अस्ति गुणिनां मुमु-
 ६ क्षूणामुपायः पापिनः परित्यज्य परिव्रज्या तैर्ग्राह्येति ॥

॥ ८७२ ॥ दुःखाभ्यां द्वाभ्यां सुजना अभिपूर्यन्ते । अहिमूलि-
 ज्जन्तीति^५ पाठे अभिपीडयन्त इत्यर्थः । दिवसकम्^६ । वीप्सागर्भमेतत् ।
 ३ प्रतिदिवसम् [एव] सत्पुरुषकालमजननं^७ यत्ते^८ जाता यन्नीचकाले च ॥

॥ ८७२ ॥ सुमतीनां सुचरितानां च ददतः प्रयच्छन्तः सन्तः
 अवलोकनं दर्शनं प्रसङ्गं च सत्कथावसरं प्रभवो यन्निजकफलं तत्
 ३ तेषां सुमतिसच्चरितानां^९ फलमिति मन्यन्ते ॥

॥ ८७४ ॥ ^{१०}विद्यासंतोषविभवभाजनात्प्रमुविभविनः अतिपापी-
 यस्त्वमाह । अन्योपि नाम विभवी विद्यासंतोषविभवयुक्तः सुखानि

^१ So MH. ^२ MH. परिहम्मन्तीति. ^३ So MH. ^४ MH. शङ्क्याम्.

^५ So MH. ^६ MH. दिवसकमभीप्ता^०. ^७ MH. omits ^०न^०.

^८ MH. यत् for यत्ते, ^९ MH. om. ^०स^०, ^{१०} MH. ^०नौति^० for नः अति^०.

अन्दोलन्ताण. खणं गरुयाण अणायरे पहु-कयम्मि ।
 हिययं खल-बहुमाणावलोयणे णवर णिव्वाइ ॥ ८७५ ॥
 पत्थिव-घरेसु गुणिणोवि णाम जइ केवि सावयासव्व ।
 जण-सामण्णं तं ताण किंपि अण्णंचिय निमित्तं ॥ ८७६ ॥
 वच्चन्ति वेस-भावं जेहिंचिय सज्जणा णरिन्दाण ।
 तेहिंचिय बहुमाणं गुणेहिं किं नाम मग्गन्ति ॥ ८७७ ॥

३ लीलासहितानि निर्विशति । असमञ्जसकरणमैव पापानुष्ठानमेव केवलम् उर्वरइ आरोहति प्रभुभावः प्रभुत्वविभवयुक्तः ॥ स्वाम्यविभूतिमानधनादियुक्त इत्यर्थः । अण्णोवीत्यपिशब्दः अवधारणे निपाता-
 ६ नामनेकार्थत्वात् । अन्य एवेत्यर्थः ॥

॥ ८७५ ॥ आन्दोलतां चित्तखेदमनुभवतां क्षणमात्रं गुरुणां गुणगणगौरवभाजाम् अनादरे प्रभुकृते सति हृदयं खलसमानस्य
 ३ स्वामिकृतस्य अवलोकने दर्शने केवलं निव्वाइ^१ निर्वृतिं लभते ॥ युक्तः सदृशेनुरागो विजातीये च विद्वेषः । शन इव श्वहंसयोः । इति बुद्ध्वा चेतोनिर्वृतिर्गुणिनां^२ भवतीत्यर्थः ॥

॥ ८७६ ॥ पार्थिवगृहेषु गुणिनोपि नाम यदि केपि सावकाशा इव दृश्यन्ते जनसामान्यं [तत्] तेषां किमप्यन्यदेव निमित्तम् पैशु-
 ३ नादि न तु गुणाः ॥ संनिहितप्रोषिता हि तत्र ते विपर्ययहेतवो वा ॥

॥ ८७७ ॥ ब्रजन्ति द्वेष्यभावं धैरेव सज्जना नरेन्द्राणां तैरेव^३ बहुमानं गुणैः कथं नाम मृगयन्ते ॥

को व्व ण परम्मुहो णिग्गुणाण गुणिणो ण कं व दूमेन्ति ।
जो वा ण गुणी जो वा ण णिग्गुणो सो सुहं जियइ ॥ ८७८ ॥
जं सुयणेसु णियत्तइ पहुण पडिबत्ति-णीसहं हिययं ।
तं खु इमं रयणाहरण-मोयणं गारव-भएण ॥ ८८९ ॥
अविवेय-सङ्किणोच्चेय णिग्गुणा पर-गुणं पसंसन्ति ।
लद्ध-गुणा उण पहुणो वाढं वामा पर-गुणेषु ॥ ८९० ॥

॥ ८७८ ॥ को वा न पराङ्मुखो निर्गुणेषु^१ । गुणिनः कं [वा] न
दुन्वन्ति । द्वेषपूर्वमुपतापं कस्य न जनयन्ति । तस्माद्यो वा न गुणी
३ यो वा न निर्गुणः स सुखं जीवति ॥ सर्वत्र समदृष्टिः सुखं जीवती-
त्यर्थः ॥

॥ ८७९ ॥ यत् सुजनेषु^२ सुजनेभ्यो निर्वर्तते प्रमृणां प्रतिपत्ति-
निःसहं भवाभासजनितगर्वगलितविवेकं हृदयं तत् खल्वेतत् रत्नाभ-
३ रणविमोचनं गुरुत्वभयेन^३ ॥ यथा किल रत्नस्वरूपानभिज्ञो ग्राम्यो
रत्नाभरणं पाषाणमात्रनिर्विशेषं भारायमाणं^४ मन्यमानो गौरवभयेन
त्यजति तथा अविवेकत्वाद्गुणिनमित्यर्थः ॥

॥ ८८० ॥ इदमधिकमाश्चर्यं दृश्यते य एते विभ्रमाजस्ते
निर्गुणाः सन्तः कदाचिल्लोकविगर्हाभयात् पण्डितान् प्रशंसन्ति गुणिन-
३ स्त्वीश्वरा^५ गुणिनां न सहन्त इत्याह । अविवेकशङ्किन एव
अविवेकत्वप्रवादं लौकिकम् आत्मनः शङ्कमाना निर्गुणाः परगुणान्
प्रशंसन्ति । लब्धगुणाः पुनः प्रभवो वाढं वामा अननुकूलाः पर-
६ गुणेषु ॥

^१ MH. सजनेभ्यो. ^२ MH. गुरुत्वा. ^३ MH. मानं. ^४ MH. तथाऽविकत्वा.

^५ MH. श्वराणामपि for श्वरा. The emendation is mine.

सर्वोच्चिय स-गुणकरिस-लालसो वहइ मच्छरुच्छाहं ।
 ते पिसुणा जे न सहन्ति णिगुणा पर-गुणगारे ॥ ८८१ ॥
 सुयणत्तणेण वेपइ थोएणंचिय परो सुचरिएण ।
 दुक्ख-परिओसियव्वो अप्पाणोच्चेय लोयस्स ॥ ८८२ ॥
 मांसुं गुणावलेवो तीरइ कह णु विणय-ट्टिएहिंपि ।
 मुक्कम्मि जम्मि सोच्चिय विउणयरं फुरइ हिययम्मि ॥ ८८३ ॥

॥ ८८१ ॥ सर्व एव स्वगुणोत्कर्षलालसः सन् वहति^१ मत्सरो-
 त्साहम् । ते पिशुना ये न सहन्ते निर्गुणाः सन्तः परगुणोद्गारान् ॥

॥ ८८२ ॥ सुजनत्वेन गृह्यते स्तोकेनैव परः सुचरितेन । दुःख
 परितोषयितव्य आत्मैव लोकस्य ॥ आत्मार्थ एवात्मा गुणनिर्भरो
 ३ यथेष्टं कर्तव्यः । नेश्वरार्थः । निन्दितत्वादित्यर्थः ॥ तथा व्यासः ।

विष्णुः ।

आत्मा संस्कृत्य [संस्कृत्य] परोपकरणीकृतः ।
 अर्थलोभेन पुरुषैर्वेश्यास्त्रीभिरिव स्वयमिति ।

तत्तस्मान्निर्भरगुणगणार्जनेन आत्मैव परितोषयितव्यः न स्वीश्वरा-
 नादरेण गुणोपेक्षा कर्तव्येत्यर्थः ॥

विष्णुः ।

॥ ८८३ ॥ मोक्तुं गुणावलेपस्तीर्यते पार्यते कथं नु विनय-
 स्थितैरपि । [मुक्ते] यस्मिन् स एव द्विगुणकं कृत्वा स्फुरति हृदये ॥
 ३ अवलेपः अवज्ञा सर्वत्रैव संसारे वर्धतेतरां का संभावनैकदेशे ।
 यथोक्तम् । योगिनो मुमुक्षोरपवर्गपुरद्वारवातिनः परिपक्वकषायस्य
 प्राप्तासंप्रज्ञातयोगविशेषस्य तत्त्वज्ञानाभ्यासादरोपि निवर्तते तस्यापि
 ६ गौणत्वेन हेयत्वादिति ॥

दमिञ्जन्ता हियएण किंपि चिन्तेन्ति जइ ण याणामि ।
किरियासु गुण पयइन्ति सज्जणा णावरद्धेवि ॥ ८८४ ॥
महिंमं दोसाण गुणा दोसावि हु देन्ति गुण-णिहायस्स ।
दोसाण जे गुणा ते गुणाण जइ ता नमो ताण ॥ ८८५ ॥

॥ ८८४ ॥ दूयमाना हृदयेन किमपि चिन्तयन्ति यदि तत्र
जानीमः । इयत्तु^१ जानीमः । चिन्तितद्वेष्ययोग्यक्रियासु पुनर्न प्रवर्तन्ते
३ सज्जना अपराधेपि* । सत्यपराधेपि ॥ सज्जना विरूपकं न चिन्त-
यन्ति । यदि तु प्रमादात्संसारधर्मतया चिन्तयेयुरपि तथापि परुष-
भाषणादिक्रियासु संयम्य कोपं न प्रवर्तन्त^२ इत्यर्थः ॥

॥ ८८५ ॥ महिमानं महत्त्वं दोषाणां गुणाः दोषा अपि च
ददति गुणनिघातस्य गुणगणस्य । दोषाणां ये गुणास्ते [गुणानां यदि
३ तत् तर्हि नमः नमस्कारस्ते]षां गुणानाम् । गुणेभ्य इत्यर्थो व्यस्ययेन ॥
एतदुक्तं भवति । दोषा अपि रागादयो गुणानां वैदिकस्वरादीनाम्
उपकारकाः । वीतरागत्वे हि अध्येतृणाम् विनाश्यमानस्य वेदस्य
६ अन्योन्यनिवारणेन रक्षा न स्यात् । यदाह भट्टः ।

इति यस्य हि सरंढाः सन्ति छिद्रगवेषिणः ।

स कथं नाम निर्दोषं न पठेद्वेदमादृतः । इति ।

९ तथा गुणा अपि दोषाणां महत्त्वं संपादयन्ति । गुणानवलोक्यापि
प्रज्वलिततमद्वेषादिका^४ भवन्ति दुर्जना इति । एवमपि न कथंचिद्दु-
र्गदोषाणां साम्यं प्रशस्ततया प्रसिद्धमिति ॥

^१ MH. इयस्तु. ^२ MH. चित्तवते. ^३ MH. प्रवर्तयंत इ०. ^४ MH. अवलति तमद्वे०.
The emendation is conjectural.
32 (Gāṇḍavaho.)

सुयणायन्ति खलावि हु सुयणावि खलत्तणं व दावेन्ति ।
 एसोच्चिय समिन्तो गुणाण दूरं फुरन्ताण ॥ ८८६ ॥
 संसेविऊण दोसे अप्पा तीरइ गुण-ट्टिओ काउं ।
 निव्वडिय-गुणाण पुणो दोसेसु मई ण संट्टाइ ॥ ८८७ ॥
 सुट्टुवि परिहीण-गुणो सुअणो अण्णेहिं होइ सामण्णो ।
 सहयारेगलिय-रसेवि भूय-कज्जं ठियं चे अ ॥ ८८८ ॥
 कलहो आइम आइं णवरं महिलाण दप्पण-अलाइं ।
 पुरिसाण दप्पणं चरिय-धारिणो सज्जणञ्चेय ॥ ८८९ ॥

॥ ८८६ ॥ सुजना^१ अपि खलायन्त इव । खला अपि सुजन-
 वदाचरन्ति । [एष एव सीमन्तो गुणानां दूरं स्फुरताम्] ॥ त एव
 १ श्लाघ्याः परिपूर्णा गुणा इत्यर्थः ॥

॥ ८८७ ॥ संसेव्यापि दोषान् आत्मा तीर्यते शक्यते गुणस्थितौ
 गुणयुक्तः कर्तुम् । निर्वृत्तगुणानां पुनर्दोषेषु मतिर्न संतिष्ठते ॥ गुणा
 १ बलवन्त^२ इत्यर्थः ॥

॥ ८८८ ॥ सुट्टपि परिहीनगुणः सुजनः अन्यैरसुजनैर्गुणिभिरपि
 भवतु सामान्यस्तुल्यः । सहकारे गलितरसेपि भूतकार्यं स्थितमेव ॥
 १ सहकार आम्रजातेरवान्तरविशेषः ॥ भवत्विति संभावनायां लोट् ।
 क्वचित्तु भवतीति पाठः ॥

॥ ८८९ ॥ कलधौतादिमयानि केवलं महिलानां दर्पणतलानि ।
 पुरुषाणां दर्पणं चरितधारिणः सज्जना एव ॥ तैरेव पुरुषगुणप्रका-
 १ शनात् ॥

वयण-विमुक्कपि खलो अण्णत्तो दारुणत्तणं वहइ ।
 धारासु मुहुत्तिण्णपि धरइ फरुसत्तणं दब्भो ॥ ८९० ॥
 परिगय-पर गुण-सारत्तणेण वि-उणं विस्सरमाणाण ।
 होइ विवेओच्चिय दुज्जणाण पिसुणत्तण-णिमित्तं ॥ ८९१ ॥
 अह मोहो पर-गुण-लहुअयाएँ जं किर गुणा पयट्ठन्ति ।
 अण्णाण-गारवंचिय गुणाण गरुयत्तण-णिमित्तं ॥ ८९२ ॥
 वुब्भन्ते जम्मि गुणुण्णयावि लहुयत्तणं व पावेन्ति ।
 कह णाम णिगुणच्चिय तं वहन्ति माहप्पे ॥ ८९३ ॥

॥ ८९० ॥ वचनविमुक्तमपि खलः अन्यत्र दारुणत्वं वहति
 धारयति । धारासु मुखोत्तीर्णमपि धारयति [परुषत्वं] दर्भः ॥
 ३ कचिद्वसइ इति दब्भे इति च पाठः । स्वभावो दुस्त्यज इत्यर्थः ॥

॥ ८९१ ॥ परिगतपरगुणसारत्वेन हेतुना द्विगुणं विसूरयतो द्विगुणं
 दुःखम् अनुभवतां भवति विवेक एव दुर्जनानां पिशुनत्वनिमित्तम् ॥

॥ ८९२ ॥ एष मोघो निष्फलप्रयासो व्यामोहो वा गुणार्जने
 दुर्जनानाम् । कुतः । परगुणलघुताया हेतोः दुर्जनार्जितानां परमल-
 ३ घुत्वात् । को मोहः । यत्किल गुणाः प्रवर्तन्त इति धीः । [आत्म-
 गौरवमेव गुणानां गुरुत्वनिमित्तम् ॥] आत्म [गौरव] गुरवो गुणाः न
 तु गौरवनिमित्तं भारप्रायाः ॥

॥ ८९३ ॥ उद्धमाने यस्मिन् यशैः समुज्जता अपि लघुत्वमिव
 प्राप्नुवन्ति कथं नाम निर्गुणा एव तत् हन्त वहन्ति [माहात्म्यं]
 ३ माहात्म्याभिमानं गर्वम् ॥

^१ MH कचिद्वस्तोति दर्भे इति. ^२ MH. गुणयशैः^०, where the word गुण^० appears to have crept into the commentary from some marginal note referring to the reading given by us. ^३ MH. तै. ^४ MH. गर्व.

माहृप्पे गुण-कज्जम्मि अगुण-कज्जे निबद्ध माहृप्पा ।
 विवरीयं उप्पत्ति गुणाण इच्छन्ति कावुरिसा ॥ ८९४ ॥
 गुण-संभवो मओ सुपुरिसाण संक्रमइ गेय हिययम्मि ।
 तेण अणिव्वूढ-मयव्व ताण गरुया गुणा होन्ति ॥ ८९५ ॥
 ताचेय मच्छर-मलं जाव विवेओ फुढं ण विप्फुरइ ।
 जलियं च भयवया हुयवहेण धूमो य विणियत्तो ॥ ८९६ ॥

॥ ८९४ ॥ माहात्म्ये महत्त्वे पूज्यत्वे गुणकार्ये जगति स्थिते
 सति परगुणकार्ये निबद्धमाहात्म्याः परेषां गुणिनां ये गुणास्तेषां यत्कार्यं
 ३ महत्त्वं पूजनीयत्वं तत्र निबद्धमाहात्म्या निबद्धादराः । माहात्म्यम्
 विना गुणैः करणभूतैरात्मन इच्छन्तीति यावत् । अतश्च विपरी-
 तामुत्पत्तिं गुणानामिच्छन्ति कापुरुषा दुर्जनाः ॥ गुणैर्माहात्म्यं क्रियते ।
 ६ ते तु माहात्म्याभासेन स्वाभिमानमात्रनिर्मितेन गुणिनम् आत्मानम्
 अभिमन्यन्त इति तात्पर्यार्थः ॥ परगुणकज्जेवि^१ बद्धमाहृप्पा इति पाठे
 स्फुटतरोर्थः । आत्मनो निर्गुणत्वे परेषां ये गुणास्तत्कार्येपि माहात्म्ये
 ९ बद्धगर्वाः अत एव ते कुत्सितपुरुषाः विना कारणेन कार्यस्य स्वात्मानि
 महत्त्वस्यारोपणात् कल्पिते च^२ माहात्म्ये गुणारोपणात् ॥

॥ ८९५ ॥ गुणसंभवो मदः सुपुरुषाणां संक्रामति नैव हृदये
 [येन] यस्माद् अनिर्व्यूढमदा एव^३ तेषां गुरवो गुणा भवन्ति ॥
 ३ इवशब्द एवार्थे निपातानामनेकार्थत्वात् ॥

॥ ८९६ ॥ तावदेव भवति मत्सरमलं यावद्विवेको न स्फुटं
 विस्फुरति^४ । युक्तं चैतत् । यतः ज्वलितं च भगवता हुतवहेन धूमश्च
 विनिवृत्तः ॥ विवेकोभिरिव । मत्सरो धूम इव ॥

^१ MH. ०कज्ज^० for ०कज्जे^०; ^२ MH. कल्पितेन for कल्पिते च; ^३ MH. ख.
 in spite of his remark इवशब्द &c. ^४ MH. एवशब्द एवार्थे; ^५ MH. विस्फुरति.

तुङ्गावलोयणे होइ विम्हओ णीय-दंसणे सङ्का ।
 जह पेच्छन्ताण गिरिं जहेय अवहं णियन्ताण ॥ ८९७ ॥
 इच्छामि विमुक्त-गुणं पिशुणासङ्काएँ काउमप्पाणं ।
 विसहर-संखोहुक्खित्त-कुसुम-मालं व रयणीए ॥ ८९८ ॥
 जणमणहिगीय-गुण-गारवपि गुण-गव्वियं णिएऊण ।
 भुयणारूढ-गुणाणवि अप्पा अन्दोलइ गुणेसु ॥ ८९९ ॥
 गुणिणो विहवारूढाण विहविणो गुरु-गुणाण ण हु किंपि ।
 लहुअविय अण्णोण्णं गिरीण जे मूल-सिहरेसु ॥ ९०० ॥

॥ ८९७ ॥ तुङ्गानां दर्शने [भवति] विस्मयो नीचदर्शने शङ्का
 भयम् । यथा प्रेक्षमाणानां गिरिं विस्मयः यथा च अवटं पश्यतां
 ३ शङ्का ॥ इति दृष्टान्तः ॥

॥ ८९८ ॥ इच्छामि विमुक्तगुणं पिशुनाशङ्कया कर्तुम् आत्मानं
 विषधरसंक्षोभोत्क्षिप्तकुसुममालामिव रजनीषु ॥ यथा कश्चिद्विदग्धः
 ३ सर्पसंकुले प्रदेशे रात्रौ सर्पविभ्रमनिवारणाय मालां विमुक्तकुसुमां
 करोति तद्वत् ॥

॥ ८९९ ॥ जनम् अनभिगीतम् अप्रख्यातं गुणकृतं गौरवं यस्य
 तमपि गुणगर्वितं दृष्ट्वा भुवनारूढगुणानामपि आत्मा आन्दोलति
 ३ [गुणेषु] सशयमनुभवति एतत्सादृश्यमस्माकमपि कश्चिद्भावयेदिति ॥

॥ ९०० ॥ गुणिनो विभवारूढानां नैव किंचित् । अन्योन्यम्
 असंश्लेष एवैषाम् अश्वमहिषवदित्यर्थः । तथा विभविनो गुरुगुणानां

ण तहा महागुणेषु माहृप्प-धरा हवन्ति णर-वड्ढो ।
 साहंकारा जह पत्थिवेसु तेच्चेय दीसन्ति ॥ ९०१ ॥
 जह-जह णग्घन्ति गुणा जह-जह दोसा य संपइ फलन्ति ।
 अगुणायरेण तह-तह गुण-सुण्णं होहिइ जयंपि ॥ ९०२ ॥
 किं व णरिन्देहि विवेय-मुक्क-सयलाहिलास-णीसङ्का ।
 विहिणावि धीर-पडिबद्ध-परियरा होन्ति सप्पुरिसा ॥ ९०३ ॥
 थोयारम्भेवि विहिम्मि आयसग्गेव्व खण्डणमुवेन्ति ।
 स-परिण्फन्देणचिय णीआ भमि-दारु-सयलंव ॥ ९०४ ॥

३ नैव किंचित् । यत्ते लघयन्यन्योन्यम् निन्दन्तीत्यर्थः । यथा गिरीणां
 ये मूलेषु शिखरेषु च व्यवस्थास्तेषां परस्परमसंबन्धः अन्योन्यं च
 लघुत्वं पश्यन्ति ते ॥

॥ ९०१ ॥ न तथा महागुणेषु माहात्म्यधरा दर्पधारिणो भवन्ति
 नरपतयः साहंकारा यथा पार्थिवेषु त एव दृश्यन्ते विद्वांसः ॥ पार्थि-
 ३ चांस्तृणवन्मन्यन्तेतरामित्यर्थः ॥

॥ ९०२ ॥ यथायथा नार्धन्ति गुणाः यथायथा दोषाश्च संप्रति
 स्फुरन्ति अगुणादरेण गुणादराभावेन तथातथा गुणश्चन्यं भवति
 ३ जगदपि ॥ ९०३ ॥ किं वा नरेन्द्रैः । कर्मपरतत्त्वस्वात्तेषामपीति जानन्तः
 विवेकमुक्तसकलामिलाषनिःसङ्गा विधेरपि धैर्यप्रतिबद्धपरिकरा गुरु-
 ३ गुणा भवन्ति ॥ ९०४ ॥

॥ ९०४ ॥ स्तोकारम्भेपि स्वरूपप्रतिकूलेपि विधौ आयसाग्र

विष्णाणालो ओच्चिय कुर्मईण विसारयं पयासेइ ।
कसणाण मणीणपिव तेय-स्फुरणं सियंचेय ॥ ९०५ ॥
हियय-वियडत्तणेणं गरुयाण ण णिव्वडन्ति बुद्धीओ ।
घोलन्ति महा-भवणेसु मन्द-किरणच्चिय पईवा ॥ ९०६ ॥

इव आयसं शस्त्रमयम् अग्रे प्रान्ते यस्य तदायसाग्रं तक्षकसंबन्धि समु-
३ द्रकादिघटनभाण्डं तस्मिन्प्रान्तलशाल्पशस्त्रेपि यथा अमयोजितं दारु-
शकलं खण्डनमुपैति तद्वत्खण्डनमुपयन्ति नीचाः स्वपरिस्पन्देनैव
स्वचेष्टयैव ॥ यथोक्तम् ।

६ स्तोकेन हानिमायाति^१ स्तोकेनैवातिरिच्यते ।
अहो सुसदृशी चेष्टा तुलान्तस्य खलस्य चेति ॥

॥ ९०५ ॥ विज्ञानालोक एव कुमतीनां [विसारतां] विगतसा-
रतां प्रकाशयति । कृष्णानां मणीनामिव तेजःस्फुरणं सितमेव^२ ॥
३ एतदुक्तं भवति । यद्यपि दुर्जनानां दैवयोगाद्गुणयोगः स्यात् तथापि
नैसर्गिकदोषनिकरोत्कालितस्तेषु ज्ञानगुणालोका दोषच्छवि बहेत् नील-
मणिगणापातित इव रविकरनिकरो नीलमणिकान्तिम् ॥

॥ ९०६ ॥ हृदयस्य विकटत्वेन ज्ञानस्य गाम्भीर्येण अगाधत्वेन
गुरुणां सुगुणभाजां न निवर्तन्ते बुद्धयः । हृदयगतं वस्तु न प्रकटी-
३ भवतीत्यर्थः । किं तर्हि कुर्वन्ति । धूर्णन्ते^३ महाभवनेष्विव गर्भगेहे-
ष्विव मन्दकिरणा इव प्रदीपाः ॥ महान्तोपि मन्दकिरणीभूताः
प्रदीपा इत्यर्थः ॥

^१ MH. समुद्र^०.

^४ MH. समुण^०.

^२ MH. ^०याति.

^३ MH. निवर्तते.

^५ MH. सतिमेव.

^६ MH. धूर्णते.

अच्चन्त-विष्णवि गरुयाण ण णिव्वहन्ति संकप्पां ।
 विज्जुज्जोओ बहलत्तणेण मोहेइ अच्छीइ ॥ ९०७ ॥
 जे गेण्हन्ति सयंचिय लच्छि ण हु ते ण गारव-ट्ठाणं ।
 ते उण केवि सयंचिअ दालिइं घेप्पए जेहिं ॥ ९०८ ॥
 एके पावन्ति ण तं अण्णे पुरओव्व तीएँ दीसन्ति ।
 ह्यराण महग्घाणं च अन्तरे णिवसइ पसंसा ॥ ९०९ ॥
 मरणमहिणन्दमाणाण अप्पणञ्चेअ मुक्क-विहवाण ।
 कुणइ कुविओ कयन्तो जइ विवरीयं सुपुरिसाण ॥ ९१० ॥

[॥ ९०७ ॥ अत्यन्तवितेजसापि महत्तमतेजसापि गुरूणां न
 निर्वर्तन्ते संकल्पाः । विद्युद्द्योतः बहलत्वेन मोहयति अक्षीणि ॥]

॥ ९०८ ॥ ये गृह्णन्ति स्वयमेव लक्ष्मीं गुणसौन्दर्यादिना उत्पाद्य
 नैव तेन कारणेन गौरवस्थानं पूजास्थितिः । अथवा नैव ते गौरव-
 ३ स्थानं न । किं तर्हि । तेपि भवन्ति लोके 'स्तुत्याः' । ते पुनः केपि
 लोकातीतसच्चरिताः स्वयमेव दारिद्र्यं गृह्यते यैः ॥ आत्मीयया संपदा
 परविपदं निघ्नन्ति ये स्वयमर्थविहानेन दुर्गतिं स्वीकृत्य ते अति-
 ६ श्लाघ्या इत्यर्थः ॥ दारिद्र्यं दौर्गत्यम् ॥

॥ ९०९ ॥ एके हीनसत्त्वाः प्रामुबन्ति न तां प्रशंसाम् । अन्ये
 उत्कटसत्त्वतमाः परंत इव तस्याः प्रशंसाया [दृश्यन्ते] । अगणित-
 ३ गुणत्वेन स्तोतुमशक्या इत्यर्थः । तस्मादितराणां सत्त्वहीनानां महा-
 र्घाणां च अन्तरे मध्ये निवसति प्रशंसा ॥

॥ ९१० ॥ मरणम् अभिनन्दताम् आत्मनैव मुक्कविभवानां क-

उवयरणीभूअ-जया ण हु णवर ण पाविआ पहु-ट्ठाणं ।
 उवयरणं पि ण जाआ गुण-गुरुणो काल-दोसेण ॥ ९११ ॥
 छाया सा इर मण्णे अणन्तरागामिणो कय-जुयस्स ।
 कलि-काल-भरम्मिवि किं पि जेण विमलं पडिप्पुरइ ॥ ९१२ ॥
 विसइच्चैय सरहसं जेसुं किं तेहिं खण्डियासेहिं ।
 णिक्खमइ जेसु परि ओस-णिब्भरो ताइं गेहाइं ॥ ९१३ ॥
 उज्झइ उयार-भावं दक्खिणं करुणयं च आमुयइ ।
 काणवि समोसरन्ती छिप्पइ पुहवीवि पावेहिं ॥ ९१४ ॥

तान्तः किं कुर्यात् । यदि तु [कुपितः सन्] करोति बाढं^१ विपरी-
 तमेव [करोति] संपुरुषाणाम् ॥ पापपरिचयपरिहाराय जीवनमनि-
 ३ च्छतां गुणदौर्गत्यनिवारणाय स्वयं त्यक्तविभवानां विभवदोषधिया
 बां कृतान्तो विपरीतं करोति धर्मधनपूर्णं जीवनमेव संपादयति ।
 सत्त्वातिशयाकृष्टः सन्नित्यर्थः ॥

॥ ९११ ॥ उपकरणभूतं जगद्येषां ते न खलु केवलं [न]
 प्रापिताः प्रभुस्थानं यावत्^२ उपकरणमपि न जाता गुणगुरवः काल-
 ३ दोषेण ॥ कालः कलिः ॥

॥ ९१२ ॥ छाया सा किल मन्ये अन्तरागामिनः कृतयुगस्य
 कलिकालभरेपि किमपि येन विमलं^३ पारिस्फुरति ॥

॥ ९१३ ॥ विशस्येव सरभसं येषु किं तैः न किञ्चित् खण्डि-
 तादौर्हतपरलोकेः । निष्कामति येभ्यः परितोषेण प्रहर्षितः फुलितव-
 ३ दनस्तान्येव गृहाणि ॥

॥ ९१४ ॥ उज्जस्युपकारभावं दाक्षिण्यं चानुकूल्यं वागादिमा-

१ MH. बाढ^० २ MH. यावतापि^० for यावत् उप^० ३ MH. भिमलपरि^०,
 33 (Gaudavaho,)

अन्तोच्चिय णिहुयं विहसिऊण अच्छन्ति विम्हिया ताहे ।
 इयर-सुलहं पि जाहे गरुयाण ण किं पि संपडइ ॥ ९१५ ॥
 दावेन्ति सज्जणाणं इच्छा-गरुयं परिग्रहं गरुया ।
 मयण-विणिवेश-दिट्ठं महा-मणीणं पडिबिम्बं ॥ ९१६ ॥
 साहीण-सज्जणावि हु णीय-पसङ्गे रमन्ति काउरिसा ।
 सा इर लीला जं काय-धारणं सुलह-रयणाण ॥ ९१७ ॥

धुर्यं कारुण्यं चामुञ्चति । केषांचित्पापिनां सम्यगपसरन्ती स्पृश्यते
 ३ पृथिव्यपि पापेन ॥ दाक्षिण्यादिसहितानि^१ पृथिव्यादीनि भूतानि
 दाक्षिण्यादिविहीनान्यफलप्रदानि भवन्तीत्यर्थः ॥

॥ ९१५ ॥ अन्तरेव निभृतं निगूढं विहस्य तिष्ठन्त्युदासीना
 भवन्ति विस्मितास्तदा इतरसुलभमपि यदा गुरुणां न किमपि
 ३ संपद्यते ॥

॥ ९१६ ॥ दर्शयन्ति^२ सज्जनानामिच्छागुरुकं परिग्रहं गुरवो
 मदनविनिवेशदृष्टो^३ महामणीनामिव प्रतिबन्धः ॥^४ प्रतिबध्यन्तेस्मि-
 ३ न्निति प्रतिबन्धः । मदनकः सिक्थकः ॥ स यथा संश्लेषकत्वेन व्यव-
 स्थितः सन् महान्तमाटोपं^५ मणीनां दर्शयति तद्गुणशीलगुरवो विभ-
 वानुसारेण अल्पमप्यावर्जनं^६ कुर्वन्तो विनयाद्यतिशयेन महदिव प्रका-
 ६ शयन्तीत्यर्थः ॥

॥ ९१७ ॥ स्वाधीनसज्जना अपि खलु नाचप्रसङ्गे रमन्ते कापु-
 रुषाः । सा किल लीला यत् काचधारणं^७ सुलभरत्नानाम् ॥^८ धूत-
 ३ क्रीडायामिव काचाभरणम्^९ । लीला अभासः । लीलाव्यामोह इत्यर्थः ॥

^१ MH. ^०देहितानि for ^०दिसहितानि. ^२ MH. दर्शयति. ^३ MH. ^०वध्यन्ते तस्मि^०.
^४ MH. ^०पा^०. ^५ MH. ^०स्यावर्जनं. ^६ MH. ^०सुरम^०. ^७ MH. ^०दूत^०. ^८ MH.
 काचाभरणलीलाभासेलीलाव्यामोह इत्यर्थः for काचा^०.

थाम-त्थाम-णिवेसिय-सिरीण गरुयाण कह णु दालिहं ।
 एका उण किविण-सिरी गया य मूलं च पम्हुसियं ॥ ९१८ ॥
 किविणाण अण्ण-विसए दाण-गुणे अहिसलाहमाणाण ।
 णिय-चाए उच्छाहो ण णाम कह वा ण लज्जावि ॥ ९१९ ॥
 परिहोय-सहा ण बहुव्व ताण णव-संगमालसा लच्छी ।
 इयरा लहिऊण सिरिं ण काम-लीला-परा तेण ॥ ९२० ॥
 अच्छन्तिच्चिय किविणा अच्छिवन्ता पास-गोअरं लच्छि ।
 परिहारवइव पियं मइल-च्छायं णियच्छन्ता ॥ ९२१ ॥

॥ ९१८ ॥ स्थानेस्थाने पात्रेपात्रे निवेशितश्रीणां विलब्धलक्ष्मी-
 काणां गुरुणां कथं नु दारिद्र्यम् । न कथंचित् । उत्तमप्रशस्तबहुफल-
 ३ बीजत्वात् । एका पुनरप्रसवा वन्ध्याप्राया कृपणश्रीः स्वरूपेण गता
 च मूलमेव प्रपुंसितम् ॥ चशब्दोवधारणे ॥

॥ ९१९ ॥ कृपणानाम् अन्यविषयान् दानगुणान् ^१अभिश्वाध-
 मानानां निजत्यागे उत्साहो न नाम । कथं तौवन्न लज्जापि ॥
 ३ पित्रादिकं मम ^२त्यागगुरुत्ववन्नैवेति तत्स्पर्धया स्वयं त्यागं मा कार्षीत्
 परदानस्तुतिं ^३कुर्वतः कथं न लज्जापीत्यर्थः ॥

॥ ९२० ॥ परिभोगहता नववधूरिव तेषां नवसंगमालसा
 लक्ष्मीः । ^४इतरा ^५लब्ध्वा श्रियं न कामलीलापरास्तेन ^६कारणेन ॥ हता
 ३ त्रस्ता पलायिता । नवग्रहणेन कृपणेषु काकतालीयोपनतत्वमाह ॥

॥ ९२१ ॥ तिष्ठन्त्येव कृपणा अस्पृशन्तः पार्श्वगोचरा लक्ष्मी

१ MH. ^०साध्य^०. २ MH. ^०गुरुकवन्नमेति for ^०गुरुत्ववन्नैवेति which is a con-
 jectural emendation. ३ MH. परदानस्तुतिं न कुर्वतः कथं न लज्जापि So
 MH (1) for इतरे. ४ MH. लब्ध्वा. ५ MH. परास्तेन.

परमन्थ-पाविय-गुणा गरुयंषि हु पलहुयं व मण्णन्ति ।
 तेण सिरीए विरोहो गुणेहि णिक्कारणं ण उण ॥ ९२२ ॥
 भुमया भङ्गाणत्तावि सुवुरिसं जं ण तुरियमल्लियइ ।
 तं मण्णे धावन्ती रहसेण सिरी परिक्खलइ ॥ ९२३ ॥
 णणु णासमणवलम्बा पइच्चिय सावि सुवुरिसाभावे ।
 देव्व-वसा तेण सिरीए होइ णासंसिओ विरहो ॥ ९२४ ॥

परिहारवतीमिव प्रियां मलिनच्छायां निरीक्षमाणांः ॥ परिहारवती
 ३ रजस्वला ॥

॥ ९२२ ॥ परमार्थप्राप्तगुणास्तौमेव^१ तृणवल्लुर्ध्वी मन्यन्ते । तेन
 श्रियो विरोधो गुणेषु निष्कारणो^२ न पुनः ॥ गुणिनः श्रियमुपे-
 ३ क्षन्ते न तु सा तानित्यर्थः ॥

॥ ९२३ ॥ भ्रूमङ्गमात्रेणाज्ञापितापि सुपुरुषं यत्र स्वरितमालीयते
 तन्मन्ये धावन्ती रभसेन श्रीः परिस्खलति^३ ॥

॥ ९२४ ॥ ननु निश्चितं कृत्वा नाशम् अनालम्बा अनाश्रया^४
 एत्येव प्राप्तोत्येव सापि सुपुरुषाभावे सति । देववशात्तेन श्रिये भवति
 ३ न त्वाशंसितो विरहो वियोगः ॥ यदि हि श्रीः सुपुरुषवियोग-
 माशंसेत् अभाव एव तस्याः स्यात् आलम्बनाभावात् । न ह्यसुपुरु-
 षास्तस्या [आलम्बनं तेषामा] लम्बनाभासत्वात् ॥

^१ MH. ^०गुणास्तत पव. ^२ MH. ^०वासा^०. ^३ MH. ^०स्खलिताः. ^४ MH.
 चास्त्येव for अनाश्रया एत्येव which emendation is purely conjectural.

धम्म-पसूआ कह होउ भयवई वेस-सज्जणा लच्छी ।

ताओ अलच्छिओच्चिय लच्छि-णिहा जा अणज्जेसु ॥ ९२५ ॥

जा विउला जाओ चिरं जा परिहोउज्जला ओ लच्छीओ ।

आयारधराणंचिय ताओ ण उणो अ इयराण ॥ ९२६ ॥

अवणेइ देइ अ गुणे दोसे पूमेइ देइ य पयासं ।

दीसइ एस विरुद्धोव्व कोवि लच्छीए विण्णासो ॥ ९२७ ॥

समरे धारा-गोयरमुवेन्ति जे वइरि-मण्डलगाण ।

ते तम्मि बला खलु णिवसिरीए लच्छीए छिप्पन्ति ॥ ९२८ ॥

॥ ९२५ ॥ धर्मप्रसूता सती कथं भवतु भगवती द्वेष्य [सज्जना]
सज्जनद्वेषिणी लक्ष्मीः । ता अलक्ष्म्य एव लक्ष्मीनिभा या अनार्येषु ॥

॥ ९२६ ॥ या विपुला याश्च चिरं याः परिभोगोऽज्ज्वला लक्ष्म्यः
आचारपराणामेव ता न पुनरितराणाम्^२ ॥

॥ ९२७ ॥ अपनयति गुणान् ददाति च दोषान् । दुर्जनविषये
तु गुणान् ददाति दोषान् आच्छादयति । दोषान् ददाति च प्रकाशं
३ प्रकटम् । इति योऽसौ दृश्यते एष विरुद्ध इव कोपि लक्ष्म्या विन्यासः
न विविध आचारः ॥

॥ ९२८ ॥ समरे धारागोचरमुपयन्ति ये वैरिमण्डलाग्राणां ते
तस्मिन् बलाखलु निवसनशीलया लक्ष्म्या स्पृश्यन्ते ॥ अभ्युपगम-
३ वादोऽयं तेन [न] पूर्वविरोधः ॥

^१ MH. द्वेष्यसज्जनद्वेषिणी, thus leaving out the letters °सज्जना.

^२ So MH. (for शतराणाम् ।)

अफोडणाहियाय-च्छलेण चिरमेक-भुय-कअसङ्गा ।
 विणिवारन्तिव वीयं भुयंपि दप्पेण सप्पुरिसा ॥ ९२९ ॥
 अण्णोण्णं लच्छि-गुणाण ण्ण पिमुणा गुणाच्चिय ण लच्छी ।
 लच्छी अहिलेइ गुणे लच्छिं ण उणो गुणा जेण ॥ ९३० ॥
 लच्छी-लयाए मूलं गुणात्ति एयं परिद्वियंचेय ।
 जेण अहो-गमणंचेय ताण परिवङ्गणे तीए ॥ ९३१ ॥
 अयसं दाऊण विसंठुलाण सङ्गस-विमूरियव्वाण ।
 पढमंचिय जीए पयाई मधुमहेचेअ खलियाइ ॥ ९३२ ॥

॥ ९२९ ॥ ^१करास्फोटनाभिघातच्छलेन चिरम् ^२एकभुजकृता-
 शंसाः सन्तो विनिवारयन्तीव द्वितीयं दर्पेण भुजमपि का गणना-
 ३ न्यत्र सत्पुरुषाः ॥

॥ ९३० ॥ अन्योन्यं लक्ष्मीगुणानां केवलं पिशुना गुणा एव न
 [लक्ष्मीः] । लक्ष्मीरभिर्लीयते गुणान् लक्ष्मीं न पुनर्गुणाः येन यस्मात् ॥
 ३ प्रायेण गुणिनां लक्ष्मीर्दृश्यते न तु श्रीमतां गुणाः इति लक्ष्मीं गुणा
 द्विषन्ति न तु लक्ष्मीगुणानित्यर्थः ॥

॥ ९३१ ॥ लक्ष्मी एव लता तस्या मूलं गुणा इत्येतत् परिधि-
 तमेव येन यस्माद् अधोगमनम् [एव] तेषां भवति परिवर्धने सति
 ३ तस्या लक्ष्म्याः ॥ लतावृद्धौ हि मूलान्यधस्ताद्वृच्छन्ति ॥

॥ ९३२ ॥ अयशो दत्त्वा ^३विसंष्टुलानां साध्वसविसूरयित-
 व्यानां प्रथममेव यथा पदानि मधुमथ एव स्खलितानि स्थापितानि
 ३ हरावेवास्पदं कृतमित्यर्थः ॥

१ MH. करास्फोटनाभिः. २ MH. ^०कृतसंभावनाशंसा for ^०कृताशंसाः.

३ MH. ^०संष्टुः.

सा चटुला कह णु गुणुज्जलेसु लच्छी अकूणियं कुणउ ।
चिर-यालोसिय-पायाल-तिमिर-संवाहियं दिट्ठिं ॥ ९३३ ॥
जीए समारम्भोच्चिय लच्छी पढम-ट्टियावि विवलाइ ।
अण्णा तीएच्चिय पत्थणाएँ कह णाम संघडइ ॥ ९३४ ॥
दुक्खाभावो ण सुहं ताइँवि ण सुहाइँ जाइँ सोक्खाइँ ।
मोत्तूण सुहाइँ सुहाइँ जाइँ ताइँचिय सुहाइँ ॥ ९३५ ॥

॥ ९३३ ॥ सा चटुला कथं नु गुणोज्ज्वलेषु लक्ष्मीरकूणि-
ताम् 'उन्मीलितां करोति । न कथंचित् । चिरकालोपितपातालति-
३ मिरसंवाहितां दृष्टिम् ॥ गुणिनां श्रियावलोकनं [न भवति ।] तत्पा-
तालतिमिरोपहतनयनतायाः^१ [एवं सत्यपि] तथा पूर्वमेव दुष्टद्वैत्या-
दित्यागेन गुणवत्येव भगवति नारायणे वसतिः कृता तेन गुणवत्पक्ष-
६ पातोऽस्याः स्फुटः ॥

॥ ९३४ ॥ यस्याः समारम्भ एव लक्ष्मीः प्रथमस्थितापि
शरीरशोभा विपलायते^२ अन्या तथैव प्रार्थनया कथं नाम संघटताम् ॥
३ श्रीः शोभा लक्ष्मीश्च । प्रार्थनया च लक्ष्मीमिच्छतां शोभालक्षणायाः
श्रियो नाशं दृष्ट्वा उत्तरापि लक्ष्मीलक्षणापि श्रीः पलायत इत्यर्थः ॥

॥ ९३५ ॥ मोक्षावाप्तिमुखप्रशंसाम् इतरनिन्दया आह । दुःखा-
भावस्तावन्न सुखमिति स्थितं ब्रह्मसिध्धादौ । तान्यपि न सुखानि
३ यानि दुःखानि दुःखमिश्रितानि वैषयिकाणि । यथोक्तम् । परिणाम-
तापसंस्कारदुःखैर्गुणवृत्तिविरोधाच्च सर्वम् [एव] दुःखं विवेकिनामिति
पतञ्जलिना ।

^१ MH. अनुन्मीलितां. ^२ MH. नयतास्तया for नयनतायाः [एवं सत्यपि] तथा.

^३ MH. यथा for यस्याः. ^४ MH. प्रथमोस्थिता अपि for प्रथमस्थितापि. ^५ MH. अनया. ^६ MH. पातो.

सुह-सङ्ग-गारवेक्षिय हवन्ति दुःखाई दारुणयराई ।
 आलोउकरिसेक्षिये च्छाया वहलत्तणमुवेइ ॥ ९३६ ॥
 सुह-सङ्गो सुह-विणिवत्तिएक्क-चित्ताण अविरय कुरइ ।
 अङ्गुलि-पिहियाण रवो अन्वोच्छिण्णोन्व कण्णाण ॥ ९३७ ॥

६ तस्मान्मुक्त्वा सुखानि वैषयिकाणि सुखानि नित्यानन्दरूपाणि
 मोक्षलभ्यानि । 'एकत्वेऽप्यौपाधिको भेदव्यवहारः । उपाध्यस्तु मुच्य-
 माना जीवात्मानः । अथ वा सुखानि मुक्त्वा 'सुखगौरवमाच्छिद्य
 ९ यान्ययत्नोपनतानि तान्येव सुखानि बोद्धव्यानि । यथोक्तम् ।

अकृत्वा परसंतापमगत्वा खलेनम्रताम् ।

अविधाय परं दैन्यं यदल्पमपि तद्वाङ्मिति ॥

॥ ९३६ ॥ सुखसङ्गगौरवेणैव दुःखानि भवन्ति दारुणतराणि ।
 तथा हि आलोकोत्कर्ष 'एव च्छाया सफलत्वमुपैति ॥ यावद्यावत्सु-
 ३ 'खासक्यतिशयो भवति तावत्तावदल्पेनैव दुःखेन बाधा संविद्यते ।
 ॥ गहनो' वैषयिकसुखमोग' इत्यर्थः ॥

॥ ९३७ ॥ सुखसङ्गः सुखविनिवर्तितैकचित्तानाम् अविरतं
 स्फुरति । अधिकतरमिति च पाठः । अङ्गुलिपिहितानां 'रवोऽप्यु-
 ३ च्छिन्न इव कर्णानाम् ॥ निवर्तिते 'वैषयिके सुखे 'महायाससाध्ये'
 नित्यं सुखमुदासीनैर्मुक्तात्मभिरनुभूयते अङ्गुलिपिहितकर्णैरिव नित्यं
 शब्द इत्यर्थः ॥

^१ MH. 'स्योपा' for 'व्योपा'. ^२ MH. is corrupt here. It reads: सुख-
 गवाङ्मिषययान्यवरोपनतानि. The emendation is conjectural. ^३ MH. 'संतानि-
 गत्वा खलनम्रताम् for 'संतापमगत्वा खलनम्रताम्. ^४ MH. तद्वाङ्मिति. ^५ MH. 'एकत्वे-
 णैव च्छाया'. ^६ MH. 'सुखासक्यति'. ^७ MH. गहनं. ^८ MH. 'सुखाभागा-
 ९ MH. रवोवाच्छिन्न. ^{१०} MH. वैषयिक. ^{११} MH. 'सुसाध्येन for 'संसाध्ये'.

दूमिज्जन्ताइंवि सुहमुवेन्ति गरुयाणु णियय-दुक्खेहिं ।
 रस-बन्धेहिं कइणव विइण्ण-करुणाइं हिययाइं ॥ ९३८ ॥
 अण्णणाइं उवेन्ता संसार-वहम्मि णिरवसाणम्मि ।
 मण्णन्ति धीर-हियआ वसइ-ट्टाणाइंव कुलाइं ॥ ९३९ ॥
 ससिएहिंचिय लोओ दुक्खं लहुएइ दुक्ख-जणिएहिं ।
 आयास कएहिं करी आयासं सीअरेहिंव ॥ ९४० ॥
 पहरिस-मिसेण बाहो जं बन्धु-समागमे समुत्तरइ ।
 वोच्छेय-कायराइं तं णूण गलन्ति हिययाइं ॥ ९४१ ॥

॥ ९३८ ॥ दूयमानान्यपि सुखमुपयन्ति विवेकितया गुरुणां निज-
 कदुःखैराध्यात्मिकादिभिः 'रसबन्धने' कवेर्वितीर्णकरुणानि हृदयानि ॥

॥ ९३९ ॥ ^१अन्यान्यानि अन्यानि अन्यानि उपयन्तः प्राप्नुवन्तः
 संसारपथे निरवसाने मन्यन्ते धीरहृदया वसतिस्थानानीव कुलानि ॥
 ३ ^२तत्तत्कर्मवशागतेषु ब्राह्मणादिकुलेषु जायमानाः प्रोषितवसतिस्थाना-
 नीव कुलानीति मन्यन्ते । न ^३स्वहं कुलजो ममैतत्कुलमित्यहंकारम-
 मकारग्रहेण युज्यन्त इत्यर्थः ॥ संसारे न निमज्जन्तीति ^४यावन् ॥

॥ ९४० ॥ श्वसितैरेव लोकः प्राकृतो दुःखं लघयति दुःखज-
 नितैः । आयासकृतैः ^५करी आयासं शीकरैरिव ॥ हस्तिमूर्खाः पामरा
 ३ इत्यर्थः ॥

॥ ९४१ ॥ प्रहर्षमिषेण बाष्पो यद् बन्धुसमागमे समुच्चरति
 व्युच्छेदो वियोगस्तत्कातराणि सन्ति तन्नूनं ^६गलन्ति हृदयानि ॥

^१ MH. ^०वद्धनेक चैवंतीर्ण^०. ^२ MH. अन्योन्यन्यायुप^० for अन्यान्यानि अन्यानि अन्यानि
 उप^०. ^३ MH तत्तत्कर्मवशा गतेषु^०. ^४ MH. नन्वहं for न त्वहं. ^५ MH. om. इति.

^० MH. ^०करिः (=करैः) for ^०कृतैः. ^६ MH. गलितहृदयानि.

मूढ सिद्धिलक्षणं ते सणेह-वासेण कह णु बद्धस्स ।
 बाढं गाढयराअइ जो इरु मोत्तुं तणन्तस्स ॥ ९४२ ॥
 होऊणवि हन्त णिरन्तराई दूरन्तराई जायन्ति ।
 उम्मोइय-रसणन्तोवमाई घडियाई लोयस्स ॥ ९४३ ॥
 पढमं ण गुणा गुण-हेउणो परं ते तओ सह गुणहिं ।
 संपइ ताण गुणच्चेअ नवर हा ते उण ण सन्ति ॥ ९४४ ॥

॥ ९४२ ॥ हे मूढ संसारनिगडानिबद्ध शिथिलत्वं स्वातन्त्र्यं ते तव
 स्नेहपाशेन कथं नु बद्धस्य । न कथंचित् । बाढं गाढतरायते यत् किल
 ३ मोक्तुं तृणं तस्य । गृह्यत इति शेषः ॥ तैलादिना स्नेहेन युक्तस्तृणा-
 दिग्रन्थिर्दुःस्नेन विमुच्यते यथा यथा स्नेहयुक्तपुत्रादिपाश इत्यर्थः ॥

॥ ९४३ ॥ भूत्वापि हन्त निरन्तराणि दूरान्तराणि जायन्ते
 उम्मोचितरशान्तोपमानि घटितानि लोकस्य ॥ संबन्धजातानीति
 ३ शेषः ॥

॥ ९४४ ॥ प्रथमं बाल्योपक्रमे तावन्न गुणा दृश्यन्ते । नापि
 गुणहेतवः अध्ययनादयः । परं ते हेतवो दृश्यन्ते । ततः सह गुणैस्ते
 ३ हेतवो दृश्यन्ते । संप्रति तेषां गुणा एव दृश्यन्ते व्यतीतशरीराणाम् ।
 नवरि हा ते उण न सन्ति अनन्तरं कष्टं तेपि न सन्ति भूयसि काले
 गते ॥ पुनःशब्दः अपिशब्दस्यार्थः । नवरेति पाठे केवलमित्यर्थः ।
 ६ धिक् संसाराधमम् इति यावत् ॥

¹ MH. न for नु.

² MH. उन्मावित्तरस^०.

³ MH. ततो सह.

⁴ MH. नवरिति.

काल-वसा णासमुवागयस्स सप्पुरिस-जस-सरीरस्स ।
 अट्ठि-लवायन्ति कहिंपि विरल-विरला गुणुग्गारा ॥ ९४५ ॥
 थिर-वासणा-समुत्था दोसा बन्धाय णीय-चरियाण ।
 सप्पुरिसाणं च गुणा मोहाय न जेहिं विरमन्ति ॥ ९४६ ॥
 एस विराओ हिययं जं रमइ जहागएसु विहवेसु ।
 णिब्भच्छणं तु लच्छीएँ णवर थिर-मच्छरो राओ ॥ ९४७ ॥
 सोच्चेय किं ण राओ मोत्तूण बहु-च्छलाईं गेहाईं ।
 पुरिसा रमन्ति बहुज्जरेसु जं काणणन्तेसु ॥ ९४८ ॥

॥ ९४५ ॥ कालवशेन नाशमुपागतस्य^१ सत्पुरुषयशःशरीरस्य
 अस्थिलवायन्ते कस्मिन्नपि विरलविरला गुणोद्गाराः ॥ यथा नष्टस्य
 ३ शरीरस्य कचित्प्रदेशे अस्थिलवाः स्मारका भवन्ति तथा यशसो
 गुणलेशा इत्यर्थः ॥

॥ ९४६ ॥ स्थिरवासनासमुत्था दोषा बन्धाय नीचचरितानाम् ।
 सत्पुरुषाणां च गुणा मोहाय न भवन्ति^२ । किं तर्हि कुर्वन्ति । झंगिति
 ३ विरमन्ति ॥ ^३विरसमयसंसारदुःखमोक्षं कुर्वन्तीत्यर्थः । अनादिका-
 लप्रथितत्वेन^४ स्थिरत्वं वासनायाः । दोषा रागादयः । बन्धः संसारः ।
 गुणाः करुणादयः ॥

॥ ९४७ ॥ एष एव विरागो रागाभावः हृदयं यद् रमते यथा-
 गतेषु अप्रयत्नोपनतेषु विभवेषु । निर्मत्स्यं तु लक्ष्म्याः केवलं स्थिर-
 ३ मत्सरो रागः ॥

॥ ९४८ ॥ स एव किं न रागः मुक्त्वा बहुच्छलानि गृहाणि

^१ MH. 'मुपग'। ^२ MH. भवति. ^३ MH. विरसमयं संसारदुःखं मोक्षं.

^४ MH. 'प्रवितत्वेन'.

किं व सख्य-वरोच्चिय सेवा-निन्दा-वरो व्व अह मग्गो ।
 जं महइ विन्ज्ज-वण गायराण लोओ पुलिन्दाण ॥ ९४९ ॥
 सरियाओ अणय-विहङ्गमाओ तल-णिम्मलाइं य वणाइं ।
 मायङ्ग-कलह-मुहला गिरिणो य रइं विरल्लन्ति ॥ ९५० ॥
 सीलेण जइवि विमलो तहवि हु मा दुग्गयं जणं च्छिवसु ।
 कालन्तर-भिव्वडियं वसइच्चिय मङ्गलं तस्मि ॥ ९५१ ॥
 को तेसु दुग्गयाणं गुणेषु अण्णो कयायरो होइ ।
 अप्पावि णाम णिव्वय विमुहयं जेषु दावेइ ॥ ९५२ ॥

पुरुषा रमन्ते गिरिकैन्दरेषु [यत्] काननान्तेषु च हृद्येषु रमन्ते' ॥
 ३ 'बद्धोऽक्षरेष्विति पाठे बद्धनिक्षरेष्वित्यर्थः ॥

॥ ९४९ ॥ किं वा स्वरूपपर एव अभिधेयमात्रपर्यवसित एव
 सेवानिन्दापरो वा अथ मार्गः ये शंसन्ति विन्ध्यवनगोचराणां
 ३ लोकः पुलिन्दानाम् ॥ वनवासमात्रं मोक्षोपायः प्राणिवध-बद्धगर्वेषु
 पुलिन्देष्वपि भवेत् । किं तर्हि वीतरागत्वम् । तच्च गृहेष्वन्यत्र
 ३ वास्त्वित्यर्थः ॥

॥ ९५० ॥ सरितः अनेकविहङ्गमास्तलनिर्मलानि^१ च वनानि
 मातङ्गकलभमुखरा गिर्यश्च रतिं विस्तारयन्ति ॥ अथ वा अरतिं
 विस्तारयन्ति [इति] छेदे काका नेयम् ॥

॥ ९५१ ॥ शीलेन यद्यपि विमलस्तथापि^२ खलु मा दुर्गतियुक्तं
 जनं सप्राक्षीः । कालान्तरनिर्वृत्तं^३ वसत्येव मङ्गल्यं पापं तस्मिन् ॥

॥ ९५२ ॥ कस्तेषु दुर्गतानां गुणेषु अन्यः कृतादरो भवति ।

^१ MH. रमन्ते.

^२ MH. बद्धोदारे^०.

^३ MH. ^०मास्थल^०

^४ MH. om. ^०पि.

^५ MH. ^०निवृत्त.

हरि परिहीण-विहवस्स णूण णिय-पणइणीवि अप्पाणं ।
 सव्वङ्गमसंपुण्णस्स घटइ किं जामिणी ससिणो ॥ ९५३ ॥
 हियय कट्ठिपि णिसम्मसु कित्तियमासा-हओ किलिम्मिहिसि ।
 दीणोवि वरं एकस्स ण उण सयलाए पुहवीए ॥ ९५४ ॥
 अच्छउ ता विहलुद्धरण गारवं कत्थ तं अगरुएसु ।
 अप्पाणयस्सवि पियं इयरा काउं ण पारन्ति ॥ ९५५ ॥

आत्मापि नाम निर्वेदविमुखतां येषु दर्शयति ॥ दुर्गतियुक्तं स्वयमेवा-
 १ त्मानं विरूपकं मन्यन्ते । कथं तत्रान्यस्य आदरबुद्धिर्भविष्यतीत्यर्थः ।
 अवश्यकर्तव्यनित्यनैमित्तिककर्मकरणावश्यभर्तव्यभरणसामान्यमालमपि
 यत्र न निर्वहति तत्र गुणवत्यपि पूर्वजन्मपापचयकल्पनेत्याभि-
 ६ प्रायः ॥

॥ ९५३ ॥ हरति नार्पयति परिहीनविभवस्य नूनं निजप्रणयि-
 न्यपि स्ववधूरपि आत्मानम् । तथा हि सर्वाङ्गं कृत्वा अपैरिपूर्णस्य
 ३ घटते शोभते किं यामिनी शशिनः ॥

॥ ९५४ ॥ हे हृदय कस्मिन्नपि अचिन्त्यशक्तिके भगवति ब्रह्मणि
 निशम्यतां विश्रान्तिः क्रियाताम् । कियत् आशाहतः क्लान्तिमनु-
 ३ भवण्यासि । यतो दीनोपि वरम् एकस्य न पुनः सकलायाः पृथिव्याः ॥

॥ ९५५ ॥ आस्तां तावद्विहलोद्धरणगौरवम् । कुतस्तद् अगु-
 रूणाम् ॥ आत्मनोपि हितैमितराः कर्तुं न पारयन्ति ॥ संसारक्ले-
 ३ शपरिहरणादिहितमशक्यं तैः कर्तुम् ॥

¹ MH. °वन्म°.

² MH. om. the visarga.

³ MH. °हस्तक्काति°.

⁴ So MH. 1

गाढ-मय-मूढ-हियया लहिऊण धणं गुणं व जं किंपि ।
 कह ते भरिहिन्ति परं अप्पावि हु जाण पम्हुसइ ॥ ९५६ ॥
 जह परिययम्मि लोओ तह भुज्जन्तोवि दुकरं कोवि ।
 पाणि-सिसिराई पाणम्मि अण्णहा होन्ति सलिलाई ॥ ९५७ ॥
 भूरि-गुणा विरलच्चिय एक-गुणोवि हु जणो न सब्वत्थ ।
 णिहोसाणावि भई पसंसिमो विरल-दोसंपि ॥ ९५८ ॥
 सामण्ण-सुन्दरीणं विब्भममावहइ अविणओच्चेय ।
 धूमोच्चिय पज्जालियाहि बहु-मओ सुरहि-दारूण ॥ ९५९ ॥

॥ ९५६ ॥ गाढमदमूढहृदया लब्ध्वा धनं गुणं वा यं कर्मैपि
 कथं ते स्मरिष्यन्ति परम् आत्मापि खलु येषां प्रविस्मरति ॥ खलो
 ३ हि विद्याधनादिमदयुक्तं क्षीब इव आत्मानमपि विस्मरति ॥

॥ ९५७ ॥ यथा प्रथमपरिचये लोकः दुष्पशुज्यमानः परिशी-
 ल्यमानोपि^१ दुष्करं तथैव^२ । पाणिशिशिराणि पानेऽन्यथा भवन्ति स-
 ३ रिलानि ॥

॥ ९५८ ॥ भूरिगुणा^३ विरला एव । एकगुणोपि खलु जनो
 न सर्वत्र । निदोषाणामपि भद्रम् । प्रशंसामः अल्पदोषमपि^४ ॥
 ३ गुणोत्र यः कश्चिद्धर्मः परोपकारपर्यवसायी विवक्षितः । भद्रोप्येवम् ॥

॥ ९५९ ॥ सामान्यसुन्दरीणां वेश्यानां विभ्रमं विलासम् आव-
 हति अविनय एव केशकर्षणादिः । धूम एव प्रज्वलितानां बहुमतो
 ३ भवति सुरभिदारूणाम्^४ अगुरुप्रभृतीनाम् ॥ सदोषाणां दोषा एवालं-
 कारा दृष्टा इति दुर्जनानां परोपतापित्वमनुगुणमित्यर्थः ॥

^१ MH. om. अपि. ^२ MH. ^०गुणो. ^३ MH. निदोषाणामपि मध्ये भद्रं प्रशंसामः
 अल्पदोषमपि. ^४ MH. ^०दारूणा^०.

थोवागय-दोसच्चिय व्यवहार-वहम्मि होन्ति सण्डुरिसा ।
 इहरा णीसामण्णेहिं तेहिं कह संगयं होइ ॥ ९६० ॥
 उक्करिसोच्चैय ण जाण ताण को वा गुणाण गुण-भावो ।
 सो वा पर-सुचरिय-लङ्घणेण ण गुणत्तणं तहवि ॥ ९६१ ॥
 णवरं दोसा तेच्चंय जे मयस्सवि जणस्स सुव्वन्ति ।
 णज्जन्ति जियन्तस्सवि जे णवर गुणावि तेच्चैय ॥ ९६२ ॥
 व्यवहारोच्चियं छायं णिण्ह लोयस्स किं व हियएण ।
 तेजग्गमो मणीणवि जो बहिं सो ण भङ्गम्मि ॥ ९६३ ॥

॥ ९६० ॥ स्तोकागतदोषा एव व्यवहारपथे भवन्ति सत्पुरुषाः ।
 'इह' इतरथा निःसामान्यैस्तैः सह कथं 'संगमः समागमो' भवतु
 ३ सामान्यजनानामर्थार्थः ॥ इयराणमसामण्णेहिंति तु पाठे 'इतराणाम-
 सामान्यैस्तैः सहेत्यर्थः । अत्रापि अन्यथा इति अर्थाद्भिद्यते ॥

॥ ९६१ ॥ उत्कर्ष एव न येषां तेषां [को वा] गुणानां गुणभावः ।
 अर्थे वा परसुचरितलङ्घनेन [न] गुणत्वं कथमपि ॥ 'तहवेति पाठे
 ३ तथैवेत्यर्थः । उत्कर्षः साधूपकारपयवसायित्वम् । चरितस्य लङ्घनं
 न्यकारः ॥

॥ ९६२ ॥ केवलं दोषास्त एव ये मृतस्यापि जनस्य गृह्यन्ते ।
 ज्ञायन्ते जीवतोपि ये केवलं गुणा अपि त एव ॥

॥ ९६३ ॥ व्यवहार एव च्छायां पश्यत लोकस्य । किं वा
 हृदयेन । तेजउद्गमो मणीनां यो बहिः स न भङ्गे सति मध्ये दृश्यते ॥

1 MH. इतरा.

2 MH. समागमः संगमो भवतु.

3 So MH. ।

4 MH. तहवेपाठे, Should it be तहवेति पाठे ?

सम-गुण-दोसा दोसेक-दंसिणो सन्ति दोस-गुण-वामा ।
 गुण-दोस-वेइणो णत्थि जे उ गेण्हन्ति गुण-मत्तं ॥ ९६४ ॥
 दीसइ सामायन्तोव्व कोवि हियएण णिम्मलो अह य ।
 हरियंचिय चूय-फलं गयं च परिणाम-परमत्थं ॥ ९६५ ॥
 दीसन्त-णिम्मलो जइवि कोवि कज्जे जणो समो तहवि ।
 पिह्मिपि केसरं कुक्कुमस्स राएण सामण्णं ॥ ९६६ ॥

३ किंथ हिअएणेति पाठे किमत्र हृदयेन साक्षान्निरूपितेनेत्यर्थः । यादृशं बहिश्चरितं बहिर्दृश्यते तादृशं न मनसो नैर्मल्यं दुराचारे संसारे इत्यर्थः ॥

॥ ९६४ ॥ सम्दोषगुणौः पशुप्रायाः दोषैकदंशिनः अतिदुर्ज-
 नाश्च सन्ति । तथा सन्ति दोषगुणानां वामा अननुकूलाः । सर्वद्वेषिण
 ३ इत्यर्थः । गुणदोषवेदिनश्च* मध्यस्था न सन्ति ये गृह्णन्ति गुणमात्रम्
 दोषं तु त्यजन्ति राजहंसप्रायाः ॥ राजहंसः किल जलसमिश्रं क्षीरं
 निष्कृष्य पिबति जलं तु त्यजति ॥

॥ ९६५ ॥ दृश्यते श्यामायमान इव कोपि^१ उत्तमप्रकृतिर्हृदयेन
 निर्मलस्तथापि । कचित् अथवेति^२ पाठः । हरितमेव चूतफलम् अथ
 ३ च गतं च परिणामपरमार्थ^३ पाकत्वम्^४ ॥ विदुषो लोकसामान्यव्यवहा-
 रावसरे तदनुसारेण व्यवहरमाणस्य^५ श्यामायमानत्वेपि नास्ति विर-
 सत्वमित्यर्थः ॥

॥ ९६६ ॥ दृश्यमाननिर्मलो यद्यपि कोपि कार्ये [जनः समः]

^१ MH. का^० for को^०,

^२ So MH.

^३ MH. परिणामं पर^०,

^४ MH. पाकतत्वम्,

^५ MH. व्यवहार^०,

सञ्चवियासयल-गुणंपि सज्जणं सुवुरिसा पसंसन्ति ।
 पडिवन्ध-णूमियद्धं को वा रयणं वियारेइ ॥ ९६७ ॥
 सोहइ अदोस-भावो गुणोव्व जइ होइ मच्छरुत्तिणो ।
 विहवेसुव गुणेषुवि दूमेइ ठिओ अहंकारो ॥ ९६८ ॥
 जेण गुणग्घवियाणवि ण गारवं धण-लवेण रहियाण ।
 तेण विहवाण णमिमो तेणंचिय होउ विहवेहिं ॥ ९६९ ॥

जनमात्रसमस्तथापि । कार्येण न समस्तथापीति कचित्पाठः । का-
 र्यम् अनिर्मलं तस्य लक्ष्यत इत्यर्थः ॥ पि न केशरं कुङ्कुमस्य
 ३ मूलप्रदेशे तथापि पिष्टं सत् रागेण सामान्यं प्रान्तभागे तुल्यम् ॥
 अन्यथाप्रतिभासमानानामपि प्रकृत्यनुसारि पदार्थानां कार्यमित्यर्थः ॥

॥ ९६७ ॥ परिदृष्टासकलगुणमपि सज्जनं^१ साधुजनं पुरुषाः
 प्रशंसन्ति । प्रतिबन्धस्थगितार्थं को वा रलं विदारयति भिनत्ति
 ३ उपहसति वा ॥ प्रतिबन्धः प्रतिघातः । नूमिअम् आच्छादितम् ॥

॥ ९६८ ॥ शोभते अदोषभावोपि गुण इव यदि भवति मत्सरो-
 तीर्णः । विभवेष्ण्वि गुणेष्वपि दुनोति दूयते^२ स्थितः अहंकारः पर-
 ३ धिकारान्महत्त्वाभिमानलक्षणः ॥

॥ ९६९ ॥ येन यस्माद्गुणार्थितानामपि न गौरवं धनलवै^३ रहि-
 तानाम् तेन तस्माद्धेतोर्विभवान्^४ प्रणमामः । तेनैव कारणेन भवतु
 ३ विभवैः ॥ कृतं विभवैर्न किञ्चिद्विभवैरिति विभवनिन्दापर्यवसानम् ॥

१ MH. सद्गुणेण for सत् रागेण.

२ MH. सज्जनं.

३ MH. दूयति.

४ MH. भवतु for भवान्.

दविणोवयार-तुच्छावि सज्जणा एसिण्ण धीरेन्ति ।
 जं ते णिय-गुण-लेसेहिं देन्ति काणंपि परिओसं ॥ ९७० ॥
 दूमन्ति सज्जणाणं पम्हुसिय-दसाण तोस-कालम्मि ।
 दाणायर-संभम-दिट्ठ-पास-मुण्णाइं विलियाइं ॥ ९७१ ॥
 सइ जाठर-चिन्तायड्ढियं व हिययं अहो-मुहं जाण ।
 उद्धुर-चित्ता कह णाम होन्तु ते सुण्ण-ववसाया ॥ ९७२ ॥

॥ ९७० ॥ द्रविणकृतेनोपकारेण उपचारेण वा तुच्छा अपि
 सज्जना एतावता धैर्यमायान्ति यत् ते निजगुणलेशैर्ददति केषामपि
 ३ केभ्योपि परितोषम् ॥

॥ ९७१ ॥ दुन्वन्ति खेदयन्ति सज्जनानां^१ विस्मृतदशावसान-
 काले परोपकारोच्छासविस्मृतदशावसानसमये दानादर [संभम] दृष्टपा-
 ३ र्श्वशून्यानि विलितानि^२ व्रीडितानि वा । पाठद्वयदर्शनात् ॥ किल
 उदारप्रकृतयो दौर्गत्यावस्थायामपि अर्थिन्युपगते परोपकाररसरभसेन
 अर्थाभावं विस्मृत्य धनदानबुद्ध्या पार्श्वमवलोकयन्ति । ततो धनशून्यं
 ६ तद्दृष्ट्वा लज्जन्त इत्यर्थः ॥

॥ ९७२ ॥ [^१सदा जाठरचिन्ताकृष्टमिव हृदयम् अधोमुखं
 येषाम् उत्तुङ्गचित्ताः कथं नाम भवन्तु ते] ^३अवसन्नपरोपकारसमा-
 ३ रम्भाः ॥ शून्यव्यवसाया इति पाठे निष्फलचेष्टा इत्यर्थः ॥

^१ MH. विलितानि, which is obviously a blunder for वलितानि. Do has a marginal note on its reading विलियाइ, viz. वलियाइ पा. (=वलियाइ पाठान्तरम्)

^२ MH. omits the portion included within brackets, i. e., nearly the whole commentary on the stanza, ^३ MH. अवसनपरोप^०.

दिण्णं पुरा जहिच्छं तओ अदेन्तेहिं संहियमभावा ।
 गहिअं च पराहितो तओ अ ओ लोह-पणएण ॥ ९७३ ॥
 लोए अमुणिय-सारत्तणेण खण-मेत्तमुव्वियन्ताण ।
 णियय-विवेअ-ट्ठविया गरुयाण गुणा पयट्ठन्ति ॥ ९७४ ॥
 गेण्हउ विहवं अवणेउ णाम लीलावहे वय-विलासे ।
 दूमेइ कह णु देव्वो गुण-परिउट्ठाई हिययाई ॥ ९७५ ॥
 अघडिय-परावलम्बा जह-जह गरुयत्तणेण विहट्ठन्ति ।
 तह-तह गरुयाण हवन्ति बद्ध-मूलाओ किच्चीओ ॥ ९७६ ॥

॥ ९७३ ॥ दत्तं पुरा आदौ यथेच्छम् इच्छानतिक्रमेण^१ विभ-
 वकाले । ततोपि^२ दैवता [सं]स्थितम् अवश्यकर्तव्यकुटुम्बभरणार्थादि
 धनादतिरिक्ताभावकाले^३ अभावाद्दानयोग्यस्य । सोढं च परावृत्तम्
 उपनतानामकृतार्थानां गमनम् ततोपि^४ च^५ दैवगत्या कुटुम्बभरणार्था-
 र्थाभावे लोभार्थाः स्वल्पप्रणतयः सोढा महाजनेन । इति धिक् संसारम् ॥

॥ ९७४ ॥ लोके अज्ञातसारस्वेन क्षणमात्रम्^६ उद्विजमानाना-
 मपि निजकविवेकस्थापिताः सन्तो गुरुणां गुणाः प्रवर्तन्ते ॥

॥ ९७५ ॥ [गृह्णातु विभवम् अपनयतु नाम लीलावहान् व्यय-
 विलासान् । दुनोति कथं नु दैवं गुणपरितुष्टानि हृदयानि ॥]

॥ ९७६ ॥ अघटितपरावलम्बा अनाश्रितपराधीनत्वाः सन्तो^७

^१ MH. ^०क्रमेणा. ^२ MH. ^०धनादि^३ for ^०धनादतिरि^०. ^३ MH. य for च.
^४ MH. ^०मानागमपि. ^५ MH. omits all commentary on this couplet,
 though it is found in D^० J K P. ^६ So MH.

आगम-लम्भे वय-परिणईएँ भङ्गेसु धण-विलासाण ।
 थोवमसमञ्जसाईवि हिययाई वहन्ति परिणामं ॥ ९७७ ॥
 ण सहन्ति णिय-गुणा इर पुरओ गरुयाण इय विइन्तन्ता ।
 णीयाहिगमे लहुआ गुणाण भावंचिअ हरन्ति ॥ ९७८ ॥
 असलाहणे खलुच्चिय अलिय-पसंसाएँ दुज्जणो विउणं ।
 अपयत्त-गुणे सुयणो दुहावि पिसुणत्तणं लहइ ॥ ९७९ ॥

१ यथायथा गुरुत्वेन विघटन्ते सर्वसङ्कस्यागं^१ कुर्वन्ति तथातथा^२ गुरूणां
 भवन्ति बद्धमूलाः कीर्तयः एकान्तनिवासिनां सताम् ॥

॥ ९७७ ॥ आगमलम्भे उपनिषदादिशास्त्रपरिचये वयःपरि-
 णत्या भङ्गे चैस्तैनविलासानां स्तोत्रम् असमञ्जसानि हृदयानि धनम-
 रत्नानामपि बहन्ति माहात्म्यम् ॥ स्तोत्रं माहात्म्यं वहन्तीति संबन्धः ॥

[॥ ९७८ ॥ न शोभन्ते निजगुणाः किल पुरतो गुरूणाम् इति
 विचिन्तयन्तो नीचाभिगमे लघवो गुणानां भावमेव हरन्ति अपह-
 रन्ति ॥ लघवो गुरूणां पुरतो निजगुणा नृस्वतरा विभास्यन्तीति
 भीत्या मूलत एव तांस्त्यजन्ति नचैश्च सह वर्तन्त इति भावः ॥]

[॥ ९७९ ॥ अस्माधने स्थापनानर्हे पुरुषे । निन्द्य इत्यर्थः । खल्वेव
 निश्चयेनैव अलीकप्रशंसया दुर्जनो द्विगुणम् अपवृत्तगुणे अविद्यमान-
 रगुणे पुरुषे सुजनो द्विधापि पिशुनत्वं लभते ॥ निन्द्यस्य अलीकप्र-
 शंसया दुर्जनो यथा द्विगुणं पैशुन्यं प्राप्नोति तथैव गुणहीनस्य
 घनाढ्यादेरलीकप्रशंसया सुजनोपि द्विगुणं पैशुन्यं प्राप्नोतीत्यर्थः ॥]

^१ MH, ^०संसारं for ^०सङ्कल्यागं.

^२ MH, om, second तथा.

अप्पाण-निव्विसेसोत्ति एस मे जंपि भणइ नेहेण ।

तेपि खलो अत्थ-गईएँ ठवइ पिसुणत्तणेच्चेय ॥ ९८० ॥

उवरिमहो य धरन्तेहिं कव्व-कणउज्जले अलंकारे ।

सीसइ सार-विसेसो विज्जा-विहवाण सवणेहिं ॥ ९८१ ॥

ण सिरी चला महग्घेसु ते ण तेच्चेय सावि जं मुयइ ।

ते उण ते तंचिय जइ मुयन्ति इह तीएँ को दोसो ॥ ९८२ ॥

तन्हा अखण्डियच्चिय विहवे अच्चुण्णएवि लहिऊण ।

सेलंपि समारुहिऊण किं व गयणस्स आरूढं ॥ ९८३ ॥

[॥ ९८० ॥ आत्मनिर्विशेषः आत्मना समः इति एष मे यमपि भणति स्नेहेन तमपि खलः अर्थगत्या स्थापयति पिशुनत्वे एव ॥ यं कमपि जनम् एष जनो मम प्राणवत् प्रिय इत्युक्त्या दुर्जनोद्धीकरोति तं जनं स दुर्जनः अर्थात् आत्मवद् दुर्जनत्वे स्थापयति । अत एव दुर्जनस्य स्तुतिः प्रीतिर्वा सज्जनानां त्याज्या भवतीत्यर्थः ॥]

[॥ ९८१ ॥ उपरि अधश्च धारयद्भिः काव्यकनकोज्ज्वलान् अलंकारान् शिष्यते कथ्यते सारविशेषः विद्याविभवानां श्रवणैः कर्णैः ॥]

[॥ ९८२ ॥ न श्रीश्चला महार्घेषु । तान् न तानेव सापि यत् मुञ्चति । ते पुनस्ते तामेव यदि मुञ्चन्ति इह तस्याः को दोषः ॥]

[॥ ९८३ ॥ तृष्णा अखण्डितैव विभवान् अत्युन्नतानपि लब्ध्वा । शैलमपि समारूढ किं वा गगनमारूढम् ? अत्रोक्तं भवति । अत्युन्नतानपि विभवान् लब्ध्वा न कोपि शान्ततृष्णो भवति । तत्रार्थान्तरन्यासः । यदि येन केनचित् पुरुषेण शैलशिखरमारूढं भवेत् तर्हि तेन गगनं समारूढमिति भवति किम् । नैव भवतीत्यर्थः । किं व गयणस्स आरूढं इत्यत्र गगनस्य को भाग आरूढः न कोपीत्यर्थः ॥]

पुर ओ सिरिऐँ पिय-पङ्कयाइ कमलायरंपिव रयन्ति ।
 मन्ने किविणा पहुणो पणाम-घडियञ्जलि-मिसेण ॥ ९८४ ॥
 कुसुम-फलोसारिय-पायवेहिँ विणियत्त-सउण-पणएहिँ ।
 तं किर ण मयंचिय महिहरेहिँ जलहिँ विसन्तेहिँ ॥ ९८५ ॥
 सोवाए सुह-दुक्खागमम्मि आरम्भिणो फलमइन्ति ।
 चिन्ता-णह-कण्डू-संभवम्मि विहिणो ण कण्डुयणे ॥ ९८६ ॥

[॥ ९८४ ॥ पुरतः श्रियाः प्रियपङ्कजायाः कमलादरमिव
 रचयन्ति मन्ये कृपणाः प्रभवः प्रणामघटिताञ्जलिभिषेण ॥
 ३ कमलानि श्रियाः प्रियाणीति कृत्वा कृपणा धनिनः प्रणामकृता-
 ञ्जलिव्याजेन तस्याः पुरतः कमलपूजां रचयन्तीति मन्ये इति
 समन्वयः ॥]

[॥ ९८५ ॥ कुसुमफलापसारितपादपैः विनिवृत्तशकुनप्रणयैः
 तत् किल न मृतमेव महीधरैः जलधिं विशङ्किः ॥ अत्रोक्तं भवति ।
 ३ फलपुष्पविहीनैः पक्षिविहीनवृक्षकैः पर्वतैर्यत्समुद्रे प्रवेशनं न किं तत्
 तेषां मृत्युप्रायं भवति । भवत्येवेति । महतां दानसामर्थ्यनाशः पला-
 यनं च मृत्युवदिति भावः ॥]

[॥ ९८६ ॥ सोपाये सुखदुःखागमे आरम्भिणः फलम् अयन्ते
 गच्छन्ति चिन्तानलकण्डूसंभवे विहिणो विधेः सकाशात् दैवात् जना
 ३ न कण्डूयने ॥ फलमइन्ति इत्यनुषङ्गः । सुखागमवाञ्छा दुःखापगम-
 वाञ्छा च उपायताप्ये भवतः । अतः उपायिनः स्वकीयस्योपायस्य
 फलं सुखागमरूपं दुःखापगमरूपं च प्राप्नुवन्ति । दैवावलम्बिनस्तु
 ६ चिन्तया कण्डूयनं कृत्वा तादृशं फलं न लभन्त इत्यर्थः ॥]

मोहाहिभवेण सिरिं चिर-बोलीणं विमग्गमाणाण ।
 दूरीभवन्तु आगन्तुयाउ कह मा समिद्धीओ ॥ ९८७ ॥
 आयार-पेसलाणवि हुवन्ति एमेय विहि-णिओएण ।
 विणियत्तीओच्चिय आर्वईओ मन्ने समहिलेत्ति ॥ ९८८ ॥
 जम्मि अविसण्ण-हिययत्तणेण ते गारवं बलग्गन्ति ।
 तं विसममणुप्पेन्तो गरूयाण विही खलो होइ ॥ ९८९ ॥
 हिययस्स विणिव्ववणे इह लोएच्चिय समप्पिय-फलाइ ।
 वीयं पर-लोय-फलं ण रण्ण-वसहीइ सदिहिमो ॥ ९९० ॥

[॥ ९८७ ॥ मोहाभिभवेन श्रियं चिरातिक्रान्तां विमार्गमाणानां
 दूरीभवन्तु आगन्तुकाः कथं मा समृद्धयः ॥ भवन्त्येवेत्यर्थः ॥]

[॥ ९८८ ॥ आकारपेशलानामपि भवन्ति एवमेव विधिनियो-
 गेन विनिवृत्तय एव आपदो मन्ये समखिला इति ॥]

[॥ ९८९ ॥ यस्मिन् विषमे दुःखे अविषण्णहृदयत्वेन ते गौर-
 वम् अवलगन्ति तद् विषमं दुःखम् अनुत्पयन् गुरूणां विधिः खलो
 ३ भवति ॥ प्राप्तेपि दुःखे ये अविषण्णहृदयाः सन्तो गौरवं न त्यजन्ति
 तेषां गुरूणां दुःखम् अनपनयत् दैवं दुष्टं मन्तव्यम् इत्यर्थः ॥]

[॥ ९९० ॥ हृदयस्य विनिर्वपणे श्रद्धास्यामः इह लोक एव
 समर्पितफलायां बीजं परलोकफलं न अरण्यवसत्यां श्रद्धास्यामः ॥
 ३ परलोकः फलं यस्य तत् सदाचारतपश्चर्यादिरूपं बीजम् इह लोक
 एव दत्तफलायामरण्यवसत्यां न क्षिपामः अपि तु हृदयस्य विनि-
 र्वपणे ईश्वराधीनीकरणे क्षिपाम इत्यर्थः । अरण्यवसतिः केवलम्

रमइ विहवी विसेसे थिइ-मेत्तं थोय-वित्थरो महइ ।
 मग्गइ सरीरमधणो रोई जीएच्चिय कयत्थो ॥ ९९१ ॥
 मूले निविडायन्ता विरलुग्गारा तओ पसङ्केसु ।
 कालेण सउरिसाणावि कहाणुवन्धा निमिल्लन्ति ॥ ९९२ ॥
 विरसायन्ता बहलत्तणेण हियए खलन्ति परिओहा ।
 थोय-विहवत्तणेणं सुहंभरप्पच्चिय सुणन्ति ॥ ९९३ ॥
 विरसम्मिवि पडिल्लग्गं ण तरिज्जइ कहवि जं नियत्तेडं ।
 हिययस्स तस्स तरलत्तणम्मि मोहो इह जणस्स ॥ ९९४ ॥

६ ऐहिकफलानां शान्तिसुखादिरूपाणां दात्री न तु परलोकार्जनरूपाणां
 सुखानाम् इति भावः ॥]

[॥ ९९१ ॥ रमते विभवो विशेषे । स्थितिमात्रं स्तोकविस्तारः
 इच्छति । मार्गयति शरीरम् अधनः । रोगी जीव एव कृतार्थः ॥]

[॥ ९९२ ॥ मूले निविडायमानाः विरलोद्गारास्ततः प्रसङ्केषु
 कालेन सत्पुरुषाणामपि कथानुबन्धा निमीलन्ति ॥]

[॥ ९९३ ॥ विरसीभवन्तो बहलत्वेन हृदये स्खलन्ति विन-
 श्यन्ति अनुपमुक्ता एव विनष्टा भवन्ति परिओहा (?) परिभोगाः
 परिभोग्यवस्तूनि । स्तोकविभवत्वेन सुखंभरात्मान एव सुणन्ति (?)
 शृण्वन्ति श्रूयन्ते ॥]

एवशब्दो भिन्नक्रमः । बहला विभवा जनान् विरसान् कुर्वन्ति
 अनुपमुक्ता एव सन्तः । अल्पविभवत्वेनैव जनाः सुखिन इति
 श्रूयन्ते इति भावार्थेन भवितव्यम् ॥]

[॥ ९९४ ॥ विरसेपि प्रतिलभं न तीर्यते शक्यते कथमपि यत्

हिययम्मि गाढ-घटिहं दोवि मण्णे समं ठविज्जन्ति ।
 बुद्धीओ उहय-लोयम्महीओ जुयईण थणहं ॥ ९९५ ॥
 पहरइ कह णु अणङ्को कह णु हु विन्धन्ति कौसुमा बाणा ।
 इय कामेच्चिय अफुटे फुडाई तत्तो कह सुहाई ॥ ९९६ ॥
 हिययस्स निट्ठुरत्तणमिणमो किं संठवेहि महिलाण ।
 अत्तो पओहराणं वज्जंचिय वसइ एयाण ॥ ९९७ ॥

निवर्तयितुं हृदयं हृदयस्य तस्य तरलत्वे चञ्चलत्वे मोहः इह जनस्य ॥
 ३ हृदयं चञ्चलं भवतीति या जनस्य बुद्धिः सा मोहारिमिका । विरसा-
 दपि हृदयस्य अनपकर्षणीयत्वात् । इति भावः ॥]

[॥ ९९५ ॥ हृदये गाढघटितैः द्वे अपि मन्ये समं स्थाप्येते
 बुद्धी उभयलोकोन्मुख्यौ युवतीनां स्तनकैः ॥ इदमुक्तं भवति ।
 ३ उभयलोकोन्मुख्यौ ऐहिकपारत्रिकश्रेयः संबन्धिन्यौ बुद्धी युवतीनां
 स्तनकैस्तासां हृदये गर्त इव स्थाप्येते ते च स्तनकाः पिधानस्थान-
 भूता हृदयरूपस्य गर्तस्य मुखे तिष्ठन्ति तथा च कृत्वा ते उपरि
 ६ उदेतुमसमर्थं कुर्वन्तीति । युवतिस्तनलम्पटा ऐहिकपारत्रिकनिःश्रेय-
 सपराङ्मुखा भवन्तीत्यर्थः ॥]

[॥ ९९६ ॥ प्रहरति कथं नु अनङ्गः ? कथं नु खलु विध्यन्ति
 कौसुमा बाणाः ? इति काम एव अस्फुटे स्फुटानि तस्मात् कथं
 ३ सुखानि ? अनङ्गः कौसुमैर्बाणैः कामिनः प्रहरतीत्यादिः सर्व एव
 कविकल्पनालापः । स एव नास्ति अनङ्गः परमार्थतः । अतस्तस्मात्
 कविसमयेन भाव्यानि सुखान्यपि तथैव अपरमार्थानीति भावः ॥]

[॥ ९९७ ॥ हृदयस्य निष्ठुरत्वम् इदं हृदयं किं कथं संस्थापयि-
 ष्यति आत्मनि धारयिष्यति महिलानाम् ? अतः पयोधराणां वज्रमेव
 36 (Gaṇḍavaho),

रमइ य चरिण अफुल्लयामि खिञ्जइ य नियय-सीलेण ।
 निन्दइ य पर-सहावं सिद्धइ य लोओ पर-गुणाण ॥ ९९८ ॥
 मगग्व्व दीह-धवला मण्णे चिहुरा जणस्स जायन्ति ।
 वोल्न्ताण अणुदिणं जहागयं हियय-भावाण ॥ ९९९ ॥
 सव्वङ्कं विणिवेसो णईइ पल्लिण्हिं णूण दावेइ ॥
 आसन्नमिमामि जरा-करङ्क-भावं सरीरमि ॥ १००० ॥

३ वसतिः एतासाम् ॥ इदमुक्तं भवति । स्त्रीणां निष्ठुरत्वस्य वसतिः
 वसतिस्थानं तासां कोमलहृदये कथं भवेत् ? नैव भवति । अतः पयो-
 धरद्वयोपलक्षितस्य कठिनत्वस्य वसतिर्वज्रम् एव भवति । तासां
 ६ पयोधराभ्यामधो वज्रं वर्तते न तु कोमलं हृदयम् इति यावत् ।
 कोमलं मन्यमानमपि स्त्रीहृदयं वज्रवत्कठिनं भवतीति ॥]

[॥ ९९८ ॥ रमते च चरिते आत्मसंबन्धिनि स्वकीये खिद्यते
 च निजकशीलेन निन्दति च परस्वभावं स्पृहयति च लोकः परगु-
 ३ णानां परगुणेभ्यः ॥ विरुद्धवर्तनो लोक इत्यर्थः ॥]

[॥ ९९९ ॥ मार्गा इव दीर्घधवला मन्ये चिकुरा जनस्य जायन्ते
 अतिक्रामताम् अनुदिनं यथागतं हृदयभावानां कामादिचेष्टानां यौव-
 ३ नसहचारिणाम् ॥

कामादिचेष्टाशक्तयो हि यौवनदशायां यथा क्रमेण आगच्छन्ति
 तथा ता वार्द्धक्ये क्रमेणैव अपगच्छन्ति । तासामागमनगमनैरिव
 ६ केशा मार्गा इव धवला भवन्तीत्युत्प्रेक्ष्यते ॥]

[॥ १००० ॥ सर्वाङ्गं विनिवेशो नत्याः पलितैर्नूनं दर्शयति
 आसन्नम् अस्मिन् जराकरङ्कभावं शरीरे ॥

सव्व-त्थामोणमियं ओहुरमायङ्गियं वलि-लयाहिं ।
 धरणि-अलाहिमुहंपिव सरीरमिणमो जरी वहइ ॥ १००१ ॥
 अङ्गेषु बिन्दु-णिबिडा णिवडइ परिणाम-जज्जरिज्जन्ती ।
 तिलय-च्छलेण मण्णे कसण-च्छायव्व चिहुराण ॥ १००२ ॥
 गब्भुगम-लङ्घिय-जोव्वणाण धरिणीएँ विमण-पिय-दिट्ठं ।
 थणयाण दुद्ध-धारा-णिहेण पलियंव णिक्खमइ ॥ १००३ ॥
 सयलं विसम-विरसत्तेण दुक्खं सुहंचिय ण णाम ।
 दुक्खाभावो सोक्खं ण जेण ण हु तेण दुक्खंपि ॥ १००४ ॥

३ सर्वाङ्गे वक्रत्वस्य यः प्रवेशो वार्द्धक्ये जायते स जरायाः करङ्क
 इवेत्युत्प्रेक्ष्यते । करङ्कः नारीकेलादिमयं दीर्घवक्रं भाण्डं कापालिका-
 दिभिर्भिक्षाग्रहणार्थं भृतम् ॥]

॥ १००१ ॥ सर्वस्थामावनतम्^१ अधोमुखम् आकृष्टं वलिलताभिः
 धरणितलाभिमुखमिव शरीरमेतत् जरी वहति ॥ स्थाम बलं शरीरै-
 ३ कदेशश्च ॥

॥ १००२ ॥ अङ्गेषु बिन्दुनिबिडा निपतति परिणामेन जर्ज-
 रीक्रियमाणा तिलकच्छलेन मन्ये कृष्णच्छायेव^२ चिकुराणाम् ॥ *जर-
 ३ या जर्जरीकृता केशकृष्णतैव विगलिता देहबिन्दुत्वमापनेत्युत्प्रेक्षा ॥

॥ १००३ ॥ *गर्भोद्गमलङ्घितयौवनानां *गृहिणीनां विमनस्क-
 प्रियदृष्टं स्तनानां दुग्धधारानिभेन पलितमिव निष्कामति ॥ जीर्ण-
 ३ यौवनत्वेन प्रियतमायाः विमनस्कत्वं प्रियतमस्य ॥

॥ १००४ ॥ सकलं विरामविरसत्वेन दुःखं सुखं वापि न
 नाम । सुखलेशस्य वैषयिकदुःखभरेणानुबिद्धत्वात् । किं च दुःखा-

१ MH. ^१वनत^० for ^०वनत^०. २ MH. ^०छायेव. ३ MH. जराया, ४ MH,
 गलोद्गलचित्^०, ५ MH. धरिणीनां.

फुरइ य फुडो अभावस्स एस भुवण-च्छलेण आचारो ।

आलोयण-णिव्वडिओव्वणील-भावो णह-यलस्स ॥ १००५ ॥

इय विरसमिमं संसारमावसन्ताण वो फलममोहं ।

णिव्वडउ पावणाणं गुणाण पहुणो णिसमणेण ॥ १००६ ॥

अवि य ।

आसा-गय-दाणायन्त-कसण-कण्ड-प्पहा-हओ लहइ ।

केसर-कलाव-कराणि सोच्चिय सिट्ठिलो जडा-निवहो ॥ १००७ ॥

३ भावमात्रं सुखम् न 'तु वस्त्वन्तरम् एवं येन यस्मात् तेन तस्मान्न न खलु दुःखं सर्वमपि । किं तर्हि । सर्वमेव दुःखं विवेकिनामिति संसारविवेकिभिर्व्यापारमात्रं' हेयम् ॥

॥ १००५ ॥ स्फुरति च स्फुटम् अभावस्यैष भुवनच्छलेन आ-
कारः । आलोकनेन अविद्यावासनानिर्मितावभासेन निर्वृत्तः कल्पित
३ इव नीलभावो नभस्तलस्य ॥ सर्वं शून्यमिति^१ माध्यमिकाः । तेन
संसारग्रहो न युक्तः ॥

॥ १००६ ॥ इति विरसम् इमं संसारम् आवसतां [वो] युष्माकं
फलम् अमैल्लम् अप्रतिपक्षम् अमलं वा निर्वर्ततां^२ पावनानां गुणानां
३ प्रभोर्यशोवर्मणः संबन्धिनां निशमनेन आकर्षणेन ॥ महाकुलकम् ॥
अपि च ।

[॥ १००७ ॥ आशागजदानायमानकृष्णकण्ठप्रभाहतो लभते
केसरकलापसादृश्यं स एव शिथिलः जटानिवहः ॥

३ शिवस्य यो जटानिवहः स शिवसिंहस्य केसरतां प्राप्त इति
यावत् ॥]

^१ MH. ननु. for न तु ^२ MH. संसारविवेकिभ्यापारसर्वं ज्ञेयम्, which seems corrupt. The emendation is conjectural. ^३ MH. सर्वस्यमिति The emendation is conjectural. ^४ MH. निर्वर्ततां,

वहइ मणि-किरण-रञ्जित-सीस-निवेशित-फणा-समोसरिओ ।
 भुयइन्दो पट्टि-पहोलि-रुद्ध-लङ्गूल-बेलम्बं ॥ १००८ ॥
 ताओच्चिय रहस-विसट्ट-वयण-कुहरोयराओ पावेन्ति ।
 जालावली-विलासं उत्तंस-कपाल-मालाओ ॥ १००९ ॥
 पडिमा-मग्गा सिर-ससि-यलाएँ सच्चविय-णह-मुहोइण्णा ।
 तेच्चिय इत्थेसु णहङ्कुसत्तणं एन्ति णिन्तूण ॥ १०१० ॥

[॥ १००८ ॥ वहति मणिकिरणरञ्जितशीर्षनिवेशितफणासमप-
 स्तुतो भुजगेन्द्रः पृष्टिप्रभावलिरुद्धलङ्गूलविडम्बनाम् ॥

३ स्वशिरोमणिना शिवशिरो रञ्जितं कृत्वा तत्र फणां निवेश्य
 शिष्टशरीरेण शिवपृष्ठोपरि पादपर्यन्तमपसरन् वासुकिः शिवसिं-
 हस्य पुच्छतां गत इत्यर्थः । पृष्टिप्रभावलिः प्रभावती पृष्टिततिः ।
 ६ सा विभक्ता येन तादृशस्य पुच्छस्य विडम्बनामनुकरणमिति यो-
 ज्यम् ॥]

[॥ १००९ ॥ ता एव रभसविशिष्टवदनकुहरोदराः प्राप्नुवन्ति
 जालावलीविलासम् उत्तंसकपालमालाः ॥

३ अत्यन्तोद्धाटितवदनकुहरा याः शिवशिरःस्थकपालमालास्ता एव
 शिवसिंहस्य जालावलीत्वं प्राप्ताः । जालावलयः जालरूपापन्नाः
 सिंहाशिरःस्थाः केशा दृष्टप्रसिद्धाः ॥]

॥ १०१० ॥ प्रतिमामार्गाः शिरःशशिकलायां सत्यापितनख-
 मुखावतीर्णाः त एव हस्तयोः नखाङ्कुशत्वं यन्ति निर्गम्य ॥

† Do, the only MS. in which stanzas 1007-1011 occur, wrongly omits
 ०६, which we restore by conjecture.

इय तुलिउमहिलसन्तेण जस्स बल-विभ्रमं ति-णयणेण ।
भेसिय-गोरि-मइन्दं मइन्द-रूवेण परिणमियं ॥ १०११ ॥

सुडिया इमेण समरङ्गणेसु रिउ-वारणाण कर-दण्डा ।
णासा-विमुक्क-जीहाह-रुहिर-धारा विसहरव्व ॥ १०१२ ॥
मह-धूम-लया एयस्स सुचरियाहूय तियस-णाहस्स ।
सुर-करिणो बहल-मयम्बु-सामला सहइ सरणिव्व ॥ १०१३ ॥
लहुईकयावि गुण-गारवेण गरुयावि णियय-कुल-उव्वा ।
अप्पाण-गारवेणं पुणोवि गुरुईकया जेण ॥ १०१४ ॥

३ शिवस्य नखाग्राणां ये प्रतिमानिवेशाः शिरःशशिकलायां कृतास्त
एव ततो निर्गम्य शिवसिंहस्य हस्तयोस्तीक्ष्णनखत्वं प्राप्ता इति
भावः ॥]

[॥ १०११ ॥ इति तोलितुम् अभिलषता यस्य बलविभ्रमं त्रिन-
यनेन भीषितगौरीमृगेन्द्रं मृगेन्द्ररूपेण परिणमितम्]

॥ १०१२ ॥ खण्डिता अमुना यशोवर्मणा समराङ्गणेषु जय-
वारणानां करदण्डा नासाविमुक्करुधिराः स्फुरज्जिह्वा विषधरा इव ॥
३ नासाविमुक्तजिह्वा[भ]रुधिरधारा इति पाठान्तरम् ॥

॥ १०१३ ॥ मखधूमलता एतस्य सुचरिताहतत्रिदशनाथस्य
सुरकरिणः 'पैरावणस्य बहलमदाम्बुश्यामला शोभते सरणीव' ॥

३ सुचरितं शोभनमाचरितं यज्ञादि । तत्र साक्षादाहृत इन्द्रः ससेन
आयातीति दर्शितम् ॥

॥ १०१४ ॥ लघूकृता अपि [गुणगौरवेण गुरवोपि निजककु-

^१ MH. परावणस्य.

^२ MH. सरणिव्व.

^३ MH; omits the words shown in brackets.

पहु-धम्म-बन्धणे संठियस्स विवरीय-सांसिय-जयस्स ।

करुणा-णीसास-सहा सहन्ति संरम्भ-भिउडीओ ॥ १०१५ ॥

अह वा २४

कुम्माहिवेण दीसइ उण्णामिय-सङ्ख-रयण-वलएण ।

तियसाण संभमुग्गाहिअग्घ-वत्तोव्व-सलिल-णिही ॥ १०१६ ॥

लपूर्वे आत्मगौरवेण पुनरपि गुरुकृता येन] ॥ गुरुकृताः पूर्वे
३ स्ववंश्या यशोवर्मणेत्यर्थः ॥

॥ १०१५ ॥ प्रभुधर्मेण यहुष्टानां नीत्यर्थं बन्धनं तत्र [सं]स्थिते
चौरादिवर्गे विपरीतानुशिष्टजगतो 'बन्धनादिनैरपेक्ष्येण आज्ञामात्र-
३ 'मार्गस्थापितलोकस्य करुणानिःश्वाससहाः शोभन्ते संरम्भभृकुटयः ॥
ऐकान्तिककारुण्येन' न 'जगत् मार्गे तिष्ठतीति भृकुटियोगेन रसद्वयानु-
प्रवेशो वर्णितः ॥ 'पहुधम्मबन्धने संठियस्स वि[वरी]अमासिनो जस्से-
६ ति पाठान्तरम् ॥ प्रभुधर्म एव बन्धनमिव । परायत्तत्वाकारित्वात् ।
प्रभुत्वं भयानकरसव्यतिरेकेण न निर्वहतीति कृत्वा अनभिमतदारुणं
रूपं करोत्यत एवाह विपरीतमर्शकारिण इति । मर्शो विमर्शः ॥

॥ १०१६ ॥ अथ हर्यवतारयशोवर्मकर्तृकोदधिमथनं चतुर्विंश-
तिकुलकेन [आह] । कूर्माधिपेन दृश्यते उन्नामितशङ्करत्नवलयेन
३ त्रिदशानां संभ्रमोद्गाहितार्घपात्र' इव' सलिलनिधिः ॥ मन्दरधारणा-
र्थपातालोद्भवकूर्माधिपयुतः समुद्रः एवम् उत्प्रेक्षितः ॥

¹ MH. बन्धनादिनिरपेक्षनाज्ञामात्र^०. The correction is supplied by the same note quoted in the margin of De. ² MH. 'मार्ग'. ³ MH. एका^०. ⁴ MH. जगन्मागतीति. The correction is supplied by the same note quoted in the margin of De. ⁵ MH. बहधम्मवन्धने संठियस्स विव सासिनो यस्सेति. ⁶ MH. संभ्रमोद्गातीतार्घ' ⁷ MH. reads the इव after सलिल^० thus: सलिल इव निधिः.

उन्मिष्टस्सवि चिर-याल-मुक्क-णीसास सिढिल-देहस्स ।
 पटी पुणो तरङ्गेहिं लङ्घिया कमठ-णाहस्स ॥ १०१७ ॥
 दीसन्ति कुम्म-तुलिया घणव्व पुणरुत्त-विज्जु-विप्फुरणा ।
 ऊसास-दिट्ठ-तम्बिर-कण्ठ-च्छेया महा-मीणा ॥ १०१८ ॥
 पेच्छन्ति सुर-दइच्चा घटिय-धरा-मग्ग-गोर-परिणाहं ।
 पट्ठिं पेरन्त-सहाव-सामलं कमठ-णाहस्स ॥ १०१९ ॥
 कुम्म-ट्टियस्स दीसइ जलहिम्मि तरङ्ग-भङ्गुर-णिवेसा ।
 ण-पहुत्त-रसा-यल-कुञ्चियव्व फडिमा महि-हरस्स ॥ १०२० ॥

॥ १०१७ ॥ उन्मिष्टस्यापि चिरकालं मुक्तनिःश्वासशिथिलदे-
 हस्य पृष्ठं पुनस्तरङ्गैर्लङ्घितं कमठनाथस्य कूर्मपतेः ॥ भूभारस्वेदकृतो
 ३ निःश्वासः ॥

॥ १०१८ ॥ दृश्यन्ते उन्मज्जता कूर्मेण तुलिता उन्नमिता घना
 इव पुनरुक्तविद्युद्विस्फुरणा उच्छ्वासदृष्टताम्रकण्ठच्छेदा महामीनाः ॥
 ३ पुनरुक्तमभ्यस्तम् ॥

॥ १०१९ ॥ प्रेक्षन्ते सुरा दैत्याश्च घटितधरामार्गगौरवपरि-
 णाहं [पृष्ठं] पर्यन्तस्वभावश्यामलं कमठनाथस्य ॥ आश्रितया भूम्या
 ३ यो घृष्टः पृष्ठप्रदेशः स गौरीभूतः । पार्श्वानि तु स्वभावश्यामलानि
 कूर्मस्य ॥

॥ १०२० ॥ कूर्मस्थितस्य दृश्यते^१ जलधौ तरङ्गभङ्गुरनिवेशा
 न प्रभवता^२ अवर्तमानेनापर्यवसितेन रसातलेन कुञ्चितेव साकुञ्चनेवः^३

^१ MH. दृश्यते. ^२ MH. आवर्तमानेन. ^३ MH. सांकाचितेव.

बलइअं-भुयङ्ग-बलयावपीड-पुञ्जिय-गमन्त-साहम्गा ।

अगोहिं सेल-घडिया मूलेहिं दलन्ति दुम-णिवहा ॥ १०२१ ॥

भुययाहिवस्स णिहसा झिज्जन्ति उरस्मि रुद-हरन्तीओ ।

वण-गण्ठि-गयाओ^१ विहङ्ग-णाह-णह-कोडि-कीलाओ ॥ १०२२ ॥

फुट्टन्ति पायवाणं रय-वित्थारावबद्ध-परिवेसा ।

विणियात्ति-समय-ताडिय-तडाओ^२ पारोह-मालाओ ॥ १०२३ ॥

आट्टिय-गिरि-बलण-गयागयम्बुवोच्छिण्ण-णिवडिय-तडाओ ।

पत्ताओ^३ विअड-भावं तलिणाओ^४वि कडय-सरियाओ १०२४

३ प्रतिमा प्रतिबिम्बं महीधरस्य ॥ कल्लोलकस्य 'वशेन चन्द्रादिप्रति-
बिम्बं भङ्गुरनिवेशं चलं' दृष्टम् ॥

॥ १०२१ ॥ बलयीकृतभुजंगबलयावपीडमुक्तनमच्छाखाग्राः
अग्रैः शैलघटिता मूलैर्दलन्ति दुमनिवहाः ॥

॥ १०२२ ॥ भुजगाधिपस्य गिरिनिघर्षात्^१ क्षीयन्ते [उरसि]
खरखराशब्दं कुर्वन्त्यः व्रणग्रन्थिगता विहंगनाथनस्रकोटिकीलाः ॥
३ गरुडेन सह युद्धे घातव्रणत्वं वासुकेः ॥

॥ १०२३ ॥ स्फुटन्ति पादपानां रयविस्तारावबद्धपरिवेषा
विनिवृत्तिसमयताडिततटाः प्ररोहमालाः ॥ रयो वेगः भ्रमितमन्द-
३ रस्य । तत्रैत्रत्वेन च व्यवस्थितेन वासुकिना स्वीक्रियमाणाः प्ररोहाः
परिवेषत्वं बलयाकृतत्वमापद्यन्ते । ततः पुनः प्रत्यावर्तमानेन मुक्ता
उद्वेष्टनयोगात्^४ गिरितटाः भ्रान्ति ॥

॥ १०२४ ॥ ^५अस्थितगिरिवलनगताम्बुव्युच्छिन्ननिपतित-

^१ MH. कशेन.

^२ MH. बलं.

^३ MH. ^०वर्षाः for ^०घर्षात्.

^४ MH. खरहर^०. ^५ MH. ^०योगा for ^०योगात्. ^६ MH. गतानां तु युच्छिन्न
37 (Gaṇḍavaho)

परिसिद्धिल-वियड-मूला तेचेय वहन्ति पदम-तणु-धारा ।
 भुयइन्द-णिहस-विहडन्त-विवर-मूला जलुप्पीला ॥ १०२५ ॥
 वीसाम-मन्थरायन्त-सेल-वोछिण्ण-दूर-वडणाओ ।
 मडहं कमेण वलयं णिज्झर-धाराओ^१ बन्धन्ति ॥ १०२६ ॥
 पावन्ति वलिय-वित्थय-गिरि-कडय-णिहंसणा तलिण-मूला ।
 वित्थारं दसण-च्छेय-मण्डला दिग्गइन्दाण ॥ १०२७ ॥
 णिहस-विरिक्क-दुम-लओ जह-जह सेलम्मि घडइ भुयइन्दो ।
 तह-तह दीहायन्तो पुणोवि वलइज्जइ गिरिम्मि ॥ १०२८ ॥

तटाः प्राप्ता विकटभावं तन्व्यो नितम्बसरितः ॥ अस्थितमनवरतम् ।
 ३ गतागतयुक्तैरम्बुभिस्तटविघटने अल्पा अपि महत्यो नद्यो जाताः ॥

॥ १०२५ ॥ प्रैतिशिथिलविकटमूलास्त एव वहन्ति प्रथमतनु-
 धाराः भुजगेन्द्रनिघर्षविघटमानविवरमूला^१ जलोत्पीडाः ॥ उत्पीडः
 ३ समूहः प्रवाहः ॥

॥ १०२६ ॥ [विश्राममन्थरायमाणशैलव्युच्छिन्नदूरपतनाः
 अल्पं क्रमेण वलयं निक्षरधारा बध्नन्ति] ॥ अमति मन्थाने सति
 ३ प्रतिहतोत्पतिता धारा दूरं पतन्ति । विश्रान्त्यर्थावरोधे तु सति न
 दूरं गच्छन्ति वलयाकारं च स्वाधारलम्बं बध्नन्ति ॥

॥ १०२७ ॥ प्राप्नुवन्ति बलितविस्तीर्णगिरिकटकनिघर्षणतनु-
 मूला विस्तारं दशनच्छेदमण्डला^२ दिग्गजेन्द्राणाम् ॥ मन्दरमहत्त्वमत्र
 ३ तात्पर्यार्थः । दिग्गजेन्द्रदशनव्यापादनात् ॥

॥ १०२८ ॥ निघर्षणेन^३ विरिक्तास्त्रोटितपतिता^४ दुमलता येन स

१ MH. ^०विकटमान^०. २ MH. ^०च्छेदं मण्डला. ३ MH. विरक्ता^०. ४ MH. ब्रूम^०

णिहस-परिगलिय-वासुङ्-णिम्मोय-रयावबद्ध-परिवेसो ।
 कुम्भम्मि होइ खण-विरइ आलवालोव्व सलिल-निही ॥ १०२९ ॥
 कम्-लद्धालोयं फणि-णिहंस-झिज्जन्त-तड-पणट्टासु ।
 णिन्ति अविणिकखमन्तावि वण-यरा महिहर-दरीसु ॥ १०३० ॥
 होन्ति गिरि-वलण-भावा अण्णण-दिसा घडन्त-कडयाण ।
 सरलंपि पडन्तीणं सिलाण कुडिलव्व गइ-मग्गा ॥ १०३१ ॥

यथायथा शैले घटते संबध्यते भुजगेन्द्रः तथातथा दीर्घायमाणः पुन-
 ३ विवलयते^१ वेष्टयते गिरौ ॥ अपसृततरुविटपे मन्दरमन्थने^२ तनुत्वं यथा-
 यथा उत्पद्यते तथातथा नेत्रत्वमापन्नो वासुकिः अन्यान्यानि^३ वेष्ट-
 नानि भजत इत्यर्थः ॥

॥ १०२९ ॥ निघर्षपरिगलितवासुकिनिर्मोकरयावबद्धपरिवेषः
 कूर्मे मन्दरमूलाधिकपरिमाणे मन्दरमूलस्थे भवति क्षणविरचितालः
 ३ वालमिव गिरिमूलम् ॥ निर्मोकः सर्पचर्म ॥

॥ १०३० ॥ *क्रमलब्धालोकं कृत्वा *फणिनिघर्षणक्षीयमाणप्रन-
 घ्टतटासु सतीषु निर्यान्ति अविनिष्क्रामन्तोपि^४ वनचरा महीधरदरीषु ॥

॥ १०३१ ॥ भवन्ति गिरिवलनभावाद्धेतोः अन्योन्यदिग्घटमान-
 कटकानां सरलमपि कृत्वा पतन्तीनां [शिलानां] कुटिला इव गति-
 ३ मार्गाः ॥ वलतो मन्थनमन्दरस्य^५ उत्तरदिग्यवस्थिताः कटका दक्षि-
 णया दिशा अन्योन्यं संबध्यन्ते ॥ दक्षिणदिग्गतास्तु उत्तरया [इति]
 अन्योन्यदिग्घटमानकटकत्वं शिलानाम् । यतश्च प्रदेशाच्छिलाः

^१ MH. कल्पते for विवलयते. The emendation is conjectural. ^२ MH. मन्थने.
^३ MH. अन्यान्यानि. ^४ MH. लब्धालोह. ^५ MH. प्रणष्ट. ^६ MH. निष्क्राम-
 तोपि. ^७ MH. वलण. ^८ MH. संयम.

उच्छलिय-सलिल-पूरिय-गयण'दिसा-वलय-पडिहओयासो ।
 खण-तुच्छम्मि पडिरवो णवर समुदेखिय वलग्गो ॥ १०३२ ॥
 वासुइ-णिहसुम्मूलिय-पक्ख-च्छेय-वण-गण्ठि-णिव्वडिया ।
 णिवडन्ति सेल-कडयाउ वज्ज-धारा-तड-क्खण्डा ॥ १०३३ ॥
 पसरन्ति वलन्तोअहि-मण्डलइज्जन्त-कड्डिय-सरीरा ।
 सुंकार-सरलिआवत्त-पसिडिला णवर भुयइन्दा ॥ १०३४ ॥

६ पतन्ति तस्मिन् गच्छति^१ सति अपादानापेक्षया स्पष्टमपि कृत्वा पतन्त्यः
 कुटिलमार्गा इव लक्ष्यन्ते ॥

॥ १०३२ ॥ उच्छलितसलिलपूरितगगनदिग्बल्यत्वात्प्रतिहता-
 वकाशः 'क्षणतुच्छे प्रतिरवः केवलं समुद्र एवावलग्नः ॥ मन्द्रा-
 ३ घातादुच्छलितेन जलधिजलेन गगने पूरिते सति तत्रानवकाशः [सन्]
 क्षणमात्ररिक्ते समुद्रे एव प्रतिशब्दः समुल्लासेत्यर्थः ॥

॥ १०३३ ॥ नेत्रत्वापन्नवासुकेर्निघर्षोन्मूलिता ये^२ पक्षच्छेदव्रणा
 'इन्द्रप्रहारकृताः [तत्संबन्धिभ्यो ग्रन्थिभ्यो 'निर्वर्तिताः] पृथग्भूताः
 ३ निपतन्ति शैलकंटकात् नष्टशल्यत्वापन्नवज्रधारामिश्रास्तटखण्डाः ॥

॥ १०३४ ॥ प्रसरन्ति वलदुदधिमण्डलीक्रियमाण [कृष्ट] शरीराः
 'सूत्कारसरलीकृतावर्तस्वेन प्रशिथिलीभूतशरीराः केवलं भुजगेन्द्राः ॥
 ३ नवरं केवलम् । एवं नाम महान्तो जलधौ सर्पाः ये^३ 'फूत्कारैर्मन्दरव-
 लनोत्पन्नानावर्तान् सरलान् कुर्वन्ति^४ ॥

१ MH. गमत्तिसप्तपदानापेक्षया. २ MH. क्षणातुच्छे. ३ MH. वासुकिर्नि^०.
 ४ MH. 'प्रमाण' for 'प्रहार', which is a conjectural emendation. ५ MH.
 is apparently mutilated here. The addition is conjectural. ६ MH.
 'शरीरास्तत्कार'. ७ MH. सपायो for सर्पा ये. ८ MH. is here mutilated,
 reading 'वलनोत्पन्नानाव. Doubtless the copyist left out some words after
 नव. The correction is conjectural.

तरु-वलिय-लया-लच्छि लहन्ति सेलम्मि कडय-सरियाओ ।
 उम्मोइय-वासुइ-णिहस-मग्ग-संदाणि अ-जलाओ ॥ १०३५ ॥
 कडएहिं तहेय मही-सिहरेहिं णहंव पेळियं गिरिणो ।
 अल्लीणं णवर दिसाहिं णिहस-तणुयम्मि मज्झम्मि ॥ १०३६ ॥
 कुम्म-विणिहिट्ट-मूलो भुययाहिव-णिहस-तणुइयाहोओ ।
 कह-कहवि पढम-णिमिओ सुहेण ओसारिओ सेलो ॥ १०३७ ॥
 घडियं मन्दर-दर-दूमियम्मि संखुहिय-जलहि-तण्णायं ।
 सिसिरोवयार-पङ्कव कुम्म-वीढम्मि महि-वेढं ॥ १०३८ ॥

॥ १०३५ ॥ वलिततरुलतालक्ष्मीं लभन्ते शैले कटकसरितः
 उन्मोचितवासुकिनिघर्षमार्गसंदानितजलाः ॥ लक्ष्मीः शोभा ॥

॥ १०३६ ॥ कटकैस्तथैव महीशिखरैर्नभः प्रेरितं मन्दरगिरेः
 समुद्रादुत्तीर्णस्य^१ [आलीनम् आश्लिष्टमिव केवलं] दिग्भिर्निघर्षतनौ
 ३ मध्ये ॥ कटकशिखरनेत्रनिघर्षस्थानमहत्त्ववर्णनमत्र^२ तात्पर्यार्थः ॥

॥ १०३७ ॥ कूर्मविनिघृष्टमूलो भुजगाधिपनिघर्षतनूकृताभोगः
 सन् यः पूर्वं कथंकथमपि निमित्तः समुद्रे क्षितोभूत्^३ स सुखेनापसा-
 ३ रितः उत्कालितः [शैलः] ॥ तले कूर्मनिघर्षेण मध्ये च वासुकिनो-
 तक्षेपणेन लघूकृतत्वात् ॥

॥ १०३८ ॥ घटितं संबद्धं मन्दरेण मनागदूमितं खेदितम् [अपि]
 संक्षुब्धेन समुद्रेण तन्नायम्^४ आर्द्रं शिशिरोपचारार्थं पङ्कमिव कर्दम इव

१ MH. समुद्रादुत्तीर्णदिग्भिर्नि^०. The emendation and addition are conje-
 ural २ MH. ^०नेत्रो^०. ३ MH. क्षितोत्तव for क्षित्योभूत्. ४ MH. तन्नायं माद्रि,

इय कम-णिम्महिया-मुक्क-विहुर-खीरोअ-सरहसुव्वुहा ।
लच्छी अज्जवि वच्छ-त्थल-ट्टियां वुभइ इमेण ॥ १०३९ ॥
किं च । ४ .

दीसइ कर-ताडण-मूढ-रुहिर-संगलिय-सामल-च्छायं ।
हियय-ट्टिय-विरह-हुयास-धूम-मइलं व थण-वट्ठं ॥ १०४० ॥
वयणुव्वहण णिवेसिअ-करुद्ध-णह मणि-मऊह-वोच्छेए ।
संधन्ति णिरञ्जण-णिम्मलाओथोरंसु-धाराओ ॥ १०४१ ॥

३ संतापनिवृत्तये^१ कमठः^२ कूर्मः^३ पीठमिव तत्र महीपीठम् ॥ महोदधि-
मथनसमये किल^४ कूर्मः सर्वात्मना जलधितले प्राप्ता मन्दरभरधार-
णाय । ततः पुनरपि पृथ्वी तत्र विश्रान्ता^५ क्षुब्धजलधिना आर्द्रा^६
६ विरता एवमुत्प्रेक्षिता^७ ॥

॥ १०३९ ॥ इति क्रमेण निर्मथितमुक्तो विधुरः^८ क्षीणो यः
क्षीरोदस्ततः सरभसमुद्वा^९ लक्ष्मीरद्यापि वक्षःस्थलस्थिता उद्यते
३ एतेन यशोवर्महरिणा ॥ २४ ॥ कुलकम् ॥

॥ १०४० ॥ अथ राजप्रतापवर्णनार्थं चक्रकम् । दृश्यते कर-
ताडनरूढरुधिरसंवलित [श्यामल] च्छायं हृदयार्धान्ते विरहाग्निधूमम-
३ लिनमिव स्तनपृष्ठम् ॥

॥ १०४१ ॥^{१०} वदनोद्धहननिवेशितकरोर्ध्वनखलक्षणमणिमयूख-
व्युच्छेदान् संदधति निरञ्जनत्वेन^{११} निर्मलाः स्थूलाश्रुधाराः ॥

१ MH. निर्वृतये. २ MH. कमठकूर्मपीठमिव for कमठः कूर्मः पीठमिव.
३ MH. महापीठं! ४ MH. कूर्मसर्प^{१०} ५ MH. क्षुब्धजलधिनादेविरतैवमुत्प्रेक्षिताः
६ MH. क्षीणो. ७ MH. सरससमुद्वा. ८ MH. करोर्व^{११}. ९ MH. निरञ्जनत्वे.

घण-लम्बाल अ माला-गिरोह-खण-मेत्त-पुञ्जइज्जन्ता ।
 उम्हविय-गण्ड-वासं चकलइज्जन्ति णीसासा ॥ १०४२ ॥
 इय लीला-रोमुग्गम विसामिय-भुमयम्मि जम्मि वुब्भन्ति ।
 वेरि रमणीहिं वेहव्व-लम्भ विहुराई अङ्गाई ॥ १०४३ ॥
 जस्स मुह-मारुयाहय-विसन्त-भुयणन्तरेण उअराओ ।
 पुब्भइ अयण्ड-वम्भण्ड-डम्बरो पञ्च-अण्णेण ॥ १०४४ ॥

॥ १०४२ ॥ [घनाः निविडाः तैलाभावात् लम्बाश्च शिरसः
 सकाशाद्बदनभागे लम्बमानाः] । अयोजनात् । [ताभिः] अलक-
 ३ मालाभिर्निरोधेन क्षणमात्रं पुञ्जीक्रियमाणाः उष्णीकृतगण्डपार्श्वं
 कृत्वा चक्रीक्रियन्ते निःश्वासाः ॥

॥ १०४३ ॥ इति लीलारोषोद्गमविकसितभ्रूके यस्मिन् राशि
 उद्धन्ते वैरिरमणीभिर्वैधव्यलाभविधुराप्यङ्गानि ॥ ४ ॥ चक्रकम् ॥

॥ १०४४ ॥ जस्सेति युगलकम् । यस्य मुखमारुतेन शङ्खा-
 ध्मानार्थेन^१ आहतं सत् विशत् प्रविशत् भुवनान्तरम् अन्यतमं भुवनं
 २ यत्र तत् मुखमारुताहतविशद्भुवनान्तरम्^३ तेन उदरात् उद्धते च
 धार्यते^४ च अन्यतमब्रह्माण्डसादृश्यं पाञ्चजन्येन शङ्खेन ॥

भगवतो हि हरेरुदरे त्रयो लोकाः स्थिताः तेन तदाधारत्वेन

^१ MH, is corrupt here, omitting some part and misreading another of the ohhâyâ, It has वे योजनात् अलकमालाभित्तिरोधेन. ^२ MH. ०ध्मानोर्थेन. ^३ So. MH ! ^४ MH. उद्धतेव धार्यते च which can hardly be a mistake for उद्धत इव धार्यते इव which if read by MH, would explain the reading of J, the only MS, that reads वुब्भइव, all others having वुब्भइ अयण्ड^०.

सो एस केसवो उवसमुद्दुद्दाम-दाविया आमे ।

अह सोहइ सेसम्मिव णिययम्मि जसम्मि विणिसण्णो ॥ १०४५
अह वा । १८

भारुव्वहणा-जोग्गायरेण तारेहिं णह-मऊहेहिं ।

सेस-सिसूहिं च लणारविन्द-घडिण्हिं सोहन्ति ॥ १०४६ ॥

अण्डत्रयमपि तत्र स्थितमिति कोष्ठचपवनप्रेरितः अन्यतमो लोकः
३ शङ्खाभ्यन्तरे प्रविष्टः इति शङ्खः अन्यतमब्रह्माण्डत्वेनोत्प्रेक्षितः
अतिमहत्त्वात् ॥

॥ १०४५ ॥ स एष केशवः । केशवावतारत्वात् । उपसमुद्रं
समुद्रसमीपे 'उद्दामदक्षितायोमे' एष शोभते शेष इव निजके यशसि
३ 'विनिषण्णः ॥ यशो जलधिपर्यन्तवैतत्याच्छौकल्याच्च 'समुद्रशायिना-
रायणशय्यात्वापन्नशेषत्वेनोत्प्रेक्षितम्' ॥ २ ॥ युगलकम् ॥

॥ १०४६ ॥ अथ षोडशभिः कुलकम् जनोपतापसमय-
निदर्शिताधिष्ठातृरूपपृथिवीशरीरदर्शितया धर्मप्रधानत्वं 'यशोवर्मणो
३ वर्णयितुम् ॥ अथवेति' निपातसमुदायः अर्थान्तरप्रस्तानार्थः ।
भारोद्धहनयोग्यादरेण तारैर्नखमयूखैः शेषशिशुभिरिव चरणारवि-
न्दघटितैः शोभमानाम्

किंल तरुगिरिसागरसारेस्सहितां भुवं गोलकरूपां^{१०} शेषो धारयते
शरीरिणीं तु नूनं^{११} शेषसुतकाः इत्युत्प्रेक्षाबीजम् ॥ १ ॥

^१ MH. 'पवनः प्रे' ^२ MH, seems very corrupt here, reading इयन्य-
तमलोकः शङ्खाभ्यन्तरे for इति शङ्खः अन्यतम^०. Our emendation is merely
conjectural ^३ MH. उद्दाम^०. ^४ MH^० दक्षितायोमे. ^५ MH. विनिषण्णः
^६ MH. 'शायिता नारायण^०, ^७ MH. 'पन्ना शेष^०, ^८ MH. 'ध्यातृस्ततपृथिवी-
शरीरदर्शितया धर्मप्रधानत्वं यशो^०, ^९ MH, अथवेति च, ^{१०} MH, 'रूपा शेषो,
^{११} MH, 'सुतका.

भुयइन्द-फणा-मण्डल-णिवेस-पडिलग-रयण-रायंव ।
 चलण-जुयमावहन्ति पज्जत्तालत्तय-च्छायं ॥ १०४७ ॥
 लीला-घोलाविय-चलण-मुहल-मज्जीर-रव-मिलन्तेहिं ।
 बुब्भन्ति सेस-फणा-वलएहिंव राय-हंसेहिं ॥ १०४८ ॥
 कारण-किरि-खन्धुक्खेव-लग्ग-परिकविल-केसर-च्छायं ।
 वहमाणि किरण-कलावमिरिण-रसणा-गुणुग्गिण्णं ॥ १०४९ ॥
 सेविज्जन्ति सरयण-रसणा-पडिणिव्वडन्त-पडिमेण ।
 आढत्त-रोहणुदलण-वइयरेणांपिव जणेण ॥ १०५० ॥

॥ १०४७ ॥ भुजगेन्द्रफणामण्डलनिवेशनेन प्रतिलम्परत्नराग-
 मिव चरणयुगं^१ प्रवहन्ती पर्याप्तालक्तकच्छायम्

॥ १०४८ ॥ लीलाघूर्णितचरणमुखरमज्जीरवेण^२ मिलद्भिः संघट-
 मानैः सजातीयभ्रान्त्या उह्यमानां सेव्यमानां^३ तद्वाहनां वा शेषफणा-
 ३ वलयैरिव राजहंसैः

शौकल्यात् शेषफणासादृश्यं राजहंसानाम् । चरणसंचारिणीं च
 दृष्ट्वा वाहनभूता हंसा उपसर्पन्ति भगवतीं भूदेवताम् ॥

॥ १०४९ ॥ कारणम् भूम्युद्धरणम् तेन यः किरिर्वराहस्तस्य
 स्कन्धेन य उत्क्षेपः उत्क्षेपणं तेन लग्ना ये परिकपिशाः केसराः
 ३ स्कन्धकेशास्तच्छायं तत्सदृशकान्तिं वहन्ती किरणकलापम्^४ इरिण-
 रसनागुणोद्गीर्णम्
 इरिणं सुवर्णम् ॥

॥ १०५० ॥ सेव्यमानां^५ सरत्नरसनाप्रतिनिर्वर्तमानप्रतिमेन
 आरब्धरोहणोच्छलनव्यतिकरेणेव जनेन

^१ MH. चलन^०. ^२ MH. ^०मंजरीमंजरवेण for मज्जीरवेण. ^३ MH. तद्वाहनाम्
^४ MH. हरण^०. ^५ MH. सेव्यमानानां. ^६ MH. प्रतिवर्तमान^०.
 38 (Gaṇḍavaho)

णाहि-विवरेण कारण-वराह-दाढा-वहेणव सहन्ति ।
 पायाल-तमुब्भेयायमाण-रोमावलीएण ॥ १०५१ ॥
 अज्जवि अणह-द्विय-राम-रमाणि-णिगमण-सीर-मग्गं ।
 उयरमहिराम-वलि-वीइ-भङ्ग-विसमं पआसेन्ति ॥ १०५२ ॥
 सोहन्ति हारावलि-वल्लन्त-रोमावली-तरङ्गेण ।
 जउणा-संगय-गङ्गा-सोत्तेणव मज्झ-एसेण ॥ १०५३ ॥
 लायण्ण-परिप्फुरमाण-परियणुक्खित्त-चामर-चएहिं ।
 अन्तो-पायड-भूरुह-मूल-कलावंव दंसिन्ति ॥ १०५४ ॥

प्रतिमा प्रतिबिम्बम् । रोहन्त्यस्मिन् रत्नानीति रोहणं रत्नाकरः ।
 तस्योच्छलने^१ मयने व्यतिकरो व्यापारो यस्य तेनेव^२ । 'संचालित-
 ३ रत्नाकरणेवेत्यर्थः

॥ १०५१ ॥ नाभिविवरेण कारणवराहदंष्ट्रापदेनेव शोभमानां
 पातालतमउद्भेदायमानरोमावलीकेन

॥ १०५२ ॥ अद्याप्यनघस्थितरामरमणीनिर्गमनसीरमार्गमिव
 उदरम्^४ अभिरामवलिर्वीचिभङ्गविषमं प्रकाशयन्तीम्

सीता हलविलिखनैर्भुवो जातेति प्रसिद्धिः । वलित्रयं^५ चोदरे
 तरुणी धारयत इति स्थितम् ।^६ तत् हललेखात्वेनोत्प्रेक्षितम् ॥

॥ १०५३ ॥ शोभनानां हारावलीषु वलन्तो रोमावलीतरङ्गा
 यत्र तेन गङ्गासंगतयमुनास्रोतसेव मध्यदेशेन

॥ १०५४ ॥ [^७ लायण्यपरिस्फुरत्परिजनोत्क्षिप्तचामरचयैः
 अन्तःप्रकटभूरुहमूलकला] ^८ पमिव दर्शयन्तीम्

१ M.H. तस्योच्छलने येन for तस्योच्छलने मयने, which is a purely conjectural reading. २ M.H. तेनेव. ३ M.H. संचालित^०. The emendation is conjectural. ४ M.H. ^०वाचा^०. ५ M.H. चोदारतरुणी for चोदरे तरुणी. ६ M.H. तदहललेखात्वेन^०. ७ M.H. यच्च. ८ M.H. omits the portion shown in brackets. ९ M.H. ^०पामिव दर्शयन्ती.

पहु-दंसण-रस-पसरिय-ससेय-रोमञ्च-संचय-निहेण ।
 सलिलाहय-देसस[सियं] वीय-लयं व दंसन्ति ॥ १०५५ ॥
 अन्तोवरिं च परिसंठिण्ण णह-णिण्णआएव जलेण ।
 पडिमा-पडिण्ण सियंसुएण संवलिय-थण-विम्बं ॥ १०५६ ॥
 कण्ठ-कुसुमेसु बहुसो लीणुड्डीणोहं महुयर-कुलेहिं ।
 आयासियङ्ग-लेहं सवक्ख-सेलेहिं पुणोवि ॥ १०५७ ॥
 मुत्ता-पेरन्तत्तण-पाविय-पायार-मण्डल-गुणेहिं ।
 दिव्व-पुरेहिं मणि-कुण्डलेहिं संभावियाहोयं ॥ १०५८ ॥

भूमिशरीरे तरुमूलान्यन्तर्गतानि किल भवन्तीत्यौचित्यात्प्रक्षेपा ॥

[॥ १०५५ ॥ प्रभुदर्शनरसप्रसूतसस्वेदरोमाञ्चसंचयनिभेन सलि-
 लाहतदेशोच्छ्रसितां जलयुक्तप्रदेशे समुद्रतां बीजलतामिव दर्शयन्तीम्

३ बीजलता बीजकार्यकारिणी लता इक्षुदण्डादिका । इक्षवो
 हि भूम्यां रोपितेभ्यो लताखण्डेभ्यः प्रजायन्ते न तु बीजभ्य
 इतरवृक्षवत् ॥]

॥ १०५६ ॥ ^१अन्तरुपरि च परिसंस्थितेन ^२नभोनिम्नगाया इव
 जलेन प्रतिबिम्बितेन सितांशुकेन ^३संवृतस्तनबिम्बाम्

॥ १०५७ ॥ कण्ठकुसुमेषु बहुशो लीनोड्डीनैर्मधुकरकुलैराया-
 सिताङ्गुलेखां सपक्षैः शैलैरिव पुनरपि

॥ १०५८ ॥ मुक्तापर्यन्तत्वेन प्रापितप्राकारमण्डलार्धान्तैः ।
 मण्डलगुणैरिति कचित्पाठः । दिव्यपुरैरिव मणिकुण्डलैः संभावितः
 ३ आभोगः शरीरं विस्तरश्च स्थावरावस्थायां यस्यास्ताम्

१ MH. अंतउपरिष्ठितेन for अन्तरुपरि च परिसंस्थितेन. २ MH. ^०निम्नगाया
 for ^०निम्नगाया. ३ MH. संवृत्तं स्तनबिम्बम्.

कुण्डल-ससि-सुरन्तर-णिसण-कवरी-णिसा-विणीलद्रं ।
 मुह-मण्डलं सुमेखेव कणय-गोरं पयासेन्ति ॥ १०५९ ॥
 सञ्चतो हार-मऊह-दण्ड-पडियगियङ्ग-भावेण ।
 उम्मिल्ल-णिम्मलाणय-पह-समूहं दीसन्ति ॥ १०६० ॥
 अवयंस-कुसुम-णीसन्दमाण-रय-विन्दु-कलिय-मूलेण ।
 गण्ड-स्थलेण दूर-गलिय-रेणु-भावेणव सहन्ति ॥ १०६१ ॥
 माला-वल्लर्हि पडण-सुरहि-कवरी-लयं महुयराण ।
 वेणी-बन्धोह्व बहु-णरिन्द-वेहव्व-पिसुणेहि ॥ १०६२ ॥

॥ १०५९ ॥ कुण्डले शशिसूराविव तयोरन्तरे मध्ये निषण्णं
 च तत् कर्बयेव निशा रात्रिः तमः तया विशेषण नीलार्धं नीलैक-
 ३ भागं मुखमण्डलं सुमेरुमिव कनकगौरं प्रकाशयन्तीम्
 मेरुरेव सुमेरुः । मेरौ किल वामदक्षिणभागयोः सूर्याचन्द्रमसौ
 व्यवस्थितौ पश्चिमभागे तु तमः इति मुखेन कुण्डलाभ्यां पश्चात्प्रल-
 ६ भ्वमानकर्बया च युक्तेन सादृश्यम् ॥

॥ १०६० ॥ सर्वतो हारमयूखमण्डलप्रतिजागरिताङ्गत्वेन
 उन्मीलितनिर्मलानेकप्रभासमूहमिव दृश्यमानाम्

[॥ १०६१ ॥ अवतंसकुसुमानिःप्यन्दमानरजोविन्दुकलितमूलेन
 गण्डस्थलेन ईषद्वलितरेणुभावेनेव शोभमानाम्

३ अवतंसार्थानि केशेषु धारितानि यानि कुसुमानि तेभ्यः सकाशा-
 द्रहतां रजसां विन्दुभिलिप्तमूलेन गण्डस्थलेन किञ्चिदाद्रभूतपांसुमत्त्व-
 मिव दर्शयन्तीमित्यर्थः ॥]

॥ १०६२ ॥ मालावल्लयैः प्रकीर्णसुरभिकवरीलतां मधुकराणां
 संवन्धिभिः [वेणीबन्धैरिव बहुनरेन्द्रवैधव्यपिशुनैः]

१ MH. मीलार्धत (न्नीलार्धान्त १) .

२ MH. दृश्यमानम् .

इय सुव्वइ एसो इर सरीर-भाव-परिसंठियं बहुसो ।
पच्चकखंचिय देवि पुहइं पुलएइ पीढासु ॥ १०६३ ॥

किं च । २

सीसइव जस्स ताराणुसारि-णिग्गय-कलङ्क-वलएण ।
अत्ति-णयणाहि अज्जवि समुब्भवो णियय-विम्बेण ॥ १०६४ ॥
वंसम्मि तस्स रयणी-रमणस्स पुरा परिट्ठिया पट्ठणो ।
जे ताण अह पणामो एसो उण किपि णिव्वडिओ ॥ १०६५ ॥

मालावलयेहेतुभूतैः प्रकीर्णसुरभिकवरीलतामिति संबन्धः । ताश्च
मधुकरमाला विमुक्तवेणीसादृश्याद्बहवो ये नरेन्द्रा मेदिन्या भर्तारो
३ व्यतीतास्तत्कृतवैधव्यसूचकत्वेन कल्पिताः ॥

॥ १०६३ ॥ कुलकम् । ['इति श्रूयते एष किल शरीरत्वप-
रिसंस्थितां बहुशः प्रत्यक्षमेव देवीं पृथिवीं पुलकयति पीढासु ॥
३ पीढा उपतापस्तत्कथनार्थमागतां प्रत्यक्षं भूमिं पश्यतीत्यर्थः] ॥

॥ १०६४ ॥^१ सीसइ इति युगलकम् । शिष्यत इव कथ्यत
इव यस्य तारानुसारि^२ निर्गतकलङ्कवलयेन अत्रिनयनादद्यापि समुद्भवो
३ निजकाविम्बेन

॥ १०६५ ॥ वंशे तस्य रजनिरमणस्य पुरा परिष्ठिताः प्रभो-
र्यशोवर्मणो ये तेषामेष प्रणामः । स एष तु यशोवर्मा कौपि निर्वृत्तः

i The MH. omits all. chhâyâ on this couplet. That given above is conjectural, the last portion commencing with पीढा उप^० being, however, from a marginal note copied from Do.

^१ MH. सीस इति for सीसइ इति.

^२ MH. तरोनु^०.

अवि अ । ४

सञ्ज्ञस-संवेउम्मीलणेवि अलसुम्मुहा समुत्तरइ ।
 दिद्वी पहरिस-विरलायमाण-पम्हन्तरालेसु ॥ १०६६ ॥
 तत्तोहुत्त-गयागय-हियय-वहाअन्त-णह-मऊहेण ।
 कर-किसलएण लोलंसुयम्मि थण-मण्डले वसियं ॥ १०६७ ॥
 गाढ-जहण-स्थल-खलण-मुहल-मणि-किङ्किणीअमुक्कम्पो ।
 पडिकुसुमन्दोलिअ-कण्ठ-दाममङ्गं तरङ्गेइ ॥ १०६८ ॥

३ संपन्नः प्रकटीभूतः ॥ किल अत्रिनेत्राच्चन्द्रो जातः । ततश्च ^१कारण-
 भूतकृष्णनयनतारानुरूप्येण चन्द्रे कलङ्कः । तेनैव च विम्बकलङ्के-
 नासौ व्यपदिश्यते शशीति । छायायां ^२शशशब्दप्रवृत्तेः । अहेति
 शब्दः एष इत्यस्यार्थे । तेषां तावत् एष लोकसिद्ध एव प्रणामो
 निवृत्तः चन्द्रवंशसमुद्भूतत्वादेव । स एष पुनर्यशोवर्मा कोपि सर्वाति-
 शायी संपन्नः । यस्यापरिमितो गुणगणो ^३नारायणावतारत्वाद्विभज्य
 ९ गणयितुं न पर्यत इति पुनःशब्दात् ^४अध्याहारेण नेयम् ॥ २ ॥
 युगलकम् ॥

॥ १०६६ ॥ नृपसौभाग्यं चक्रकेणाह । साध्वससंवेगोन्मीलनेपि
 अलसोन्मुखा समुत्तरति । ^५वात्येनाप्रागल्भ्यात् । [दृष्टिः] प्रहर्षवि-
 ३ रलायमानपक्ष्मान्तरालेषु ॥ साध्वसं भयम् । कुतूहलमिति ^६केचित् ॥

॥ १०६७ ॥ तदसिमुखगतागतहृदयपथायमाननखमयूखेन कर-
 किशलेन लोलांशुके स्तनमण्डले उषितम् ॥

॥ १०६८ ॥ गाढजघनस्थलस्खलनमुखरमणिकिङ्किणीकम्
 उत्कम्पः कामजः परिकुसुमान्दोलितकण्ठदाम अङ्गं तरङ्गयति ॥

^१ MH. कारणभूत कृष्णनयननारानुरूप्येण चन्द्रे कलङ्कस्तैनैव च विम्बे कलङ्कनासौ.

^२ MH. प्रवृत्ते.

^३ MH. विमथ गणितं.

^४ MH. पुरः शब्दाध्याहारेण for

पुनःशब्दात् अध्याहारेण,

^५ MH. वात्येन प्रागल्भ्यात्.

^६ MH. इह for इति,

इय णिव्वत्तिय-सेज्जा-परिणयणाण पडिवक्ख-कुमरीण ।
जायन्ति जस्स पुरओ ससज्झसा वम्मह-वियारा ॥१०६९॥
केऊर-मरगओग्गिण्ण-किरण-कलिले भुयम्मि अप्पाणं ।
सा जस्स विणोएइव णलिणि-वणुकण्ठिया लच्छी ॥१०७०॥
अहियाराणल-कुण्डम्ब-मण्डलं ताव णं समक्कमइ ।
तिमिरं कुलमिव तारा-फण-रयण-वहं विसहराण ॥१०७१॥

॥ १०६९ ॥ इति निर्वर्तितशय्यापरिणयनानां प्रतिपक्षकुमारीणां
जायन्ते यस्य पुरतः ससाध्वसा मन्मथविलासाः

शय्यापरिणयो गान्धर्वविवाहः । परिणयनं [परिणयः] ॥ तस्य
के वयमिति वक्ष्यमाणेनात्र संबन्धः कर्तव्यः ॥ ४ ॥ चक्रकम् ॥

॥ १०७० ॥ अथ युगलकम् । केयूरमरकतोद्भिन्नकिरणैः क-
लिले व्याप्ते भुजे आत्मानं सा यस्य विनोदयतीव [नलिनीव] नो-
३ त्कण्ठिता लक्ष्मीः

कमलवनप्रियत्वात्सदृशे भुजे लक्ष्मीरात्मानं विनोदयतीव ।
नित्यनिवासेत्यर्थः ॥

[॥ १०७१ ॥ अभिचारानलकुण्डताम्रमण्डलं तावत् एतं
यशोवर्माणं समाक्रामति तिमिरं कुलम् इव ताराफणरत्नवहं विषध-
३ राणाम्

मण्डलं शत्रुमण्डलम् । ताराफणरत्नवहं तारासदृशफणारत्न-
धारि सर्पाणां कुलम् । उक्तं त्वेतत् । तारासमुदायसदृशरत्नशिरः
६ सर्पाणां कुलं प्रति समाक्रामत् तिमिरं यथा नश्यति तथैव अभिचार-
कर्माभिकुण्डेन ताम्रं यशोवर्मशत्रुमण्डलं तं समाक्रामत् नश्यतीति ॥]

पुहई-वइणो अम्हे सच्चरियावेयणम्मि के तस्स ।
 सुव्वइ ण-पहुत्तंचिय तस्सवि फणिणो मुह-सहस्सं ॥१०७२॥
 तहवि णिसामेह णराहिवस्स भुय-दप्प-दप्पणं एयं ।
 रयाणि-विरमम्मि णवरं पुरुमिल्ल-णरिन्द-णिट्ठवणं ॥ १०७३ ॥
 साहिज्जइ गण्ड-वहो एस मए संपयं महारम्मो ।
 णिसुए भुयन्ति दप्पं जम्मि णरिन्दा कइन्दा य ॥१०७४॥
 एत्ताहे उण रविणो उव्वत्तिय-कमढ-पिङ्गल-च्छओ ।
 परिघोलइ वियलिय-किरण-कन्दलो बिम्ब-परिणाहो ॥१०७५॥

॥ १०७२ ॥ पृथ्वीपतेर्वयं सच्चरितावेदने के । न केचित् । तस्य
 यस्मिन् प्रभवैत्येव तस्यापि फणिनो जिह्वासहस्रद्वययुक्तं मुख-
 ३ सहस्रम् ॥ शेषोपि यस्य गुणकीर्तने न समर्थस्तस्य यश्चेवर्मणो
 मानुषमात्रा एकवदनाश्च कथं समर्था वयमित्यर्थः ॥ युगलकम् ॥

॥ १०७३ ॥ तथापि निशमयत शृणुत नराधिपस्य भुजदर्प-
 दर्पणम् एतं वक्ष्यमाणकथाप्रबन्धं रजनीविरमे बहुपूर्वदेशीयनरे-
 ३ न्द्राणां निष्ठापनं मारणम् ॥

॥ १०७४ ॥ साध्यते गौडवध एष [मया] सांप्रतं महारम्मः
 निश्चुते आकर्णिते मुञ्चन्ति दर्पं यस्मिन् नरेन्द्राः कवीन्द्राश्च ॥ यशो-
 ३ वर्मचरितमाकर्ण्य नरेन्द्रा दर्पं मुञ्चन्ति काव्यगुणांश्च श्रुत्वा कवीन्द्रा
 दर्पं मुञ्चन्ति । रजनीविरम इति उपोद्घातप्रायम् आभाषितम् ॥

॥ १०७५ ॥ ततः प्रदोषवर्णितं षट्त्रिंशकुलकमाह । इदानी-
 मस्मिन्प्रदोषकाले पुना रवेरुद्धतितकमठपिङ्गलच्छायः परिघूर्णते विग-
 ३ लितकिरणकन्दलो बिम्बपरिणाहः ॥ परिणाह आयायः । ४ कमठः

१ MH. आकर्णिते.

२ MH. ०भासितम् for ०भाषितम्, which is conjectural

३ MH. पङ्क्तिः०.

४ MH. कमठः.

एष छाया-परियत्त-मुहल-पारावया पसज्जन्ति ।

गिरि-कुञ्जुणिह-मइन्द-णन्दिणो रण्ण-पेरन्ता ॥ १०७६ ॥

मइलिज्जइ दियसाहिब-किरणाइण्णत्थ-सेल-गलिण्हिं ।

आयस-रस-विसरेहिं छाया-मगोहिं महि-वेहं ॥ १०७७ ॥

सरिआण णिरन्तर-मिलिय-विहय-णिवहोवरोह-मुच्चन्ता ।

उव्वेल्लन्तिव णिव्वडिय-मण्डला पुलिण-वित्थारा ॥ १०७८ ॥

कूर्मः । तस्योद्वर्तितस्य उत्तानस्थापितस्य उदरमीषत्पाण्डुपिञ्जरं
भवति । अस्तसमये रविविम्बमपि तादृगेव ॥

॥ १०७६ ॥ एते 'स्वेच्छा'परावृत्तमुखरपारावताः^१ प्रसीदन्ति
प्रसन्ना भवन्ति 'रविकरजोरचितपाण्डुत्वनिवृत्ता'^२ 'गिरिकुञ्जोन्निद्र-
३ मृगेन्द्रनन्दिनः अरण्यपर्यन्ताः ॥

[॥ १०७७ ॥ मलिनीक्रियते दिवसाधिपकिरणाकीर्णास्तशैल-
गलितैः आयसरसविसैरिव छायामार्गैर्महीपृष्ठम् ॥ अत्रोक्तं भवति ।
३ दिनकरास्तमये सूर्यकिरणैराकीर्णत्वादस्तशैलाद्गलिता याश्छाया अन्ध-
कारास्तासां मार्गैः प्रवाहैः पर्वताद्गलद्भिरयोरसप्रवाहैरिव पृथ्वीतलं
मलिनीक्रियत इति मन्ये । इति ॥]

॥ १०७८ ॥ सरितां निरन्तरमिलितविहगनिवहोपरोधमुच्य-
मानाः उद्वेल्लन्तीव निर्वृत्तमण्डलाः पुलिनविस्ताराः ॥ 'उपरुणद्धीत्यु-
३ परोधः । निवहश्चासावुपरोधो 'निवहोपरोधः । उद्वेल्लनमुद्वेष्टनम् ।
'निर्वृत्तमभिष्यक्तम् ॥

^१ MH. So ! ^२ MH. 'मुखपारावताः. ^३ MH. रविकरजो. ^४ MH. 'निवृत्तः.
^५ MH. 'गिरिकुञ्जोन्निद्र. ^६ MH. अपरुणद्धीत्युपरोधः । निवहश्चासावुपरोधो निवहो-
परोधः, thus exhibiting much uncertainty between उप^० and अप !
^७ MH. निवृत्त^०.

दूरत्तण-पढम-णियत्त-गो-हणा होन्ति णयर-मग्गोसु ।
 सालम्ब-दिणयरच्चेअ धूसरा दिअस-परिणामा ॥ १०७९ ॥
 थोयमिव वियड-गमणा गरुयायन्त-जहणालसमुवेन्ति ।
 धेणु-धवलीओ^१ पण्हुय-पीणापीणा वणन्ताओ ॥ १०८० ॥
 संवेल्लिऊण एकं दियसारम्भ-पडिसारियं विण्डओ ।
 विइयं पक्खं पुणो छाया-वलयं पसारेइ ॥ १०८१ ॥

॥ १०७९ ॥ दूरत्वेन^१ प्रथमनिवृत्तगोधना भवन्ति नगरमार्गेषु
 सालम्ब एव दिनकरे अस्तम् अगतेपि धूसरा दिवसपरिणामाः ।
 ३ गवादिधूलीधूसरितत्वात् ॥

॥ १०८० ॥ स्तोकमिव^१ स्तोकमिति वीप्सा ज्ञेया । विकटग-
 मनाः । बत्सोत्कण्ठया त्वरितगमनम्^२ क्षीरभरेण नृत्तस्त्वेन च स्तोक-
 ३ मिव च तत् । अत एवाह ।^३ गुरुयमाणजघनेनालसं कृत्वेति । क्षीर-
 पूर्णोधस्त्वेन च गुरुजघनत्वम् । उपयन्ति ग्रामनगरसमीपमुपसर्पन्ति^४ ।
 धेनुधवलयः धेनवश्च ता धवलयः उत्तमगव्यः^५ प्रस्तुतापीनमौला वना-
 ६ न्तात् ॥ आपीनम् ऊधः ॥

॥ १०८१ ॥ संवेल्य संवेष्ट्य संवृत्य एकं^१ दिवसारम्भप्रतिसा-
 रितं पक्षं त्रिन्धयो द्वितीयपक्षमिव^२ तत्तच्छायावल्यात्मकं रात्रिरूपं
 ३ प्रसारयति प्रदोषसमये ॥ आदित्यपरिवृत्तिनिबन्धनोऽग्रं दिनरजनी-

^१ MH. दूरत्वेन वा प्रथम^०. If the वा is not spurious, its presence indicates the loss of two alternative explanations of the word दूरत्वेन. ^२ MH. गमनाक्षीर^०. ^३ MH. गुरुयमाण^०. ^४ MH. उपसर्पति. ^५ MH. प्रस्तुता^०. ^६ MH. प्रसारितं for प्रतिसारित. ^७ MH. तत्तच्छाया^०. तत्तः refers to J's text.

अन्दोलइ दिण-लच्छी पच्छिम-सेल-त्थलावलम्बासु ।
 जरठ-सर-गण्ठि-रेहारुणासु रवि-किरण-मालासु ॥ १०८२ ॥
 पच्छ-ट्टियायवत्तण-सुण्णइय-गवक्ख-मग्ग पइरिका ।
 जाया समुज्जलालेक्ख-सुन्दरा मन्दिरद्धन्ता ॥ १०८३ ॥
 तंसागय-रवि-यर-णिव्वडन्त-मूलन्तराल-वियडाइं ।
 विरलायन्तिवँ छाया-णिग्गम-सिड्डिलाइं रण्णाइं ॥ १०८४ ॥

विभागः । प्रदोषसमये च यस्यां दिशि दिवसपक्ष आसीत्तत्र दिव-
 सपक्षसंकोचेन रात्रिपक्षः प्रसरति ॥

॥ १०८२ ॥ आन्दोलति दोलामधिरोहति 'संनिहितप्राया भवति
 दिनलक्ष्मीर्दिवससंपत् । पश्चिमशैलः अस्ताचलः । स एव छलस्तदव-
 ३ लम्बासु जरठशरग्रन्थिरेखावदरुणासु रविकिरणमालासु ॥

॥ १०८३ ॥ प्रच्छादितातपत्वेन शून्यीकृतगवाक्ष[मार्ग] प्रैतिरि-
 क्ता जाताः समुज्ज्वलालेख्यसुन्दरा मन्दिरार्धान्ताः चित्रगृहाम्बन्तर-
 ३ भागाः ॥ दिवा हि रविकरसंसर्गविवर्णीभावभयेन वातायनान्प्राच्छाद्य
 स्थाप्यन्ते । अपराह्णे तु गवाक्षावरणं जालकादिकम् अपसार्यते इत्या-
 वारकशून्यत्वेन तमसः, विरक्ताः^१ शून्या भवन्ति चित्रगृहान्तःप्रदेशाः ।
 ६ आलेख्यं च चिरमुज्ज्वलं प्रथते तदा ॥ पेच्छा^२ आवत्तणेति पाठे पू-
 र्वाभिमुखवातायनगृहेषु पश्चादपराह्णे तिष्ठत्यातप इति दीर्घप्रतिघाति-
 तापाभावेन चित्रस्योज्ज्वलत्वमिति योजनीयम् ॥

॥ १०८४ ॥ त्र्यश्रागतरविकरत्वेन निर्वर्तमानानि^३ प्रकटीभवन्ति

1 So MH. 2 MH. विरक्ताः 3 This is doubtless corrupt. Does the
 commentator refer to our reading above ? If so, the emendation ought
 to be पच्छट्टियायवत्तण^०. 4 MH. निर्वर्तमानानि.

सेलग्ग-खण विहत्ता रवि-वडण-कमेण दूरमुच्छलिया ।
 घम्म-च्छेया इव तार अत्तणं एन्ति मउलिन्ता ॥ १०८५ ॥
 एन्ति गह-मोत्तियड्डे पओस-सीहाहए दिणेहम्मि ।
 ल्हसिअ-द्विय रुहिराअम्ब-कुम्भ करणिं रवि-मियङ्का ॥ १०८६ ॥
 जामवई-मुह-भरिए संज्झा-मइराइ दिणयराहारे ।
 आयास-केसरं दन्तुरेन्ति णक्खत्त-कुसुमाई ॥ १०८७ ॥

यानि मूलान्यन्तरालानि च तैर्विकटानि विस्तीर्णत्वेन दृश्यमानानि
 ३ विरलयन्त इव छाया निर्गमेन शिथिलानि कोमलानि शीतलान्यर-
 प्यानि ॥

॥ १०८५ ॥ शैलाग्रे अस्ताचलशिरसि क्षणमात्रं विभक्ताः
 रविपतनक्रमेण दूरमुच्छलिताः शैलाद्^१ दूरमूर्ध्वं शलिता गता घर्म-
 ३^२ च्छेदा इव आतपांशा इव तारारूपत्वं यन्ति प्राप्नुवन्ति मुकुलीभवन्तः ॥
 प्रदोषसमये तारानिकरस्तावच्छनैरभिव्यज्यते । तत्रेयमुत्प्रेक्षा । अधो
 गच्छति रवौ ऊर्ध्वं धावितास्तस्किरणा इव मुकुलीभूताः^३ संचलिताः
 ६ सन्तः तारानिकररूपत्वमापन्ना इति ॥

॥ १०८६ ॥ एतः प्राप्तुतः ग्रहा एव मौक्तिकानि^४ तदर्थं प्रदोष एव
 सिंहस्तेनाहते दिनमेव इभो हस्ती तस्मिन् हसितः स्थितः पतितः स्थितो
 ३ यो रुधिरणाताम्रकुम्भः तत्स्करणि तत्सादृश्यं रविमृगाङ्गौ ॥

[॥ १०८७ ॥ यामवतीमुखेन रात्रिमुखगण्डूषेण भरिते संध्याम-

^१ MH. is very corrupt here. It reads: शैलद्रुलपत्रिगतौ दूरमूर्ध्वं सलिला-
 गता for शैलाद् दूरमूर्ध्वं शलिता गता. The emendation is purely conjectural.

^२ MH. ०च्छेया. ^३ MH. संचलिताः. ^४ MH. inserts, doubtless from the
 previous line, the words कररूपत्वमा [पन्नाः] after मौक्तिकानि.

आयव-किलन्त-महिसच्छि-कोण-सोणायवं दिणन्तम्मि ।
उव्वत्तइ रविणो भू-कलम्ब-पुड-पाडलं विम्बं ॥ १०८८ ॥
संज्जालत्तय-धरियम्मि उअह जलणोवलेव्व रवि-विम्बे ।
णिव्वडइ धूम लेहव्व मासला जामिणि-च्छाया ॥ १०८९ ॥

दिरया दिनकराधारे दिनकररूपालबाले सति आकाशकेसरम् आकाश-
३ रूपं बकुलवृक्षं दन्तुरयन्ति नक्षत्रकुसुमानि ॥

बकुलः किल युवत्या मदिरागण्डूषसेकेन प्रफुल्लतीति उत्प्रेक्षा-
बीजमत्र । यामवती युवतिरिव । आकाशो बकुलवृक्ष इव ।
६ अस्तं गच्छन् दिनकरः आधार इव आलवालम् इव । संध्या मदि-
रेव । नक्षत्राणि पुष्पाणीव ॥]

॥ १०८८ ॥ आतपक्कान्तमहिषाक्षिकोणशोणातपं दिनान्ते अपै-
वर्तते अस्तमेति 'रवेर्भूकदम्बवत्परिपाटलं [विम्बम्] ॥ भुवि यत्^३
३ कदम्बं पुष्पविशेषस्तदभूकदम्बम् । [कदम्बं] हि किञ्चिज्जलेपि भव-
तीति भूविशेषणम् ॥

॥ १०८९ ॥ संध्यैवालक्तकं तत्र कलिते* धृते उअह पश्यत
ज्वलनोपल इव ^१वह्निशक्तियुतसूर्यकान्ताख्यपाषाण इव रविविम्बे
३ निर्वर्तते धूमलेखेव मांसला घना यामिनीच्छाया यामिन्येव छायारूपा
तस्या वा कान्तिः ॥ धूमलेखा हि वह्निनिमित्ताश्रितोत्पद्यते इत्येव-
मुत्प्रेक्षा । संज्जालयत्तेति^४ पाठे संध्यैव लता दाह्यदारु^५ तत्र कलित
६ इति ज्ञेयम् ॥

^१ MH. om. ^०परि^०. ^२ MH. युवति यः for. भुवि यत्. ^३ MH. वह्नि^०.
The emendation is conjectural. ^४ So MH. ^५ MH. तत्र.

जायं व धूम-संचय-कलुसारुण किरण-दन्तुरं रविणो ।
 तिमिरोवयार-मुञ्जन्त-विसम-संज्ञायवं बिम्बं ॥ १०९० ॥
 काली-कय-सरस-गल-च्छेय-महा-महिस-विभमो मिलइ ।
 अत्थायस्विर-रवि-बिम्ब-चुम्बिओ तिमिर-संघाओ ॥ १०९१ ॥
 लहइ ससन्दण-तुरओ तिमिरकम्मन्त-पिञ्जर-सरीरो ।
 महुमहण-गारवुवत्त-पिच्छ-गरुल-च्छविं सूरुओ ॥ १०९२ ॥

३ ॥ १०९० ॥ जातमिव धूमसंचयकलुसारुणकिरणदन्तुरं रवेः
 तिमिरोपचारमुखद्विषमसंध्यातपं बिम्बम् ॥

तिमिरस्य उपचारेण उपगमनेन मन्दीभवन् अत एव विषमः
 अन्धकारेण मिश्रः संध्यातपो यस्य तत् रविविम्बं धूमसंचयेन अनच्छैः
 आरक्तैश्च किरणैर्दन्तुरमिव जातमिति उपेक्ष्यते ॥

॥ १०९१ ॥ काल्या कालरात्रिरूपधारिण्या गौर्या कृतो यः
 सरसगलच्छेदो [महा] महिषस्तत्सदृशो मिलति' संघटते अस्तसमये
 ३ आताम्रं यद्विविम्बं [तेन] चुम्बितः स्पृष्टस्तिमिरसंघातः ॥

॥ १०९२ ॥ लभते सस्यन्दनतुरगस्तिमिराक्रम्यमाणपिञ्जरश-
 रीरः मधुमथनगौरवोद्वृत्तपिच्छो यो गरुडस्तच्छविं सूरः आदित्यः ॥
 ३ [आदित्यः] स्वतो रक्तः संसृष्टं संध्यातिमिरं कृष्णम् । स्यन्दने रथे
 ये तुरगास्ते हरिताः । गरुडोपि स्वरूपेण सौवर्णस्वादृक्तः तदुपरिस्थो
 हरिः कृष्णः । हरिभराक्रान्तगरुडोन्नमितं पिच्छं हरितम् । इति
 ६ तुल्यता रविविम्बस्य उन्नामितपुच्छेन हरिभराक्रान्तेन गरुडेन ॥

जाए गिरायवे दिण-यरम्मि गिरि-रेणु-पाडल-मऊहे ।
 घोळइ मिलन्त-तिमिरा कुलीर-कविला दिण-च्छाया ॥ १०९३ ॥
 णिय-कर-किलिञ्च-णीडत्थमत्थ-गिरि-पायवाहि रवि-विम्बं ।
 णिवडइ संज्झा-कललोळ-विहय-णाहण्ड-पिण्डं ॥ १०९४ ॥
 थोउव्वत्तण-लक्खिय-संज्झारुण-गयण-तालु-पेरन्तो ।
 कवलेइ पओस-करी विहाण-पिण्डं रवि-विम्बं ॥ १०९५ ॥

॥ १०९३ ॥ जाते 'निराशनयने दिनकरे गिरिरेणुभिस्तद्वद्वा
 पाटलमयूखे धूसरकिरणे घूर्णते मिलत्तिमिरा कुलीरवत्कपिला दिन-
 ३ च्छाया ॥ मीलईति पाठे निमीलति । विलीयत इत्यर्थः । प्रियतमम्लानौ
 कान्ताम्लानिरत्र द्योतिता । अत एव निराशनयन इत्युपात्तं साधार-
 णम् । नयनानि रविकिरणा अपि । ते निराशाः दिक्ष्वप्रसारणात् ।
 ६ विगते च निराशनयने^१ नायके नायिका घूर्णते । कुलीरं कुसुमविशेषः ।

॥ १०९४ ॥ निजकरा एव किलिञ्चलतानिचयस्तन्मयं यन्त्री-
 डमालयस्तत्स्थम् अस्तगिरिरेव पादपस्तस्माद्रविविम्बं निपतति
 ३ संध्या [कललार्द्र] विहगनाथाण्डपिण्डाभम् ॥

॥ १०९५ ॥ ^३स्तोकोद्वर्तनं मनामुखप्रसारणम् करिपक्षे । प्रदो-
 षपक्षे च असमस्तकिरणापसारणम्^४ । तेन लक्षितं यत् संध्याया 'तद्वद्वा
 अरुणगगनमेव तदवच्छिन्नं' [वा] तालुपर्यन्तो यस्य स [कवल-
 यति] प्रदोषकरी विधानपिण्डमिव भक्ष्यकवलमिव रविविम्बम् ॥

^१ MH. निरास^०. ^२ MH. निरानयने. ^३ MH. स्तोकोद्वर्तनं मनामुखप्रसारणेन
 करिपक्षे प्रदोषपक्षे च समस्तोद्वर्तसमस्तकिरणापसारणम् । The correction is based
 on a note in the margin of Dc, which runs thus;—स्तोकोद्वर्तनं मनामुखप्र-
 सारणं करिपक्षे प्रदोषपक्षे चासमस्तकिरणापसारणम्. ^४ MH, तद्वद्वा^०. ^५ MH. So.

गह-वटं दूरुणय-संज्ञा-परिवेस-परियरं सहइ ।
 अहिणव-पडिवन्धायम्ब-बिम्ब-वियडावड-च्छायं ॥ १०९६ ॥
 पुरुमिल्ल-दिसा-गय-तिमिरमवर-भायावलम्बि-रवि-बिम्बं ।
 गरुलमिव गहिय-गय-कुम्ममुअह परितम्बिरं गयणं ॥ १०९७ ॥
 पल्लहत्थइ तिमिर-महा-वराह-पडिपेल्लिओ सुमेरुव ।
 संज्ञालोओ पडिल्लग केसराअन्त-रवि-किरणो ॥ १०९८ ॥
 वियडण्डम्मिव रवि-मण्डलम्मि मुक्कम्मि पढममरुणङ्गे ।
 गह-सिरि-वाणयाइ ससी बुभइ वीयण्ड-पिण्डोव्व ॥ १०९९ ॥

[॥ १०९६ ॥ नभःपृष्ठं दूरोन्नतसंध्यापरिवेपपरिकरं शोभते
 अभिनवप्रतिबन्धाताम्रबिम्बविकटावटच्छायम् ॥

३ दूरोन्नतं दूरम् अत्यन्तमुच्चैः दिङ्मण्डलमूलादुद्गता या संध्या स
 एव परिवेपपरिकरो यस्य तत् नभःपृष्ठं शोभते । किमिव । अभिनवः
 प्रतिबन्धः अपूर्वः प्राकारो यस्य स तथा च आताम्रबिम्बः ईषत्ताम्रं
 ६ बिम्बं सूर्यरूपं यस्मिन् तादृशः तथैव च विकटो महान् योऽवटः
 तद्वदित्यर्थः ॥]

॥ १०९७ ॥ पूर्वदिगागततिमिरम् अपरमागावलम्बिरविबिम्बम्
 गरुडमिव गृहीतगजकूर्मं पश्यतः परिताम्रं गगनम् ॥ पूर्वं गरुडेन
 ३ गजकूर्मौ भक्षयितुमुपक्रान्ताविति प्रसिद्धिः तदभिप्रायेणयम् उत्प्रेक्षा ॥

॥ १०९८ ॥ पर्यस्यति विशरारुतां भजते तिमिरमेव [महा]-
 वराहः । मलिनत्वात् । तेन प्रतिप्रेरितः सुमेरुरिव । रक्तत्वात् ।
 ३ संध्यालोकः प्रतिलम्बकेसरायमाणरविकिरणः ॥

[॥ १०९९ ॥ विकटाण्ड इव रविमण्डले मुक्ते प्रथमम्

आसार-पसर-सरला ताली-वण-दण्ड-धूसरा होन्ति ।
 गन्धव-पुरायारा णिरायवा रवि-यर-णिवेसा ॥ ११०० ॥
 रेहावसेस-दिणयर-मउह-णिव्वडिय-दण्ड-पडिबन्धा ।
 जालाअइ सालोआ अवर-दिसा भुवण-भवणस्स ॥ ११०१ ॥
 गयण-महि-वेह-णीलो मज्जे संज्जावसेस-पडिभिण्णो ।
 घालइ खज्जूर-क्खन्ध-पाडलो तिमिर-संघाओ ॥ ११०२ ॥

अरुणाङ्के नभःश्रीविनतया शशी उद्यते द्वितीयाण्डपिण्ड इव ॥ रवि-
 ३ मण्डलरूप आरक्ते विकटेण्डे प्रथमं मुक्ते सति गरुडमात्रा विनतयेव
 नभःश्रिया चन्द्रो द्वितीयोण्डपिण्ड इवोद्यत इत्यभिप्रायः ॥]

॥ ११०० ॥ आसारो वेगवद्वर्षः । तत्प्रसरवत्सरलास्तीडाव-
 नदण्डवद्दूसरा [धूसरा] लोकत्वाद्वान्ति गन्धर्वपुराकाराः । कार्यवि-
 ३ शेषकारित्वाभावात् । निरातपा निरालोका रविकरनिवेशाः ॥

॥ ११०१ ॥ रेखावशेषादिनकरमयूखनिर्वर्तितदण्डप्रतिबन्धा
 जालायते गवाक्षायते सालोका अपरा दिक् भुवि नमेव भुवनं तस्य
 ३ संबन्धिनी ॥ जालके मध्ये अन्तरान्तरा स्तम्भदण्डा भवन्ति आलो-
 कश्चान्तरान्तरा । तद्वत् तस्यां रविमयूखा एव दण्डा आलोकश्चान्तरा-
 न्तरा तत्प्रभारूपः । अथ वा तमो लतादण्डा इव मध्येमध्ये च
 ६ आलोकः ॥

॥ ११०२ ॥ गगनमहीपीठप्रदेशयोर्नीलो मध्ये संध्यावशेषेण^६
 प्रतिभिन्नो घूर्णते मध्ये खर्जूरस्कन्धवत्पाटलः पाण्डुरस्तिमिरसंघातः ॥

^१ MH. ^०वत्सला^० for ^०वत्सरला^०.

^२ MH. ^०विशेषाकारि^०.

^३ MH. ^०विशेष^० for ^०वशेष^०.

^४ MH. गल्लगगन^० for गगन^०

^५ MH. ^०तपशेषेण for ^०वशेषेण

^६ MH. मध्यखल^०.

दीसइ दिसासु तारा-सहरी-जालाविला तिमिर-लेहा ।
 रावि-पडण-संभमारम्भ-रहस-चलियव्व कालिन्दी ॥ ११०३ ॥
 सायं मिलन्ति कम-णिव्वडन्त-तम-मण्डलावउण्णाओ ।
 आसण्ण-भाव-पायड-णियय-गइन्दाओव दिसाओ ॥ ११०४ ॥
 ऊससिय-सामलारुण-तम-वेल्ली-मूल-लक्खियं कोवि ।
 गयण-च्छलरुणयकंचमिन्दु-बिम्बं समुद्धरइ ॥ ११०५ ॥

३ खर्जूरतरुमूलपल्लवप्रदेशयोः कृष्णो भवति मध्ये च फलभरेण पा-
 टलः ॥

॥ ११०३ ॥ दृश्यते दिक्षु तारा एव शफर्यस्तासां जालेन स-
 मूहेनाविला व्यासा तिमिरलेखा राविं प्रति यस्पतनं गमनं तदर्थो य-
 ३ सम्यगारम्भः प्रारम्भस्तद्रभसेन चलितेव प्रत्यावृत्तेव कालिन्दी य-
 मुना ॥ सा किल आदित्यदुहिता । अतस्ततः प्रसूता सती पुनरा-
 दित्यमेव गन्तुं प्रत्यावृत्तेत्यर्थः ॥

॥ ११०४ ॥ सायं मिलन्ति क्रमनिर्वर्तमानतमोमण्डलावपूर्णाः
 आसन्नभावप्रकटनिजकगजेन्द्रा इव दिशः ॥

[॥ ११०५ ॥ उच्छ्वसितश्यामलारुणतमोवल्लीमूललक्षितं कोपि ।
 गगनस्थल - - इन्दुबिम्बं समुद्धरति ॥

३ उच्छ्वसिता उद्भूता या श्यामलारुणा तमोरूपा वल्ली तस्या मूल-
 त्वेन कन्दत्वेन लक्षितम् आभासमानम् उद्यन्तम् इन्दुबिम्बं कोपि स-
 मुद्धरतीति कवेःकल्पनात्र । गयणच्छलरुणयकंचम् इति कोपि पाठ-
 ६ प्रमादः एकमात्रेण तत्त्वात् । तस्मादेव प्रमादात् अर्थोपि दुःसाध्यतमः ॥]

होन्त-वसुहाहिव-कहा-कोऊहल-काड्डियाओवें मिलन्ति ॥
 दियस-विराम-च्छवि-धूसराओँ समयंचिय दिसाओ ॥ ११०६ ॥
 बहलचण-कुहूरुससिय-तम-सिहा-लङ्घणोणउच्छङ्गा ।
 देन्ति थलुहेसाच्चिय थोयालोया दरी-सङ्क ॥ ११०७ ॥
 आलोओ परिघोलइ ससिणो छाया-णिवेस-वोच्छिण्णो ।
 मलिणाणुसार-पसरिय-कसण-च्छवि-मग्ग-सवलोव्व ॥ ११०८ ॥
 दीसइ णिसासु तारा-णिहेण फुडिय-विरल-ट्टिय-कवाल ।
 बम्भण्डग्ग-पुडंपिव कालन्तर-जज्जरं गयणं ॥ ११०९ ॥

॥ ११०६ ॥ अन्तरं नराधिपकथाकुतूहलाकृष्टा इव मिल-
 न्ति दिवसविरामच्छविधूसराः सममेव तुल्यकालमेव दिशः ॥ अ-
 ३ नन्तरोक्त्या^१ वक्ष्यमाणयशोवर्मकथाश्रवणकुतूहलेनेव एकत्र संघटिता
 इति यशोवर्मचरितस्य दिग्देवताकर्णनयोग्यतोक्ता ॥

॥ ११०७ ॥ निविडत्वेन कुहरादुच्छ्वसितमुष्टिग्राह्यतमःशिखा-
 ल्घनावन्तोत्सङ्गा^२ नतरूपाः संजाता अतितमोवशात् ददति स्थलोद्देशे
 ३ एवोज्ञतस्थाने एव मन्दप्रकाशाः सन्तो [दरीशङ्कां] विवरभ्रान्तिम् ॥

[॥ ११०८ ॥ आलोकः परिवर्णते शशिनः छाया निवेशयुच्छि-
 व्नः मलिनानुसारप्रसृतकृष्णच्छविमार्गशबल इव ॥ प्रदोषकाले सूर्या-
 ३ तपस्य निःशेषम् अनपगतत्वाद्या छाया तथा शशिन आलोको मध्ये-
 मध्ये मिश्रो भवति तत्रोत्प्रेक्ष्यते शशिनः शशरूपमलिनस्य कलङ्कस्य
 या तत्सदृशी कृष्णा प्रतिकृतिः सा तस्य आलोके दृश्यत इति ॥]

॥ ११०९ ॥ दृश्यते निशि तारानिभेन स्फुटितविरलस्थितक-

१ MH. 'रोक्तवक्ष्य' २ So MH. ३ So MH. But should we not
 rather read स्थलोद्देश एव उन्नतस्थानान्वेव ?

जायाओ कम-पसम्पन्त-धूम-रय-णिग्गमावरोहाओ ।
 आरूढ-पओसा ओँवि पविरल-तिमिराओँव दिसाओ॥१११०॥
 मूढ-ससि-दिणयरालोय-मज्झ-पुञ्जिज्जमाण-तम-कसण ।
 संजायमुहय-धारा-णिम्मल-खग्गोवमं गयणं ॥ ११११ ॥
 पेरन्तेसु दरावद्ध-तिमिरमोसुक्क-कमल-परिसामं ।
 आभाइ लावय-वहू-वच्छ-कसाय-प्पहं गयणं ॥ १११२ ॥
 गह-निवह-विन्दु-संदोह-समिय-संज्झाणलो समुक्खिवइ ।
 उयय-सुपण्णो गयणम्मि अमय-कलसंव ससि-विम्बं॥१११३॥

पालं : ब्रह्माण्डाग्रपुटमिव कालान्तरेण चिरकालत्वेन पुराणभावेन
 ३ जर्जरं गगनम् ॥

॥ १११० ॥ जाताः क्रमेण प्रदोषपुराणत्वानुपूर्व्या प्रशाम्य-
 द्रुमरजःकृतो निर्गमानां मार्गाणाम् अवरोधः आवरणं यासु ताः
 ३ आरूढप्रदोषा अपि प्रविरलतिमिरा इव दिशः ॥

॥ ११११ ॥ मूढशशिदिनकरालोकेन मध्ये पुञ्जीक्रियमाणेन
 तमसा कृष्णं संजातम् उभयधारानिर्मलखड्गोपमं गगनम् ॥ मूढत्वं
 ३ मन्दस्वम् ॥

[॥ १११२ ॥ पर्यन्तेषु ईषदावद्धतिमिरम् अवशुष्ककमलप-
 रिश्यामम् आभाति लावकवधूवक्षःकषायप्रभं गगनम् ॥]

[॥ १११३ ॥ ग्रहनिवहविन्दुसंदोहशमितसंध्यानलः समुत्क्षि-
 पति उदयसुपर्णः उदयाचलरूपो गरुडो गगने अमृतकलशमिव
 ३ शशिविम्बम् ॥ संदोहः समूहः ॥]

तम-महुयर-जालुप्पयण-पयड-मय-मण्ड लंणिसा-वइणो ।
 बिम्बं माहवमिव पिण्ड-खण्डमावाडलं उअइ ॥ १११४ ॥
 उक्खिक्खण्ण गयण-तुला-दण्डेण समूससन्त-कर-केऊ ।
 पच्छा-रवि-पिण्ड-भेराणएण कलसोव्व सस-इन्धो ॥ १११५ ॥
 संणद्ध-मयण-साहिज्ज-जाय-संरम्भ-पाडलो णीइ ।
 परिवेस-च्छल-मण्डलिय-चाव-वलओव्व हरिणङ्को ॥ १११६ ॥
 पावइ उयया अम्बो दर-सिद्धिल-क्खलिय-तल्लिण-तम-लेहो ।
 ल्हसिय-विणीलंसुय-मत्त-हलहराहं णिसा-णाहो ॥ १११७ ॥

॥ १११४ ॥ तमोमधुकरजालोत्पतनप्रकटमृगम्^१ अथै मण्डलं
 निशापतेविम्बं माधवमिव पिण्डखण्डमापाटलं पश्यत ॥ मधुनोयं
 ३ माधवो माक्षिकसंबन्धी ॥

॥ १११५ ॥ उत्क्षिप्यते गगनमेव तुलादण्डस्तेन सम्यगुच्छ्व-
 सन्तः करा एव केतुस्तुलासूत्रं यत्र स पश्चाद्भागे रविपिण्डभरावन-
 ३ तेन कलश इव शशचिह्नः ॥

[॥ १११६ ॥^२ संनद्धमदनसाहाय्यजातसंरम्भपाटलो निर्याति
 परिवेषच्छलमण्डलितचापवलय इव हरिणाङ्कः ॥]

॥ १११७ ॥ प्राप्नोति उदयसमयत्वात् आताम्रः ईषच्छिथिलः
 स्खलिततनुतमोलेशः ह्रितमीषत्पतितं विनीलांशुकं यस्य स चासौ
 ३ मत्तः क्षीवो हलधरस्तस्याभां कान्तिं निशानाथः ॥^३ पावई तइया
 इति पाठे प्राप्नोति तदेत्यर्थः । आताम्र इति पृथक्पदम् ॥

^१ See *Various Readings*. ^२ MH. has no commentary on this
 couplet, which is found in all De J K P. We doubtless owe the omission
 to the blundering scribe. ^३ MH. प्राप्नोति for पावई.

अवि य ।

तत्क्षण-कामि-अणाणिय-महु-चसओयरण-लद्ध-रायंव ।
 उब्भिज्जइ विम्बं सङ्ख-णाहि-सोणं णिसा-वड्ढो ॥ १११८ ॥
 ऊससइ विलोल-करत्तणेण पङ्कय-विणास-बुद्धीए ।
 रहसुम्मूलिय-परिलम्बि-विस-कलावोव्व सस-इन्धो ॥ १११९ ॥
 इय जम्पिऊण सयणावलम्बिणा तेण देव-चरियाण ।
 आवेयणम्मि अप्पा अपहुप्पन्तोव्व पडिवण्णो ॥ ११२० ॥
 जाओच्चिय कायव्वे उच्छाहेन्ति गरूयाण कित्तीओ ।
 ताओच्चिय अतह-णिवेयणेण अलसेन्ति हिययाइ ॥ ११२१ ॥

॥ १११८ ॥ तत्क्षणकामिजनानीतमधुचषकावतरणलब्धरागमिव
 उद्भिद्यते विम्बं शङ्खनाभिषोणं निशापतेः ॥ तत्क्षणः चन्द्रोदयस-
 ३ मयः ॥

॥ १११९ ॥ उच्छ्वसिति विलोलकरत्वेन हेतुना पङ्कजविनाश-
 बुद्ध्या रमसोन्मूलितपरिलम्बनशीलविसकलाप इव शशचिह्नः ॥
 ३ ससिबिम्बो^१ इति पाठे प्राकृते छन्दोवत् लिङ्गव्यत्यय इष्टः ॥

॥ ११२० ॥ इति जल्पित्वा शयनावलम्बिना तेन वाक्पति-
 राजेन देवचरितानां यशोवर्मदेवचेष्टितानाम् आवेदने आत्मा अप्रम-
 ३ वन्निव^२ सामर्थ्यरहित इव प्रतिपन्नः ॥ आत्मैव प्राप्तः अन्तर्मुखः सं-
 पन्नः । निद्रया प्राप्त इति यावत् ॥ ३७ ॥ कुलकम् ॥

॥ ११२१ ॥ या एव कर्तव्ये^३ विशेषार्थम्^४ उत्साहयन्ति
 व्यवसाययन्ति गुरुणां कीर्तयो वर्ण्यमानाः श्रूयमाणाश्च ता एव अत-

१ MH. उच्छ्वसति. २ MH. शशिबिम्बो. ३ MH. अप्रमवन्निजसामर्थ्ये^०. ४. So
 MH. ५ MH. कर्तव्येतिविशेषार्थम् which seems corrupt. The emendation
 is conjectural. ६ MH. reads the following between उत्साहयन्ति and
 व्यवसाययन्ति; viz., ईदृशं कथं तु नामाहमप्याचरामीत्य^०, which seems to be
 intended to explain उत्साहयन्ति, but which is hopelessly corrupt.
 ७ MH. व्यवसाययन्ति.

णवरिय के बावारा पवहिउं पयता ।

कामो वर-कामि-यणं केसर-उज्ज्वेहँ भिन्दइ सरेहि ।
इयर-जण-बाण-कज्जम्मि कुणइ हेयाई कुसुमाई ॥ ११२२ ॥
कीऐँवि अहिणव-भुमया-णडाल-परिसुद्धि-लद्ध-परिणाहं ।
अहिय-पिहु-ल्लोयण-जुयं विसेस तारं मुहं सहइ ॥ ११२३ ॥
वीयाभरणा अकयण्ण-मण्डणा अहिहरन्ति रमणीओ ।
सुण्णाओँव कुसुम-फलन्तरम्मि सहयार-वल्लीओ ॥ ११२४ ॥

३ थानिवेदनेन सकलप्रतिपादनसामर्थ्याभावेन अलसयन्ति अनुत्साहयु-
क्तानि कुर्वन्ति हृदयानि ॥ सिद्धो हि लोके अशक्यकर्तव्येष्वनुत्साह
इति युक्तोक्ता वाक्पतिराजस्य आत्मप्रतिपत्तिर्देवचरितेषु ॥

॥ ११२२ ॥ अधुना प्रदोषसमयोचितकामिचर्चा पञ्चदशभि-
राह । कामो वरमुत्कृष्टं वैदग्ध्याद्यलंकृतं कामिजनं केसरनामकुसु-
३ मपूर्वकैः केसरादिभिरुत्तमैर्भिन्नानि स्वक्रियां प्रवर्तयति शरैः । इतरे
तु ये जना अविदग्धादयस्तेषां यद्वाणकार्यं तत्र करोति शेषाणि कुसु-
मानि मन्दादरेण तान् प्रवर्तयति ॥ केसरं बकुलम् ॥

॥ ११२३ ॥ कस्या अपि अभिनवभूललाटपरिशुद्धिलब्धपरि-
णाहम् तथा अधिकपृथुलोचनयुगं विशेषतारं मुखं शोभते ॥ परिणाहः
३ पारिमाण्डल्यम् । उद्धर्तनोत्पुंसनादिना च अधिकपरिशुद्धिः । विशेष-
शुद्धे च वदने लोचनतारकप्रभृतीनां विपुलत्वेन प्रतिभासः ॥

॥ ११२४ ॥ वीताभरणाः स्नानादिसमये अकृतान्यमण्डन-

1 So MH. distinctly. Unless आत्मप्रतिपत्तिः be a blunder for आत्माप्र-
तिपत्तिः (i. e., hesitation to admit his fitness to sing his master's glory),
the phrase आत्मप्रतिपत्तिः must be taken to mean आत्मा अप्रभवन् अयोग्योस्ति
वर्णने इति प्रतिपत्तिः अङ्गीकारः. 2 MH. ०समयोषित०. 3 So MH. Should not
the commentator rather say बोधशभिः if not indeed सत्यदशभिः ? See his
remark on No 1134.

गहिय-विविहङ्गराओ अकयञ्जण-ससुर-मञ्जरी-रयणो ।
 पावइ असमत्तालेक्ख-विब्भमं कामिणी-सत्थो ॥ ११२५ ॥
 कोली-कय-कालायरु-धूमुप्पील-च्छलेण पट्टिहाइ ।
 रमणाहिसारणे कावि पहरिसालिङ्गिय-तमच्च ॥ ११२६ ॥
 ऊरु-जुयं मलय-भवङ्गराय-विणिवेस-दर समूससियं ।
 गुरु-जहणुव्वहण-सई कयं व थोरं थणवईहिं ॥ ११२७ ॥

अभिहरन्ति रमण्यः शून्या इव कुसुमफलयोरन्तरे मध्ये सहकार-
 ३ मञ्जर्यः । वी गतिप्रजनेति^१ वीतमपसृतम् ॥

॥ ११२५ ॥ गृहीतविविधाङ्गरागः^२ आकृताञ्जनससुरमञ्जरीर-
 चनः प्राप्नोति असमासालेख्यविभ्रमं कामिनीसार्थः ॥ ससुरं ताम्बूलम् ।
 मञ्जरी कर्णपूसादि । आलेख्यश्चित्रम् ॥

॥ ११२६ ॥^३क्रोडीस्थितकालागरुधूमोत्पीडच्छलेन प्रतिभाति
 रमणाभिसारणे कापि प्रहर्षालिङ्गिततमस्केव ॥ अभिसारिका हि
 ३ अन्धकारगामिनी भवतीति तमः प्रियत्वम् ।

या दूतिकागमनकालमपारयन्ती
 सोढुं स्मरज्वरभयार्तिपिपासितेव ।
 निर्याति बलभजनाधरपानलोभात्
 सा कथ्यते कविवरैरभिसारिकेति ॥

[इति] हि अभिसारिकालक्षणम् । कोलीकय इति कचित्पाठः
 तत्र शरीरधूपनार्थः स्वीकारः क्रोडीकारः ॥

॥ ११२७ ॥ ऊरुयुगं^४ मलयभवाङ्गरागाविनिवेशेनेषत्समुच्छसितं

लक्खिज्जइ सीसे सरसमेव कण्ठे पओहरुम्हवियं ।
 विसमं कुसुमाभरणं सम-काल-कयंपि जुवईण ॥ ११२८ ॥
 थण पडिमागय-परिणील-जालिया-मण्डणं वरो पइ ।
 वम्मह-सर-सङ्का-हियय-गहिय-कवयंव णव-वहुयं ॥ ११२९ ॥
 अविओथ-गमिय-दियसं सम-गहिय-पसाहणं पओसम्मि ।
 सोहइ रयावियण्हं सयणागमणूसुयं मिहुणं ॥ ११३० ॥

गुरुजघनोद्ग्रहनसहमिव कृतं स्थूलं स्तनवतीभिः ॥ भूमि मत्स्यार्थीय
 ३ इति स्तनवतीभिरिति । अत एव स्तनादिभरसहनाय चन्दनेन 'स्थूलं
 कृतमित्युत्प्रेक्षितम् ॥

॥ ११२८ ॥ लक्ष्यते शिरसि सरसमेव कण्ठे पयोधरोष्मायितं
 सोष्मं कृतम् । ईषच्छोषितमित्यर्थः । विषमं कुसुमाभरणं समकाल-
 ३ कृतमपि युवतीनाम् ॥

॥ ११२९ ॥ स्तनयोः प्रतिमारूपेण प्रतिबिम्बरूपेणागता या
 प्रतिनीलाकारा जालिका^१ जालिकादि पट्टादिमयं शिरोवस्त्रं सैव मण्डनं
 ३ यस्यास्तां वरः एति मन्मथशरशङ्कया हृदयघटितकवचामिव [नव]
 वधूम् ॥

॥ ११३० ॥ अवियोगगमितदिवसं समगृहीतप्रसाधनं प्रदोषे
 शोभते रतिविषये अविष्टुणं वृद्धतर्षम्^२ अत एव शयनागमौत्सुकं
 ३ मिथुनम् ॥

^१ MH. भूस्तिमल्लोय.

^२ MH. स्थल.

^३ MH. जालिकार.

^४ MH. वृद्धतर्षम्. The emendation is conjectural.

गलिउम्मऊह-पिहु-हेम-मेहला-बलय-मालिणी कावि ।
 वम्मह-भयाहिसंधिय-सिहि-पायारच्च पडिहाइ ॥ ११३१ ॥
 ण सहिज्जइ कामि-यणेण विरह-वियणा-विसंठुलङ्गेण ।
 ससिणो रवि-मण्डल-संपवेस-तत्तंव कर-जालं ॥ ११३२ ॥
 जायाई दुलह-दइयाणुराय-रणरणय-मुक्क-थामाण ।
 तणुयायन्ताईवि कामिणीण गरुयाई अङ्गाई ॥ ११३३ ॥

अवि य ।

पडिरोहि-कण्ण-पल्लव-पणोल्लणत्थंव तुलिय-भुमयग्गा ।
 अग्वइ णिमेस-णियमण-फुरन्त-पम्हाउरा दिट्ठा ॥ ११३४ ॥

॥ ११३१ ॥ गलिता ऊर्ध्वमयूखा पृथ्वी या हेममेखला [तदेव
 बलयं] तन्मालिनी मालायोगिनी कापि मन्मथभर्याभिसंहिताशिक्षिप्रा-
 ३ कारेव प्रतिभाति ॥ शिखी वह्निः ॥

॥ ११३२ ॥ न सख्यते कामिजेन 'विरहवेदनाविसंठुलङ्गेन
 शशिनो रविमण्डल[सं]प्रवेशतप्तमिव करजालम् ॥ विराहिणीनां
 ३ मदनदीपनत्वेन द्वेष्याः शशिकराः । तत्रैतन्मुत्प्रेक्षा कृता । शशिनः
 कृष्णपक्षे रविमण्डलप्रवेशो ज्योतिःशास्त्रे प्रसिद्धः ॥

॥ ११३३ ॥ जातानि दुर्लभदयितानुरागरणरक्तमुक्तस्थानां तनु-
 यमानान्यपि कामिनीनां गुरुण्यङ्गानि ॥ स्थाम बलम् ॥

॥ ११३४ ॥ अथ पञ्चभिः कुलकम् । 'तत्रैकया उपसंहारः ।
 चतसृभिस्तु सह षोडश पूर्वोद्दिष्टा भवन्ति ॥ प्रियतमावलोकनप्रतिरो-

^१ MH. ^२ प्रकारेव. ^३ MH. ^४ संस्थुला^०. ^५ MH. तत्रैकयोगे संहारचतसृभिः^०.
 The emendation is purely conjectural. See, however, the commenta-
 tor's remark on No. 1122.

णमइ णडालंचिय लज्जिएसु कर-मलिय-कण्ठ-कुसुमेसु ।
 उव्वत्त-पम्ह-चुम्बिय-पुडाई ण हु णाम अच्छीइं ॥ ११३५ ॥
 हत्थो घोळइ दंसण-समओसारिय-णिरिङ्गि-विणिवेसो ।
 बाणी-कयाच्छि-संधाण-गहिय-सवणावयासोव्व ॥ ११३६ ॥
 लज्जोणय-वयणालाक्खिक्क-दर-विंयासियाहरन्ताइं ।
 गमणम्मिावि आवज्झन्ति वलिय-मज्झाई दिट्ठाइं ॥ ११३७ ॥
 इय कामिणीण पिययम-समागम्लुमाण-मयणाण ।
 सज्झस-पडिबद्ध-रसाई होन्ति लीलाइयव्वाइं ॥ ११३८ ॥

३ धनशीलकर्णपल्लवप्रणोदनार्थमिव तुलितभ्रूमार्गा अर्धति निमेषनिय-
 मनस्फुरत्पक्ष्मातुरा दृष्टिः ।

॥ ११३५ ॥ नमति ललाटमेव लज्जितेषु ^१करमर्दितकण्ठकु-
 सुमेषु दर्शनोद्बृत्तचुम्बितपक्ष्मपुटानि^२ न खलु नाम अक्षीणि ॥

॥ ११३६ ॥ हस्तो घूर्णते दर्शनसमये अपसारितो निरि [ङ्गि-
 विणिवेसो] शिरोवाससो विनिवेशो येन स बाणीकृतं यदक्षि तस्य
 ३ संधानार्थं गृहीतश्रवणावकाश इव गृहीतकर्णप्रदेश इव ॥ शिराक-
 र्षणं हि कर्णान्तं क्रियते धानुष्कैः ॥

॥ ११३७ ॥ लज्जावनतवदनालक्षितैकेषद्विकसिताधरान्तानि
 गमनेपि क्रीडार्थोद्यानविहरणावसरेपि ^३आबध्यन्ते पार्यन्ते प्रियदर्शने-
 ३ कनिष्ठतया वलितमध्यानि दृष्टानि दर्शनानि चक्षुर्व्यापाराः ॥

॥ ११३८ ॥ इति उक्तप्रकारेण कामिनीनां प्रियतमसमागमो-
 न्मीलनमदनानां साध्वसप्रतिबद्धरसानि अप्रागल्भ्यप्रतिबद्धशृङ्गाररस-
 कार्याणि भवन्ति लीलायितव्यानि ॥ ५ ॥ कुलकम् ॥

^१ MH. °मलित°.

^२ MH. °चुम्बित पक्ष्म°.

^३ MH. आवध्यते.

ललणा वल्लह-हुत्तं विलास-विस-मण्डणाओं बोलेन्ति ।

णीसङ्गंचिय बन्दी-कइन्दु-किरणाओं व णिसासु ॥ ११३९ ॥

सरस-मय-ताम्बिमाहय-किसलय-मालायमाण-पम्हाइं ।

रमण-प्रवेशस्थपिव पियाण वियसन्ति अच्छीइं ॥ ११४० ॥

अवहीरिय-पिययम हुत्त-गमण-भय-दिण-सङ्गलाइं व ॥

कउजलिय-बाह-लेहाइं होन्ति कीएवि अच्छीइं ॥ ११४१ ॥

॥ ११३९ ॥ ललना वल्लभाभिमुखं विलासविसमण्डनाः संता-
पनिवृत्त्यर्थकृतमृणालिकाहारादिकाः बोलेन्ति अतिक्रामन्ति निःश-
१ ङ्कमेव बन्दीकृतेन्दुकिरणा इव निशासु ॥ अभिसारिका^१ एवं गच्छ-
न्ति । ^२कामार्तत्वेन अशङ्काः । अत एव ^३बन्दीकृतेन्दुकिरणत्वमिव ।
चन्द्रो हि चौर्यचरितानां वैसवन्धननिक्षिप्त इव अभयकरः स्तावको
६ वा प्रोत्साहको वैतालिको वेति मतः ॥

॥ ११४० ॥ सरसमदताम्रत्वाहतत्वेन^४ किशलयमालायमानप-
क्ष्माणि रमणप्रवेशार्थमिव प्रियाणां विकसन्ति अक्षीणि ॥ अक्षिद्वा-
३ रेणैव रमणो रमणीहृदयं विशति । तत्र द्वारापक्षनेत्रे अक्षिपुटकपा-
टयोरुद्धाटनं मङ्गलार्थं च द्वारि मदरक्तपक्ष्मकेसरमाला इव विर-
च्यन्ते इत्यभिप्रायः ॥

॥ ११४१ ॥ अवधोरयितैव्यः सापराधत्वाद्यः प्रियैस्तदभिमुखं
यद्गमनं तद्गमनं तद्गमननिवारणाय दत्तशृङ्खलानीव ॥ ज्वलितवाष्पले-
३ खानि कस्या अपि दृश्यन्ते^५ अक्षीणि ॥ प्राकृते वचनव्यत्ययो मतः ॥

१ MH. 'सारका. २ MH. कामार्तत्वेनाशङ्कयोश्चेतन अत एव, &c., which is not easy to fully restore or even emend conjecturally. ३ MH. om. बन्दी. ४ MH. om. 'त्वा. ५ MH. 'मानः. ६ The *châyâ* कस्या अपि दृश्यन्ते corresponds with the reading of J. See *Various Readings*.

थोष्णावि दूमिज्जइ ण लेइ गरुयंपि णाम-मन्तक्खं ।
 इय असमज्जस हियओ होइ सिण्हेण जुअइ-जणो ॥११४२॥
 वलिउद्ध-कवोल-घडन्त-चन्द-बिम्बाण माणइत्तीण ।
 अन्तो दीसइव णिरोह-पुञ्जिओ हास विच्छड्डो ॥ ११४३ ॥
 सासुक्खय-रय-लहुइय-समूससन्तुप्पलोणय-मुहम्मि ।
 चसयम्मि कावि परिसेस-माण-गरुई चिरा पियइ ॥११४४॥

॥ ११४२ ॥ स्तोकेनापि दूयते पीड्यते पराङ्मुखो भवति । न
 चैतत् तदेकार्थानां कुलमहिलानां युक्तं कर्तुम् ।

३ माणंपि जस्स ढज्जइ बहु-महिला-भाङ्गि-भरिय-हिययस्स ।
 अम्हाण य तगय-तम्मणाण को माण-वावारो ॥
 इति नयेन ।

६ जेण विणा न चलिज्जइ अणुणिज्जइ सो कयावराहोवि ।
 पत्तेवि गाम-डाहे भण कस्स न वल्लभो अग्गी ॥
 इत्यादिना च । अतो हेतोर्न लति गृह्णानि गुरुकमपि नामम-
 ९ न्तक्खम्^१ अपराधम् इत्यसमज्जसहृदयो भवति स्नेहेन युर्वातजनः ॥
 मानखण्डनं नाम हृदयस्य असमज्जस्यम् ॥

॥ ११४३ ॥ ऊर्ध्वं वलिता विस्मयेन ये कपोलास्तेषु घट-
 मानानि चन्द्रबिम्बानि यासां मानवतीनां मानिनीनाम्^२ अन्तः दृश्यत
 ३ इव निरोधपुञ्जितो हाससमूहः ॥ कामिनीनां बहिर्हासमात्रात्^४ मुख-
 मध्यपुञ्जितस्य हासस्य चन्द्रप्रतिबिम्बव्याजेनावस्थानकल्पना कवेः ।
 विच्छड्डो^५ समूहः ॥

॥ ११४४ ॥ मानजनिःश्वासोत्खातरजस्कत्वेन लघूकृतं सम्य-

^१ MH. ^१मन्तक्खं. ^२ MH. घटमानानि. ^३ MH मानिनाम् for माननीनाम्.

^४ MH. ^४भावोन्मुख°. ^५ MH. विच्छड्डः.

अहिलासा रहस-विणिग्गएण कामेसु-जज्जरङ्केण ।
 कुवलय-णालेण महुं हियएणव कावि आपियइ ॥ ११४५ ॥
 चिर-संठिओवि वियलइ माणो चिर-वियलिओवि संघडइ ।
 विवरीय-रसं कीलेइ महु-मओ कामिणि-यणाम्मि ॥ ११४६ ॥
 अखालिय-सरीर-वयणो सहाव-हियओसरन्त-मय-धीरो ।
 मतोत्ति णवर णज्जइ कवोल-राएण जुअइ-जणो ॥ ११४७ ॥
 अङ्गाई पयणुआइपि किंपि गरुएइ महु-मय-विलासो ।
 हिययाई पुणो लहुएइ माण-गरुयाईवि पियाण ॥ ११४८ ॥

गुच्छसद् यत् उत्पलं तेनावनमितमुखे चषके कापि परिशेषेण मानेन
 ३ गुर्वी चिरात्पिबति मानवशात् उत्पलस्थगितपानत्वाद्वा ॥

॥ ११४५ ॥ अभिलाषात् रभसाविनिर्गतेन कामेषु^१ जर्जराग्रेण
 'कुवलयनालं मधु हृदयेनेव कापि आपिबति ॥ 'कामस्येषवः कामे-
 ३ षवस्तैर्जर्जराङ्केणेति कचित् पाठः ॥

॥ ११४६ ॥ चिरसंस्थितोपि विगलति^२ मानः चिरविगलितोपि
 संघटते । अतो विपरीतरसं कृत्वा क्रीडति मधुमदः कामिनीजने ॥
 ३ संभरइ^३ इति पाठे संध्रियते पुष्टिं भजत^४ इत्यर्थः । एतदेव मदस्य म-
 दत्वं यत् परस्परविरुद्धम् असमञ्जसविकारकारित्वम् ॥

॥ ११४७ ॥ अस्खलितशरीरवचनः स्वभावविभवेन स्वभाव-
 माहात्म्येन अपसरन् यो मदस्तेन धीरः अत्यक्तोचितचरितः मत्त इति
 ३ केवलं ज्ञायते कपोलरागेण युवतिजनः ॥

॥ ११४८ ॥ अङ्गानि प्रतनुकान्यपि रागातिशयक्षीणान्यपि

^१ MH. कामस्येषवः. ^२ MH. विगलितमानः चिरगलितोपि. ^३ MH. संभर इति
 for संभरइ इति. ^४ MH. भज इत्यर्थः.

विरह-विणिगय-सेसव्व विवभमा मन्द-हियय-संगलिया ।
 मुह-णीसासा पिय-संगमाम्मि सोहन्ति रमणीण ॥ ११४९ ॥
 सरस-णह-राइ-मग्गेहिं पीण-थण-मण्डलाई तरुणीण ।
 पिय-संगम-हरिस्सुसास-रहस-फुडियाईव सहन्ति ॥ ११५० ॥
 संभाविय-काम-हरो उप्पेइ रसं असोउमल्लोवि ।
 णह-नेहा-फरुस-पओहराण रमणीण परिरम्भो ॥ ११५१ ॥

किमपि गुरूणि आलस्ययोगीनि करोति मधुमदविलासः हृदयानि ५
 ३ नर्लघयति भग्नमानानि संपादयति मानगुरूण्यपि प्रियाणाम् ॥ सर्वस्य
 मधुमदेन परिरम्भार्थितातिशयोत्पादात् ॥

॥ ११४९ ॥ विरहो वियोगः तदवस्थायां ये विनिर्गतास्तच्छेषा
 अपीत्यर्थः । विभ्रमा विभ्रमा इवेति संबन्धः । विलासायन्त इवे-
 ३ त्यर्थः । मन्दहृदयात् वियोगगलनहृदयात् संक्रान्ता अपि मुखनिः-
 श्वासाः प्रियसंगमसमये शोभन्ते रमणीनाम् ॥

॥ ११५० ॥ सरसनखराजिमार्गैः पीनस्तनमण्डलानि तरुणीनां
 प्रियसंगमहर्षध्वंसरसस्फुटितानीव^१ शोभन्ते ॥

॥ ११५१ ॥ संभावितकामभरः । संभारिअपाठे स्मारितका-
 मभरः । अर्पयति रसम् असौ^२ अमल्लमपि अप्रतिपक्षमपि नखरेखापरुष-
 ३ पयोधराणां रमणीनां परिरम्भः ॥ अमल्लमपीति भिन्नक्रमः अपिशब्दः ।
 रसमध्यर्पयति^३ शोभावदित्यर्थः । अवधारणे यथाश्रुति अमल्लमेवेति ॥

^१ MH. om. वि. ^२ MH. ^३ वास^३ may refer to ससु the reading of J., but his रस^३ must surely be a mistake for रमस^३, which is blundered into रस^३ instead of रहस^३ in J. ^४ MH. रसमध्यति, omitting अपि :

गाढालिङ्गं तण्डा-णिहेण पडिपीलणं पडिवणं ।
 पढमं कीएवि भर-पीडिएण हियएण थणयाण ॥ ११५२ ॥
 पढम-रयारम्भ-रसाणवि तह वच्छ-स्थलोवऊढाई ।
 जह-पीडिय-जहण-णिरन्तराई जायन्ति अङ्गाई ॥ ११५३ ॥
 अच्चन्त-मएण विलासिणीण परिगलिय-हियय-सुण्णाई ।
 वड्डन्त-णीरसाई ण समप्पन्तिच्चिय रयाई ॥ ११५४ ॥
 अण्णोणाराहण-खण-खलन्त-हिययावहीरिय-सुहाई ।
 सुहमम्भहियं रइ-वित्थेरेण पावन्ति मिहुणाई ॥ ११५५ ॥

॥ ११५२ ॥ गाढालिङ्गनतृष्णानिभेन प्रतिपीडनमिव प्रतिपन्नं
 प्रथमं कयापि भरपीडितेन हृदयेन स्तनयोः ॥

॥ ११५३ ॥ प्रथमरतारम्भरसानामपि^१ तथा वक्षःस्थलोपगूढानि
 यथा पीडितजघनत्वेन निरन्तराणि जायन्ते अङ्गानि रतिपरिणामा-
 ३ वसरे ॥

॥ ११५४ ॥ अत्यन्तमदेन विलासिनीनां परिगलितहृदयत्वेन
 शून्यानि रतियोग्यविकारराहितानि अत एव [वर्धमाननीरसानि न
 ३ समाप्यन्त एव र]तानि ॥

॥ ११५५ ॥ अन्योन्याराधनार्थं क्षणमात्रं स्वलङ्घ्यत्वेन अ-
 र्थान्तरव्यापारितचित्तत्वेन अवधीरिनोपनतरतिसुखानि सुखम् अभ्य-
 ३ धिकं रतविस्तरेण प्राप्नुवन्ति मिथुनानि ॥ तदुक्तम् ।

स्त्रियाश्चिरं^२ शीघ्रमवेक्ष्य चात्मनो विसर्गमर्थान्तरभावनां भजेदिति ॥

^१ MH. प्रथमरतारम्भरसानामपि for प्रथमरतारम्भरसानामपि. ^२ MH. क्षिप्रश्चिर.

ताडंचिय किीप रसं देन्ति परूढेवि पेम्म-रायम्मि ।
 पिय-दिण्ण-नहाहरणुलसाई रमणीण रमियाई ॥ ११५६ ॥
 आवयणोरु णिरन्तर-पीडिय-देहाण हरइ मिहुणाण ।
 चलणसुवि कय-चलणो सव्वङ्गालिङ्गण-विलासो ॥ ११५७ ॥
 थण-विम्बेसु वट्ठणं जोव्वण-लद्ध-परिणाह-वियडेसु ।
 सोच्चिय तह-परिणाहो जाओ विरलोव्व रोमञ्चो ॥ ११५८ ॥
 पीडिय-पओहरोगाह-णह-पउडेस-दर-सम्मसियं ।
 विमलइ करेण रमणस्स कावि वच्छ-त्थलं हसिरी ॥ ११५९ ॥

॥ ११५६ ॥ तान्येव कैमपि रसं ददति प्ररूढेपि प्रेमरागे
 प्रियदत्ता नखा एवाभरणानि तदुल्लासांनां रमणीनां रतानि ॥ ^१उल्ला-
 ३ साहिं रमणीहिं इति पाठे ^२उल्लासाभी रमणीभिः सहेत्यर्थः ॥

॥ ११५७ ॥ आवदनोरु वदनादारम्य उरु यावत् [निरन्तर]-
 पीडितदेहानां संपुटारुयकरणविशेषभाजां^३ हरति मिथुनानां चरणेष्वपि
 ३ कृतचरणः सर्वाङ्गालिङ्गनविलासः ॥

॥ ११५८ ॥ स्तनविम्बेषु वधूनां यौवनलब्धपरिणाहत्वेन
 विकटेषु^४ स एव तथापरिणाहः पूर्वदृष्टपरिणाहयुक्तो [जातो] विरल
 ३ इव रोमाञ्चः ॥

॥ ११५९ ॥ पीडितपयोधरत्वेनावगाढो यो नखपदोद्देशस्तत्रेप-
 त्समुच्छ्वसितं ^५विमर्दयति परामृशति पीडानिवृत्तये करेण दयितस्य
 ३ कापि वक्षःस्थलं हसनशीला ॥ लग्ननखक्षतप्रदेशे ^६गाढालिङ्गनमग्न-
 कठिनस्तनखेदननिवृत्त्यर्थः ^७हस्तस्पर्शः ॥

^१ MH. आजो.

^२ MH. निकटेषु

^३ MH. विमल्यति.

^४ MH.

गाढालिङ्गन मग्नकठिनस्तनखेदन^५ ^६ MH. हरस्पर्शाः.

बहुसो भग्ग-ट्टिय-रमण-णह-सिहा-चुण्ण-त्रिउण-गरुण ० ॥ ।
 आयासिज्जइ थण-मण्डलेण मज्झालसा तरुणी ॥ ११६१ ॥
 तणुअत्तण-णमिओयर-पओहरासण्ण-जहण-णिमिय-मुओ ।
 सोहइ तंस-णुवण्णो वल्लिओरु-लओ पिआ-सत्थो ॥ ११६
 दयियाएँ कोवि णिहा-परिस्समुब्भिण-सेय-विन्दुइयं ।
 परिउम्बइ सुह-णसहिय-पडिवोहन्दोलियं वयणं ॥ ११६२ ॥
 सम-भाव-पयत्तसास-सिहिल-णीसह-परिट्ठियावयवो ।
 दर-लक्खिय-दुब्बलोव्व होइ णिहासु जुअइ-यणो ॥ ११६३ ॥

॥ ११६० ॥ बहुशो भग्गस्थितानि यानि रमणनखशिखाचू-
 र्णानि तैर्द्विगुणगुरुणा आयास्यते स्तनमण्डलेन क्षाममभ्यालसा तरुणी ॥
 ३ [तरुणी] इति स्तनकर्कशतापरम् ॥

॥ ११६१ ॥ तनुत्वात् भरेण नतोदरत्वात् पयोधरासन्ने जघने
 निक्षिप्तभुजः शोभते तिर्यङ्घ्रिषण्णः शय्यायां वलितोरुलतः प्रिया-
 ३ सार्थः ॥ पुमैण्णो निषण्णः । सुरतश्चान्तैकपार्श्वनिषण्णो विराजत
 इत्यर्थः ॥

॥ ११६२ ॥ दयितायाः कोपि निद्रापरिश्रमोद्भिन्नस्वेदाविन्दु-
 चितं परितुम्बति निद्रासुखेन न सोढो यः प्रतिबोधस्तेनान्दोलितं
 ३ वेदनम् ॥

॥ ११६३ ॥ श्रमभावप्रवृत्तोच्छ्वासशिथिलनिःसहपरिष्ठितावयवः
 ईषलक्षितदौर्बल्य इव भवति निद्रासु युवतिजनः ॥ श्वांसाध्मातश-
 ३ रीरत्वात् कामकृतं क्षामत्वं मनाग्लक्ष्यते न तु सम्यक् ॥

णवरिअ णरिन्द-विक्रम-वियड-कहावसर-समुह-सुर-मुक्ता ।
 कुसुम-णिवहोव्व णिवडइ णहाहि तारा-लवुप्पीलो ॥११६४॥
 जायं तारा-वड्ढो वायन्त-मुणाल-पाडल-मऊहं ।
 बिम्बं अवाल-जम्बू-फल-भङ्ग-पिसङ्ग-परिवेसं ॥ ११६५ ॥
 ओसारियम्मि पच्छा सिण्होल्लिय-तिमिर-केस-हत्थम्मि ।
 णिवडन्ति सलिल-विन्दुव्व तारया रयणि-तरुणीए ॥११६६॥
 लहसिय-ट्टिय-मय-विच्छाय-मज्झ-ससि-बिम्ब-चुम्बियं सहइ ।
 दहुर-उडं व दर-फुडिय-वियड-पुड-मण्डलं गयणं ॥ ११६७ ॥

॥ ११६४ ॥ अनन्तरं नरेन्द्रविक्रमविकटकथावसर इति कृत्वा
 सुरवैधूभिर्विमुक्तः कुसुमनिवह इव निपतति नभसस्तारालवामात्मा
 ३ उत्पीलः समूहः ॥ प्रभातसमये किल सूक्ष्मताराः पतन्ति काश्चित् ।
 तिरोधानं वा पतनम् । तच्च पुष्पवृष्टित्वेनोत्प्रेक्षितं यशोवर्मणश्चरित-
 निबद्धवाक्पतिकथास्तुतये ॥

॥ ११६५ ॥ जातं तारापतेः शुष्यन्मृणालवत्पाटलमयूखं बिम्बम्
 अवालं जरठं यज्जम्बूफलं तद्भङ्गवत्पिशङ्गपरिवेषम् ॥

॥ ११६६ ॥ अपसारिते अरुणोदयेन पूर्वादिदिग्भ्य उत्कालिते
 पश्चाच्च पश्चिमभागे स्थिते अवश्यायाद्रीकृततिमिरनिकर एव केश-
 ३ पाँशस्तत्र निपतन्ति सलिलविन्दवस्तारका रजनीतरुण्याः ॥ सिण्हा
 अवश्यायः । उल्लियं आर्द्राकृतम् ॥

॥ ११६७ ॥ हसितस्थितं मृगविच्छायमध्यं यच्छाशिबिम्ब
 तेन चुम्बितं शोभते दर्दराख्यो वाद्यभाण्डविशेषश्चर्मपिनद्धस्तत्पुट
 ३ इव ईषस्फुटितविकटपुटमण्डलं गगनम् ॥ स्फुटितत्वं रविदारितलम-
 स्कत्वं ॥

अस्थाय-तलिण-तारत्तणं तंचेय पढम-परिविरलं ।
 पन्त्था पुञ्जिज्जन्तं पुणोवि वियडेइ गह-अकं ॥ ११६८ ॥
 अरुण-विराविय-तणुयायमाण-संज्झा-रसानुलित्तव ।
 थोय-त्थोयमुसालोय-पण्डुरं होइ गयण-यलं ॥ ११६९ ॥
 पम्हन्तर-लक्खिय-पण्डु-भाव-विसम-प्पहं समुप्पयइ ।
 सिण्हा-हय-सामायन्त-मसिण-देहं कवोअ-उलं ॥ ११७० ॥
 आरोहिणा पहाय-क्रमेण परिपिञ्जरत्तणमुवेन्ता ।
 विटवेसु फल-विसेसा परिणाम-गुणं व गेहन्ति ॥ ११७१ ॥

॥ ११६८ ॥ अस्तागततनुतारत्वेन तदेव प्रथमप्रविरलं प्रविर-
 लस्थूलतारकत्वेन पश्चात्पुञ्जीक्रियमाणं राविकरानिकरेण भूमिश्रीभवत्
 ३ पुनरपि विकटयति ^१विकटंस्वंमाचरति ग्रहचक्रं वस्तुष्ट्या ॥

॥ ११६९ ॥ अरुणविराजिततनूयमानसंश्रयारसानुलितमिव
 स्तोक्तस्तोकम् उपसः प्रभातकालस्य आलोकेन पाण्डुरं गगनतलम् ॥

॥ ११७० ॥ पक्षमान्तरलक्षितपाण्डुभावत्वेन विषमप्रभं समु-
 त्पतति सिण्हा अवश्यायस्तेन पृष्ठतः ^२क्षतम् अत एव श्यामा-
 ३ यमानमसृणदेहं कपोतकुलम् ॥ पक्षमान्तरैर्दृश्यमाना ^४यत्क्षताः प्र-
 देशाः ^५पाण्डुरीकृतास्तत्परिवर्तिनः श्यामायमाना इति वैषम्यम् ॥
 विहंगकुलमिति क्वचित् पाठः ॥

॥ ११७१ ॥ आरोहणशीलेन प्रभातक्रमेण परिपिञ्जरत्वमुप-
 यन्तः प्राप्नुवन्तः विटपेषु फलनिवेशाः परिणामगुणमिव वहन्ति ॥
 ३ अरुणकरविद्धत्वेन ^६अपकान्यपि पकानीव फलानि लक्ष्यन्त इत्यर्थः ॥

^१ MH. ^०भूवत्पुन^०.
^२ MH. om. वि^०.
^३ MH. ^०भूवत्पुन^०.
^४ MH. वत्क्षताः. The emendation is conjectural.
^५ MH. पाण्डुरीकृतास्तत्परि^०.
^६ MH. अरुणकरविद्धत्वेन.

^२ MH. om. वि^०.

^३ MH. कृतम्. The emenda-

^४ MH. वत्क्षताः. The emendation is conjectural.

^५ MH. पाण्डुरीकृतास्तत्परि^०.

^६ MH. अरुणकरविद्धत्वेन.

मिहु [गोहिं रइ]-रसायाम-खेय-खण-लद्ध-गरुय-णिहेहिं ।
 पडिबुज्जिज्जइ कह-कहवि सालसं रयणि-विरमम्मि ॥ ११७२ ॥
 तम-लोह-लोढयाणुगय-मुक्क-गोस-प्पहो तलिण-मूलो ।
 गह-पलहि-वीय-निवहो पच्छा पुज्जिज्जइ णिसाए ॥ ११७३ ॥
 आआसेइ पईव सलोल-कज्जल-सिहा-दरुव्वत्ते ।
 सकय-ग्गहं पच्चूस-मारुओ वास-गेहेसु ॥ ११७४ ॥

[॥ ११७२ ॥ मिथुनैः रतिरसायामखेदक्षणलद्धगरुकनिद्रैः प्र-
 तिवुध्यते कथंकथमपि सालसं रजनिविरमे ॥]

[॥ ११७३ ॥ तमोलोहलोठकानुगतमुक्तप्रभातप्रभः विरलमूलः
 ग्रहकार्पासबीजनिवहः पश्चात् पुञ्जीक्रियते निशया ॥

३ प्रभातकाले ग्रहनिवहो मुक्तप्रभः मन्दप्रभः सन् क्रमेण पूर्वदि-
 ग्भागेभ्यो विनश्यन् पश्चिमदिश्येव पुञ्जीकृत इव दृश्यते । तत्रोत्प्रे-
 क्ष्यते । तमोरूपलोहमयलोठकानुगतकार्पासबीजनिवहो यथा कयापि
 ६ स्त्रिया पश्चिमभागे पुञ्जीक्रियते तद्वदिति । लोठकः कार्पासबीजानि-
 प्कासनार्थो यन्त्रविशेषः । मुक्कगोसप्पहो प्रभाते मुक्ता प्रभा येन
 सः । तलिणमूलो पूर्वदिशि प्रथमदृश्यमानेन तेजसा नष्टा अधस्तना
 ९ ग्रहा यत्र तादृशः ॥]

॥ ११७४ ॥ 'आयासयति प्रदीपान् सलोलकज्जलशिखेषुदुद्ध-
 सान् । सकज्जललोलशिखा आवर्त्य । आवर्तनमावेष्टनम् । सकच-
 ३ ग्रहमिव प्रत्यूषमारुतो रतिवासगृहेषु ॥

तंचेय तिमिर-मलिनं जायं अरुण-प्पहा-दयं गयणं ।
 सीसयमिव सिन्दूरत्तणेण पटिवण्ण-परिणामं ॥ ११७५ ॥
 गेण्हन्ति कण्ठ-फरुसाइं कहवि रयणी-जलाणुभावेण ।
 विहया वल्लग-रय-संणिवेस-गरुयाइं वीयाइं ॥ ११७६ ॥
 रुण्णारुण-णयणाओव णिसा-विमूरन्त-गलिणि-सोएण ।
 सोहन्ति जलोल्ल-ट्टिय-चक्काय जुयाओ वावीओ ॥ ११७७ ॥
 ससिणो समोसरन्ती अत्थाअल-मत्थय-त्थ-विम्बस्स ।
 घोळइ सहयार-रसग्ग-तलिण-परिण्डुरा जोण्हा ॥ ११७७ ॥

॥ ११७५ ॥ तदेव तिमिरमलिनं जातम् अरुणप्रभाहतं सत्
 भगनं सीसमिव सिन्दूर [त्वेन प्रतिपन्नपरिणामं] भवति ॥

॥ ११७६ ॥ गृह्णन्ति कण्ठपरुषाणि कथमपि रजनीजलानुभा-
 वेन अवश्यायसंबन्धिना विहगा अवलम्बरजःसनिवेशगुरूणि बीजानि
 ३ धान्यकणादीनि ॥

॥ ११७७ ॥ रुदितेन अरुणनयना इव निशि रात्रौ विसूरयन्ती
 राविबियोगदुःखमनुभवन्ती या नलिनी तच्छ्लोकेव शोभन्ते अवश्याय-
 ३ जलद्विस्थितचक्रवाकयुगा वाप्यः ॥ जलाद्रिम् अतिरक्तं चक्रवाकयुग्मं
 दृश्यते । तदेव रोदनारुणं नयनयुगमिव ॥

[॥ ११७८ ॥ शशिनः समपसरन्ती अस्ताचलमस्तकस्थवि-
 ३ म्बस्य घूर्णति सहकाररसाग्रतलिनपरिण्डुरा ज्योत्स्ना ॥ रसाग्र
 ३ रसनाग्रम् । रसनैव रसा । मञ्जरीति यावत् । मञ्जरीरसनयोः
 साम्यात् । तलिनं विरलम्]

असहिय-विसुद्ध-सुकयावयंस-सत्पुरिस-सुचरिउगारो ।
 विवलायइ कलि-कालोव्व भिण्ण-हियओ तमुग्घाओ ॥
 कोऊहल-मिलिआमर-विमाण-रयण-प्पहा-विभिण्णोव्व ।
 जाओ अजड-जवा-कुसुम-पाडलो णह-यल-वियाणो ॥११८०॥
 परिगलिय-पण्डु-तारा-दलस्स णह-साहिणो विणिक्खमइ ।
 णव-किसलय-सोहगणे पढममरुणुग्गमालोओ ॥ ११८१ ॥
 इट्ठा-त्तुण्णव किरन्तमुद्धमरुणायवं परिप्फुरइ ।
 रविणो गयणासि-णिसाण-चक्क-वलओवमं विम्बं ॥११८२॥
 जलहिस्स पुणोवि समागमंव वहलत्तणेण मूयन्तं ।
 अपुणागमणायव तं तिमिरं उम्मूलिअं रविणा ॥ ११८३ ॥

[॥ ११७९ ॥ असोदविशुद्धसुकृतावतंससत्पुरुषसुचरितोद्धारः
 विवलायइ विपलायते कलिकाल इव भिन्नहृदयः तमउद्धातः ॥]

॥ ११८० ॥ प्रकृतकथाकर्णनकुतूहलमिलितामरविमानरत्न [प्र-
 भाविभिन्न] इव जातः अजडं पक्वं जवाकुसुमं बिन्दुमतीपुष्पं तद्व-
 ३ त्पाटलो नभस्तलवितानः ॥

॥ ११८१ ॥ परिगलितपाण्डुतारादलस्य नभःशाखिनो विनि-
 ष्कामति नवकिशलयसौभाग्येन प्रथमम् अरुणोद्गमालोकः ॥ दलानि
 ३ जीर्णपर्णानि । अरुणोद्गमो लोहितनवकिशलयसमुद्भवोपि ॥

॥ ११८२ ॥ इष्टकाचूर्णमिव *विकिरतः अरुणात्तपं लोहितप्रभं
 परिस्फुरति रवेः संबन्धि गगनमेवासिः खड्गस्तस्योपस्कारार्थं यन्नि-
 ३ शानचक्रवलयं ^१तीक्ष्णायसभाण्डं तदुपमं विम्बम् ॥

॥ ११८३ ॥ ^२जलधेः पुनरपि समागममिव वहलत्वेन सूच-

णवरिय णिव्वत्तिय-रयणि-विरम-कायव्व-णिव्वुओ ताण ।
 सो साहिउं पयचो चरिअं चाणक्क-चरिअस्स ॥ ११८४ ॥
 णवरिय णिव्वडिय-तम-लोह-टङ्क-परिसुद्धि-तुङ्क-वियडासु ।
 आसा-भित्तिसु पत्थिव-पसत्थि-जोग्गासुव दियासु ॥ ११८५ ॥
 अग्ग-द्विय हरिय तुरङ्क-पल्लवे मङ्गलाय कलसेव्व ।
 तक्खणमुक्खित्ते तरणि-मण्डले वासव-दिसाए ॥ ११८६ ॥

यत्^१ अपुनरागमनायेव तत् तिमिरम् उन्मूलितं रविणा ॥ किल तमसि
 ३ संमुखे जलधिसमागमो जलधौ मज्जनं रवेरभूत् । तेन वैरकारणेन
 परिपूर्णोदितेन रविणा समूलमुन्मूलितं तिमिरं पुनरनागमनाय तस्य
 अनिष्टनिमित्तस्य तमसः ॥

॥ ११८४ ॥ अनन्तरं निर्वातितरजनीविरामकर्तव्यः अत एव
 निर्वृतः सुखितः सन् तेषां पूर्वप्रक्रान्तप्रवृत्तां स वाक्पतिराजः शोसितुं
 ३ कथयितुं प्रवृत्तश्चरितं चाणक्यचरितस्य यशोवर्मणः ॥

॥ ११८५ ॥ अथ गाथाविंशत्या कुलकम् ।

अनन्तरं^२ निर्वातितः पृथक्कृतस्तम एव^३ लोहटङ्कस्तक्षकारघटनभाण्डं
 तेन या परिशुद्धिस्तया तुङ्कविकटासु आशा दिशस्ता एव भित्तिय-
 ३ स्तासु पार्थिवप्रशस्तियोग्यास्त्विव स्थितासु
 प्रशस्तियत्र^४ चरितमुत्तमं लिख्यते ॥

॥ ११८६ ॥ अग्रस्थिता हरितवर्णास्तुरगाः पल्लवा यत्र तत्र
 मङ्गलाय कलशे इव तत्क्षणमुत्क्षिप्ते तरणिमण्डले आदित्यबिम्बे
 ३ वासवादिशा ऐन्द्रा दिशा नायिकया

१ MH. सूचयंतम्. २ So, MH. explaining an impossible reading (णिव्व-
 णिव्व^०) ! See Various Readings ३ So, MH. ४ MH प्रशस्तियत्रचरित^०.
 for प्रशस्तियत्र चरित^०,

पहु-कित्ति-णिसमणूसुअ-हियय-क्खलिअ-रमणाहिलासासु ।
 अन्दोलिऊण सुर-सुन्दरीसु रहसा विणिन्तीसु ११८७
 कुसुम-वरिसूसुआमर-विलुत्त-मणि-मउल-कन्दल-दलासु ।
 विरलायन्तीसु सुरिन्द-मान्दिरुज्जाण-वीहीसु ११८८
 अम ओवओय-परिहिट्ठ-कण्ठ-महुरीहुयन्त-रसियम्मि ।
 मङ्गल-जीमूअ-उलम्मि गयण-वट्ठ पउट्टम्मि ११८९
 चलिअम्मि रहस-विअलिअ-कण्हाइण-णिअलिए मुणि-अणम्मि ।
 कोऊहल-पत्थिय-गयण-हरिण-पडिवण्ण-चलणेव्व ११९०

॥ ११८७ ॥ प्रभुकीर्त्याकर्णनोत्सुकहृदयाश्च ता रमणाभिलाष-
 स्खलिताश्च उभयाकृष्टहृदयत्वेन आन्दोल्य किं यशोवर्मचरितमा-
 ३ कर्णयामः उत पतिसुरतसुखमनुभवामः इति संशय्य सुरसुन्दरीषु
 रभसा आवेशेन विनिर्धन्तीषु निःसरन्तीषु गृहेभ्यः कथाकर्णनाय

अनेन प्रियतमसमागमसुखादपि यशोवर्मसचरिताकर्णनं सुखमि-
 त्युक्तम् ॥

॥ ११८८ ॥ कुसुमवर्षोत्सुकामरविलुप्तमणिमयमुकुलकन्दल-
 दलासु अत एव विरलायन्तीसु^१ विरलत्वमाचरन्तीषु सुरेन्द्रमन्दिरो-
 ३ दानवीथीषु
 वीथ्यो मार्गाः ॥

॥ ११८९ ॥ अमृतम् उदकम् तदुपयोगेन परिघृष्टकण्ठत्वात्
 मधुरीभवद्रसिते मङ्गलजीमूतकुले गगनपृष्ठोपैवृष्टे^३ सति

॥ ११९० ॥ चलिते रभसविगलितकृष्णाजिनैर्निगडिते बद्धचरणे
 [मुनिजने] कौतूहलप्रार्थितगगनहरिणप्रतिपन्नचरण इव

^१ MH. ^०समय^० for ^०समागम^०.
 43 (Gāṇḍavaho)

^२ MH. विरलायन्तीषु.

^३ MH. गगनपृष्ठोपवृष्टे

विणयादत्त-गराहिव-चरिअ-समायण्णणायरेणं व ।
 आमुक्क-पायवासण-वन्धेसु विहंगम-कुलेसु ११९१
 लम्बि-महा-दप्पण-संकमन्त-संमद्-णिरवयासेसु ।
 भवण-क्खम्भावालि-सिहरमारुहन्तेसुव जणेसु ११९२
 धवलिज्जन्त-समुण्णय-पहु-जस-पासाय-घडिअ-मश्चं व ।
 कम-लम्बिअ-तिअस-विमाण-मण्डलं गह-यलं जायं ॥११९३॥

३ गगनहरिणो मृगशिराश्चन्द्रमृगो वा । मुनीनां च वनवासिनां
 विश्वासाच्चरणोपगता मृगामवन्ति ॥

॥ ११९१ ॥ विनयारब्धनराधिपचरितसमाकर्णनादरेणेव [आ]-
 मुक्तो बुभुक्षार्तत्वात् त्यक्तः पादपेष्वासनबन्धो यैस्तेषु विहंगमकुलेषु
 ३ सत्सु

॥ ११९२ ॥ लम्बनशीलमहादर्पणसंक्रान्ताः प्रतिबिम्बिताः सं-
 मर्देन निरवकाशाश्च ये तेषु भवनस्तम्भावालिशिखरमारोहस्त्विव
 ३ जनेषु सत्सु

॥ ११९३ ॥ किंच^१ । धवलीक्रियमाणाः समुन्नतप्रभुयशोरूपाः
 प्रासादकल्पा^२ घटिता रचिता मञ्चा यत्र तत्रैव^३ कमलान्छितत्रिदश-
 ३ विमानमण्डले* नभस्तले* जाते* सति

संवलिज्जन्तेति* पाठे संवलयमानेत्यर्थः । कमलम्बिय^४ इति क-
 चित्पाठः । कमलम्बितेत्यर्थः । त्रिदशविमानसंनिधानं तु यशोवर्मस-
 ३ चरिताकर्णनाय ॥

^१ So MH. Should not these words occur rather at the beginning of the next verse ? ^२ MH. प्रसाद^०. ^३ MH. तत्रैव. ^४ So MH.

^५ MH. कवलविद्ये.

किं च ।

तुह धारा-संदाणिअ-गइन्द-मुत्ता-हलो असी जयइ ।
 गउड-गल-च्छेअ-वल्लग-संठिएआवली ओव्व ॥ ११९४ ॥
 सम-जाइत्तण-संभाविओवयारेहिं णिअय-चलणेहिं ।
 पोच्छाहिअव्व चलणे तु एन्ति णिअलाविला रिउणो ॥ ११९५ ॥
 कर-सन्दिरेण सोहसि तदियसं दाण-वारिणा देव ।
 द्विअय-भरिअस्स करुणा-रसम्भुणो णिगमेणव ॥ ११९६ ॥
 गण्दइ तुह विणिअत्तस्स आसमुहं दिसाओ जेऊण ।
 लच्छी पुणोवि पिउणा संपेसण-दिण्ण-विहवव्व ॥ ११९७ ॥

॥ ११९४ ॥ अस्मिन्नवसरे यशोवर्मविषयाः कवीनामेवंभूता
 आलापाः प्रवृत्ता इत्याह । हे राजन् तव संबन्धी धारासंदानितग-
 ३ जेन्द्रमुक्ताफलः असिः खड्गो जयति गौडगलच्छेदात् अवलम्बा अद्य
 यावत् संस्थिता एकावलिः गलाभरणरूपा लता यत्र स इव ॥

॥ ११९५ ॥ अस्मदीयचरणानां यशोवर्मचरणयोश्च तुल्या च-
 रणजातावुत्पत्तिः । अतः समजातिस्त्वेन संभावितोपकारैर्निजकचरणैः
 ३ प्रोत्साहिता इव चरणौ तव^१ आयायन्ति त्वचरणौ नमस्कुर्वन्ति निग-
 डाधिला निगडैर्बद्धा रिपवः ॥ चलणे तुलन्ति [इति] पाठे तुलन्ति
 तव चरणौ धारयन्तीत्यर्थः ॥

॥ ११९६ ॥ करस्यन्दनशिलेन शोभसे प्रतिदिवसं दानाथेन
 वारिणा हे देव भृतहृदयकरुणारसाम्बुनो निर्गमेगेव ॥

॥ ११९७ ॥ नन्दति वर्धतेतरां तव [वि]निवृत्तस्य आसमुद्रं दिशो

1 J. K. P. give these words (though as regards J see note on previous page). De only omits them; though it reads ^०मण्डलं ^०नार्यं and not ^०मण्डले ^०नार्ये in the previous verse. 2 MH. पक्काली. 3 MH. तल.

4 MH. ^०स्पन्दन^०.

कारासु पदममणुह्य-णिअल-मल-मग-लञ्छणा चलोणा ।
 तई छेइज्जन्ति विइण-काल-सुत्तव्व सत्तूण ॥ ११९८ ॥
 संकन्त-महि-रओ-धूसराइं संपइ तुहं पणामेसु ।
 भिउडी मइलण-भीअव्व रिउ-णडालाईं णारुहइ ॥ ११९९ ॥
 गरुअयर-मत्त-वारण-खन्ध-समारुहण-विरलिण्णं व ।
 ऊरु-जुएण विराअइ सहाव-विअडं गयं तुज्ज ॥ १२०० ॥
 धेप्पइ अगुणीहिं गुणिव्व जेण गुण-गारवेण वो अप्पा ।
 तेणेय तं पि मण्णासि अप्पाणमणाज्जिअ-गुणं व ॥ १२०१ ॥

जित्वा लक्ष्मीः पुनरपि पित्रा संप्रेषणदत्तविभवेव ॥ पुनः प्रेषणं नवो-
 ३ दाया भर्तृगृहात्प्रत्यावृत्ताया भूयो भर्तृगृहविसर्जनम् ॥

॥ ११९८ ॥ कारासु बन्धनगृहेषु प्रथमम् अनुभूतनिग-
 लमलमार्गलाञ्छनाश्चरणास्त्वया आच्छेद्यन्ते वितीर्णकालसूत्रा इव
 ३ कृत्वा शत्रूणाम् ॥

॥ ११९९ ॥ पादपतनवशेन संक्रान्तमहीरजस्कतया पाण्डुराणि
 मलिनानि संप्रति तव प्रणामेषु भ्रुकुटिः मलिनीकरणभीतेव रिपु-
 ३ लाटानि नारोहति ॥ जितसर्वत्वाद्भ्रुकुटिविषयस्तव न कश्चिदिति
 तात्पर्यार्थः ॥

॥ १२०० ॥ गुरुतरराजवारणस्कन्धारोहणाय विरलितेनेव
 ऊरुयुगेन विराजते स्वभावाविकटं गमनं तव ॥

॥ १२०१ ॥ गृह्यते अगुणिभिर्गुणीव^१ येन गुणगौरवेण वो यु-
 ष्माकं संबन्धना । प्राकृते वचनव्यत्ययात् तव संबन्धना । आत्मा ।
 ३ तेनैव त्वमपि मन्यसे आत्मानमनार्जितगुणमिव ॥ तव मण्डले नि-
 गुणा अपि वास्तव्याः सगुणमिव आत्मानं त्वद्गुणैरेव मन्यन्ते त्वद्गुण-
 गौरवं परोपकारपर्यवासितगुणत्वं तव बुद्ध्या । अत एव त्वमपि तेनैव

^१ MH. पादपतन^०.

^२ MH. विलितेनेव.

^३ MH. ^०गुणीवे.

जाहेच्चिअ तं चलणोणयाण अवरिं करं पसारेसि ।

लच्छी भुअ-ट्टिया वो ताहेच्चिय तेसु संकमइ ॥ १२०२ ॥

अक ओवयार-तणुआ अभग्ग-पसारेसु तुज्झ दीसन्ति ।

संकन्ता इव अलएसु केस-हत्था रिउ-पियाण ॥ १२०३ ॥

६ गुणगौरवेण निजेन गुणमाहात्म्येन अनर्जितगुणमिव अगुणमिवात्मानं मन्यस इत्यर्थः ॥ अपरे अपरथा पठन्त्येताम् ॥ वेप्पइ गुणीहिं अगुणोव्व जेण गुणगारवेण वो अप्पा । तेण तुमं पि न मन्नासि अ-
९ प्पाणमणज्जिअगुणं ॥ अयमर्थः । येन गुणगौरवेण विभवशून्येन गुणिभिरात्मा अगुण इव निष्फलगुणो ज्ञायते तेन त्वमपि नात्मानम् अनर्जितगुणं निष्फलप्रायगुणं मन्यसे । दैन्यशून्यगुणत्वात् सविभ-
१२ वगुणत्वेन । अनर्जितगुणमिति पाठे अनर्जितगुणदर्पमिति व्याख्येयम् । पूर्वो 'वशब्दः एवार्थे येनैव तेनैवेति योज्यः । जनगुणगौरवेण पला-
लभारायमाणत्वबुद्ध्येत्यादि व्याख्येयम् ॥

॥ १२०२ ॥ यदैव त्वं चरणावनतानाम् उपरि करं प्रसारयसि दयालुतया करेण शिरसि स्पृशसि लक्ष्मीर्भुजास्थिता सती वः युष्मा-
३ कम् । तवेत्यर्थः । तेषु तदैव संक्रामति ॥ प्रसादसमये दौर्गत्य-
मपसारयसीत्यर्थः ॥

॥ १२०३ ॥ मुक्तोपचारत्वेन त्यक्तस्नानप्रसाधनादित्वेन तनुकाः अभग्गप्रसरेषु कर्तनाभावाच्चतुर्दिक्षु प्रलम्बमानेषु तव दृश्यन्ते संक्रान्ता
३ इव अलकेषु केशहस्ताः बालभञ्जिका^१ रिपुप्रियाणां संबन्धिन्यः ॥ तदधीनजीवनास्तद्विषयदुःखेन मन्दीभूता इवेत्यर्थः । तव संबन्धिनीनां रिपुप्रियाणां संबन्धिन्यः केशहस्ता अलकेषु [तव] संक्रान्ता इव दृश्य-
६ न्ते । अन्यथा कथं केशभारस्यातिविततत्वम् इति योजना कार्या ॥

१ MH. वाशब्दः ^२ So MH. Does the Commentator mean बालभञ्जिका ?

इय ताहे भावागय-पच्चक्खायन्त-णर-वइ-गुणाण ।

विवरोक्खम्मिवि जाया कइण संबोहणालावा ॥ १२०४ ॥

अवि य ।

अह सुद्धम्मि अ णिहसुत्थ-कञ्चनाहरण-रय-पिसङ्गम्मि ।

जायम्मि सुवण्णमएव्व तम्मि जण-संसिए दिअसे ॥ १२०५ ॥

संकन्तासेस-सरस्सइत्तण्णेणं व साहिरे तम्मि ।

जाओ खणेण मूयल्लिओव्व कोऊहला लोओ ॥ १२०६ ॥

किं व ।

वीसम्भमगन्तूणं व विसम-महिला-सहाव-दोसेण ।

बाहिंचिय वेरि-सिरीओ जेण पणईण दिण्णाओ ॥ १२०७ ॥

॥ १२०४ ॥ इति तदा प्रभातसमये भावागतत्वात् भावनातिश-
यप्रापितत्वात् प्रत्यक्षायमाणनरपतिगुणानां विपरोक्षेपि अप्रत्यक्षत्वेपि
३ राशि जाताः कवीनां संबोधनालापाः ॥ २० ॥ कुलकम् ॥

॥ १२०५ ॥ १२०६ ॥ अनन्तरं सर्वत्रैव निघृण्यमाणका-
ञ्चनाभरणरजःपिशङ्के जाते सुवर्णमय इव तस्मिन्नाशंसिते दिवसे

३ संक्रान्ताशेषसरस्वतीस्त्वेनेव श्रोतृजनमुखारविन्दान्निःसृतसमस्त-
वचनेनेव कथिते कथयितुं प्रारब्धे तस्मिन् कथयितुम् उपक्रान्ते
नृपसुचरिते । साहिरे तस्मीति पाठे शासनशीले कथनशीले तस्मिन्
६ वाक्पतिराजे सति । जातः क्षणेन मूकीकृत इव कौतूहलालोकः
श्रोतृजनः ॥

॥ १२०७ ॥ विश्वम्भम् अगत्वेव विषममहिलास्वभावदोषेण

वाह्य एव वैरिश्रियो येन प्रणयिभ्यो दत्ताः ॥

जस्स विअयाहिसेए विववस्व-देवीहिं णव-णिओआहिं ।
 पीआई तक्खणूपिअ-चमरन्तरियाई अंसूइ १२०८
 तस्स इमं पावणमहिणवं च चित्तं च विम्हय-करं च ।
 सीसइ चरिअमचरमं णराहिवइणो णिसामेह ॥ १२०९ ॥

कइ-राय-लञ्छणस्स वप्पइ-रायस्स गउड-वहे
 गाहावीढं समत्तं ॥

॥ १२०८ ॥ यस्य विजयाभिषेके विपक्षवन्दीभिर्नवनियो-
 गाभिः। पीतानि रुद्धानि आच्छादितानि तत्क्षणापितचमरान्तरितानि
 ३ कृत्वा चमरैर्व्यवधाय^१ दर्शनभयात् अश्रूणि

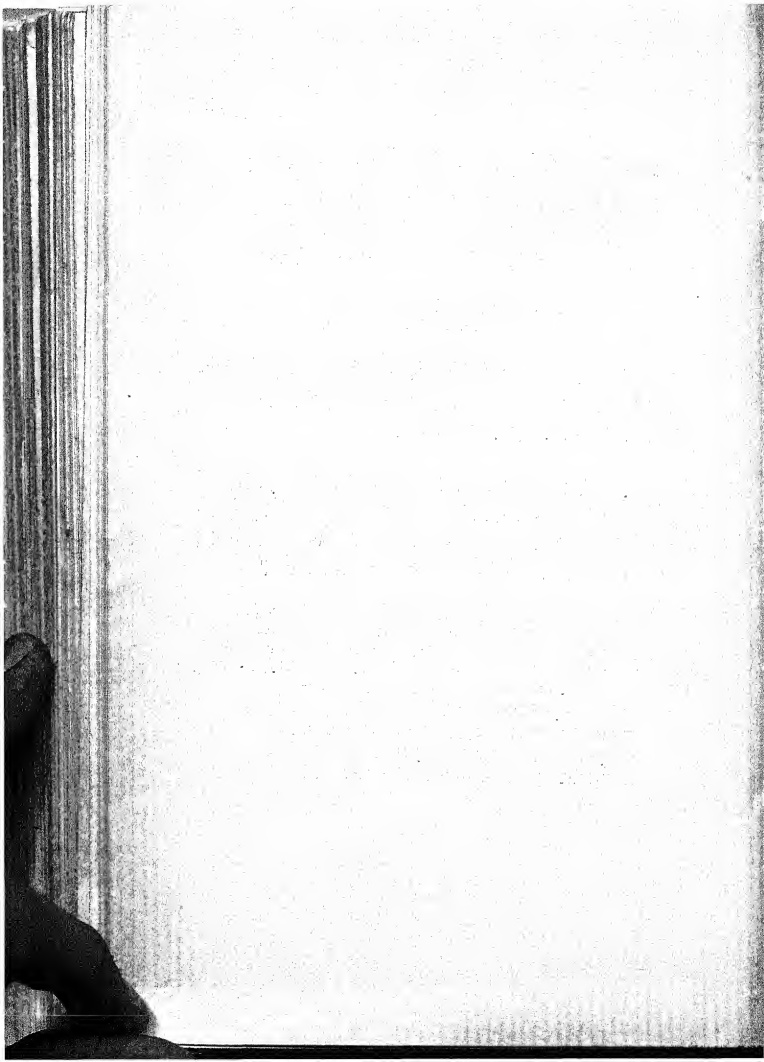
॥ १२०९ ॥ तस्यैतत्पावनं पवित्रीकरणम् अभिनवम् अन्यत्रादृष्टं
 च^२ विस्मयकरं [च] अत एव चित्रं च आश्चर्यकारि तथा^३ विचित्रं शि-
 ३ ष्यते चरितम् अचरमम् अपाश्चात्यम् अग्रणीत्वेन व्यवस्थितम् ।
 प्रधानमिति यावत् । नराधिपतेः तन्निशमयत आकर्णयत^४ ॥

^५जालान्धरीयभट्टश्रीमदुपेन्द्रहरिपालविरचितगौडवधसारटीका^६परिपूर्णा ॥

१ MH^० व्यवधानदर्शन^० for व्यवधाय दर्शन^०. ^२ So MH. This chhāyā refers to J's reading. See *Various Readings*. ^३ MH. आकर्णयताम्.

^४ So MH ^५ MH. inserts here the following lines:—

चित्रं चेतो मदीयं खलमखिलमुत प्राप्तचैतन्यभावं
 विश्रान्तिं नास्य यस्मात्कचिदिह भुवनेष्यत्र नान्यस्य जन्तोः ॥
 सौहार्दं वा ममैवाविरचितसुशिरोनामदत्तावधाने
 श्रीकान्ते मादृशेषु प्रविरतमनासि प्रोत्तमातं च चेतः ॥ ३ ॥

Appendix A.

*Stanzas found in some of the MSS. and not inserted
in this Edition*

	in the alter Stanza	in K after Stanza	in P after Stanza
a. सो जयइ गोव-भावे जो विमलिय-गूढ-नाहि-नलिणाहि । नीसरमाणोहिचेय परिमलं वहइ ससिएहि ॥	12	12	12
b. केऊरोरअ-सुङ्कार-संकुले बाण-भुअ-वण-छेया । सो जयइ सनीसासेव्व वहइ जो अमरिसां बाहू ॥	33	33	41
c. उद्धं अन्धय-रिउणो नयणं पज्जलिय-तारयं नमह । उकारिसिय-पडिचकं व चक्रिणो बाण-भङ्गम्मि ।	b	b	b

[a. सो जयति गोपभावे यो विमर्दितगूढनाभिनलिनात् निःसरद्भिरेव परिमलं वहति श्वसितैः ॥ गोपभावे नाभिनलिनं गूढं सदपि यस्य परिमलयुक्तश्चसितानां कारणमभूत् स गोपः कृष्णो जयतीत्यर्थः ॥]

[b. केयूरोरगूस्कारसंकुलौ बाणभुजवनच्छेदात् सो जयति सनिः-
श्वासाविव वहति यः अमर्षाद् बाहू ॥ शिवप्रियस्य बाणासुरस्य भुजा
विष्णुना छिन्नाः । तेन जातामर्षौ शिवस्य बाहू निःश्वस्त इवेति ।
वस्तुतस्तु केयूरार्थे धृता उरगा निःश्वसन्तीति तात्पर्यम् ॥]

[c. ऊर्ध्वम् अन्धकरिपोर्नयनं प्रज्वालिततारकं नमत उत्कषितप्रति-
चक्रमिव चक्रिणो बाणभङ्गे ॥ अन्धको नामासुरः किल शिवस्य शत्रुः ।
बाणासुरं घ्नतश्चक्रिणो विष्णोः प्रतिचक्रमिव यस्य नयनं प्रज्वालिततारकं
भवति तं शिवं नमतेत्यर्थः ॥]

	In 1 st after Stanza	In 2 nd after Stanza	In 3 rd after Stanza
d. जामिय-सिहण्डस्सवि विसहरेण हत्थो पिणाइणो जयइ । लम्बिजडा-भास-फणा-रयण-मऊहेसु घोलन्तो ॥	c	c	35
e. कुवियाइ चलण-पणओ रहसुक्खित्त-मउली हरो जयइ । सीस-ट्टिय-बम्भ-कवाल-फस-सङ्काइव उमाइ ॥	d	d	d
f. तं पणमह अज्जवि वहइ तिवहया-वीइ-भङ्ग-कुडिलाइं । जस्स जडा बन्ध-निवेस-विसमियाइव सलिलाइं ॥	e	e	e

[d. यमितशिखण्डस्यापि विषधरेण हस्तः पिनाकिनो जयति लम्बिजडाभासफणारत्नमयूखेषु घूर्णमानः ॥ शिवस्य शिखण्डे सर्पेण बद्धे सत्यपि सर्पस्य या लम्बमाना फणा तथा जटाया लम्बित्वं भासते । तेन भासेन शिखण्डे घूर्णमानो हस्तः सर्पस्य फणामयूखेषु चरतीत्यर्थः ॥]

[e. कुपितायाश्चरणप्रणतो रभसोत्क्षिप्तमौलिर्हरो जयति शिरः-स्थितब्रह्मकपालस्पर्शशङ्काया इव उमायाः ॥ कुपितया पार्वत्या क्रोधेन उत्क्षिप्तमौलिः शिव इति वृत्तम् । शिवमौलौ स्थितस्य ब्रह्मकपालस्य स्पर्शो मा भूदिति लत्तया प्रहृतं शिर इति उत्प्रेक्षा ॥]

[f. तं प्रणमत अद्यापि वहति त्रिपथगावीचिभङ्गकुटिलानि यस्य जटाबन्धनिवेशविषमितानीव सलिलानि ॥ गङ्गायाः सलिलानि वीचिभङ्गकुटिलत्वाद् विषमाणीति स्वभावः । तत्र तस्याः शिवजटोद्भूतत्वात् जटानिवेशस्य विषमत्वाद् अद्यापि जलानां विषमत्वमिति उत्प्रेक्षा ॥]

	In	De	after
	Stanza	Stanza	Stanza
	In	De	after
	Stanza	Stanza	Stanza
g. सुयण-सहावेवि गधो जडम्मि कचो गुणो समुल्लसइ ।	75	75	75
रविणोवि जलम्मि ठियं पडिबिम्बमहोमुहं फुरइ ॥			
h. तुच्छा-सुहेण विज्जाएँ मच्छराडम्बरो खल-यणस्स ।	0	0	81
दुक्खेण सज्जणाणं हियउक्कम्पा समिज्जन्ति ॥			
i. सुकइ — — — भेसु जाण परिसंठियाई णामाई ।	0	0	h
णियय-णिबन्धेसु य ताण णणु समत्तं च कायद्धं ॥			

[g. सुजनस्वभावेपि गतो जडे कुतो गुणः समुल्लसति । रवेरपि जले स्थितं प्रतिबिम्बम् अधोमुखं स्फुरति ॥ सुजनस्वभावेपि जडे गुणः सम्यक्त्वेन नोत्स्फुरति । यथा जले पतितं सूर्यबिम्बम् ऊर्ध्व-मुखं नोत्स्फुरति किं तु अधोमुखमेवेति अर्थान्तरन्यासः ॥]

[h. तुच्छमुखेन विद्याया मत्सराडम्बरः खलजनस्य । दुःखेन सज्जनानां हृदयोत्कम्पाः शाम्यन्ते ॥ विदुषां मत्सरेण विद्याया आ-डम्बरः विद्याया मत्सराडम्बरः । स खलु खलजने तुच्छज्ञानेन अ-र्थात् अल्पया विद्यया शाम्यति तृप्तो भवति । सज्जनानां हृदयक-म्पास्तु । विद्यार्जने उत्कटाः परिश्रमा इति यावत् । संपूर्णया विद्यया विना न शाम्यन्तीत्यर्थः ॥]

[i. सुकवि — — — — येषां परिसंस्थितानि नामानि निज-कनिबन्धेषु च तेषां ननु समाप्तं च कायार्धम् ॥]

	In Do after Stanza	In K after Stanza	In Stanza
j. पाणमइआउ जाणं धरन्ति कव्वेसु वन्नमाला[ओ] । — — भावा जीयस्स ते जियन्तिच्चिय मयावि ॥	0	0	i
k. किं रतुसमारुढ-गुणाण जीवियं लद्ध-पिसुण-भावंव्व । तेहिं पसंसिज्जन्तोवि जं गुणी णेअ पत्तिइयइ [sic] ॥	0	0	j
l. सा जयइ मई गुरुआगमण-पडि[sic]वोह-कारणा — — । पडिवोह-संकमा जा सयंव पडिवज्जइ सरूवं ॥	0	0	k
m. जो अप्पणाणसारं पेच्छइ अन्नस्स सोवि पीहेइ । पडिवज्जइ जोवि पराउ सोवि णि — — — अत्तेया ॥	0	0	l
n. गुणिणा अहमाअ ठियाण णवरताणं च दोच्चिय विसेसा । सोवि अहमोच्चिय कओ मज्झिम-संभावणा जस्स ॥	0	0	m

[j. प्राणमय्यो येषां ध्रियन्ते काव्येषु वर्णमालाः — — — भावात् जीवस्य ते जीवन्त्येव मृता अपि ॥]

[k. किं — — समारुढगुणानां जीवितं लब्धपिशुनत्वमिव तैः प्रशस्यमानोपि यत् गुणी नैव प्रत्येति(?) ॥]

[l. सा जयाति मतिगुरुका गमनप्रतिबोधकारणा — — प्रतिबोधसंक्रमाद् या स्वयमिव प्रतिपद्यते स्वरूपम् ॥]

[m. य आत्मनः सारं प्रेक्षते अन्यस्य सोपि द्रक्ष्यति प्रतिपद्यते योपि परस्मात् सोपि — — — ॥]

[n. गुणिना (?गुणिनः) अधमाश्च स्थितानां केवलं तेषां च द्वावेव विशेषौ । सोपि अधम एव कृतः मध्यमसंभावना यस्य ॥]

	In P after Stanza	In K after Stanza	In P after Stanza
o. जड-बुद्धीन पद्मपद्म मङ्गलो गुण-निर्गमो न मणुयाण नीलं न नहं सा पायणस्स तेयस्स विणिविती ॥	85	0	0
p. जे सुण्ण इव बहुसो कङ्किपि दीसन्त-विरल-गुण-सारा । दर-वासिय-पुराआरिहिं तेहिं किं वा निबन्धेहिं ॥	92	92	92
q. णिम्माया तेच्चिय नवर कव्व-कित्तीओ जाण लोयस्स । कण्णे विसन्ति हियए वसन्ति पसरन्ति य मुहम्मि ॥	p	p	p
r. दोच्चिय णवरं हियए लग्गन्ति जहा-निवेस-रमणिज्जा । रमणीओ वल्लहाणं महा-कईणं च भणिईओ ॥	q	q	q

[^o जडबुद्धीनां प्रभवति मलिनो गुणनिर्गमः न मनुजानाम् । नीलं न नभः । सा नायनस्य नयनसंबन्धिनस्तेजसः विनिवृत्तिः ॥ गुणिमनुष्याणां गुणेषु यद् मालिन्यं जडबुद्धयः पश्यन्ति तद् एतेषु स्वकीयमेव न पुनर्गुणिगुणानाम् । यथा नभसो नीलिमा द्रष्टुर्नेत्रस्य तेजसो विनिवृत्तेः परावृत्तेर्जायते न तु नभःसंबन्धीति भावः ॥]

[^p ये शून्या इव बहुशः कुत्रापि दृश्यमानविरलगुणसाराः ईषदुषितपुराकारैस्तैः किं वा निबन्धैः ॥ ये निबन्धा बहुशो गुणहीनाः सन्तः कचिद्गुणयुक्ताः सन्ति ते बहुशो निवासहीनानि ईष-निवासयुक्तानि नगराणीव भवन्तीति भावः ॥

[^q निर्मातारः शिक्षितास्त एव केवलम् काव्यकीर्तियो येषां लोकस्य कर्णे विशान्ति हृदये वसन्ति प्रसरन्ति च मुखे ॥ येषां काव्यकीर्तीर्लोकः शृणोति हृदये धारयति मुखेन च प्रसारयति त एव कवय इति भावः ॥]

[^r द्वे एष केवलं हृदये लगतः यथानिवेशरमणीये । रमण्यो वल्ल-भानां महाकवीनां च भणितयः ॥ द्वे एव हृदयगमे भवतः यदि

	In De after Shauza	In K after Shauza	In P after Shauza
३. वेह्व-दुक्ख-विहलाण जस्स रिउ-कामिणीण पम्मुक्का । कर-तःडण-भीएहिं व होरहिं पओहरुच्छङ्गा ॥	100	100	100
६. कवरी-बन्धा अज्जवि कुटिला ते जस्स वैरि-बन्दीण । हठ-कट्ठण-खुत्तङ्गुलि-निवेस-मग्गव्व दीसन्ति ॥	४	४	४
२६. गहिओ विवलायन्तीएँ पाणिणा तुह असी रणग्गाम्मि । सहसा वेणी-दण्डोव्व फुरइ पडिवक्ख-लच्छीए ॥	214	0	214

योग्यस्थानरमणीये स्तः । ते यथा । वल्लभानां रमण्यः महाकवीनां च उक्तयः इति ॥]

[^३. वैधव्यदुःखविह्वलानां यस्य रिपुकामिनीनां प्रमुक्ताः करताडनभीतैरिव हरैः पयोधरोत्सङ्गाः ॥ यस्य शत्रुस्त्रीभिः पयोधर-प्रदेशेभ्यो हारा अपसारिताः ॥ हारास्ताडनभियेव स्वयमेव तेभ्यः प्रदेशेभ्योपसृता इति उपेक्षा । वैधव्यदुःखेन मृतपतयः उरःस्थलं मृशमेव ताडयन्ति गुर्जरराष्ट्रादाविति प्रसिद्धिः ॥]

[^६. कवरीबन्धा अद्यापि कुटिलास्ते यस्य वैरिबन्दीनां हठकर्षणकुटिताङ्गुलिनिवेशमार्गा इव दृश्यन्ते ॥ तैलादिसंस्काराभावान् कवरीबन्धा अद्यापि कुटिला इति स्वभावः । तत्र बलापकर्षणेन जेतृ-कर्तृकेण जयसमये कृतेन अद्यापि तथैव जातकुटिलत्वा इत्युत्प्रेक्षा । अङ्गुलिनिमज्जनेन खलु कवरीबन्धाः कुटिला भवन्ति ॥]

[^{२६}. गृहीतः विपलायमानायाः पाणिना तव असी रणाग्रे सहसा वेणीदण्ड इव स्फुरति प्रतिपक्षलक्ष्म्याः ॥ रणाग्रे तव हस्तेन गृहीतोऽसिः शत्रुलक्ष्म्या वेणीदण्डः लम्बमानकवरीव भासत इति भावः ।

	in P. after Stanza	in K. after Stanza	in P. after Stanza
v. दारिय-रिउ-गय-मय-सुरहिणित्ति णिच्चं चलावि भम- रिव्व ।	223	0	220
w. खग्ग-लयाए निवसइ फरुसाएँवि तुज्झ राय सिरी ॥ तद्धण-धणं व धरिया लच्छी वच्छ-स्थले महु-महेण ।	v	223	v
x. भिच्चत्थि-बन्धवेसुं न उण विहत्ता जह तुमाइ ॥ उप्पयणोदुर-पीलिय-सरीर-मउलन्त-विवर-निव्वूढा । उद्धं निवद्ध-वेया निज्झर-धाराओ निवडन्ति ॥	227	227	227

जेता प्रतिपक्षस्य जितस्य पत्नीं कबरीग्रहणेनापकर्षतीति कविषु प्रसिद्धिः ॥]

[v. दारितरिपुगजमदसुरभाविति नित्यं चलापि भ्रमरीव खड्गल-
तायां निवसति परुषायामपि तव राजन् श्रीः ॥ श्रीश्चञ्चलेति प्रसिद्धम् ।
तथापि सा तव खड्गे सुरमौ लतायां भ्रमरीव सदैव तिष्ठति । स
खड्गो हि रिपुगजहननेन लतावत्सुरभिर्भवति । गजमदो हि सुरभिरिति
भ्रमरांश्चाकर्षतीति प्रसिद्धिः ॥]

[w. तद्धनधनमिव धृता लक्ष्मीर्वक्षःस्थले मधुमथा भिक्षार्थिबा-
न्धवेषु न पुनर्बिमक्ता यथा त्वया ॥ त्वं यथा लक्ष्मीं वक्षःस्थले धा-
रयसि तथा विष्णुरपि धारयति । त्वं पुनस्ताम् अर्थिबान्धवेषु विभजसि
न स इति भावः । तद्धनधनं वेति दुर्लभार्थम् । स्यात् अतिप्रियध-
नकोश इवेत्यर्थः । प्रतिधनधानमिति संस्कृतिश्च ॥]

[x. उत्पतनावाङ्मुखपीडितशरीरमुकुलीभवद्विचरनिर्व्यूढाः ऊर्ध्वं नि-

	Stanza in R after Stanza	Stanza in P after Stanza
१. सयुण-मराल-जनवया धूमावद्ध-तिमिरा विरायन्ति । संज्ज्ञा-णियम्ब-णव-पल्लवव्व रयणीण गो-सग्गा ॥	270	0
२. जाया रवि-यर परिपिळणेण थोउम्ह-पिञ्जर-च्छाया । चिरयाल-द्विय-महिहर-निरोह-मुक्कव्व-नह-मग्गा ॥	0	452

वद्धवेगा निर्झरधारा निपतन्ति ॥ शैलानाम् उत्पतने तत्स्थनिर्झर-
धाराणां निपतनस्य स्वभाववर्णनम् एतत् ॥]

[१. शकुनमरालजनपदा धूमावद्धतिमिरा विराजन्ते संध्यानि-
ताम्रनवपल्लवा इव रजनीनां गोसर्गाः ॥ उषःकालानां वर्णनमेतत् ।
शकुनमराला जनपदेषु निर्गताः । तिमिरम् अद्यापि धूमवत् किञ्चि-
त्स्थितमेव । संध्यया नितरां ताम्रा रजनीवृक्षाणां नवपल्लवा इव
एते गोसर्गाः ॥]

[२. जाता रविकरपरिप्रेरणेन स्तोकोष्मपिञ्जरच्छायाः चिरकाल-
स्थितमहीधरनिरोधमुक्ता इव नभोमार्गाः ॥]

Appendix B.

*Stanzas found in some or all of the MSS. other than J and
inserted in the Edition.*

In the Edition.	In De after stanza	In K after stanza	In P after stanza
295 तुह-वयण ^०	294 तुह दारं	294 तुह दारं	...
314 काम-ड ^०	313 तक्काल ^०	313 तक्कल ^०	325 कोमार ^०
341 बुम्भइ	340 तम्मिच्चि ^०	340 तम्मिच्चि ^०	342 हाहा तं
342 हाहा तं	341 बुम्भइ	341 बुम्भइ	340 तम्मिच्चि ^०
348 बहुसो ब ^०	347 इय तम्मि	...	347 इय तम्मि
349 बरहीण	348 बहुसो ब ^०	...	348 बहुसो ब ^०
350 उअउत्त ^०	349 बरहीण	...	349 बरहीण
351 कीरइव	350 उअउत्त ^०	...	350 उअउत्त ^०
352 भय-लो ^०	351 कीरइव	...	351 कीरइव
353 कण्ण ^०	352 भय-लो ^०	...	352 भय-लो ^०
354 अह से	353 कण्ण ^०	...	353 कण्ण ^०
355 किंपि वि ^०	354 अह से	...	354 अह से
356 उम्हाइ	355 किंपि वि ^०	...	355 किंपि वि ^०
357 णव-रोह ^०	356 उम्हाइ	...	356 उम्हाइ
358 अघन्ति	357 णव-रोह ^०	...	357 णव-रोह ^०
359 सायं स ^०	358 अघन्ति	...	358 अघन्ति

In the Edition.	In De after stanza	In K after stanza	In P after stanza
390 सोत्त-क ^०	359 सायं स ^०	...	359 सायं स ^०
361 वोलिन्ति	360 सोत्त-क ^०	...	360 सोत्त-क ^०
362 तह तत्त ^०	361 वोलिन्ति	...	361 वोलिन्ति
363 णवरि अ	362 तह तत्त ^०	...	362 तह तत्त ^०
364 अन्तो-घ ^०	363 णवरि अ	...	363 णवरि अ
365 पीलिय ^०	364 अन्तो-घ ^०	...	364 अन्तो-घ ^०
366 तक्खण ^०	365 पीलिय ^०	...	365 पीलिय ^०
367 णव-क ^०	366 तक्खण ^०	...	366 तक्खण ^०
368 पिय-प ^०	367 णव-क ^०	...	367 णव-क ^०
369 थोय-सु ^०	368 पिय-प ^०	...	368 पिय-प ^०
380 इह को ^०	654 इह सलि ^०	654 इह सलि ^०	...
395 सिसिर ^०	394 जलया ^०	396 णव-व ^०	394 जलया ^०
441 पक्कम्मि	440 उहओ ^०	440 उहओ ^०	440 उहओ ^०
457 पेरन्ती ^०	456 थिइ-ल ^०	456 थिइ-ल ^०	458 ओसारि ^०
458 ओसारि ^०	457 पेरन्ती ^०	457 पेरन्ती ^०	456 थिइ-ल ^०
466 मुह-वि ^०	465 इय ज ^०	465 इय ज ^०	465 इय ज ^०
467 अणुणि ^०	466 मुह-वि ^०	466 मुह-वि ^०	466 मुह-वि ^०
468 मरण-भ ^०	467 अणुणि ^०	467 अणुणि ^०	467 अणुणि ^०
469 हरि-च ^०	468 मरण-भ	468 मरण-भ ^०	468 मरण-भ ^०
470 इय अ ^०	469 हारे-च ^०	469 हारे-च ^०	469 हारे-च ^०
499 पारेल ^०	498 छिन्न-ध ^०	498 छिन्न-ध ^०	498 छिन्न-ध ^०

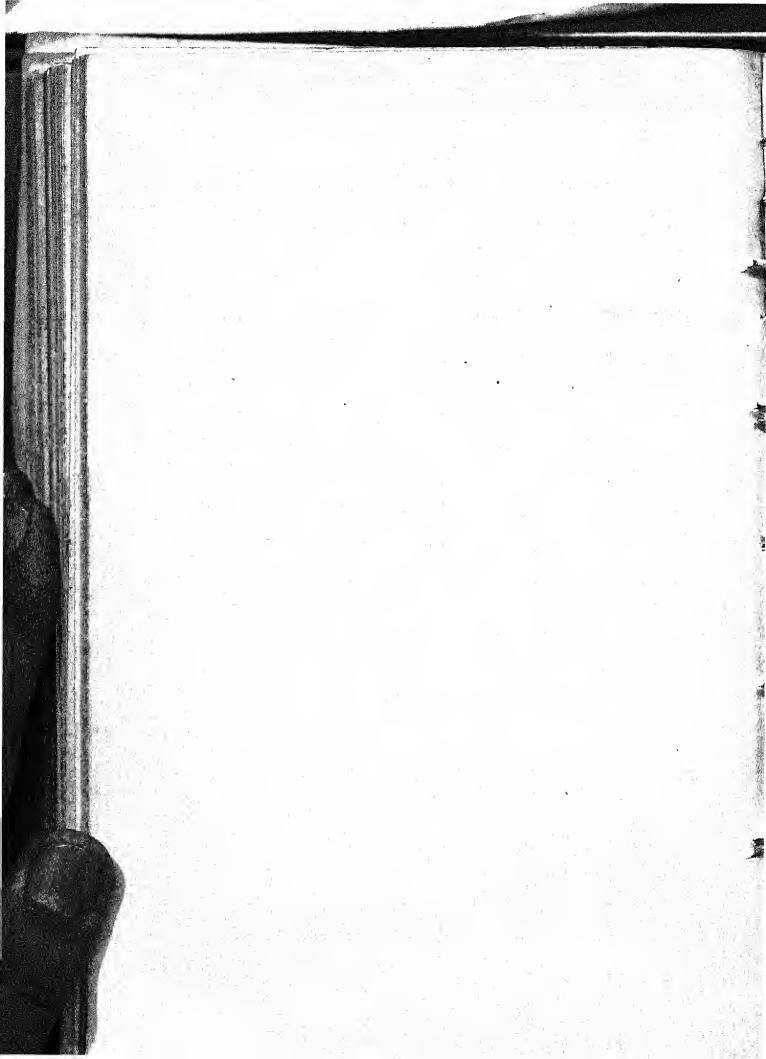
In the Edition	In Dc after stanza	In K after stanza	In P after stanza
501 मारुअ ^०	500 उटवेयन्ति	500 उटवेयन्ति	505 दिट्व-वि ^०
506 सामाय ^०	505 दिट्व-वि ^०	505 दिट्व-वि ^०	501 मारुअ ^०
522 उट्वेहेइ	521 इह वा ^०	521 इह वा ^०	521 इह वा
550 इह मूल ^०	549 इह अ ^०	...	668 इह कार ^०
564 इह दी ^०	563 तद्वियह ^०	...	631 पइ इहं
568 एए वण ^०	569 रय-पु ^०
592 सिसिर ^०	591 इह वि ^०	591 इह वि ^०	..
624 इह दी ^०	623 इह सुइ ^०	564 इह दी ^०	564 इह दी ^०
630 गोसे वि ^०	629 णिबिड ^०
631 पइ इहं	629 णिबिड ^०
668 इह कार ^०	667 इह का ^०
371 इह नि ^०	670 अवसण्ण ^०
677 इह चि ^०	676 इह वि ^०
692 दइय-ग ^०	691 कण्ठोस ^०	690 उट्वहइ	...
712 अहिसा ^०	705 तुह दू ^०	719 तुह पहु	719 तुह पहु
713 सामण्णा ^०	712 अहिसा ^०	712 अहिसा ^०	712 अहिसा ^०
714 तुह धा ^०	713 सामण्णा ^०	720 जाणण	720 जाणं ण
715 अणुरा ^०	714 तुह धा ^०	721 झीणा ए ^०	721 झीणा ए ^०
716 वामेयर ^०	715 अणुरा ^०	715 अणुरा ^०	715 अणुरा
717 नवि तह	716 वामेयर ^०	716 वामेयर ^०	716 वामेयर ^०
718 ण हु प ^०	717 नवि तह	713 सामण्णा ^०	713 सामण्णा ^०

In the Edition	In De after stanza	In K after stanza	In P after stanza
719 तुह पडु	718 ण डु प ^०	710 साहीण ^०	711 विहिणा
720 जाणं ण	719 तुह पडु	718 ण डु प ^०	718 ण डु प ^०
721 झीणा प ^०	720 जाणं ण	714 तुह धा ^०	714 तुह धा ^०
722 वच्चन्ति	721 झीणा प ^०	...	728 पणईसु
723 तरलत्त ^०	722 वच्चन्ति	729 लहिऊण	729 लहिऊण
724 विवरीयं	723 तरलत्त ^०	723 तरलत्त ^०	723 तरलत्त ^०
725 सयलेसुं	724 विवरीयं	724 विवरीयं	724 विवरीयं
726 भुयण-ग ^०	725 सयलेसुं	725 सयलेसुं	725 सयलेसुं
727 दिअ-भू ^०	726 भुयण-ग ^०	726 भुयण-ग ^०	726 भुयण-ग ^०
728 पणईसु	727 दिअ-भू ^०	717 नवि तह	717 नवि तह
729 लहिऊण	728 पणईसु	728 पणईसु	722 वच्चन्ति
730 तुह रि ^०	729 लहिऊण	727 दिअ-भू ^०	727 दिअ-भू ^०
743 आलुलि ^०	742 इय ति ^०	742 इय ति ^०	742 इय ति ^०
751 ससिमिच	750 फलिह ^०	750 फलिह ^०	...
759 चक्र-जु ^०	758 णह-रेहा	758 णह-रेहा	...
762 अहर ^०	761 दंसण ^०	761 दंसण ^०	...
782 सोम्माहे ^०	781 इय दर ^०
798 अप्पा प ^०	797 अह तस्स	797 अह तस्स	...
800 भासम्मि	...	799 भवभूइ ^०	...
801 आलोक्खि ^०	804 तो सो	800 भासम्मि	...
808 वियलन्त ^०	807 उल्लासिय ^०	810 जाआ व ^०	810 जाआ व ^०

In the Edition	In De after stanza	In K after stanza	In P after stanza
815 जस्स म ^०	814 इय पल ^०
848 अन्तो-वा ^०	847 कण्ठोच्चि ^०	847 कण्ठोच्चि ^०	...
851 देह-परि ^०	850 पढमुत्थ ^०	850 पढमुत्थ ^०	...
852 पायालो ^०	851 देह-परि ^०	851 देह-परि ^०	...
866 पक्के ल ^०	865 जे णि ^०	864 पेच्छह	...
907 अच्चन्त ^०	906 हियय ^०
978 ण सहन्ति	977 आगम ^०
979 असला ^०	978 ण सहन्ति
980 अप्पाण ^०	979 असला ^०
981 उवरिम ^०	980 अप्पाण ^०
982 ण सिरी	981 उवरिम ^०
983 तन्हा अ ^०	982 ण सिरी
984 पुरओ	983 तन्हा अ ^०
985 कुसुम-फ ^०	984 पुरओ
986 सोवाप	985 कुसुम-फ ^०
987 मोहाहि ^०	986 सोवाप
988 आयार ^०	987 मोहाहि ^०
989 जम्मि अ ^०	988 आयार ^०
990 हिययस्स	989 जम्मि अ ^०
991 रमइ वि ^०	990 हिययस्स
992 मूले नि ^०	991 रमइ वि ^०	...	

In the Edition	In De after stanza	In K after stanza	In P after stanza
993 विरसा ^०	992 मूले नि ^०
994 विरस ^०	993 विरसा ^०
995 हियय ^०	994 विरस ^०
996 पहरइ	995 हियय
997 हियय	996 पहरइ
998 रमइ य	997 हियय ^०
999 मग्गव्व	998 रमइ य
1000 सव्वङ्ग	999 मग्गव्व
1007 आसा ^०	1006 इय वि ^०
1008 वहइ	1007 आसा ^०
1009 ताओ	1008 वहइ
1010 पडिमा ^०	1009 ताओ
1011 इय तु ^०	1010 पडिमा ^०
1055 पडु-दं ^०	1054 लायण्ण ^०
1061 अवयं ^०	1060 सव्वत्तो	1060 सव्वत्तो	1060 सव्वत्तो
1071 अहिवा ^०	1070 केऊर ^०
1077 मइल्लि ^०	1076 पप छा ^०
1087 जामव ^०	1086 पन्ति	1086 पन्ति	...
1090 जायं व	1089 संज्झा ^०	...	1088 आयव ^०
1096 णह-व ^०	1095 थोउव्व ^०	1095 थोउव्व ^०	...
1099 वियड ^०	1098 पलहत्यइ	1098 पलहत्यइ	...

In the Edition	In De after stanza	In K after stanza	In P after stanza
1105 ऊससि ^०	1104 सायं मि ^०
1108 आलो ^०	1107 बहल ^०
1112 पेरन्तेसु	1111 मूढ-ससि ^०
1113 गह-नि ^०	1112 पेरन्तेसु
1172 मिदुणे ^०	1171 आरो ^०
1173 तम-लो ^०	1171 आरो ^०	1171 आरो ^०	...
1178 ससिणो	1177 रुण्णा ^०	1177 रुण्णा ^०	1177 रुण्णा ^०
1179 असहि ^०	1178 ससिणो	1178 ससिणो	1178 ससिणो

VARIOUS READINGS.

The figures refer to the verses in the text of the poem.

- Do begins with औ नमः
सरस्वत्यै; K with औ नमो
जिनराजाय. P has no such
invocation.
1. K ०निगामुरक्त०.
 3. J तं पि णमह.
 5. K P ०कंदलाहिच्च.—J पणिमि-
ण्ण०, P उडिभण्ण० for पडि-
भिण्ण०.—Do P विणिमयं.
 6. Do हरिणच्छाया०.
 7. K ०रोसमहिय०.
 8. K ०वीडम्मि for वीडस्स.—J
०ववसियच्चेव.
 9. J P वियारिय०.—J सुहुमह०.
 10. J नर०.—J वोकार० and K
सुकार० for बुकार०.
 12. J P ०निरवलं०.—J हरिहरिणो
for णरहरिणो.
 15. Do हेट्ठागय०, and K हिट्ठा-
गज०, for हेट्ठट्ठिय०.—J ०वा-
रणज; Do P ०वारणाय.—
J अहोवि०.—K P पुहई.
 18. Do K भमरपंतिच्च. P is
wanting in the words.
 19. Do K थणरमणण for थणजह-
णण.—J णिवडियं.
 20. Do K P तं णमह for सो जयइ.
 22. J दुरियं for कण्णं.—Do क-
न्हस्स.
 23. Do चलइ for वलइ.—J मूल-
लहुपहिं for अमूललहुपहिं
46 (Gaṇḍavaho)
 - which we read with
Do and P.
 24. J ०जडणाच्च.—K ०कसणाव-
रेल्ल०.
 26. K P अणुवा० for णिस्वा०.
 27. Do J दिवस०.—K ०विभागा
for ०विहाय०.
 28. J भण्णं०.—J ०पंकय० for
०णलिणी०.
 29. K डाह० for दाह०.—Do ०क-
सिणा for ०कसणा.
 32. K ०रउक्कड०.
 33. J ०हासिणो for भासिणो०.
 34. P ०किलितदेहेण, and Do K
०किलंतदेहेण, for किलन्तव-
च्छेण.
 35. J ०निडालं.
 39. K ०हराराहिणिक० for ०हरात०
हणेक०.
 41. J जयइ for णमह.—Do खया-
हुती०.
 43. K नेउरल्लेण.—J जीय.—J उ-
गिण्ण० for उडिभण्ण०.
 44. J ०लज्जियइ अज्जाइ.—J K
दिंतु for देस्तु.—Do P
अच्छीणि for अच्छीइं.
 45. Do K जयइ for णमह.
 46. J चामुंडाइ.—Do सामोअरण-
हुत्तन्तवलयवालेयंपिव. K ०ण-
पहुत्तन्तवलयवलियंपिव.—P

- मंडहो — — — — संतवलय-
वलियंपिव.
47. K P ^०वहेसुवि and Do वहेसु
व for ^०वहेसु अ.
49. J पद्वियस^० for तद्वियस^०.—
Do मलिणंगाइव; K म-
लिलंगाइव.
50. Do K P पुंजियंपि जं.—J प-
लियंपि for पलयम्मि.—Do
P पविरालियंपि; K पविरे-
लियंपि.
51. P ^०समत्तपडिविवं.—Do K ^०व-
डन्तपडिविवं.
53. J मिलित^०.
54. J दन्तो वलियमुहदंत^०.
55. Do ^०दमणे for ^०णिहणे.—K
उविन्तीए.
56. J ^०नियआणण^०.—Do J ^०णा-
इव for ^०णाएव.
57. J ओप्पुसियरइपणयंसु^० for ओ-
प्पुसियरइपणयंसु^०, which
we read with Do P.
58. J हिमाअलंक^०.
60. J ^०नह^०.—J ^०चरण^०.—J ^०प्प-
हार्हि.—K ^०प्पहाए.
61. K तुहिणेहि^०.
63. Do नियआइच्चिय.—J वायाइ.
—Do निसेवता.—Do इति
and J यंति for एन्ति.
64. Do णवर, and K हुंति, for
होन्ति.—Do दोगच्चम्मि^०.—
Do सुरकाइं.
65. Do सकयपयाण.—J ^०छायाइ.
—K ^०वयाण for ^०वयाणं.
66. J तहट्ठियं व for परिट्ठियं व.—J
सुकवीण.—J पयवीओ.
67. K पसाहंति.
68. J सुहावेइव for सुहावेइ य.—
K P उवमुज्जंतो.—Do कं
न, K P किं न, for किपि.
69. J ^०पहूता and P उपत्ता.
71. J परंपराइ.—P गुणुणुया.
73. Do J निंदा^०.
75. J ^०गुणत्तणेण for महत्तणेण
—Do अओचेअ;
76. J नियगुणे असं^०.—Do गुरु-
यम्मि^०.—Do रमियव्वं for
सारमिणं.
77. J कउत्तमा^०.—Do पुडुमं for
पडमं.
78. J णिज्जडेताण.. J P सव्वं-
चिय and Do सयलंचिय
for सयलंचिय.
79. J कह वा होहिइ^०; Do होही fo^०
होहिइ.—K P विपरोरके.
80. J गुरुयाण.—Do फुरइ.
81. J विचारट्ठाणाट्ठियं. We read
विचारट्ठाणं डियं with Do
K and P.
82. J सामणंच्चिय ट्ठाणं; P सामा-
नोच्चिय.—K वामं, changed
to टाणं, for टाणं.
83. J अणहरव्व.—K P अणरिहव्व.
84. J भमयं^०.—P मइए, Do मतीए
K मइए.—P केइ for केवि.
85. P अइच्चं, and Do K अइटं,
for नइटं.—Do कन्ति^०, and
J P कवि^०, for कइं.—Do
J P ^०चेव for ^०चेअ.
87. J तद्वियस^०.
88. J ^०मणाहिं.
89. K P हियं for छोए.—J K
गुरुयाण.

90. J होंति किंपि.—J अप्पणो
for अत्तणो.
91. J तिमिरं च ङं पयासो य.
We with De K P.
92. De °भुयण°.
93. J इत्तो for एत्ता.—P °व्व
णिति, J °वि णेन्ति and K
य णिति, for य णेन्ति (first
half).
94. J इय for इह.—J P °हुत्तं.
95. J हासोव्व होइ.—De K हासो-
व्व होव्व.—J गुरुयाण.
96. P सरिसा अहियावा.—J गुरु-
यावि.
97. J होंतुव विगयगव्वा; K हों-
तुव्व विअगव्वा.—J स-
मत्तु°.
98. De विम्हिअमिव for थम्मिय-
मिव.—J सुदियं for सुदियंव.
—J भूसियमिव for दूमियमिव.
99. K °जसवम्मुत्ति.
100. J °प्फणेव्व.
101. K P णा सुयइ.—De K महि-
चीदं.—K संदाणियं.
105. J कोउव्वत्तट्टियविसमतारयप्प-
हामेयकलुसियाइव; K P मो-
हुव्वत्तट्टियविसमतारयप्पहामे-
यकलुसियाइव; De दरमो-
हुव्वत्तट्टियतारपहुव्वमेअकलु-
सियाइव. We read by J
corrected according to
the scholiast.
106. J जय° for जस°.—P °पाय-
वस्सड for °पायवस्सव.
107. J °सागरं.—J भुवणंतरम्भि.
—J भारइ. We with De
K P,
108. K चलत्° for वलन्त°.
109. J पयाडियअडम°.—De °वह°
for °कह°.
110. De °पडिच्छया.
111. J वामयरा°.—K अरइविलास-
विसुरविआण, thus read-
ing one mâtâ too short.
We with De J P.
112. J सोहइ for अग्गइ.
113. J तियय° for तियल°.—P
मण्णे अज्जवि.
114. J °नपहुत्त°.—J °गयणंतरा.
115. J तह for तं, which we
read with De K P.—J
वमंति for मुयन्ति.
116. K J °निरिकत्त° for °णिकसन्त°.
—De °वलत्त° for °चलन्त°.
117. J निसज्जइ for णिसिज्जइ.—
De J P रहसम्मिडण° for
रहसुम्मिडण° which we
read with K.—J महिहरे-
सुं.—De K °दोलिओ.
118. K °चलत्° for °वलन्त°.—
P सहसेव्व.—J हयमुक्क°.—
P °विडवाओ and K °विह-
गाओ for °विहयाओ.
119. K °वीढोभय°.
120. J °छलेण for °चलेण.—De K
°संचरणु°.—De and P उय-
आयलेण.
121. J °वाण° for °वाय°.—P
°चंदणुमान्धा.
124. De K °चलत्°.—J धूमोप्पि°.
125. De K. गम्भालसा इव.—J
°गम्भइओ for °गरइओ.
126. J °कराल° for °कडार°.—

- De ^०विज्जुच्छला^०.—J ^०प-
ह^० for ^०पक्ख^०.
127. J तणुयायंतिव्व for दीहाय-
न्तिव्व.—P उरकंडिय^० for
पविलण्डिय^०.
128. J ^०परका.—K धिप्पंति.—Do
दरपप्पुय^०, and J दूरप्पुअ^०,
for दरपप्पुय^० which we
read with K.
129. J ^०विहिया for ^०पहया.
130. P सुक्कोप्परसूणि.
131. J ^०यल^० for ^०यड^०.—J ^०यु-
जा^० for ^०जोगा^०.
132. J डड^० for ^०दड^०.—J वाहो-
133. J मसण^०. [वारा.
134. P गरुडेव्व.
135. J ^०पजरिया.—J विहम्मि for
णहम्मि.
137. J ^०वड्डिराणां.—P पावित्ति.—
Do J ^०पट्टय^० for ^०वट्टय^०.
38. J ^०च्छेओ^०.—J reads simply
तड्डिएहिं [=तहड्डिएहिं=तथा
स्थितैः] for तड्ड-ट्टिएहिं; and
P has तड्डिट्टिएहिं. We with
139. J महीइ. [Do.
140. K हिट्ठा^०.—Do अवारिधूम^०.
142. J भिंदइ for छिन्दइ.—P
^०पहारो.—P ^०सामत्थेणवि य.
We with Do J K.
143. P ^०वडणु^० for ^०वडणु^०.
144. K ^०वरक^० for ^०पक्ख^०.
145. K ^०वड्डिएवि for ^०पड्डिएवि.—
K णो for णा.
147. J ^०गुहा^० for ^०दरी^०.—Do. J
K P all read नज्जइ and
not मज्जइ.
148. P ^०विहया for ^०विहुआ.—Do
K दिसेह^०.—K ^०विल्लंत^०.—
Do K विसहर for ^०महिहर^०.
149. J ^०परिरक्कयव्व.—Do परि
वेहिया for परिणमिया.
150. Do K ^०सेल्लकिय^०, and P
^०सेल्लकड्डिय^०, for ^०सिल्लछ-
न्विअ^०.
151. J तेत्थिय पडणम्मिण्णा; K ते-
त्थियपडणुडिम्मिण्णा.—J ^०कं-
दरोछेया.
152. J किलिम्मंति.
153. Do J K P all read मुज्झंतो
and not मुज्झन्ते.—J च
for व after एकं.
154. J ^०कंदरद^० for ^०कप्पन्तर^०.—
J पलयत्थिय.—J विज्झावि-
या for विज्झाया.
155. J विच्छिन्न^० for वोच्छिण्ण^०.—
J सुयंगवयणो.—Do गुरुअंव.
156. P थी^० for थिइ^०.
158. J K कुडंव^०.
159. K ^०परक^०.—J ^०सूयण^०.
160. P पयासण^०.
161. J चिट्ठरावीडल^०.
162. J P ^०वरिकय^० for ^०चक्खिय^०.
—J ^०नयणोपल^०.
163. K थणाभोओ.
164. P ^०विच्छलिय^० for ^०विच्छुरिय^०.
165. J निच्चाइ.—P ^०ओणमियणह-
सुडप्पंकरं; Do ओणमियण-
हसुडप्पंकिं.
167. J ^०समोअरिअ^०.—J ^०विलाय^०
for ^०विराय^०.—P ^०सिहव्व^०.
168. J ^०संचालिय^०.—J ^०महुयरो.
—J ^०दुम^० for ^०तरु^०.

169. J misreads पज्जलह for प-
ज्जलह. — J 'संवलिय'.
172. K 'संवलिय'ओ. — J 'पडिरक-
नियो' (= 'पडिरकलियो' ?).
We with De K P.
173. K 'वेविसव्व'.
174. De 'वडण' for 'वडल'. — J
P 'निवडिओ'; De K too
originally. These have
corrected it to निवडिओ,
which we adopt.
175. P 'मंडव' for 'मण्डल'.
176. De K पट्टीपरिट्ठिओठमयं.
177. De K 'महा'.
179. P 'विरल' and J 'वियड' for
'सिडिल'.
180. De K 'दियह' for 'दियल'.
181. De 'पेडिय' for 'कवलिय'.
182. J वीणी.
183. J 'सिहव्वअहिसाम'; P 'सि-
हाममहिसाम'. — J तु for णु.
184. J 'पल्ल' and P 'फरिल'.
185. J 'ववण' for 'पवण'. — J
'सरस' for 'सरल'.
186. P 'परिसांय', and De K 'प-
रिवेस', for 'परिमोयं'. — J ए
for ते.
188. K P 'पुण्ह'. — P [अपज्जत्ते]-
मकलम.
190. D 'लायण'.
191. P 'गमाउ, K 'गमाओ. We
with De J. — P 'सहीवि'. —
J 'नेहसरसं'.
192. De J 'वियय' for 'विजय', —
De 'पडिवण' for 'पडिवड'.
193. J. 'विडओ for 'विडुओ.
194. De आमिन्नसुरहि'.
196. P 'विडय' for 'वीय'.
197. J 'तालाव्व'. — J 'मुहर'.
198. J is wanting in the words
beginning with 'हामणि'
and ending with the last
word of the line, as also
in the parts of the com-
mentary shown within
brackets. — K 'विमल' for
'महा'.
201. De K 'हीरंतहिययसुहिओ'.
202. K 'दिट्ठि'.
204. J 'एकक'.
205. De P 'णालंकिय', and K
'णालंचिय', for 'णालज्जिज'.
206. De K ओणमिय'. — P 'कु-
डलज्जोयं'. — J 'मिलिय' for
'मलिय'.
207. J 'यंसाणं, K 'यंसीण'.
210. J विलयाण for अबलाण. — J
आवड' for आविड'. — K
'वंधुरो for 'कंधुरो'. — De J
P समत्त' for समन्त' which
we read with K.
212. K P समरम्मि. — De K 'ग-
याइ'. — J 'वेडिऊण, K वि-
डिऊण. — K सिरिण'.
213. J सइ for जा. — P सा दो-
सरया साणेव्व, De K सा
दोसरए साणिव्व and J जा
दोसरया सा नवर, for सा
दोसरए साणेव्व.
214. J जायमच्छेणव'.
215. K 'सरुव्व'.
216. J सोमहल्लो for सोवियल्लो'.

217. P जस्स for तुज्ज.
 218. J ^०धवलवल्लयनिहा for ^०वल्लय-
 रासिणिहा.—J ^०कूटकेरा.
 219. K ^०माहं^०.—Do J K P all
 read ^०मज्झं (= ^०मयूखं).
 221. P K वाहव^० for आहव^०.—
 K ^०पुलोइया^०.—P ^०पुट्टिओ
 परमट्ठा.—J तुमय for तुमा-
 इ.—Do K गारवाप्पिय^०.
 222. P ^०विभेद^० and Do K ^०विहे-
 अ^० for ^०विभेय^०.—J तद्दि-
 यहं.—Do J K संचयासाइव.
 223. J नेही for गोहिइ.—K ते for
 वो.
 225. Do K P परकंतरखण.^०
 226. J ^०तम्मिय^० for ^०णूमिय^०.
 227. Do K गिरिणो for सेला.
 228. J P लीणुणीणम्मि.—J ^०हेम-
 त^० for ^०हिमकाल^०.
 232. Do J K P all read ^०सासल^०,
 and not ^०सासल^० with the
 commentator.—J उड्ढित्ति
 (= उड्ढन्ति).—J ^०विलुलि-
 अ^० for ^०वियल्लिअ^०.
 233. Do K गयणोयर^०.
 234. J औसरण^० for ओयरण^०.—J
 वेओडु^० for वेउडु^०.
 236. J सदिट्ठेभ^०, K सन्देहे^०.—We
 read ^०पयडव्व with Do
 K P. J has dropped
 the ड, so that it is im-
 possible to say whether it
 reads ^०डव्व or ^०डंव्व. The
 commentator follows ^०प-
 यडंव्व.
 237. P वरिज्जति, K धेरज्जति.
 238. K नवरि.—J ^०वियडम्मि.—J
 धुयुव्व परिवसइ.
 239. J समरम्मि वरे for गिरासिम्मि
 जए.
 240. J इणं for इमं.—P तइ for तुह.
 241. P ^०गुह^० for ^०गह^० and धारमो
 for ^०धारम्मो.—Do K ^०यट्ठि-
 उव्व.
 242. K वडिपरकेसु.—K आरोणइ.—
 J ^०गणणाइव.
 243. J मीयाइव.
 244. J अहित^० for अहिय^०, and
 वावारंती for वावारंती; K
 वावारिंती.
 245. J जइ for जं.—Do वज्जति
 for मज्जन्ति.—J ^०रूआ for
^०रूया.
 246. J ^०अणत्थं आसुअइ.—Do K
 नित्ति for णेत्ति.
 247. K जाआइ for घडियाइ.
 248. Do K सच्चस्स for लोयस्स.—
 Do ^०व्व and P अ for
 य.—K बंधावए.
 249. J ^०सिहरम्मि.....संकासिए
 तुहअतिलए ॥..... ^०व्वहणा-
 यरपरि^०. We with Do K
 P. except that Do has
^०लेसुव्व.
 250. J P उवि for तुवि.
 251. J ^०गुहा इव. We with Do K
 P.—J P पंहाव^० for पणाम
 which we read with Do K.
 252. K रहसागय^०.—J ^०वरव्व for
^०धरव्व which we read
 with Do K P.—J ^०सिहा^०.
 We with Do K P,

253. P कविवरोहिं for कहन्देहि,—
P भूयत्थेहिं विय.—P तुव्वइ
for थुव्वइ.
254. This couplet is found in
the three MSS. J K P,
only K reads it not here
but after 269 (“ते तस्स
जयगइन्दा,” &c.). P reads
it in the same place as J.
De omits it altogether.
—P इय वाडु^० for इय चाडु^०.
255. K परिभत्तणेणं for परिभत्तणे
णव.—J P निम्मविथा for
णिच्चडिया.—P ०रोहेसु for
०गेहेसु.
256. J दाविति.—K ०परिभोअंव.—
J नवरयकं खुरवहेहिं for
णवणहङ्कं, &c.
257. K P पडिच्छिय^० for परि-
ठ्ठिअ^०.—J संखा इव सहति
for ०सङ्खच्च दीसन्ति.—P
वोह^० for पोह^०.
258. J सयवारा for सयराहा.
259. J थारंति.—J ०निजेण for ०णि-
हेण and ते for जे.—P जण^०
for जहण^०.—K बंधेहिं and
J ०विबेहिं for ०बन्धेण.
260. J मग्गेसुं गुरुवल्लेय^०.—J
०कोणि^० and P ०कोटि^० for
०कोडि^०.—P उच्चरिज्जण लि-
हन्तिव for उच्चरिज्जणं
लिहन्ति.
261. P K थामे^० for ठाणे^०—P
किंपन्ति for कम्पन्ति.
262. De सूयन्तव्व; J सूपंतिव्व.—
K पहरसं.
263. P उयहाण^०.
264. J ०चरण^०.
265. J असरित^० for असरल^०,
which we read with De
K P.—De K ०विललियाहिं
for ०वियलियाहिं.
266. J पासोळि^०.—K दंतहावेण.—
De K पिवंति.
267. P वन्धुर^० for चञ्जल^०.—J
पढभलेहिं.—P ०ताडेहिं.—J
P ०वरक^० for ०पक्ख^०.—J
०झस^०.
268. De ०वासरंणि किन्था^०.—De K
रायलच्छीए for पत्थिवसि-
रीए.
269. P ०गयंदा for ०गइन्दा.
270. J दरहूमिया^०, doubtless a
slip of the copyist for दर-
दूमिया^०.—J P दियहा.
271. P अमइल^० for अमलिअ^०.
275. De K ०रमणं for ०जहणं.—
De J P किणिरकमइ. We
with K.—De ०परिहाय^०.
277. J ०पल्लवा for ०पल्लला.
278. K वंजुलणीसु.—K तस्स का-
स्मरलेहासु for ताण आहार-
लेहासु. We with De J P.
279. K तस्स for ताण.—K ०सुहि-
थासु.
280. J ०हुयत्तिय^० for ०जुओव-
त्तिय^०, which we read
with De K.
281. J पडियत्ती.
282. गयणयलदं for जो गणयदं.
—J माहिनहयलेतर^०.—De.
K ०णिवेसं.—J गहिज्जणय.

283. J ^०निचलव्व.—J P ^०लुच्छा.
 285. K ^०महिभासुर^०.—Do J तुमाइ.
 286. K P साहिज्जा^०.—J K ^०गि-
 रिदिण्णखंडपिंडव.—J ^०च-
 रणनहप्पहाभिच्चं.
 287. Do K ^०भैरवि.—P भवरमाणि
 तुज्झ for भइरवि तुज्झं—
 J थुइमो तुम्मोइअ^०.
 290. Do तुमाए.—J K ^०लीलाइ.
 291. J रणिय^० for रणिर^०.—J ^०कुले
 for ^०उले.
 292. J सरीरेच्चिय नवरं ससिहेहरस्स
 and wrongly omits से in
 the next line. Do K सरी-
 र्व्वेअ.—Do K ओवासो.
 293. Do P रहसोरिक्त्त^०.—P संगो.—
 J रहसोरिक्त्त^०.—J भंगपय^०.
 294. J ट्ठाणट्ठाण^० for थामत्थाम^०.
 296. P ^०रूपण.
 297. J सव्वंगो.—Do J घडड.
 298. J P बिंबेहिं and Do चिण्हे-
 हिं for चिन्वेहिं.—J जणेहिं
 for णरेहिं.
 300. J उवहारायरेण, and ^०श्यणी-
 भावेण.—K सय for सइ.—
 K ^०पडलाइ.
 301. P पणयि^०.—Do K किरणाव-
 भासिणा.
 302. P ^०कवालं.—J P गहयकं.
 303. J कुवलयं करंती.—J ^०पंकय-
 च्चणकज्जं.—J संपडड and
 Do संपडइ for संपडड.
 304. P मालूरि^०.—Do K आभासि.
 306. J दिवसंसि.
 307. J ^०पुध्ववं for ^०पुरवंव.
 308. J गयणं.
 309. J ^०कास^० for ^०कंस^०.—J सह^०
 for णय^० (=नत्).—J ^०रंहा^०
 for ^०लेहा^०.—J ए for ते.
 310. J ^०वयार^० for ^०वहार^०.—J K
^०संभावणाइ.
 311. K पूआभिसेअ^०.—J पिवंतिव्व.
 312. J रूवं.
 313. J तक्कालविमुकहरवड्ढिपुहिं.—
 Do K तुमाइ.
 314. P ^०डहणाणुयावा.
 315. K सय for सइ.—J सिद्धसि-
 द्द^०.—J तुह ऊसव^० and K
 P तुह आसव. We with Do.
 316. Do K तडिभावेण.
 317. J दोहमपेसि, and Do K कं-
 पमोपेसि for कम्पमुप्पे-
 सि, which we read with
 P.—J वाय^० for वाड^०.
 318. Do K P ^०प्पहाड.—Do K P
^०मूढाडव.
 319. K विससज्जंत^०.—J गहणे^०.—
 K गयणि^०.—J कओल^० for
 कडल^०.
 320. J वालिखिलेहिं.
 321. Do K कयपरियरं for अह प-
 रियरो. We with J P.—K
^०गरण^० for ^०यरण^०.—K ए-
 कस्स.—J ए for ते.
 322. Do K ते for वो.—J तदियह^०.
 323. K P ^०जीहाड.
 325. P ^०थणुग्गसेहिं, and J ^०पओ-
 हरेहिं for ^०थणुल्लपहिं.—Do
 K विदिओ तइ.
 326. K ^०लुलंत^० for ^०ललन्त^०.
 327. J सूर्यंति.
 328. J ^०डड^० for ^०दण्ड^०.

329. J भयवद् for पयद्.—J K सय for सद्.
 330. J °पसरि° for °वियलिय°.—P °साहाहि° for °साहेहि°.
 331. J °विललिय° for °विजलिय°.
 332. J °व जणेसि for विविहेसि, which we read with De K P.
 333. P °सुलभ°.
 334. J °मुकायवकोसुमधाराहि°. We with De K P.—P स्यणि-रूवेसु.—De °मातीहि° for °माईहि°.—J °विइज्जितारुण°, K विज्जंतारुण°.
 335. J बद्धफलव्व.—De P °संगेहि°.—P °लंबिय° for °लम्बिर°.—P य हरंति for रेहन्ति.
 336. J °दफ्फण°.—P सबरिडिंभा and J सबरडिंभा. We with De K.
 337. J P रूवं.—J कालकांति°.—J तुह for ते.—J देवि for °चेअ.
 338. J P °सिद्ध° for °सिट्ठ°.—J पत्तवसण° for तम्मिद्ध° which we read with De K P.
 339. De किण्ण and J किं तु (= किं तु) for किं णु.
 341. De ओल्लिभियमाव°.
 342. De करील° for करिळ°.
 343. P °यरुव्वरिय° for °यरु-डिम्भण°.—J P परिणामो. We with De.
 344. J डसण°.
 346. K P डिआणलं.—De K एक-47 (Gaṇḍavaho)

- पपु°.—J निडभरं for °व-
 न्धणं.—De J मुचणं.
 347. J °वियप्पसरमणु°. We with De K P.
 348. De P वउत्त°.
 349. K तडि° and P तल° for तड°.—De °कलसेसु.
 350. P उवउत्त°.—De °सल्लती°.—K पिच्छद् सो विंज्जवणत्थ-लीसु मायंगपयवीओ.
 351. P ताडी° for ताली°.—K °कउलण°.—P जयगयंदेहिं.
 352. K °विरक्क°.
 353. De पिच्छ°.—P सवेयं for सलीलं.
 354. De मय° for गय°.
 355. De अकंपिय° for विकम्पिय°.—P विंति.
 356. K उण्हाइ.
 357. De K °पवहा for °पवाहा.—P °रसोवाह°.
 359. K गिम्हिच्चिय.
 360. K पज्जंत°.
 361. De वोलंति.
 362. P दियहा.
 363. K °गयंद°.—P सीयला for °धूसरा.
 364. P °हर° for °घर°.—K °अस-हिया° for °णसहिया°.
 365. K °सयणेज्ज°.—P °लंछियं for °लच्छियं.
 366. P °पउद्धपरिगासा for °पउट्टप-रिमासा.
 367. P °बद्ध° for °णद्ध°.
 368. K °रंभम्मूलिय°.

370. K जुवह^० for पिया^०.
 371. K चय^० for तेय^०.—K दियसा
 for दियहा.
 374. J अवगाढ^०.—De K दियसे.
 375. De K सीयला for ^०सामला.—
 J दुरुवुठ^०.
 376. J माहियमुम्हाला for समहिउ-
 म्हाला.—De K दियसा.
 377. J ^०मुहुद्वरन्त^०.—J ^०परस^०.—
 De K P दिअसे.
 378. P ^०तायकरंब^० for ^०वायक-
 लम्ब^०.—De K ^०कलुस^० for
^०कविस^०.—J वणोद्दिसा.
 379. J K ^०राआ for ^०र.या.
 380. De कोसुमेहि बाणेहि जो जई;
 K कोसुमेहि जो जयह; P
 कोसुमेण चाएण जो जई.
 382. J ^०कोमलस्स for ^०णिग्भरस्स.
 384. J ^०सढराई for ^०सहराई, which
 we read with De K P.—J
 अधोअ^० for अपेअ^०, which
 is the reading of De K P.
 385. De P आपंडु^०.
 386. J विलसइ for वियलइ, which
 we read with De K P.
 —K ^०वलीवहाण^०.
 387. J नवंबुधोयमि.—J सेलतर^०
 for सहरन्तर^०.—J ^०गरुयके
 for ^०गरुयङ्ग.
 388. De विचरइ for विअरइ.
 389. J गयणयलं for गयणइं,
 which we read with De
 K P.—K हरिसुप्पइय^० for
 परिओसुप्पइअ^०.
 390. K गिमाणिळ^०.—K रयवडले.
 —J कवाडेव for ^०कवालव,

which we read with
 De K P.

391. J परिसंत^०.—J कासार^० for
 आसार^०.
 392. J एकासारे. We एकासारे^०
 with De K P.—J गिम्हागय^०.
 393. J णवारुण^० for धुयारुण^०.
 394. J ^०रखोलिर^०.
 395. K उवसिंघु^०.—K कच्छेसु.
 396. J णवचरणअनेरंतरहंसी^० for
^०णववरणयगोरन्तरहिंसी, and
 भवणग्गणियट्ठिचजोग्गाओ
 for भवणग्गणियाच्छियव्व-
 सोहाओ, which we read
 with De K P.
 398. J परंता.—P ^०गमाणयं.—
 P वयणं for चरणं.—J
 कइमाबीळ^०.
 399. J तारिच्छेअ^०.—De K ^०पवण^०
 for ^०सलिल^०.—P सीमाओ
 for भूमीओ.
 400. K दूरगयदिण^०.—K दूर-
 गय्यावि.—P परिलंबिणोव्व,
 De परिलम्बिणोव्व, K परिल-
 बिणुव्व.—De K P दि-
 यसा.
 401. J ^०गभीराअमाण^०.
 402. J दूरचर^० for विउणुचर^०.—
 J ^०पवत्त^० for ^०पयत्त^०.
 403. K दुमांधमइलवसुहा.—P ^०वि-
 मइ^० for ^०विसइ^०.—P रय-
 णीओ for णयरीओ. The
 version found in J has
 already been given in
 foot-notes at page 116,
 which see.

404. J ^०विहगाओ for ^०विहङ्गाओ.
 405. ^०सरारि^० is what the MSS. read. But we have obviously to read ^०सराडि^० as representing शरादि^०, the forms of र and ड being so alike in the MSS.
 406. J गीलाओ वि for गीलाओ अ.
 407. J मज्जंत^० for सीयन्त^०.
 408. P ^०कलुसुम्ह^० and J ^०कलुसुण^० for ^०कलुसुणह^०.—J दूगालो-यच्चिय, and K दूगालोइ-च्चिय.
 409. J ^०धूमस्छआ.
 410. केसरदन्तं is the reading of De J K P.—De परिणवइ for परिणमइ.—De K P परिजरदं for परिसिदिलं.
 411. De णंदंति.—De P सायं for हिययं.—P वहंत^० for वलन्त^०.
 412. J निविडदुमंडलाई.—J ^०सडुल^० for ^०सहल^०.
 413. J P जलिय^० for वलिय^०.—K ^०भोआ for ^०होआ.
 414. P परियत्तो for विणियत्तो.
 415. De K तस्स for तत्थ.
 416. J ^०गज्जिओयारो.—J पयत्त^० for पडन्त^०.—J महाभोओ रिणदिट्ठकागव [*sic*] for गहाहोओ.
 418. J फलसंगमहुगंगासु.
 419. J ^०रंजिओ for ^०राविओ.
 421. J दंतो for देन्तो.
 422. J P om. अविय.—P विहु-वयर for विहुरोअरं.
 423. De K दाहिण^० for दक्खिण^०.
 424. De K किं च जायं for किं च.—K ^०छेआदर^०.—J प-सायाभि^०.
 425. K वसहच्चिधेण.—P विण-च्छेया.
 426. J संपुन्ना, P संपन्ना. De संपण्णा. We with K.
 427. J परिमट्ठा for परिमुट्ठा.
 428. J विम्भयवसा^०.
 430. J भभमिय for भमिभं.
 431. De K P मासलो for सामलो.—J ^०उप्पीडो.
 432. J बलभरसंखोहियरेणु^०.
 433. P परिणय^०.
 434. J ^०दसण^० for ^०दसण^०.
 435. J ^०कडोलविरोलिय^०, K ^०क-णोल्लपविरोलिय^०.
 436. K ^०णिवडो^० for ^०णिबिडो^०.
 437. K P ^०मुहमिण्ण^०.—J ^०रंग^०. and K ^०भग^० for ^०भङ्ग^०.—De ^०भमडिय^० for विह-डिय^०.—P जयगयंदो.
 438. J ^०जीय^० for ^०जीव^०.
 439. P परिरेकय^० for परिस्सय^०.
 440. J यंति for पुन्ति.
 441. K. सयणेच्च for सयलच्च.—P समुट्ठिया for परिट्ठिया.
 442. De इहोत्तनिच्चडन्ता.—J K P णोल्लंति, De णोल्लंति.—J इत्तोहुत्तं.—All the MSS. read व and none read न as interpreted by the commentator.
 443. J एकैयच्चिय.
 444. De P ^०वलयाइ^० for ^०वलयाण.

445. J P ^०तरंगिया for तरङ्गिणो.
 447. J ^०मूलभरिय^०.—J P ^०णिमा-
 य^० for ^०णिमाम^०.—De K
^०पदभो^०.
 449. K P ^०णइ^०पवहा.—K पेज्जन्ति
 for पिज्जन्ति.
 450. P जेसुपि for जेसुं च.
 451. De ^०समोसरियम्मि. —P म-
 हीव गयणयलं.
 452. J ^०पुंजाओ for ^०पुञ्जइओ.—J
 उअही for जलही.
 453. J धराइ.—De K दियसो, P
 दिहसो.
 454. P उरिक्कयगिरि^०.
 455. K परल्ल^० for विरुल्ल^०.—K P
^०काणणतल्लाण.
 457. P सहिवेतुं (sic) for महिवेढं.
 458. K ^०विणिगिअ^० for ^०विणिमि-
 अ^०.—K वित्थारिज्जंतंविअ.
 459. K ^०णिबडीकय^०.
 460. J लगगइ दिट्ठी.
 461. J विविणेम^०.—J P ^०ओओ^०.—
 J सयअंगेसु, P सुहयंगेसु for
 सुहभङ्गेसु (=सुखभङ्गेसु).
 462. K दोबल्लसमुम्मिहिय^०.
 463. P संगडल्लो. We with De
 J-K.
 464. De K सहइ for हरइ.
 465. J तत्थवि वसिअ for तत्थ
 वसिअं.
 466. De सुहविणिहिय.
 469. De हरिचक्कविक्क^०.
 471. K ^०गइंदा.
 472. K ^०भुजगाओव.
 473. J ^०दिज्जंतुकोय^० for ^०दि-
 ज्जन्तभोय^०.
 474. J ^०केसदंदाइव.
 475. J भुअयाहिवेहिं for भुअएहिं
 वेय^०.
 476. De J K P all read णह-
 म्मि, though the com-
 mentator appears to have
 read गहंमि.
 480. De J K ^०कणइ^० for ^०कणय^०.
 De has a marginal note
 लता on ^०कणइ^०. We
 with P.
 482. De K ^०किरण^० for ^०राय^०.
 484. K विहअं for विहियं.
 486. ^०भारह^०. This is the read-
 ing of all the MSS.—De
 J भावियभारहकलहेण भरिय-
 कलहेण for भावियभार-
 हकलहं भारहकलहेण, which
 we read with K P. It
 is the reading of De J
 that the commentator
 explains.
 488. J ^०चिच^० (the reading
 followed by the com-
 mentator) for ^०सिचय^०,
 which we read with De
 K P.
 489. K P यामे for ठाणे.
 490. K किरि for किर.—K ^०वि-
 णिउड्डो.
 491. For ऊरुखं (=ऊरुखम्),
 which we read with
 P. J reads ऊभयं. De
 is doubtful, the word
 being in that MS. partly

eaten away by worms,
and K ऊरुभय.

493. K ^०मित्त^० for ^०मेत्त.^०—J
हसिऊण for तेणय, which
we read with De K P.
495. K गोउरमित्त^०.—J नीसाम्भं
जायं.—De फरिहा^० for
परिहा^०.
497. K अहिणवाओवि. De अहि-
णवाओवि changed to
अहिणवाओव.—P ठविप्यर-
दाओ.—J वलहीओ.
499. K परिलंबज्झं.
500. K हिअअं for अहिणव^०.—
K उव्वेवत्तिव.—P अछीणि.
502. K नयर^० for गयरि^०.—J
^०दियह^० for ^०दियस^०.—De
^०सीमाइ for ^०सीमाण.
503. J ^०कुलाइं for ^०उलाइं.—J
^०दुल्लहतणेण.—De K तदियहं.
504. De ^०मूलदूस^०.—K ^०वसुआ-
विज्जमाण^०.—J घरावीढं.
505. J ^०विटवाहि^०.—J सुरहि^०. and
P मुरस^०, for सरस^०.
506. De णिहासुहाणुवंधेण for स्यणी-
तमाणुवंधेण; P स्यणीमुहा-
णुवंधेण.
507. P वहु^० for पहु^०.—J सरस^०
for सतह^०.
508. De K कह^० for जहा^०,
which we read with De
J P.—J ^०भूपाल^०.—J
^०सरिसम्मि.—K एकदिणेणेअ
for एकेण दिणेण.
510. J सिणिद्ध^० for समिद्ध^०,

which we read with De
K P.—K देवो.

511. K कमेणं for कमेणय, which
we read with De J P.
513. K उव्वूद^० and P उव्वुद^० for
उव्वुद^०.
515. K ^०पहुवेल्ह^०.—P सरुच्छंगा
for सरुहेसा.
516. De K सुरहिनवगंध^० and P
सुरहिमहणिद्ध^० for सुरहि-
मिह गन्ध^०.—De K P
^०मुद्ध^० for ^०बाल^०.
517. De K ^०संवलिय^० for ^०कन्द-
लिअ^०.—De सरुहेसा and
K सरुहेसा for तद्धेसा.
518. J ^०जललवसंभिन्न^०, and P
^०जडजलसंभिण्ण^०, for ^०जड-
जललवभिण्ण^०.—J परिगालि-
यकसाओ for सो परिदलि-
यकसाय^०.—K ^०मुणालाण.
519. J अण्णोण^०.
520. मोह^० is what J reads.—
J घण^० for गह^०.
521. J ^०संकुल for ^०सेविअ^०.—J
जालियकट्टिय^०, and P जा-
लयमुक्कस^०, and K जालिय-
मुक्कस^०, for जालियकट्टिय^०.
523. De ^०थोव^० for ^०थोय^०.—K
^०जलोच्चत्त^०.
524. J निच्चायत्तिव, De K निच्चाव-
त्तिव.—K P घणमिलिय^०.
525. De ^०वालुअसासा for ^०वालुया
मसिणा.—K P ^०कासपंडुरा
for ^०कासपल्लावा.—J K
^०पडल^० for ^०वडल^०.
526. J ^०मुहर^० for ^०मुहल^०.—De J

- K परिसरसरसीपरिवेसिणो (the reading adopted by the commentator), and P सरसीपरिसरपरि-
वालिणो for सरसीपरिसरप-
रिवेसिणो.
527. K ^०णिग्माय^०.
528. K ^०मुहुल^०.—K सुहाविति.—J थाओ^०.
529. P किडिमाण for विडिमाण, which we read with De J K.
530. K ^०णिचुल^०.
531. J सढरी^० for सहरी^०.—De ^०पडत^० for ^०पसत्त^०.—K ^०सिहा इह for ^०सिहं परि^०.—De K उगंध for अहिगन्ध.—J K ^०कलम^० for ^०कमल^०, which we read with De P.—K वारिहाओ for वारिलेहाओ.
532. De K किलंतविरलंकुरा for ^०पढमकिलन्तकुरा.—P दि-
यसा.
533. J ^०फलभरं बंधुरिय.—J ^०कंठीओ. We with De K P.—J निव्ववेतिव्व. We with De K P.
534. De K ^०कविसा for ^०कविला.
535. J ^०पडिय^० for ^०घडिय^०.
536. De ^०विवत्त^० for ^०विवण्ण^०.—P बहुलं for बाहं.—P णो-
चंति, K णोच्चंति.—P अणु-
यासेय^० for अहुआसेय^०.—
J ^०सीमाओ for ^०भूमीओ.
537. De K ^०कविल^० for ^०कविस.
539. De K ^०विसिह^० and P ^०वसह^० for ^०विसह^०.—De ^०भूमीओ for ^०सीमाओ.
540. P ^०दिव्व^० for ^०देव^०.—J परिउत्थं.
- 541.—De K संतुट्ठ^०, P संसुट्ठ^०(= संतुट्ठ^०?).—J वसंति for उवेन्ति.—K ^०पडिय^० for ^०घडिय^०.—P महिय^० for महिस^०.
543. P उडुत्त^०.
544. De ^०थक्कार^० and K ^०कुकार^० for ^०कुक्कार^०.—J ^०रुसि-
यमा^० for ^०दूसियमा^०.—De J P ^०वेपुसु for ^०वेपुहिं.
545. K उण्हालतरुच्छाया.—K ^०रेणु-
विअण्णमाहय^०.—De होंति उम्हा, K होंति उण्हा, and P समहियुम्हा, for समहिउण्हा.
546. De K पविरलसरस^० for धूसर-
विरल^०.
547. J वेत्त for बोलेइ.—J ^०कलहा, J's first half of the couplet does not scan, being too short by two mātrās.—De ^०कलहे for ^०कलहं.—P reads the first half thus: बोलेइ (=बोलेइ?) लया-संकलि-
य-कलह-पटिरव-णियत्त-क-
रिणीयं.—K मुहमित्तवलय^०.
548. K दिण्णभूवि^०.—De K P ^०विडव^० for ^०विडवि^०.—K सूअंति for सूपन्ति.—J P वीसामं for वीसमिअं.
549. De अवरोवरपत्त^०, and K P

- अवरोप्परपत्त^०. for अवरोप्परसत्तु^०.—De अमईदाओवि जाया and K अमियव्वाओवि जाया for भमियव्वाओवि पविरलं; P अमियव्वाड पविरलं. —De K P ^०संग^० for ^०सिङ्ग^०.
550. P ^०मुणियणोसु कच्छेसु for ^०मुणि-जणावसेसेसु.
551. J परिहउ^० for पडिहउ^०.
552. J सरस^० for रहस^०, which we read with De K P. —J K P ^०दलिपुम^०.—J ^०मिय^० for ^०मय^०.
553. De K सायमणवसायाई (=सायम् अवश्यायरहितानि as explained by a marginal gloss in K) for णवपल-सकविसाई.—J ^०रूवाई for ^०भावाई.
554. J रूली^० (=झली^०) for झि-ल्ली^०, which we read with De (which has झिझली^०) and K P.
555. K वाजलीसुवि.
556. J ^०बंघ^० for ^०बद्ध^०, which we read with De K P.
557. J K P distinctly read पुंजइ^० not पुंजिअ^०; De once read पुंजिअ which it has corrected into पुंजइ^०.—J ^०बूदल^० for ^०भूदल^०.—J ^०दी-हरकयतलिणामुत्थाओ भूमीओ for ^०दीहरिय^० &c., which we read with De K P.
558. J ^०णिहा for ^०णिहं, which we read with De K P.—J सूपहि.—K करिणीसा^०.
559. J ^०वल^० for ^०तल^०.—J P इंदुर^०.
561. J P कालोलुग^० and De K कालोरुग^० The emendation from कालो to काला is my own, as I have nowhere met with a form of ablative singular ending in ओ of a noun in अ, unless, indeed, कालो should stand for कालड=कालओ=कालतः.
562. K हलिद्दा^०.—J ^०पिंजराई^० for ^०सइलाई^०, which we read with De K P.
563. K P तद्धियस.
566. J ^०फल^० for ^०दल^०.—J ^०परु-सकविसा for ^०कविसफरसा.
567. K मुहुल^० for मुहल^०.
569. J रयपिंजरतगयणे, De रयपिं-जरंघगयणा (with रयपुंजरुद्ध पाठांतरं in the margin) and P रयपिंजरुद्धगयणा. We with K.—K शिम्म-रयणीओ.
570. K ^०विहिणनलिणि^०.—J ^०प. रिक्खयंत^० for ^०परिपवन्त^०.
571. J ^०कविसमूलाओ and P ^०क-विसकूलाओ for ^०कवि-लकूलाओ, which we read with De K.
572. J P पढममोहिं....सूलेहिं.
- 573.—K P ^०पाय^० for ^०वाय^०.—K हिट्टु^० for हेट्टु^०.

574. De ^०लंघना मुक्^०, K P ^०लं-
घनामुक्^०.—K ^०रेणुदर^०.—
P ^०मुण्णरुवल्लुडुईओ.—J प-
न्तवल्लीओ.
577. J पहिपुहिं for पन्थिपुहिं, which
we read with De K P.—K
पेज्जंति for पिज्जन्ति.
578. P ^०उंकारि^० for ^०सक्कारि^०.
579. J सुहाविति.
580. J ^०पन्न^० for ^०यल्लि^०.—De को-
वि य for कोवि सु^०.
581. P पलोहंति.
582. De reads :
इह अहिहरंति छाया-
णिविट्ठपहियावल्लोइयग्गाओ ।
दल्लियक्ककोसकविस-
त्थकविउलाकूलतरुल्लेहा ॥
P reads :
इह अहिहरंति छाया-
णुविट्ठपहियावल्लोइयग्गाओ ।
कक्कोलदालिकविस-
त्थकविउलाकूलतरुल्लेहा ॥
584. J ओल्लित^०.—K मिणालारुण^०.
585. De परिजडिल^० and K P
परिजरड^० for खज्जूर^०.—P
^०करालो for ^०कसाओ.
586. J K मूल^० for मउल^०.—J
मरुजयस्स, P मरुययस्स.—J
आवसइ for आससइ, which
we read with De P.
587. De K दोलेइ for लोलेइ.—De
पवणो संचारविमूढमउयमलि-
याओ सभाओ, K पवणो
ससचार^० &c.; P पवणोसस-
चारविमूढमउयमलियाओ सी-
माओ.
588. P जरडावंध^० for जरदायंत^०.—
De K अगाभरंतीओ, P
अगाहरंतीओ.
589. De K पिलोस^०.—K पेज्जंति
for पिज्जन्ति.
590. K ^०भूमाभिओय^०.—De P
दियसम्मि^०, K दिअसम्मि^०.—
J दिसाभोया.
591. J ^०अनुप्प^० for ^०चुडुप्प^०.—J
गोरंग^० for गारङ्ग^०.
593. J ^०कंचराण^० for ^०कञ्जणार^०.
—De P उज्झंवरिय^०, K उ-
च्छंवरिय^०, for उच्छल्लि-
य^०.—K ^०केसरकलंवरांधाण.
594. J ^०कपोय^०.—De ^०फल^० for
^०दर^०.—De K ^०बंधणाहोअं
for ^०बन्धणाहरणं.
595. De अहिरापंति.—J ^०विडवि^०.
—De K ^०घवल^० for ^०पण्डु^०.
596. J ^०सुहाण for ^०सुहाण, which
we read with De K P.
597. J ^०कोउहल्लेण for ^०कोउहल्लेण,
we with De K P.—J णूण
एमेअ, and P णूणमेमेव, for
णूणमेमेअ.—K सहिआर^०.
598. J नवरंगेन and K नवरगाय^०
for नवरङ्गाय^०. We with
De P.—De K P णिक्कम्म^०.
599. De K ^०बंधुराओ for ^०कब्बु-
राओ.—K दरदट्ठ^०.
600. J P ससु^० for दरु^०.—De पा-
वियबोहाईपिव for पाविय-
पडिबोहाईव.
601. K हल्लेहा^०.—De ^०दमिल^० for
^०दविड^०.—De लंवमेवाण म-

- हिररति, and K ^०बलवमबा-
णमहिररति, for ^०वलम्बि अहि-
हरइ चूयण, which is the
reading of J P.
602. De P ^०वुं^० and J ^०वुं^० for
^०पणुं^०, which we read
with K.
604. K साहाचिहेअ^०.
605. P ^०अहिणवसहयाररेणु^० for ^०न-
वसहयारमयारन्द^०.—J कंदंता
for रुणन्ता, which we
read with De K P.
606. J ^०बंधबंधुरियं for ^०बन्ध-
णाहोयं, which we read
with De P.
607. J सुदारुसंचय^० for सुदारुघरसं^०,
which we read with De
P.—J सुजणाइन्ना for अ-
जणाइण्णा.
608. J P उवुत्थ^०.
609. J गमीरा^०.
610. J पल्लवारिचिणो, K पल्लवारुं-
चिणो, and P ^०पल्लवारुं-
जिणो.
611. J संबद्ध^० for आबद्ध^०.
612. J. पावेथोयऊसासा for ^०ओ-
यपाविओसासा.
613. De K ^०समण for ^०सरसा.
614. De ^०दरीहिं and P ^०सरीहिं for
दरीसु.
617. De परिवेसा for ^०पंसुलिया;
K पंसुरासिपरेवेसा for ^०पु-
ण्णरासिपंसुलिया.
618. P ककहपक^० for ^०ककह-
केर^०.
619. K P रय^० for दर^०.
620. K अपवकल^०.—De K बाव^०
for बहुलं.
621. J ^०रवियरुप्पीडा. —De K P
वणदंता for गिरिवणन्ता.
622. J is corrupt in the first
half of this stanza, and
reads thus: चलणणिसु-
वामियचिवुअतलाआसतलिण-
मुहरेहं. We with De K
P.—K ^०नह^० for ^०मुह^०.
623. J हि चिरेण for सुइरेण.—P
पसंतइ for पसम्मइ.—K P
पडिप्फलिओ.—K अहिता-
डणकंसुमारुइंझणो.
624. P विमलासंव^०.—P ^०सिहा-
तंविं.
625. De दूरोत्थिय^०.
626. K खंडियन्वाय^०.—De ^०वलिं^०
for ^०वलिं^०.—P ^०कलियाओ.
627. De K वाणपहया^०.—J ^०विहया
ण अणु^० for ^०विहयाणमणु^०.
629. K णिविडदलमाल^०.—De ^०ज-
ज्जरुदण्ड^० for ^०दीहरुदण्ड^०.
632. P ^०पूरओ for ^०भूरओ.
633. J K P पडण^० for पवण^०,
which we read with
De.—J पारिक्खलिया. We
with De K P.
634. J रिंखोरिल^० and P रंखोलिय^०
for रूखोलिर^०, which we
read with De.—P ^०कोसो.
635. De K ^०ताली^० for ^०ताडी^०,
which is the reading of J
P.—J परि^० for इह, which
we read with De P.
639. J ^०तडाण for ^०यडाण.—K

- P 'पिच्छ' for 'पिच्छ'.—J 'भर' for 'पड', which we read with De P.—K गीहारपडणपडि°
- 641.—K आईवराइ°.—J 'लंछणविचित्त'.
642. De K गुहाहोआ for गिरि-गुहाओ.
644. J 'मग्गाण' for 'मग्गाण' which we read with De P.
645. K 'धूमन्नेय'°.—J K P 'कडय'°. for 'यडय'°.—K जलयागमा°.
646. P सिहरासन्न°.
647. J K वलति for चलन्ति.
648. K तरुल°.—J 'किण्व' and P 'कट्ट' for 'किण्ण'°.—P 'गरुओ for 'महुरो.
649. K पेज्जति.
650. K 'दुमिज्झिअ', P 'दुमोज्झिअ'°.—P 'कलिल'. P 'ल्लुत्थंणिगो, and J 'ल्लुल्लंघिगो. We with De K.
652. K P लच्छी घोलइ°.—J 'तरयराण.
653. De K P 'सोदर' for 'सेरिह'°.
654. De 'सुरहीण.
655. J 'पडिबद्ध' for 'पडिबज्जन्त'°.—P 'परिमासलच्चलीसमा for 'परिसामला थलीसमा.
656. De सलिलोत्थ°, for सलिलन्ध°, which we read with J P.
657. De K 'विटु' for 'बन्ध'°.—De 'दियहाण.—K लच्छी वियसइ.
658. K 'मलिय' for 'मिलिय'.
659. P 'विभाविय'.
660. J अण्ण for रण्णफरुसा for अण्णव्व रण्णफरुसा.
661. J कुसमं.
663. De वलहीओ and P वेईओ for वीहीओ.
664. P तं आसि सं° (=तं आसीसं?) for तंआ पुरस्°. J drops the तं from तंआ, and cannot, of course, scan the verse.—J पण्णसेसुं for पण्णपयास°, and cannot scan. We read पण्णपयास° with De P.
665. J 'विडंगा for 'विडङ्गा.
666. P 'तुस' for 'तुस'°.—K 'विअण्ण'.
667. K खेत्ताइ for छेत्ताइ°.
669. J K 'बद्ध' for 'बन्ध'°.—J तरुलयाण.
673. J दुग्गपहाव° for दुग्गमभाव°, which we read with De K P.—J 'णेलि°, and P 'णालि° for 'णालि°, which we read with De K.
674. K P दूमंति—J 'परिवंधा for 'पडिबन्धा, which we read with De K.—P अडिमतारा.
- 675.—De 'काल' for 'कलुस'°.—J P अगुरु°.—P 'जर [दाह] सयलमूला इह णिवेसा for 'जरदारदाह', &c.
676. K P आयास° for आयाम°, which we read with De

and J, though the former may have at first read आयास^०.

678. De K पदमपीडा, P पदमभीडा—J ^०पंकलगा^० for ^०लगापङ्क^०.—J ^०लेहाओ for ^०लेवाओ, which is the reading of De P.

679. J लवणोगम^०.

680. P ^०कसिण^० for ^०कसण^०.—K इह अज्जवि कहिति.

681. J ^०तडाय^० for ^०तलाय^०.—K ^०मित्त^० for ^०मेत्त^०.

682. J ^०घोलपवारो^० for ^०गोलयदारो^०; P घरगोलयवारो^०. We with K. I cannot find the complet in De.—P मूलपडिबंघ^०.—K पाडलावण^०.—P जण^० for जुण^०.

683. De ^०विभंगा for ^०विहङ्गा.

684. J संभावणाइ.—J दिसाओ for वडहीओ.

685. J K दूमति.—De फलबहलपत्तपवि^०; P फलपत्तलोकपवि^०; K फलबहलपव^०.

687. णयरेसु for रयणीसु, which we read with De J P.

689. J लदुच्छायं. We with De K P.—K ^०कमलमिव.

690. J ^०किज्जत्त^० for ^०क्षिज्जन्त.—K ^०मइलव, P ^०मदिरव.

691. J ^०वीणागुणायन्व.

692. De. ^०निडालं for ^०नडालं.

694. P गालीओ for लीलाओ.

698. J ^०णियर^० for ^०किरण^०.—K कवालकुहराहिं.

699. J ^०परिपेळुणेण^०. We with De K P.

701. K P वोळिति, and De निवेडंति, for वालन्ति.

702. J P तदियसंहु^०.

703. J दिण्णसुहा. We with De K P.

704. P सावि for सोवि.—K ^०घडिणं.—K P पावेइ for पूरेइ.

705. J ^०मिउडिसंगहिं.

707. K वेसत्तणपि (=कठोरत्वमपि) for विसमत्तणपि.—P सच्चविण for सम्भरिण.—P ^०पाउसे; K ^०पाउसं. J is wanting in the letter which ought to follow ^०पाउ^०, reading आसन्नपा उपप्लवेइ.

708. J आलविज्जण.

711. P णिडाले.—K पायपडण^०.

712. K णिययासिघडिय^०.

713. P जाण for जेण.

714. P विलंबेइ.

715. K अणुराउत्ति^०.—K रोस^० for कोय^०.

716. K ^०खग्गेवि.

718. K ^०सीसेहिं and P ^०मउलेहि for ^०मउलीहिं.

720. K रसइ. We with De P

721. K तुयं for तुमं.

722. K seems to omit this stanza. De उद्धं for उद्धं which we read with P.

723. K उप्पुसिअं, P उप्पुसियं.—K वहुदोस^०.

727. P ^०जलोळियाइ.—K मुका

- and P सुत्ताई for उत्ताई.—
P सुह for तुह.
728. De पुणतीसु for पुणईसु.—K
पारपुर्इ.
729. P घणवईहिं for नर-वईहिं.
730. P ०णिहत्त^० for ०णिहित्त^०.—K
विरयान्ति.
731. J ०सडलिय for ०सिडलिय.—
J संघाण^० for संताण^०.—J
०यणभरा^०.—J पीडण^० for
घोडय^०.—J ०भराअट्ट^० for
०हराअट्टि^०, which we read
with De P.
732. J ०पमुक्कलिज्जंत^० (०पकलिज्जंत^०)
for ०मुक्कलिज्जन्त^०, which
we read with De P.—J
०भंरांगा, for ०तमाङ्गा, which
is the reading of De P.
733. P गाढयचाटुरिकेतुचुडंतणह^०.
734. J ०निरोहुल्लण^०, P ०निरोहांव्वण^०.
—J ०उडो for ०उडं, which
we read with De P.
736. J ०वइयरोत्तरिय^१.—J P ०स-
रलो for ०सुहिओ.
737. J ०जओ for ०जयं.
740. K सेयलवाहि^०.—K ०च्छविबु-
च्छेयं, P ०च्छविबोच्छेयं.
742. J जाण for जासु, which we
with De K P.—J K P
अकुंठ^१ for अउठ^१.
744. J निय^० and P णव^० for णय^०.
—J ०सत्त^० for ०मट्ट^० which
we read with De K P.—
K किसलआमट्ट^०.
745. J ०भावमारुहतेण, We with De
P.—P केसरवलकलबाण.
746. J ०सुहिया.—J ०केयइ^० and
P ०केयउ^० for ०कअय^०.
747. K ०सुहया for ०महुरा.—J वि-
रलाद्विय^० for विरलागय^०.—
De ०सलिलुमामा.—K अस-
यत्त^० for असमत्त^०.
748. K ०लेहव्व for ०लेसव्व.
749. J K उभय^०.
750. J फलिय^०.—J K ०पिडि^०, P
०पट्ट^०.—De K ०राईहिं for
०लेहाहिं.
751. K पयासंति.
752. K P ०तास्यापु दिट्ठीपु.—J
०लीलंव for ०कीलंव.—K
पयासंति.
753. De K अवलंवति for वेल-
स्वन्ति, which we read
with J P.—P ०व पसत्त^०
for सियदन्त^०.
754. J ०संणिज्ज^०.—K P वहंति
for लिहन्ति.
755. J ०हरयंसुया. We with De
K P.—J ०डंडाण for
०दण्डाण.
757. J ०यारं for ०तारं. We with
De K P.
758. K थणंतरेसु for थणेसु सहइ.—
J सीयणिच्च for सीयणिच्च—
K फुडिरस्स.
759. K ०णामिणा.
760. J सहिएव्व and K गहि-
यव्व for गहिएव्व.—De J
K P all read ०यारमुज्जंते;
and K P has मुज्जंतौ in the
margin explaining ०सु-
ज्जंते.

761. J K ^०रस^०, and P ^०एस^०.
(=^०वस^०?) for ^०वस^०.
763. J P ^०बहल^० for ^०पिहुल^०.—
K करगाह^०.
764. J जो गोवेतिव्व and P ^०पि-
जा गवेतिव्व for ^०पि जा
णवन्तिव्व.—J ^०कलुसिहं.
765. K सय for सइ.—P विमा-
यंति and K विमोअंति for
विमोएन्ति.—J ^०निहत्त^० for
^०गिहत्त^०.—J ^०विहसंत^०.
766. K रोसकंपिय^०.—K ^०पिंजर^०
for ^०पूरिय^०.—P अवचुण्ण-
तिव गहभाव^० for अवचुण्णे-
न्तिव दररूढ^०.
767. J अंगट्ठाण^० for अङ्गं थागे.
768. J ^०राम^० and K ^०संग^० for
^०विद्ध^०, which we read
with De P.
769. J ^०वडीओ for ^०पडीओ.—
J वहंति for सहन्ति.—K
^०परिलरिक्कअ^०.
770. J पिययमहुत्तं जाणं विलास-
लीला^० for पियहुत्तं जाण
विलासलोललीला^०.—J तर-
लियपम्हसं.—K P ^०लास^०
for ^०लोळ^०.
772. J अणुयज्झंत^०.—J K P
गुणेण for गुणेहिं.
773. J साम^० for सामा^०, which
we read with De K P.—
J P ^०यल्लय^०.
774. P ^०णरहिलासा.—J रूप^० and
K P रूप^०.—K रमणीओ for
तरुणीओ.—P मरुययस्स for
दमणयस्स.—J ^०सुरहिणा.
775. J K P निवडियंसुए. We
with De.
776. K भावियच्छं.—K वर^० for
नव^०.
777. K वियइण्ण^०.
778. K गल^० for गह^०.
780. De ^०वट्टमवरि^०.—P ^०सरय^०
for ^०सवल^०; K ^०सरसकुसु-
मच्छडाम^०.
781. P ^०मारुमणा^० for ^०माहरणा^०.—
J ^०लंबिणी. We with De
K P.
783. J K ^०वउलाहिपाडला; De ^०व-
उलाववाडला We with P.
784. J ^०वइहरेसु.—J ^०मरुवणसु.—K
पढमछण^० for पढमं छण^०,
with we read with De
J P.
785. J K मियंका^०.—J ^०पेळवा.
786. P संगेलइ.—J मलय^० and P
मिलिय^० for मलिय^०.
787. P सहइ for हरइ;
788. K ^०पडिपिलिय^०.—P ^०मुहाई
for ^०मुहाई, which we read
with De J K.
789. J चिन्ता^०; P चित्ता^०.—De
निसेविय^० for निवेसिय^०
which we read with J K
P.—J विरेल्लेइ; K विरिल्लेइ.
790. K गिम्मिल्ल^० for गिम्मिल्ल^०,
which is explained to
mean किञ्चित्कुक्क in the
margin. J गिम्मिल्लसोरंमं;
P गिरसल्लसोरहं.
791. J ^०मुहेसु for ^०महेसु.—K
णयरोवरेहेसु.

793. J ^०मुञ्जानं for मञ्जोणय^०.
We with De K P.—K अ-
^०लामं for ^०लाहं.—K अ-
च्छीणि.
794. K थोवमिव.—J कक्केणयराय-
कसाओज्जलो, and P क-
क्केयणपरायकलुमुज्जलो ; K
कक्केअणरायकसाउज्जलो अ-
हरो.—De परिलरिकओण-
य^०.
795. K ^०गुणणं.—J विरलत्तणं च
for विरलत्तणं.—J थोयं.—
J उप्पह. We with De K P.
796. P ^०माणायुवंधपाडिवणमुद्ध^०.
797. K ^०णिसेव^० for ^०णिमिय^०.—J
^०इन्हो for ^०इन्धो.
798. K इत्तिअ^० for एत्तिअ^०.—K
^०कमलासण^० for ^०कमला-
उह^०.
799. P ^०कहासय^०.—J ^०पवंधेसु, and
P ^०निवंधेसु, and K ^०निवं-
धेसु, for ^०निवेसेसु.
801. K आलरिकयं.—K सारवंधं
for सारवन्तं.—K फरुसु-
ज्जलं for थिरमुज्जलं and
छायाराय for छायाधणं.
802. De seems to read ^०घाउच्छंद^०
for ^०वाया छन्द^०, which we
read with De J P.—De
वि ते for य ते.—J भरयगो-
यरप्पमुहा.—P भर-गोयमु-
प्पमुहा.—De जम्मिवायास-
कारिणो, and K जंमि इहहा-
सकारिणो for जमेवं हासका-
रिणो, which we read with
J P.—De ^०कहणोवि.
803. J ^०गुणोवाय^० for ^०गुणोवास^०,
which we read with De
K P.
804. J ^०गोठी^० and P ^०गादी^० for
^०गोटी^०.
805. De J जलभरो^०.—J ^०वंधुवंधुरं.
806. P ^०ठविया for ^०धरिया.
807. P ^०मगम्मि for ^०मगोवि.
808. K ^०विज्जुजीआ for ^०विज्जुव-
लया.
809. J ^०सामलंवि^० for ^०समाल-
स्विय^०.
810. De खीर^० for छीर^०.—P सल-
य^० for सयल^०.
811. P ^०तुरण^० for ^०भरण^०.
812. J संभवेण.—P पलियंवु^०.—De
P सुवणे.—For रयय^० J
reads रअअ^०.
813. J P पचालिया^०. We with
De K.
814. J जलहि^० for पलय^०, which
is the reading of De
K P.—De विउहम्मि.—J
reads the second half
as follows : सुवणम्मि अण.
हमवलंबणं तिहुयणस्स जायइ
मुरारी, thus giving thirty
instead of twenty-seven
mātrās. We with De P.
816. J ^०हुंगाभिहाण^०.—J भवणम्मि
and De सुवणम्मि.—P सार
णीसंदो.
817. De उप्पयइ for ओसरइ.—K
P ^०घडंतण^०; J ^०घडंतस^०.
We with De.—J ^०जाल-
सयलंव.

818. De °पिच्छ°; K °पेच्छ°.—J °घट° for °वृण°.
820. De पदमोद्विगणारुण°, J पदमो-
पद्वियारुण°. We with K P.
821. J असरसु°.—J °मिह° for °सिह°,
which we read with De
K P.—K °परकच्च°.
822. P °विसण्ण° for °गिसण्ण°.—
K सहहृ टियं (so).—K °हि-
उत्तगरलं changed from
°हिउत्तगरलं. K explains
°गरलं by विषं.
823. De °रायस्स for °णाहस्स.—
De K °गिहसण° for °गिहंस°.
824. In the first half of the
couplet: De °समुहट्टियवि-
हयणाह° and P °अघटंतवि-
हंगणाह°, and K °विहटंत-
विहंगणाह°. In the second:
De विहयच्छोहा विउणियरो-
सं, and K P °विहलसुहच्छो-
हाविउणरोसा, only K has
changed °मुह° to °सुहु°.—
J विसुरंति.
825. J °वलंत° for °चलन्त°, which
is the reading of De K
P.—De °मुहलसास°.—De
°कुलनाययं and P °कुल-
णाइगंध (=°गंध?), K
°कुलणाअअंव, and J °कुल-
णामियंव. We with De K.
827. J °डंड° for °दण्ड°.
829. K °तेलुक्, J विवराहि°, and
P विवराब्भ°, for विवराह°.
830. J P अच्छक्.—K ससि°
for रवि°.
831. J तदिहस°.—P °विभिण्णं च.
832. P °निच्चडियणिययपयमंगमं-
गुरावेगा, K निच्चडियणियय-
पयमंगमंगुरावगे, and J नि-
वड्डियणिययपयमंगमंगुरावगे.
We with De.—De J
भुवणेसु.
834. J पडिबद्ध° for पाडिलमा°.—
K °गस्यअद्धंतो.—K °पस-
डिलो.
835. P दवणयाहरणं.
836. De. °पाडिपाडला, K °पारिपाडला.
837. De P वहु° for पिया°.
839. De परिहोय°, and K परिघाअ°
for परिभोय°.—De °मयं-
क° for °मियङ्क°.
840. De °विरल° for °मूलु°.—De
P संजमंतीहिं.
841. K °मंद° for °बाह°.—P °सो-
सुम्मुहं, and J °सोम्मुस्सुहं,
and K °सोम्मुम्मुहं, for
°सोम्मुम्मुहिं.
842. P °बुदुप्पुद्देस° and J °युदु-
प्पुद्देस°. We with De K.
—De दिण्णसुण्णंगुलि°.
843. J °वम्महरकण°. We with
De K P.—K °वियलाहिं.
—K रहसंसुहीहिं.
844. De तुमाइ; K तुमाए.
845. K गिहुअं for सणियं.—J
जप्पइ.
846. J धरिज्जंति and De P ग-
मिज्जंति for गमेज्जंति,
which we read with K.
847. P रक्ते° for कण्ठे°.—P पह-
रितोवलरकलिया,

848. K ^०मंडलं.

849. De कुम्भोच्चय लहइ.—De K
^०आपीणसंठाणं.—J छीराअ-

850. J reads thus: [न्तमह^०.

पढमुत्थंघणघोला-

विउद्धघोणंतरेण पडिवन्नो ।

उहंडो [०ड ?] उद्धअत्तण-

मया [उ ?] वइउंठकोलेण ॥

P पढमुत्थंभण^०.—P पडिवत्तं

for पडिवण्णं.—^०मयरा

for ^०महरा.—K वेउंठगुणे.

851. K विणिक्कमइ.

852. De ^०रोअणायारसारिच्छं. We
with K.

854. P ^०दुद्ध^० for ^०दुद्ध^०.—J सरलो-
व्व for सकुल्लोव्व, which
we read with De K P.
—De भारुव्वहणायरो.

855. J om. वि^० from विलञ्छिया
and P reads दि^० for वि^०.
—K पुहईनाहेण लंछिआ for
पुहईवइणा विलञ्छिया.

856. De K ण सहइ तुलणा P तुल-
णा and J तुलण for तुलणा.

858. J नय^० for निय^०.—K चिंतिति.

859. K सगुणाहाराण.—De K द-
रिहेण.

860. J सिरीइ.—K ^०रसिओवि for
^०हियओवि.

861. De सीलसारे.—P विचलंति
and De K विरमंति for
विचिणन्ति.—J गुणांयारे
for गुणायारे, which we
read with De K P.

862. P लोएवि for लोएहिं.—De
सीलमावेहवट्ठियं corrected

into सीलं विहवुट्ठिअं.—P
सासुमवइ.—De तहच्चिय.

863. J ^०ररकणा for ^०रक्खणे.—De
K अच्छेरं for अच्छरियं.

864. De विवरीयमिणं.—De जह
थोवा for थोवा जह.—De
बहुआवि and K सबहुआवि
for इर बहुया.

867. De K P उअय^० for उहय^०.—
J ^०खलाय for ^०खलाई.—
K P ^०पिसुणाइं च.—K म-
णिन्त्या.

868. J reads this couplet as
follows:—

एत्तियमोत्तण पहु

गरुयान परामुहा हांति ।

लोव [sic. प ?] हियगाहियंचिय
सीलं तेसु द्विय पसंखि ॥

—K जेत्तियमित्तण.

869. J जोया for जाया.—J K
जयम्मि for जणम्मि.

870. J ^०संभावणाइ.—J ताण for
ते ण, which we read
with De K P.

871. De रत्ताड and K गामाओ
for गामाड.—De पहम्मंति
for पवज्जन्ति.

872. K अहिजलिज्जंति (so) for
अहिऊरिज्जन्ति.—K P दिय-
निसं and De दिअसिअं for
दिअसयं, which we read
with J.—De सुवुरिस^०.—
De ^०णीअकालमि for ^०णी-
अकाले य.—J reads the
second half thus: सुपु.

- रिसकालमजणं जाया ज नीयकाले य.
873. K अवलोयणं.—J जाण for ताण, which we read with De P.
874. De विलासलीलासुहाई for सुहाई लीलासहाई.—P अस-मजसकरणचेय.—De उवरइ for गिबवइ.
875. K गेव्वाइ for गिब्वाइ.
877. J कह for किं.
878. J reads thus: को व न पर-मुहो निगुणोसु गुणिणो न कं व दूमेति (sic)। जो वा न निगुणो सो सुहं जियइ, thus omitting जो वा न गुणी from the beginning of the second half. K को व ण for कां व ण, which we read with De P.
879. K ०मपणं.
880. De संकिअचेय.
881. J सगुणोकरिस०.—J परगुणो-ग्यारे.
882. P विप्पइ.—J ०परितोसियचो.—P अत्ताणो for अप्पाणो.
883. K कहु गु.—J हिययस्स for हिययस्मि.
884. De K चिंतति. J चिंतति.—P किरियासुं तु पयत्तंति.
885. J दोसोवि for दोसावि.
886. J reads the first half thus: सुयणावि खलायंतिव खलावि सुयणत्तणं व दावेंति ।
887. P गुणाहिओ for गुणाहिओ.
889. J सज्जणोचेय.
890. De कुणइ for बहइ.—De हवइ and K P वसइ for धरइ.—K P दग्गे for दग्गो.
892. P पयत्तंति.—P अप्पण० for अप्पाण०.
893. De J P all read बुद्धंति distinctly and not बुज्जंति.
894. De गुणकज्जंमि अगुणकाल and J गुणकज्जे परगुणकज्जे for गुणकज्जमि अगुणकज्जे. K violates the metre by reading गुणकज्जमि परगुण-कज्जंमि बद्ध०. We with P.
895. J ०संभओ.—P सुवरिसाण कमइ.—J P हिययसु.—J जण (=जेण ?) अणिच्छइ०, K तेण अणिच्छइ०, and De तेण उच्छइ०, for तेण अणि-च्छइ०.
896. J ता होइ मच्छरमलो, and K ताचेय मच्छरमलो, for ताचेय मच्छरमलं.—J न ताण for कुडं ण.
897. J तुंगाण दंसणे for तुगावलो-यणे.—J जहा य for जहेय.
898. J ०संकाइ.—J ०संखोइ०.—J ०मालव्व. We with De K P.—J K P रयणीसु.
899. K जणमणगिहीअ०, P जणमण-गहिण०, and De J जणमण-हिगीय०. We with De J. So we read with De J.
900. De J K P all read लहुअ-च्चिय. (See commentary).
901. K महागुणाणं.

902. J दोसावि for दोसा य.—De सुण्णगुणं for गुणसुण्णं.
903. J ^०नीसंगा for ^०णीसङ्गा.—J ^०पडियद्.—J गुरुगुणा होंति for होन्ति सप्पुरिसा.—K वीर^० for धीर^०.
904. K आयसग्गेव.—De खंडणमु-
पंति, J खंडणमुविति.—J भम^० for भमि^०.—J P ^०स्य-
लव्व.
905. J K कुमईसु, P कुमतीसु.—J पसासेद्.—P कसिणाण, De and K कसणाणपि मणीणं, —J ससं^० for सिंयं^०.
908. J P गिम्हति and K गिम्हति for गेण्हन्ति.—J दारिद् and P दोगच्चं for दालिद्.—J वप्पण and K विप्पण for वेप्पण.
909. J K परउव्व for पुरओव्व. We with De P.
910. P कुहओ for कुविओ.—P सुवुरिसाण.
911. J उववरणीहिअ^०.
912. J ^०आमिणो for ^०गामिणो.—K P परिक्कुरद्.
913. P सहरिसं for सरहसं.—J निरकमद् जेहिं for निक्खमद् जेसु.—P परितोत्तप [ह] सिरो, and J परिओत्तपहसिओ for परिओत्तणिम्मरो.
914. J उवयार^० for उयार^०, which we read with De K P. —J दरिकण्णं च करुणं च, P दरिकण्णं कारुणं च for दक्खिण्णं करुणयं च; K दरिकण्णं च सद् (or च जद् ?) करुणयं मुअद्.—J पावेण.—K P अणासरत्ती for समोसरत्ती.
915. De विग्गया.
916. P ^०रुयं for ^०गरुयं; K ^०गुरु-
यं.—J K ^०दिट्ठो महामणीणव
पडिब्वो; P ^०दिट्ठं महानणी-
णव पडिब्वं.
918. P दाण्णाण^० for थासत्थास^०.—J P दारिद्.—J किवण^० for कि-
विण^०.
919. J किवणाणमणाविसण्णं दाण्ण-
णा सद् सल्लाह^०.—J कह आ
for कह वा.
920. J परिभोयहया. and K परि-
भोअसहा. for परिहोयसहा.
—J णववहुव्व (!) for ण
वहुव्व.—De K ^०लीलाधरा^०.
—J जेण for तेण.
921. J किवणा.—J मल्लिणच्छायं.
922. J तणलहुइअंव. and P तणपल
हुयंव for गरुयंपि हु पलहुयंव.
K गुरुअंपि.—J सिरीद्.—
J गुणसु.
923. De सवुरिसं and J सुपुरिसं for
सुवुरिसं.—K ^०वि पुरिसं for
^०वि सुवुरिसं.
924. P तेहिं for तेण.
925. K देस^० for वेस^०.
926. J जाय for जाओ.—J परि-
भोउज्जलाओ and P परिहो-
उडुज्जपाओ for परिहोउज्ज-
लाओ.—J ^०पराण^० for ^०घ-
राण^०.—J उणोउ and P
उणा उ for उणो अ.—K

आयारधराणंचेअ ताउ ण
उणो अ इयराणं.

927. De पासेइ for णूमेइ, which
we read with J K P.

928. K ^०मुइति for ^०मुवेन्ति.—J P
वेरि^० for वहरि^०.—De विपं-
ति for छिप्पन्ति.

929. J विणवारंति, De P विणिवा-
रंति.—J दप्पेण भुवंपि for
भुर्यपि दप्पेण.

930. J णवर for णूण.—J अहिलेइ
गुणा लच्छी.

931. J ^०लयाइ.—De P जेणाहो^०.

933. J कुणइ.—K चिरकालो^०.

935. J सुस्काइं for सोस्काइं.

936. J दुरकाइं हवंति.—J ^०करिस-
च्चिय.—K P बहुलत्तण^० and
J सफलत्तण^० for बहुलत्तण^०.

937. P सुहविणयत्तियाण, and K
सुहविणियत्तियाण, for सुहवि-
णिवत्तियक्क^०.—De ^०चित्ताण-
मविरयं.—De अब्बुच्छिन्नोव्व
सवणाण.

938. J ^०बंधेणव कइणो, and P ^०बं-
धेहिंव कइणो, for ^०बन्धेहिं
कइणव.

939. J K वसहिं^०, and P वमिहिं^०, for
वसइं^०.

940. J आयासकरेहिं. We with De
K P.

942. J K सिणेह^०.—P ^०पासेण for
^०वासेण.—J जं for जो,
which we read with De
K P.—K भणन्तस्स, J तणं
तस्स, P तणंतस्स, De तणं
तस्स, for तणन्तस्स.—K,

in fact, reads the fourth
pāda thus: जोत्तं मोत्तं
भणन्तस्स (= योत्तं मोत्तं
भणतः).

945. K गुणगारा.

946. K सप्पुरिसाणंपि for सप्पुरि-
साणं च.—J इति for जेहिं,
which De K P read.

947. K थिरमंथरो.

948. K वद्धोअरेसु.

949. J संह for महइ, which is read
by De P, and K reads
सहइ.—K सरूव^०.—De K
P ^०निंदावरोच, which we
adopt, J reads ^०व.

950. J ^०वहंगमाओ.—K P अनेग^०
for अणेय^०.—J विरिहेंति^०.

951. P विमलं. We with De J K.

952. K हवइ for होइ.

953. De K न हु for किं. We with
J P.

954. J K ^०केत्तिय^०.—P किलम्मि-
हिसि.—J सयलाइ पुहईण; K
पुहईण.

955. J पारंति, P वारंति.

957. J उवहुज्जंतो य दुक्करं तह य
for तह भुज्जन्तोवि दुक्करं
कोवि.—De तोयाइं for स-
लिलाइं.

958. P परंसिमो लहुयदंसापि. K ल-
हुयदंसेवि.

959. J धुमच्चिय. We with De K
P.—J पज्जलियाण for
पज्जलियाहि, which we
read with De K P.

960. J K P थोया^०.—J इयराण-

- मसामण्णेहि. We with De K. P.—J संगमो for संगयं.
961. J अह वा for सो वा. which we with De K P.—P ब-हइ, and J कहवि, for तहवि.
962. K P नरस्स for जणस्स.—J वेप्पंति for सुज्वन्ति.
963. P हियण्हि.—J मणीणं for मणीणवि. which we read with De K P.
964. De K P दोसिक्कदंसिणो. De जेय for जे उ, which we with J K P.—J P गिण्हंति.
965. P वेवि for कोवि.—J तहवि for अह य, which we read with De K P.—P भूय^० for चूय^०.
966. J पिंमं न for पिङ्गपि. which we read with De K P.—J कोवि कज्जेण ना समो तहवि.
967. P ^०सवल्लुणमवि for ^०सयल्लु-
णपि.—J पूरिसा, and De सुपरिसा, for सुवु रिसा.
969. J ^०ववियाणव for ^०ववियाण.
वि.—P ^०लवेहिं, and J ^०लवेणि
(=^०लवेहिं ?), for ^०लवेण.
970. P उत्तिण्ण for एत्तिण्ण.—J P धीरंति.
971. J ^०दसावसाण^० for ^०दसाण
तोस^०.
972. P उद्धरचित्ता.—K सण्ण^० for
सुण्ण^०.
973. De जहेच्छं.—J reads दिण्णं
पुरा जहिच्छं तओवि दूतेण सं-
दियमभावा । सहिअं च पराहुत्तं
- तत्तावि य लाहपण्हंओ. We with De K. except that De reads तओ तओ for तओ अ ओ. P thus : गहि-
यं च पराउ तओ तओ अला-
भावयणाउ, which is doubt-
less corrupt, unless we
read अलाभाउ वयणाउ
(=अलाभाद् वेदनाः).
974. J ^०भेत्तमुच्चियंताण, K ^०मित्त^०; P
^०सुच्चियंतावि.—P पयत्तंति.
975. K P गिण्हउ.—De J दिव्वो
J ^०तुडाई.
976. K P विहरंति for विहडन्ति.
977. P भंगेय for भङ्गेसु.—J थण^०
for घण^०, which we read
with De K P.—J K P
थोय^० for थोव^०.—J साहय्यं
for परिणामं, the reading
of De K P.
980. De अत्थगतीए.
1001. P जरा for जरी. which De
J K read.
1002. J विड^० for विन्दु^०.—J णिवि-
डइ for णिवडइ.
1003. J जोन्वणेण घरिणीण.
1004. De K सुरकं for सोक्कं.
1005. J K सुयण^०.
1006. J फल्ल [=ल ?] समल्लं. We
with De K P.
1010. De सिरससियलासच्च^०, omit-
ting ^०ए which we have
supplied by conjecture.
1012. P पहणंगणेसु for समरङ्गणेसु.
—J K जअवारणाण.—P प-
दि^० for कर^०, which we read

- with De J K.—J °जीहाहि-
रुहिर°. We with De K P.
1013. P °इयस° for °तियस°.
1014. P निय° for गुण°.—J °वच्चा,
P °उच्चा and De °ओच्चा
for °उच्चा, which we read
with K.—K गुरुआवि.—
K गुरुईकया.
1015. K P °जणस्स for °जयस्स.
1017. J °आर° for °याल°.—J पुरो
for पुणो.
1018. J दीसंतु.—P °तुलया.—K वि-
पुरुणा.
1020. J अपहुत्त°.
1021. J °मुविय° for °पुञ्जिय°.
1022. K गिसहा.
1023. P °वित्थारोवन्न°.
1024. K गिरिचलण°.—J °गयंतु दो-
छिन्न°.—J नियंन° for °वे-
कडय°, which we read
with De K P.
1025. J पडिसिदिल°. We with De
P.—P हवति for वहन्ति.—
P °निव्वडिय° for °विहडन्त°.
1026. P °वलणाओ for °वडणाओ.
1027. P पावेंति for पावन्ति.
1028. J °दुमलतो.—J रलङ्गज्ज for
वलङ्गज्ज.
1029. K P °पावेसं. We with De
J.—K P वालंब गिरिमूलं for
°वालोव्व सलिलनिही. We
with De J.
1030. P °सिज्जंत° for °झिज्ज-
न्त°.—J °यडट्टासु for °पण-
ट्टासु.—J नंति for गिन्ति.—
J °गिकमंतावि.
1031. J अण्णोण.
1032. J °डिसा° for °दिसा°.—F
°वडल° for °वलय°.—De K
°पडिहओवासो.—K P विल-
गो for वलगो, which De
J read.
1033. K तडि° for तड°.
1034. P °पसदिला.—J P सेल° for
णवर.
1035. P. °वलय° for °वलिय°.—J
वहति for लहन्ति.—P अह
सेल° for सेलम्मि.
1037. De °विणिहट्ट°.—J °तगुइया-
भोओ.—P उत्तारिओ for
ओसारिओ.
1038. J कमड° for कुम्म°.
1039. J °विट्टुय° for °विट्टु°.
1040. J °गूड° for °मूड°. We with
De K P.—J °संवलय° for
°संगलय°.—J हिययदंते वि-
रहग्गिधूम° for हिययट्टिय-
विरहहुयासधूम°.
1041. De °वाच्छेआ.—J सिधिति
[=सिंधिति ?] and P सं-
धिति for संवन्ति.
1043. J °वियसिय° for °विसमिय°.
which De K P read.
1044. बुद्धभइ अयंद° is the reading
of De K P.—J बुद्धभइव अन्न
बद्धभंड°.
1045. P सोवेस for सो एस.—P उय-
for उव°.—K °पाविआ° for
°दाविया°.—J सेसपिव for
सेसम्मिव.—De K जसम्मि
निययम्मि.—P य निसण्णो
for विणिसण्णो.

1046. J चरणा^०. J सोहेंति.
 1047. P रयणहार्यव.
 1049. De ^०किर^० for ^०किरि^०.—J
^०परिकविस^०.
 1050. P ^०व्वड्हंत^० for ^०व्वडन्त^०;
 K णेव्वड्हंत^०.—J ^०रोहणुव्व-
 लण^०; K ^०रोहणुव्वल^०.
 1051. J ^०ववणव for ^०वहेणव, which
 we read with De K P.
 1052. K पयासंति.
 1053. J गंगासंगयज्जणा^० for ज-
 णासंगयज्जणा^०.
 1054. K लाइण^०.—De ^०चएण,—
 P ^०कलवं पयासंति; K
 दीसंति for दीसिंति.
 1056. J अंतोअवरिं परिठि [ए]ण, [thus
 being short of one mātrā
 even if the ए is sup-
 plied], and P अंतो अवरिं
 च परिट्ठिण. We with De
 K.—De K ^०णिण्णआइव.—
 J पडिमाटिण [short of
 one mātrā], and P पडि-
 मावीण. —J संवरिय^०. We
 with De K P.
 1057. J ^०कमलेसु for ^०कुसुमेसु.—J
 सपरक^० for सबक्ख^०.
 1058. J ^०मंडलद्धहिं.—K देव^० for
 दिव्व^०.
 1059. P पयासंति; K पयासंति.
 1060. K ^०पडिवमिय^०.
 1061. K ^०रयबिन्दुवलयभावेण for
^०रयबिन्दुकलियमूलेण, which
 we with De P.—P दर-
 कलिय^० for दुरगलिय^०.—
 K ^०राणव for ^०भावेणव.
 1062. J विइन्न^० for पइण्ण^०.
 1064. J अत्तिनयणाओ for अत्तिण-
 यणाहि.
 1066. P अज्झस^० for सज्झस^०.—P
^०उम्मिल्लणेवि and De ^०उम्मी-
 लणम्मि; K ^०ओमीलणेवि; J
^०उम्मीलणावि.
 1069. J पडियरक^०.—J ^०विलासा for
^०वियारा.
 1070. K ^०गओगिण्ण^०; J ^०गओद्वि-
 द्ध^० (!); P ^०गउगिण्ण^०.—P
^०कलिप्प for ^०कलिले.—P
^०वणुक्कंठियं.
 1072. J जम्मि न पट्ठपइच्चिय for
 सुव्वइ णपट्ठत्तच्चिय.
 1073. J रयणीविरमम्मि बहुपुराम्मिल^०
 and P रयणीविरमम्मि इमं
 पुरामिल^० for रयणीविरमम्मि-
 णवरं पुरामिल^०, which we
 read with De K.
 1074. De J साहिप्पइ for साहिज्जइ
 which K P read.—J गो-
 डवहो.
 1074. De K पुण for उण.
 1076. J एए छापरियत्त^०. P एए
 छापरियत्त. both corruptly.
 The original might have
 been either छाया or इच्छा,
 rather the latter as re-
 gards P. We with De.
 The commentator's स्वे-
 च्छा apparently refers to
 K's reading which is
 इच्छा.
 1078. P उम्मिल्लंतिव for उव्वेल्लन्तिव.
 1080. De थोवमिव.—K ^०लसमयं.

- ति.—J reads the second half thus : घेणुघवलीओ पण्हयापीणमाला वणंताओ; De रेणुघवलीओ पण्हयपीणा घेणू वणंताओ. We with K P, except that K has ^०पीणावीणा.
1081. K संविह्लिऊण.—J ^०परिसारियं.—J तओ for पुणो.
1082. J ^०सेलच्छला^०. We with De K P.
1083. J पच्छाड्यायवत्तण^० for पच्छट्टियायवत्तण^०.—K ^०पइरेक्का.—K ^०लिरकसुंदरा.
1084. J corruptly leaves out ^०वियर^०, and thus reads तंसागायरनिव्वडंत^०.—J ^०मरलाइ^० for ^०सिहिलाइ^०.
1085. P दूरमुत्थलिया.—J P अवि. for इव. which we read with De and the scholiast.—De K मउलंता. J मउलंता.
1086. J ^०सोत्तिथं.—P दिणेभम्मि.—K ^०मईका.
1088. P ओवत्तइ; J उवन्तइ.—J ^०परिवाडलं for ^०पुडपाडलं.
1089. J ^०कलिअम्मि, and K ^०वरियम्मि, for ^०घरियम्मि. We with De P.
1091. De K कालीकयमहिसासुरसरसगलच्छेयविडममो मिलइ. We with J P.—K अत्थाइ-विर^०.
1092. P तिमिरसमकंत^०.—De K ^०मऊहो for ^०सरीरो.—J ^०गारबुवुत्त^०.—J ^०पिंड^०. We with De K P.
1093. J निरासनयणा रविम्मि for गिरायवे दिणयरम्मि.
1094. P ^०कल^० for ^०कर^०.—J ^०कलिलोल्ल^० for ^०कललोल्ल^०.—J ^०पिंदाह^० for ^०पिण्डव^०.
1097. P पुरविह्ल^० for पुरुमिह्ल^०.
1099. K पिंडव.
1101. K सुअण^० for सुवण^०.
1102. J ^०वीढ^० for ^०वेढ^०, which we read with De K P.—J ^०लमो for ^०मिणो.
1104. J ^०गईदाओ दिसाओ for ^०गइन्दाओव दिसाओ.—K ^०गयंदाउव दिसाओ. [विय.
1106. J नवरि for होन्त^०.—P समयं
1109. J निवाण.—J बमहंडगपुड-म्मिव.
1111. K P ^०मुभयधारा^०.
1114. J K ^०महमंडलं. We with De P.—P reads the second half thus : माहवमिव पिंडमखंडविबमावाडलं उयह; K माहवमिव पिंडमखंडवियडमापाडलं उयह.—De ^०सापाडलं.
1115. De गयणउल^०.—De K ^०रउजू for ^०केऊ.
1116. P ^०साहाययाय^० for ^०साहिज्जजाय^०; De ^०साहेज्ज^० for ^०साहिज्ज^०.—P ^०वाव^० for ^०चाव^०.
1117. P ^०हलहराभं.—K वडुइ and ^०हलहराहो for पावइ and ^०हलहराहं respectively.
1118. K ^०कामिजण^०.

1119. J ^०कलाडम्ब. —De K मयइंधो
for ससइंधो.
1121. De K अतहनिवेसणेण —De P
अलसंति. We with J K.
1122. J omits the introductory
words णवरि य &c., which
are found in De K P. —J
इयराण for इयरजण^०. —J
सेसाई for हेयाई.
1124. J वीसाभरणा.
1125. J ^०ससुर^० for ^०ससुर^०, which
we read with De K
P. —K ^०असमत्तालि^०.
1126. For कोलीकय^० J reads कोड-
ट्टिय^०. —J ^०गुरु^० for ^०ग्रु^०.
1129. P ^०पडमा^०. —J ^०पडिणील^०. —J
K ^०जालियामंडलं. —De ण-
वलवइ for णवलहुयं. which
we read with J K P.
1130. J ^०दियहं. —P सयंगहिय^०. —J
^०विइणहं; K ^०वितणहं.
1131. De K पसरियमऊह^० for ग-
लिउम्मऊह^०. —De ^०कामिणी
for ^०मालिणी. —K P ^०भयाउ
for ^०भयाहि.
1133. K ^०थामाई for ^०थामाण.
1134. De ^०पणोलुण^०. —De ^०भुममगा-
P ^०भुयमगा. We with J
K. —J निवेस^० for णिमेस^०.
1136. J ^०सवणावयासन्व.
1138. K ^०पडिरुद्धरयाई.
1139. P वोलिंति. We with De J.
1141. De ^०गमणतंसुद्ध^० for ^०गमणभ-
यदिण^०. —J ^०लेहाई कीए-
वि दिसंति अच्छीई and P
^०लेहाहराई कीएवि अच्छीई.
1142. De थोवेण. —De सणेहेण. —P
^०यणी for ^०जणी.
1143. J ^०कओल^०.
1144. P चिरं.
1145. J K ^०जज्जरमाण. We with
De P.
1146. J वियलिय^० for वियलइ. —P
संगिलइ and De K संगलइ
for संधइ. —K चिरसं-
चिओवि. —De ^०कामिणिअ-
णंसु. —P वम्महो for महमओ.
1147. J सहावविहवो^०. We with
De K P.
1150. J ^०हरिसत्ता [=त्ता ?] सरसकु-
डियाई; De ^०हरिसूसासहरि-
सकुडियाई. We with K P.
—De हसंति for सहन्ति,
clearly a clerical mistake;
1151. J P ^०कामभरो. —J P असो-
अमल्लोवि. —J ^०परुत्त^०. —P
परिलभो.
1152. J P ^०तम्हा^० and De ^०तन्हा^०.
We with K. —J परिपडिणं-
च; De ^०पल्लणं. —J की-
येवि.
1154. J वद्धत्त^०, and P वडुंति. for व-
डुन्त्त^० which we read with
De J K. —De समपेति.
1155. P अण्णोण्णराहणखणखलत्त,
thus reading one mātrā
too short for the metre!
—J रय^० for रइ^०.
1156. J कंप्पि^०. —J पेम^०, K पिम्म^०. —
J P ^०हरणुल्लाहाई रमणीहिं.
1158. ^०वियडेसु is the reading of
De J K. In P three let-

- ters ending the one that ought to precede 'यदेहु are wanting. —K सुखिय for सोखिय. —De परिमाणो, and P नहपरिमाणो, K परिमाणो, and परिमाणो इति वा पाठः in the margin.
1159. J 'वओदेस', De K 'वहुदेस' for 'पउदेस'. —J विमलेइ करेण रमणस्स कावि &c., &c., one mātrā too many! The commentator seems to follow this version!
1161. K तरुणत्तण'. —De 'निमिओ-अर' for 'णमिओयर'. —J 'निसन्नो, and K 'णुमण्णो. for 'णुवण्णो, which we read with De P.
1162. P सुसहीयण' (=सुसखीजन') for सुहणसहि'. We with De J K.
1163. P अह for सम'; and De इय before सम', thus reading two mātrās too many for the metre. This is strange, when it occurs in such an excellent MS. as De. —K 'सिठल'. —J 'दोबल्लो'; K 'दोव्वल्लो'. —J जुवइ'.
1165. J 'भंति' for 'भङ्ग'.
1166. De 'सेय' for 'सलिल'. We with J K P.
1167. P ददर'. —J 'कुण' for 'उड'. —P 'अवल' for 'वियड'.
1168. J अत्थायतरुणत्तारत्तणेण, De अत्थायतरुणत्तारत्तणेण P अत्थायतलिणत्तारत्तणेण. We with J K. —K पुणोवि गिवडाइ गहच्चकं.
1170. De 'रय' for 'हय'. —J 'मस-ण'. —J 'विहंग' for 'कवो-अ'.
1171. J 'निवेसा for 'विसेसा, which we read with De K P. —J गिण्हति, P गिण्हति.
1173. K 'गोसप्पहातलिणत्तलो —De गिसाइ.
1174. K सदोलकज्जल'.
1176. P गण्हति; K गिण्हति. We with De J. —J परसाइ, K 'करसाइ. —K विलम'.
1178. K 'जुण्हा, and P जोम्हा, for जोण्हा, which we with De.
1179. De विरलायइ for विवलायइ, which we with K P.
1180. P जठर' for अजड'.
1181. K P विणिकमइ. We with De J.
1182. P reads the first half thus : इट्ठाउण्णव्व किरंतमुद्धमरुणा यवं परि'कुरइ, and Dethus: इट्ठाउण्णव्व खिरंतमुद्धतरुणा-यवं परि'कुरइ, K इट्ठाउण्णव्व किरंतमुद्धमरुणायवं परि'कुरइ; J इट्ठाउण्णपिव विरि'करंतम-रुणायवं परि'कुरइ. We with K. —De reads the second half thus: णहयलकरवाल-गिसा णचकवलयव रविबिंब
1183. De omits this couplet. J P read रविणो and no

रविणा, which we adopt from K.—K reads the whole couplet thus :

जमहस्त पुणो असमा-
गमाय वहलक्षणैण सूअंतं ।

अपुणरागमणायव
तं तममुम्मूलियं रविणा ॥
and has अहस्य in margin
to explain the latter
word in जमहस्त. In not
अहः meant ?

1184. J "वियम" for "विरम".

1185. J नवरियं निव्वाडियतमो,
which cannot be scanned.
We with De K P.—Do
"परिसुद्ध".—J "पसत्तिजो-
गा" for "पसत्थिजोगा".—
P ठवियासु for "व ठियासु".

1186. J कलसेव. We with De K
P.—P मुहगहियतुरंगमहरि-
यपल्लवे. We with De J K.

1188. De कुमुमु', doubtless cor-
ruptly.

1189. J "परिहट्ट".—J "वट्टो मउट्टम्मि
Do "वट्टे पयट्टम्मि. We
with K P.

1191. J P "कुलेसु and De K "उलेसु.

1192. For "संकमन्त J has "संक-
मिअ(sic), and K P "संकमेण

1193. J "मंचेव, and "मंदले नहयले
जाण. We read "मण्डलं
...जायं with De K P.—
J कमलंछिअ" for कमल-
म्बिअ", which we read
with De K P.

1194. K भाइ for जयइ. For "सं-
टिण्णवलीओन्व,(which we
read with De K), J P
read संटिण्णवल्लिओन्व.

1196. J तहियहं.

1198. P "ममोसु लंछणा for "मलम-
गलच्छणा.—J तहआ छि-
जंति; K तइं छेइ".—J "का-
लसुत्तव (= "कालसुत्तव ?).

1199. J "महिरियपंडुराहं, and P
महोरियपूसराहं, for "महिर-
ओपूसराहं. We with De
K.—J तुह प्पणामेसु. We
with De K P.

1200. J P "राय" for "मत्त".—J
"खंधारुहणाय विरल्लिपण्व,
and P "खंधारुहणपरिवेल्लि-
पण्व for "खन्धसमारुहणवि-
रल्लिपण्व, which we read
with De K.

1201. There is much variety of
reading in the first half
of this couplet. Thus:
De वेप्पइ अगुणीहिं गुणो-
न्व जेण गुणमारवेण वो अप्पा ।
K विप्पइ गुणीहिं अगुणो-
न्व जेण गुणमारवेण वो अप्पा ।
P — — — णीहिं सगुण-
न्व जेण गुणमारवेण वो अप्पा ॥
We follow J. — P तंवि for
तंवि.

1202. J उवरिं for अवरिं, which we
read with De P. Conf.
अवरिह, Dhamapāla's *Pāi-
alachehhi*.—De ताण for
तेसु.

1203. For अकओबयार^० J reads मुकोवयार^०.—P अरुमा^० for अभग^०.—J भगप्पसरेसु. P's reading is probably a scribe's slip of the pen.

1204. P इह for इय, which we read with De J K.—P कह्यण^० for कहेण.

1205. J omits अवि य and reads अह instead, and has the first half thus: सव्वत्थच्चिय निहसंतकंचणाभरणयपिसंगंमि. P also omits अवि य and has the first half thus:—अह सव्वत्तोच्चिय णिहसकंचणाहरणयपिसंगंमि. We with De K.—J P आसंसिण^० for जणसंसिण^०.—J दियहे.

1206. De तरकण^० for खणेण.—J मूउल्लियव्व.

1207. J P wrongly omit the anusvāra on ण in ^०गन्तूणं-व, and thus read one mātrā too short.

1208. K विजयाहि^०.—J ^०बंदीहि^० for ^०देवीहि^०.—De K कय^० for णव^०.—J P तरकण^०.

1209. J तस्सेमं.—J विम्हययं च चित्तं च. We with De K P.—At the end of 1209 De reads as follow:

कइरायलंछणस्सव
वप्पइरायस्स गउडवहं ।
नामेण कहावीढं
रइयंचिय तह समत्तं च ॥

J altogether omits it. P has:

कइरायलंछण — — ।
वप्पयरायस्स गउड — — ।
— — ण कहावीढं
रइयंचिय तह समत्तं च ॥

We with K.

अक्षरानुक्रमविशिष्टं सूचीपत्रम्.

अ

अक्षरा

अ

अ. स. च.

अअल (०चल) ११७८, अयल २९०.

अचल १२०.

✓अइ p. (गम)

अइति ७२२, ९८६.

अइण (०जिन) ११९०.

अइर (०चिर) १०२, २८७, ३१७, ८५०.

अइवेय (०त पव) ७५.

अइण्ट (०कुण्ट) ७४२, अकुण्ट ५९६.

अइव्व (०पूर्व) ८१०.

अंस (sk.) १०४, ७७७.

अंस (०श) ८१६.

अंसु (अक्ष) ५७, १३०, ८४१, १०४१.

१२०८.

अंसुअ (०शुक्र) १२१, ७१२, ७७५, १०५६.

अंसुय १६१, ७५५, ७८०, १०६७.

१११७.

अंसुयधर (०शुक्रधर) २५२.

अकअ (०कृत) १२०३, अकय ११२४.

११२५.

अकुण्ट ४ अइण्ट.

अकृणिय (०कृणित) ९३३.

अक (०क) ५३५, ५५९.

अकन्द (आकन्द) ५१७.

अकवर (०क्षर) ७१३.

अखण्ड (sk.) ३४६.

अखण्डिय (०त) ९८३.

अखलिय (०खलित) ११४७.

अगान्तूण (०गन्ता) १२०७.

अगरु (०गुरु) ६७५.

अगरुअ (०गुरुक) ९५५.

अगाहिय (०गृहीत) ८६२.

अगुण (sk.) ८६५, ८९४, ९०२.

अगुणी (sk.) १२०१.

अगा (०ग) ८, १७, ७७, १४६, २०३.

२१५, २२९, २४१, २५०, २६६.

३९६, ४४३, ४४६, ४८३, ४९४, ५०४.

५२२, ५४४, ५४८, ५७२, ५७३, ५८२.

५८८, ६२२, ६२५, ६४९, ६७३, ६९१.

७३५, ७७०, ८१५, ८४०, ८६२, ९०४.

९२८, १०२१, १०८५, ११०९, ११३४.

११७८, ११८६.

अगामा (०गाम) ६२७.

अग्नि (०ग्नि) ३०, १७०, ३३९.

अग्ववत्त (०वृषपात्र) १०१६.

अग्वविय (०वृषाकृत) ७१७.

अघदन्त (०वृषमान) ६८७.

अघदिय (०दित) ९७६.

✓अङ्क

अङ्किय (०त) ४२७, ४२८.

अङ्क (sk.) ५७, ५८, २०९, २५६.

२७६, ७३३, १०९९.

अङ्कुर (sk.) १६५, ३३५, ३५६, ३९४.

४०५, ५३२, ७२२, ८५३.

अङ्कुस (०श) ४३७.

अङ्कुसत्तण (०शख) १०१०.

अङ्ग (sk.) १६, ४९, १५७, १८७, २०२.

२१०, २२४, २५८, २९७, ३२६, ३८७.

३९०, ४३५, ४६२, ५७६, ६८४, ७६७.

८१७, ८४६, ९५३, १०००, १००२.

१०४३, १०५७, १०६८, ११३२, ११३३.

११४५, ११४८, ११५३, ११५७.

अङ्गण (sk.) १२५, १३९, २३१, २३५.

२८३, १०१२.

अङ्गभाव (sk.) १०६०.

अङ्गराअ (०ग) ११२५, अङ्गराय २८.

११२७.

✓अङ्गराय

अङ्गरायन्त १३६.

अङ्गुली (sk.) ३५. १०९. २०४. ५०९.

७३२. ८४२. अङ्गुलि १३७.

अङ्गुलीय (sk.) ७६७.

अचरम (sk.) १२०९.

अचल स. अअल.

अचान्त (°त्यन्त) ९०७. ११५४.

अक्षा (°वा) ३०३.

✓अच्छ p. (आस.)

अच्छन्ति ९१५. ९२१.

अच्छउ ९५५.

अच्छ (sk.) ७५०. ७८०.

अच्छक (°काण्ड tr.) २२८.

अच्छरिय (आश्चर्य) ८६३.

अच्छि (°क्षि) ३१. ३२. ३७. ४४.

९४. २२३. ३०५. ३१२. ४२४. ५००.

६००. ७४३. ७४९. ७६८. ७७०

७७६. ७९३. ९०७. १०८८. ११३५.

११३६. ११४०. ११४१.

अच्छिन्न (sk.) ७१९.

अच्छिवन्त (°स्पृशत) ९२१.

अजड (sk.) ११८०.

अजण (°न) ६०७.

अजव (sk.) ५४९.

अज्ज (आर्थ) ४४.

अज्जवि (°धापि) २३. २९. ३०. ३७.

४१. ४२. ५९. ८७. ११३. २०८.

२६१. २६४. ३२६. ३३९. ३४४.

५०९. ६७३. ६८०. ६८६. ७४२.

७९९. १०३९. १०५२. १०६४.

अज्जुण (°जुन) ३६१. ३७४. ४०६.

अज्जसुर (अताम्बुल) ८४२.

अज्जल (sk.) ४८५.

✓अञ्ज

अञ्जिअ २०५.

अञ्जण (°न) ७९२. ११२५.

अञ्जलि (sk.) १०३. २४०. ९८४.

✓अट्ट p. (कथ.)

अट्ट १५३.

अट्ट (°ष्ट) ८२५.

अट्टि (°स्थि) ७. ३०२. ३२६. ३२८.

३३९. ४२७. ६१५. ६५२. ७००. ९४५.

अट्टिअ (°स्थित) ४. ४७६. अट्टिय ६६.

१०२४. अट्टिय ६६.

°अट्ट ४. तड

अट्टु (आडय) १०८६.

अणङ्ग (°नङ्ग) ४२. ७५७. ९९६.

अणज्ज (°नार्थ) ९२५.

अणज्जिअ (°नार्जित) १२०१.

अणज्जुण (°नर्जुन) २४०.

अणण (°नण्य) ८८.

अणन्त (°नन्त) २९७. ८२२.

अणन्तर (°नन्तर) ९१२.

अणरह (°नर्ह) ८३.

अणल (°नल) १०२. ११५. ११९.

१२१. १३४. १३५. १८१. २०८.

२५२. ३१४. ३४६. ३५२. ३९०.

४९२. ५४५. ५७५. ५९०. ७४२.

८२१. १०७१. १११३.

अणव (°नव) १८९.

अणवरय (°नवरत) ६४०. ७०९.

अणवलम्ब्य (°नवलम्ब) ९२४.

अणवसाअ (°नवसाय) ५६९.

अणह (°नव) ५९. १४१. २६१. ५६२.

७५५. ८१४. १०५२.

अणहिणीय (°नभिगीत) ८९९.

अणागय (°नागत) २२५.

अणाप्पोय (°नामोद) ७८९.

अणाय (°शात) ९५.

अणायर (°नादर) ३७९. ८७५.

अणाविल (°नाविल) २७९.

अणितञ्चिय (°निकुञ्चित) २७३.

अणिट्टिय (°निष्ठित) ७०९.

अणिट्ठमञ्चिय (°निर्मस्मित) ७७६.

अणिल (°निल) २२७. ३९०. ३९४.

५५५. ६५४.

अणिबृद्ध (०निबृद्ध) ८९५.
 अणु (sk.) ७६.
 अणुकुण्डल (०नुकुण्डल) ७७७.
 अणुगुण (०नुगुण) ८५७. [२३८.
 अणुच्छिन्न (०नुत्थित or ०नुत्क्षिप्त)
 अणुताव (०नुताप) ३१४.
 अणुविण (०नुदिन) ९९९.
 अणुधार (०नुधार) २३६.
 अणुपेन्त (०नुत्प्रयन्) ९८९.
 अणुबन्ध (०नुबन्ध) ५०६. ७९६.
 ८१३. ९९२.
 अणुभाव (०नुभाव) ४७८. ११७६.
 अणुमज्जन (०नुमज्जन) ७८१.
 अणुमरण (०नुमरण) ४७९.
 अणुयम्पा (०नुकम्पा) ९५.
 अणुराज (०नुराज) ७१५. अणुराय
 ११३३.
 अणुरूप (०नुरुप) ७०१.
 अणुवत्ती (०नुवती) २८९.
 अणुसार (०नुसार) ११०८.
 अणुसारिणी (०नुसारिणी) १८.
 अणुसारी (०नुसारी) १०६४.
 अणैज (०नेक) ३२१. ३४४. अणैय
 ५२६. ९५०. १०६०.
 अण्ड (sk.) ६५०. १०९४. १०९९.
 ✓अण्डकबन्धायु
 अण्डयवन्धाय २४८.
 अण्ण (०न्य) ८८. ९०. १४२. २०६.
 ४५०. ५४१. ६६०. ७२१. ७६४. ८१०.
 ८७१. ८७४. ८७६. ८८८. ९०९. ९१९.
 ९३४. ९५२. ११२४. अण्ण ८६६.
 अण्णण (०न्यान्य) ९३९. १०३१.
 अण्णत्तो (०न्यतः) १५२. ८९०.
 अण्णहा (०न्यथा) ९५७.
 अण्णुण (०न्योन्य) ५१९.
 अण्णोत्तण (०न्येवण) ६६६.
 अण्णोण (०न्योन्य) १९७. २२७. २८३.
 ३३१. ९००. ९३०. ११५५.
 अतरुण (sk.) ७४५.

अतह (०तथा) ११२१.
 अत्ति (०त्रि) १०६४.
 अत्तो (०तः) ९९७.
 अत्थ (०र्थ) ८६. ९२. २५१. ९८०.
 अत्थ (स्त) ३०७. १०७७. १०९१.
 १०९४. ११६८. ११७८.
 अत्थक (अनवरत tr.) ८३०.
 अत्थमिय (०स्तमित) २३०.
 अदस्
 अमी २४६.
 अह ६२८. ६. एतत्.
 अदेन्त (०दत्त) ९७३.
 अदोसभाव (०दोषभाव) ९६८.
 अद् (आई) १६३. ३६६.
 अद्दि (०दि) ६१. १५६.
 अद्दिह (०दृष्ट) ७४. १४६.
 अद् (०र्थ) ५४. १३९. २०५. २३०.
 २८२. २९२. ३७३. ३८९. ४१०. ४२६.
 ४४०. ४९७. ४९९. ५१५. ५७६.
 ६१३. ८३४. ९६७. १०५९. १०८३.
 अद्दह (०र्धाधि) २९.
 अधण (०धन) ९९१.
 अनिश्चरिय (०निर्वणितम् tr.) २३.
 अन्त (sk.) ५४. २०५. २६१. ३६१.
 ३७३. ३७६. ४०८. ४१०. ४१७. ४७०.
 ५१५. ५३५. ५५८. ५७६. ६१३.
 ६२१. ६४४. ७९२. ८१२. ८३४.
 ९४३. ९४८. १०८०. १०८३. १०८८.
 ११३७.
 अन्त (अन्त) ४८१.
 अन्तर (sk.) २१२. २८२. ३०४. ३९३.
 ३९६. ४३०. ४४३. ४५४. ५२९. ५३२.
 ५४१. ५७१. ६५१. ७५७. ९०९.
 ९४३. ९५१. १०५९. ११२४.
 अन्तरा (sk.) २२६. ५६१. ६१३.
 अन्तराल (sk.) २२५. ५७७. ८०७.
 १०६६. १०८४.
 ✓अन्तर-अन्तरिज (०न्तरीय)
 अन्तरिजन्त ६४३.

अन्तरिअ २६९. अन्तरिय
१६८. ३०१. १२०८.
अन्तेवर (०न्तःपुर) २०.
अन्तो (०न्तः) २५. ३४८. ३६४. ५३१.
६९७. ७८०. ७९३. ९१५. १०५४.
११४३.
अन्तोमुह (०न्तमुख) ९४.
अन्तोवरि (०न्तरुपरि) १०५६.
अन्तोवास (०न्तावकाश or ०न्तरव-
काश) ८४८.
अन्दोलण (आन्दोलन) ३७२.
अन्दोलिर (आन्दोलनशील) ११७.
अन्ध (sk.) ६५६.
अन्धयार (०कार) ३१८.
अन्न स. अण्ण.
अपञ्जत्त (०पयांस) १८८.
अपरिगाह (०ग्रह) ८४.
अपहुप्पन्त (०प्रभवन्) ११२०.
अपहुप्पन्ती (०प्रभवन्ती) ८४७.
अपुणागमन (०नरागमन) ११८३.
अपेअ (०य) ३८४.
अप्पत्त (०प्राप्त) १४९.
अप्पा (मात्मा) ३६. ७८. ८३ ९०.
९६. २४०. ३३३. ७९८. ८६०.
८८२. ८८७. ८९२. ८९८. ८९९.
९१०. ९५३. ९५३. ९५६. ९८०. ९९३.
१०१४. १०७०. ११२०. १२०१.
अप्पाण २६. अप्पाणय ९५५.
अप्पुण्ण (०पूर्ण tr.) ९८.
अप्पुल्लय (आत्मीय) ९९८.
अप्फोडण (आस्फोटन) ९२९.
अकुट्ट (०स्फुट) ९९६.
अवला (sk.) २१०.
अवाल (sk.) ११६५.
अटभ (०अ) ११. ४००.
अटभन्तर (०भ्यन्तर) १०९. ६७४.
अटभहिय (०भ्याधिक) ११५५.
अभमा (०भ्रम) १२०३.

अभाव (sk.) ९२४. ९३५. ९७३.
१००४. १००५.
अभिण्ण (०क) ८७. ५०२.
अमअ (०मूले) ४७०. ११८९. अमय
१३४. ४२५. ७९९. १११३.
अमन्द (sk.) ५३३.
अमर (sk.) १७३. ४६७. ११८०.
११८८. [८२१.
अमरिस (०मर्ष) ३१६. ४३४. ७३८.
अमलिअ (०मदित) २७१.
अमहिन्द (०महेन्द्र) २४०.
अमारुअ (०मारुत) ५५८.
अमुक्क (०मुक्त) १००.
अमुणिअ (अज्ञात) ८७१. अमुणिय
१९१. ९७४.
अमूल (sk.) २३.
अमोलि (०मूल्य) १०९६.
०अम्ब (ताम्र) १०७१.
अम्बर (sk.) ७५३.
अम्बा (sk.) ३२०.
अम्बु (sk.) ३८७. ३९७. ५४२. ५४३.
८१२. १०१३. १०२४. ११९६.
अम्बुरुह (sk.) १. ७७८.
अम्बुवह (sk.) ८०८.
अम्बुवाह (sk.) ७१४.
अयण्ड (अकाण्ड) १०४४.
अयल स. अअल.
अयस (०यशः) १०६. २३७. ९३२.
अयसी (०यशस्वी.) ८६९.
०अर स. कर.
अरइ (०रति) १११.
अरण्ण (०रण्य) २७४. स. रण्ण.
अरविन्द (sk.) २७०. ५८५. १०४६.
अरहट्ट (०रवट्ट) ६८५.
अरि (sk.) १८१. २१८. २६४. ४२४.
अरुण (sk.) २५. १६१. १८४. २५०.
२५६. ३०५. ३०७. ३१०. ३२२. ३२८.
३३४. ३९३. ४७७. ४७९. ५३३. ५८४.
५९४. ५९५. ६०४. ६७८. ७६२. ८२०.

१०८२, १०९०, १०९५, १०९९.
११०५, ११६९, ११७५, ११७७.
११८१, ११८२.

अरुणि (०रुणित) ७९५.

अरेणु (sk.) ३७१.

✓अर्घ

अर्घ ११२, १६१, ३६८, ४१५.
७३४, ७७९, ११३४.
अर्घान्ति २७०, २७३, ३५८, ३७१.
५१२, ५७३, ५८८, ६७१, ७४७.
अर्घविय ९६९.
+न. णर्घान्ति ९०२.

✓अर्थ

+प्र. पत्थिय ११९०.

०अल s. तल.

अलअ (०क) ८४०, १०४२, १२०३.

अलय ६९२, ७१९.

अलं (sk.) ७१०.

अलंकार ८५७, ९८१.

अलच्छि (०लक्ष्मी) ९२५.

अलत्तय (आलत्तक) १०४७.

अलद्ध (०लब्ध) ८, ११४, २७२, ३८२.

अलम्बुसा (०लम्बुषा) २७२.

अलय s. अलअ.

अलस (sk.) १२५, ५०२, ७९६, ९२०.

१०६६, १०८०, ११६०.

✓अलसय

अलसेन्ति ११२१.

अलि (sk.) २०, १२४, ७५१

अलिय (अलीक) ९७९.

०अल्लय (०कल्पक) ७७३.

अवकलुसिय (०कलुषित) ७६४.

अवगम (sk.) ९०.

अवङ्ग (०पाङ्ग) ७३९, ७७९, ८३२.

अवजीवभाव (०पजीवभाव) ४३८.

अवड (०ट) ४७१, ४९८, ८९७, १०९६.

अवबन्ध (sk.) १८२.

अवबाण (०पवाण) ५९२.

अवबोह (०बोष) ७४७.

51 (Gaṇḍavaho)

०अवभासी (sk.) ३३.

अवमारुय (०भारुत or अपमारुत) ६१०.

अवमेह (०पमेव) ६५६.

अवयंस (०तंस) १८५, २०७, २५०.

१०६१, ११७९.

अवयव (sk.) १८०, ११६३.

अवयाड (०गाड) ३७४.

अवयास (०काश) २२०, ११३६.

अवर (०पर) १०९७, ११०१.

अवरण्ह (०पराण्ह) ३५५, ५८३.

अवराह (०पराध) ४९१, ७१८.

अवरिं (उपरि) १२०२.

अवरिल्लि (उत्तरीय) २४.

अवरोप्पर (परस्पर) ५४९.

अवरोह (sk.) ४०९, ७८३.

अवरोह (०रोध) ६२१, १११०.

अवलम्ब (sk.) १००९, ८४१.

९७६, १०८२.

अवलम्बण (०लम्बण) ४४, ७८१, ८१४.

अवलम्बी (sk.) ७, १९६, ३०१, ३६२.

४४३, ६०१, १०९७, ११२०.

अवलेव (०प) ८८३.

अवलोय (०लोक) ५७९, ६२१.

अवल्लोयण (०ल्लोकन) ८१, ८७५, ८९७.

अवल्लोह (०पल्लोह) ६८५.

अववक्कल (०पवक्कल) ६२०.

अववाय (०पवाद) ७०.

अववीड (०पीड) १०२१.

अववीडण (०पीडन) ४३३.

अवसर (sk.) १०४, ११९, ८०४.

११६४.

अवसरण (०पसरण) ७६१.

अवसाण (०न) १६६, ६४४.

अवसाय (०दयाय) २७१, २७४, ६१३.

अवसेस (०शेष) ५५०, ७८५, ११०१.

११०२.

अवसोण (०पशोण) ५२२.

अवहास (०मास) १८८.

अवहीरण (०धीरण) ९५.

अवासुद् (०क) २४०.
 अविओई (०योगी) ५९७.
 अविओय (०योग) १७१. ११३०.
 अविणअ (०नव) ९५९.
 अविणिक्खमन्त (०निष्कामत्) १०३०.
 अवियवह (०वृष्ण) ११३०.
 अविरय (०रत) ९३७.
 अविरल (sk.) ९२. ३७२.
 अविल्लास (sk.) २४२. ५००.
 अविवेय (०क) ८८०.
 अविसण्ण (०वृष्ण) ९८९.
 अविहव (०भव) ८६२.
 अविहाअ (०भाग) २९२.
 अविहाविय (०भावित) ७४०.
 ०अवेक्खी (०अपेक्षी) ८०.
 अव्वोच्छिण्ण (अव्युच्छिन्न) ९३७.

✓असु

आत्य ९९.
 सन्ति ६८६. ७०६. ९४४. ९६४.
 सि २४३. २४८. ४८७. ४९०. ७१८.
 ७२६.
 आसि ४३९. ४४९. ४८८. ४९०. ४९४.
 ७९७. ८३२.
 सन्त ३१४.
 +न. गस्थि २२३. २८१. ९६४.
 असु (क्षेपणे)
 +परि. पव्हत्थह १०९८.
 —पल्लट्ट ६८५.
 —पल्लहत्थ ४१५. ४३८. ६८७.
 असअल (०कल) ६०१. असअल ९६७.
 असङ्क (०शङ्क) ३०६.
 असंगय (०त) १८५.
 असम (sk.) ७३.
 असमग्ग (०घ) ६८.
 असमअस (sk.) ८३४. ८७४. ९७७.
 ११४२.
 असमत्त (०मात्त) ७४७. ६७२. ८३८.
 ११२५.
 असमप्पमाण (०समाप्पमान) १४५.

असमसर (०शर) २४२. ४२४.
 असमाणिअ (०समानित) ४३४.
 असमारण (अयोजन hr.) ८४०.
 असंपुण्ण (०संपूर्ण) ९५३.
 असअल s. असअल.
 असअरल (sk.) २६५.
 असअरिस (०दृश) १९५. ३३४.
 असअलाहण (०श्लाघन) ९७९.
 असअल्लि (sk.) ५५४.
 असअहिय (असोढ) ११७९.
 असअर (sk.) २७०.
 असि (sk.) २१३. २१९. २२०. २२२.
 २३६. २३९. २४६. २५२. ७१२. ७२१.
 ८२७. ११८२. ११९४.
 असिधेणु (०तु) ३०६.
 असअर (sk.) ७. ११. ४३. २८५. २८६.
 असअव्व (०व्य) ४०८.
 असअस (०शेष) ४५. १२०६.
 असअअ (०शोक) ४३. २०८. असअय
 ७५४.
 असअअमल्ल (०सीकुमार्य) ११५१.
 अस्तायु
 अस्थावन्ति १२६.
 अस्मत्
 अम्हे १०७२.
 मय १०७४.
 महं ८४७.
 मे ९८०.
 अह (०अ) १५८. १९२. ३५४. ५१४.
 ७९७. ८४५. ९४९. ९६५. १२०५.
 अह s. अदस् and एतत्.
 अहंकार (sk.) ९६८.
 अहंकारी (sk.) ७९.
 अहर (०घर) १०९. १८४. ३२८. ४३४.
 ५९१. ६९०. ७३८. ७५१. ७५६.
 ७६२. ७७१. ७७८. ७८३. ७९४.
 ८४२. ११३७.
 अहवि (०थापि) ४१७.
 अहि (sk.) ४६६.

अहिअ (०षिक) ६७९. ७२६. अहि
९६. ६८३. ११२३.
अहिउत्त (०मिकुडित tr.) ७४०.
अहिओय (०मियाग) ५९०.
अहिगन्ध (०षि०) ५३१.
अहिगम (०मि०) ९७८.
अहिघाय (०मिघात) ९२९.
अहिणव (०मिनव) ३५८. ४२०. ४९७.
५००. ५२७. ६०२. ८४१. १०९६.
११२३. १२०९.
अहिणील (०मिनील) ६४७.
अहिभव (०मि०) ९८७.
अहिमलय (०मि०) ३४१.
अहिमुह (०मिसुख) ३७४. ४२४. १००१.
अहिय s. अहिअ.
अहिय (०हित) २४४.
अहियार (०मिचार) १०७१.
अहिराम (०मि०) ५०५. ८३५. १०५२.
अहिल (०खिल) ७२०.
अहिलक्ख (०मिलक्ख) ४०९. ४६४.
अहिलास (०मिलाष) ९०३. ११४५.
११८७.
अहिलोल (०मिलोल) १८५.
अहिव (०षिप) १७३. १९५. २०७. ३६३.
४१४. ४१७. ४८८. ४९४. ५११. ५४७.
७११. ८६३. १०१६. १०२२. १०३७.
१०७३. १०७७. ११०६. ११९१.
अहिचइ (०षिपाति) ६९६. १२०९.
अहिवाडल (०मिपाटल) ७८३.
अहिसंजमण (०मिसंजमन) ६३७.
अहिसाम (०मिसयाम) १८३.
अहिसारण (०मिसारण) ७१२. ११२६.
अहिसैअ (०मिषेक) १९२. ३११.
३६३. १२०८. अहिसैय ३६१.
अहिहाण (०मिघान) ८१६.
अहुआसेय (०हुताशेय=हुताशना-
योग्य) ५३६.
अहो (०षः) १५. ५०४. ७२२. ८०३.
९३१. ९७२. ९८१.
अहो (sk.) ३४३. ३९०.

आ

आ (sk.) ७७७.
आआहुि (०कुष्टि) ७३१.
आअम्ब (०ताम्ब) ५९०. ५९१. ६५४.
१०८६. १११७. आअम्ब १६४. २५१.
३१६. ४१५. ६४१. ८२०. ८४२.
१०९६.
आअर (०दर) ४२४. ४३५. ८५४.
आयर २२४. ३००. ३१३. ४६८.
७५४. ९०२. ९५२. ९७१. ९८४.
१०४६. ११९१.
आअव (०तप) ५०४. आअव २७०.
२७५. ३९७. ४५३. ५०६. ६७४.
१०८८. १०९०. ११८२.
आअस (०यस) ५६३. ६७५. आअस
१३१. २१३. ९०४. १०७७.
आआम (०याम) १०४५. आआम
६७६. ११७२.
आउअ (०कुअ) ६१०.
आउर (०तुर) ४७५. ११३४.
आउल (०कुल) ७३५. ८४७.
आउलभाव (०कुलभाव) ८१३.
आउह (०युध) ६०३. ७९८.
आगन्नुय (०क) ९८७.
आगम (sk.) १९१. २५२. ३९८. ४०७.
५०८. ६१५. ६४०. ६४५. ६६७.
७४७. ९८६. आगम (वेव) ८०२.
९७७.
आगमण (०न) ११३०.
आगामी (sk.) ११२.
आडम्बर (sk.) ६७. २५८. २९७. ३२२.
आदत्त (०रब्ब tr. H. P. II, 138.)
७१४. १०५०. ११९१.
आणण (०नन) ५६. २०४. ४२६. ५८९.
६९५. ८१३.
आणन्द (०न०) ७४९. ८००. ८४१.
आणा (आशा) ७१५.
आणील (०नी०) ३९८. ५६६. ६०९.
आनील ६०१.

✓ आन्दोल

अन्दोल २३५. ८९९. १०८२.
अन्दोलिअ १०६८. अन्दोलिय १४८.
६३५. ११६२.
अन्दोलन्त ८७५.
अन्दोलमाण ४७८.
अन्दोलिऊण ११८७.
आपण्डु ४. आवण्डु.

✓ आप

+पारि. पञ्चत्त २४०. ३६०. ५६०.
१०४७. [११२५.
+प्र. पावह २३९. ७७३. १११७.
—पावन्ति १२५. १३७. ५०३. ९०९.
१०२७. ११५५.
—पावन्ति ८९३. १००९.
—पत्त १५१. २७६. ४३०.
१०२४.
—पाविअ ६१२. ९११. पाविअ
२१६. ४८५. ६००. ६०४. ६८३.
९२२. १०५८.
+सम्. समत्त ८३८.

आपीण ४. आवीण.

आवन्ध (sk.) ८०५.

आभरण (sk.) ११२४. ११२८.

आमुवण (०न) ९२.

आमञ्जरी (sk.) २७९.

आमूल (sk.) २०२.

आमेल (आपीठ) ११२.

आमेह (sk. ०मेष) ७४६.

आमोअ (०द) ५३५. ५८०. ६४८. आमो-
य ६२. १६३. ५१२. ५३३. ५३७.
६३८. ७५१.

आमोडण (०टन) ३५१. ५४६.

आमोयवाही (०दवाही) २७३.

आय (आगत tr.) ११६८.

आयम्ब ४. आअम्ब.

आयम्बिर (आतात्र) ३६४. ६००. ६२४.
१०९१.

आययण (०तन) २९९.

आयर ४. आअर.

आयरण (०चरण) ८६९.

आयव ४. आअव.

आयवत्त (०तपत्र) १००.

आयवत्तण (०तपत्त) १०८३.

आयत्त ४. आअत्त.

आयाण (०यान) २५८.

आयाम ४. आअम.

आयामी (sk.) ६२२.

आयार (०कार) ८६१. ९८८. १००५.
११००.

आयारधर (०आचारधर) ९२६.

आयत्त (sk.) ९०. ४६२. ७१८. ७३५.
८३४. ९४०.

आयत्त (आकाश) १०८७.

आर (sk.) ४२२.

आरम्ब (०क्ष) ४३७.

आरम्ब (sk.) ३५९. ४१५. ६४५. ६७२.
६८६. ७८५. ८५५. ९०४. १०८१.
११०३. ११५३.

आरम्भी (sk.) ४००. ९८६.

आरविन्द (sk.) ५१६.

आरसणा (०शना) ८३३.

आराव (sk.) २९१. ४६०.

आराहण (०धन) ३९. ३२५. ११५५.

आरुहण (०रोहण) ७३६.

आरोही (sk.) ११७१.

आलत्तय (०त्तक) २५०. १०८९.

आलम्बिणी (०नी) ३४४.

आलम्बी (sk.) ३२६.

आलय (sk.) ५०७.

आलवाल (sk.) १०२९.

आलाव (०प) १२०४.

आलिङ्गण (०न) ४४. ५९२. ११५२.
११५७. [७०५.

आली (sk.) २३४. ४१८. ६२९. ६३४.

आलुह p. (दहने, H. P. IV. 207 or
स्पष्टाने *ibid.* IV. 181.)

आलुहिय १०६.

आलुङ्गण (सर्प) ५२७.
 आलम्ब (स्थ) १९०. १०८३. ११२५.
 आलेखिष्य (लेख्य) ८०१.
 आलोअ (क) १४०. २३४. ६४२.
 ९०५. ९३६. १०९८. ११०८. ११८१.
 आलोय ३८. २०६. ३६४. ४०८. ६८३.
 १०३०. ११०७. ११११. ११६९.
 आलोयण (कन) ८६. ८७३. १००५.
 आवह (पद्) ९८८.
 आवडण (पतन) १९३. ५६५.
 आवण्डु (पाण्डु) ३८५. ६८२. आपण्डु
 ६०२.
 आवण्डुर (पाण्डुर) ७८४.
 आवत्त (त) १०३४.
 आवयण (वदन) ११५७.
 आवरण (क्ष.) ७५३.
 आवली (क्ष.) २८७. ३५२. १००९.
 १०५३. आवलि ४. २०८. ३३६.
 ६९२. ११९२.
 आवाडल (पाटल) १११४.
 आवाय (पात) ५३५.
 आविल (क्ष.) २८२. २९१. ३४०. ४०५.
 ५७१. ५७६. ११०३. ११९५.
 आवीण (पीन) ८४९. आपीण १०८०.
 आवीलण (पीडन) १६१.
 आवेडण (वेष्टन) ७६३.
 आवेयण (वेदन) १०७२. ११२०.
 आसंसार (क्ष.) ८७.
 आसङ्का (शङ्का) ८९८.
 आसङ्ग (क्ष.) ७७.
 आसाङ्गे (क्ष.) ३०९.
 आसाङ्गिणी (नी) २९.
 आसङ्ग (शंसा) ४८९. ९२९.
 आसण (न) ४७. १६०. ११९१.
 आसण्णभाव (सन्नभाव) ११०४.
 आसंदाण (न) १६३.
 आसन्न (क्ष.) १०००.
 आसन्नाय
 आसण्णाभमाण ३९१.

आसमुद् (द्र) ११९७.
 आसव (क्ष.) ३११. ३१५. ७७१.
 आसवणलम्बी (श्रवणलम्बी) ७७९.
 आसा (शा hope) २२२. ९१३. ९५४.
 आसा (शा quarter of the globe)
 ४४६. १००७. ११८५.
 आसाय (शवाद) ४६३. ८१०.
 आसार (क्ष.) १७८. २२८. ३५६. ३५९.
 ३७२. ३७६. ३७७. ३८४. ३९०.
 ३९१. ३९२. ४११. ६४९. ११००.
 आसितिर (शिशिर) ५१६.
 आसिहर (शिशिर) ६७४.
 आसीण (न) ४२१.
 आसुर (क्ष.) ७०३.
 आसुरहि (मि) ४१०. ७४५.
 आसीय (शोक) ७७९.
 आहरण (भरण) २९३. ५९४. ७८०.
 ७८१. ८३५. ८७९. ११५६. १२०५.
 आहव (क्ष.) २२१. ७१२.
 आहा (मा) १८३. ३२२. ७८२. ८२९.
 १०१२. १११७.
 आहाण (धान) ८५९. [१०८७.
 आहार (धार) २७८. २७९. ८५९.
 आहार (क्ष.) ४८१.
 आहुइ (ति) ४८२.
 आहुइ-कय (तीकृत) ४१. ४७६.
 आहोअ (भोग) १६३. २२७. २५४.
 ३५८. ४१६. ४२५. ६२३. ६७६.
 १०३७. आहोय ४१३. ५९०. ६०६.
 ६८०. १०६८.

पइ ६३१. ९२४. ११२९.
 एन्ति ६३. ८६. ९३. २३३. ४४०. ७९३.
 १०१०. १०८५. १०८६. ११९५.
 +उत्त. उश्य ७५१.
 +उप. उवइ ७९५. ८६२. ९३६.
 —उवेन्ति ७८. ५४१. ९०४. ९२८.
 ९३८. १०८०.

+उप. उवेन्त ९३९. ११७१.

+उपा. उवह्य ८२०.

+परा. पलायन्त १२२.

—क्लाभन्त ४१७.

+वि. वीय ११२४.

+विपरा. विवलाइ ९३४.

—विवलायइ ११७९.

—विवलायन्त १६९.

—विवलायमाण ४७२.

इच्छा (sk.) ५७५. ६६०. ९१६.

इष्टा (०ष्टका) ६७८. ११८२.

इण्हि (०दानीम्) १८८.

इत्थं (sk.) ७२०.

इदम्.

इणमो ६२. ९२. ६१४. ९९७. See
also under एतम्. ८१६.

इणं ७६.

इमं ९३. २४०. ७२४. ८६४. ८७९.
१००६. १२०९.

इमे १८९.

इमा ५१३. ६९०. ६९१. ६९२.

इमाभो ६६. ५५९.

इमेण १०१२.

इमस्त ३४६. ८५६.

इमीय ६८९. ६९३.

से २०१. २९२. ३५२. ३५४. ४१८.

४३९. ६५८. ७१६. ७४६. ७७२.

७७४. ७८१. ७८२. ७८७. ७९१.

इमाण ६९६.

इमम्मि ६९. ३४५. ८३२. १०००.

इओ (इतः) ७२९.

इह ६२. ६३. ९२. ९४. ९८. २२३.

२४६. ३१०. ३२७. ३२९. ३३९.

३७१. ३७२. ३७३. ३७४. ३७५.

३७८. ३७९. ३८०. ४२०. ४४२.

५१६. ५१७. ५१८. ५१९. ५२१.

५२२. ५२३. ५२६. ५२८. ५२९.

५३४. ५३५. ५३६. ५३९. ५४०.

५४१. ५४२. ५४३. ५४४. ५४५.

५४७. ५४८. ५४९. ५५०. ५५१.

५५२. ५५३. ५५४. ५५५. ५५६.

५५८. ५६०. ५६१. ५६३. ५६३.

५६४. ५६५. ५६६. ५६७. ५६९.

५७०. ५७१. ५७२. ५७३. ५७४.

५७५. ५७६. ५७७. ५७८. ५७९.

५८०. ५८१. ५८२. ५८३. ५८५.

५८६. ५८७. ५८८. ५८९. ५९०.

५९१. ५९२. ५९३. ५९४. ५९५.

५९७. ५९९. ६००. ६०१. ६०२.

६०४. ६०५. ६०६. ६०९. ६१०.

६११. ६१२. ६१५. ६१६. ६१७.

६१८. ६१९. ६२०. ६२१. ६२२.

६२३. ६२४. ६२५. ६२६. ६२७.

६३०. ६३२. ६३३. ६३४. ६३५.

६३७. ६३८. ६३९. ६४०. ६४१.

६४२. ६४३. ६४५. ६४६. ६४७.

६४८. ६४९. ६५०. ६५२. ६५३.

६५४. ६५५. ६५६. ६५७. ६५८.

६६४. ६६५. ६६६. ६६७. ६६८.

६७०. ६७१. ६७२. ६७३. ६७४.

६७५. ६७६. ६७७. ६७८. ६७९.

६८०. ६८१. ६८३. ६८४. ६८५.

६८६. ६८७. ७१६. ९८२. ९९०.

९९४. इहं ६३१.

इन्दु (०न्द्र) २५४. ४१४.

इन्दुणील (इन्द्रनील) ३०१.

इन्दु (sk.) ७७. ६९२. ७०२. ११०५.
११३९.

इन्दुसह (सहेन्दु) ३४६.

०इन्ध h. कइरायइन्ध.

इभ (sk.) १४८. २३६.

इय (०ति) ११३. १६०. १६६. १८१.

१९१. २०१. २०७. २३५. २५३. २५४.

२७६. ३३८. ३४७. ३७०. ३८१. ४३९.

४५९. ४६५. ४७०. ४८४. ४९१. ५०७.

६५८. ६८८. ६९४. ७०४. ७३६. ७३७.

७४२. ७८१. ७८७. ७९१. ७९६. ८१४.

८२६. ८३२. ८३७. ८४३. ८४४. ८५५.

१७८. ९९६. १००६. १०११. १०३९.

१०४३. १०६३. १०६९. ११२०.

११३८. ११४२. १२०४.

इयर (०तर) ७७. ८६. ९५. २०२.

२४५. ४९७. ७१६. ८२२. ९०९. ९१५.

९२०. ९२६. ९५५. ११२२.

इर (किल) ४५९. ६०३. ६६४. ८१६.

८६४. ९१२. ९१७. ९४२. ९७८.

इरिण (sk.) १०४९. [१०६३.

इच (sk.) १५. ४९. ७७. ९८. १२६.

१३२. १४०. २१९. २२५. २९५. ३४४.

३४५. ३५३. ४०९. ४३२. ४९२.

५४२. ७५१. ७६१. ७९४. ९९९.

१०७१. १०८०. १०८५. १०९७.

१११४. ११७५. १२०३. १०५१. १९.

२५. ३७. ३०. ३१. ४२. ४६. ९१. ९८.

२१७. २५८. २६३. २६६. २६८.

४२०. ४३४. ४६४. ४६६. ४७६.

५९१. ७५४. ७७१. ९०५. ९८४.

१००१. १०५०. ११०९. ११४०.

✓इय

इच्छान्ति ७९. ९६. ८४४ ८९४.

इच्छामि ८९८.

+अनु. अणोसइ ७७४.

—अणोसिअव ३७६. ८५९.

+प्र. पेसिय ११२. ३४५.

इसु (०पु) ११४५.

इह (०म) १८८. ४६१. ५५२. १०८६.

इह ३. इदम्.

इहरा (०दानी) ८४.

इहरा (=इअरहा. इतरथा) ९६०.

ई

✓ईक्ष

+प्र. पेच्छइ ३५०.

—पेच्छन्ति ७६०. १०१९.

—पेच्छामि १८५.

—पेच्छइ ६८९. ८६४.

—पेच्छन्ता ५१०. ८९७.

✓ईर

+प्र. पेछिअ ११०. ४४३. ७७५.

८२०. पेछिय ३१. ४९. ४१६.

४४०. ४४४. ४४८. ६३८. ६६१.

६९६. ६९८. ७४१. १०३६.

+प्रतिप्र. पाछिपेछिअ १०९८. पाछि-

पेछिय ७८८.

—पाछिपेछिअ २१२.

ईसा (०ध्या) ७६१.

✓ईह

ईहन्त ४८७.

उ

०उ (तु) ९६४.

उभय (०दक) ३७५.

उअर (०वर) १९. ४६. १४७. ३७३.

४२२. ४८१. ५८१. १०४४. उयर १३.

१६. १८. ४७. ११८. ३४३. ६१९.

७५०. ८५२. १००९. १०५२. ११६१.

उअह (पश्यत tr.) १०८९. १०९७.

१११४.

उअहि (०दाधि) १४८. ४४०. ४७०.

१०३४. उयहि ५६. ८१९.

उउम्वर (०उम्वर) ३९४.

उकण्ठ (०त्कण्ठ) ३७२.

उकण्ठा (०त्कण्ठा) ३८१. ३८२. ३९४.

५३८.

उकण्ठिय (०त्कण्ठित) १०७०.

उकण्दल (०त्कण्दल) ६५३.

उकण्प (०त्कण्प) १०६८.

उकर (०त्कर) ३२. ४७८. ६९८.

उकरिस (०त्करिष) ७१७. ८८१. ९३६.

९६१.

उकरिसण (०त्करिषण) ६५.

उका (०त्का) ४१४.

उकर (०त्कर) २१८. ६१८. ८२८.

उअखेव (०त्खेप) १०४९.

उगान्ध (०त्गान्ध) ४०३. ६५७.

उगाम (०त्गाम) ३५. १७५. २२६. ४९८

५१६. ६७९. ७८९. ८२१. ९६३.
१००३. १०४३. ११८१.

उगमार (०गार) ३१५. ४०४. ४१६.
६२३. ६३७. ८८१. ९४५. ९९२. ११७९.

उग्धाभ (०दात) ११७९. उग्धाय
१२२. २१७.

उच्च (sk.) ९८.

उच्चार (sk.) ३५०.

उच्छङ्खलिय (०च्छङ्खलित) ५९३.

उच्छङ्ख (०त्सङ्ख) ३३. २८३. ३६८.
५३७. ५५४. ६६२. ७३३. ११०७.

उच्छाह (०त्साह) ७८४. ८८१. ९१९.

उच्छु (श्छु) ३९२.

उज्जड (०जट) ५५९.

उज्जय (०जय) ३२१.

उज्जल (०ज्जल) १६१. १६४. ३७९.
६१७. ६२५. ७०४. ७८२. ७९२. ७९४.
८०१. ९२६. ९३३. ९८१.

उज्जाण (०धान) ११८८.

उज्जोम (०दुयोत) ४०४. उज्जोय ६२४.
६९६.

✓उज्ज

उज्ज ९१४.

उज्जिय ६५०. उज्जिय ७३३.

उज्जार (sk. निशर tr.) १३०. १३२.
२३२. ४४७. ९४८.

०उड s. पुड.

उड्डीण (०न) २२८. ५५२. १०५७.

उड्ड (कध्वम्) ७२२.

उण s. पुण.

उणो s. पुणो.

उणिगह (०त्रिद्र) १०७६.

उणह (०ण) ४०८. ५४५. ५७७.

✓उत्कण्टकय

उत्कण्टयन्ति ६८४.

उत्तंस (sk.) ७७९. १००९.

उत्तम (sk.) ७७.

उत्तर (sk.) ६३१.

उत्ताण (०न) ४२४.

उत्तुङ्ग (sk.) ४५७.

उत्तुण (गव्युक्त tr.) ८३.

उत्तुण्ड (sk.) ८५०.

०उत्थ (sk.) १२०५.

उत्थङ्गण (०त्तम्भन) ८५०.

उत्थङ्गी (०त्क्षेपणशलि. tr.) ६५०.

उत्थङ्गा (परिवर्त्तनम् tr. H. D. I.
93.) १०९.

उदण्ड (sk.) ५१५. ६२९.

उदन्तुर (sk.) ३९८.

उदलण (०न) १०५०.

उदाम (sk.) १०४५.

उदिणयार (०दिनकर) ३४६.

उदैस (०श) १२५. १५८. २३१. २७४.
२७६. ३३९. ३५५. ३७८. ३८६.
३९२. ३९७. ४३०. ४३६. ४५०. ४६४.
४९४. ५१२. ५१५. ५१७. ५२७. ५३०.
५४३. ५५८. ५६७. ६२६. ६५८. ६५९.
६६०. ६६६. ६७३. ८४२. ८५३.
११०७. ११५९.

उद्ध (कध्वम्) २१. २००. २३४. २४७.

४३३. ४७४. ५६८. ७५७. ८०६.

८२७. ८५०. १०४१. ११४३. ११८२.

उद्धरण (sk.) ९५५.

उद्धुर (sk.) ९७२.

✓उद्देवाय.

उद्देवायमाण १०५१.

उन्दुर (०न्दुर) ५५९.

उपवनाय

उपवनायन्त ५६१.

उपपङ्क (समूह tr.) १७३. २८०. ५५२.

उपपत्ति (०त्पत्ति) १८०. ८९४.

उपपयण (०त्पतन) १३४. २२४. २२९.

२६७. ५५१. १११४.

उपपल (०त्पल) १६२. २०७. २४४.

७६०. ११४४.

उपाभ (०त्पात) ८२७. उपाय ४७३.

८३२.

उपित्य (०अस्त) १२४. ५३६.

उष्णील (°स्पीड) १९३. ४३१. १०२५.
११२६. ११६४.

उभभट (°ड्रट) २३१. ३३२. ८२६.

उडिभउडी (°डूकुटि) २१४.

उडिभडण (°देडन) ११७.

उडभेअ (°ड्रेद) १७८. उडभेय १७६.
३८३. ६४५.

उभय (sk.) ११९.

उम्मजह (°मयूख) ११३१.

उम्मसअ (°मशक) ५२८.

उम्मिल्ल (°न्मील) ५७६.

उम्मीलण (°न्मीलन) १०६६.

उम्मुदिय (°मुद्रित) ६५७.

उम्मुह (°म्मुख) २३३. २८०. ३५१.
६४३. १०६६.

उम्मुही (°म्मुही) ८४१. ८४३. ९९५.

उम्हविय (°ष्णीकृत) १०४२.

उम्हा (°मन) २७५. ७९५.

उम्हाल (°मयुक्त) ३७६. ३७७. ५४५.

उय (उदक) ६३१.

उयअ (°दय) ६४६. उयय. १२०.
१११३. १११७.

उयर s. उअर.

उयसिन्धु (°दकसिन्धु) ३९५.

उयहि s. उअहि.

उयारभाव (°पकारभाव) ९१४.

उर (°र:) ७. ८. ७७३. १०२२.

उरय (°ग) ४७३. ४८२.

उरु (sk.) ५४९. ६०९. ८३३.

✓ उल्ल p. (आद्रीभवने)

उल्लन्त (आद्रीभवन्त) ४५५.

उल्लिन्त (आद्रीभवन्त) ५८४.

उल्लिय (आद्रीकृत) ११६६. ७२७.

उल्ल (आद्री) ३६५. ४३५. ५२७. १०९४.
११७७.

✓ उल्लूर p. (उच्छेदे विदारणे वा).

उल्लूरिय (विदारित) ३३२.

उल्लस (°ल्लास) ११५६.

उल्लोल (sk.) ४६३. ४९४.

उवअण्ठ (°पकण्ठ) ४८४.

उवआर (°पचार) ७६०.

उवओय (°पयोग) ११८९.

उवणिग्गुम (°पनिर्गम) ६६९.

उवद्व (°पद्रव) २४५.

उवमा (°पमा) ३६. १८८. ५९९. ९४३.
११११. ११८२.

उवयरण (°पकरण) ३२१. ९११.

उवयरणीभूअ (°पकरणीभूत) ९११.

उवयार (°पकार) ९७०. ११९५.

उवयार (°पचार) १०३८. १०९०.
१२०३.

उवराय (°पराग) ७६८.

उवरि (°परि) ३८. १४०. २४८. ७८०.
९८१.

उवरोह (°परोध) ७९१. १०७८.

उवल (°पल) ६१४. ६१७. ६१९.
७१४. १०८९.

उववण (°पवन) २९९. ५०५. ६६०.
७४६. ७९१.

उववीय (°पवात) १.

उवसमुद् (°पसमुद्र) १०४५.

उवसर (°पसर:) ५५६.

उवसेल (°पशैल) ६०९.

उवहाण (°पधान) २६३.

उवहाणीकय (°पधानीकृत) ३४२.

उवहार (°पहार) २९४. ३००. ३०७.
३१०. ३१८. ३३२.

उवायण (°पायन) ५१०.

उव्वण (°व्वण) ७३४.

उव्वत्तण (°व्वत्तन) १०९५.

उव्वहण (°व्वहन) २४९. ८५४. १०४१.
१०४६.

उव्वहणसह (°व्वहनसह) ११२७.

उव्वाअ (शुष्क) ५७३.

उव्वेल्ल (°व्वल्लित) १९८. ५१५. ७३४.

उसा (°षा:) ११६९.

उसीर (°शीर) ६७१.

उस्सूणभाव (°च्छूनभाव) ४३६.

उहय (भय) ४४०. उहय ७४९. ८६७.

९९५. ११११.

उहुर ४. ओहुर.

ऊ

ऊरु (श्रु) १८८. २०२. ४८९. ४९१.

७५५. ११२७. ११५७. ११६१. १२००.

✓ऊम्पाय

उम्पाइ ३५६.

उम्पाविय ११२८.

उम्पाअन्त ३८३. ५२८.

उम्पायमाण १२०.

ऊस (०ष) ५३६. ५३७.

ऊसव (उत्सव) २०१. ५९८. ८३७.

ऊसास (उच्छास) ३१४. ३३३. ३८७.

५८८. ६१२. १०१८. ११५०. ११६३.

ऊसुअ (उत्सुक) ११८७. ११८८. ऊसुय

५९७. ११३०.

ऊ

✓ऊ (अप्य)

उप्यइ ११५१.

उप्येसि ३१७.

उप्यिअ १२०८. उप्यिय १४४. २१६.

२२१. ३०८. ४६२.

+सम्. सम्पन्ति ४६३. ११५४.

—सम्पिय ९९०.

✓ऊध

समिद्ध २७६. ५१०.

ए

एआवली (०कावली) ११९४.

एक (०क) ३९. ११२. १४६. १५३.

१६०. १६१. २०२. २३९. २४८.

३२१. ३९२. ४४१. ४४३. ४५२.

४७६. ५०८. ६९१. ७१०. ७२१.

७६३. ७६९. ७९०. ८१५. ८६०.

८६६. ९०९. ९१८. ९२९. ९३७.

९५४. ९५८. ९६४. १०८१. ११३७.

एकूतण (०कव) ८०.

एकूतो (०कतः) १५२. ७२२.

एकवण (०कपदे) ३४६.

एकैकम् (०कैकम् See Rāvanavaho,
vii. 13, xii. 19) २०४.

एण (श्रु). ६०२.

एतत्

एत १९०. २१५. ५१३. ५८४. ७०९.

८२६. ८४३. ९२७. ९४७. ९८०.

१००५. १०४५. १०७४.

एतो ८८६. १०६३. १०६५.

एए ३७६. ५१५. ५२४. ५२५. ५२७.

५३०. ५३७. ५६८. ६०७. ६१३.

६५१. ६५९. ८४४. १०७६.

एत ३७६. ६६९.

एता ४९०.

एयाओ ५३३. ५३८. ५५७. ६२९. ६८२.

एय (०तत्) १८५. ५४६. ९३१.

१०७३.

इणमो २४६. १००१.

इमिणा ८४४.

इमेण १०३९.

एयाण ६९३. ६९७. ९९७.

एयस्स ८३७. १०१३.

एयस्सु ४८९.

अइ (एष) ३२१. ३४०. ६३६. ८९२.

१०४५. १०६५.

ण १०७१.

एताहे (इदानीम्) १८३. १०७५.

एत्तिअ (एतावत्) ७६. ९७.

एत्तिअमेत्त (एतावन्मात्र) ७९८. एत्ति-

यमेत्त ८६८.

ऐत्ता (इतः) ९३. ४४२.

एमेअ (एवमेव) ५९७. एमेय ९८८.

एय (०व) ४९३. १२०१. एय ११२८.

एला (श्रु.) ४१७.

एवं (श्रु.) ८०२.

ओ

ओ (श्रु.) ९७३.

ओअरण (अवतरण) १३८. ओयरण

२३४. ४९६. ५७०. १११८.

ओआर (अवतार) १३२. १४५.
 ओयार ३५७.
 ओच्छअ (अवच्छद) ४०९.
 ओट्ट (ओष्ठ) ६९०.
 ओयरण ४. ओअरण.
 ओयास (अवकाश) २९२. १०३२.
 ओचास ६६६. ६८५. ८०३.
 ओलिम्भाभाव (उद्देहिभाभाव tr. H. D. I. 153.)
 ओलुम्प (?) ६७७.
 ओसहि (०षधि) १५२. ६३८.
 ओह (ओष) ६३२.
 ओहुर (अवाहुर tr. See उहुर)
 ६०६. ६८६. ७०५. ८०५. १००१.

क

क ४. किं.
 कइ (०षि) ६३३. कवि ५८२.
 कइ (०वि) ४७. ६२. ७५. ८४. ८५.
 ८६. ८७. ८०२. ८०३. ९३८. १२०४.
 कइन्द (०वीन्द्र) ८६. ९१. २५३. १०७४.
 कइयव (कैतव) ८४५.
 कइरायइन्ध (०विराजचिह्न) ७९७.
 कउल (कौल) ३१९.
 कंस (कांस्य) १९७. ६२३.
 कंस (sk.) ३०८. ३२६.
 कंसारि (sk.) १८१.
 ककर (०कंर) ३९८. ६१८.
 ककैयण (०कैतन) ७९४.
 ककोल (०कोल) ५८२.
 कम्बड (०कंश) ७३१.
 कम्बला (०क्षा) ४३०.
 कङ्क (sk.) ५४१.
 कङ्काल (sk.) ५४१.
 ०कङ्कुरी (०काङ्कुरी) ८०३.
 कचूर (कचूर) १८९. ६०२.
 कच्छ (sk.) ४०१. ४०५. ४२९. ५२८.
 ५६२. ५६३.
 कच्छव (०च्छव) ६९७.

कज्ज (कार्य) ४. २४७. ३०३. ८८८.
 ८९४. ९६६. ११२२.
 कज्जत्तण (कार्यत्व) ४३४.
 कज्जल (sk.) ५७. ११७४.
 कज्जलिय (०ज्जलित) ३०६. ११४१.
 कज्जण (काञ्चन) २१७. १२०५.
 कज्जणार (काञ्जनार) ५९३.
 कज्जुअ (०क) ७३६.
 कट्टण (०षण) १०९.
 कडअ (०टक) १२०. १३३. १३७.
 १५२. ६३८. १०३६. कडय ११४.
 १३१. २२६. ३८१. ५०९. ६५३. ६९९.
 १०२४. १०२७ १०३१. १०३३.
 १०३५.
 कडयत्तण (०टकव) २८२.
 कडप्प (०टप्प=समूह) १२. ४७७. ५५२.
 ७४१.
 कडार (sk.) १२. ३२. ४१. १२६.
 कडुइअ (०डकित) १३०.
 कडिण (०ठिन) १५९. ५५५. ६१८.
 ७००. ८२३.
 कण (sk.) १५२. १८४. १९३. २१०.
 २४१. ३५२. ४१४. ४३५. ४९२. ५४३.
 ५५४. ५६५. ५८५. ६३६. ६९८.
 ७९९. ८२८. ८४१.
 कणअ (०नक) ७९४. ९८१. कणय
 १८७. २४६. ३६७. ४८०. ५०९.
 ५६४. ७०९. ७६५. १०५९.
 कणटय (०णटक) ३०४.
 कण्टी (उपकण्ठम् tr.) ५३३.
 कण्ठ (sk.) २३. ३६. ३८. ४४. १७७.
 १९४. २५३. २८५. ३३५. ३८२.
 ४२५. ४२७. ५१७. ५७९. ५९४.
 ५९६. ६९१. ७३४. ७४०. ७४४.
 ८०५. ८४७. १००७. १०१८. १०५७.
 १०६८. ११२८. ११३५. ११७६.
 ११८९.
 कण्ड (काण्ड) ३५०.
 कण्डुयण (०ण्डयन) ९८६.

कण्डू (sk.) ९८६.
 कण्ण (०ण) २४४. २६७. ३५३. ३७३.
 ४९२. ७५२. ७६०. ७६६. ९३७.
 ११३४.
 कण्णऊर (०णपूर) ७६८.
 कण्णिया (०णिका) २.
 कण्ह (कृष्ण) ५. २२.
 कण्हभाव (कृष्णभाव) ८२६.
 कण्हाइण (कृष्णाजिन) ११९०.
 कत्ति (कृत्ति) ४९३.
 कत्तो (कियत्) ८५.३. also under किम्.
 कत्थ (कुतः) ९५५.
 कत्थवि (कुत्थापि) २८२.

✓कथ्

कहेन्ति ६८०.
 कद्म (०दम) ३९८.
 कद्मिय (०दमित) ४०५.
 कन्ति (कान्ति) ३०६.
 कन्तीदेव (proper noun) ८००.
 कन्द (sk.) ५. १३. ६२६. ७३९.
 कन्दर (sk.) ११८. १४७. १५१. २२६.
 २८१. २९०. ६१८.
 कन्दल (sk.) ५. ३८३. ३८९. ६४७.
 १०७५. ११८८.
 कन्दलिअ (०न्दलित) ५१७.
 कन्दली (sk.) १८४.
 कन्दुय (०क) ७५२.
 कन्धरा (sk.) १२.
 कप्पन्तर (०प्पान्तर) १५४.
 कप्पाड (०पाट) ६२३.
 कवरी (sk.) ३४३. ७७७. ७८६.
 १०५९. १०६२.
 कब्बुर (०बुर) २१०. ३७३. ५९९. ६५५.

✓कम्

कामेन्ति ७२०.
 कम (क्रम) २३२. २७६. ५०१. ५११.
 ५९५. ६०६. ६२५. ८६७. १०२६.
 १०३०. १०३९. १०८५. ११०४.
 १११०. ११९३.

कमठ (०मठ) ३९०. १०१७. १०१९.
 १०७५.
 कमल (sk.) २. ३. १३. १२४. १८९.
 २८९. ३२१. ३४२. ५१४. ५१५. ५२३.
 ५२८. ५३१. ५३५. ५७०. ६५७. ६६८.
 ६७१. ६८९. ७३२. ७९८. ९८४. १११२.
 कमलिणी (०नी) ६३०.

✓कम्प

कम्पन्ति २६१.
 कम्पिय २७८. ७४३.
 कम्पावेइ ३४४.
 +उत्त. उक्कम्पिय ७६६.
 +वि. विकम्पिय ३५५.
 कम्प (sk.) २४७. ३१७. ७६७.
 कय (कृत viz. युग) ९१२.
 कय (०च) ४२४.
 कयग्गाह (०चग्रह) ७६३.
 कयत्थ (कृतार्थ) ९९१.
 कयन्त (कृतागत) ३६. ३४०. ९१०.
 कयवाउ (कृक्वाकु) ३३१.
 कर (sk. किरण) ७००. १०९४. १११५.
 ११३२. ०अर २३४. ०यर ७२.
 कर (sk. हस्त) १७. ३५. ५७. १११.
 १५९. १६८. १७१. २०४. २२१. ३२१.
 ३५१. ४२८. ६९१. ७०९. ७३२. ७७५.
 १०४०. १०४१. १०६७. ११३५.
 ११५९. ११९६. १२०२.
 कर (sk. दण्ड) ४५९.
 कर (sk. शुण्डा) ५३. १९५. ४३३.
 ५२२. ५४६. ५५८. ८०६. ८२५.
 १०१२.
 करङ्कभाव (sk.) १०००.
 करण (sk.) ८७४.
 करणि (अनुकरण tr.) १००७. १०८६.
 करत्तण (करत्व) २६३. १११९.
 करम (sk.) ५३४.
 करमन्द (sk.) ५३३.
 करम्बिअ (०त) ४७३. करम्बिय १२४.
 २०४. २३७. ८२७.

करयल (०रतल) ४८५. ६७७. ७३५.
७५२.

करवाल (sk.) १०२. ३०१. ३०६.

करवीर (sk.) ५८९. ६७१.

करह (०म) ५८१.

करहाड (०इ) ५८३.

कराल (sk.) १९३. ३३७. ३५२. ३८९.

करिणी (sk.) ५४७.

करिल्ल (वंशाङ्कुरसदृश li.) ३४२.

करी (sk.) ७२. २००. ५४६. ६४६.

७१४. ९४०. १०१३. १०९५.

करीर (sk.) ५३४.

करीस (०ष) २७४. २७५. ५३८. ५६६.

करुणय (कारुण्य) ९१४.

करुणा (sk.) २२. ३३७. ९३८. १०१५.
११९६.

करुणामय (sk.) २२३.

✓करुणाय

करुणाइय ४९१.

✓कल

कलिय १७१. ४८३. ६९२. १०६१.

+सम्. संकलिय ५४७.

कल (sk.) ५१७.

कलङ्क (sk.) १०६४.

कलण (०न) ५३.

कलणा (०ना) ३१७.

कलम (sk.) २७२. २७९. ३९९.

कलम्ब (०दम्ब) १८७. ३६०. ३६१. ३६८.

३७८. ५६७. ५८४. ६५३. ७४५. १०८८.

कलयण्ठी (०लकण्ठी) ५९६.

कलयल (०लकल) ५२६. ८११.

कलल (sk.) ६५०. १०९४.

कललिय (०दमित) ३३१.

कलविङ्क (sk.) ६४७. ६७७.

कलस (०श) १३४. १७७. १८६. ४९९.

१११३. १११५. ११८६.

कलह (sk.) ३३१. ४८६. ५९२.

कलह (०म) १८८. ४८६. ५२२. ५४७.

९५०.

कलहोआइमअ (०लघौतादिमअ) ८८९.

कलहंस (sk.) २७०. ४६०.

कला (sk.) १८३. ६९२.

कलाव (०प) १६८. ४६६. ८३४.

१००७. १०४९. १०५४. १११९.

कलि (sk.) ९१२. ११७९.

कलिआ (०का) ७६०.

कलिल (sk.) ४७४. ४८१. ५६६.

६२६. ८३०. १०७०.

कलुस (०ष) १३२. २६९. ३१७. ३४९.

३६०. ३७५. ४०८. ६७५. ८३१.

१०९०.

कलुसिय (०षित) १०. १०५. ३५४.

कलुसीकय (०षाकृत) ४७१.

कलेवर (sk.) ३४७.

कल्ल (? कल्यम्) ६६८.

कल्लाणी (०ल्याणी) २९०.

कल्लोल (sk.) १४३. १४६. ५२६. ५४३.

कवय (०वच) २४६. २५२. ४८५. ४९३.

११२९.

कवल (sk.) ८३१.

कवलण (०न) ३५१. ४३५. ८२८.

✓कवलय

कवलेश ६७७. १०९५.

कवल्लिअ १८१. ४७७. कवलिय.

३६. ४९२. ८५३.

कवल्लिअण ४१७.

कवल्लिअइ १७२.

कवाड (०पाड) २१२.

कवाडअ (०पाटक) ७३३.

कवाल (०पाल) ४०. ४५. ५९. २६४.

२९१. २९७. ३०२. ३४३. ३९०.

५५७. ६८०. १००९. ११०९.

कवि ४. कइ (कपि)

कविल (०पिल) ४१८. ५३४. ५७१. १०९३.

कविलिअ (०पिलित) ६३२.

कविस (०पिस) १८२. २०८. ३७१.

३७८. ५३३. ५५३. ५५८. ५६६. ५८१.

५९४. ८१५.

कविसीकय (०पिशोकृत) ३३९.
 कवोअउल (०पोतकुल) ११७०.
 कवोय (०पोत) ५९४.
 कवोल (०पोल) ३६९. ६९७. ६९८.
 ७७६. ७९२. ८३९. ११४३. ११४७.
 कव्व (काव्य) ६४. ७९९. ९८१.

✓कस्

+वि. विवसइ ६५७.
 —वियसन्ति ६३०. ११४०.
 —वियसिय १९९. ११२७.
 —विअसन्त ७६५. विवसन्त.
 २२६. ८०४. ८३७.

कसण (कृष्ण) २४. २९. ४७२. ७७८.
 ८३१. ९०५. १००२. १००७. ११०८.
 ११११.

कसणभाव (कृष्णभाव) ३३६.

कसव्व (०कंश tr.) ३७५.

कसाअ (०षाय) २१०. ५८५. ६३२.

कसाय २०९. ३३०. ४१०. ५१८.

५८४. ५८९. ५९३. ५९५. ६२०.

६५२. १११२.

कसिण (कृष्ण) ५६३.

कसेरु (sk.) ३९३.

कह (कथम्) ६९. ७९. ८३. २८९. २९७.

३०३. ३१३. ३८०. ७१६. ७२०. ८८३.

८९३. ९१८. ९१९. ९२५. ९३३. ९३४.

९४२. ९५६. ९६०. ९७२. ९७५. ९८७.

९९६.

कहकहवि (०कथमपि) ५०३. ७४१.

१०३७. ११७२.

कहवि (०थमपि) ३७. ११०. १२३.

१२५. १७३. १७८. २३३. २७५.

२८०. ४९७. ५४४. ६०५. ७९८.

८०५. ८१८. ८४६. ९९४. ११७६.

कहा (०था) २४०. ४६५. ४९४. ७९९.

९९२. ११०६. ११६४.

कहापि (कथमपि) ७२०.

काडरिस (०पुरुष) ९१७. कावुरिस
 ८९४.

काणण (०नन) ३५९. ४५६. ५१४.
 ९४८.

काम (sk.) २९. ३०. ३२. ५७. ७९.
 ३१४. ३४५. ९२०. ९९६. ११२२.
 ११४५. ११५१.

कामम् (=पयसिम्) ७५. ३९१.
 ४८६. ५७७.

कामिअण (०जन) १११८. कामियण
 ११२२. ११३२.

कामिणी (०नी) २४९. ११२५. ११३३.
 ११३८.

कामिणीयण (०नीजन) ११४६.

काय (sk.) १५९. २३०. ३२९. ३३३.
 ३३६. ४३८. ७०३. ९१७.

कायत्तण (०यत्त) १५५.

कायम्ब (०दम्ब) ५१७.

कायर (०तर) २४२. ९४१.

कायव्व (कर्तव्य) ११२१. ११८४.

कारण (sk.) २२. ६१. ७२. ७३८.
 १०४९. १०५१.

कारही (०रमी) ६६८.

कारा (sk.) ११९८.

काल (sk.) ८४. २२८. ३८१. ४५६.

५६१. ६६७. ६८१. ७०६. ७२७.

७८९. ८७२. ९११. ९१२. ९४५.

९५१. ९७१. ९९२. ११२८. ११७९.

काल (sk. कृष्ण) ११९८.

कालन्तर (०लान्तर) ११०९.

कालरत्ति (०लरात्रि) ३३७.

कालायरु (०लायारु) ११२६.

कालिन्दी (sk.) ५२. ११०३.

काली (sk.) ४५. २९७. १०९१.

काश

+प्र. पयासेइ ९०५.

—पयासन्ति ७५१. ७५२. ७५५.

—पयासन्त ४६९.

+प्र. पत्रासेन्ती १०५२. पयासेन्ती
१०५९.

+वि. विभसाविभ (विभाशित)
१२१.

कास (०श) ५२५. ५७८.

कासाय (०षाय) ६१५.

कासार (श्रक.) २७१. ४०५. ५७१.

किंशुभ (०शुक) ५५४.

किङ्किणी (श्रक.) ३६७. १०६८.

किण (श्रक.) ८२३.

किण्ण (किण्ण) ६४८.

कित्तण (कीर्तन) ६७०.

कित्तणमेत्त (कीर्तनमात्र) ७१३.

कित्ति (कीर्ति) २३७. ५०८. ९७६.

११२१. ११८७.

कित्तिय (कियत्) ९५४.

किम्

को ८२. ८९. ५८०. ७७४. ८७८.

९२७. ९५२. ९५७. ९६१. ९६५.

९६६. ९६७. ९८२. ११०५. ११६२.

को ८४. ७२१. ८१०. ८७६. ९०८.

१०७२.

का ४०१. ११२६. ११३१. ११४४.

११४५. ११५९.

किं ८८. ९६. १८३. १८९. ३३९.

७०८. ७१०. ८७१. ८७७. ९०३.

९१३. ९४८. ९४९. ९५३. ९६३.

९८३. ९९७.

कं ८०. २७४. ८७८.

किंणा ४१३.

कोह २९५.

किणो १८२.

कस्त ८५६.

काण ९१४.

कार्ण ८४. ९७०.

कोप ११२३. ११४१. ११५२.

कत्तोवि ८५९.

कोहिपि ७२१. ९४५. ९५४.

किपि (किमपि) १९. ६८. ७८. ९०.

९८. २६१. ३५५. ५५३. ५७९.

५९३. ६०८. ७११. ८४६. ८५८.

८७६. ८८४. ९००. ९१२. ९१५.

९५६. १०६५. ११४८. ११५६.

किर (किल) ४९८. ७२१. ८९२. ९८५.

किरण (श्रक.) १९८. २७२. ३०१. ५११.

६३९. ६५८. ८३०. ९०६. १००८.

१०४९. १०७०. १०७५. १०७७.

१०८२. १०९०. १०९८. ११३९.

किरणभाव (श्रक.) ७७१.

✓किरणाय

किरणागत २२.

किराय (०व) ३५.

किरि (श्रक.) १०४९.

किरिया (क्रिया) ८८४.

किरीडी (०रीटी) ४९२.

किलिञ्च (श्रक.) १०९४.

किविण (कृपण) ९१८. ९१९. ९२१.

९८४.

किसल (किसल्य) १३६. २०४. ४६६.

७५२. ८४२.

किसलअ (०सल्य) १०६७. किसल्य

१६८. ६००. ११४०. ११८१.

कीड (०ट) ३४०. ४०२. ४०५.

कीडइल (०टकयुक्त) ५२१.

कीला (कीडा) ४८६. ७५२. ८३७.

१०२२.

कीलाल (श्रक.) ३३१. ८३०.

कीलालिअ (कीलालित) १०२.

कीलिय (लित) २८३.

कुकुह (कुकुम) ५१९. ५२८.

कुकुम (श्रक.) २०६. २५६. ७७८. ७८५.

९६६.

कुच्छी (कुक्षि) ७३२.

✓कुञ्ज

कुञ्जिय १०२०.

+विनि. विणिउञ्जिय ८०५.

कुञ्ज (श्रक.) ५१३. ६२०. ६४५. १०७६.

कुञ्जर (श्रक.) ५४७.

कुडय (०ज) ३७४.
 कुडिल (०टिल) ३४१. ४८१. १०३१.
 कुडुम्ब (०डुम्ब) १५८.
 कुडुम्बी (०डुम्बी) ३७७.
 कुणव (०णप) ३२७.
 कुणवत्तण (०णपत्त) ३३३.

✓कुण्ट

कुण्टज्जइ ११७.
 कुण्ट (sk.) १८९.
 कुण्ड (sk.) १८१. ६०९. १०७१.
 कुण्डल (sk.) २०६. २९३. ८३३.
 १०५८. १०५९.
 कुण्डलिअ (०ण्डलिअ) ४३३.
 कुन्तल (sk.) १११. २०५. ८३४.
 कुन्द (sk.) २०९. ५८६. ६७१. ७८६.

✓कुप्प

कुविअ ११४. ९१०. कुविअ ४८३.
 कुप्पर (कप्पर) ६८२.
 कुप्पास (कुपास) ७५७.
 कुवेर (sk.) १७८.
 कुमइ (०मति) ९०५.
 कुमरी (०मारी) १०६९.
 कुमार (sk.) ४२. २९९.
 कुमुअ (०द) २७१. कुमुय ७४७.
 कुम्भ (sk.) २२२. ४१९. ४७०. ६९८.
 ७३०. १०८६.

कुम्भी (sk.) ४२१.
 कुम्म (कुर्म) २६. ८४९. १०१६. १०१८.
 १०२०. १०२९. १०३७. १०३८.
 १०९७.

कुरङ्ग (sk.) ६४९.
 कुरर (sk.) २७८. ५२०. ५३१.
 कुरुणाह (०नाथ) ४८५.
 कुरुविन्द (sk.) ६१८.
 कुल (sk.) ४२. २८५. ३९६. ४४६. ४६८.
 ७२२. ७२५. ९३९. १०५७. १०७१.
 ११९१.

कुलउन्व (०लपूर्व) १०२४.
 कुलाउल (०कुल) ५०३.

कुलिस (०झ) ११७. १२०. १२८. १२९.
 १३१. १३४. १३६. १४१. १४२. १४५.
 १५३. १५९. २०५. ४४४. ८२३.

कुलीर (sk.) १०९३.

कुवलई-कुणन्ती (कुवलयीकुर्वती) ३०३.

कुवलय (sk.) ११०. २३७. ११४५.

कुसुम (sk.) ३२. ४३. ६९. ११२. १३६.

१६१. १८२. २०८. २७२. ३६७. ४१०.

४६४. ५३४. ५६६. ५८०. ५८३. ५८६.

५९२. ६०३. ६१६. ६२४. ६६१. ६७७.

६९५. ७४२. ७४५. ७४८. ७५३. ७६६.

७७४. ७८०. ७९०. ८३३. ८६२. ८९८.

९८५. १०५७. १०६१. १०८७. ११२२.

११२४. ११२८. ११३५. ११६४.

११८०. ११८८.

कुसुमिअ (०त) ४८०. कुसुमिय ५६७.

कुसुमीकय (०कृत) ३७.

कुसल (sk.) ३७७. ६६६.

कुहर (sk.) १८१. २८२. २८३. ६९८.

८११. १००९. ११०७.

कूड (०ट) १५४. २१८. ३१६.

✓कूण

कूणिय ३६४. ७६१.

कूय (०प) ६७९.

कूल (sk.) ५१३. ५७१.

✓कू

कुणइ ५३. १०४. २०९. ५०९. ७३६.
 ९१०. ११२२.

कुणन्ति ३१९.

कुणउ ९३३.

कीरइ ३३३. ३५१. ७०५.

कअ १. ७७. ३२४. ३८७. ९२९.

९४०. कअ ३०. १४४. १९२.

१९७. २४७. २५१. २६३. ३०४.

३०७. ३५३. ३६३. ३७५. ४२४.

४२५. ४३६. ४९०. ५४४. ७०३.

८७५. ९५२. १०९१. ११२७.

११२८. ११५७.

कारिअ ७१८.

काउं ८८७. ८९८. ९५५.
काऊण ४२०. ४३०.
+मम्, सकृद्य ६५.
+अलम्, अलकिय ३६५.

✓कृत्

+उत्, लकत् ४९३.

✓कृत्

काट्टिअ २०३. ४३४. काट्टिय ३२. ३१४.
काडिय ५२१. ५७८. ६१७. ७४८.
१०३४. ११०६.
+आ, आयट्टिअ २४१. आयट्टिय
१११. २४३.
—आयट्टिय ४१५.
—आयट्टिअ ६०६. आयट्टिय
९७२. १००१.

✓कृत्

किरन्त ११८२.
+अव, अवइण्ण २९४.
+आ, आइण्ण ६०७. १०७७.
+उत्, उक्किण्ण ५५९.
+प्र, पइण्ण ५३७. १०६२.
+वि, विइज्जन्त ३३४.
+विप्र, विप्रइण्ण ७७७.

✓कृत्

+वि, विवप्पन्ति ८३.
केअय (०तक) ७४६.
केउ (०तु) ८२९. १११५.
केऊर (०यूर) ५०९. १०७०.
केयई (०तकी) ३६९. ३७९.
केयार (०दार) ३४९.
केलास (कैलास) ४२८. ६३६.
कस (०श) ३१७. ३१८. ३७९. ४७४.
केसर (sk.) १२. ११०. १८७. २५६.
२८०. ३३१. ३६५. ४१०. ५३४.
५५२. ५८४. ५९३. ६४८. ६५३.
६६१. ७४५. ७९५. ८२७. ९६६.
१००७. १०४९. १०८७.

केसरवज्ज (०पूर्व) ११२२.

✓केसराय

केसराअन्त १०९८.

5.) (Gāḍḍavaho)

केसरिल्ली (०सरवती) ३५०.
केसरी (sk.) ७. ५५२. ६२२.
केसव (०शव) २६. ३७. २५२. ५०९.
१०४५.

केसहत्थ (०शहरत्त) ११६६. १२०३.
कोअ ४. कोव,
कोउहल (कुतूहल) ५९७.
कोउहल (कुतूहल) २२१. ११०६.
११८०. ११९०. १२०६.
कोअ (कोअ) २७३.
कोडि (०दि) १०९. २६०. ७७३.
३१६. ४४०. ७६५. १०२२.
कोण (sk.) १०८८.
कोत्थुह (कोत्तुम) २२.
कोमल (sk.) १६४. ३५९. ३८६. ५९४.
७९३.

कोमार (कोमार) ३२५.
कोय ४. कोव,
कोयण्ड (०दण्ड) २४३. ७४२.
कोल (sk.) ५१. ८५०.
कोलीकय (कोलीकृत) ११२६.
कोव (०प) २०९. २४७. कोअ १०५.
कोय ७१५.

कोस (०श) २२२. २७७. ५६७. ६३४.
कोसिय (कोशिक) ३०६.
कोसी (०शी=नाली) ६७९.
कोसुम (कोसुम) ५७.
३८०. ७७७. ९९६.

०कम (कम) २४८. ५०४. ८११. ११७१.
०कस्वण्ड (स्वण्ड) २६४. ४५४. ७०१.
१०३३.

०कस्वन्ध (स्वन्ध) ४३. १२१. १४८.
२८०. ५६८. ६११. ११०२.

०कस्वम (क्षम) २२२. ३३३.

०कस्वम्भ (स्तम्भ) ५२. १९५. ६६३.
७९७. ८०६. ११९२.

०कस्वलण (स्वलण) १०६८.

०कस्वुत्त (निमस्त्र tr.) ७३०.

✓क्रम

- +आ. अकन्त २७५. ३१६. ५०२.
—अकमन्त १०९२.
+निख. गिक्खमइ १४४. ९१३.
१००३.
—गिक्खमन्त ११६. ४४८.
+विनिस्स. विणिक्कमइ २७५. विणि-
क्खमइ ८५१. ११८१.
+सम्. संकमइ ८९५. १२०२.
—संकामिअ २४९.
—संकन्त १४. ८९. १०६. १६३.
१७६. २१३. २५१. ३०५. ५५६.
७२८. ११९९. १२०३. १२०६.
—संकमन्त ११९२.
+समा. समक्कमइ १०७१.
—समकन्त ४५५.

✓क्रीड

क्रीलेइ ११४६.

✓कुम्

- किलामेइ ७३.
किलम्मन्ति ११३. १५२.
किलिन्मिहिंति ९५४.
किलामिअ २२८. किलामिय १९८.
६३६.
किलन्त ३४. ३५६. ५३२. १०८८.
किलम्मन्त १९४.

✓किक्

किलिण्ण ४१०. ५६६. ६५४.

✓कथ

कढमाण ३९७.

✓क्षप्

खविय १२७.

✓क्षि

- क्षिज्जन्ति १०२२.
क्षिज्जन्त ६९०. १०३०.
क्षीण ७२१.

✓क्षिप्

+आ. अविखत्त ४८५. ४८२.

+उत्. उक्खिण्णइ १११५.

- उक्खित्त १. १३४. १४०. २९३.
५१९. ८९८. १०५४. ११८६.
+नि. णिहित्त ७३०. ७६५. ७७३.
+परि. परिक्खित्त ७०२.
+वि. विक्खित्त १११. १७५. ७८०.
—विच्छूढ ४. छुह.
+समुत्. समुक्खिवइ १११३.

✓क्षीराय्

क्षीराजन्त ८४९.

✓क्षुभ्

+सम्. संखुहिय १०३८.

ख

- ख (sk.) २२९. ५५१.
खगा (°ङ्) १७१. २१२. २४१. २४४.
३०३. ७१४. ७१६. ११११.
खज्जूर (°जूर) ५३३. ५८५. ६२९.
६८५. ७९२. ११०२.
खण (क्षण) ३६. १२६. २५७. ७४८.
७५८. ७७५. ८०६. ८३२. ८४३. ८५३.
८७५. १०२९. १०३२. १०८५. ११५५.
११७२. १२०६.
खणक्खण (क्षणक्षण) ५८७.
खणमेत्त (क्षणमात्र) ४९३. ९७४. १०४२.

✓खण्ड्

- खण्डिअ ६२६. खण्डिय १२७. १२९.
३९९. ६०२. ७४७. ७५६. ७५८.
८२१. ९१३.

खण्ड (sk.) ४५. २८६. ४३७. १११४.

खण्डण (°न) ९०४.

खण्डत्तण (°ण्डत्त) ३९.

✓खन्

- +उत्. उक्खव १५. उक्खव ३९०.
४३२. ४५४. ६२६. ११४४.
खन्ध (स्कन्ध) २०४. १०४९. १२००.
खम्भ (स्तम्भ) ३३२. ६८३.
खय (क्षय) ४१.
खरहरन्ती (खरखराशब्दं कुर्वती) १०२२.

खल (sk.) २७३. ८६७. ८७५. ८८६.
८९०. ९८०. ९८९.
खलत्तण (°लत्त) ८८६.
खलु (sk.) ९२८. ९७९.
खल्लहअ (खलतीकृत) ६१९.
खाम (क्षाम) १९. ७९४.

✓खिद्

खिज्जइ ९९८.
खिज्जन्ति ७२.
खिज्ज १८७.
खीरोअ (क्षीरोद) १०३९.
खु (खल्ल) ८६०. ८७९.

✓खुद्

खुडिय १६०. २३५. ४९८. ८२८.
१०१२.
खुत्त (निमग्न व.) १०१. २६४. २६६.
४४७. ६६४.

✓खुप्प p. (निमज्जे).

खुप्पन्त (कुडन्) ४२२.
खुर (sk.) २५६. २६०. ६०२. ६५५.
६५९.
खेय (खेद) ६३६. ११७२.

ग

गअ s. गय.
गह् (°ति) २५५. २६५. ९८०. १०३१.
गह्मन्द् (°जेन्द्र) १९५. २६९. ३५१.
३६३. ४३७. ५४८. ६९९. ११०४.
११९४. गयन्द् ४७१.
गउड (गौड) ११९४.
गउडवह (गौडवष) १०७४.
गङ्गा (sk.) ४८. ५८. ६१. १०५३.
गणणा (°ना) २४२.
गणभाव (sk.) २९८.
गणवह् (°पति) ५४.
गण्ठि (ग्रन्थि) ५१८. ३३७. ७९०.
१०२२. १०३३. १०८२.
गण्ड (sk.) १८३. २०९. ३७०. ४३३.
५६८. ५८३. ६०१. ६९५. ७६४.
१०६१.

गण्डत्तण (°ण्डत्व) ७९४.
गण्डवास (°ण्डपार्श्व) १०४२.
गन्ध (sk.) ३१५. ३७४. ३७७. ४१८.
५१६. ५१८. ५३०. ५३५. ५७३. ५८३.
५८४. ५९३. ६३१. ६४८. ६५२. ६५३.
६६८. ७८९.
गन्धउडी (°न्धकुटी) ३१९.
गन्धव्व (°न्धर्व) ११००.
°गन्धवी (sk.) ३६०. ५६८. ६०९.
गढभ (°भै) २. ११८. १२५. २५५.
३०६. ३१०. ३१८. ३६९. ४२२. ५९१.
६३४. १००३.
गढभत्तण (°भैत्व) ७५५.
गढिभणा (°भिणी) ४८२.

✓गभीराय्

गभीराभमाण ४०१.

✓गम्

गमेन्ति ३७४.
गमेज्जन्ति ८४६.
गय ७५. ७७. २१२. २८१. २८३.
४०१. ६७२. ७२१. ८६५. ९१८.
९६५. १०२२. १०२४. १०६७.
१०९७. १२००.
गमिअ ४९१. गमिय २६. ११३०.
गम्तुण ४६६.
+अनु. अणुगय ११७३.
+आ. आगअ ६८८. ९४७. आगय
११९. २०६. २२८. २९८. ४६९.
४८३. ५५४. ६०९. ७४७. ९६०.
९९९. १०२४. १०६७. १०८४.
११२९. १२०४.
+उत्त. उगअ ४१९. उगय २५२.
४००. ७८७.
+उपा. उवागय ९४५.
+दुर. दुगय ९५१. ९५२.
+निर. निगय १३. २१. २५४.
६२२. ६५२. ६७८. ७९९. ८५३.
१०६४. निगय ५६.
+परि. परिगय ८९१.

परिसम्, परिसंग ३८७.

भवि. विषय ९७.

परिसम्, विविगम ११४५. वि-

गमय १३१. ४५५. ५२८. ११४५.

परिसम्, संग ८१९. संग ५४.

२२५. ९६०. १०५३.

गमण ४४७. ४५५. ९३१. १०८०.

११३७. ११४१.

गमणन्तर (गमनान्तर) ११४.

गम्भीर (श्रु.) १०७. ३१८. ६४५.

गम्भीराय

गम्भीरायान्ति ६८३.

गय (ग) १०२. १०८. २६७. २८४.

३५४. ३७३. ४१९. ५५८. ५७०.

६९५. ७२५. ७३०. ८०६. १००७.

१०९७. गय ४३३. ४४६.

गयउल (गयकुल) ३९१.

गयण (गयन) ९. ११४. १२४. १५५.

१४३. १९३. २२९. २३३. २८२.

३०८. ३१९. ३८८. ३८९. ४०६.

५६९. ६२४. ६५६. ८०७. ९८३.

१०३२. १०९५. १०९७. ११०२.

११०५. ११०९. ११११. १११२.

१११३. १११५. ११६७. ११७५.

११८२. ११९०.

गयणयल (गयनयल) ४५१.

८२७. ११६९.

गयणयल (गयनयल) ११८९.

गयन्द ४. गइन्द.

गयमुह (गयमुख) ५२. ५३.

गरुड (गुरुक) १२५. १३९. १५९.

४५७. ७२६. ११६०. गरुड ७४. ७६.

८०. ८९. ९५. ९६. १५५. ३८७. ५६५.

५९८. ७३६. ८४६. ८६८. ८७५. ८९५.

९०६. ९०७. ९१५. ९१६. ९१८. ९२२.

९३८. ९७४. ९७६. ९७८. ९८९.

१०१४. ११२१. ११३३. ११४२.

११४८. ११७२. ११७६. गरुडय

(गुरुकतर) १२००. गरुडय. ८२.

गरुड (गुरुक)

गरुड (गुरुकरोति) ११४८.

गरुड (गुरुकत) ८३४. गरुडय ५५२.

गरुड (गुर्वी) ११४४.

गरुडकय (गुरुकत) १०१४.

गरुडक्षण (गुरुक) ८३२. ९७६.

गरुड (गुरुक) १३४. ८२१. ८२२.

१०९२. १०९७.

गरुज

गरुज ४१६.

गरुव

गरुवय ९०. ८९९.

गरु

गरु ३६०. ६१४.

गरुन्ति ४४४. ९४१.

गरुन्ति ८५२. १०७७. ११३१. गरुन्ति

५५६. ६७४. ७४७. ७९२. ८१८.

८८८. १०६१.

परि. परिगलिय ४८. १०२९.

११५४. ११८१.

भवि. विषय ३८६. ६६१. ८२९.

११४६.

विषयलन्ति ७०३.

विषयलन्ति ३११. ११९०. विष-

लिय ३३१. विषयलन्ति ११४६.

विषयलिय २३२. २६५. ३३०.

१०७५.

विषयलन्ति ७०५. ८०८. ८३०.

परिसम्, संगल ७८६.

परिसंगलिय १६९. १०४०. ११४९.

परिसंगलन्ती ४६०.

गल (श्रु.) १०. २९८. ६३७. ६४७.

१०९१. ११९४.

गवक्ख (गवक्ख) १०८३.

गवक्ख (गवक्ख) ७९. ८३. ९७. ५९८.

गह (ग्रह) १६९. १९६. २३८. २४१.

३०२. १०८६. १११३. ११७३.

गहअक (महचक्र) ११६८.

गहण (०न) ३७८. ६६७.

गहिर (०भीर) ४५४. ६८०. गहीर ६०९.

गहिरभाव (गभीरभाव) ४९८.

गाढ (sk.) २४३. २६०. ५५७. ५९२.
६२०. ६४८. ६८७. ७३३. ९५६.
९९५. १०६८. ११५२.

✓गाढतराय

गाढयराभ ९४२.

गाम (ग्राम) २७३. २७६. २७७. ४०९.

५२६. ५४५. ५९८. ६०८. ६०९. ८७१.

गामेइआ (ग्रामयिका) ५३६.

गारव (गौरव) १९. ६३. ७८. २२१.

२२४. २२६. २९०. ३३३. ४५८. ५५६.

६०६. ८६९. ८७९. ८९२. ८९९. ९०८.

९३६. ९५५. ९६९. ९८९. १०१४.

१०९२. १२०१.

✓गाह

+अव. अवगाढ १८४. ओगाढ ११५९.

गाहियुर (गाधियुर) ७३७.

गिम्ह (ग्रीष्म) १६६. ३५५. ३५६.

३५९. ३६१. ३६२. ३७०. ३९०. ३९२.

५६९. ६७१. ७०७.

गिरि (sk.) ११४. १२३. १२७. १२८.

१३०. १३२. १३४. १३६. १३७. १३८.

१३९. १४१. १४२. १४४. १४७. १४८.

१४९. १५१. १५२. १५३. १५४.

१५५. १५७. १५९. १६०. २२४. २२६.

२३२. २८६. ३४९. ३५२. ३५७. ३८३.

३९१. ४०२. ४४३. ४४७. ४४९. ४५०.

४५१. ४५४. ४५७. ४५८. ५१०. ५२४.

५६२. ६१४. ६१७. ६२१. ६२५. ६४२.

६९९. ८९७. ९००. ९५०. १०२४.

१०२७. १०२८. १०३१. १०३६.

१०७६. १०९३. १०९४.

गिरिअड (०रितट) ६२०.

गिरिअडी (०रितटी) ३७४. गिरियडी

६३३.

गिरियडय (०रिक्कट) ६४५.

गी (गीः) ८०१.

गुञ्जा (sk.) ३५२.

गुण (sk.) ५६. ६७. ७१. ७२. ७४. ७६.

७७. ७९. ८४. ८९. ९७. ९९. २४०.

२५३. ३१२. ४८७. ६६७. ७०८. ७१०.

७१७. ७२५. ७२६. ७७२. ७७४. ७९५.

८०३. ८१८. ८३३. ८३८. ८५८. ८५९.

८६०. ८६१. ८६५. ८६६. ८६८. ८६९.

८७८. ८७१. ८७७. ८८०. ८८१. ८८३.

८८५. ८८६. ८८७. ८८८. ८९१. ८९२.

८९३. ८९४. ८९५. ८९८. ८९९. ९००.

९०२. ९११. ९१९. ९२२. ९२७. ९३०.

९३१. ९३३. ९४४. ९४५. ९४६. ९५२.

९५६. ९५८. ९६२. ९६४. ९६७. ९६८.

९६९. ९७०. ९७४. ९७५. ९७६. ९७९.

९९८. १००६. १०१४. १०४९. १०५८.

११७१. १२०१. १२०४.

गुणगुण्य (०णञ्ज) ७१.

गुणत्तण (०णत्त्व) ८७०. ९६१.

गुणत्थ (०णत्थ) ७९.

गुणन्तर (०णान्तर) ९५.

गुणभाव (sk.) ९६१.

गुणमेत्त (०णमात्र) १६४.

गुणिगय (०णिगत) ७९.

गुणी (०णी) ७१. ७०८. ८७६. ८७८.

९००. १२०१.

गुरु (sk.) ७७. २६०. २६१. ७२८. ९००.

९११. ११२७.

✓गुरुकाय

गुरुवायमाण ४३८.

✓गुरुय

गुरुआअन्ता ८३६. गुरुवायन्त १०८०.

✓गुह

गूढ (sk.) १८. ८४९.

+उप. उक्कढ ११५३.

+परि. परिगूढ २. ६६१.

गुहा (sk.) ११५. १२५. १३८. १७०.

२२७. २५१. ३३८. ६१५. ६१६. ६४१.

✓गृ

गिलिअ ३२.

+उत्. उगिमण्ण १७८. ४३७. १०४९.
१०७०.गेह (श्रक.) २१९. २५५. ३७७. ६१६.
८६७. ९१३. ९४८. ११७४.

✓गौ

गीय (०त) ३८२.

+परि. परिगीय ६४४.

गो (श्रक.) ५०. २७४. ३८८. ४८८. ५४५.
५७७.गोअर (०चर) ९२१. गोयर १. २३५.
३०८. ९२८. ९४९.

गोउरमेत्त (०पुरमात्र) ४९५.

गोउल (०कुल) ५३८. ५७७.

गोह्री (०ह्री) ८०४.

गोभाव (श्रक.) ८५५.

गोमअ (०मय) ५३६. ५३७. ६५१.

गोमाउ (०माउ) ५४१.

गोयम (गौतम) ८०२.

गोयर श. गोअर.

गोर (गौर) ३५८. ३९६. ३९७. ५८३.
१०१९. १०५९. [१०११.]

गोरी (गौरी) ३९. ५४. ५८. ३०८.

गोलय (कोलक=कोल) ६८२.

गोवी (०पी) ६४४.

गोस (समातकाल) ६३०. ११७३.

गोहण (०घन) ४०१. ४११. १०७९.

०ग्हाह (ग्रह) ५७. १७७. ४२४. ४८८.
११७४.

०ग्मास ३५८. ६०७. ६२०.

✓ग्रह्

गेणहन्ति ९०८. ९६४. ११७१. ११७६.

गेणह ९७५.

वेप्पइ ८८२. १२०१.

वेप्पान्ति १२८.

वेप्पए ९०८.

गहिन ८७. ११२. १६१. ४५९. ७६०.

९७३. गहिय ७. ६१. ३९३. ४७९.

६४०. ६९०. ६९२. ७८४. ७९८.

८५५. ८७०. १०९७. ११२५.

११२९. ११३०. ११३६.

गहिकण २८२.

वेत्तुण ६७७.

+उत्. उग्गाहिय १०१६. उग्गा-

हिय ५५८.

+परि. परिग्गाहिय ४८८. ६१६. ७५५.

घ

घगर (०घर) ५३१.

✓घट्

घट्ठ ४. ३०२. ६९५. ९५३. १०२८.

घट्ठो २९७.

घडिअ १४१. २५७. ८१५. ९९५. १०४६.

घडिय ४०. ५२. २३२. २४७. ३९३.

४०७. ५३५. ५४१. ६४९. ६७२.

६७३. ६८४. ७१२. ७१८. ८२८. ९४३.

९८४. १०१९. १०२१. १०३६. ११९३.

घटन्त १४. ४६३. ७७१. ८१७.

१०३१. ११४३.

+उत्. उग्गाडिय ८२०.

+वि. विहडइ ७४१.

—विहडन्ति २८८. ८२३. ९७६.

—विहडिय १५६. १५८. १५९.

४३७. ४९७. ५९१. ६१५. ६७६.

६७८. ६८८. ८१७.

—विहडाविअ ८.

—विहडन्त २९८. ४६३. ८१८.

१०२५.

+सम्. संघडइ ७०. ९३४. ११४६.

—संघडिय १२.

घडण (०टन) ६१७. ७०२. ७०४.

घडा (०डा) २८८.

घण (०न) ७. १२. ६२. १३५. १७४.

३६०. ४१६. ४७२. ५२०. ५२४. ६४०.

८०१. ८०६. ८१७. ८१८. १०१८.

१०४२.

घणत्तण (०नत्व) ५३६.
 घण्टा (sk.) २८५. ४९९. ६७३.
 घम्म (०मं) १०८५.
 घर (गृह) ३६४. ६०७. ६६६. ६८२.
 ६८५. ८७६. ०हर १३६.
 घरिणी (गृहिणी) १००३.
 घुम्मिर (घूर्णनशील) ४७८.
 घुसिण (घुसण) १६१.

✓ घूर्ण

घोणन्त ४६४.

✓ घृप्

+नि. गिहट्ट ५०९.
 +परि. परिहिट्ट ११८९.
 +विनि. विणिहट्ट ३४४. ६७५.
 विणिहिट्ट १०३७.

घे ङ. ग्रह्.

घोणाउड (०णापुड) ८५०.

✓ घोल १ (घूर्णने, H. P. IV. 117.)

घोलइ १००. १६४. २७२. ५८४.
 ६५२. ६५३. ८३४. ८३६. १०९३.
 ११०२. ११३६. ११७८.
 घोलन्ति १३५. ३५७. ३८५. ९०६.
 घोलाविम ८५०. घोलाविय ८२५.
 १०४८.
 घोलन्त ४९९. ८२१.
 घोलमाण २४.
 +परि. परिघोलइ ७३१. ८४७.
 १०७५.
 +प्र. प्रहोलन्ति ५८१.

घोलिर (घूर्णनशील) ४१. ५९. १७०.
 ३६२. ५२०. ६९१.

घोस (०ष) ६०८.

च

च (sk.) ५०. ६६. ६७. ८२. १८४.
 २४०. २८२. २८३. ३८२. ४०६. ४५०.
 ५१६. ७४३. ७७६. ८०१. ८७३.
 ८९६. ९०९. ९१४. ९१८. ९४६.
 ९६५. ९७३. १०५६. १२०९. अ ४७.

२५३. ३६३. ४०६. ४१३. ५२४.
 ५८६. ८००. ९२६. ९२७. ९७३.
 ११६४. १२०५. अ ६७. ६८. ७६.
 ९३. ९४. १०८. २४८. २७०. २८१.
 ४५१. ५११. ७४३. ८०२. ८७२.
 ८७३. ८९६. ९०२. ९१८. ९२७. ९५०.
 ९६५. ९८१. ९९८. १००५. १०७४.
 ११८४. ११८५.

चअ (०व) १०५४.

चउक (०तुक्क) ८४९.

चउमुह (०तुमुख) ४७.

चउर (०तुर) २५४.

चउराणण (०तुरानन) ५९.

चक (०क) २३८. ३०२. ४६९. ७५९.
 ११८२.

चकाय (०कवाक) ११७७.

✓ चक्ख १. (आस्वादने)

चक्खिय १६२. ७८१.

✓ चक्र, चक्र, चकल

चकलइज्जन्ति (चक्राक्रियन्ते)
 १०४२.

चकलिय (०क्रीकृत) ७७३.

चञ्जल (sk.) २३४. २६७. ४६३.

चञ्ज (sk.) ६३०.

चङ्कारी (०ट्कारी) ६३५.

चडुल (०डुल) ९३३.

चण्ड (sk.) २४३. २४७. ८२७.

चण्डी (sk.) २८९. ३२८.

चन्द (०न्द्र) ११. ३८. ४५. २५४.
 २७१. ३०९. ६९३. ११४३.

चन्दण (०न्दन) ११२. १२१. १६३.
 १८६. २१०. ३०४. ३६३. ३६८. ४६२.

चन्दहास (०न्द्रहास) ४२७.

चन्दिमा (०न्द्रिका) ६५६.

चमर (sk.) १२०८.

चम्पय (०म्पक) ३६७. ७६०.

✓ चर्

चरिअ २५४. ८६६. ९९८. ११८४.
 ११९१. १२०९. चरिय ९४६. ११२०.

चिण्ण (भक्षित ग्र.) ५३९.

+उत्, उच्चरन्त ३७७.

—उच्चरमाण ४०२.

—उच्चरिण २६०.

+वि. विअरइ ३८८.

—वियरन्तू ९७.

—वियरिइ ८९.

+सम्. संचरइ १९०. ३२९. ४२९.

५८०. ७८४.

—संचारिअ २५४. संचारिय. १०८.

५९३.

+सु. सुचरिअ ११७९.

चरियधारी (चरितधारी) ८८९.

✓चय्

चलइ १९७. ३८७. ४२२.

चलन्ति ६४७.

चलिअ १९२. ३५४. ४२१. ४५३. ८०३.

११९०. चलिय १०१. १९८.

२८४. ४४०. ४७४. ५४१. ११०३.

चलन्त १००. ११६. ८१४. ८२५.

+सम्. संचलिय ११६.

चल (sk.) ४४५. ७५२. ९८२.

चलण (°ण) १७. २४. ४३. ६०. १८९.

२५०. २५१. २६४. २८६. २८९. ३०३.

३०९. ३२०. ३२४. ४२०. ४८३. ६२२.

७६०. ७६९. ७९८. ८१२. ८२९. ८४९.

१०४६. १०४७. १०४८. ११५७. ११९०.

११९५. ११९८. १२०२.

चसअ. (°षक) १११८. चसय ६९०.

११४४.

चाअ (स्याम) ९१९.

चाडु (°डु) २५४.

चाणक (°क्य) ११८४.

चामर (sk.) १०८. १७३. २१७. २६७.

४६७. ६९७. १०५४.

चासुण्डा (sk.) ४६.

चारण (sk.) २५४.

चारु (sk.) २५४. ७७७.

चाव (°व) ३२. २४२. ३८०. ३८९.

४४३. ४४४. ४४६. ४५२. ४८२.

६०३. ६५९. ६९४. १११६.

✓चि

+उत्, उच्चेन्ति ५३६.

+वि. विचिणन्ति ८६१.

°चिअ ४. °चेअ.

चिच्छिणी (°नी) ६७७.

चिण्ह (°ह) ६८६.

चित्त (sk.) ७३८. ७८९. ९३७. ९७२.

चित्त (°त्र) ७६८. १२०९.

चित्तल (? चित्त) ६५१.

✓चिन्त

चिन्तेन्ति ८५८. ८८४.

चिन्तिउम् ७१०.

चिन्तिउण २३५.

+वि. विरम्भन्ता (विचिन्तयत्) ९७८.

चिन्ता (sk.) ४६८. ९८६.

चिन्तायड्डिय (°न्ताकृष्ट) ९७७.

चिन्ध (°ह) २९८. ४७९.

चिञ्जलयल (°चुक्तल) ६२२.

चिर (sk.) १०. ४०. १२०. १४४. १८७.

१९०. ३६४. ३९५. ४८४. ६८७.

६८८. ८३८. ९२६. ९२९. ९८७.

११४४. ११४६.

चिरयर (°रतर) ४३९.

चिरयाल (°काल) ९३३. १०१७.

चिचिड (°पिट) ५२१.

चिहुर (°हुर) १६१. १६५. ७३४.

८२७. ९९९. १००२.

✓चुइ

+उत्, उच्चुहन्त ७३३.

चुडुप्प (क्षत ग्र.) १६५. ५९१. ८८२.

चुण (°ण) ३७५. ४२७. ५२९. ५४३.

६०२. ६१७. ६७०. ६८२. ७८८.

११६०. ११८२.

✓चुम्भ

चुम्भिअ १०९१. चुम्भिय २१. ६८९.

११३५. ११६७.

१०६. १२३. १३५. १५१. १७९.
२६२. १००७. १११३. ११७३.
णिवाय (निपात) ८२३.
निवारण (निवारण) १५. [२९०.
निवास (निवास) २१३. निवास
निविड s. निविड.
निवेयण (निवेदन) ११२१.
निवेश (निवेश) ३. २८. १७६. २६८.
२८२. ३८८. ४०७. ५६०. ५६२.
५७७. ६४९. ६६५. ६७२. ६७५.
७५८. ७७७. ७९१. ७९४. ७९९.
८४०. १०२०. १०४७. ११००. ११०८.
निवेश २०. १०९. १४०. २६३.
निष्ठावणा (निर्वापण) १७७.
निष्ठाभार (निर्विकार) ४८०.
निष्ठावेष्ट (निर्विकार) ८६८.
निष्ठावेय (निवेद) ९५२.
निष्ठासण (निशान) १००६. ११८७.
निष्ठा (निशा) २७. ४५. २७१. ३०७.
४०६. ४७१. ६०३. ६३८. ६४५. ७४७.
१०५९. ११०९. १११७. ११३९.
११७३. ११७७. निष्ठा १९६. ६९२.
निष्ठाण (निशान) ११८२.
निष्ठावड् (निशापति) १११४. १११८.
निष्ठाह (निशीथ) ७१२. निष्ठाह
२७०.
निह (निभ) ४९. १६९. १७१. २१८.
२५०. २५९. ३०७. ३६७. ४६७. ५४२.
५९२. ६६२. ६९८. ७५६. ८५४.
१००३. ११०९. ११५२. निह १३५.
४६९. १०५५.
निहंस (निवर्ष) ८२३. १०३०.
निहंसण (निवर्षण) ७. १०२७.
निहण (निधन) ५५.
निहस (निवर्ष) ३६. ५६३. १०२२.
१०२५. १०२८. १०२९. १०३३.
१०३५. १०३६. १०३७. १२०५.
निहस ५३४. ५६८.
55 (Gaṇḍavaho)

निहसण (निवर्षण) ५२९.
६३२. निहसण ३४.
निहाण (निधान) १९८. ४९९.
निहाणीकय (निधानीकृत) २.
निहाय (निधात) ८८५.
निहि (निधि) १७८. १०१६. निहि
१०२९.
✓णी
णी ५७६. ६९८. १११६.
णिमि ३४८. १०३०.
णमि ९३. २४६.
णित ५२९. ८४८.
णिन्तूण १०१०.
+उत्त. उण्णन्ति ६६८.
+वि. विणिन्ति १३८.
—विणिन्ती ११८७.
णीञ (नीच) ८७२. ९०४. णीय ८६३.
८९७. ९१७. ९४६. ९७८. नीययस
(नीचतम) ८२.
णीडत्थ (नीडत्थ) १०९४.
णीरस (नीरस) ११५४.
णीरेणुभाव (नीरेणुभाव) ६६५.
णील (नील) २१२. ३५८. ३९२.
४०६. ५१०. ५१७. ६२९. ७१२.
७५३. ११०२. नील ५३२.
णीलभाव (नीलभाव) १००५.
णीली (नीली) ६७३.
णीसङ्क (निःशङ्क) ९०३. ११३९.
णीसङ्क (निःशब्द) ६८४.
णीसन्द (निःशब्द) ५१२. ८१६. नीसन्द
१६३.
णीसह (निःसह) १५५. ६२०. ८७९.
११६३. नीसह १२८.
णीसामण्य (निःसामान्य) ८८. ४९५.
९६०.
णीसास (निःशास) ५५८. ७३४. ७४८.
८४०. १०१५. १०१७. १०४२.
११४९. नीसास ११०.

गीसेस (निःशेष) ४८७. ७९७. ८४४.

गीसेस ९९.

गीहार (नीहार) ५४२. ६३९.

गु (तु) १८३. १८९. २८९. २९७.

३०३. ३२३. ३३९. ७१६. ८८३.

९१८. ९३३. ९४२. ९७५. ९९६.

गुवण्ण (निवण्ण इ.) ११६१.

गूण (नूनम्) ३४५. ५९७. ६९३. ९३०.

९४१. ९५३. १०००.

✓गूम p. (आच्छादने).

गूम ९२७.

गूमिय २२६. ९६७. नूमिय १०३.

परि. परिणूमिय १४९.

गेअ (नेव) २९९. गेय ६३८. ८९५.

गेउर (गुरुर) २९१. ४६०. ७६७. ८२९.

गेवच्छ (नेपथ्य) ७४३. ७४४.

गेह (स्नेह) ३०. २९९. ५०५. गेह

१९१. नेह ९८०. S. also सणेह

and सिणेह.

गो (न) ४२. १०१. नो ४१९.

गहाण (स्नान) १६१.

त

त (तत्)

सो २. ४. १९. २०. २९. ३१. ३२.

३६. १६०. १९०. १९२. २०९. २२३.

२३५. २४८. २८१. ३२४. ३५०.

४५२. ४८५. ४८८. ५१८. ६४८.

७०४. ७३७. ७४४. ७४९. ८०४.

८४५. ८७८. ८८३. ९४८. ९६१.

९६३. १००७. १०४५. ११५८. ११८४.

ते ४९. ६२. ६३. ७१. ७८. ८१. ८३.

९०. १३२. १५१. २६२. २६९. ३४८.

३७६. ४४९. ५१७. ५२५. ५३७.

६६२. ६९९. ७०८. ७११. ७२४.

७२६. ८०२. ८५७. ८५८. ८६५.

८७०. ८८१. ८८५. ९०१. ९०८.

९२८. ९४४. ९५६. ९६२. ९७०.

९७२. ९८२. ९८९. १०१०. १०२५.

सा ४. ४३. ४७. ५९. १०७. २१३.

४२७. ४९०. ५३४. ६५७. ६६०.

९१२. ९१७. ९२४. ९३३. ९८२.

१०७०.

ता १९१. २४५. ३७९. ५१९. ५५९.

५६६. ५७०. ५७३. ६४७. ७१०.

८८५. ११२१.

ताओ ५८९. ६२६. ६६३. ९२५.

९२६. १००९.

त (तत्) ७०. ७२. ९१. १५५. १८६.

१८८. ३४२. ४५८. ५४६. ५९३.

८६०. ८७३. ८७६. ८७९. ८९३.

९२३. ९४१. ९५५. ९८५. ९८९.

११६८. ११७५. ११८३.

तार् ४३८. ७२७. ९१३. ९३५. ११५६.

त (तम्) ३. ८. १४. २३. २७. ३०.

३७. ४०. ४२. ४८. ४९. ५१.

५३. ११५. २३१. २३५. ४३०.

४८७. ९८०.

त (तम्) ९०९. ९८२.

तेण ४३३. ४७१. ४९३. ७२८. ७४५.

८५६. ८९५. ९२०. ९२२. ९२४.

९६९. १००४. ११२०. १२०१.

तेहि ७१. ७३. ९६. ८७७. ९१३. ९६०.

तीय (तया) ७२३. ९३४.

तो (तस्मात्) ८०४.

तओ (ततः) ७२९. ९४४. ९७३.

९९२. तत्तो ९९६.

तस्त २११. २६२. २६९. २७७. ३४९.

३५१. ५११. ५१२. ६८८. ६९६.

७४७. ७४८. ७७३. ७७५. ७९६.

७९७. ८१६. ९९४. १०६५.

१०७२. १२०९.

ताण ६४. ७३. ७८. ८८. ८९. २१०.

२७८. २७९. ३४९. ४२०. ७०८.

७२६. ७४४. ७४५. ७४९. ८६९.

८७३. ८७६. ८८५. ८९५. ९२०.

९३१. ९४४. ९६१. १०६५. ११८४.

ताण ७०. ७५. ६६१.

तीष (तस्याः) ९०९. ९३१. ९८२.
तमि ८५. २८४. ३४०. ३४७. ४३०.
४७०. ४८४. ४८६. ४९१. ४९४.
५०८. ५१०. ५१२. ७१६. ९२८.
९५१. १२०५. १२०६.

तेसु ४५९. ७२०. ९५२. १२०२.

तेसुं ११७.

तासु ७७२.

तं (=त्वम्) & ८. ९. युष्मत्.

तअणु (तदनु) ५७२.

तइअ (तृतीय) ३०. ३१. ३२. ३५.

३७. तइय ३२३.

तइया (तदा) ४९०. ८३२.

तंआ (तदा) ६६४.

तंस (त्र्यश्र) २०२. ५५१. १०८४.

११६१.

तंसीकय (त्र्यश्रीकृत) ५७२. ५७९.

तकाल (°काल) ३१३.

तकखण (°खण) १२२. २९८. ३१२.

३६६. ४७३. ८१७. ८५४. १११८.

११८६. १२०८. [७३२.

तग्माङ्क (सूत्रचिह्न tr., H. D. V. I.)

तज्जणी (°जनी) ३४७.

ताट्टि (स्वष्ट्र) ७०४.

✓तइ

ताडिइ १२९.

ताडिय ४३. १४८. ३८४. ५२०. १०२३.

+अभि. अहिताडिय ६२३.

तइ^० (तट) १३८. ३४९. ४४४. ५१७.

५३०. ६१७. ६१९. ६२९. १०२३.

१०२४. १०३०. १०३३. ०अड ३५४.

६१४. ०यड १०४. १३१. ३८३.

तडि^० (तडित्) १२. १७४. ३२३. ८१८.

तडिभाव (तडिभाव) ३१६.

तण (तृण) ३४३. ४०१. ४५६. ५३९.

५५६. ५७५. ८५३.

तणअ (तनय) १८०. ४८५. ८२६.

तणइल (तृणवत्) ४०८.

तणराय (तृणराज) ६३५.

तणु (°नु) ५३०. ७९३. १०२५. [१०३६.

तणुअ (तनुक) १२०३. तणुय १२७.

तणुअत्तण (तनुकाव) ११६१.

तणूइय (तनुकृत) १०३७.

तण्डविय (ताण्डावित) १७५.

तण्णयत्तण (तर्णकत्व) ८५०.

तण्णाय (आर्द्रम् tr.) १०३८. [९८३.

तण्हा (तृणा) ७६३. ११५२. तण्हा

तत्तो s. under त.

तत्तोडुत्त (तदभिमुख tr.) १०६७.

तत्थ (°त्र) ४१५. ४६५.

तदियस (प्रतिदिवस tr.) ४९. १२०.

२२२. ३२२. ५०१. ५०३. ५५५.

७००. ७०२. ८०८. ८३१. ११९६.

तद्विहय ८७. ५६३.

✓तन्

तणन्तस्स ९४२.

✓तनूय्

तणुयायन्त ११६६.

तणुयायमाण ११६९.

तन्तु (sk.) १९१.

तन्दुल (sk.) ३०७.

तण्हा s. तण्हा.

✓तप्

तवेइ ७०७.

तत्त ३६२. ६४९. ११३२.

+प्र. पयक्खिजन्त ३९०.

तम (तमः) ४९. १६८. २९५. ३४६. ५०६.

८५१. १०५१. ११०४. ११०५. ११०७.

११११. १११४. १११७. ११२६.

११७३. ११७९. ११८५.

तमाल (sk.) ३६५. ६२९.

तमी (sk.) ३५४.

तम्बिमा (ताम्रत्व) ११४०.

तम्बिर (ताम्र) ३५. ७३८. १०१८.

तम्बोल (ताम्बूल) ७८१.

तम्मि (? वल) ३३८.

तरङ्ग (sk.) ३९५. ५८७. १०१७. १०२०.

१०५३.

✓ तरङ्गयू

तरङ्गिइ १०६८.
 तरङ्गिअ (तरङ्गित) ३७२. ८३३. ८५१.
 तरङ्गिय ५२५.
 तरङ्गिणी (sk.) ७५०.
 तरङ्गी (sk.) २६२. ४४५.
 तरणि (sk.) ११८६.
 तरल (sk.) ८६. १२२. २६७. ४७३.
 ५४२. ७७२.

तरलत्तण (तरलत्व) ५५. ७२३. ९९४.

✓ तरलयू

तरलेइ ५७८. ८४६.
 तरलाविअ (तरलित) ८३३.
 तरलिय (तरलित) ३५. १२६. ७७०.
 तरु (sk.) १४०. १६८. ४०९. ५०५.
 ५४५. ५४६. ५५१. ५६१. ५६६.
 ६०४. ६१०. ६११. १०३५.
 तरुअल (तरुतल) ६४८. ६६९. तरुयल
 ४०८. ६५२.
 तरुण (sk.) ८५२.
 तरुणी (sk.) ११३. १८९. ७७४. ११५०.
 ११६०. ११६६.
 तरुत्तण (तरुत्व) ५६१.
 तल (sk.) १३४. २३२. ३९४. ५२४.
 ५५९. ९५०. ०६७ ५५७. ८१५.
 ०अल १६८. २८२. ०यल १२३.
 १७४. २२५. २३७. २८१. २८३.
 तलाय (तलाय) ३५६. ६८१.
 तलिन (sk.) ६९. ५५७. ६२२.
 १०२७. १०२७. १११७. ११६८.
 ११७३. ११७८.

✓ तलिनायू

+परि. परितलिनायन्त १५०.
 तलिमत्तण (तलिमत्व) ४०७.
 तवाणिज (तपनीय) २०६.
 तह (तथा) ६७. ७१. ९६. ९७. २४८.
 ३६२. ४५४. ४९३. ४९७. ५३२.
 ५७५. ६६२. ६६३. ७१७. ७३८.
 ८२२. ८४१. ८४४. ८६७. ८६९.

९५७. ११५३. ११५८. तहा ७८.

१४२. ८५८. ८६४. ९०१.
 तहतह (तथातथा) ९०२. ९७६. १०२८.
 तहवि (तथापि) ९६. ८६३. ९५१.

९६१. ९६६. १०७३.

तहिं (तस्मिन्=तत्र) ८६२.

तह्येय (तथैव) १०३६.

ता (तावत्) ८९६. ९५५.

ताडङ्क (ताडङ्क) २०६. ३६९.

ताडण (ताडन) ५५२. १०४०.

ताडी (sk.) ६३५.

तामरस (sk.) १८. ४७.

तार (sk.) १०५. २२७. ५८६. १०४६.

तारअत्तण (तारकात्व) १०८५.

तारत्तण (तारत्व) ११६८.

तारया (तारका) ७५२. ११६६.

तारा (sk.) ४१. ३०७. ४७३. ६५६.

७४३. ७५७. ७९३. ८२८. १०६४.

१०७१. ११०३. ११०९. ११२३.

११६४. ११८१.

तारावइ (तारापति) ११६५.

तारुण्य (तारुण्य) ३६०. [८१५.

ताल (sk.) १९७. २६७. ५६४. ६८५.

ताली (sk.) २८४. ३५१. ६३३. ११००.

तालु (sk.) १०९५.

ताव (तावत्) ८८. १०७१.

ताव (ताप) १२४.

तावसी (तापसी) ३१३.

ताहे (तदा) ३०२. ९१५. १२०२. १२०४.

०ति ४. ०त्ति.

ति (चि) २६५.

तिअस (त्रिदश) १२१. २००. ४२९.

४७०. ११९३. तियस ११३. १३६.

१४४. १६८. २०१. २६७. ३१२.

४१६. ६९५. १०१३. १०१६.

तिङ्गिच्छि (पद्मरजः tr.) ३.

तिणयण (त्रिनयन) ३९. १८०. २९८.

४२८. ७४२. ७५७. ८२२. १०११.

तिमिर (sk.) ९१. १९८. ३००. ६८७.

६९८. ७००. ९३३. १०७१. १०९०.
१०९१. १०९२. १०९३. १०९७. १०९८.
११०२. ११०३. १११०. १११२. ११६६.
११७५. ११८३.

तियस s. तिअस.

तिलअ (०क) २४९. तिलय १००२.

तिलोई (त्रिलोकी) १५६.

तिसुल (त्रिशूल) ३०५.

तिहुयण (त्रिभुवन) ८१४.

तीर (sk.) ५२१.

तु (sk.) ९४७.

तुङ्ग (sk.) ५३३. ८९७. ११८५.

✓ तुङ्गाय

तुङ्गायन्ति १२७.

तुच्छ (sk.) ४८. ६२. ९७०. १०३२.

तुच्छत्तण (तुच्छत्व) ४९८.

तुमुल (sk.) ४३९.

तुम्बी (sk.) ६९१.

तुम्हारिस (तुम्हाइस tr.) २१५. ७०६.

तुरअ (तुरग) १०९२. तुरय ४३६.

तुरंग (sk.) ४९. २००. २६२. ८३१.

११८६.

तुरंगम (sk.) २८०.

तुरिय (स्वरित) ९२३.

तुरिअयर (स्वरिततर) ५७४.

✓ तुल

तुलिअ ४२८. तुलिय. ४४८. ५४२.

७३४. १०१८. ११३४.

तुलिउम्. १०११.

+परि. परिउलिय २००.

तुलण (तोलन) ५१.

तुलणा (०ना) ८५६.

तुला (sk.) २९३.

✓ तुप्

+परि. परिउट्ट ४२७. ९७५.

—परिओसियव्व ८८२.

तुसार (तुषार) २२८. २३०. २७२. ८५७.

तुहिण (तुहिन) ६१. २२८. २८६.

तुहिणइरि (तुहिनगारि) २९०.

तुर (तूर्य) ४०३.

तुलिछ (तुलिकायुक्त.) ७६८.

✓ तु

तरइ. ८२. ७१०.

तरिज्जइ. ९९४.

तीरइ ८८३. ८८७.

+अव. ओअरइ ४५१.

—ओइण्ण १०१०.

—ओअरन्त ४८२.

—ओआरिअ ४२८. ओआरिय

१६७. ६५४.

+उत्त. उत्तिण्ण १९०. ८९०. ९६८.

—उत्तरिय ७३६.

+वि. विइण्ण ३०६. ३३०. ५४५.

६६६. ९३८. ११९८.

+समुत्त. समुत्तरइ ९४१. ११६६.

तेअ (तेजः) २६१. ९६३. तेय ३७१.

६९९. ९०५.

तेसिय (तावय) ४४०.

तेलोक्क (त्रैलोक्य) ८२९. [६७१.

तोअ (तोय) ५७४. तोय ५४४. ६४९.

तोमर (sk.) ७३०.

तोरण (sk.) १९५. २००. २८५. ६६५.

६७३.

तोस (तोष) ९७१.

०त्ति (इति) ९९. २८१. ७०६. ७१५.

७९७. ९३१. ९८०. ९८८. ११४७.

०त्ति २८१. ८७३.

✓ त्रस्

+सम्. संतत्य ५४१.

थ

थउठ (स्थपुट) १६. ०त्थउठ १३१.

थउठिअ (स्थपुटित) ६६६.

थण (स्थान) १९. २८. १६३. १८६.

१९७. २०२. २०६. ३०४. ३६८. ६४१.

६९१. ७३१. ७३३. ७३५. ७५६. ७५७.

७५८. ७५९. ७७३. ७८०. ७९५.

८३५. १०५६. १०६७ ११२९. ११५०.
११५८. ११६०. ०८थण २०५.
थणञ (स्तनक) ९९५. थणय १००३.
११५२.
थणत्थ (स्तनस्थ) ७६७.
थणवई (स्तनवती) ११२७.
थणवट्ट (स्तनपृष्ठ) १०४०.
थणवितारी (स्तनावितारी) ७६२.
थणुल्लञ (स्तनक=थालस्तन) ३२५.
थल (थल) ४११. ६७६. ११०७. ०८थल
२२. २०९. ३८८. ५४०. ६९५. ७७९.
१०३९. १०६१. १०६८. १०८२.
११५३. ११५९.
थलइल्ल (थलथुल्ल) ५६१.
थली (थली) ४२१. ४४९. ५५९. ५७३.
६५५. ०८थली २५६. ३५०. ५३८.
५४०. ६१३.
थाणु (थाणु) ३८.
थाम (थाम) ७६७. ११३३. ०८थाम ४४.
२१६. १००१.
थामत्थाम (थामथाम) २९४. ९१८.
थिइ (स्थिति) १५६. ४५६.
थिइमेत्त (स्थितिमात्र) ९९१.
थिर (थिर) १५८. ७९७. ८०१. ९४६.
९४७.
थुइ (स्थिति) ८२. २८७.
थोञ (स्तोक) ४४. २३३. ३७०. ४६१.
५२८. ५५९. ८८२. १०९५ ११४२.
थोय ३६९. ४४८. ५२३. ६१२. ७९४.
९०४. ९९१. ९९३. १०८०. ११०७.
थोव ७९५. ८६४. ९६०. ९७७.
थोअत्थोअ (स्तोकस्तोक.) २७०. थोय-
त्थोय ७३९. ११६९.
थोर (स्थूल) १०४१. ११२७.
द

दइच्च (दैय) ८. ३०३. १०१९.
दइय (दायित) ६९०. ६९२. ११३३.
दायिय ११६२.

वदंश्

+सञ्. संदृष्ट २३६.
दंसण ९२. १०४. ११३. २०७. २०९.
२४०. ३१२. ३१९. ३४७. ५००. ५१४.
७०६. ७६१. ८९७. १०५५. ११३६.
०८वंसो (०८वंसो) ९६४.
दक्खिण (दक्षिण) ४२३.
दक्खिणा (दक्षिणात्था) ३७९.
दक्खिण (दक्षिण्य) ९१४.
दढ (दढ) ७६३. ७८३.
दण्डिन्द (दनुजेन्द्र) ९ ५५.
दण्ड (sk.) ८. ४६. ५२. ५३. ६७.
१८२. १८८ २००. २१६. २१७. २४७.
२६६. ३१७. ३२८. ४१४. ४७२.
४७४. ४८०. ५४६. ५५५. ५६०.
५७०. ६४५. ६८५. ७५५. ८०६.
८२५. ८२७. १०१२. १०६०. ११००.
११०१. १११५.
दहुरउड (दहुरपुड) ११६७.
दन्त (sk.) ५२. ५३. ५४. ७२. १८८.
२००. २६३. ६४६. ७५३.
दन्तभाव (sk.) २६६.
दन्तुर (sk.) १०९. १९८. ४२१. ७८५.
८३५. ८५३. १०९०.

वदन्तुरय

दन्तुरेन्ति १०८७.
दप्प (दप) १०४. ९२९. १०७३. १०७४.
दप्पण (दपण) ३३६. ४२६. ६८९. ८८९.
दप्पणअल्ल (दपणतल्ल) ८८९. [१०७३.
दुब्ब (दुर्भ) ६६९. ८९०.
दमणय (दमनक) १८३. ७७४. ७८६.
८३५.

दयिय S. दइय.

दर (sk. दैयत्त) १०२. १०४. १०९.
११२. ११४. १२८. १६२. १७९. २०२.
२६६. २७०. ३७३. ३७५. ३९७. ३९९.
४७८. ५८४. ५९४. ५९९. ६००. ६१९.
६४९. ६५६. ६८०. ६८१. ६८३. ६९२.
७३२. ७३३. ७६२. ७६६. ७८१. ७९३.

८२१. ८३६. ८५३. १०३८. १०६१.

१११२. १११७. ११२७. ११३७.

११५९. ११६३. ११६७. ११७४.

दरिद्र (दरिद्र) ८५९.

दरी (sk.) १४७. ६१४. १०३०. ११०७.

✓दल

दलन्ति १०२१.

दलिअ ५५२. दलिय १२. २६.

१५६. २६४. ५६८. ६५३.

दलन्त ६३५.

+परि. परिदलिय ५१८. ६२४.

दल (sk.) ४७. १२२. १८५. २३४. २३७.

३३८. ३६८. ५१५. ५१९. ५२०. ५६३.

५६६. ५७१. ५७४. ५७८. ५८१. ६०९.

६१४. ६२४. ६२९. ६७५. ७७३.

७७४. ७८६. ७९२. ११८१. ११८८.

दल ३. तल.

दलण (दलन) २५२.

✓दलायू

दलायमाण २८.

दव (sk.) ५७५.

दविड (द्विड) ६०१.

दविण (द्विण) ६६६. ९७०.

दसकन्धर (दश) ४३०.

दसण (दशन) ३२८. ३४४. ४३४.

७०२. ७६२. ७७१. १०२७.

दसणवास (दशनवासः) ७८२.

दसा (दशा) ७६९. ९७१.

✓दह

दहज्ज १६८. १७१. १७७.

दहज्जन्ति ११४. १२१. १७५.

दहु १३२. ५९९.

दहज्जन्त ४७८. ४८१.

+वि. त्रियहु ८०४.

✓दा

देइ ९२७.

देन्ति २६३. २६८. ३५५. ५३८. ५६८.

७६३. ८८५. ९७७. ११०७. ११५६.

देउ ५८.

देन्तु ४४.

दिण्ण ३६. १७७. २५९. २८६. २९४.

३१७. ५४८. ७०३. ७२३. ७५४.

८४२. ९७३. ११४१. ११५६.

११९७. १२०७.

दिन्ता २७६.

देन्तो ४२१.

देन्त ७२९. ८७३.

देन्ती ८४१.

दिज्जन्त ४७३. see under दीप.

दाऊण ९३२.

दाडिमी (sk.) ६२४.

दाढा (दंष्ट्रा) १३. १२३. ८२८.

दाढावह (दंष्ट्रापथ) १०५१.

दाण (दान=मद) २३२. २६५. २६८.

३५४. ४६१. (दान=दीयते यत् तत्)

७२७. ७२९. ९१९. ९७१. ११९६.

✓दानायू

दानायन्त १००७.

दाम (sk.) १६१. १९७. २८५. ३६८.

७८०. ७८४. १०६८.

दार (दार) २९४. ६७५. ६८२. ३. ७६४.

दार (sk.) ८६३.

दाह (sk.) ३७८. ५१२. ५६६. ६७४.

६७५. ९०४. ९५९.

दारुण (sk.) २४३. ३३७. ७३९. ८३२.

दारुणयर (पैतर ९३६).

दारुणत्तण (दारुणत्व) ८९०.

दालि (sk.) ५८२.

दालिह (दारिद्र्य) ९०८. ९१८.

दाव (sk.) ५७२. ५७३. ५९०.

दाह (sk.) २९. १३१. १४४.

दाहिण (दक्षिण) १०४. २०४. २०५.

७०९.

दिअ (दिअ) ७२७.

दिअस (दिवस) २७. २७०. ३०६. १०७९.

१२०५. दिअस ११६. १८०. ३६२.

५०२. ५०६. ६२१. ६४३. ६५७. ६८४.

७०४. १०७७. १०८१. ११०६. ११३०.

दियह ३७१.३७४.३७६.३७७.४००.
४५३.५३२. दिवस १६६.५९०.
दिअसय (दिवसक) ८७२.
दिगाहन्द (दिगाजेन्द्र) १०२७.
दिगाय (दिगज) ११. २३२. ८२५.
दिजह ६. दीप्.
दिट्टी (डिट्टि) २५. १६४. २०८. २११.
२७६. २७८. २९६. ३६४. ४२१.
४६०. ७३९. ७५२. ७७२. ७७५.
७८२. ७९६. ८३६. ८४१. ९३३.
१०६६. ११३४.
दिण (दिन) ५०८. ५९८. ६४४. ७९१.
१०८२. १०८६. १०८८. १०९३.
दिणयर (दिनकर) ३६३. ४००. ५०६.
१०७९. १०८७. १०९३. ११०१.
दियस ६. दिअस. [११११.
दियह ६. दिअस.
दिवस ६. दिअस.
दिव्व (दिव्य) ५०५. १०५८.
दिसा (दिक्) ९९. १०८. ११४. ११९.
१३०. १४८. १९५. २१८. २३७.
३५४. ३५८. ४१३. ४२३. ४७२.
५११. ५४१. ५४३. ५९०. ६६८.
७२५. ७४९. ७६९. ८०६. १०३१.
१०३२. १०३६. १०९७. ११०१.
११०३. ११०४. ११०६. १११०.
११८६. ११९७.

दिसाअड (दिशातट=दिवतट) ६५८.
दिसायड ७२५.

दीण (दीन) ९५४.

✓दीप्

दिप्पन्ति ५७२.
दिजह ८०९.
दिज्जन्त २९५.
दिप्पमाण १५४.

✓दीर्घाय्

दीहायन्ति १२७.
दीहायन्त १०२८.
दीव (दीप) ३१८.

दीह (दीर्घ) ४६६. ७६३. ८४८. ९९९.
दीहत्तण (दीर्घत्त) ५६०.
दीहर (दीर्घ) १३३. १४५. २१७. २६८.
६०३. ६२९.
दीहरिय (दीर्घीकृत) ५५७.
दुकर (दुष्कर) ८४. ९५७.
दुक्ख (दुःख) २३. ६४. ९५. ३८५. ६९३.
७३३. ८७२. ८८२. ९३५. ९३६. ९३८.
९४०. ९८६. १००४.

दुगामभाव (दुर्गमभाव) ६७३.

दुज्जण (दुर्जन्त) ८०. ८६७. ८९१.
९७९.

दुद्धिण (दुर्द्धिन्) ४०३.

दुद्ध (दुग्ध) ८५४. १००३.

दुग्गुहि (दीर्घ) ४१६.

दुब्बल्ल (दुर्बल्ल) ११६३.

दुम (दुम) ३४९. ४११. ४१२. ५७३.
६०८. ६५०. ६६०. ७२९. १०२१.
१०२८.

दुमवई (दुमवती) ६१६.

दुरिय (दुरित) २५. ९९.

दुलह (दुर्लभ) ११३३.

दुलहत्तण (दुर्लभाव) ५०३.

दुल्ल (दुर्लभ्य) ४५९.

दुवय (दुपद) ४८८.

दुव्वह (दुर्वह) ४३८.

✓दुप्

दूसिय (दूषित) ५४४.

दुसह (दुःसह) १५८. ५११.

दुहा (द्विधा) ९७९.

दुहाविअसुह (दुःखितमुख) ४३५.

दुई (दूति) २४७.

✓दूम १. (परितापे, H. P. IV. 23)

दूमेइ ९६८. ९७५.

दूमन्ति ६७४. ६८५. ९७१.

दूमेन्ति ८७८.

दूमिजह ११४२.

१०६. १२३. १३५. १५१. १७९.
२६२. १००७. १११३. ११७३.
णिवाय (निपात) ८२३.
णिवारण (निवारण) १५. [२९०.
णिवास (निवास) २१३. निवास
णिविड ६. णिविड.
णिवेयण (निवेदन) ११२१.
णिवेस (निवेश) ३. २८. १७६. २६८.
२८२. ३८८. ४०७. ५६०. ५६२.
५७७. ६४९. ६६५. ६७२. ६७५.
७५८. ७७७. ७९१. ७९४. ७९९.
८४०. १०२०. १०४७. ११००. ११०८.
निवेस २०. १०९. १४०. २६३.
णिवावणा (निर्वापण) १७७.
णिविआर (निर्विकार) ४८०.
णिविवेअ (निर्विवेक) ८६८.
णिव्वेय (निर्वेद) ९५३.
णिसमण (निशमन) १००६. ११८७.
णिसा (निशा) २७. ४५. २७१. ३०७.
४०६. ४७१. ६०३. ६३८. ६४५. ७४७.
१०५९. ११०९. १११७. ११३९.
११७३. ११७७. निसा १९६. ६९२.
णिसाण (निशान) ११८२.
णिसावड् (निशापति) १११४. १११८.
णिसीह (निशीथ) ७१२. निसीह
२७०.
णिह (निम) ४९. १६९. १७१. २१८.
२५०. २५९. ३०७. ३६७. ४६७. ५४२.
५९२. ६६२. ६९८. ७५६. ८५४.
१००३. ११०९. ११५२. निह १३५.
४६९. १०५५.
णिहंस (निवर्ष) ८२३. १०३०.
णिहंसण (निवर्षण) ७. १०२७.
णिहण (निधन) ५५.
णिहस (निवर्ष) ३६. ५६३. १०२२.
१०२५. १०२८. १०२९. १०३३.
१०३५. १०३६. १०३७. १२०५.
निहस ५३४. ५६८.
55 (Gaṇḍavaho)

णिहसण (निवर्षण) ५२९.
६३२. निहसण ३४.
णिहाण (निधान) १९८. ४९९.
णिहाणीकय (निधानीकृत) २.
णिहाय (निधात) ८८५.
णिहि (निधि) १७८. १०१६. निहि
१०२९.
✓णी
णी ५७६. ६९८. १११६.
णिन्ति ३४८. १०३०.
णन्ति ९३. २४६.
णिन्त ५२९. ८४८.
णिन्तूण १०१०.
+उत. लणन्ति ६६८.
+वि. विणिन्त १३८.
—विणिन्ती ११८७.
णीअ (नीच) ८७२. ९०४. णीय ८६३.
८९७. ९१७. ९४६. ९७८. नीययम
(नीचतम) ८२.
णीडत्थ (नीडत्थ) १०९४.
णीरस (नीरस) ११५४.
णीरेणुभाव (नीरेणुभाव) ६६५.
णील (नील) २१२. ३५८. ३९२.
४०६. ५१०. ५१७. ६२९. ७१२.
७५३. ११०२. नील ५३२.
णीलभाव (नीलभाव) १००५.
णीली (नीली) ६७३.
णीसक्क (निःशक्क) ९०३. ११३९.
णीसड् (निःशब्द) ६८४.
णीसन्द (निःशब्द) ५१२. ८१६. नीसन्द
१६३.
णीसह (निःसह) १५५. ६२०. ८७९.
११६३. नीसह १२८.
णीसामण (निःसामान्य) ८८. ४९५.
९६०.
णीसास (निःशास) ५५८. ७३४. ७४८.
८४०. १०१५. १०१७. १०४२.
११४९. नीसास ११०.

णीसेस (निःशेष) ४८७. ७९७. ८४४.

नीसेस ९९.

णीहार (नीहार) ५४२. ६३९.

णु (नु) १८३. १८९. २८९. २९७.

३०३. ३१३. ३३९. ७१६. ८८३.

९१८. ९३३. ९४२. ९७५. ९९६.

णुवण्ण (निषण्ण tr.) ११६१.

णूण (नूनम) ३४५. ५९७. ६९३. ९३०.

९४१. ९५३. १०००.

✓णूम p. (आच्छादने).

णूमि ९२७.

णूमिय २२६. ९६७. नूमिय १०३.

+परि. परिणूमिय १४९.

णेअ (नेव) २९९. णेय ६३८. ८९५.

णेउर (नूपुर) २९१. ४६०. ७६७. ८२९.

णेवच्छ (नेपथ्य) ७४३. ७४४.

णेह (स्नेह) ३०. २९९. ५०५. णेह

१९१. नेह ९८०. s. also सणेह

and सिणेह.

णो (न) ४२. १०१. नो ४१९.

णहण (ज्ञान) १६१.

त

त (तत्)

सो २. ४. १९. २०. २९. ३१. ३२.

३६. १६०. १९०. १९२. २०९. २२३.

२३५. २४८. २८१. ३२४. ३५०.

४५२. ४८५. ४८८. ५१८. ६४८.

७०४. ७३७. ७४४. ७४९. ८०४.

८४५. ८७८. ८८३. ९४८. ९६१.

९६३. १००७. १०४५. ११५८. ११८४.

ते ४९. ६२. ६३. ७१. ७८. ८१. ८३.

९०. १३२. १५१. २६२. २६९. ३४८.

३७६. ४४९. ५१७. ५२५. ५३७.

६६२. ६९९. ७०८. ७११. ७२४.

७२६. ८०२. ८५७. ८५८. ८६५.

८७०. ८८१. ८८५. ९०१. ९०८.

९२८. ९४४. ९५६. ९६२. ९७०.

९७२. ९८२. ९८९. १०१०. १०२५.

सा ४. ४३. ४७. ५९. १०७. २१३.

४२७. ४९०. ५३४. ६५७. ६६०.

९१२. ९१७. ९२४. ९३३. ९८२.

१०७०.

ता १९१. २४५. ३७९. ५१९. ५५९.

५६६. ५७०. ५७३. ६४७. ७१०.

८८५. ११२१.

ताओ ५८९. ६२६. ६६३. ९२५.

९२६. १००९.

त (तत्) ७०. ७२. ९१. १५५. १८६.

१८८. ३४२. ४५८. ५४६. ५९३.

८६०. ८७३. ८७६. ८७९. ८९३.

९२३. ९४१. ९५५. ९८५. ९८९.

११६८. ११७५. ११८३.

ताह ४३८. ७२७. ९१३. ९३५. ११५६.

त (तम्) ३. ८. १४. २३. २७. ३०.

३७. ४०. ४२. ४८. ४९. ५१.

५३. ११५. २३१. २३५. ४३०.

४८७. ९८०.

त (ताम्) ९०९. ९८२.

तेण ४३३. ४७१. ४९३. ७२८. ७४५.

८५६. ८९५. ९२०. ९२२. ९२४.

९६९. १००४. ११२०. १२०१.

तेहि ७१. ७३. ९६. ८७७. ९१३. ९६०.

तीय (तया) ७२३. ९३४.

तो (तस्मात्) ८०४.

तओ (ततः) ७२९. ९४४. ९७३.

९९२. तत्तो ९९६.

तस्स २११. २६२. २६९. २७७. ३४९.

३५१. ५११. ५१२. ६८८. ६९६.

७४७. ७४८. ७७३. ७७५. ७९६.

७९७. ८१६. ९९४. १०६५.

१०७२. १२०९.

ताण ६४. ७३. ७८. ८८. ८९. २१०.

२७८. २७९. ३४९. ४२०. ७०८.

७२६. ७४४. ७४५. ७४९. ८६९.

८७३. ८७६. ८८५. ८९५. ९२०.

९३१. ९४४. ९६१. १०६५. ११८४.

ताण ७०. ७५. ६६१.

तीष (तस्याः) ९०९. ९३१. ९८२.
 तग्मि ८५. २८४. ३४०. ३४७. ४३०.
 ४७०. ४८४. ४८६. ४९१. ४९४.
 ५०८. ५१०. ५१२. ७१६. ९२८.
 ९५१. १२०५. १२०६.
 तेसु ४५९. ७२०. ९५२. १२०२.
 तेसु ११७.
 तासु ७७२.

तं (=त्वम्) & ०. ६. युष्मत्.

तअणु (तदनु) ५७२.

तइअ (तृतीय) ३०. ३१. ३२. ३५.
 ३७. तइय ३२३.

तइया (तदा) ४९०. ८३२.

तंआ (तदा) ६६४.

तंस (य्यश्च) २०२. ५५१. १०८४.
 ११६१.

तंसीकय (य्यश्रीकृत) ५७२. ५७९.

तकाल (०काल) ३१३.

तक्खण (०क्खण) १२२. २९८. ३१२.
 ३६६. ४७३. ८१७. ८५४. १११८.
 ११८६. १२०८. [७३२.

तग्गाङ्क (सुत्राचिह्न tr., H. D. V. I.)

तज्जणी (०ज्जनी) ३४७.

तट्ठि (स्वष्टु) ७०४.

✓तइ

ताडेइ १२९.

ताडिय ४३. १४८. ३८४. ५२०. १०२३.
 +अभि. अहिताडिय ६२३.

तइ^० (तट) १३८. ३४९. ४४४. ५१७.
 ५३०. ६१७. ६१९. ६२९. १०२३.
 १०२४. १०३०. १०३३. ०अड ३५४.
 ६१४. ०यड १०४. १३१. ३८३.

तडि^० (तडित) १२. १७४. ३२३. ८१८.

तडिभाव (तडिभाव) ३१६.

तण (तुण) ३४३. ४०१. ४५६. ५३९.
 ५५६. ५७५. ८५३.

तणअ (तनय) १८०. ४८५. ८२६.

तणइल्ल (तुणवत्) ४०८.

तणराय (तुणराज) ६३५.

तणु (०नु) ५३०. ७९३. १०२५. [१०३६.

तणुअ (तनुक) १२०३. तणुय १२७.

तणुअत्तण (तनुकाव) ११६१.

तणूइय (तनूकृत) १०३७.

तण्डविय (ताण्डवित) १७५.

तणयत्तण (तणकत्व) ८५०.

तण्णाय (आर्द्रम् tr.) १०३८. [९८३.

तण्हा (तुण्हा) ७६३. ११५२. तण्हा

तत्तो s. under त.

तत्ताहुत्त (तदभिमुख tr.) १०६७.

तत्थ (०त्र) ४१५. ४६५.

तदियस (प्रतिदिवस tr.) ४९. १२०.

२२२. ३२२. ५०१. ५०३. ५५५.

७००. ७०२. ८०८. ८३१. ११९६.

तदिहय ८७. ५६३.

✓तन्

तणन्तस्स ९४२.

✓तनूय

तणुयायन्त ११६६.

तणुयायमाण ११६९.

तन्तु (sk.) १९१.

तन्तुल (sk.) ३०७.

तन्हा s. तण्हा.

✓तप्

तवेइ ७०७.

तत्त ३६२. ६४९. ११३२.

+अ. पयविज्जन्त ३९०.

तम (तमः) ४९. १६८. २९५. ३४६. ५०६.

८५१. १०५१. ११०४. ११०५. ११०७.

११११. १११४. १११७. ११२६.

११७३. ११७९. ११८५.

तमाल (sk.) ३६५. ६२९.

तमी (sk.) ३५४.

तम्बिमा (ताम्बल) ११४०.

तम्बिर (ताम्ब) ३५. ७३८. १०१८.

तम्बोल (ताम्बुल) ७८१.

तम्मि (? वल) ३३८.

तरङ्ग (sk.) ३९५. ५८७. १०१७. १०२०.

१८५३.

✓तरङ्गय्

तरङ्गे १०६८.

तरङ्गित (तरङ्गित) ३७२. ८३३. ८५१.

तरङ्गिय ५२५.

तरङ्गिणी (श्रु.) ७५०.

तरङ्गी (श्रु.) २६२. ४४५.

तराणि (श्रु.) ११८६.

तरल (श्रु.) ८६. १२२. २६७. ४७३.

५४२. ७७२.

तरलत्तण (तरलत्व) ५५. ७२३. ९९४.

✓तरल्य्

तरले ५७८. ८४६.

तरलाविभ (तरलित्व) ८३३.

तरलिय (तरलित्व) ३५. १२६. ७७०.

तरु (श्रु.) १४०. १६८. ४०९. ५०५.

५४५. ५४६. ५५१. ५६१. ५६६.

६०४. ६१०. ६११. १०३५.

तरुअल (तरुत्व) ६४८. ६६९. तरुयल

४०८. ६५२.

तरुण (श्रु.) ८५२.

तरुणी (श्रु.) ११३. १८९. ७७४. ११५०.

११६०. ११६६.

तरुत्तण (तरुत्व) ५६१.

तल (श्रु.) १३४. २३२. ३९४. ५२४.

५५९. ९५०. तल ५५७. ८१५.

अल १६८. २८२. यल १२३.

१७४. २२५. २२७. २८१. २८३.

तलाय (तडाग) ३५६. ६८१.

तलिन (श्रु.) ६९. ५५७. ६२२.

१०२४. १०२७. १११७. ११६८.

११७३. ११७८.

✓तलिनाय्

भरि. परितलिणायन्त १५०.

तलिमत्तण (तलिमत्व) ४०७.

तवणिज्ज (तपनीय) २०६.

तह (तथा) ६७. ७१. ९६. ९७. २४८.

३६२. ४५४. ४९३. ४९७. ५३२.

५७५. ६६२. ६६३. ७१७. ७३८.

८२२. ८४१. ८४४. ८६७. ८६९.

९५७. ११५३. ११५८. तहा ७८.

१४२. ८५८. ८६४. ९०१.

तहतह (तथातथा) ९०२. ९७६. १०२८.

तहवि (तथापि) ९६. ८६३. ९५१.

९६१. ९६६. १०७३.

तहिं (तस्मिन्=तत्र) ८६२.

तह्य (तथैव) १०३६.

ता (तावत्) ८९६. ९५५.

ताडङ्क (ताडक) २०६. ३६९.

ताडण (ताडन) ५५२. १०४०.

ताडी (श्रु.) ६३५.

तामरस (श्रु.) १८. ४७.

तार (श्रु.) १०५. २२७. ५८६. १०४६.

तारअत्तण (तारकात्व) १०८५.

तारत्तण (तारत्व) ११६८.

तारया (तारका) ७५२. ११६६.

तारा (श्रु.) ४१. ३०७. ४७३. ६५६.

७४३. ७५७. ७९३. ८२८. १०६४.

१०७१. ११०३. ११०९. ११२३.

११६४. ११८१.

तारावइ (तारापति) ११६५.

तारुणय (तारुण्य) ३६०. [८१५.

तल (श्रु.) १९७. २६७. ५६४. ६८५.

ताली (श्रु.) २८४. ३५१. ६३३. ११००.

तालु (श्रु.) १०९५.

ताव (तावत्) ८८. १०७१.

ताव (ताप) १२४.

तावसी (तापसी) ३१३.

ताहे (तदा) ३०२. ९१५. १२०२. १२०४.

ति ४. ११.

ति (त्रि) २६५.

तिअस (त्रिदश) १२१. २००. ४२९.

४७०. ११९३. तियस ११३. १३६.

१४४. १६८. २०१. २६७. ३१२.

४१६. ६९५. १०१३. १०१६.

तिङ्गिच्छि (पद्यरजः छ.) ३.

तिणयण (त्रिनयन) ३९. १८०. २९८.

४२८. ७४२. ७५७. ८१२. १०११.

तिमिर (श्रु.) ९१. १९८. ३००. ६६७.

६९८. ७००. ९३३. १०७१. १०९०.
१०९१. १०९२. १०९३. १०९७. १०९८.
११०२. ११०३. १११०. १११२. ११६६.
११७५. ११८३.

तियस स. तिअस.

तिलअ (°क) २४९. तिलय १००२.

तिलोई (त्रिलोकी) १५६.

तिसूल (त्रिशूल) ३०५.

तिहुयण (त्रिमुवन) ८१४.

तीर (sk.) ५२१.

तु (sk.) ९४७.

तुङ्ग (sk.) ५२३. ८९७. ११८५.

✓ तुङ्गाय

तुङ्गायन्ति १२७.

तुच्छ (sk.) ४८. ६२. ९७०. १०३२.

तुच्छत्तण (तुच्छत्व) ४९८.

तुमुल (sk.) ४३९.

तुम्बी (sk.) ६९१.

तुम्हारिस (तुम्हाइश Pr.) २१५. ७०६.

तुरअ (तुरग) १०९२. तुरय ४३६.

तुरंग (sk.) ४९. २००. २६२. ८३१.
११८६.

तुरंगम (sk.) २८०.

तुरिय (त्वरित) ९२३.

तुरिअयर (त्वरिततर) ५७४.

✓ तुल्य

तुलिअ ४२८. तुलिय. ४४८. ५४२.

७३४. १०१८. ११३४.

तुलिङ्गम्. १०११.

+परि. परितुलिय २००.

तुलण (तोलन) ५१.

तुलणा (°ना) ८५६.

तुला (sk.) २९३.

✓ तुप्

+परि. परिवड्ड ४२७. ९७५.

—परिओसियन्व ८८२.

तुसार (तुषार.) २२८. २३०. २७२. ८५७.

तुहिण (तुहिन) ६१. २२८. २८६.

तुहिणइरि (तुहिनिगिरि) २९०.

तूर (तूर्य) ४०३.

तूलिल (तूलिकायुक्त) ७६८.

✓ तु

तरइ. ८२. ७१०.

तरिज्जइ. ९९४.

तीरइ ८८३. ८८७.

+अव. ओअरइ ४५१.

—ओइण्ण १०१०.

—ओअरन्त ४८२.

—ओआरिअ ४२८. ओआरिय

१६७. ६९४.

+उत्त. उत्तिण्ण १९०. ८९०. ९६८.

—उत्तरिय ७३६.

+वि. विइण्ण ३०६. ३३०. ५४५.

६६६. ९३८. ११९८.

+समुत्त. समुत्तरइ ९४१. ११६६.

तेअ (तेजः) २६१. ९६३. तेय ३७१.

६१९. ९०५.

तेत्तिय (तावत) ४४०.

तेलोक्क (त्रैलोक्य) ८२९. [६७१.

तोअ (तोय) ५७४. तोय ५४४. ६४९.

तोमर (sk.) ७३०.

तोरण (sk.) १९५. २००. २८५. ६६५.

६७३.

तोस (तोष) ९७१.

°त्ति (शति) ९९. २८१. ७०६. ७१५.

७९७. ९३१. ९८०. ९८८. ११४७.

°ति २८१. ८७३.

✓ व्रस्

+सम्. संतत्थ ५४१.

य

यउड (स्थपुट) १६. °त्थउड १३१.

यउडिअ (स्थपुटित) ६६६.

यण (स्तन) १९. २८. १६३. १८६.

१९७. २०२. २०६. ३०४. ३६८. ६४१.

६९१. ७३१. ७३३. ७३५. ७५६. ७५७.

७५८. ७५९. ७७३. ७८०. ७९५.

८३५. १०५६. १०६७. ११२९. ११५०.
 ११५८. ११६०. ०॥ थण २०५.
 थणअ (स्तनक) ९९५. थणय १००३.
 ११५२.
 थणत्थ (स्तनस्थ) ७६७.
 थणवई (स्तनवती) ११२७.
 थणवट्ट (स्तनपुष्ठ) १०४०.
 थणविसारी (स्तनविसारी) ७६२.
 थणल्लअ (स्तनक=वालस्तन) ३२५.
 थल (स्थल) ४११. ६७६. ११०७. ०॥ थल
 २२. २०९. ३८८. ५४०. ६९५. ७७९.
 १०३९. १०६१. १०६८. १०८२.
 ११५३. ११५९.
 थल्लल्ल (स्थलयुक्त) ५६१.
 थली (स्थली) ४२१. ४४९. ५५९. ५७३.
 ६५५. ०॥ थली २५६. ३५०. ५३८.
 ५४०. ६१३.
 थाणु (स्थाणु) ३८.
 थाम (स्थाम) ७६७. ११३३. ०॥ थ्याम ४४.
 २१६. १००१.
 थाम्थ्याम (स्थामस्थाम) २९४. ९१८.
 थिइ (स्थिति) १५६. ४५६.
 थिइमेत्त (स्थितिमात्र) ९९१.
 थिर (स्थिर) १५८. ७९७. ८०१. ९४६.
 ९४७.
 थुइ (स्तुति) ८२. २८७.
 थोअ (स्तोत्र) ४४. २३३. ३७०. ४६१.
 ५२८. ५५९. ८८२. १०९५. ११४२.
 थोय ३६९. ४४८. ५२३. ६१२. ७९४.
 ९०४. ९९१. ९९३. १०८०. ११७७.
 थोव ७९५. ८६४. ९६८. ९७७.
 थोअत्थोअ (स्तोत्रस्तोत्र) २७०. थोय-
 थोय ७३९. ११६९.
 थोर (स्थूल) १०४१. ११२७.
 द
 दइच्च (दैव) ८. ३०३. १०१९.
 दइय (दायित) ६९८. ६९२. ११३३.
 दयिय ११२२.

✓ दंश

+सम्. संदृष्ट २३६.
 दंसण ९२. १०४. ११३. २०७. २०९.
 २४०. ३१२. ३१९. ३४७. ५००. ५१४.
 ७०६. ७६१. ८९७. १०५५. ११३६.
 ०॥ दंसी (०॥ दंशी) ९६४.
 दंक्खिण (दक्षिण) ४२३.
 दंक्खिणा (दक्षिणात्मा) ३७९.
 दंक्खिणा (दक्षिण्य) ९१४.
 दढ (दृढ) ७६३. ७८३.
 दण्डुइन्द (दनुजेन्द्र) ९. ५५.
 दण्ड (sk.) ८. ४६. ५२. ५३. ६७.
 १८२. १८८. २००. २१६. २१७. २४७.
 २६६. ३१७. ३२८. ४१४. ४७२.
 ४७४. ४८०. ५४६. ५५५. ५६०.
 ५७०. ६४५. ६८५. ७५५. ८०६.
 ८२५. ८२७. १०१२. १०६०. ११००.
 ११०१. १११५.
 ददुरउड (ददुरपुट) ११६७.
 दन्त (sk.) ५२. ५३. ५४. ७२. १८८.
 २००. २६३. ६४६. ७५३.
 दन्तभाव (sk.) २६६.
 दन्तुर (sk.) १०९. १९८. ४२१. ७८५.
 ८३५. ८५३. १०९०.

✓ दन्तुरय

दन्तुरन्ति १०८७.
 दप्प (दर्प) १०४. ९२९. १०७३. १०७४.
 दप्पण (दर्पण) ३३६. ४२६. ६८९. ८८९.
 दप्पणअल (दर्पणतल) ८८९. [१०७३.
 ददम्भ (दर्भ) ६६९. ८९०.
 दमणय (दमनक) १८३. ७७४. ७८६.
 ८३५.
 दयिय s. दइय.
 दर (sk. दंशत्) १०२. १०४. १०९.
 ११२. ११४. १२८. १६२. १७९. २०२.
 २६६. २७०. ३७३. ३७५. ३९७. ३९९.
 ४७८. ५८४. ५९४. ५९९. ६००. ६१९.
 ६४९. ६५६. ६८०. ६८१. ६८३. ६९२.
 ७३२. ७३३. ७६२. ७६६. ७८१. ७९३.

८२१, ८३६, ८५३, १०३८, १०६१
१११२, १११७, ११२७, ११३७,
११५९, ११६३, ११६७, ११७४.

दरिह (दरिह) ८५९.

दरी (sk.) १४७, ६१४, १०३०, ११०७.

✓दल

दलन्ति १०२१.

दलिअ ५५२. दलिय १२. २६.

१५६, २६४, ५६८, ६५३.

दलन्त ६३५.

+परि. परिदलिय ५१८, ६२४.

दल (sk.) ४७, १२२, १८५, २३४, २३७.

३३८, ३६८, ५१५, ५१९, ५२०, ५६३.

५६६, ५७१, ५७४, ५७८, ५८१, ६०९.

६१४, ६२४, ६२९, ६७५, ७७३.

७७४, ७८६, ७९२, ११८१, ११८८.

दल ४. तल.

दलण (दलन) २५२.

✓दलायू

दलायमाण २८.

द्व (sk.) ५७५.

द्विड (द्विड) ६०१.

द्विण (द्विण) ६६६, ९७०.

दसकन्धर (दश^०) ४३०.

दसन (दशन) ३२८, ३४४, ४३४.

७०२, ७६२, ७७१, १०२७.

दसनवास (दशनवासः) ७८२.

दसा (दशा) ७६९, ९७१.

✓दह

दहज्जह १६८, १७१, १७७.

दहज्जन्ति ११४, १२१, १७५.

दह् १३२, ५९९.

दहज्जन्त ४७८, ४८१.

+वि. त्रियह् ८०४.

✓दा

देह ९२७.

देन्ति २६३, २६८, ३५५, ५३८, ५६८.

७६३, ८८५, ९७०, ११०७, ११५६.

देव ५८.

देन्तु ४४.

दिण ३६, १७७, २५९, २८६, २९४.

३१७, ५४८, ७०३, ७२३, ७५४.

८४२, ९७३, ११४१, ११५६.

११९७, १२०७.

दिन्ता २७६.

देन्तो ४२१.

देन्त ७२९, ८७३.

देन्ती ८४१.

दिज्जन्त ४७३, see under दीप.

दाऊण ९३२.

दाडिमी (sk.) ६२४.

दाढा (दंष्ट्रा) १३, १२३, ८२८.

दाढावह (दंष्ट्रापथ) १०५१.

दाण (दान=मद) २३२, २६५, २६८.

३५४, ४६१. (दान=दीयते यत् तत्)

७२७, ७२९, ९१९, ९७१, ११९६.

✓दानायू

दानायन्त १००७.

दाम (sk.) १६१, १९७, २८५, ३६८.

७८०, ७८४, १०६८.

दार (द्वार) २९४, ६७५, ६८२, ४. ०हार.

दार (sk.) ८६३.

दारु (sk.) ३७८, ५१२, ५६६, ६७४.

६७५, ९०४, ९५९.

दारुण (sk.) २४३, ३३७, ७३९, ८३२.

दारुणयर (०तर ९३६).

दारुणत्तण (दारुणत्व) ८९०.

दालि (sk.) ५८२.

दालिह (दालिह) ९०८, ९१८.

दाव (sk.) ५७२, ५७३, ५९०.

दाह (sk.) २९, १३१, १४४.

दाहिण (दक्षिण) १०४, २०४, २०५.

७०९.

दिअ (दिग) ७२७.

दिअस (दिवस) २७, २७०, ३०६, १०७९.

१२०५, दिअस ११६, १८०, ३६२.

५०२, ५०६, ६२१, ६४३, ६५७, ६८४.

७०४, १०७७, १०८१, ११०६, ११३०.

द्वियह ३७१.३७४.३७६.३७७.४००.

४५३.५३२. द्विअस १६६.५९०.

द्विअसय (द्विअसक) ८७२.

दिग्गइन्व (दिग्गजेन्द्र) १०२७.

दिग्गय (दिग्गज) ११. २३२. ८२५.

दिज्जह ४. दीपू.

विट्ठी (वृष्टि) २५. १६४. २०८. २११.

२७६. २७८. २९६. ३६४. ४२१.

४६०. ७३९. ७५२. ७७२. ७७५.

७८२. ७९६. ८३६. ८४१. ९३३.

१०६६. ११३४.

दिण (दिन) ५०८. ५९८. ६४४. ७९१.

१०८२. १०८६. १०८८. १०९३.

दिणयर (दिनकर) ३६३. ४००. ५०६.

१०७९. १०८७. १०९३. ११०१.

द्विअस ४. द्विअस. [११११.

द्वियह ४. द्विअस.

द्विअस ४. द्विअस.

द्विअ (द्विअ) ५०५. १०५८.

दिआ (दिक्) ९९. १०८. ११४. ११९.

१३०. १४८. १९५. २१८. २३७.

३५४. ३५८. ४१३. ४२३. ४७२.

५११. ५४१. ५४३. ५९०. ६६८.

७२५. ७४९. ७६९. ८०६. १०३१.

१०३२. १०३६. १०९७. ११०१.

११०३. ११०४. ११०६. १११०.

११८६. ११९७.

द्विआअड (द्विआअट=द्विअतट) ६५८.

द्विआअड ७२५.

द्विआ (द्विआ) ९५४.

✓द्विआ

द्विअन्ति ५७२.

द्विअन्ति ८०९.

द्विअन्ति २९५.

द्विअन्ति १५४.

✓द्विआय

द्विआयन्ति १२७.

द्विआयन्ति १०२८.

द्विआ (०५) ३१८.

द्विआ (०दीर्घ) ४६६. ७६३. ८४८. ९९९.

द्विआत्तण (द्विआत्त) ५६०.

द्विआर (द्विआ) १३३. १४५. २१७. २६८.

६०३. ६२९.

द्विआरिय (द्विआरित) ५५७.

द्विआर (द्विआर) ८४. ९५७.

द्विआर (द्विआर) २३. ६४. ९५. ३८५. ६९३.

७३३. ८७२. ८८२. ९३५. ९३६. ९३८.

९४०. ९८६. १००४.

द्विआसभाव (द्विआसभाव) ६७३.

द्विआण (द्विआण) ८०. ८६७. ८९१.

९७९.

द्विआण (द्विआण) ४०३.

द्विआ (द्विआ) ८५४. १००३.

द्विआहि (०मि) ४१६.

द्विआल्ल (द्विआल्ल) ११६३.

द्विआ (द्विआ) ३४९. ४११. ४१२. ५७३.

६०८. ६५०. ६६०. ७२९. १०२१.

१०२८.

द्विआवह (द्विआवह) ६१६.

द्विआय (द्विआय) २५. ९९.

द्विआह (द्विआह) ११३३.

द्विआल्लत्तण (द्विआल्लत्तण) ५०३.

द्विआल्ल (द्विआल्ल) ४५९.

द्विआय (द्विआय) ४८८.

द्विआवह (द्विआवह) ४३८.

✓द्विआ

द्विआय (द्विआय) ५४४.

द्विआह (द्विआह) १५८. ५११.

द्विआ (द्विआ) ९७९.

द्विआविअमुह (द्विआविअमुह) ४३५.

द्विआ (द्विआ) २४७.

✓द्विआ. (परितापे, H. P. IV. 23)

द्विआ १६८. ९७५.

द्विआन्ति ६७४. ६८५. ९७१.

द्विआन्ति ८७८.

द्विआन्ति ११४२.

दूमिअ २७०.४२९. दूमिय ९८.३९०.
१०३८.

दूमिज्जन्त ८८४. ९३८.

दूर (sk.) १५. १२८. १४५. १४६.
१५६. १७५. २२९. २८८. ४००.
४०८. ४१९. ४५४. ६०४. ६२१.
६२५. ६६५. ७०५. ७२९. ८६५.
८८६. ९४३. १०२६. १०८५.
१०९६. दूरयर (दूरतर) २३०.

दूरमाय (दूरायक) ४००.

दूरत्तण (दूरत्व) १०७९.

✓दूराय

दूरायमाण ४०३.

✓दूप

दूपिय ४७१.

✓दृश्

दीसह २९. ६२. ४८. ६६. १०६. १२४.
१३८. १५२. २४९. ३८९. ४३२.
४५२. ४५४. ४५७. ४६१. ५६४.
६२४. ६३९. ७०२. ७१६. ७२४.
७४९. ८१५. ८२०. ८३०. ८४३.
९२७. ९६५. १०१६. १०२०.
१०४०. ११०३. ११०९. ११४३.
दीसन्ति १३३. १३६. १४०. २१८.
२३०. २३४. २५७. २६४. ३०५.
४०९. ४४७. ४७२. ४७७. ४८२.
४९७. ५६५. ५७५. ५९९. ६२५.
६६५. ६७८. ६७९. ६८१. ६९६.
६९७. ७१९. ७२५. ८०६. ८३८.
९०१. ९०९. १०१८. १२०३.

दावेह ९५२. १०००.

दावेगित २५६. ८८६. ९१६.

दिट्ठ (वृष्ट) ७४. १०४. २०२. २१०.
२१२. २८६. ४२४. ४२६. ४९६.
७०६. ७३२. ९१६. ९७१. १००३.
१०१८. ११३७.

+न. नवट्ठ (न वृष्ट) ८५.

दाविय २३६. ८१५. १०४५.

दीसन्त ६८६. ७५०. ९६६.

दीसमाण ४९५.

५६ (Gaṇḍavaho)

देसन्ती १०५५.

दीसन्ती १०५४.

दीसन्ती १२०३.

दट्ठण ४७०.

✓द्व

दारिय ४९४.

+वि. विवारिह ९६७.

—विआरिय ९.

देअ ४. देव.

देव (sk.) ५४० ७२५. ११२०. ११९६.

देअ ५१०.

देवया (देवता) १६८.

देवी (sk.) ६८. २९०. ३०४. ३०६.

३१८. ३२४. ३३१. ३३५. १०६३.

१२०८.

देव्व (देव) ९२४. ९७५.

देस (देश) १०५५.

देह (sk.) १७. ३९. १७६. ७४२. ८५१.
१०१७. ११५७. ११७०.

देहत्तण (देहत्व) ८४८.

देहली (sk.) ६७५.

दो ४. द्वि.

✓दो

+ सम्. संवाणिअ २४. ६५१. १०३५.
११९४. संदाणिय १०१.

दोरागच्च (दोरागल) ६४.

दोणिण ४. द्वि.

दोब्बल्ल (दोबल्ल) ४६२. ७९५.

दाला (sk.) ६६९.

✓दोलाय

दोलायमाण ७४.

दोस (पुष) २४. ७०. २३१ ७२३. ७२४.

८६१. ८६९. ८७०. ८८५. ८८७.

९०२. ९११. ९२७. ९४६. ९५८.

९६०. ९६२. ९६४. ९८२. १२०७.

°हार (हार) २८५. ३३१.

✓द्युत्

+उत्. उज्जोदय २२७.

✓हु

+ वि. विह्वेड २५.
विह्व २४५. विह्व १५६. २८८.
विह्विय ६९९.

द्दि

दी ९९५.
दोणि ४५०.
दोहि ८७२.

ध

धर्ण (०न) ९५६. ८६३. ८६६. ९६९.
९७७.

धणु (धनु) २९. ५७. ३८८. ४४०.
४४७. ४४८. ४५९.

धम्म (धर्म) २१६. ९२५. १०१५.

धम्मिय (धार्मिक) ६०९.

धय (धज) ३२२. ३३४. ४८८.

धर (शक.) १२९.

धरणिअल (धरणीतल) १००१.

धरणिहर (धरणीधर) ११५. १२६.
१४६. २२९. ४४०. ४४२. ४४८.

धरणी (शक.) १८४. ३६२. ३८३. ५३८.

धरा (शक.) १७. ५१. १९२. ४४२.
४५३. ४५५. ४९४. ५०४. १०१९.

धरायल (धरातल) ४९८.

धव (शक.) ६२०.

धवल (शक.) १. १००. २१७. ३७३.
४६७. ९९९.

✓धवल—धवलज्ज

धवलज्जन्त ११९३.

धवलभाव (शक.) ७९३.

धवली (शक.) १०८०.

✓धा

+ आपि. पिहिय ९३७.

+ नि. पिहिय—८४६.

+ वि. विहिम ३२५. ३८८. विहिय
७३. ४८४.

+ विवि. विविहेसि ३३२.

+ सम्. संधन्ति १०४१.

+ सम्. संधिय ११३१.

+ सनि. संणिहिअ २९९. संणिहिय.

घाड (०हु) ५. ४०. [३२९.

घारण (शक.) ३३३. ९१७.

०धारसण (०धारत्त) १५९.

घारा (शक.) ४०. १०२. १०८. १५२.

१८४. २१२. २१९. २४१. २४५.

२६५. २६८. ३२२. ३३४. ३८३.

३९०. ४०४. ४०५. ४०६. ४१०.

४१५. ४१६. ४२७. ४३३. ६४०.

६४७. ६५२. ६५५. ६९७. ७१४.

७१९. ८५४. ८९०. ९२८. १००३.

१०१२. १०२५. १०२६. १०३३.

१०४१. ११११. ११९४.

✓धाव्

धावन्ति १०८. ४३५.

धाविय ४४६.

धौम ५३७. धौय ३८७. ७२५.

धावन्ती ९२३.

+ अभि. आदिधाविकुण ३२.

+ निर. गिद्धोअ १६४. गिद्धोअ ३९२.
३९८.

+ प्र. पहाविम १२८. पहाविय ७४९.

धीर (शक.) ८४६. ९०३. ९३९. ११४७.

✓धीर, धीरे

धीरेन्ति ९७०.

✓धु

धुअ ४६७. ६९५. धुय १३०. ३९९.

५४३. ६९८.

+ वि. विहुणन्ति ५५२.

—विहुअ १४८. ८२६.

०धुर (शक.) २८०.

धुव (ध्रुव) २३८.

✓ध्रु

धुण ४३७.

धुय ८२९.

+ उव. उधुय ५६५.

+ वि. विहुअ १९३. ६८६. ८१९.

विहुय १०१. १९९.

+ वि. विदुष्वन्त १७३.

धूम (श्ल.) ७. ११५. १२१. १२४. १३०.
१४०. १५०. १६८. १६९. १७१.
१७२. १७५. १७६. १८२. १९८.
३००. ३२३. ३४९. ४०९. ४७६.
५९०. ६०८. ६४५. ६८७. ७००.
८३१. ८९६. ९५९. १०१३. १०४०.
१०८९. १०९०. १११०. ११२६.

धूमकेतु (धूमकेतु) ४७२. ८०६.

✓धूमाय

धूमायन्ति ६२१.

धूमायन्त ११६. ८५१.

धूली (श्ल.) ५६५. ६५०.

धूल (०५) ३००.

धूसर (श्ल.) १८३. १९०. २७२. २७४.
३६३. ५३८. ५४६. ५८१. ५८३.
५९१. ६५५. ८३६. ८३९. १०७९.
११००. ११०६. ११९९.

✓धूसर, धूसरिज

धूसरिजन्त ६४५.

✓धृ

धर ८९०.

धरे १२३.

धरेन्ति ७६१.

धरेइ ३०. २१७. ८०५.

धरेन्ति २५९.

धरिजन्ति २३७.

धरिय ६३७. ८०६. ८२२. १०८९.

धरन्त ९८१.

+ अव. अवहोरिय ११. ११२. ११४१.
११५५.

ध्रेणु (०७) १८८०.

✓ध्मा

धम्मन्त ११५.

+ उत्. उद्धमाय ४८१.

✓ध्वस्

उत्. उव्वत्थ ६०८.

न

न ४. ण.

✓नद्

+ वि. विणडेइ ६८.

नडाल ४. णडाल.

✓नन्

णन्दइ ११९७.

णन्दइ ३४९.

णन्दन्ति ३७७. ४११. ७०८. ७९१.

८०२.

णन्दन्तु ७४.

णन्दिअ ४११. णन्दिय ७३७.

+ भमि. अहिणन्दिय ९९.

—अहिणन्दमाण ९१०.

✓नस्

णमइ ११३५.

णमइ १. ८. ९. १४. २३. २७. ३०.
३३. ४०. ४१. ४२. ४५. ४८.
४९. ५१. ५३. ५४. ५७. ६१.

णमिमो ३५. ९६९.

णमिअ ११६१.

णमन्त १०२१.

+ अत्युत्. अच्चुण्णअ ९८३.

+ अव. ओणअ १७२. २०४. ११०७.

१११५. ओणय ११९. ३९८.

४५७. ५५९. ७५६. ७९३.

११३७. ११४४. १२०२.

—ओणमिअ ४५७. ओणमिय २२४.

७७५. १००१. ओणविय १६५.

२०६.

+ उत्त. उण्णमइ ६०२.

—उण्णअ ६८१. ८४४. उण्णय

३९८. ४५४. ७९४. ८९३.

१०९६.

—उण्णामिय ६२२. १०१६.

+ परि. परिणमइ ४१०.

—परिणअ २१६. परिणय २९८.

५६४. ६३४. ६४८.

- +परि. परिणमिय १०११.
 +प्र. पणमह ३. ५. २४. ३७. ३९. ५२.
 —पणमिज्जन्ति ३२०.
 —पणय २२१. ३०१. ३२०.
 —पणामिय ४२६. ४९३.
 +वि. विणमिअ ४५८.
 +समव. समोणय ६१२.
 +समुत्. समुण्णय ६७९. ११९३.

नमो (नमः) ८८५.

नयण S. गयण.

नयर S. गयर.

नर S. गर.

नरवह S. गरवह.

नरिन्द S. गारिन्द.

नलिणी S. गालिणी.

नव S. गव.

नवर S. गवर.

नवि (नैव) ७१७.

✓नश

णट्ट ७२४.

+ प्र. पणट्ट २३०. १०३०.

✓नह

+अपि. पिणह ५५१.

+अव. अवणह ३६७.

+सम्. सणह १११६.

नह S. गह.

नाम S. गाम.

नारायणी (sk.) २९१.

नासउड (नासापुट) ७३४.

नाह S. गाह.

नाहि S. गाहि.

✓निअ p. (इय, H. P. IV 180.)

णियह ९६३.

णियन्त ८९७.

णियऊण ८९९.

निअम्ब S. गियम्ब.

नियम्ब S. गियम्ब.

निच्च S. गिच्च.

निट्टर S. गिट्टर.

निट्टरत्तण (निट्टरत्व) ९९७.

निद्वय (निर्द्वय) ८२८.

निहा S. गिहा.

✓निन्द

णिन्दइ ८२. निन्दइ ९९८. + परि.
 परिणिन्दिय ८२.

निन्दावर (निन्दापर) ९४९.

निप्पक्ख (निष्पक्ष) १२३.

निबिड S. गिबिड.

✓निबिडायू

निबिडायन्त ९९२.

निमित्त S. गिमित्त.

निमंस S. गिमंस.

निम्मल S. गिम्मल.

निम्माण (निर्माण) ३. १८७.

निय S. गिय.

नियअ S. गिअय.

निरन्तर S. गिरन्तर.

निरवसाण S. गिरवसाण.

निरहंकार (sk.) ४०६.

निरारम्भ (sk.) ८६.

निरोह S. गिरोह.

निवह S. गिवह.

निवास S. गिवास.

निबिडिअ S. गिबिडिय.

निवेस S. गिवेस.

निव्विसेस (निर्विशेष) ९८०.

निसा S. गिसा.

निसीह S. गिसीह.

निह S. गिह.

निहस S. गिहस.

निहसण S. गिहसण.

निहि S. गिहि.

✓नी

णीहइ २२३.

णयन्ति. ८०३.

णिज्जइ ४४३. ७४५.

णिज्जन्ति ४४०. ४४५.

नील २९०. नीय १५६.
 + अमु. अमुणिल्लन्त ४६७.
 + अप. अवणेइ ९२७.
 —अवणेउ ९७५.
 —अवणीय २६९. ४५०.
 + आ. आणिय १११८.
 + उप. उवणेउ ३१.

नील s. नील.

नीवार (sk.) ५५०.

नीसन्द s. नीसन्द.

नीसह s. नीसह.

नीसास s. नीसास.

नीसेस. s. नीसेस.

✓नुद्

णीछिन्ति ४४२.

+ वि. विणोयइ १०७.

—विणोयन्ति ६९९.

+ प्र. पणांछि ४४२.

✓नृस्य

नृमिय s. नृम.

✓नृत्

णच्चावेइ ६३४.

नेउरिछि (नृपुरवत्) ४३.

नेह s. गेह.

नेा s. गो.

प

पअ (पद) ५८१. ११५९. पय ४७. २९६.

५२९. ७१५. ७१८. ९३२. ०वअ २५६.

०वय. ६५. ३६५. ३६८. ६४१.

पइ (पति) २५६.

पहण्णा (प्रतिष्ठा) २२०.

पह्व (प्रदीप) १२६. ३१५. ७६०. ९०६.

११७४. ०पह्व २४४.

पउट्ट (प्रकोष्ठ) २०४ ३६६. ११८९.

पउर (पौर) ५०२.

पपुस (प्रदेश) ४६५. ५०७. ६६४.

०पपुस ४६२.

पओस (प्रदोष) ४५. २९५. ३१५. ३३५.

५९०. ७३६. १०८६. १०९५. १११०.

११३०.

पओहर (पयोधर) ८४९. ९९७. ११२८.

११५१. ११५९. ११६१.

पंसु (पांसु) ६६४. ६६६. ८३५. ८३६.

पंसुलिअ (पांसुलित) ४२८. पंसुलिय

६१७.

पक्ख (पक्ष) ११६. ११९. १२२. १२६.

१३०. १३५. १३८. १४२. १४४. १५४.

१५५. १५७. १५८. २२५. २३२.

२३५. २६७. ४४४. ४५६. ६७७. ७७०.

८१९. १०३३. १०८१. ०वक्ख १२१.

१२८. १३९. १४१. १४३. १५९. १६०.

८२१.

पक्खभाव (पक्षभावा) ३४५.

पङ्क (sk.) ५. २४९. ३४३. ३८७. ४२८.

४६२. ५०३. ५२५. ५२७. ५५६.

५७६. ६७८. ६९८. ७७९. १०३८.

०वङ्क ६७६.

पङ्कय (०ज) ५६. ३०३. ९८४. १११९.

पच्चक्ख (प्रत्यक्ष) १०६३.

पच्चक्खभाव (प्रत्यक्षभावा) ३१२.

पच्चूस (प्रत्यूप) ११७४.

पच्छद्ध (पश्चाद्ध) ५६९.

पच्छा (पश्चात्) ६९. १३१. ८४८.

१११५. ११६६. ११६८. ११७३.

पच्छ^० १०८३.

पच्छिम (पश्चिम) १०८२.

पज्जलण (पञ्चलन) ४७५.

पज्जअण्ण (पञ्चअण्य) १०४४.

पज्जङ्गुलि (पञ्चाङ्गुलि) १७.

पज्जर (sk.) १८०. ३०१.

पज्जरिय (पञ्जरित) ७६१.

पट्ट (sk.) ४७५. ०वट्ट २२३.

पट्ठि (पृष्ठ) १७६. २२१. ३९७. ७५०.

१००८. १०१७. १०१९.

पट्ट (पट) ३३२. ६३९. ०वट्ट ३२२.

पडण (पतन) १५१. २४१. ११०३.
 ०वडण १४३. २७७. ३७२. ६१७.
 ७११. १०२६. १०८५.
 पडल (पटल) ३५८. ३९०. ७००. ०वडल
 १७४. ३००. ३५४. ५२५. ८१७.
 पडवास (पडवास) ८३६.
 पडाया (पताका) ३१०.
 पडिकुसुम (पतिकुसुम) १०६८.
 पडिगय (प्रतिगय) २६६. ४४६.
 पडिच्छण (प्रत्येच्छण) १३१.
 पडिपील्लग (प्रतिपील्लग) ११५२.
 पडिपेच्छण (प्रतिपेच्छण) ६९९.
 पडिवन्ध (प्रतिवन्ध) १७९. ४९८. ५०१.
 ६४२. ६७४. ९६७. १०९६.
 ११०१.
 पडिविन्ध (प्रतिविन्ध) १४. ५१. ४८८.
 ५६४. ७१२. ७१६. ९१६.
 पडिवोह (प्रतिवोह) १८७. १८९.
 २९६. ५०२. ६००. ११६२.
 पडिवोहकारित्तण (प्रतिवोहकारित्तण)
 ९१.
 पडिमा (प्रतिमा) ३१०. ३११. ६९७.
 ७६४. १०१०. १०२०. १०५०.
 १०५६. ११२९.
 पडिरव (प्रतिरव) ६२३. १०३२.
 पडिराय (प्रतिराय) ६९०.
 पडिरोह (प्रतिरोह) ११७.
 पडिरोही (प्रतिरोही) ११३४.
 पडिवक्ख (प्रतिवक्ख) १०३. १०५.
 १८३. २४२. ७१५. ८४३. १०६९.
 पडिवत्ति (प्रतिवत्ति) २८१. ८७९.
 पडिवासर (प्रतिवासर) २६८.
 पडी (पटी) ७६९.
 पडम (प्रथम) १. ४४. ४९. ६९. ७७.
 ८४. १७१. १८२. ४३६. ४४७. ४५३.
 ४८२. ५०५. ५२७. ५३२. ५७२.
 ६१२. ६४९. ६७८. ६९२. ७१८.
 ७८४. ७९६. ८२०. ८५०. ९३२.
 ९३४. ९४४. १०२५. १०३७. १०७९.

१०९९. ११५२. ११५३. ११६८.
 ११८१. ११९८. पडमय ६०.
 ९८५. पणय ५७. २९४.
 पणहुणी (प्रणयिनी) २०९. ७९१. ९५३.
 पणहु (प्रणयी) २४६. २५१. ७२८.
 ७९७. ८३७. १२०७.
 पणाम (प्रणाम) १०३. २१४. २५१.
 ३३६. ४२०. ४२३. ४६७. ७०५.
 ९८४. १०६५. ११९९.
 पणाली (प्रणाली) २५९.
 पणोल्लण (प्रणोदण) ४४६. ४५२.
 पणोल्लणत्थ (प्रणोदनात्थ) ११३४.
 पण्डव (पाण्डव) ४८४.
 पण्डु (पाण्डु) ३८४. ४६२. ४८५.
 ५७७. ६९५. ११८१.
 पण्डुभाव (पाण्डुभाव) ५५३. ६४०.
 १०७०.
 पण्डुर (पाण्डुर) ३९३. ४२०. ५१५.
 ५४२. ५७५. ७७६. ७९५. ११६९.

✓पत्

पड ६०६.
 पडिअ. १४५. १०५६. पडिय ५६४.
 पडन्त १२२. १२३. १२९. ४१६.
 ४४४. ४७६. ५४४.
 पडन्तो १०३१.
 + आ. आवडिय. २४६.
 + उत्त. उप्पड २३०. ३८९. उप्पडय
 ११४. १२८. १३५. १३९. १५१.
 २३३. ५०६. ५७०.
 + नि. णिवड २४१. १००२. १०९४.
 ११६४. निवड १९९.
 —णिवडन्ति १३९. ४७९. ८१८.
 १०३३. ११६६.
 + नि. णिवडिअ ४४७. णिवडिय १२८.
 ४५२. ८१२. १०२४. ११८५.
 निवडिय १५८.
 —णिवडन्त ४४२. निवडन्त १२९.
 १५०. २६०.

+ सम्. संपड्ड ३०३.
 + समुत्. समुप्पयइ ११७०.
 —समुप्पयइ ३०८.
 —समुप्पयन्त २३१.
 + न. णपडन्त ८२४.
 पत्त (पत्र) ३०४. ६८५. ०वत्त ३७.
 ३६९. ४१०. ५२२. ५२३. ५७४.
 ६००. ८०४.
 पत्त (पात्र) ०वत्त. ६. रयय.
 पत्तणा (पत्रणा) ३४५. ३५३.
 पत्तल (पत्रयुक्त tr.) ५६७.
 पत्थ (पाथ) ३५.
 पत्थणा (प्रार्थना) ९३४.
 पत्थाण (प्रस्थान) २०१.
 पत्थारी (संहति tr.) ३७३.
 पत्थिव (पार्थिव) २६८. ८७६. ९०१.
 ११८५.

✓पक्

+ उत. उप्पण ५५३. ६०३. ७३५.
 + प्राति. पडिबज्जइ ५१०.
 —पडिबज्जन्ति ८६८.
 —पडिबज्ज ३. ३१३. ३४७. ३८१.
 ४९८. ५०७. ५०८. ६८९. ७२१.
 ७८७. ८१६. ८५०. ११२०.
 ११५२. ११७५. ११९०.
 + सम्. संपड्ड ९१५.
 —संबज्जन्ति ५५०.
 —संपण ३२४.
 —संपाडिय १५७.
 + समुत्. समुप्पण ७२२.
 पग्गिअ (पथिक) ५७७. ६. पहिअ.
 पडभार (प्राभार) ५३. ३४८. ६६२.
 ७३४.
 पमाण (प्रमाण) ७०१.
 पम्ह (पक्ष्म) १३०. १६४. ६९७. ७६८.
 ७७०. ८३६. ८४०. ८४१. ११३४.
 ११३५. ११४०. ११७०.
 पम्हभाव (पक्ष्मभाव) ७६१.
 पम्हल (पक्ष्मल) २६७. ५९१.

✓पम्हुस १. (विस्मरणे, H.P.IV.75)

पम्हुसइ ९५६.
 पम्हुसिय ९१८. ९७१.
 पय ६. पअ.
 पयइ (प्रकृति) ३२९.
 पयई ६. पयवी.
 पयड (प्रकट) २०५. २३६.
 ४३२. ४९६. १११४. ६. पायड.
 पयणुअ (प्रतनुक) ५०. ११४८.
 पयण्ड (प्रचण्ड) ५११.
 पयय (प्राकृत) ६५. ९२.
 पयवी (पदवी) ३५०. ५२९. ५५६. ६१३.
 ६२७. पयई ६६.
 पयाण (प्रयाण) २५७. ४१३.
 पयाव (प्रताप) १०६. २१७. २३८.
 २४४. ७०४. पयाअ ५११.
 पयास (पकाश) ९१. ६६४. ९२७.
 पर (sk.) ७१. ७४. ७६. ८३. ९६.
 ७०५. ८८०. ८८१. ८८२. ८९१.
 ८९२. ९२०. ९४४. ९५६. ९६१.
 ९७३. ९७६. ९९०. ९९८.
 परओ (परतः) ४४२.
 परमत्थ (परमार्थ) ६४. ९२२. ९६५.
 परमाणु (sk.) ३.
 परंपरा (sk.) ७१. ४८८. ६२३.
 परम्मुह (पराङ्मुख) ८६८. ८७८.
 परसु (पु) ३३०.
 पराय (पु) ७९४.
 पराहीण (प्रीति) १८५.
 परिअत्तण (परितेज) २५५.
 परिअर (परिचर) ४६७. परिअर
 १९८.
 परिआल (परिवृत tr.) २०.
 परिओस (प्रीति) ३११. ३८९. ९१३.
 ९७०.
 परिओह ६. परिहोअ.
 पारिकडिण (प्रीति) ५६३.
 पारिकडुर (प्रीति) ६७७.

परिकम्पी (शक.) ३१५.
 परिकविल (०कपिल) १०४९.
 परिकविस (०कपिश) ५३७. ७८५.
 परिकसण (०कर्पण) ६८०.
 परिकोमल (शक.) ३६७. ३८१.
 परिकुल्य (०क्षय) ४३९.
 परिगण्ड (शक.) ७७९.
 परिगाह (०ग्रह) ३३. ७५. १९०. २७९.
 ३५१. ३५८. ९१६.
 परिघघर (०वधर) १०.
 परिघोलि (०वृणनशील) १५८.
 परिजडिल (०जटिल) ६२९.
 परिणह (०णति) ४३३. ९७७.
 परिणयण (०न) १०६९.
 परिणाम (शक.) ६२. ३६३ ३७०. ६०१.
 ६०६. ६१२. ६४३. ६८०. ७११.
 ७९१. ८३६. ९६५. ९७७. १००२.
 १०७९. ११७१. ११७५. परिणामय
 (०क) ३७६.
 परिणाह (शक.) २७२. ३४३. ७४०. ७४४.
 १०१९. १०७५. ११२३. ११५८.
 परिणील (०नील) ३९०. ११२९.
 परितम्बर (०ताम्र) १०९७.
 परित्ताणमई (०त्राणमयी) २२०.
 परिधूसर (शक.) ३७१. ३९७.
 परिपण्डुर (०पाण्डुर) ७८२. ११७८.
 परिपाडल (०पाटल) ४३१.
 परिपिञ्जरत्तण (०पिञ्जरत्तव) ११७१.
 परिफन्द (०स्पन्द) ८७. ९०४.
 परिमन्थर (शक.) २२६. [७८१.]
 परिमल (शक.) ३६१. ५८५. ६३२.
 परिमलण (०मर्दन) ५३७.
 परिमास (०मस) ३६६. ७६९.
 परिमथ (०मथ) ४६०. परिमथ ९५७.
 परिमण (०जन) १९०. ६९४. ७१५.
 ७९१. १०५४.
 परियर ६. परियर.
 परियर (०क) ३२१. ३५८. ५०७.
 ७५५. ९०३. १०९६.

परिक्खा (०रक्षा) ५०३.
 परिग्म (शक.) १५७. १९७. ३६८.
 ४८०. ७४९. ७५९. ११५१.
 परिग्मभण (शक.) ७७३.
 परिलङ्घी (शक.) ४००.
 परिलम्बी (शक.) ६७६. १११९.
 परिवहुण (०वर्धन) ९३१.
 परिवाडल (०पाटल) ८६६.
 परिवाही (०पाटी) ४. ८५१.
 परिवार (शक.) ८६७.
 परिविरल (शक.) ६१९. ११६८.
 परिवेहिर (०वेहनशील) ४८१.
 परिवेस (०वेष) १७९. १९६. २७१.
 ४५७. ६६४. ८४१. १०२३. १०२९.
 १०९६. १११६. ११६५.
 परिवेसी (०वेषी) ५२६. ५५४.
 परिस (स्पश) ८०१.
 परिसकण (परिषकण) ४६०. ५०२.
 परिसर (शक.) ५२६. ६१०. ६७२. ६८६.
 परिसाम (०श्याम) १११२.
 परिसामल (०श्यामल) ३७३. ६५५.
 परिसिद्धिल (०शिथिल) ४१०. ७८८.
 ८३६. १०२५.
 परिसुक्क (०शुष्क) ३२९.
 परिसुदय (०शुद्ध) ६१.
 परिसुद्धि (०शुद्धि) ११२३. ११८५.
 परिसेस (०शेष) ३६८. ६६९. ११४४.
 परिसोण (०शोण) ३०४.
 परिससम (०श्रम) ११६२.
 परिहा (०खा) ४९५.
 परिहार (शक.) ७१.
 परिहारवई (०वती) ९२१.
 परिहीण (०न) ६७९. ८८८. ९५३.
 परिहोअ (०भोग) ३५६. ९२६. परिहोय
 ९२०. परिभोय १८६. २७५. ८३९.
 परिजोह (?) ९९३.
 परोप्पर (परस्पर) १९३. ३१९.
 पलअ (प्रलय) ११. ४५. पलय ५०.

१५४. १५६. १८१. २९७. ८०८.
८१२. ८१४.

पलही (कापास tr.) ११७३.

पलहुअ (पलबुका) ५०१. पलहुय ९२२.

पलास (पश) ५५३. ५५४. ५६७. ५९४.

पलिअ (पालित) १०००. पलिअ १००३.

✓ पलोद p. (पर्यच, H. P. IV. 199.)

पलोद (पर्यस्त) ४९०.

पलोदन्त १४७.

पल्लक (पर्यङ्क) २६३.

पल्ल (पल्ल) २७७. ३८७. ४०८.

५१४. ५३७. ५५३. ५५४. ६४३.

पल्लव (slk.) १९३. २००. ३६५. ५२५.

६०४. ६१०. ६३५. ११३४. ११८६.

✓ पल्लवय्

पल्लवेइ ७०७.

पल्लविअ ४७७. पल्लविय ९.

पल्लो (slk.) ६३०. ६४५.

पवण (पन) १७३. १८५. २३१. ३६०.

३७१. ३७६. ४२९. ५४३. ५७८. ५८७.

५९३. ६३३. ६३४. ६३५. ६५०. ६५६.

पवह (प्रवह) ४४९. ०पवह ५२.

पवाह (प्रवाह) ३५७. ०पवाह १६७.

३१०.

पवि (slk.) १२६. १२७.

पवित्र्यारिणी (प्रविस्तरणशीला) २६८.

पविरल (प्रविरल) १६२. २३४. ३४९.

३७८. ३८६. ५२५. ५४९. ५५०.

१११०.

पवेस (प्रवेश) ७०२. ०पवेस ४९०.

पवेसथ (प्रवेशार्थ) ११४०.

✓ पव्वाल p. (झावने, H. P. IV. 41.)

पव्वालिय (झावित) ८१३. [९७९.

पसंसा (प्रशंसा) ६३. ८४७. ९०९.

पसङ्ग (पसङ्ग) ७५५. ७६४. ८७३.

९१७. ९९२.

पसल्यि (प्रशस्ति) ११८५.

पसर (पसर) १३३. ८१३. ८३८. ११००.

१२०३. ०पसर २६१.

57 (Gaṇḍavaho)

पसाय (प्रसाद) १०४. ४२४. ४९३.

पसाहण (प्रसाधन) ११२. ३०२. ७८७.

११३०.

पसिदिल (प्रशियिल) १०९. ६०६.

८३४. १०३४.

पसिदि (प्रसिद्धि) ७५. ७१७.

पसु (पशु) ३२२.

पसुवइ ३३. ३४. ५८.

०पह^१ (पन्थाः) ४०४. ४२३. ५५५. ०वह

१९४. २३०. ६१०. ९३९. ९६०.

पहर (प्रहार) ४३१. ७६०. ०पहर ४४२.

७६६.

पहरण (प्रहरण) ७०३.

पहरणसह (प्रहरणसह) ३२१.

पहरिस (प्रहरी) ९८. २०१. २५३.

२६२. ८४६. ८४७. ९४१. १०६६.

११२६.

पहा (प्रभा) १०५. ७००. १०६०. ०पहा

२५. ४४. ६०. १४३. १७६. १८९.

२८६. ३०५. ३१८. ३२८. ३४६.

३४८. ६५९. ६९३. ७०२. ७१५.

७३९. ७५१. ७६२. ८२०. ८३१.

१००७. १११२. ११७०. ११७३.

११७५. ११८०.

०पहामय (प्रभामय) ३८.

पहाण (प्रधान) ४३९.

पहाय (प्रभात) २७१. ६१३. ११७१.

पहार (प्रहार) ६९५.

पहाव (प्रभाव) १४. ६५. ५०७. ०पहाव

१५२.

पहिअ (पथिक) ३९५. ५४४. ५९१. ६७७.

पहिय ३६१. ५८२.

पहु (प्रभु) २१०. ३३८. ४३०. ४३४.

४५९. ४७०. ४८४. ४९१. ५०७. ५०८.

७१७. ७१९. ७२३. ७३६. ८४७.

८५८. ८६१. ८६७. ८६८. ८७३.

८७५. ८७९. ८८०. ९११. ९८४.

१००६. १०१५. १०५५. १०६५.

११८७. ११९३.

पहुत्त (पर्याप्त) ४६४.
पहुत्तण (प्रभुत्त) ७२३, ७२८.
पहुभाव (प्रभुभाव) ८७४.
पहोली (प्रभावली) १००८.

✓पा

पियइ ५९१, ११४४. [७७४.
पिअन्ति ३११. पियन्ति २६६, ७७१.
पिज्जन्ति ४४९, ५४४, ५७७, ५८९.
६०५, ६४९.
पीअ ४०, ६१६, १२०८. पीय २५८.
३२२, ३७३, ६९७, ८०८.
पिज्जन्त ४६६.
पाऊण ३००.
+आ, आपियइ ११४५.
—आवीय ३९९.
+नि, निविज्जन्ति ८०८.
—निवीय ७६१.
+परि, परिपीय ७००.
+सम्, संपीय ५६३.

पाआल (पाताल) ४४८. पायाल १६७.
४७६, ५१४, ८२५, ८५१, ८५२.
९३३, १०५१.

पाउस (प्रावृत्) ३६०, ३६२, ४०८.
४१३, ७०७, पाऊस ६९४.

पागासासण (पाकशासन) ३८०.

पाहल (पाटल) १६३, १८९, २७२, ३२७.
३५०, ३६९, ५८६, ६७१, ६८२, १०८८.
११०२, १११६, ११६५, ११८०.

पाहलिय (पाटलित) ६३२.

पाण (पान) ६९०, ९५७.

पाण (प्राण) ४६९.

पाणायाम (प्राणायाम) ३१३.

पाणि (sk.) ३२१, ९५७.

पामर (sk.) ५९८.

पाय (पाद) ७११, पायअ ६०.

पायइ (प्रकट) १७४, ३२६, ४९९.
६२५, ७१७, ७५६, १०५४, ११०४.

पायडिय (प्रकटित) १०९, ४२३.

पायव (पादप) १०६, १९३, २२६, ३३०.

३९४, ४४५, ५६०, ५६८, ५७१, ६०९.
६२६, ९८५, १०२३, १०९४, ११९१.

पायार (प्राकार) १०५८, ११३१.

पायाल s. पाआल.

पायत्ता (पत्रिका) ७८४.

पायसीअ (पायसीक) ४३९.

पायवय (०त) १०७६.

पायी (दोडनपात्रविशेष) ५७७.

पायीह (प्ररोह) १०२३.

पायीही (प्रारोही) ३३५.

पालम्ब (प्रालम्ब) ८३३.

पालास (पालाश) ३७५.

पाली (sk.) ५८९.

पाव (पाप) ९१४.

पावण (पावन) १००६, १२०९.

पास (पाश) ३६, ०वास ९४२.

पास (पाश) ७९, १०६, २१६, २१७.

२३२, २६४, ४५७, ४६९, ५३२.

९२१, ९७१, ०वास १८५, ३७०.

४५२, ५८३, ७६४.

पासल्लभाव (पादवीकृतावस्थानभाव) ५६०.

पासल्लिय (पादवीकृत) २६६.

पासाअ (प्रासाद) ५०८. पासाय २४८.
११९३.

पाहाण (पाषाण) ६७५.

०पि s. ०वि.

पिअ (मिय) ११६१, पिय १९१, २१९.

३६८, ३७०, ५९१, ६९१, ७३६.

७६१, ७६५, ७७०, ७८१, ७८७.

८३७, ९२१, ९५५, ९८४, १००३.

११४०, ११४८, ११४९, ११५०.

११५६, १२०३.

पिउ^० (पितृ) ११९७.

पिउवह (पितृवह) ४८४.

पिङ्ग (sk.) ३९२, ९६६.

पिङ्गल (sk.) ६१४, ६४६, १०७५.

पिङ्गल्लिअ (सुवर्णवर्णत्वं प्रापित; tr.)
१३४.

पिङ्गिम (sk.) ३३९.

पिच्छ (sk.) १०९२.

पिच्छल (sk.) ५२२. ६३३.

पिच्छ (पिच्छ) ३४८. ३५३. ६३९. ८१८.

पिञ्जर (sk.) १७१. ५६४. ५८५.

७७८. ८३५. १०९२.

पिञ्जरिय (०त) १३५.

पिष्ट (पिष्ट) २६९.

पिष्टायय (पिष्टायय) ८३५.

पिणाई (पिनाकी) ४१.

✓ पिण्ड

पिण्डिय (०त) १७५. ६७७.

+ सम्. संपिण्डिय २२४. संपिण्डिय

७४१.

पिण्ड (sk.) ४१. २५७. ३५१. ५०३.

६११. ६२९. १०९४. १०९५. १०९९.

१११४. १११५.

पिण्डी (sk.) ६७६.

पिय s. पिअ.

पियङ्गु (पियङ्गु) ५८५. ७८७. ८३४.

पिययम (पिययम) ३४२. ७७१. ११३८.

११४१.

प्रियहुत्तगामी (प्रियाभिमुखगामी) ७५९.

पियामह (पितामह) १२४.

पियामहत्तण (पितामहत्व) ५९.

०पिव s. इव.

पिसङ्ग (पिशङ्ग) १८७. ३८६. ५७३.

५८३. ७८६. ११६५. १२०५.

पिसुण (पिशुण) ७१. ४७२. ८५८.

८६७. ८८१. ८९८. ९३०. १०६२.

पिसुणत्तण (पिशुणत्व) ८९१. ९७९.

९८०.

पिड्ड (पुड्ड) ४६. १६७. २६३. ४५९.

६६४. ११२३. ११३१.

पिड्डल (पुड्डल) ५००.

पिड्डलत्तण (पुड्डलत्व) ७६३.

✓ पीड

पीडिअ (०त) ११५२. पीडिय ६६०.

११५३. ११५७. ११५९.

पोलिय ३६५.

+ सम्. संपोलिय. १४४.

पीडा (sk.) ४२२. ८५१. १०६३.

पीठ (०ठ) २८६. ६७८. ०वीठ ८. ७१८

१०३८. ०वीठ १०१. ११९. २२४.

३८३. ३९०. ४०७. ४१५. ४५४.

४५७. ४५८. ५०४. ८२२. १०३८.

१०७७. ११०२.

पीण (०न) २१०. १०८०. ११५०.

पीणत्तण (पीणत्व) ६८०.

पीय (०त) २७.

पीवर ८५४.

✓ पुंस p (शुद्धी)

+ उत. उप्पुसिय ७७८.

—ओप्पुसिय ७२३. ओप्पुसिय ५७.

पुंगव (sk.) ८७.

पुञ्ज (sk.) १७९. ४२७. ५६४. ५६९.

७६६.

✓ पुञ्ज, पुञ्जिअ, पुञ्जिअ

पुञ्जिअ ११७३.

पुञ्जिअन्त ४५८. १०४२.

पुञ्जिअन्त ४१२. ११६८.

पुञ्जिअमाण ११११.

पुञ्जिअ (पुञ्जिअकृत) ४५२. ४५३.

पुञ्जिअ ५५७. ८११.

पुञ्जिअ (०त) ५४. ४९६. ११४३.

पुञ्जिअ ३८. ५०. १५४. १८०.

२३१. ४१८. ४४३. ४७१. १०२१.

पुड (पुट) ५७६. ७४१. १०८८. ११०९.

११३५. ११६७. ०उड १२६. १५४.

२०७. ७३४.

पुण (पुनः) ७०. ३३७. ८८४. ०उण ६८.

८५. १४६. २९२. ७२४. ८४६. ८६४.

८६५. ८८०. ९०८. ९१८. ९२२.

९४४. ९५४. ९८२. १०६५. १०७५.

पुणरुत्त (पुनरुत्त) ४७७. ८४७. १०१८.

पुणो १२५. १४१. ४२६. ४९२. ७२६.

८८७. १०१४. १०१७. १०२८

१०५७. १०८१. ११४८. ११६८.
११८३. ११९७. उणा ९५. ९२६.
९३०.

पुण्डरीय (०क) २१.

पुण्णाह (पुण्याह) २११.

पुर (sk.) २०७. ५०६. ६६४. ६६५.
१०५८. ११००.

पुरा (पुरतः) २१५. २६२. २६९.
३११. ३२९. ९०९. ९७८. ९८४.
१०६९.

पुरव (पूर्व) ३०७.

पुरा (sk.) ४४९. ४८४. ८४४. ९७३.
१०६५.

पुराण (sk.) १९०. ५६७. ६१५. ६४६.
६७०.

पुराणभाव (sk.) ३३९.

पुरिस (पुरुष) ७२२. ८८९. ९४८.

पुरिसयार (पुरुषकार) ७२०.

पुरुमिल (पूर्वसंयोजी) १०७३. १०९७.

पुरुहूत (पुरुहूत) ४८२.

✓पुलप p. (पुलकय)

पुलप १०६३.

पुलिण (०न) ३९५. ४६२. ५२५. ५७९.
१०७८.

पुलिन्द (sk.) ३४९. ३५२. ६३०. ९४९.

पुलोस (प्राव) ५८९.

✓पुस p. (शुद्धी, H. P. IV. 105)

पुसिअ ८४१.

पुहई (शुद्धी) ७२२. १०६३. पुहवी १५.
९१४. ९५४.

पुहईवई (शुद्धीपति) ४३९ ८५५.
१०७२.

✓पूज

पूजसि ३०७. ३३०.

पूय (पूय) २७७. ६३२.

पूया (०जा) ३११. ७५४.

पूर (sk.) २५३. ५२७. ६५१.

पूरण (sk.) ६७९.

पूरिथणी (पूरितस्तनी) ७६६.

✓पृ

+ व्या. वावारेन्ती २४४.

✓प

पूरेइ ७०४.

पारन्ति ९५५.

पूरिअ २५७. पूरिय १५४. ४४१.
४४३. १०३२.

+ आभि. आहिकरिज्जन्ति ८७२.

+ अव. अववण ११०४.

+ सन्. संपुण ४२६ [VI. 7.] ७३१.

पेढाल (पीठयुक्त=विपुल, वल्ल, H. D.

पेम्म (प्रेम) ५४. ११५६.

पेरन्त (पर्यन्त) ९. २०३. २७४. ३७३.

३९८. ४११. ४३९. ४५१. ४५८.

४५९. ५२१. ५२३. ५३०. ५८१.

६२८. ६७०. ७७८. ७९२. १०१९.

१०७६. १०९५. १११२.

पेरन्तत्तण (पर्यन्तत्व) १८५८

पेरन्तीकअ (पर्यन्तीकृत) ४५७.

पेलव (sk.) ७८५.

पेलुण (पेरण) ४५९. ८१७.

पेसण (प्रेषण) १५९.

पेसल (पेशल) ४२३. ९८८.

पेहुण (पक्ष tr.) १२७. १४१. २२७.

पोय (पोत) १२५. ३९७.

पोह (प्रोथ) २५७.

प्प^० s. प^०

प्पमुह (प्रमुख) ८०२.

प्फालण (आस्फालन) s. कुम्भफा-

लण. ४१९.

प्फुरण (स्फुरण) ९०५.

✓प्रकटाय

पयडाअइ ३९०.

पयडाअमाण ६२८.

✓प्रत्यक्षाय

पच्चक्खायन्त १२०४.

✓पु

+ परि. परिप्पवन्त ५७०.

+ प्र. पप्पय १२८.

फ

- फंस (स्पर्श) ३०९. फंस ३९०.
 फण (slk.) ३९०. ४८३. १०७१. फणा.
 १४. २५. ५१. १००. १०१. १७५.
 ४३२. ४७९. ६३७. ६६३. ८०५.
 ८२२. ८४८. १००८. १०४७. १०४८.
 फणगा १२९.
 फणायड (फणातड) ६२८.
 फणी (slk.) १७५. ३९०. ४३८. ८२४.
 १०३०. १०७२.
 फरुस (परुष) १८४. ३७७. ५६६. ६६०.
 ६६६. ११५१. ११७६.
 फरुसत्तण (परुषत्तव) ८९०.

✓फल

- फलद ६१६.
 फलन्ति ८७०. ९०२.
 + प्रति. पडिष्फलिअ १७२. पडिष्फ-
 लिय ११४.
 फल (slk.) १३६. १७४. ३५१. ३७२.
 ३७५. ३७८. ३८६. ४१८. ४२१.
 ५०५. ५३३. ५५०. ५६७. ५८८.
 ५९६. ६०१. ६०६. ६०७. ६१२.
 ६३४. ६३५. ६५२. ६६१. ६८५.
 ७८८. ७९०. ८१५. ८६२. ८७३.
 ९६५. ९८५. ९८६. ९९०. १००६.
 ११२४. ११६५. ११७१. फफल
 २७७.

- फलिह (स्फटिक) ६९०. ७५०.
 फलिहक्ख (स्फटिकाक्ष) ४.
 फुकार (फूकार) ५४४.
 फुड (स्फुट) ५२२. ७७१. ८७०. ८९६.
 ९९६. १००५.
 फुडण (स्फुटन) ५५७. ८३०.

✓कुल

- +उत्त. उण्कुल ६३७.
 कुलिङ्ग (स्कुलिङ्ग) १६९. २४६. ३५२.
 ४९२.
 कुल (slk.) ५३५. ५८९.

✓कुस १ (शुद्धी, स. पुंस) कुसन्ति
७११.

- फेण (फेन) ५२२. ६१९. फेण २५७.
 फोण (स्फोटन) ३२६.

ब

- बउल (बकुल) ७७६. ७८३.
 बद्धभाव (slk.) ४६५.
 बन्दी (slk.) १०५. ४२९. ८४३.
 बन्दीकअ (बन्दीकृत) ११३९. बन्दीकय
 २८५. ४६७. ७५७.

✓बन्ध

- बन्धन्ति १०२६.
 बद्ध ३०. १७४. ३३५. ४५७. ४८७.
 ५५६. ६६७. ९४२. ९४८. ९७६.
 +अनु. अणुवज्झन्ति ७७२.
 +अव. अवबद्ध ६०८. १०२३. १०२९.
 +आ. आवज्झन्ति ११३७.
 —आवद्ध ५२३. ५३१. ६११.
 १११२.
 +नि. निबद्ध ४३३. निबद्ध २००.
 ८९४.
 +प्रति. पडिबद्ध १८२. १९२. १९६.
 २३८. ५२५. ५९०. ६८२. ७०१.
 ७९६. ८३३. ९०३. ११३८.
 —पडिबज्झन्ति ६५५.
 +सम्. संबज्झमाण १६२.
 बन्ध (slk.) १२. ९२. १४०. २५९.
 २७१. २९३. ३१३. ३३९. ३४३.
 ५०५. ५९६. ६५७. ६६२. ६६९.
 ६७२. ६७५. ६७६. ६८८. ७६२.
 ८००. ९३८. ९४६. १०६२. ११९१.
 बन्धण (बन्धन) ३४६. ४१०. ५६३.
 ५९४. ६०६. ६३५. १०१५.

बन्धव (बान्धव) २०९.

- बन्धु (slk.) ४६७. ९४१.
 बन्धुर (slk.) २०५. ८०५.

✓बन्धुराय

- बन्धुरायन्त ६२०.

बन्धुरिय (०त) ३८३. ५३३. ५५६.
 बन्धुगण्ड (बन्धुगण्ड) २. ४. ४१. १७२.
 १८१. ८१७. ८३०. १०४४. ११०९.
 बरही (बर्ही) ३४९. ६३९. बरही ३७२.
 बल (sk.) २४. २६. १०१. २६०. ४२२.
 ४३२. ४३८. ४८९. ७६३. ९२८.
 १०११.
 बलि (sk.) ३०७.
 बहल (sk.) २३१. २७१. ३५६. ४१६.
 ४५३. ६६७. ६९६. ८३७. ८५१.
 १०१३.
 बहलक्षण (बहलत्व) ५६२. ९०७. ९३६.
 ९९३. ११०७. ११८३.
 बहलभाव (sk.) ४१२.
 ✓ बहलायु
 बहलाय ५०.
 बहिर्मुख (बहिर्मुख tr.) ९४.
 बहु (sk.) २. ४५. ५१. ९६. २४५.
 २८२. ४५२. ४६७. ७९८. ९४८.
 ९५९. १०६२.
 बहुअ (बहुअ) ७५. बहुय ८६४.
 बहुत्त ४. भुज.
 बहुमाण (बहुमान) ८७५. ८७७.
 बहुय ४. बहुअ.
 बहुल (sk.) ३००. ३३५. ६२०. ६९२.
 बहुविह (०विह) ४८२.
 बहुसो (बहुशः) ३४८. ४६३. १०५७.
 १०६३. ११६०.
 बहुय (प्रभूत) ८६४.
 बाढ़ (sk.) ५३६. ८८०. ९४२.
 बाण (sk.) ४२. ५७. ३४५. ३५३.
 ३८०. ५९७. ५९९. ६२७. ७४२.
 ७४८. ७५६. ९९६. ११२२.
 बाणीकय (०कृत) ११३६.
 बाल (sk.) २५८. ५१६. ५३२. ५६१.
 ६१९. ६२०. ८३०.
 बालक्षण (बालत्व) २१.
 बालभाव (sk.) ७५२.
 बाला (sk.) ७७२. ७९६.

बाह (बाण) १३२. ६९७. ७१९. ७४९.
 ७६४. ७९२. ८४१. ९४१. ११४१.
 बाहा (sk.) ७३५.
 बाहिं (बाहिः) २८१. ९६३. १२०७.
 बाहु (sk.) १९६. २४९. ३४२. ३६६.
 ४२८. ४८९. ५९२. ६९१. ७४४.
 बिन्दु (sk.) २२३. ३७०. ५५६. ५६५.
 ६२७. ७८५. १००२. १०६१. १११३.
 ११६६. [११६२.
 बिन्दुह (बिन्दुविलिप्त) ६०५. बिन्दुहय
 बिम्ब (sk.) ४८. १३४. १६९. १७४.
 १९७. २७२. ३४१. ३६२. ३७१.
 ६३६. ६८९. ६९२. ७०२. ७३३.
 ७७५. ८०७. ८२८. ८२९. १०५६.
 १०६४. १०७५. १०८८. १०८९.
 १०९०. १०९१. १०९४. १०९५.
 १०९६. १०९७. ११०५. १११३.
 १११४. १११८. ११४३. ११५८.
 ११६५. ११६७. ११७८. ११८२.
 बिम्ब ८३०.
 बिल (sk.) ४७४. ४९६. ५५९.
 बिस (sk.) ५. २१९. ७४४. १११९.
 ११३९. बिस १८८. ३९३.
 बुकार (बुकार) १०.
 ✓ बुध
 + उत्त. उच्चुद्ध ५१३. ६५३.
 + प्रति. पञ्चिबुद्धिजह ११७२.
 बुद्धि (sk.) ८६. २६७. ९०६. ९९५.
 १११९.
 बुद्धुअ (बुद्धुअ) ६५१.
 बुस (sk.) ३५६. ६६६.
 बोर (बदर) ६१५.
 भ
 भञ्ज (भय) ४२. ३५४. ४४८. ४६८.
 ७१८. ८७९. भय २४. ११८. १२५.
 १५८. १७३. २४२. २९३. ३२९.
 ३५२. ४७२. ४९६. ५४१. ५६८.
 ६९७. ७६०. ११३१. ११४१.

भइरवी (मैरवी) २८७.

भङ्ग (sk.) १०३. १८९. २५६. २८४.
२९३. ३४०. ४१८. ४३७. ४४८. ४६१.
५१२. ५१८. ६४०. ६८०. ७०५.
७१८. ७४५. ७५०. ७८७. ८३२.
९२३. ९६३. ९७७. १०५२. ११६५.

भङ्गुर (sk.) ८३२. १८२०.

✓भज्ज

भज्जन्ति १२२.

भग्ग ३७१. ४२५. ११६०.

+ प्रति. पडिभग्ग २१८.

+ वि. विहत्त ५१. १०८५.

भट्ट (आष्ट) ५४५.

भट्ट (भट) २७७. ४१५. ४३४. ४३५. ६५८.

✓भण्ण

भण्ण ९८०.

भण्णउ ७०८.

भण्णिअ ८०४.

भणन्त ७०. ९६.

+सु. सुभण्णिअ ८०३.

भत्ति (भक्ति) ३३४.

भट्ट (भट्ट) ५९८. ६४४. ९५८.

भमर (अमर) १८. ५७. २८७. ३४५.

४३७. ६०५. ६१६. ६५२.

भमि (अमि) ९०४.

भमिर (अमणशील) २५०. ६११. ६६३.

भय s. भज्ज.

भयवई (भगवती) २९५. ३३८. ९२५.

भयवया (भगवता) ८९६.

भर (sk.) १७. २६. १०१. १५४. ४२२.

५३३. ५५९. ६२२. ९१२. १११५.

११५२. हर ७३१. ७३५. ११५१.

भरण (sk.) ८११.

भरह (भरत) ८०२.

भव (sk.) २५०. ११२७.

भवण (°) २०७. २८७. २९१. ३०६.

३३४. ३७०. ३९६. ४२९. ६६२.

६७४. ६८३. ६८७. ७१६. ८३७.

११०१. ११९२.

भवभूइ (°ति) ७९९.

✓भा

भासि ३०१.

+ आ. आभाइ २९४. १११२.

—आहासि ३०४.

+ प्रति. पडिहाइ ६६. १६७. १७०.

१८०. २८१. ४३६. ४७६. ७०६.

७९८. ११२६. ११३१.

भाज (भाग) ५६१. भाय १०९७.

भाइरही (भागीरथी) १०७.

भाय s. भाज.

भार (sk.) २४९. ७९७. ८५४. १०४६.

भारह (भारत) ४८६.

भारही (भारती) १०७.

भाव (sk.) ९७८. १२०४.

भास (sk.) ८००.

भिउडी (मुकुटि) १०३. ३४०. ७०५.

७१८. ७४१. १०१५. ११९९.

भित्ति (sk.) ६६२. ६७४. ६७८. ६७९.

६८२. ११८५.

✓भिद्ध

भिन्दइ ११२२.

भिज्जन्ति ४४६.

भिण्ण २८. १२३. १५१. ३३०. ४१५.

४४३. ४५०. ५१८. ६१३. ६३३.

६५०. ८२९. ८५२. ११७९.

भिज्जन् २९५. ५०१. ६६१.

+ आ. आभिण्ण १९४.

+ उव. उब्भिज्जइ ५९४. ७८३. १११८.

—उब्भिण्ण ४३. १७१. ३४३.

३८९. ११६२.

—उब्भिज्जन्त ४६१.

+ उव. उब्भिज्जमाण ४७०. ८४०.

+ प्रति. पडिभिण्ण ५. ११०२. [८३१.

+ वि. विभिण्ण ५७०. ११८०. विहिण्ण

+ सण्. संभिण्ण २७४. ६४८. ७४६.

✓भी

भीअ ४७२. ४७३. ७२४. ११९९.

भीय ९८. २२०. २४३.

भेसिय १०११.

भीम (श्ल.) ४९१.

भीरु (श्ल.) ४८९. ७५८.

भीलण (भीषण) १७०.

भुभ (भुज) ११६१. १२०२. भुय ८.

१०४. २४७. ७०९. ७१६. ७३५.

७४३. ७४९. ७९७. ९२९. १०७०.

१०७३.

भुभञ्ज (भुज्ज) ४७५. भुभय ४७२.

भुयञ्ज ४९२. ४९६. भुयय ४८४.

८२५. १०२२. १०३७.

भुभइन्द (भुज्जोन्द) ४७७. भुयइन्द

४७४. ७३९. ८२१. १००८. १०२५.

१०२८. १०३४. १०४७.

भुभङ्ग (भुज्जङ्ग) ४८०. भुयङ्ग १७८.

१९८. ६३८. ६६३. ६७०. १०२१.

भुयङ्गावइ (भुज्जङ्गावति) १५५.

भुयवत्त (भुज्जवत्त) ६४१.

✓भुज्

भुज्जन्त ९५७.

+ उप. उअउत्त ३५०.

—उअउत्तन्त ६८. बहुत्त ३४८.

भुमया (भू) २९. २५०. ७७८. ९२३.

१०४३. ११२३. ११३४.

भुय ६. भुभ.

भुयण ६. भुवण.

भुया (भुजा) ३३०.

भुवण (भुवन) ३. ६. १६. १९. ४४१.

१००५. ११०१. भुयण ३४६. ७२६.

७९७. ८१२. ८१६. ८३२. ८९९.

भुवणन्तर (भुवनान्तर) १०७. भुयणन्तर

१०४४.

✓भू

होइ ९५. ९८. ३९८. ५०१. ७३८.

८५३. ८८८. ८९१. ८९७.

९२४. ९५२. ९६०. ९६८. ९८९.

१०२९. ११४२. ११६३. ११६९.

इवन्ति ९०१. ९३६. ९७६. ९८८.

होभि ६४. ८१. ९०. १०३. २२५.

२५१. २७१. २९५. ३५९. ३७६.

३७८. ३९७. ४०५. ४६२. ५४२.

५६७. ५९०. ६१०. ६४३. ६४५.

६५६. ६८७. ७१७. ८०७. ८४५.

८६३. ८६५. ८६७. ८६८. ८९५.

९०३. ९५७. ९६०. १०३१. १०७९.

११००. ११३८. ११४१.

होहिइ ७९. ९०२.

होउ ६०३. ९२५. ९६९.

होन्नु ९७. ९७२.

भाविय ४८६.

होन्त ४७२. ११०६.

भवन्ती ५८८.

होऊण ९४३.

+अनु. अणुह्वय ११९८.

+दूर. दूरीभवन्तु ९८७.

+प्र. पडुत्त १०२०. १०७२.

—पडुत्तन्त ८३९.

+वि. विहाविउज्जइ ८५४.

—विहाविय ६५९.

+सम्. संभाविय २०१. ८२६. ११९५.

संभाविय १०७. १७७. ६७०.

६७३. ७३८. १०५८. ११५१.

भू (श्ल.) २४९. ४४८. ४५९. ५०५.

५३२. ५५७. ५५९. ६३२. ६४९.

६६६. ६६७. ६६८. ८३२. १०८८.

भूअ (भूत) ६८४. भूय ३११. ८८८.

भूअत्य (भूतार्थ) २५३.

भूइ (भूति) ५६०. ७४०.

भूमी (भूमि) ३७५. ३९९. ४४५. ५०१.

५०३. ५३३. ५३६. ५४८. ५४९.

५५५. ५५७. ५६३. ५६६. ५७१.

५७५. ५८२. ६२६. ६७०. ६८१. ७२७.

भूमिवाल (भूमिपाल) २१५.

भूय ६. भूअ.

[९५८.]

भूरि (श्ल.) ४३७. ६११. ६७३. ८०३.

भूरुह (श्ल.) १०५४.

भूवाल (भूपाल) ५०८.

✓च

भरेह २३१.

भरिअ ६.१६.३४३.१०८७.११९६.

भरिय ४६. २८६. ३५२. ४४७.
४४८. ८०३.

भरन्त २२६. ४५२.

+नि. गिहुय ३८२. ७९६. ९१५.

निहुय ११०. ११३.

भेय (भेद) १०५.

भोय (भोग) ४२३.

✓अम्

भमह ३७०. ५८३.

भमन्ति ८६. १४३.

भमियव्व ५४९.

भमिअ ४३०. भमिय ४५. ५५. ८४.

४१८. ४६५. ७४३. ८१९.

भामिय ७७६.

भमन्त ८२७.

भमन्ती २९१.

+परि. परिब्भमह ४७. १०७. १३४.
५८५.

—परिब्भमिय ३६७.

+सम्. संभन्त १४८.

म

म for मए, महं अहे and मे s.
अस्मत्.

मअ (मद) ७९. १०२. ७२८ ८९५.

११४६:११५४. मय २४.२५.१६२.

२४९. (कस्तूरी) ३६९. ४३३. ५१७.

५५२. ५६८. ६९८. ८३६. ८९५.

९५६. १०१३. ११४०. ११४६.

११४७. ११४८.

मह (मति) ८१. ८४. ८८७.

महत्तण (मतिव) ७५.

महन्द् (सुगन्ध) ९. ११. २८८. ४७१.

६१८. १०११. १०७६.

महन्द्त्तण (सुगन्धल) १०.

महुरा (मादिरा) १६२. ६९०. ७८१.

८६४. १०८७.

58 (Gaṇḍavaho)

महल (मलिन) ४९.४०३.४५५.५४३.

५९०. ५९४. ६२१. ६२५. ६५६.

९२१. १०४०.

✓महल p. (मलिनय्)

महलेह ८५७.

महलिज्ज महलिज्जह १०७७.

महलिय ३५६.

महलण (मलिनीकरण) ११९९.

मवह्य (मृदुलित) ३४७.

मवई (मृद्वी) ७६९.

मवड (मुकुट) ३३.

✓मवल p. (मुकुलीभवने)

मवलउ ६९.

मवलन्ति १०८५.

मवल (मुकुल) १६४. ४८६. ५१६.

५९४. ७८८. ७८९. ८३५. ११८८.

मवलण (मुकुलीभवन fr.) ७९३.

मवलावअ (मुकुलीकारक fr.) ९४.

मवलि (मौलि) २४८.४२५.७१८.८१२.

मवलिअ (मुकुलित) १६५.

मऊर (मयूर) २९९.३३५.३५५.३८९.
५५३.

मऊह (मयूख) ७७.२१९.३२८.३६३.

५५२. ५६४. ६४६. ७६२. ७६९.

८१५. १०४१. १०४६. १०६०.

१०६७. १०९३. ११०१. ११६५.

मगाह (मगध) ३५४. ४१४. ४१७.

६९६. ८४४.

मगा (मार्ग) १३. २१. २८. ८४. ८५.

१३७. २१४. २१६. २३२. २६०.

३०५. ३३८. ३५२. ४०१. ४११.

४४७. ४५५. ४७१. ४७३. ४८४.

४९६. ५३५. ६४४. ६५५. ६६९.

६८६. ७७९. ८०७. ८२०. ८५२.

८५९. ९४९. ९९९. १०१०. १०१९.

१०३१. १०३५. १०५२. १०७७.

१०७९. १०८३. ११०८. ११५०.

११९८.

मगाण (मार्गण) ८६०.

संज्ञा (सांगित) ३९०.
 संज्ञा (sk.) ११२. १६१. १८५.
 १९४. ३२४. ४४६. ११८६. ११८९.
 संज्ञा (पाप tr.) ९५१.
 संज्ञा (मस्तर) ८०. २१४. ८८१.
 ८९६. ९४७. ९६८.
 संज्ञा (मञ्जन) १६६. ४६१.
 संज्ञा (मध्य) ४८. २०३. २५९. ४५१.
 ४५३. ४५७. ४९६. ५५४. ७५७.
 ७९३. १०३६. ११०२. ११११.
 ११३७. ११६०. ११६७.
 संज्ञा (मध्यदेश) १०५३.
 संज्ञा (sk.) ११९३.
 संज्ञा (sk.) १६५. १९३. २०६.
 २५०. ३४५. ३७४. ५०५. ५३०. ५८५.
 ५८७. ५८८. ५९६. ५९९. ७८८.
 ७९०. ८३४. ११२५.
 संज्ञा (मञ्जरीमय) ७५४.
 संज्ञा (sk.) ३६७. १०४८.
 संज्ञा (अल्प tr.) १६. ४६. २०३.
 २२९. ३२०. ४३३. ४५२. ४५८.
 ५२३. १०२६.
 संज्ञा (अल्पीकृत tr.) ८४०.
 संज्ञा (मनः) ८८. ३४७.
 संज्ञा (मनोहर) ७८७.
 संज्ञा (sk.) १४. ५१. १४३. १८२.
 १८६. १९३. १९५. १९७. २१२.
 २५०. २५१. २९३. ३०९. ३२०.
 ३४८. ४२६. ४३२. ४८२. ६२४.
 ६२८. ६६३. ६६४. ६८०. ७३५.
 ७६८. ७८०. ९०५. ९६३. १००८.
 १०४१. १०५८. १०६८. ११८८.
 संज्ञा (मणितट=मणिमयतट) ६३९.
 संज्ञा (मनोरथ) ७२८. [६५९.
 संज्ञा
 संज्ञा ६७.
 संज्ञा २८५.
 संज्ञा (मण्डन) ४६. ३३२. ४७९.
 ७८४. ११२४. ११२९. ११३९.

संज्ञा (sk.) ७. १०१. १०३. १२०.
 १५६. १६९. १७०. १७५. १७७.
 १९६. २२५. २३९. २४१. २९५.
 २९७. २९९. ३०७. ३१५. ३२३.
 ३२८. ३३२. ३८८. ३९०. ३९१.
 ४०५. ४१२. ४२२. ४३१. ४६९.
 ५६१. ५६९. ५७५. ६०१. ६११.
 ६४६. ६४७. ६५८. ७०४. ७५९.
 ७७३. ८२२. ८४८. ९२८. १०२७.
 १०४७. १०५८. १०५९. १०६७.
 १०७१. १०७८. १०९९. ११०४.
 १११४. ११३२. ११५०. ११६०.
 ११६७. ११८६. ११९३.

✓ संज्ञा, संज्ञा (sk.)

संज्ञा (sk.) १०३४.

संज्ञा (sk.) २४५.

✓ संज्ञा

संज्ञा (sk.)

संज्ञा (sk.) १११६.

संज्ञा (sk.) ११७८.

✓ संज्ञा

संज्ञा (sk.) ५१२. १०३९.

✓ संज्ञा

संज्ञा ८६४.

संज्ञा २७८. ३९६. ४०६. ५२६.

१११७. ११४७. १२००. ५४८.

✓ संज्ञा

संज्ञा १६०.

संज्ञा ८७३. ९२२. ९३९.

संज्ञा १२०१.

संज्ञा ८६७.

संज्ञा ७३. ११३. २२०. ७२८. ९१२.

९२३. ९९५. ९९९. १००२. संज्ञा

संज्ञा (मत) ९५९. [९८४. ९८८.]

संज्ञा (sk.) १५०. १६२. २७५. ४२९.

✓ संज्ञा

संज्ञा (sk.) १०२६.

संज्ञा (sk.) ८४१.

मन्द (sk.) ३१८. ५७६. ६१८. ९०६.
११४९.

मन्दर (sk.) ५१०. ८२३. १०३८.

मन्दार (sk.) १९४. ४१६. ६६७.

मन्दिर (sk.) ३२२. ३६१. ६१८. ६८१.
१०८३. ११८८.

मय (मद) S. मल.

मय (मृग) १६९. ५८७. १११४. ११६७.

मयङ्क S. मियङ्क.

मयण (मदन) १७७. ३२५. ३४१. ५९९.
६३६. ७५४. ७८३. ७९६. ८३७.
९१६. १११६. ११३८.

मयणाहि (मृगनाभि) ७७९. ७८५.

मयतण्हा (मृगवृणा) ५४२.

मयरन्द (मकरन्द) ११०. ५१६. ५८५.
६०५. ६५७. ७४८.

मयरहर (मकरधर) ८०७.

मरगळ (०कत) १०७०. मरगाय २५८.

मरण (sk.) ३२४. ४६८. ९१०.

मराल (sk.) ६३०.

मरु (sk.) ४७१.

मरुजळ (०वक) ७८४. मरुयळ ७८६.
मरुवय ५८६.

✓मळ

मालिअ (मदित) ४२८. मलिय ३५.
१८८. २०६. २७७. ३६६. ५१४.
५२४. ७८६. ७८७. ११३५.

मवि. विमल ११५९.

—वि. विमलिअ ५८७. [११९८.

मल (sk.) २१३. ३४४. ६१४. ८९६.

मलण (मलन) ४६४.

मलय (sk.) १२१. ४२३. ६६१. ११२७.

मलिण (०न) ३८५. ६४२. ११०८. ११७५

मलिय (०न) १११.

मलाण (इमशान) २९१. ३२७.

मसिण (मसण) १३३. ३९८. ५२५.
५२९. ११७०.

✓मरुज

मज्ज ४०७. ८११.

मज्जन्ति २४५.

मज्जन्त ८०६.

✓मह

महइ ९४९. ९९१.

महन्ति ८६६.

मह (०ख) १०१३.

महयघ (महाघ) ६६३. ९०९. ९८२.

महण (मथन) ३४.

महधूम (महाधूम) ८१५.

महल्ल (महत्त) १०६.

महाकइ (महाकवि) ६३.

महाकुम्म (महाकुर्म) १७.

महागिरि (sk.) २३०.

महागुण (sk.) ९०१.

महाणई (०नदी) ४४९. ४५५.

महाणिहाण (०निधान) ६८६.

महातरु (sk.) ५४८.

महादण्ण (०दर्पण) ११९२.

महापईव (०पदीप) ८०९.

महापरेय (०प्रेत) ३२९.

महापसु (०शु) ३१९.

महाभवण (०वन) ९०६.

महासुयंग (०जंग) १३३.

महासणि (sk.) १९८. ९१६.

महामहिस (०ष) २९५. ३१६. १०९१

महामहु (०धु) ६११.

महामीण (०न) १०१८.

महारम्म (sk.) १०७. १०७४.

महारह (०थ) ४९४.

महावराह (sk.) १३. १०९८.

महाविहंग (sk.) ८१९.

महासुर (sk.) ८१६.

महाहव (sk.) ४३९.

महिन्द (महेन्द्र) ९९. १९९. २३५.

महिमा (sk.) ८८५.

महियल (महीतल) २८२. महीयल

२८३. ५०६.

महिलत्तण (महिलात्त) १८.

महिला (sk.) ५९८. ७२०. ८८९. ९९७.
१२०७.

महिस (ष्) ४३. १७२. २८५. २८६.
२८९. २९३. ३०५. ३२४. ३३५.
५४०. ५४१. ६४३. ६५९. १०८८.
१०९१.

महिहर (महोहर) ११७. १२२. १३१.
१३५. १४२. १४३. १४७. १४८.
१५८. ३५९. ४५६. ६३१. ९८५.
१०२०. १०३०. महोहर १४५ ४५५.

मही (sk.) ७७. ९९. १०१. ११९.
१२२. १२३. १२९. १३९. २२४.
२५६. २८२. २८३. २८४. ३९०.
४०७. ४१५. ४१७. ४५१. ४५४.
४५७. ४५८. ४७४. ५५८. ५९०.
६५८. ८२२. १०३६. १०३८. १०७७.
११०२. ११९९.

महु (०षु) १६४. ५९६. ६०४. ७९१.
८३६. १११८. ११४५. ११४६.
११४८.

महुअर (मधुकर) ४६४. ४६८. महुयर
१६८. ५९९. ६३०. ६९५. ७५३.
१०५७. १०६२. १११४. [९३२.

महुमह (मधुमथ) ९. १८. २८. ४०७.

महुमहण (मधुमथन) १०९२.

महुमहवियय (मधुमथविजय) ६९.

महुर (मधुर) १८४. १९४. ४१८. ५८३.
६३३. ६४८. ७४७.

महुस्तण (मधुरत्न) ६७.

महुरीहुयन्त (मधुरीभवत्) ११८९.

महुसूयण (मधुसूदन) ५५.

महासही (महोषधि) ६३८.

✓मा

+ नि. निमोसि २९६.

— निमिय ११६१.

+ निर. निम्मवेसि २९७.

— निम्मविय ३५४. निम्मविअ

२८२. ५०८. निम्मविय ११३.

— निम्माय १६६. ८४३.

+ परि. परिमिय ५०३.

+ विनिर्. विणिम्मिय ४६६. ८४९.

मा (sk.) ६०३. ९५१. ९८७.

माह (मात्) ३३४.

माण (मान) ९६. ७९८. ११४४.
११४६. ११४८.

माणइत्ती (? मानयित्री = मानवती) ११४३.

✓मान्

माणिय ५५.

मायङ्ग (मातङ्ग) २१९. ३५०. ९५०.

माया (sk.) ११. १८. ५५. ३५४.
४८७.

मारुअ (०त्) २२६. ५०१. ५०४. ७८८.
११७४. मारुय ५४५. ५७२. १०४४.

✓मार्ग

मग्गह ९९१.

मग्गिय ७८४.

+ वि. विमग्गमाण ९८७.

मालई (मालती) १६४. २३७.

माला (sk.) १८. २०. १८२. २३५.
२३७. २४४. २५१. २८७. ३०३. ३०४.
३१८. ३४०. ३४४. ३६५. ४६०.
४७५. ४८८. ६०५. ६१६. ६४७.
७६०. ७६३. ७८५. ८९८. १००९.
१०२३. १०४२. १०६२. १०८२.

✓मालाय

मालायमाण ११४०.

मालिणी (मालिनी = मालायोगिनी)
११३१.

मालुहाणी (०धानी) ५८१.

मालूर (sk.) ३०४. ३२५. ६२१. ६५४.

✓मांसलाय

मासलाअन्त ५८०.

मास (मांस) १६. ३२९. ३३२.

मासल (मांसल) २०३. २३२. १०८९.

मासलिय (मांसलित) १६३. ७३९.

माहृप (माहात्म्य) ९०. ९७. १९२.
४८७. ७०६. ८९३. ८९४.

माहृपपर (माहात्म्यपर) ९०१.

माहव (माधव) ४८७. ६०३. १११४.

माहवी (माधवी) २८५. ५९४. ७९०. ८३५.

✓नि

+ नि. निमिष १०३७. निमिष ४७.
७९७.

मियङ्क (मृगाङ्क) ३०. ३३. ३९. ५६.
१८३. १८६. २०४. ४०६. ४२५.
५६९. ७४७. ८३९. ८५७. १०८६.
मयङ्क ७८५.

✓मिल्

मिल्ह १०९१.
मिलन्ति ११०४. ११०६.
मिलिअ ४५. १२०. २९१. ११८०.
मिलिय ५३. १०३. १३६. २०३.
२०४. ५१४. ६५८. १०७८.
मिलन्त ७५१. ७५२. १०४८. १०९३.
मिस (०ष) ९४१. ९८४.
मिहुण (०युन) १३६. १५७. १७१. ५००.
५९२. ११३०. ११५५. ११५७. ११७२.
मीण (०न) ५२०. ६१९.
मीणउल (मीनकुल) ३८७.

✓मील्

मिलिय १९७.
मीलन्त ३१२.
+उत्. उम्मिल्ल ६५. ३६९. ७३९.
—उम्मिल्लन्ति ४५५.
—उम्मिल्ल ६००. ६२१. १०१७.
१०६०.
—उम्मिल्लन्त ४९८. ७०२.
—उम्मिल्लमाण ३५८. ७७८.
११३८.
+नि. निमिल्लन्ति ९९२.
—निमिल्ल १९२. ६१०. ७३८.
+समुद्. समुम्मील्ल ४६२.

✓मुक्कल, मुक्कलिज (H. D. VI. 147)

मुक्कलिजन्त (स्वैरीक्रियमाण) ७३२.

✓मुच्च

मुच्च ४२. १०१. १४५. ४१९. ५९७.
७०९. ९८२.

मुयन्ति ११५. २३१. ९८२. १०७४.

मुच्चन्ति २५८.

मुच्च २९९.

मुच्चन्ति ११०. ३५३. ४३३. ४४८.
४७५. ६३७.

मुक्क (०क्क) १०. ८५. ११८. १३०.
२२८. ३२९. ३३४. ४०७. ४७१.
६४३. ७००. ८३०. ८८३. ९०३.
९१०. १०१७. १०३९. १०९९.
११३३. ११६४. ११७३.

मुयन्त ४९२. ६४६.

मुच्चन्त १०७८.

मोत्तु ८८३. ९४२.

मोत्तुण ४८९. ९३५. ९४८.

+अव. अवमुक्क ५९५.

+आ. आमुय १५७. २४६. ३२२.
९१४.

—आमुक्क १२१. ११९१.

+उत्. उम्मुक्क ५७४.

—उम्मुक्क २८५. २८७. उम्मुक्क
९४३. १०३५.

+परि. परिमुक्क ६९५.

+वि. विमोयन्ति ७६५.

—विमुक्क १५५. ३५६. ८१८.
८९०. ८९८. १०१२.

✓मुण ४. (ज्ञाने, H. P. IV. 7)

मुणन्ति ८३.

मुणिय (ज्ञात) ७१६.

मुणाल (मृणाल) २६६. ३६६. ५१८.
७७१. ११६५.

मुणाली (मृणाली) १३.

मुणि (०नि) ३७४. ५५०. ६१५. ६४२.

मुणिअण (मुनिजन) ११९०.

मुण्ड (sk.) ३०७. ३१८.

मुत्ता (मुक्ता) २२२. ६९८. १०५८.

मुत्ताहल (मुक्ताफल) ७३०. ११९४.

मुत्थ (मुस्त) ३९९. ५५७.

✓मुद्

मुद् ६०७.

मुद्रा (मुद्रा) ८७. ६२७. ७१५.

मुद्रिय (मुद्रित) ५६५.

मुद्र (मुख) ३२५. ७९५.

मुद्रभाव (मुखभाव) ७९६.

मुरारि (sk.) ८०९. ८१४.

✓मुह

मोह ९०७.

मूढ ३१८. ४८७. ८७१. ९४२. ९५६.

१०४०. ११११.

मुञ्जान्ति १५३. १०९०.

†वि. विमुह ५८७.

मुह (मुख) १७. ४०. ५४. ७४. ११५.

१२३. १७०. २११. २२७. ३३४. ३५४.

३७७. ३८७. ४२०. ४२४. ४३१.

४३७. ४६६. ४७४. ५८६. ५९६.

६०४. ६२२. ६४९. ६९२. ७००.

७०२. ७१०. ७४३. ७४६. ७६५.

७७१. ७७६. ७७८. ७८८. ८२१.

८२४. ८३१. ८४९. ८९०. ९७२.

१०१०. १०४४. १०५९. १०७२.

१०८७. ११२३. ११४४. ११४९.

मुहमेत्त (मुखमात्र) ५४७.

मुहयन्द (मुखचन्द्र) ७५६.

मुहल (मुखर) २०. ११७. १७०. १९३.

१९७. २३१. २७०. ३७२. ३९५.

४४५. ४७८. ४९९. ५१३. ५२४.

५२६. ५२८. ५४७. ५५३. ५६७.

६१७. ६३४. ६३५. ७६७. ८११.

८२५. ९५०. १०४८. १०६८. १०७६.

मूह S. मुह

मूयत्तण (मूकत्व) ८८.

मूयल्लिअ (मूककृत) १२०६.

✓मूल

†उत्त. वम्मूलिअ ११८३. वम्मूलिअ

३६८. १०३३. १११९.

मूल (sk.) १३. ३८. ११०. १३९. १४०.

१४५. १४६. १५०. १६४. २१७. २२९.

३५६. ३७८. ३९०. ३९३. ४२८.

४४५. ४४७. ४४८. ४४९. ५०४. ५२२.

५३९. ५५०. ५६६. ५७२. ५७८.

५८४. ६१०. ६२०. ६२५. ६७२.

६८२. ७२२. ८२०. ८२२. ८४०.

८५४. ९००. ९१८. ९३१. ९७६.

९९२. १०२१. १०२५. १०२७.

१०३७. १०५४. १०६१. १०८४.

११०५. ११७३.

✓मृ

मथ (मृत) ९६२. ९८५.

✓मृग

मग्गन्ति ८७७.

†वि. विमग्गन्ति ८६६.

✓मृज्

†सम्. संमज्जिय ६०९.

✓मृय्

†आ. आमड्ड ७४४.

†परा. परामुड्ड २२१.

†परि. परिसुड्ड ४२७.

मेहणी (मेदिनी) २७६. ४२३.

✓मेघाय्

मेहायन्त ३२३.

मेत्त (मात्र) २३६. २८७. ७३७. ९६४.

मेय (मेदः) ३७७.

मेयय (मेचक) ३३६.

मेरु (sk.) ५३. ८११.

मेह (°व) १९२. ३६२. ३७१. ३७३.

४०४. ४०६. ४४४. ६५०. ७३३.

७४७.

मेहला (मेखला) ३४२. ३६५. ५४६.

७६७. ७७५. ७७६. ११३१.

मोत्तिअ (मौक्तिक) २६६. मोत्तिअ

२१९. १०८६.

मोत्तिअत्तण (मौक्तिकत्व) ७१४.

मोयण (मोचन) ७३५. ८७९.

मोह (sk.) ९१. ९४६. ९८७. ९९४.

मोह (मोव) ५२०. ८५८.

मोह (मोव or मोह) ८९२.

✓म्लै

मिलाण (म्लान) ५८४.

य

य स. च.

०यड स. तड.

०यणत्थ स. जणत्थ.

✓यम्

+ उत्त. उज्जय ४.

+ सम्. संजमिज्जन्ति २८९.

—संजमिय ८१३.

—संजमेन्ती ८४०.

—संजमिउं ४८७.

०यर स. कर.

०यल स. तल.

✓यस्

+ आ. आभासेइ ११७४.

—आयासिज्जइ ११६०.

—आयासिय ५७८. १०५७.

✓या

[२६२. २६९.

जाय २८४. ४१७. ४२३. ८३२. जाय

+ उप. उवेन्ती ५५.

✓युज्

+ नि. निओएइ ५९२.

+ अभि. अहिउत्त ८२२.

युध्मत्

तं (त्वम्) २१२. २४३. २४८. २९२.

२९६. ३०३. ३०४. ३०७. ३०८.

३२०. ३३४. ७१२. ७१३. ७१८.

७२३. १२०१. १२०२.

तुमं ७२१. ७२४.

तइ २१३. ३२५. ४९०. ७१३. ७२४.

तई २९३. ११९८.

तए ४८९.

तुमाइ २२१. २९०.

तुमाए २८५. ३१३. ७२३.

तुमाओ ८४४.

तुमाहिन्तो ७२४. ७२९.

तु (तव) २१९. २४४. २४६. ७१०.

७२१. ११९५.

तुज्ज २१७. २५१. २९९. ३१५.

३२८. ३२९. ६९९. ७०४. ७०९.

७११. ७१५. ७१६. ७२५. १२००.

१२०३.

तुज्ज २८७.

तुम्ह २८८.

तुह २१४. २१६. २१८. २२०. २२२.

२३६. २३७. २३९. २४०. २४१.

२४२. २४५. २४७. २८६. २८९.

२९२. २९४. २९५. ३०२. ३०५.

३११. ३१२. ३१४. ३१८. ३१९.

३२३. ३२४. ३३१. ३३३. ३३५.

३३६. ६९६. ७०५. ७०६. ७०८.

७१४. ७१७. ७१९. ७२६. ७२७.

७२८. ७२९. ७३०. ७३६. ११९४.

११९७. ११९९.

ते (तव) १८३. १८५. १८६. २९७.

३०६. ३३७. ९४२.

वो १८. २२. २५. ३१. ४४. ४६.

५८. २२३. २४८. २५२. ३०३.

३२२. ७२३. १००६. १२०१.

१२०२.

तुमम्भि ७०६. ७०७.

तुमे २३८.

तुवि २५०.

र

रञ स. रय.

रइ (०ति) ५७. ९५०. ११५५. ११७२.

रक्खण (रक्षण) ५०. ३०१. ८६३.

रक्खा (रक्षा) १७८. ३८६. ४६७.

✓रक्ष्

रक्खउ १८.

+परि. परिर्विखअ १४९.

रमाय (कीलुम्भवत्त) fr. H. D. VII.

3) ४०३. S. गवरङ्गय.

✓रङ्गोल p. (दोलने H. P. IV. 48)

रङ्गोलिय (कम्पित) ३९४.

रङ्गोलिर (संचालित) ६३४.

रङ्ग (sk.) ६१४.

०रङ्गय S. गवरङ्गय.

✓रच्

रयन्ति २६५. ९८४.

+वि. विरयन्ति ७३०.

—विरयन् १०२९. विरय्य ४८६.

रच्छा (रथ्या) ८. रत्था.

रज्जु (sk.) ६६९.

✓रज्ज्

राजिय ३४८. १००८.

राविज ४१९.

रज्जन्त २७७. ७३९.

+मभि. अहिराजिय ५६४.

+वि. विरत्त ६५९.

—विराविय ११६९.

रण (sk.) १०२. २४३. २८८. ४१५.

रणक्कार (रणत्कार) ७०३.

रणरण्य (०क) ११३३.

रागिर (रणनशील) २९१. ४६०. ७६७.

रण्य (अरण्य) ८. अरण्य. ३७५. ३९४.

४०९. ४११. ४२१. ५१९. ५३६. ५३८.

५३९. ५४०. ५४६. ५५३. ५६१. ५६२.

५७२. ५७५. ५७७. ५८२. ५८९. ५९५.

६००. ६५४. ६६०. ९९०. १०७६.

१०८४.

रत्त (०क) ३०४. ७५४.

रत्था (रथ्या) ५६५. ६८०. ६८७. रच्छा

३६२.

✓रम्

+परि. परिरज्ज २४३.

रम्

रमइ ९४७. ९९१. ९९८.

रमन्ति ९१७. ९४८.

रमउ ७२०.

[११५४.

रअ (रत्त) २१३. रय ११३०. ११५३.

रमिय ११५६.

+आ. आरामन्ति ६६८.

+वि. विरमन्ति ४९६.

रमण (sk.) ७६४. ७६८. १०६५.

११२६. ११४०. ११५९. ११६०.

११८७.

रमणिज (रमणीय) १६४. ६०७. ६४५.

रमणी (sk.) १७३. २११. ३५३.

६९६. ७३०. ७४४. ७४८. ७८२.

१०४३. १०५२. ११२४. ११४९.

११५१. ११५६.

रमणीय ६०२.

रम्भा (sk.) ७५५.

रय (रजः) ३७७. ३८३. ३९०. ३९१.

४४३. ५०४. ५५५. ५५८. ५५९.

५६५. ५६९. ५९०. ६३१. ६८७.

७६६. १०६१. १११०. ११४४. ११७६.

१२०५. रज ३२. ३४१. ६३२. ११९९.

रय (sk.) ८१९. १०२३. १०२९.

रय ८. रम्.

रयण (रत्नं) २५. १०१. ४१८. ४२२.

४७३. ४७९. ४९२. ६३८. ७३९.

८२०. ८७९. ९१७. ९६७. १०१६.

१०४७. ११८०.

रयणमेत्त (रत्नमात्र) ६६३.

रयणवह (रत्नपथ) १०७१.

रयणा (रचना) ११२५.

रयणी (रजनी) ११६. ३०२. ३३४.

४०२. ४०४. ४१९. ५०६. ५६९.

६५६. ६८७. ७४६. ७८७. ८९८.

१०६५. १०७३. ११६६. ११७२.

११७६. ११८४.

रयणीभाव (रजनीभाव) ३०८.

रयय (रजत) ८१२.

रययवत्त (रजतपात्र) २११.

रव (sk.) ७. १२. २४३. २५७. २८८.

३७५. ४०२. ४३५. ९३७. १०४८.

रवि (sk.) ५०. १२०. १७४. २००.

२२५. २३४. २७२. २८०. ३०७.

३६२. ३७१. ५४२. ५६४. ६८९.

८०७. ८१५. ८३९. ८३०. १०७५.

१०८२. १०८५. १०८६. १०८८.

१०८९. १०९०. १०९१. १०९४.

१०९५. १०९७. १०९८. १०९९.

११०३. १११५. ११३२. ११८२.

११८३.

रविभर (रविकर) ६४३. रवियर ६२१.

१०८४. २१००.

रस

रसिय (रसित) ११. ३४९. ५२०.

११८९.

रस (sk.) १६४. १६६. १६७. १८६.

२५८. २६१. २८४. ३११. ३३०.

३३७. ३४४. ३५७. ३६५. ४२८.

५००. ५०४. ५१८. ५७७. ६०४.

६०६. ६३३. ६७१. ७७१. ७९९.

८३७. ८८८. ९३८. १०५५. १०७७.

११३८. ११४६. ११५१. ११५३.

११५६. ११६९. ११७२. ११७८.

११९६.

रसणा (रशना) ७६५. ९४३. १०४९.

१०५०.

रसायल (०तल) १४७. ४७२. १०२०.

रसिभ (०क) २९९. रसिय ६४.

रह (०थ) २००. २८०. ४१६. ७५९.

रहङ्ग (रथाङ्ग) ४९४.

रहस (रमस) ११७. २००. २४७. २९३.

४२४. ४७४. ५५२. ८१७. ८३१.

८४३. ९२३. १००९. ११०३. १११९.

११४५. ११५०. ११९०.

रहसा (रमसा) १४७. २५२. ४३७.

११८७.

रहस्य (रहस्य) ८६०. ८६३.

रहिय (रहित) ९६९.

रहुआर (रघुकार) ८००.

राज B. राय.

राइ (राजि) १३२. ३५५. ३५८. ५३४.

६४१. ७०७. ७३३. ११५०.

राणसि (राजिषि) ४६५.

✓राज्

+आभि. आहिरायन्ति ३९३. ५९५.

+निर. गीराइज्जन्ति ४१३.

+वि. विरायन्ति १२००.

—विरायन्ति ३७९. ३९१. ६११.

६१३. ६५५.

59 (Gaṇḍavaho)

✓राध्

+अप. अवरद्ध ४५६. ७६४. ८८४.

राम (sk.) १०५२.

राय (राजा) २६५.

राय (राग=रङ्ग) ७४. २५०. ३७९.

४०२. ४६१. ४७९. ५९०. ७८३.

१०४७. १११८. राज ४३२. ७८२.

९६६. ११४७. राय (प्रीति) ७७२.

११५६. राज २९१. ९४७. ९४८.

रायवह (रागवह) ४८२.

रायहंस (राजहंस) १०४८.

रासि (राशि) २१८. ६१७. ६६३. ६६४.

राहा (०था) २२.

राहु (sk.) २३. ४६९.

राह्य (राधेय) ४९४.

रिउ (रिपु) ९. १०६. १६६. १९१.

२१२. २३७. २४१. २४५. ३५१.

४९१. ६९५. ७१२. ७१८. ७२१.

७३०. १०१२. ११९५. ११९९.

१२०३.

✓रिच्

+अवि. पश्रिक् १०८३. पविरिक्

६८५.

+वि. विरिक् ३५२. ४६९. १०२८.

रिद्धि (कद्धि) ९२. ८६६.

✓रु

+वि. विरुय (विरुत) ४०२.

✓रुज्

रुग्ण (रुग्ण) ५६१.

✓रुण्ट्

रुण्टन्त ६०५.

रुण्ड (sk.) ४३६.

✓रुद्ध्

रुज्जन्ति १९१.

रुग्ण ११७७.

✓रुध्

रुद्ध २०६. २२९. ५६९. १००८.

+अव. अवरुद्ध १८४.

+नि. गिरुद्ध ४३४.

+परि. परिरुद्ध ४३४.

+प्रति. पठिरुद्ध ७३५.

+वि. विरुद्ध ९२७.

रुय (हंग) ४९१.

रुय (slk.) ५४९.

✓रुय

+आ. आरोसिअ १२३.

✓रुह

रोहन्ति ७२७.

रुह १५२. ५३९. ५८५. ६६७. ७६६.

+अभि. अहिरुद्ध २२०. ४८३.

+आ. आरुह १५९. ४५१. ८१२. ११९९.

—आरोहन्ति २२७.

—आरुह २४८. २६२. २८६. ३१९. ४३१. ७३७. ८११.

८९९. ९००. ९८३. १११०.

—आरुहन्त ८११. ११९२.

—आरोवेह २४२.

—आरोविष २११.

+परि. परिरुद्ध ५९५.

+म. परुह ५३३. ११५६.

+वि. विरुद्ध ४५६.

+समा. समारुह २८०.

—समारुहण ९८३.

रुहिर (रुधिर) ९. ४३. २६६. २९४.

३१०. ३११. ३२२. ३३०. ३३४.

४३२. ६२७. ६४०. १०१२. १०४०.

१०८६.

रुय (रूप) २९७. ३३४. ३३७. रुय

८१. २४५. ३१२. रुय २९६. ३०२.

७७४. १०११.

✓रेखाय

रेखायन्त ७९६.

रेखाभमाण ३८८.

रेणु (slk.) १५१. ३९२. ४३२. ४५५.

५३७. ५४५. ५५५. ५७४. ६०२.

६५५. ८३९. १०९३.

रेणुभाव (slk.) १००. १०६१.

रेवई (रेवती) ३२९.

✓रेह p. (भूषायाम्, H. P. IV. 100)

रेह ५३४. ७३५.

रेहन्ति ३३५. ५८२. ६१९.

रेहा (रेखा) २२. ३६. ३८. २५९. ५०९.

६२२. ६८२. ७५८. १०८२. ११०१.

११५१.

रोई (रोगी) ९९१.

रोम (slk.) १८. २०३. ७५०. १०५३.

रोमञ्च (रोमाञ्च) ४९३. ७५८. १०५५.

११५८.

रोमावली (slk.) १०५१.

रोयण (रोचन) २११.

रोचणा (रोचना) ६०२. ८५२.

रोस (रोष) ७. १२. २९४. ३०५. ३३९.

३५२. ४३१. ४७७. ५६८. ६९०.

७३९. ७४२. ७६६. ८२४. ८२९.

१०४३.

रोसण (रोषण) ३५.

रोह (slk.) २८४. ३५७.

रोह (रोष) ५२३.

रोहण (slk.) २५१. १०५०.

रोहिणी (slk.) १९६. २७५.

ल

लभा (लता) ७४९. १०२८. ११६१.

लया १८. २९. ६९. १३६. २०२.

२०३. २६५. ३२३. ५४७. ५५१.

६३१. ६६०. ६६१. ७१९. ७३०.

७३५. ७४३. ७४४. ७५३. ८१५.

८३२. ९३१. १००१. १०१३. १०३५.

१०५५. १०६२.

लङ्ग्या (लतिका) ३६६.

लक्ष्म (लक्ष्म) ४५. ६०३.

✓लक्ष्

लक्ष्मि ८६०.

लक्ष्मिजग ११६. ४८१. ६२८.

११२८.

लक्ष्मिजग २९६.

लक्षित्य ३८५. ५११. १०९५. ११०५.

११६३. ११७०.

+आमि. अहिलक्षित्य ६५९.

+आ. आलक्षित्य १८८.

—आलक्षित्य ११३७. आलक्षित्य
४०४. ७८९.

+उप. अवलक्षित्य ६८६.

+परि. परिलक्षित्य ७९४.

—परिलक्षित्य ४०१.

+प्रति. पडिलक्षित्य ७६९.

√लग्

लग्ग ४६०. ६०८.

लग्गिह ७०.

लग्ग ५७. ४४३. ५७१. ६७८. ७१४.
१०४९.

+अव. वलग्गन्ति २२६. ५५१. ९८९.

—अवलग्न ७०२.

—वलग्न १०३२. ११७६. ११९४.

+आ. आवग्न ५३२.

—आलग्न १४०. ६२६. ७८८.

+प्रति. पडिलग्न ९९. १६१. ३६९.
४४०. ५७८. ७२५. ८३४. ८६२.

९९४. १०४७. १०९८.

√लघुकाय्

लघुआयमाण ६१२.

लङ्गूल (लाङ्गूल) १००८.

√लङ्

लङ्गि २०२. लङ्गिय १८७. ३५६.

३८५. १००३. १०१७.

+आमि. अहिलङ्गि ८०.

+वि. विलङ्गिय ७७७.

लङ्गण (लङ्गण) ४४५. ५७४. ९६१.
११०७.

लङ्गिणी (लङ्गिणी) २०. ५५. ६८. १०४.

२१३. २१७. २३६. २४४. २४६.

२५०. २५२. २६३. ४०८. ५८६.

६५२. ६५७. ७२३. ८२९. ८६४.

८६५. ९०८. ९२०. ९२१. ९२५.

९२६. ९२७. ९२८. ९३०. ९३१.

९३३. ९३४. ९४७. १०३५. १०३९.

१०७०. १०८२. ११९७. १२०२.

√लज्ज्

लज्जन्ति ८३.

लज्जि ११३५. लज्जिय ४४. ९८.

लज्जा (sk.) ७३५. ९१९. ११३७.

√लञ्

लञ्जिय ६४१.

+वि. विलञ्जिय ८५५.

लञ्जण (लाञ्जन) ४८. १६९. २३९.

३२०. ७३३. ७५१. ११९८.

लङ्गह (sk.) ३६७. ७३६. ७३७.

√लभ्

लभ् ७३३. ८४९. ९७९. १००७.

१०९२.

लभ्ति ३२३. १०३५.

लब्ध ४९७. ६८९. ८८८. १०३०.

१११८. ११२३. ११५८. ११७२.

लभ्ति ८६६.

लभ्ति ३८०. ७२९. ९२०. ९५६.

९८३.

+आ. आलब्ध ३३६.

√लभ्व्

लभ्वि ११९३.

+अव. अवलभ्वि ११५. ३२६. ३२७.

—अवलभ्वि ४६८.

—अवलभ्वि ८०. ७०८.

+आ. आलभ्वि ५६.

+परि. परिलभ्वि ४९९.

+वि. विलभ्वि ३५७.

+समा. समालभ्वि ८०९.

लभ्व (sk.) ७१९. १०४२.

लभ्वि (लभ्विनी) ३३५.

लभ्वी (sk.) ११९२.

लभ्व (sk.) २७२. ४५६. ६०७. ७५९.

९७७. १०४३.

लय (sk.) २७.

लय (लव) ७४०.

लया ८. लया.

✓लल्

लालिज्जन्ति ५०५.

लालिय ७५३. ७७२.

ललन्त ३२६.

+दुर. दुलालिय ४७. ३४२.

ललणा (०ना) ४८०. ६९४. ७६४.

११३९.

लव (sk.) ६८. १६२. १६५. २७२.

५१८. ६५०. ७९७. ९६९. ११६४.

लवण (sk.) ६७९.

लवली (sk.) १८५.

✓लवाय्

०लवायन्ति ९४५.

✓लष्

+अभि. आहिलसन्त १०११.

✓लस्

+उव. उलसिय ८०७.

—उलसन्त ८०६.

+वि. विलसिय ८०१.

—विलसियन्व ६९४.

लहु (लु) ८३८.

लहुअ (लुक्क) २३. १५९. ९००. ९४०.

९७८. लहुय ५१. १५५. २२९.

२३०. २३२. ६७५. ८६६.

लहुअत्तण (लुक्क) १५१. लहुयत्तण ८९३.

लहुअया (लुक्कता) ८९२.

लहुइय (लुक्कत) ११४४.

लहुई (लुक्क) ५७४.

लहुईकय (लुक्कत) १०१४.

✓लहुअ (लुक्क).

लहुय ११४८.

लहुय ४. लहुअ.

✓ला

लेह ११४२.

+अभि. आहिलन्त ५११.

लायण (लावण्य) ६५. १८७. १९०.

३६९. ४६१. ६४१. ७४०. ७६९.

७८६. ७९२. १०५४. लावण्य ४८.

लालस (sk.) १३८. १५६. ८८१.

लालिअङ्गी (ललिताङ्गी) ४८०.

लावय (लावक) ३९६. १११२.

लास (लास्य) १९४. १९७. ८३४.

✓लिस्

लिहन्ति २६०. ७५४. ७६८.

लिहिय ५४०.

+वि. विलिहिअ ३४०. विलिहिय

७११. ७७८.

✓लिङ्

+आ. आलिङ्गिय ११२६.

लिङ्ग (sk.) ३६१. ६०९. ६७६.

✓लिप्

+अनु. अणुलित ११६९.

✓लिह्

लिहन्ति ६३३.

लिहन्ति ३१०.

लीढ ५३६.

+आ. आलीढ ५१७.

—आलिह १६५.

✓ली

लिहक (लीन said to refer to ली.

conf. H. P. IV. 55.) १२५. १४६.

लीण (लीन) १०५७.

+अभि. अहिलेह १७८. ९३०.

+आ. आलिय १७३. ९२३.

—आलीण २५२. १०३६.

—आलीयमाण ५४०.

+पवि. पविलीण ६६६.

+सम्. संलीण २५.

लीला (sk.) ५३. ११०. ११३. १६६.

१८१. २०५. २२८. २३६. २६३.

२६५. २९०. ३३७. ४९९. ६९४.

७१४. ७५३. ७५६. ७७०. ७७१.

७७३. ८५३. ८७४. ९१७. ९२०.

१०४३. १०४८.

लीलाइयन्व (लीलायितव्य) ११३८.

लीलावह (sk.) ९७५.

✓ लुट्

लुटन्ति २८७.

✓ लुप्

लुप्पन्त ३८४.

+वि. विलुप्त ७४२. ११८८.

✓ लुल्

लुलइ ३४२.

लोलेइ ५८७.

लुलिअ १४८. लुलिय. १०८. ११०.

१६२. ४०६.

+आ. आलुलिय ७४३.

+परि. परिलुलिय ३६४.

+वि. विलुलिय ३८६.

✓ लृ

लृण ५२३.

लृय १३५. १५८.

+परि. परिलृण १४१. ५४८.

+वि. विलृण २३.

लृया (लृता) ५७१.

लेखला (?) लेखा) २०६.

लेव (लेय) ६७८.

लेस (लेश) २४९. ७२६. ७४८. ९७०.

लेहा (लेखा) २९. १७१. १८३. २७८.

३०९. ३९१. ५१३. ५३१. ७४३.

७५०. ७७९. ८१२. ८१५. १०५७.

१०८९. ११०३. १११७. ११४१.

लोअ (लोक) ७५. ८९. २०१. २२८.

५०९. ८११. ८६०. ८६२. ९४०.

९४९. ९५७. ९७४. ९९०. ९९८.

१२०६. लोय ८०. ८१. ९७. १२४.

२४८. ३८१. ७१७. ८८२. ९४३.

९६३. ९९०. ९९५.

लोअण (लोवन) ५७६. लोयण २९.

१३०. १९९. २९६. ७५७. ७६५.

११२३.

✓ लोक्

[५८२.

+अव. अवलोइअ ६४३. आवलोइय

+भा. आलोइइ ४४१.

—आलोइऊण १९१.

+प्र. पलोइअ २२१.

लोइय (लोठक) ११७३.

लोण (लवण) ८०१.

लोमस (लोमश) ३१७.

लोय ४. लोअ.

लोयण ४. लोअण. [१०६७.

लोल (श्ल.) १७३. ३५२. ७१९. ७७०.

लोलण (लोलन) ५७६.

लोह (श्ल.) ११५. १३३. २९८. ३३६.

८३१. ११७३. ११८५.

लोह (°म) ३२८ ६८५. ९८३.

लिहक ४. under ली.

व

°व (इव) १३. १६. १७. १९. २०. २१.

३५. ३७. ३९. ४०. ४१. ४८. ५०. ५१.

५२. ५६. ६०. ६१. ६६. ९१. ९८.

१०५. १०६. १०८. ११५. १२५.

१२७. १३०. १४६. १५३. १५५.

१६९. १७०. १७१. १७७. २११.

२१२. २१४. २२२. २२९. २३४.

२३७. २४२. २४३. २४४. २४७.

२५१. २५५. २५६. २५९. २६०.

२६५. २७८. २८२. २८५. २८६.

२८७. २८९. २९१. २९४. २९८.

२९९. ३००. ३०१. ३०५. ३०७.

३१७. ३१८. ३२२. ३२६. ३३०.

३३२. ३४४. ३५१. ३८८. ३८९.

३९०. ४०७. ४१२. ४१३. ४१४.

४१५. ४३७. ४३८. ४४४. ४५१.

४५३. ४५४. ४५७. ४५८. ४६१.

४६२. ४६७. ४६८. ४६९. ४७२.

४७४. ४७५. ४७८. ४७९. ४८७.

५००. ५११. ५२४. ५३३. ५३५.

५६३. ५७६. ६००. ६०४. ६२१.

६३६. ६४०. ६६८. ६७४. ६८३.

६८५. ६८९. ६९०. ६९२. ६९३.

६९८. ७००. ७०२. ७०५. ७०९.

७१८. ७१९. ७२२. ७२४. ७२९.

७४९. ७५०. ७५२. ७५६. ७५७.

✓वञ्च्

वञ्चिय ८१८. ८५६.

वञ्जुलिणी (वञ्जुलिनी) २७८.

°वट्ट ४. पट्ट.

°वट्टय (पट्टक) १३७.

°वट्ट (पृष्ठ) १८६. २०२. ५८३. ७५६.

७८०. ८३५.

°वड ४. पड.

°वडण ४. पडण.

°वडल ४. पडल.

वडही (बलमी) ४९७. ६८४.

वण (वन) २०. ६९. १३२. १६८.

२३४. २८४. ३५०. ३५५. ३५८.

३७६. ३७८. ३९६. ४०६. ४०८.

४१२. ४१७. ४१८. ५२४. ५२८. ५३४.

५३५. ५३७. ५५८. ५६७. ५६८.

५९३. ६०७. ६१३. ६२१. ६२९.

६३४. ६४४. ६४९. ६५३. ६५८.

७०७. ८७१. ९४९. ९५०. १०७०.

१०८०. ११००.

वण (त्रण) १०९. ४३७. ७६२. १०२२.

१०३३. °वण १५२. ७५६.

वणयरी (वनचर) १३८. १०३०.

°वण (वर्ण) ५९५.

वण (वर्ण) ८१०. वणय (वर्णक)

७६८.

°वत्त (पत्र) ४. पत्त.

°वत्त (पात्र) ४. पत्त.

✓वन्द्

वन्दि ११२.

वन्दी (sk.) २५३. ७३७.

✓वप्

उत्त २१९. ७२७.

+निर. निव्ववन्ति ५३३.

+विनि. विणिउत्त ७८६.

वप्पइराअ (वाक्पतिराज) ७९७.

✓वम्

वमन्त २५.

वमन्ती ३४४.

+उत्. उव्वमह ७००.

—उव्वमसि ३००.

वम्म (वर्म) १०२.

वम्मह (मन्मथ) ११३. ५९२. ५९७.

७५६. ७५९. ७६२. ७६६. ८४३.

१०६९. ११२९. ११३१.

वम्मीय (वल्मीक) ३४२.

°वय (पद) ४. पज.

वय (व्यय) ९७५.

वय (वयः) ९७७.

वयण (वदन) १३. २१. ११२. १६२.

१८३. २०९. २९५. ३२६. ३४१.

४३४. ४३७. ६८९. ६९०. ६९३.

७३८. ७८५. ८३९. ८५३. १००९.

१०४१. ११३७. ११६२.

वयण (वचन) ८९०. ११४७.

वयणिज (वचनीय) ७०. ७२३.

वर (sk.) २५४. ३२१. ६४२. ११२२.

११२९. वरम् ९५४.

वर (sk.) ४२६.

वरण (sk.) ३९८.

वरणय (?) वरणक) ३९६.

वरही ४. वरही. [१०५१.

वराह (sk.) ५४९. ५५६. ५७६. ६२७.

वराहत्तण (वराहत्व) १४.

वरिस (वर्ष) ६६४. ७०९. ७१४. ८५७.

११८८.

वरोरु (sk.) ३२१.

✓वर्ण

+निर. णिव्वणोह ६९४.

✓वल्ल

वल्ल २३. ३६४.

वल्लयन्ति ४८०.

वल्लि २०४. ३४१. ११४३. ११६१.

वल्लिय २०२. २०६. २६३. ४१३.

५४७. १०२७. १०३५. ११३७.

वल्लन्त १०८. ११८. १२४. १३९.

१७९. २०७. ४०९. ४११. ४७६.

५४५. १०३४. १०५३.

†वि. विवलिङ्ग ४२४.

†सम्. संवलङ्ग ३२८.

—संवलज ४७६. संवलिय.

१६८. १९९. २३७. ३०९. ६३८.

१०५६. संवलिय ६०.

—संवलन्त ५७२. ८१०.

वलज (वलय) ४४१. ४८१. ७०५.

१०१६. १०४८. १०६२. १०६४.

१११६. ११८२. वलय २. ६. २०.

४६. ५१. ११५. १२९. १४३. १७४.

१७६. १९२. १९६. २०३. २१८.

२३८. २९३. ३०५. ३६६. ३८८.

४१३. ४१५. ४४२. ४४४. ४५७.

४६९. ४७४. ४८३. ४९५. ७३२.

७३५. ८०५. ८०७. ८०८. १०२१.

१०२६. १०३२. १०८१.

वलङ्ग (वलयित) १०२१.

वलण (०न) ५४२. १०२४.

वलणभाव (वलनभाव) १०३१.

वलणा (०ना) २०३.

✓वलज—वलङ्गज

वलङ्गज १०२८.

वलजत्तण (वलयत्न) ६७९.

वलाया (वलाका) ३८४. ३८८. ५१७.

वलि (slk.) ७५०. १००१. १०५२.

✓वल्ग

†परि. परिवर्गिय २६.

वल्गरी (slk.) २०२. ७३४.

वल्गह (०म) ११३९.

वल्गी (slk.) ३८६. ५६२. ५७४. ५८०.

५८६. ६२६. ११२४.

ववसाअ (व्यवसाय) १९२. ववसाय

३०. १०४. ९७२.

ववहार (व्यवहार) ९६०. ९६३.

✓वस्

वस २. ९५१. ९९७.

वसति २९२.

वसउ ७१६.

उसिअ ४८४. उसिय ९३३.

वसिअ (उषित) २१०. ४६५. वसिय

१०६७.

वासिय ३७९.

†आ. आवसन्त २४२. १००६.

†उत्त. उव्वत्थ ५३८.

†नि. गिवसिअ ३. ३१. ९०९.

—गिवसन्ति ६१५.

—गिवसिअइ २२२.

†परि. परिउत्थ ५४०.

वस (वश) २४. २४९. ४९७. ५०१.

५०६. ७६१. ९२४. ९४५.

वसइ (०ति) ९३९.

वसण (०न) २७.

वसहइन्ध (वृषमचिह्न) ४२५.

वसहि (०ति) २५५. ९९०.

✓वसुआ p. (=बद्धा. H. P. IV. 11.)

वसुआअ (शुष्क tr.) ३८५. वसुआय

५२१. ६४८. वसुआय ५७०.

वसुआइज्जमाण ५०४.

वसुंधरा (slk.) ४२१. ४३२. ८०५.

वसुहा (०षा) १४. १००. १३८. १४८.

१५६. २०७. २८२. ३५६. ३५७.

३६३. ३७८. ४०३. ४२२. ४४१.

६२८. ७११. ८३९. ११०६.

✓वह

वह १४. २०. २७. ५९. १८७.

१९४. १९९. ३७२. ६९२. ८८१.

८९०. १००१. १००८.

वहन्ति ९०. ३८४. ६३५. ७६७.

८९३. ९७७. १०२५.

वहसि १८४. ३२६.

वुब्भइ ३४१. ८२६. ८५२. १०३९.

१०४४. १०९९.

वुब्भन्ति १०४३.

वोढव्व २२४.

ऊढ ३६१.

उज्झन्त ७६०.

उब्भन्त ८५५.

वुब्भन्त ८९३.

वहन्ती १५.

वुम्भन्ती १०४८.

वहनाणि १०४९.

+ आ. आवहइ ९५९.

—आवहसि १८९.

—आवहन्ती १०४७.

+उत्. उव्वहइ ५१. १७६. ५१४.

६९०. ७४४. ८२८.

—उव्वहन्ति ६१५.

—उव्वहन्ती ८४२.

—उव्वूढ ३६७. १०३९.

+ निर्वि. णिव्वूढ ५५५. निव्वूढ ८३१.

+ परि. परिवहन्ति ४९. ५३१. ६५१.

+ वि. वूढ ३७५. ४३६.

+ सम्. संवाहिय ९३३.

+ समुत्. समुव्वहइ ३७. ८४८.

०वह (पथ) s. ०पह.

वह (वध) ९. २८९. ५४९.

✓ ०वहाअ (०पथाय)

०वहाअन्ति १०६७.

०वहुय (०वयुक्) ११२९.

वहु (०वु) १३२. १९४. २१८. ३५२.

५१५. ९२०. १११२. ११५८.

✓ वा

वाअन्ति ६५०.

वाय. १२१. ३७८. ५३८. ५७३.

वायन्ति ११६५.

+ आ. आवाइ ७९०.

+ उत्. उव्वाय ५५३. ६२६.

+ निर्. णिव्वाइ १६५. ३८३. ८७५.

—णिव्वावेन्ति ५२४.

—णिव्वाविय ६४४.

+परि. परिवायइ ७९४.

वा (sk.) ७०. ७९. ९५. ९६. २९७. ३०३.

७७४. ८५६. ८७८. ९१९. ९६१.

९६७.

वाअ (०त) ५६५.

वाउ (०यु) ३१७. ५४४.

वाओलि (वातावलि) ५५५.

60 (Gaṇḍavaho)

वाड (वाट) ३८६.

वाणी (sk.) १०.

वाम (sk.) ५४. १११. २८२. ४२६.

७१६. ७७५. ८८०. ९६४.

वामण (वामन) ३३.

वामणत्तण (वामनत्त) १६.

वामलूर (sk.) ५२९. ५७३.

वाय (=युष्क) s. वा.

वाय (वाद) ८०२.

वायस (sk.) ५२१. ५४१. ६०८.

वाया (वाचा=वाक्) ६२. ६३. ६७.

६९. ८७. ८८. ९३. ८४७. [१२००.

वारण (sk.) २२२. २८८. ५६८. १०१२.

वारविलया (वारवध्व: tr.) १६६.

वाराह (sk.) १५.

वारि (sk.) २२३. २५९. २६८. ३९९.

५३१. ५३७. ११९६.

वारिहर (वारिपर) ३१६.

वाल (व्याल) ६७६.

वालहिल्ल (वालखिल्ल) ३२०.

वालङ्की (चिभंटिका tr.) ३८६.

वालुया (वालुका) ५२५. ५३०. ५४४.

वावार (व्यापार) ४६३. ६०३. ७३७.

वावी (वापी) १६६. ३९८. ५८९. ६६२.

६७१. ७८२. ११७७.

०वास s. पास (पाश).

०वास s. पास (पार्श्व).

वास (sk. सुगन्धिद्रव्याविशेष) १९९.

वास (sk. =निवास) ११७४.

वास (वर्षा) s. below, वाससुहअ.)

३७४. ६४०.

वासणा (वासना) ९४६.

वासरं (sk.) ५९६. ७०१.

वासव (sk.) ११८६.

वाससुहअ (वर्षासुहअ; may also

mean वाससुभग) ३७४.

वासुह (वासुकि) ३४. १७९. ३२३.

६३७. ७१०. ८२३. १०२९. १०३३.

१०३५.

वाह (व्याघ्र) ६२७.

वाहण (वाहन) २८८. ३३३.

०वि (अभि) १०. ६४. ६५. ६८. ७२.

७३. ७६. ७७. ७८. ८४. ८७. ९०.

९६. १०१. १२०. १२९. १४१. १४५.

१४९. १६०. १९९. २०८. २०९.

२२०. २३५. २४५. २९०. २९५.

३०२. ३०६. ३१२. ३१४. ३३१.

३४५. ३९०. ३९२. ४००. ४०१.

४२३. ४१९. ४३६. ४५०. ४५६.

४५९. ५००. ५०२. ५०५. ५०६.

५५५. ५६०. ५७७. ५८०. ५९०. ५९७.

६२१. ६३८. ६५६. ६६५. ६८३.

६८४. ७०४. ७०७. ७०८. ७१३.

७२१. ७२३. ७२६. ७२८. ७४२.

७९८. ८०७. ८०८. ८१०. ८१३.

९२३. ८३८. ८४६. ८५६. ८५७.

८५८. ८६०. ८६३. ८६५. ८६८.

८७४. ८७६. ८८४. ८८५. ८८६.

८८८. ८९३. ८९९. ९०३. ९०४.

९०७. ९०८. ९१२. ९१४. ९१७.

९१९. ९२३. ९२४. ९२७. ९३४.

९३५. ९३८. ९४३. ९५२. ९५३.

९५४. ९५५. ९५६. ९५७. ९५८.

९६२. ९६३. ९६५. ९६६. ९६८.

९६९. ९७०. ९७७. ९७९. ९८२.

९८३. ९८८. ९९२. ९९४. ९९५.

१०१४. १०१७. १०२४. १०२८.

१०३०. १०५७. १०६६. १०७२.

११०५. १११०. ११२३. ११२६.

११३१. ११३३. ११३७. ११४१.

११४४. ११४५. ११४६. ११४८.

११५१. ११५२. ११५३. ११५६.

११५७. ११५९. ११६२. ११६८.

११८३. ११९७. १२०४. ०पि १४.

६६. १५५. १७०. २३८. २९९. ३३०.

३८७. ४३०. ४५७. ४८७. ४९३.

७०७. ७६४. ८६२. ८६७. ८६९.

८८३. ८९९. ८९९. ९०२. ९११.

९१५. ९२२. ९२९. ९५८. ९६६.

९६७. ९७०. ९८०. ९८३. १००४.

१०३१. ११२८. ११४२. ११४८.

१२०१.

विअड (विकट) २. १५१. २९५. १२००.

वियड ५. ६. ३१. ५२. ५३. ११८.

१३७. १४१. १७९. १९५. २१५.

२२९. २३०. २३८. २६३. ४४९.

४९४. ५०८. ६१७. ६७२. ६७६.

६७९. ७५९. ७९९. १०२५. १०८०.

१०८४. १०९६. १०९९. ११५८.

११६४. ११६७. ११८५. वियडयर

(विकटतर) ५७६.

वियडत्तण (विकटत्तण) ९०६.

विअडभाव (विकटभाव) १०२४. विय-
डभाव ४०१.

विअणा (वेदना) २६१. वियणा ७२.

१०१. १४८. ४२५. ८४३. ११३२.

विअय (विजय) ६५८. १२०८. विजय

१९२. वियय ६९.

विइत्त (विचित्र) ६४१.

विइय (दिलीय) १०८१.

विउण (द्विगुण) ४०२. ५६७. ७०४. ८२१.

८१४. ८९१. ९७९. ११६०.

विउणयर (द्विगुणतर) ८८३.

विउल (विपुल) ९२६.

विउअ (वितेजः) ९०७.

✓विकटयू

वियडह ११६८.

✓विकटायू

वियडायमाण ८४८.

विकोस (विकोश) ३०६.

विक्रम (विक्रम) ३२७. ११६४.

विक्रय (विक्रय) ३२७.

विस्मिरिय (? "विस्मि" conf. root

खर H. P. IV. 172) १६५.

विग्गहत्तुङ्ग (विग्गहत्तुङ्ग) ८१६.

विच्छुद् (सम्पुद्) १७२. २५०. २५८.

४३२. ६३९. ११४३.

विच्छाअ (विच्छाय) ६३९. विच्छाय

४८. १८९. २७१. ३७१. ६१५. ७९०.

११६७.

✓विच्छायय्

विच्छापइ ८५७.

विच्छित्ति (विक्षिति) ३४१.

विच्छित्ति (sk.) ७४४. ७८३.

विच्छूढ s. क्षिप्.

✓विच्छोल p (कम्पने, H. P. IV. 46.)

विच्छोलिअ ६५२.

विच्छोलिय ६०. ४२०.

✓विच्

+उत्. उब्बेयन्ति ५००.

—उब्बिग ८७१.

—उब्बियन्त ९७४.

+समुत्. समुब्बियइ २०८.

विजय s. विअय.

विजल (sk.) ६६२.

विज्जा (विषा) ९८१.

विज्जाहर (विद्याहर) १७१. ८२७.

विज्जु (विद्युत्) १२६. १३५. ४०४. ४१३.

४१५. ४४४. ६४०. ८०८. ९०७.

१०१८.

विज्जुभाव (विद्युद्भाव) ३०८.

✓विज्जा p. (विष्माने). H. P. II. 28.

विज्जवइ (शमयति) ११९.

विज्जाय (उपशान्त) १५४.

विज्झा (विन्ध्य) ५३. २८४. २९०.

३३८. ९४९. १०८१.

विडङ्क (sk.) ६६५.

विडप्प (राहु tr.) ८२८.

विडव (विटप) ३७२. ३९२. ५०५.

५५०. ५५९. ५९५. ५९९. ६३८.

११७१.

विडवी (विटपी) ५४८. [89] ५२९.

विडिम (गण्डक tr., H. D. VII.

विडत्त (अजित tr., H. P. IV. 257)

conf. p. root विडप्प H. P.

IV. 250) १७९.

विणय (विनय) ६७. ८८३. ११९१.

विणया (विनता) ८२६. १०९९.

विणा (विना) ३६०.

विणास (विनाश) ८०६. १११९.

विणिगम (विनिर्गम) ५. २५९.

विणियत्ती (?विनिवृत्ति) ९८८. १०२३.

विणिवाय (विनिपात) ६३६.

विणिवेस (विनिवेश) २७४. ५०१. ६३०.

८५२. ९१६. १०००. ११२७. ११३६.

विणिव्ववण (विनिव्वपण) ९९०.

विणील (विनील) १०५९. १११७.

विणाय (विनोद) ६९१.

विण्णाण (विज्ञान) ९०५.

विण्णास (विन्यास) ७३७. ९२७.

विण्डु (विष्णु) १६.

वित्थर (विस्तर) ८९. ९९१. ११५५.

वित्थार (विस्तार) १२७. १५०. ४४७.

५२५. ५२७. ६२५. ६२८. ६५१.

६४७. १०२३. १०२७. १०७८.

विट्ठम (विट्ठम) ६६४.

✓विधवाय्

विधवायन्त २१८.

विधुरित (sk.) ८३९.

✓विन्द्

विन्दन्ति ७१५.

विप्फुरण (विस्फुरण) २७८. १०१८.

विबुह (विबुध) १७३. १९३. ८१४.

विबभम (विभ्रम) ५५. १२२. १८२.

१९७. २६६. ३१४. ३२३. ३४१.

४८५. ८१८. ८५५. ९५९. १०११.

१०९१. ११२५. ११४९.

विबभमवह (विभ्रमवती) ६६१.

विभेअ (विभेद) ६०४. विभेय २२२.

विमण (विमनस्क) १००३.

विमद् (विमद) ३६४.

विमल (sk.) ७२. ७०२. ७२५. ७६९.

९१२. ९५१.

✓विमलाय्

विमलायन्त ६२४.

विमाण (विमान) ८१८. ११८०. ११९३.
 विमुह (०ख) ११२. २४१. ३१३. ४१४.
 विमुह्या (विमुखता) ९५२. [८४५.
 विमूढ (sk.) ४५३.
 विम्हअ (विस्मय) ८९७. विम्हय ७८.
 ४२८. ८०३. ८०४.
 विम्हयकर (विस्मयकर) १२०९.
 वियह s. विअह.
 वियहायमाण s. विकटायुः
 वियहु (विदग्ध) s. दुह.
 वियणत्तण (विज्ञानत्व) २६.
 वियणा s. विअणा.
 वियप्प (विकल्प) ९१. ३४७.
 वियय s. विअय.
 वियसावअ (विकासको) ९४.
 वियाण (वितान) १७६. २००. ३८६.
 ५६२. ६६०. ११८०.
 वियार (विचार) ८१.
 वियार (विकार) ११३. ७३८. ८१०.
 १०६९.
 वियास (विकाश) २०१.
 विरम (sk.) ३४. ४१९. ६४२. १०७३.
 ११७२. ११८४.
 विरल (sk.) १२७. २७१. ३५६. ३७०.
 ३८३. ३८७. ३९२. ५१५. ५२६.
 ५४१. ५४६. ५५४. ५५५. ५६५.
 ५९२. ५९६. ५९९. ६०८. ६५२.
 ६५९. ६६९. ६८७. ७४७. ८३६.
 ९४५. ९५८. ९९२. ११०९. ११५८.
 विरलत्तण (विरलत्व) ७९५.

✓विरलायू

विरलाय १५०.
 विरलायन्त १०८४.
 विरलायमाण १०६६.
 विरलायन्ती ११८८.
 विरलिअ १७८. १२००.
 +प्र. पविरलायन्त ५८८.

✓विरल्ल, विरेल्ल p. विस्तारे. (H. P. IV. 136.)

विरहेह ७८९.
 विरल्लन्ति ९५०.
 +प्र. पविरल्लिय ५०.
 —पविरल्लिअ ४३५.
 विरस (sk.) १८८. ३४३. ३९४. ४३५.
 ५५७. ६५४. ६५९. ७९८. ८५६.
 ९९४. १००६.
 विरसत्तण (विरसत्व) १००४.
 ✓विरसायू
 विरसायन्त ९९३.
 विरह (sk.) १५८. ७४८. ७५८. ९२४.
 १०४०. ११३२. ११४९.
 ✓विरा p. (विलयने H. P. IV. 56.)
 विराय (विगलित) १०२. १६७. ५२७.
 ६५१.
 विराअ (विराग) ९४७.
 विराम (sk.) ४०४. १००४. ११०६.
 विराव (sk.) २७३.
 विरावी (sk.) ६११.
 विरुद्ध (sk.) ९१.
 विरोह (विरोध) ९२२.
 विलास (sk.) ६. १११. २६५. ७४३.
 ७७०. ७७६. ७९६. ८३७. ९७५.
 ९७७. १००९. ११३९. ११४८.
 ११५७.
 विलासमेत्त (विलासमात्र) ७३७.
 विलासवई (विलासवती) ७७५.
 विलासिणी (०नी) ११५४.
 विलासी (sk.) ७४४.
 विलोल (sk.) ८१७. १११९.
 विवक्ख (विपक्ष) १२०८.
 विवण्ण (विवर्ण) ५३६. ५८७.
 विवर (sk.) १४४. १६७. ४३३. ६२६.
 ६६६. ७३०. ८२९. १०२५. १०५१.
 विवरीय (विपरीत) २१५. ७२४. ८६४.
 ८९४. ९१०. १०१५. ११४६.
 विवरुक्ख (विपराक्ष) ७९. विवरोक्ख
 १२०४.
 विविण (विपित्त) ४६१.

विधिह (विधिष) ४५.५८०.७६८.११२५.
विधेअ (०क) ७६. ८६१. ८९१. ८९६.
९७४. विधेय ३४७. ७१३. ७२४.
८७१. ९०३.

✓विश्र

विसइ १४७. ९१३.
विसन्ति ९३.
विसन्त ९८५. १०४४.
विसिऊण २५१.
+नि. निविट्ट २३३. ५८२.
—णिवेसिअ १०४१. णिवेसिय ३४८.
४५०. ७८९. ९१८. निवेसिय
१००८.
—निवेसन्त ६३.

+निर. णिविसइ ८७४.

+विनि. विणिवेसिय १०९.

विस (विष) ३६. ३८. १२१. १७८.
१९८. ३९०. ४७८. ४९२. ८२१.

विस s. विस.

विसअ (विषय) ९१९.

✓विसइ p. (विदारणे, H. P. IV. 175.)

विसइन्ति १३९.

विसइ ७. ५५९. ६६७. ८०५. १००९

विसण्डुल (विसण्डुल) २२७. ७३४. ९३२.
११३२.

विसइ (विशब्द) ४०३.

विसम (विषम) १६. ४५. १०५. १६३.
१८४. १९९. २५३. ३५७. ३८०.
४४५. ४५४. ४७८. ५१९. ५२९.
५४२. ५५९. ५८१. ५९५. ६१७.
६२६. ६८१. ७११. ८६७. ९८९.
१०५२. १०९०. ११२८. ११७०.
१२०७.

विसमत्तण (विषमत्त) ७०७.

विसमिय (विषमित) ८१०. १०४३.

विसमभाव (विषमभाव) ८३८.

विसर (sk.) १०७७.

विसह (वृषम) ५३९.

विसहर (विषहर) १२१. १२२. ३४८.

४७६. ४७८. ४८१. ८२६. ८९८.

१०१२. १०७१.

वसहरिन्द (विषधरेन्द्र) ४८३.

विसाअ (विषाद) १४४.

विसारया (विसारता) ९०५.

विसारी (sk.) ४७९. ६३१.

विसाल (विशाल) १४७.

विसाह (विशाख) ५४६.

विसुद्ध (विशुद्ध) ८४५. ८६६. ११७९.

✓विसुर p. (खेदे, H. P. IV. 131.)

विसुरेन्ति ८२४.

विसुराविअ १११.

विसुरन्त ११७७.

विसुरमाण ८९१.

विसुरियव्व ५८. ९३२.

विसेस (विशेष) ८९. ९४. ५११. ७९९.

९८१. ९९१. ११२३. ११७१.

विहङ्ग (विभङ्ग) ६८३. ७४१.

विहङ्ग (sk.) २३३. ३९५. ४०४. ५२४.

५२६. ५५०. ५५१. ८२३. ८२४.

१०२२.

विहङ्गम (sk.) ५४३. ९५०. ११९१.

विहय (विहग) ११८. ५१५. ५७९.

१०७८. १०९४. ११७६.

विहल (विहल) ८१४. ९५५.

विहल (विफल) ८२४.

विहव (विभव) ६४. ६६३. ६७३. ७२७.

८५७. ८६६. ९००. ९१०. ९४७.

९५३. ९६८. ९६९. ९७५. ९८१.

९८३. ११९७.

विहवत्तण (विभवत्त) ९९३.

विहवी (विभवी) ८७४. ९००. ९९१.

विहाण (विधान=भक्ष्य fr.) १०९५.

विहाय (विभाग) २७. ४९१.

विहि (विधि) ७०७. ७११. ९०३. ९०४.

९८६. ९८८. ९८९.

विहुअ (विधुत) ६८६. ३. धू.

विदुर (विधुर) २२०. ३५६. ४२२. ६३६.

१०३९. १०४३.

- वीथ (बीज) २. वीथ ७२२. ७२७.
९९०. १०५५. ११७३. ११७६.
वीड (बीचि) ४६३. ८०७. ८०९. १०५२.
वीडय (?) ब्राडक) ७३१.
वीडिया (०टिका) ३४४.
०वीड ४. पीड.
वीणा (४क.) ६९१.
वीय (द्वितीय) ८०. १९६. ४४०. ९२९.
१०९९. वीयय (द्वितीयक) ६०.
वीर (४क.) ३०६. ३२७.
वीसम्म (विश्रम्म) १२०७.
वीसाम (विश्राम) ३८२. १०२६.
वीही (०थी) ६६३. ११८८.
✓बुडु. बुडु, गिबुडु १). (मञ्जने, H. P.
IV. 101.)
+विनि. विगिबुडु ४९०.
✓बृ
+निर. गिबुअ २८४. ११८४. गिबुय
४५६. निबुअ १५७.
—गिबुयि ३७०.
विनि. विगिबारेन्ति ९२९.
✓बृज्
+आ. आवज्जिय ७०५.
—वि. विवज्जिय ७२३.
+सन्. संवग्गिय ५५०.
✓बृत्
+अनु. अणुयत्तिऊण ६३१.
+अप. अपयत् ९७९.
—ओवत् ६६२.
+आ. आवत् २५५.
—आवत्तन्ती ४.
+उत्. उवत्त १०८८.
—उवत्त ३६. १०५. २०३. ५२०.
५२३. ५३४. ५८१. १०९२.
११३५. ११७४.
—उवत्तिय ६३९. १०७५.
—ओवत्तिय २८०.
+नि. गियत्त ८७९.
—गियत्त ५४७. १०७९.

- +नि. गियत्तिय ९९.
—निवत्तेर् ९९४.
+निर. गिब्वड ४३१. ६५४. ७९२.
८७४. १०८९. निब्वड ७८.
१११. ५०२. ६४१.
—गिब्वडन्ति ४२०. ६०४. ६३८.
९०६. ९०७.
—गिब्वड १००६.
—गिब्वडिअ ४५३. ८५८. १००५.
१०६५. निब्वडिय १९. २८.
३६. ९७. ११८. २५५. ३१४.
३८३. ४०३. ४०४. ५५५. ५७०.
६६५. ७०३. ८६५. ९५१.
१०३३. १०७८. ११०१. निब्व.
डिय ११५. १६९. १८१. ३३३.
३४५. ८३२. ८८७.
—गिब्वत्तिय १०६९. ११८४.
—गिब्वडन्त ६५६. ८४५. १०८४.
११०४. निब्वडन्त २२९.
—गिब्वडन्त ७८.
+परि. परियत्त २३८.
—परिअत्त ६२१. ८५३. परियत्त
२०५. २६४. ६६०. ८१८. १०७६.
—परियत्तिय २०२. २५२.
—परियत्तन्त १३७.
—परियत्तमाण २२५. ८०७.
+प्र. पयट्टन्ति ८८४. ८९२. ९७४.
पवट्टन्ति ३८१.
—पयत्त ६९.
—पयत्त ४०२. ४१४. ४४१. ४४७.
११६३. ११८४.
—पयत्तिय ६९१.
—पयत्तन्त ४४६.
+प्रतिनि. पडिनिवत्त ४९६.
+प्रतिनिर. पडिगिब्वडन्त १०५०.
+विनि. विगिअत्त ६४४. ११९७.
विगियत्त ११४. २०३. ४१४.
७४०. ८९६. ९८५.
—विगिब्वत्तिय ९३७.

✓ वृध्

वड्डिअ ३३३. ७२९. वड्डिय ५३९.
वड्डुन्त ८५७. ११५४.
+परि. परिवड्डिअ २१५.

✓ वृष्

+उत्त. उव्वुट्ट ३७५.
वेअ (वेग) १४२. २३४. २६०. ४३३.
५४४. ८२०. वेय १४९. २२६. ३९०.
४७५.
वेइ (वेदी) ९६४.
वेउण्ठ (वेकुण्ठ) ८५०.
वेइ स. पीठ.
वेणी (sk.) १८२. २६५. ७४३. ७५०.
७६३. १०६२.
वेणु (sk.) १८२. ६०२. ६१४.

✓ वेप्

वेवइ १४८. २२८. ४८३.
वेय स. वेअ.
वेयल्ल (वैकल्य) १३७.
वेयाल (वेताल) १७०. ३१७.
वेरी (वेरी) २२०. २२१. ३०१. ६८८.
६९९. ८१६. १०४३. १२०७. वइरी
९२८.
वेसलिय (वैद्वर्य) ४९.
वेलक्ख (वैलक्ष्य) ४२० ८४२.
वेलम्ब (विडम्बना) १००८.

✓ वेल्च p. (वच्चने, H. P. IV. 93.)

वेलविज्जन्ति ८५८.
वेला (sk.) ४१७. ४१८.

✓ वेल्

वेल्हन्ति ११८.
वेल्हन्त १४८. ६५०.
+उत्त. उव्वेल्ह ३७३.
—उव्वेल्ह ५२२.
—उव्वेल्हन्ति १०७८.
—उव्वेल्ह ११०.
—उव्वेल्हिय ४५५.
—उव्वेल्हन्त ४७४.

+सम्. संवेलिअ १७२. ८०९. संवेलिय
१५१. ६३५.

—संवेलिज्जण १०८१.

वेल्ण (वेरण) ११९.

वेल्हल (sk.) ७३२.

वेल्हिर (वेल्हशील) १३७.

वेल्ही (वल्ली) ११०५.

वेविर (वेपनशील) १७३.

वेस (वप) १६१. १८६. १९०. ३६७.
७३६.

वेस (द्वेष or द्वेष्य) ९२५.

वेसभाव (द्वेष्यभाव) ८७७.

वेहच्च (वैषम्य) १९१. १०४३. १०६२.

वोच्छेअ (व्युच्छेद) ७४०. १०४१.

वोच्छेय ४९५. ५००. ५२८. ६६९.
९४१.

✓ वोल p. (अतिक्रमणे, H. P. IV. 257.)

वोलेइ ५४७. ६३६.

वोलन्ति १४९. ७०१.

वोलिन्ति ३६१.

वोलेन्ति ११३९.

वोलीण (अतिक्रान्त) ९८७.

वोलन्त ९९९.

✓ वोसट्ट p. (विकसने, H. P. IV. 194.)

वोसट्टमाण ३९९.

✓ व्यध्

विन्धन्ति ९९६.

+अनु. अणुविद्ध ७५१. ७८१.

+अभि. आहिविद्ध ७६८.

+आ. आविद्ध २१०.

✓ व्ये

+सम्. संवीअ ७१२.

✓ व्रज्

व्रजन्ति ४१२. ७१७. ७२२. ८७७.

+प्र. पव्रजन्ति ८७१.

✓ व्रीड्

विलिय ५४. ९७१.

व्वेण स. वण.

श

✓शंस

संसिअ १२०५.

+आ. आसंसिअ ९२४.

—आसङ्खिय ५६.

+प्र. पसंसेइ. ७१०.

—पसंसन्ति ८८०. ९६७.

—पसंसिमो ९५८.

—पसस्थ १९५. २०१.

—पसंसिअं ८२.

✓शङ्क

सङ्किअ ४७५. सङ्खिय २८९.

✓शद्

+परि. परिसडिय ६१४.

✓शप्

सविमो २४०.

✓शम्

समिय १११३.

+नि. गिसम्मइ २७९. निसम्मइ ७८२.

—गिसम्मन्ति ८६१.

—गिसम्मसु ९५४.

—गिसामेइ १०७३. १२०९.

—गिसम्मन्त ४०५.

+प्र. पसम्मइ ६२३.

—पसम्मन्त १११०.

+प्रति. पडिसन्त ३९१.

✓शत्

+उत्. उच्छलिअ १४६. उच्छलिय

१४३. ७०१. १०३२. १०८५.

—उच्छलन्त ६९५.

+समुत्. समुच्छलिय १४९. २४१.

—समुच्छलन्त ८१९.

—समुच्छलन्तो १००.

✓शल्याय्

सङ्घायन्त १५२.

✓शस्

+वि. विससिय २९४. ४७१.

—विससिजन्त ३१९.

✓शास्

सीसइ ९८१. १०६४. १२०९.

सासिय १०१५.

सीसन्त ८४४.

✓शिप्

+वि. विससिजन्त २३४.

✓शिक्

सिक्खिय ८८.

✓शुच्

+अनु. अणुसोइय १३६. ३४७.

✓शुप्

सुसन्त ५४६.

+अव. ओसुक्क १११२.

✓शो

+नि. गिसिय ६१८. ७१२. ७३०.

—गिसिज्जइ ११७.

✓श्यामाय्

सामाइ २१३.

सामायइ ७३९.

सामायन्ति १०५.

सामाअन्त ४६८. सामायन्त ४६१.

५०६. ९६५. ११७०.

✓श्रम्

+वि. वीसमइ २७८. ५३५. ७७५.

७९६.

—वीसमिज्जइ ३९५.

—वीसमिअ ५४८. वीसमिय.

४९६.

—वीसन्त ५२. ५७५. ७३७.

✓श्रु

सुणन्ति ९९३.

सुवइ ८१६. १०६३. १०७२.

सुवन्ति ९६२.

सोऊण ८३.

+नि. गिसुअ १०७४.

✓श्लाप्

+आभि. अहिस्साहमाण ९१९.

✓श्वस्

ससिअ ४२९. ९४०.

+आ. आससह ५८६.
 +उत्. ऊससह १११९.
 —ऊससि ४०१. ४०९. ४१२.
 ५५७. ६०६. १०५५. ११०५.
 ११०७.
 —ऊससन्त ५०४.
 +निष्. णीससह ४७८.
 +वि. वीसस्थ १७१.
 +समुत्. समुससि ११२७. ११५९.
 —समूमसन्त १११५. ११४४.

स

स (स्व) ७४. ११५. ८१५. ८८१. ९०४.
 सइ (स्थिति) ४६३.
 सइ (सदा) ५४. ३००. ३१५. ३२९.
 ३३७. ४६१. ७५४. ७६५. ९७२.
 सजण (शकुन) ९८५.
 सजरिस (सत्पुरुष) ९९२. [१११६.
 संरम्भ (श्र.) ११. ४९०. १०१५.
 संलाव (संलाप) ३८१.
 संवलण (०न) ३७१.
 संवेअ (संवेग) १०६६. संवेय ८४६.
 संसग्ग (संसर्ग) ८२४.
 संसार (संसार) ९३९. १००६.
 ०संसी (०शंसा) ३८१.
 सकज्जल (श्र.) १३२.
 सकहम (सकर्म) ५१८.
 सकय (सकच) ११७४.
 सकामिणीअ (सकामिनीक) ४८६.
 सकैसर (श्र.) ५३४.
 सकुल (श्र.) ८५४.
 सकार (स.कार) ६५.
 सकारी (सत्कारी) ५७८.
 सगुण (श्र.) ८५९.
 संकप्प (संकल्प) ९०७.
 संकमण (संकमण) ३२०. ३३६.
 संकरी (शंकरी) २९२.
 संकहा (संकथा) ८०४.
 संकुल (श्र.) ५१३. ५८२.

संकय (संकेत) १३६.
 संखाह (संक्षोभ) ४३२. ८९८.
 संगम (श्र.) ९२०. ११४९. ११५०.
 संगर (श्र.) २१९. ४३६. ७०३.
 संगलण (०न) ५८०.
 संघट्ट (श्र.) ७६५.
 संघाअ (०त) १५०. ४४३. १०९१.
 ११०२. संघाय २२५. २३३. ४४५.
 ५१४. ७०१.
 सङ्का (शङ्का) १४१. २२०. ४२९. ७६१.
 ८९७. ११०७. ११२९.
 सङ्कालुअ (शङ्कालुअ) ४४६.
 सङ्की (शङ्की) ८६३. ८८०.
 सङ्ग (शङ्ग) २५७. १०१६. १११८.
 सङ्गुला (शङ्गुला) ४९९. ११४१.
 सङ्ग (श्र.) ४६३. ९३६. ९३७.
 सचन्दण (०न) २११.
 सच्च (सत्त) ८५. ७०६.
 सच्चरिय (०त) ८५६. १०७२.
 सच्चविय (सत्वापित) २३६. ३१२. ६५८.
 ६८८. ९६७. १०१०.
 सच्छाय (श्र.) १३३.
 सजल (श्र.) ३०८.
 सजावय (सयावक) २९६.
 सज्जण (०न) ७२. ८७७. ८८४. ८८९.
 ९१६. ९१७. ९२५. ९६७. ९७०.
 ९७१.
 सज्जस (साध्वस) ४७५. ९३२. १०६६.
 १०६९. ११३८.
 संचअ (संचय) ८५१. संचय २२२.
 ४४९. ६७२. ६७४. १०५५. १०९०.
 संचरण (श्र.) ५०१.
 संचलण (०न) १२०.
 संचार (श्र.) ४२९. ५१९. ५८७. ८३३.

✓सञ्ज

+अव. अवसत्त १३४. ६९१.
 +आ. आसत्त ६४६.
 +प्र. पसत्त ५१. ५३१.
 +सम्. संसत्त ४३६.

संजम (संयम) ३७९.
 संजमण (संयमन) ३४. १८०.
 संज्झा (संघ्या) ९. २९४. ३०९. ४०२.
 १०८७. १०८९. १०९०. १०९४.
 १०९५. १०९६. १०९८. ११०२.
 १११३. ११६९.
 संगिय (शनेः) ८४५.
 सगेहि (ज्ञेहि) s. also सिगेह and गेह.
 ९४२.
 संठाण (संस्थान) ८४९.
 संठाणमेत्त (संस्थानमात्र) ६८१.
 सण्ड (षण्ड) १६८. १७४. ४०९. ५१५.
 ५५१. ६०९. ६२४.
 संणिज्झ (सोनिध्व) ७०९.
 संनिवेस (संनिवेश) ५१९. ६०७. ६५८.
 ६६४. ६८८. ७८३. ११७६.
 संणेज्झ (सोनिध्व) ७५४.
 सत्तर (sk.) ५०७.
 सत्त (सत्र) ४८४.
 सत्तल (sk.) ७८९.
 सत्त (शत्रु) ५४९. ११९८.
 सत्थ (सार्थ) १९७. ३७०. ५४०. ५८२.
 ७३६. ७८१. ७८७. ८३७. ११२५.
 ११६१.
 सत्थाम (बल) ३७०.
 ✓सद्
 सीयन्त ४०७.
 +अव. अवसण्ण १८६. ६७०.
 —ओसीयमाण ८११.
 +भा. आसण्ण ५४८. ६२५. ६६५.
 ७०७. ७७१. ८६३. ११६१.
 +नि. गिसण्ण ६२२. ७४२. ८२२.
 १०५९. निसण्ण २११.
 +म. पसज्जन्ति १०७६.
 —पसण्ण १९६. ५२४. ५६९. ६४३.
 ८६२.
 +विनि. विगिसण्ण १०४५.
 +समा. समासाइय ६०५.

सदुक्ख (सदुःख) १३२.
 सदु (शब्द) १०. ६०४.
 सदल (शादल) ३८८. ३९०. ४१२.
 ५२३. ५२७. ५२८. ५३०. ५३१.
 ५३२. ५६२. ६१३. ६४४. ६५१.
 सदलिय (शादलित) ३५९.
 ✓सदह p. (श्रद्धायाम्, H. P. IV. 9.)
 सदहिमो ९९०.
 संताण (न) ४०२. ७३१.
 संताव (प) ४६२.
 संतोस (प) ७६.
 सन्दण (स्यन्दन) ४९.
 सन्दिर (स्यन्दनशील) ११९६.
 संदह (sk.) ८१.
 संदोह (sk.) १११३.
 संघाण (संघान) ११३६.
 ✓संज्झाय
 संज्झायइ ६३२.
 संधि (sk.) ३४०. ६२४. ६७६.
 संधिअ (त) ६४२.
 संनिवेस (श) ९२.
 सपरियर (कर) ३३८.
 सपल्लव (sk.) ७४५.
 सप्पुरिस (सप्पुरष) ८०४. ९०३. ९२९.
 ९४५. ९४६. ९६०. ११७९.
 सबर (शबर) ३३६. ३३८. ३५३. ६२६.
 सबरी (शबरी) ३०५.
 सबल (शबल) २७. १८२. ३६८. ३८९.
 ५२९. ५६७. ७८०. ७८६. ११०८.
 सबलिय (शबलित) ६६३.
 सञ्भाव (साव) ८४५.
 सम (अम) २५९. ११६३.
 सम (sk.) ७३. ४३१. ४४५. ६९३.
 ७२०. ८५७. ९६४. ९६६. ९९५.
 ११२८. ११३०. ११९५.
 समअ (प) ११३६. समय ९. १९२.
 १९५. २०१. ६५४. ७४६. ७६५.
 १०२३.
 समञ्जसत्तण (समञ्जसत्त) १६०.

समन्त (sk.) २१०.
 समभाव (श्रमभाव; ११६३.
 समय s. समअ.
 समय (°क) ११०६.
 समर (sk.) ११३. २१२. ९२८. १०१२.
 समहिअ (समधिक) ३७६. ५४५. सम-
 हिय ४०२. ८४२.
 समहिल (समखिल) ९८८.
 समागम (sk.) २४४. ६९३. ९४१.
 ११३८. ११८३.
 समायण्णण (समाकर्णन) ११९१.
 समारम्भ (sk.) ९३४.
 समारुय (समारुत) ३५९.
 समारुहण (समारोहण) १२००.
 समावडण (समापतन) ६१.
 समिद्धि (समृद्धि) ६८८ ९८७.
 समीकय (समीकृत) ६८१.
 समीर (sk.) १९४. २३३. ३७२. ४११.
 ५१६. ५२२. ५३५. ७४६.
 समीरण (sk.) ३१५. ६३७.
 समुज्जल (समुज्ज्वल) ५८९. ६२७.
 ७६५. १०८३.
 समुत्तुण (गवित) ९७. ७२८.
 समुद् (°द) ९३. ११९. १४३. १४५.
 १४९. १५४. १५६. ४३०. ८०९.
 १०३२.
 समुत्पयण (समुत्पतन) ४९७. ८१७.
 समुद्भव (समुद्भव) १०६४.
 समुल्लास (sk.) ८५६.
 समुह (समुल) ४१३. ६८९. ११६४.
 समूल (sk.) ७१९.
 समूह (sk.) २१८. ४८१. ८२६. १०६०.
 समोलइय (समुल्लिप्त tr.) ४४८.
 संपद् (संप्रति) ३४१. ३८४. ४००.
 ९०२. ९४४. ११९९.
 संपत्ति (sk.) ७२८.
 संपय (सांप्रत) ७२७. ८६९. १०७४.
 संपवेस (°प्रवेश) ११३२.
 संपाय (°त) ४७१.

संपीड (sk.) ५५७.
 संपुड (°ड) १४४. १५७. ७७०.
 संपेसण (°प्रेषण) ११९७.
 सम्बूअ (शम्बूक) ५२९. सम्बूय ५२१.
 संबोहण (संबोधन) १२०४.
 संभम (संभ्रम) १०८. ११६. २०८.
 ३१९. ४७४. ४७७. ८१२. ८२५.
 ८२७. ८५५. ९७१. १०१६. ११०३.
 संभरण (स्मरण) २८८.
 संभव (sk.) २६१. ८९५. ९८६.
 संभावणा (संभावना) ४२. ३१०. ६८४.
 ८३८. ८७०.
 संभिडण (संभेदन) ६३४.
 संमद् (संमर्द) ११९२.
 संमाण (समान) १६०. ७१७.
 सयण (सदन) ६६५. ११३०.
 सयण (शयन) ३४२. ८०९. ८३९.
 ११२०.
 सयणिज्ज (शयनीष) ३६५. ४६४.
 सयण्ह (सत्तुण्ण) ४०.
 सयं (स्वयम्) ९०८.
 सयंभू (स्वयंभू) १. ८१३.
 सयराहा (शीघ्रम् tr., H. D. VIII.
 11.) २५८.
 सयल (शकल) २९४. ५६६. ५९१.
 ६७५. ७०१. ८१७. ९०४.
 सयल (सकल) ५१. ६२. ७८. ९३.
 १९२. २१४. २१८. २२४. ४४१.
 ४४४. ५६३. ६५८. ७२५. ८१०.
 ८६९. ९०३. ९५४. १००४.
 सया (सदा) २९५.
 सर (सरः) ५१३. ५१५. ५२४.
 सर (शर) ५९७. १०८२. ११२२. ११२९.
 सरण (शरण) ४८८. ७२१.
 सरणी (sk.) १०१३.
 सरय (शरद्) २६९. ५३२. ६५७.
 सरयण (सरत्न) ३४६. १०५०.
 सरल (sk.) १७५. १८५. २०५. ४७४.
 ५४६. १०३१. ११००.

सराखि (सरलित) १०३४.

सरवर (सरोवर) ४८६.

सरस (sk.) २२. १८७. ३०४. ३२६.

३२८. ३४७. ३६९. ३८२. ५०५. ५०८.

५१२. ५३९. ५७९. ६१३. ७५४.

७७७. ७७९. ७८३. ८०१. १०९१.

११२८. ११४०. ११५०.

सरसी (sk.) ३९३. ५२०. ५२६. ५४२.

५७०. ६३०.

सरस्वद्वत्तण (सरस्वतीत्व) १२०६.

सरस्वई (सरस्वती) ६८.

सरहस (सरभस) ४४६. ८३३. ९१३.

१०३९.

सराडि (शराटि) ४०५.

सरासन (शरासन) ३८०.

सरिआ (सरित) ५२५. १०७८. सरिया

१३७. ३८४. ३८५. ५४४. ६१९.

९५०. १०२४. १०३५.

सरिस (सदृश) ७२. ९६. १३५. १९१.

सरीकभ (शरीकृत) ४९२.

सरीर (शरीर) २७. ४६. १७७. २९२.

४६४. ७०१. ७५४. ९४५. ९९१.

१०००. १००१. १०३४. १०९२.

११४७.

सरीरचारी (शरीरचारी) २५५.

सरीरभाव (शरीरभाव) १०६३.

सरुहिर (सरुधिर) ७६२.

सरुथ (स्वरूप) १७०. ४५०. सरुव

९०. २१५.

सरुथवर (स्वरूपवर) ९४९.

सरुवधारी (स्वरूपधारी) १८१.

सलह (शलभ) १२६.

सलाहा (शलाघा) ७३. ८५८.

सलिल (sk.) ६. ५२. ५९. २६६. २७३.

२७९. ३५३. ३५७. ३७३. ३८४.

३८५. ३९४. ३९९. ४०४. ४८६.

४९०. ५१४. ५४३. ५५२. ५७०.

५७७. ५७८. ६४८. ६५४. ६५६.

७७७. ७४९. ७६४. ८०८. ९५७.

१०१६. १०२९. १०३२. १०५५.

११६६. सलिलक (सलिलक) ६१.

सलोल (sk.) ११७४.

सलु (शल्य) ४४४.

सलई (शलकी) २८४. ३५०. ५४६.

सव (शव) ३३३.

सवपक्ष (सपक्ष) १०५७.

सवण (श्रवण) १८५. २०६. ७३९. ८७३.

९८१. ११३६.

सवत्त (सपत्न) ७१९.

सवाडव (sk.) ८७७.

सवारि (sk.) ३१६.

सविणय (सविनय) ८२६.

सवेय (सवेण) ३४५.

सव्व (सर्व) ८५. २२४. २९७. ८८१.

९५३. १०००. १००१. १११५७.

सव्वण (सव्वग) ६०२.

सव्वत्तो (सर्वतः) १०६०.

सव्वत्थ (सर्वत्र) ९५८.

ससइन्ध (शशाचिह्न) १११५. १११९.

ससङ्क (सशङ्क) ४९५.

ससन्दण (सस्यन्दन) १०९२.

ससंभम (ससंभ्रम) ४२५.

ससल्ल (सशल्य) ४३५.

ससहर (शशधर) ३०२.

ससिअल्ला (शशिकला) ४०. ७९३.

ससियल्ला १०१०.

ससी (शशी) ६. ३१. ६०. ७२. १३४.

१६९. १७७. २०९. २९२. ६३६.

७५१. ८१२. ८२८. ९५३. १०५९.

१०९९. ११०८. ११११. १११३.

११३२. ११६७. ११७८.

ससेय (सस्वेद) १०५५.

ससेस (सशेष) १५. ७५२.

ससोणिय (सशोणित) १२३.

✓सह p. (शुभ)

सह १६३. २०७. २१६. ३०९.

३२३. ७५८. ८२२. ८३५. ८५६.

१०१३. १०९६. ११२३. ११६७.

सहनि ३६२. ४०३. ५६३. ५६९.
७५०. ७६९. ९७८. १०१५.
११५०.
सहसि ३०८. ७१२.
सहन्ती १०५१. १०६१.

✓सह

सहसि ८६१. ८८१.
सहिज्ज ११३२.
+उत्. उच्छाहेति ११२१.
+प्रोत्. पोच्छाहि ११९५.
°सह (सहित sk.) ३०८. ५०७. ८७४.
९२०. १०१५. सह ९४४.
सहभार (°भार) ५९७. सहयार ५९६.
६०५. ६७१. ८८८. ११२४. ११७८.
सहर (शकर) ३८४. ३८५. ६५१.
सहरन्तर (शकरान्तर) ३८७.
सहरो (शफरी) २७८. ५३१. ११०३.
सहसा (sk.) ११८. २४३. ७१२. ७५०.
७५३.
सहस्र (°ह्र) २५. १०८. १९९. ३२१.
४६६. ७१०. १०७२.
सहाव (स्वभाव) ३८१. सहाव २७.
८६६. ९९८. १०१९. ११४७. १२००.
१२०७.
सहावत्तण (स्वभावत्त) ८५३.
सही (°ही) १९१. २०४.
साभर (सागर) ४७०. सायर ९३.
१०७. ८१३. ४२०.
साण (शान) २१३. ४२७.
साणन्द (सानन्द) १९६. १९९.
साणुसअ (सानुशय) ८०८.

✓

साहिज्ज १०७४.
साहितं ११८४.
+प्र. पसाहेन्ति ६७.
सामण (सामन्य) ७५. ८२. ७१३.
८७६. ८८८. ९५९. ९६६.
सामत्य (सामर्थ्य) १४२.
सामन्त (sk.) १०३.

सामल (श्यामल) २७. २६९. २७४.
२९८. ३७५. ४३१. १०१३. १०१९.
१०४०. ११०५.
सामली (श्यामली) ६०१.
सामा (श्यामा) ७७३.

✓सामायुः स. श्यामायुः

सामीक्य (श्यामाकृत) ३९१.
सामीर (समीरसंबन्धि) ६३१.
सामोअ (°द) २८७.
सायं (sk.) ३५९. ५२८. ५४५. ५६९.
५७६. ५७९. ७७९. ११०४.
सायर स. साभर.
सायर (सादर) ४२६.
सार (शार) ३७८. ५३०. ६१९.
सार (sk.) ७६. ८७. ५१८. ६३४. ६५७.
६७१. ७२४. ८०२. ८५२. ८६१.
८७१. ९८१.

सारङ्ग (sk.) ६११.
सारत्तण (सारत्व) ८९१. ९७४.
सारवन्त (सारवत्) ८०१.
सारवेन्ती (वर्तुमन्ती fr.) ८३९.
सारस (sk.) २७३. ५१७. ७८८. ७८२.
सारेच्छ (साद्ध्य) ८५२.
साल (शाल) ६६५.
सालम्ब (sk.) १०७९.
सालस (sk.) ३५५. ३६४. ११७२.
सालि (शालि) ३९७.
सालिसाली (शालिशाली) २७७.
सालूर (sk.) ५२१.
सालोअ (सालोक) ११०१.
सावय (स्नापद) ५४९. ६१३.
सावथास (सावकाश) ८७६.
सावसाय (सावसाद) ६६८.
सास (श्वास) १५. २३. ३१३. ७५१.
८१३. ८२५. ११४४.
सासन (शासन) ३३१.
सासय (शासवत्) १८६.
साहकार (sk.) ९०१.
साहा (शाखा) ३२७. ३३०. ५४८.

६०४. ६११. ६१२. ६६९. ७२९.

१०२१.

साहिज्ज (साहाय्य) १११६.

साहिर् (शासनशील) १२०६.

साही (शाखो) ३२७. ११४१.

साहीण (स्वार्थी) ७१०. ९१७.

साहु (साधु) ३८०. ५९६.

साहज्ज (साहाय्य) २८६. ८१९.

सिङ्ग (शुक्र) २९३. ३३५.

सिङ्गवई (शुक्रवती) ५४९.

✓ सिच्

+आमे. अहिंसित्त ६४७.

सिचय (sk.) ४८८.

सिठिल (शिथिल) २४. ३४. १२८.

१७९. ३२६. ५०४. ५६६. ७३२.

८५२. १००७. १०१७. १०८४.

१११७. ११६३.

सिठिलत्तण (शिथिलत्व) ९४२.

सिठिल्लिय (शिथिलित) ७३१.

सिण्ह (स्नेह) ११४२. s. also णेह.

सिण्हा (अवद्वयाय fr.) १६६. ११७०.

✓ सिध्

सिद्ध ३१५. ६१६ ६४१.

+प्रति. पठिसिद्ध २१. ३५. ८३८.

सिद्धि ३१५.

सिन्दुवार (sk.) ६५७.

सिन्दूर (sk.) ४१९. ७१५.

सिन्दूरत्तण (सिन्दूरत्व) ११७५.

सिन्धु (sk.) १४९.

सिय (०त) २६९. ७५३. ९०५. १०५६.

सिर (शिरः) ५१. ५८. ३२२. ३४२.

३५१. ४२२. १०१०.

सिरत्थ (शिरःस्थ) ५९.

सिरा (शिरा) ४६.

सिरियण्ठ (श्रीकण्ठ) ४८४.

सिरी (श्री) २८. ५६. ६७. ९९. २१२.

२१६. २१९. २२२. २४३. २६५.

२६८. ३८६. ४०१. ५१४. ७०९.

७१२. ७१६. ७२०. ७९१. ७९८.

८५६. ८६०. ८६५. ९१८. ९२०.

९२२. ९२३. ९२४. ९८२. ९८४.

९८७. १०९९. १२०७.

सिला (शिला) १३१. १५०. ३०८. ३१०.

४१८. ४४५. ४४७. ५८९. ५३२.

५६४. ६१५. ६१७. ६२४. ६७२.

१०३१.

सिव (शिव) ७८.

सिवयर (शिवतर) ७८.

सिवा (शिवा) ३१०. ४३५.

सिसिर (शिशिर) ९२. १५७. १६३.

२७१. ३७३. ३५७. ३६१. ३७१.

३९४. ३९५. ५४३. ५६२. ५६७.

५८६. ५९२. ६००. ६४९. ७८७.

९५७. १०३८.

सिसु (शिशु) १०४६.

✓ सिंह g. (स्यूह)

सिंह ९९८.

सिहर (शिखर) ११४. १३२. १४५.

१४६. १५३. २०७. २४९. २८३.

३७०. ४०९. ४४७. ४८९. ५१०.

५५१. ५७२. ६१०. ६२१. ६२५.

६४०. ६४३. ६४६. ६६२. ८११.

९००. १०३६. ११९२.

सिहा (शिखा) १११. ११६. १५०. १६५.

१६७. १७०. १७३. १७५. १७७.

१७९. १८३. १८४. २०९. २५२.

३०५. ३८५. ४०५. ४१२. ४७७.

४७८. ४८०. ५२७. ५३१. ५७२.

६०४. ६२४. ७४१. ७५०. ८२१.

८५३. ११०७. ११६०. ११७४.

सिहाल (शिखावल) १२६.

सिही (शिखी) ११६. १७५. १७९.

२४६. २९९. ३२३. ३५३. ४१४.

४८०. ५६७. ५७३. ११३१.

सोअ (शीत) २६१.

सोअर (सीकर) १४०. सीयर १०८.

३६३. ७२५.

सीअरी (सीकरा) ६५०. सीयरी ७४६.

सीमन्त (sk.) ८५ २०५.२७३.२७७

३९७. ४०५. ८८६.

सीमन्तिणी (नी) ११८. ७१९.

सीमा (sk.) २७६. २७९. ३८३. ३९६.

४०९. ५०२. ५३९. ५८७. ५८८.

सीयल (शीतल) १९४. ३६६. ४११.

५१२. ५३०. ५५४. ५८०. ५८४.

६५०. ६५३.

सीर (sk.) ३९९. ५६३. ६६७. १०५२.

सील (शील) ७४. ७६. ८६१. ८६२.

९५१. ९९८.

सीवणी (सीवी tr.) ७५८.

सीस (शीर्ष=शिरः) ३१. ३७. ३८. ४०.

२८६. ३२४. ४६४. ४६९. ७७७.

८०३. १००८. ११२८.

सीसभाव (शिरस्त्व) २६४.

सीस्रय (सीस) ११७५.

सीह (सिंह) ५६८. १०८६.

सीहु (शीधु) ६२०.

सुअ (सुत) ४३०.

सुअण (सुजन) ७२६. ८७२. ८८८.

सुयण ७०. ८६९. ८७९. ८८६.

९७९.

सुअन्ध (सुगन्ध) ५३८. सुयन्ध १६१.

२७९. ३५७. ३६८. ३९९. ५८९.

६३३. ७४६.

सुइर (सुचिर ३४७. ४५५. ६२३.

सुकइ (सुकावि) ६६. ८८.

सुकय (सुकृत) ११७९.

✓सुखय

सुखयन्ति ३१५. ८५६.

सुहाविइ ६८. ७८०. ८३३. ८३७.

सुहावन्ति ५२८. ५७९.

सुहिअ २०१. ७३६. सुडिय १०४.

सुकार (सुत्कार) १७५. ४७८. ८२४.

१०३४.

सुचरिअ (पत) ८६०. ८८२. सुचरिय

८७३. ९६१. १०१३.

✓सुजनाय

सुयणायन्ति ८८६.

सुहु (सुहु) ८८८.

✓सुड p.

सुडिय (श्रान्त tr., H. D. VIII.

36.) ९८.

मनि. निमुडिय (छिन्न) ११२.

सुण्ण (शून्य) १११. ५२४. ६०९. ८४२.

९०२. ९७१. ९७२. ११२४. ११५४.

सुण्णइय (शून्याकृत) १०८३.

सुण्णभाव (शून्यभाव) ५७४.

सुत्त (सूत) १. २६८. ७३१. ११९८.

सुत्ति (सुक्ति) ४०. ५३०.

सुद्वार (sk.) ६०७.

सुद्ध (सुद्ध) १२०५.

सुन्दर (sk.) १९४. १०८३.

सुन्दरी (sk.) १९१. १९७. १९९. २०७.

२१६. ६४१. ९५९. ११८७.

सुपण्ण (सुपर्ण) १११३.

सुपुरिस (सुपुरुष) ६७२. ८७२. ८९५.

९१०. सुपुरिस ९२३. ९२४. ९६७.

सुमइ (सुमति) ८७३.

सुमेरु (sk.) ८५२. १०५३. १०९८.

✓सुम्म p.

मनि. णिसुम्मन्त १२३.

सुयण s. सुअण.

सुयणत्तण (सुजनत्व) ८८२.

सुयणु (सुतनु) १८६.

सुयन्ध s. सुअन्ध.

सुया (सुक्) ४८३.

सुया (सुता) ४८८.

सुर (sk.) ११६. १२४. १४१. १८१.

१९३. १९४. १९७. ३६१. ३८८.

४७३. ४८२. ४८३. ५०७. ५०८.

५१२. ६५९. ६६५. ६८१. ८११.

८१४. १०१३. १०१९. ११६४. ११८७.

सुरवइ (सुरपति) १५९.

सुरसरि^० (सुरसरिय) ४०. ५२. ३०९.

सुराहि (सुराभि) १६३. २६५. २८४. ३६५.

४१७.५१२.५१६.५३५.५८०.६५४.

७४८.७७४.९५९.१०६२. [८१०.

सुरा (sk.) ३६९. ५१२. ५८४. ६४८.

सुरिन्द (सुरिन्द्र) ११८८.

सुलह (०भ) ४२. ३१०. ३३३. ८५९.

९१५. ९१७.

सुवण्ण (सुवर्ण) ८२०.

सुवण्णमअ (सुवर्णमय) १२०५.

सुवुरिस S. सुपुरिस.

सुसिर (सुषिर) ५१८.

सुसुयन्ध (सुसुगन्ध) ५८०.

सुह (सुख) ३१. ४४. ५८. २७५. ३१५.

४६१. ४६३. ७०३. ७३०. ७९१.

८७४. ८७८. ९३५. ९३६. ९३७.

९३८. ९८६. ९९६. १००४. १०३७.

११५५. ११६२.

सुहअ S. वाससुहअ.

सुहअ (सुभग) ३९५. सुहय २७९.

३५५. ३८८. ६५७. ६५८. ७४६.

सुहड (सुमट) २१३. २४३. ४३१.

सुहंभर (सुखंभर) ९९३.

✓सु

+प्र. पसअ ९२५. पसय ३४०.

सुई (सुनी) ५३९.

✓सूच

सूपर ५५८.

सुअन्ति २६२.

सुअन्ति २२९. ३२७. ५४०. ५४३. ५४८.

सुयन्त ११८३.

सूडण (सूदन) १५९.

सूय (शक) ५८८.

सूर (sk.) १५. २७०. ४१९. ८०९.

१०५९. १०९२.

✓सु

+प्रनु. अणुसरन्ति ३३१.

—अणुसारज्जन्ति ६२७.

+अप. ओसरइ ८१७. ८२५.

—ओसरिअ ६९१. ओसरिय ५१८.

६६२. ६८२. ६२४.

+अप. ओसारिअ १२४. ४५८. १०३७.

ओसारिय ४४९. ४५३. ९८५.

११३६. ११६६.

—ओसरन्त १९. २३२. २३३.

६९०. ८६०. ११४७.

+निस्. णीसारिय १७.

+प्र. पसारइ ५१६. १०८१.

—पसरन्ति १०३४.

—पसारेलि १२०२.

—पसरिअ १४३. पसरिय २८३.

१०५५. ११०८.

—पसारिय ९. १२८. १६८.

—पसरन्त ४७३. ७४९. ८५४.

+प्रति. पडिसारिय १०८१.

+समप. समोसरिअ ८. १६७. ४४१.

१००८. समोसरिय ४५१.

—समोसरन्त ५७९. ७१४.

—समोसरन्ती ९१४. ११७८.

+समभि. समहिसरन्ति ५७४.

✓सूच

सिद्ध ३३८.

+वि. विसज्जिय ४८३. ६४०.

सेज्जा (शय्या) ७३६. १०६९.

सेणा (०ना) २७७. ४७१. ६५८. ६९४

सेण्णा (सैन्य) ७३७.

सेअ (स्वेद) २१०. सेय १६२. ३०९.

४९०. ७४०. ११६२.

सेय (सेक) ३५९. ४२५.

सेरिह (सैरिभ) २८९. ५३७. ६५३.

सेल (शैल) ३४. ७७. ११६. ११८. ११९.

१२४. १२५. १२९. १३३. १३५. १४३.

१५३. २२५. २२७. २२८. २३१.

२३३. २३५. २६१. ४४१. ४४३.

४४४. ४४५. ४४६. ४५२. ४५३.

४५४. ४५९. ६४३. ६५३. ८१४.

८१९. ९८३. १०२१. १०२६. १०२८.

१०३३. १०३५. १०३७. १०५७.

१०७७. १०८२. १०८५.

✓सेव

सेविज ८५. १२१. ५२१.

सेविज्जन्ती १०५०.

+सम्. संसेविज्ज ८८७.

सेवल (शेवाल) ३८५. ५२१.

सेवा (sk.) १०३. २४०. ६८८. ६९७.
९४९.सेस (शेष) ५. १४. २६. १००. १०१.
१२२. १२९. १७६. २२४. ४०७.
४२२. ४३२. ६२८. ८०५. ८२५.
८४८. ८५४. १०४५. १०४६. १०४८.सेस (अवशेष) ५६०. ७२१. ७७४.
८५६. ११४९.

सेहर (शेखर) २९२. ७०५. ७८७.

✓सो

+न्यव. ववसिय ८.

सोअ (शोक) ११७७. सोय ८४६.

सोक्ख (सौख्य) ६४. ९३५. १००४.

सोण (शोण) २७६. ३३०. ६०४. ६७०.
१०८८. १११८.सोणिअ (शोणित) ३०४. ३०५. ४१५.
४३१. सोणिय ४३५.सोत्त (स्रोतः) ३६०. ४४९. ४९८.
६१५. १०५३.

सोबन्धव (सौबन्धव) ८००.

सोम (sk.) २३९.

सोम्म (सौम्य) ६५६. ७८२. ८४१.

सोय B. सोअ.

सोरह (सोरम) ५७. ४६४. ४६८. ७९०.

सोवाअ (सोपाय) ९८६.

सोवालम्भ (सोपालम्भ) ५८.

सोवियल्ल (सौविदल्ल) २१६.

सोस (शोष) ६१२. ८६२.

✓सोह p. (शोभायाम्. B. सड)

सोह १०९. १६२. १७९. २४४.

४१४. ४१८. ६२२. ६४६. ६९१.

९६८. १०४५. ११३०. ११६१.

सोहेह ६८.

सोहन्ति २६७. ३३६. ३६६. ३७५.

62 (Gaṇḍavaho)

५१७. ५३२. ५३९. ६००. ७५९.
७६२. ७७२. ८२१. १०४६. ११४९.
११७७.

सोहसि २९१. ३२०. ३३४. ११९६.

सोहसे ३१६.

सोहन्ती १०५३.

सोहग्ग (सौभाग्य) ५६. १११. १९०.
३५८. ५९३. ६५४. ११८१.

सोहा (शोभा) १८४. ३९६. ४२६. ७३३.

✓स्खल्ल

खलन्ति ३१८. ९९३.

खलन्त ४४५. ८४३. ११५५.

खल्लिअ २९३.

°खल्लिअ ११८७. °खल्लिय ५१९.
६१४. ८४७. ९३२. १११७.

+परि. परिवस्खल्ल ९२३.

—परिखल्लिअ २५३. परिवखल्लिय
१६५. ६३३. ६३९.

+प्रति. पडिक्खल्लिअ ६२३. ८३८.

✓स्तम्भ

थम्भिय ९८.

+उत्त. उत्तम्भिज्जन्ति १९५.

✓स्तु

थुव्वइ २५३.

थुव्वसि २९८.

✓स्त

+वि. वित्थिय १०२७.

—वित्थरन्त ७३४.

—वित्थारित्थ ४५८.

✓स्तोकायू

थोयायन्ति १२७.

✓स्त्यै

+सम्. संस्त्राय १३१. १३३. २५७.
५२२.

✓स्था

ठवह ९८०.

ठवेह ७०६.

ठविज्जन्ति ९९५.

ठिअ ९६८. ठिय ६२. ६६. ८०.

८१. ८९. १०५. ३४५. ४६०. ७२०.
 ८२२. ८८८. ११८५. ०६िअ १३.
 १४. ४५२. ४६९. ४९०. ४९७.
 ६६२. ८८३. ८८७. ०६िअ ५. १५.
 ३७. ३८. १०४. १३८. १४५. २०२.
 २०३. २०४. २१७. २४६. २६३.
 ३४६. ३५३. ३७८. ४३७. ४४४.
 ४६१. ४७०. ४८५. ५०९. ५१४.
 ५३४. ५७१. ५७३. ५९९. ६०८.
 ६१७. ६२५. ६७३. ६९८. ७०३.
 ७४८. ७८६. ८०३. ८०५. ८२७.
 ८२८. ८३१. ८६२. ९३४. १०२०.
 १०३९. १०४०. १०५२. १०८३.
 १०८६. ११०९. ११६०. ११६७.
 ११७७. ११८६. १२०२.
 ठविय १६०. २१४. ७१३. ०६विय
 २९३. ७७८. ९७४.
 ऋनि. गि०डिय ४३२.
 —गि०डिविअ ८४४.
 +गि. परि०डिअ २४९. २५७. ४४१.
 ४५१. ५७५. ७९०. परि०डिय ३३.
 ३९. ६६. २४७. २८१. ३६२.
 ४९३. ६२८. ६७४. ६७६. ९३१.
 १०६५. ११६३.
 +परिसम्. परिसंठिअ ११९. १७६.
 १८०. ८०४. १०५६. परिसंठिय
 १७०. २०७. ४२२. १०६३.
 परिसंठिय ६.
 +गते. पडि०थिय ११०.
 +सम्. सेंद्राह ८८७.
 —संठेवाहे ९९७.
 —संठिअ ७३१. ७६६. ११४६.
 ११९४. संठिय ६६. १६६.
 ७१६. ८३५. १०१५. संठिय
 ४५४. ९७३.
 +समुत्. समुत्थ ९४६.

स्त्रा
 ण्वन्ति ७६४.

✓स्त्रिह

सिणिद्ध ३४३. ५०४.

✓सु

प्र. पण्डिय १०८०.

✓स्पन्द

+नि. णीसन्दह १०२.

✓स्फळ

✓आ. अण्फालिय ४८९. ८१४.

✓सुद

फुट्ति १३०. १०२३.

फुडिय १७४. ३९३. ५७१. ७५८.

११०९. ११५०. ११६७.

✓सुर्

फुरह ५०. २१३. २५०. ३९२. ४७३.

६४०. ६८९. ७५६. ७७७. ७८५.

८२७. ८८३. ९३७. १००५.

फुरन्ति ७७. ८९. ७४८. ७९९.

फुरसि ३०२. ७१३.

फुरउ ८०.

फुरिय ६९७. ७३८.

फुरन्त २१९. ४१९. ४७७. ७७०.

८८६. ११३४.

फुरन्ती ३१६.

+गि. परि०फुरह ११८२.

—परि०फुरन्त ७०४.

—परि०फुरमाण १०५४.

+पति. पडि०फुरह ७२८. ९१२.

+वि. विण्फुरह ९४. २३९. ३३९.

३८०. ८९६.

✓स्मि

+वि. विमिह ४७०. विमिह्य ९१५.

✓सुद

भरिमो २१९.

भरिहिन्ति ९५६.

भान्त २०८.

सम्भारिअ ४६५. ७०७. सम्भारिय ६३६.

सम्भारिय ४९१.

✓स्यन्द

+निस. णीसन्दमाण १०६१.

✓स्वक्

परि. परिसक्किज्जर ६१८.

—परिसकिय ५७९.

✓स्वप्

सुअन्ति ५२६.

+प्र. पसुत्त ३८२. ६००. ६२२.

—पासुत्त १३३.

✓स्विद्

सिण्ण ३९७.

ह

हंसवल (हंसकुल) २९१.

हठ (हठ) १०३.

हण (धन) २७४.

हत्थ (हस्त) ५२. ५६. ६३३. ७३१.

७६३. ७६७. १०१०. ११३६.

✓हन्

हम (०त) ९५४. १००७. ह्य १८४.

३१२. ६०१. ११७०. ११७५.

+आ. आहम १०८६. आह्य १०२.

१७०. १८२. ३९२. ३९४. ७००.

१०४४. १०५५. ११४०.

+प्र. पहम १४२. पह्य १२९.

+प्रति. पडिहम ५५१. १०३२.

+वि. विहय १०. ६२७.

हन्त (sk.) ७२. ८९३. ९४३.

हर (sk.) ३५. ३९. ४४. ५४. ५९. ६०.

१७९. २०८. २९४. ३०९. ३१३.

३१४. ३२५. ६३७.

०हर S. घर.

०हर S. भर.

हरि (sk.) १. ६. १०. १२. २१. ६०.

१६०. १७६. ३८९. ४६९.

हरि (हन्द्) १५६. ४३०. ४९३.

हरिअ (०त) ६१३. हरिय ३४४. ३५५.

३८९. ३९४. ५२७. ५२९. ५५६.

५९५. ६५१. ६६७. ७५५. ७९२.

९६५. ११८६.

हरिअन्नुण (०कन्दन) ४८०.

+हरिण (sk.) ६. ११. ४२१. ६५५.

६९३. ७३३. ११९०.

हरिणङ्क (०णाक्क) १११६.

✓हरिताय्

हारियायमाण ५३९. ५९६. ६१४.

हरिय S. हरिअ.

हरियन्द (०श्चन्द्र) ५०७.

हरिस (हर्ष) ९४. १९९. ११५०.

हल्लहर (हल्लपर) १११७.

हल्लिहा (हरिद्रा) ६०१.

हल्लिही (हरिद्रा) ३७९. ५६२.

हल्ली (sk.) २५.

हव्ववह (हव्ववह) १५४. १६७. ४७७.

✓हम्

[७४१]

हसिय ७७६.

+वि. विहसिअ ६९६. ७५१.

—विहसिअण ८४५. ९१५.

हसिरी (हसंनशीला) ११५९.

०हा (भा) ७९३.

हा (sk.) १८९. ९४४.

हार (sk.) १८६. २०३. २३६. ३०१.

३६८. ७३०. ७६७. १०५३. १०६०.

हारियन्द (हारिचन्द्र) ८००.

हारी (sk.) ७५५.

हास (sk.) ५४. ९५. ९७. ३४०. ११४३.

हासकारी (sk.) S. commentary.

८०२.

हाहा (sk.) ३४२. ३४४.

हि (sk.) ३२४. ५५८. ६०१. ८५९.

हिंसी (sk.) ३९६.

हियय (हृदय) ११९६. हियअ २०१.

२९२. ३३९. ४६३. ७१०. ८६०.

८८४. ९३९. ९६३. ९६५. ९९३.

११४२. ११४५. ११४७. ११५२.

११७९. हियय ३९. ६४. ८६. ९४.

९५. ९८. २७९. ३२५. ३३७. ३८१.

३८२. ४११. ५२४. ५३५. ६०७.

६०८. ७१३. ७४६. ७४८. ७५६.

७५८. ७७२. ८४३. ८४५. ८४६.

८७५. ८७९. ८८३. ८९५. ९०६.
९३८. ९४१. ९४७. ९५४. ९५६.
९७२. ९७५. ९७७. ९९०. ९९४.
९९५. ९९७. १०४०. १०६७. ११२१.
११२९. ११४८. ११४९. ११५४.
११५५. ११८७.

हिजीर (sk.) २९८.

हिम (sk.) ६१. २२८. ३५७. ६३६.
७८४.

हिमवन्त (हिमवान्) ५३.

हिमालय (हिमालय) ५८.

हिययत्तण (हृदयत्व) ९८९.

हिययभाव (हृदयभावात्) ९९९.

होण (०त्त) ६७५.

होर (मान्त) ७. ६१८.

हु (खलु) १८३. ४९३. ७१८. ८६४.
८६५. ८८५. ८८६. ९००. ९०८.
९११. ९१७. ९२२. ९५१. ९५६.
९५८. ९९६. १००४. ११३५.

हुंकार (sk.) २४. ८५१.

हुत्त (संमुख) ४४२. ७७०. ११३९.
११४१.

हुयवह (हुतवह) १७२. ५६०. ८९६.

हुयास (०ताश) ७१५. १०४०.

✓ ह

हरह ७६. ३६५. ३६७. ४६४. ५६१.
७७८. ७८१. ७८७. ९५३. ११५७.

हरन्ति २७४. ४०६. ५१३. ५५३.
५५४. ६०७. ७४६. ९७८.

हरउ ४६.

हरन्तु २२.

हीरन्ति ८४. ७२६.

हीरस्ति ७२६.

हीरन्त २०१. २२७. २३३. ६९२.
७७२.

हीरमाण २८९.

+अभि. अहिहरह ६०१.

—अहिहरन्ति ११२४.

+उत्त. उद्धरन्त १७.

+परि. परिहरन्त ४२.

+प्र. पहरह ९९६.

+समुत्त. समुद्धरह ११०६.

हेउ (हेतु) ९४४.

हेट्ट (अधःस्थित) ५. १५. १४०. ५०४.
५७३. ११३१.

हेम (sk.) ११३१.

हेमन्त (sk.) २७६. ६०३. ८३९.

हेममहिहर (०हीषर) १६७.

हेय (sk.) ११२२.

✓ हेष्

हेसन्ति ८३१.

हेसा (०षा) २५७.

होम (sk.) ३२५.